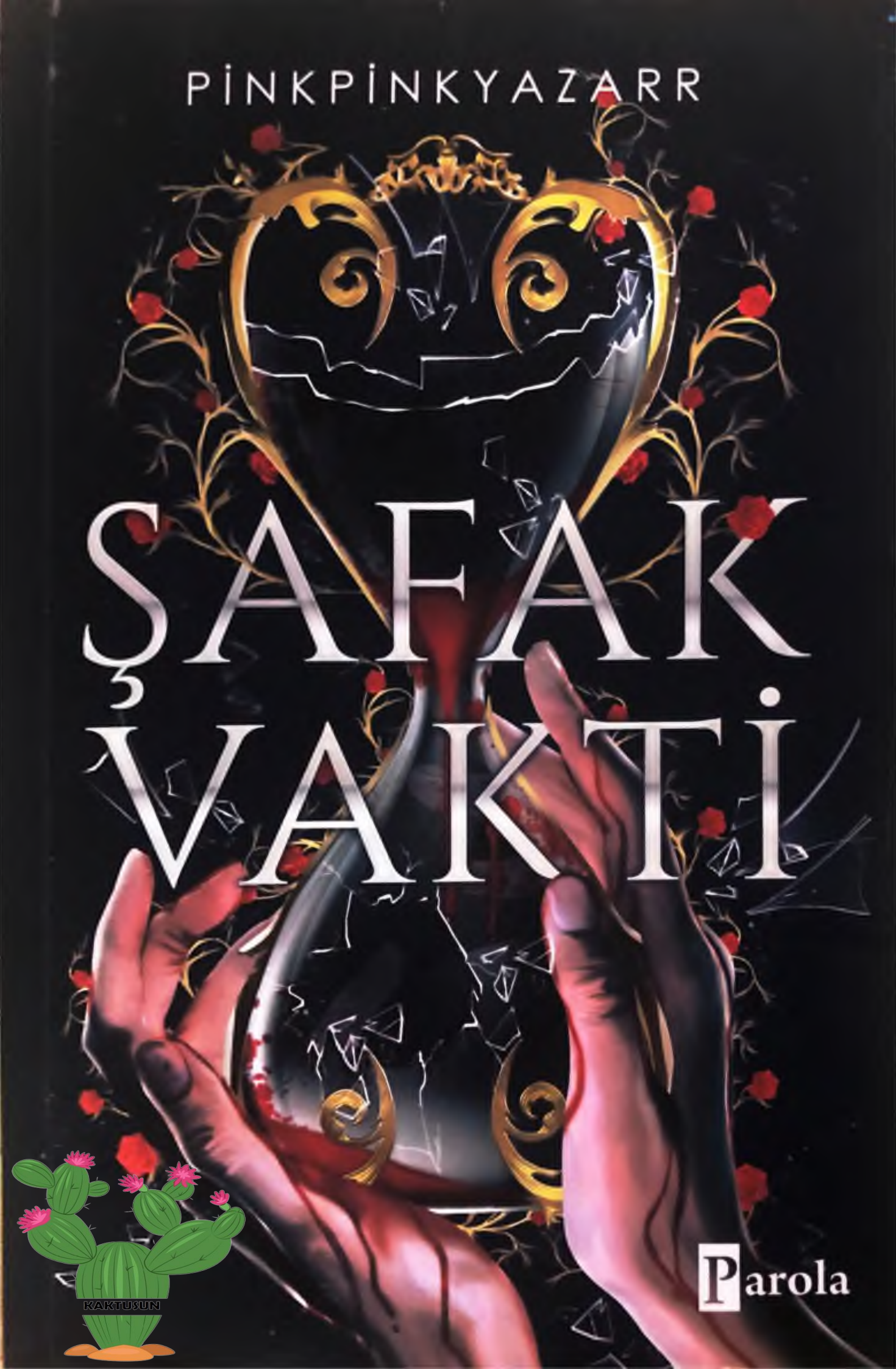
PİNKPİNKYAZARR

ŞAFAK VAKTİ

KAKTUSUN

Parola

Bunca oratımda bizle dönerken yalnız ben ve o olduğumuz için sakin kalmış durmaydık Sanki evren oluşturan ilk patlamadan Sirius ufleden o vakte kadar zaman bildiği gibi akarken yalnız ben ve o bu anı okuyup kalmıştık ' Her şey durmuştu ve gözlerim sol olduğu o bir çift kuşuna yeri düşmüştü

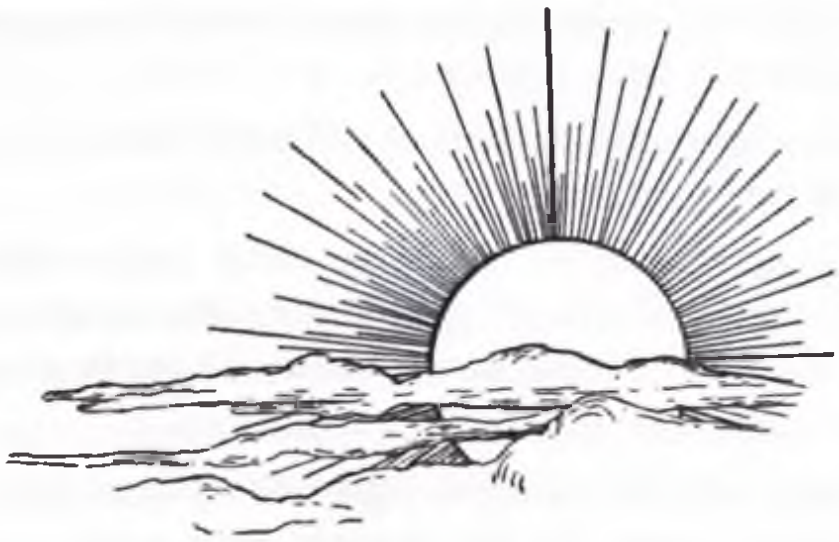
İç dünyasında, kendi cennetinde, neşe dolu evinde ve sımsıcak yuvasında yaşamaya alışmış bir hemşire olan Zeynep Maral Tandoğan ve ondan çok farklı bir mizaca sahip, sert ve duygusuz bir asker olan Şafak Meriç Kurtoğlu'nun sizi okumaya hırsak edecek hikâyesi.

PİNKPİNKYAZARR

ŞAFAK VAKTİ

Parola

1. BÖLÜM
11 MART 2020 ÇARŞAMBA
TUZLA / İSTANBUL

Nadir olarak sıcak içebildiğim çayımdan bir yudum alıp bardağımı önümdeki sehpaya bırakırken, hayatımın en değerli iki erkeğine baktım huzurla. Babama ve oğluma...

Benim de ara ara başımı kaldırıp baktığım televizyona babam ile annem dikkat kesilmiş, önünde duran kâğıda bakarak ciddiyetle konuşan sağlık bakanını dinliyorlardı. 1918'deki İspanyol gribinden sonraki en büyük salgın olan koronanın Türkiye'de ilk vakasının görüldüğünü duyuran sağlık bakanı, "Bir vakayla salgın var diyemeyiz." diyerek muhtemel paniği de önlemeye çalışıyordu. Ancak gündüz kuşağı programlarında her türden kötü senaryoyu izleyip özümsemiş olan annem, panikle babama baktı.

"Artık işe gitmesen mi ömrüm? Senin kalbin de var. Hem yaşlısın da?"

Babam kaşlarını çatıp anneme dönerken cümlede hiç takılmaması gereken bir yere takılmıştı.

"Ne dersin hanım? Ben yaşlı mıyım?"

Babamın söylediğiyle gözlerim büyüdü.

Babamı çok mu pohpohlamıştım acaba? Kendini öyle genç sanıyordu ki başında kavak yelleri esiyordu...

Annem, babamdaki muhtemel andropoz etkilerine şaşırmış hâlde tekleyerek konuştu.

"Dede oldun ömrüm... Daha ne kadar yaşlanabiliriz ki?" Hemen ardından babamın bu gençlik rüzgârına sinirlenmiş olsa gerek, "Ee canım, hem ben de anneanne oldum! Ben anneanne olmaktan gocunuyor muyum hiç?" diye çıkıştı.

"Yaşlanmak demeyelim ona, olgunluk diyelim hanım. Sanki elden ayaktan düştük. Sen de!" diyerek gelen topu karşılamaya çalışsa da annem çoktan kontratağa geçmişti.

"Baban kesin andropoza girmiş Zeynep!" diyerek içimden alt yazı geçen Bilgiç Kız'a ek olarak Asi Kız çoktan pankartları açmıştı: "Çünkü o da lanet olasıca bir erkek!"

Baba o, baba!

Hayır dede o, dede!

İçimdeki seslerle kafam yine panayıra dönmüşken, bir annemin şutlarına bir de babamın çaresiz defansına bakıyordum. *"Kim demiş kadınlar ofsayttan anlamaz?"* diye böbürlenmeye başladım.

Annem zaten açık ara kazandığı maçta rakibini ezmelere doyamamış olacak ki mutfağa çay doldurmaya giderken hâlâ laf sokmaktan kendini alamıyordu.

"Anneanne olmak koymuyor bana! Bir dedeyle evli olmak koyuyor!"

Zavallı babam, annemin ardından ağzı açık kalmıştı.

Dedeye sahip çıksak mı Zeynep?

Babamın mimiklerini ele geçirmiş olan şaşkınlık hâlen yüzünde hâkim olsa da kumandasına uzanıp her zaman olduğu gibi yine ülke gündeminden nemalanan başka bir tartışma programı açtı.

Annem, elinde ince belli bardağıyla salona döndüğü sırada tartışma programındaki adam da sanki bağırarak ülkeyi kurta-

racakmışçasına bir anda sesini fazlaca yükseltmiş, akabinde solumdan hayatımın bir numaralı erkeğinin kediyi andıran mızıklanma sesleri duyulmuştu.

Annem aceleyle elindeki çayı sehpaya koyarak, "Ben bakarım." dedi.

Oğlumun acıktığını bildiğim için mutfağa mama yapmaya kalktım. Bir mama öğünü bir anne sütü şeklinde ilerliyordum.

Mutfağa doğru antreden geçerken kapı çalınca gece vakti diye düşünüp kaşlarımı çattım ve içeriye, babama doğru seslendim.

"Babaa! Kapı!"

Aceleyle mama yapmaya koyuldum. Su ısıtıcısının mama ayarına bastığımda, antreden babamın kapıyı açma sesi geldi. Ardından ise derin bir sessizlik...

Gelen her kimse o da konuşmuyordu.

Mama suyunun hazır olduğunu duyuran ısıtıcının sesi böldü sessizliği. *"Mama suyunuz hazır, miniğe afiyet olsun."*

Sıcak suyu biberona koyduğumda antreden babamın titrek sesi ancak geldi.

"Se... Sen!"

Anlamlandıramadığım şeyler keskin bir ürperti gibi içimi soğuttuğunda kaşlarımı hepten çattım. Kulağımı içeri doğru kabarttım ve hemen babamın hayretle konuşmaya çalışan, belli belirsiz titrek sesini tekrar duydum.

"Sen... Sen na-nasıl?"

Neler oluyor düşüncesiyle meraklanıp elimdeki biberonu sallayarak mutfak kapısına doğru ilerledim. Mutfak kapısından çıkıp hızla soluma dönerken önce babamın hortlak görmüş gibi bembeyaz kesilen yüzünü gördüm, ardındansa koca bir kıyam oldu içimde.

Saçlarımı savurmamla gözlerim gördüğü şeye mıhlandı. Yüzümü acı ve donuk bir şaşkınlık sardı... Kaşlarım gördüğüm şeyi algılama çabasıyla bir çatılıp bir gevşerken, ağzım sanki ko-

nuşabilecekmişim gibi de içli bir nefes vererek açılmıştı. Şok dalgası öyle hızlı yayılmıştı ki felç geçirmiştim sanki.

Ellerim salındı iki yanıma, bana ait değillermişcesine... Elimdeki biberon avucumdan kayıp, tok bir sesle ceviz parkeye düştü ve kapıya doğru takırdayarak ilerledi. Ta ki onun ayak ucuna gelene dek.

Oğlumun biberonu onun ayağına çarptı ve durdu.

Şu an baktığım gözler harici hiçbir şey benim için önem arz etmiyordu. Gözlerim, bir daha göremeyeceğini düşündüğü o bir çift derin kuyuya atılmıştı, yeniden. *"Yine bir rüyada mıyım?"* diye düşündüm. Artık bu kadar gerçekçi miydi rüyalarım? Eğer öyleyse, birazdan uyanınca canım yine çok yanacaktı. Acı ve haksız bir sevinç bütün ruhumu sarmışken, hiçbir şey olmamış gibi gözlerine tutundu gözlerim.

Bu kadar mı nankör olmuştu bana gözlerim?

Dünya etrafımızda hızla dönerken yalnız ben ve o olduğumuz yere çakılı kalmış, duruyorduk. Sanki evreni oluşturan ilk patlamadan Sûr'a üflenen o vakte kadar zaman bildiği gibi akarken, yalnız ben ve o, bu ana sıkışıp kalmıştık. Her şey durmuştu ve gözlerim ait olduğu o bir çift kuyuya geri düşmüştü. Tarihler artık 11 Mart 2020 değil, 27 Nisan 2018'di sanki... Tuzla'da, canımdan can gidip, canıma da can katılan evimde değildim de yine Bağdat Caddesi'nde bir cuma günü o bankta oturuyorduk...

Cuma günü. Saçıma vuran güneş... Ve içimdeki kıyama şahit olan o bank.

Yazgı Paradoksu böyle bir şeydi. Zaman dürüsttü fakat bize ihanet etmişti. Biz, bize ihanet etmiştik.

Babamın hesap soran sesi silindi kulağımdan. Bir şarkı dolmaya başladı kulaklarıma, ta iki sene öncesinde, o cuma günü Bağdat Caddesi'nde çalan.

"Gözleri kahır yârim

Hasreti ağır yârim."

Ben mahşere dek bu hasretle gideceğimi sanırken, ölmeden evvel gözlerim tekrar hasretliğine kavuşmuştu. Ama benim ona kavuşmaya artık bir ihtimalim dahi yoktu.

Öyle bir 'ah' vardı ki aramızda beni ona, onu da bana ölümden daha çok hasret bırakacaktı.

"Selam ettik belaya da

Ah demedik yanmaya."

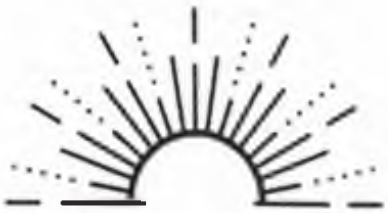
Bizdeki belalar, bizi selamsız sabahsız bulmuştu. Ben, 'ah' dersem bu dünyaya sığabilir miyim dediğim o zamanlardan, hem 'ah' edip hem de bu koca dünyayı yüklendiğim zamanlara savrulmuştum.

Bazı şeylerin affı olmazdı. Tam onu affettim dediğim anda bir kez daha mâhkum oldum nefret dolu mahzenlerime. Lakin yıllar önce ona zincirlenmiş kalbimin anahtarı hâlâ daha onaydı. Sahibini gördüğü gibi deli taylar misali coşmuştu. Yine dövüyordu göğüs kafesimi sahibine koşmak için.

Ne arsızdı bu kalp?

Dünyayı yüklenip yanmasına rağmen gene de onun ismini anarak atıyordu:

Şafak... Şafak... Şafak...

2 SENE ÖNCESİ
24 NİSAN 2018 SALI
TUZLA / İSTANBUL

Acil servis nöbeti ertesi bahçeden gelen seslerle istemeye istemeye de olsa uyandım. En tepeye tırmanmış olan güneş, öğlen oldu diye haykırıyordu. Gözlerimi açmadan, yüzüme vuran güneşin tadını çıkarıyordum. Gittikçe baskın hâle gelen mangal

kokusuyla burnumu kırıştırdım. Aşağıda yine bir aile klasiği yaşanıyordu. *Bayram değil, seyran değil,* diye düşünürken gerinmekten kendimi alamadım.

Perdeyi aralar aralamaz, uzun bir masanın kurulu olduğu ön bahçede mangalı yelleyen babamı gördüm ve onun bu huzur veren simasına gülümsedim. Tez hazırlanıp, aşağı inmeli ve göbüşüne vura vura sarılmalıydım ona.

Muhitteki çoğu ev gibi müstakil bir evimiz vardı. Bahçenin ön duvarını süsleyen pembe sardunyalar, yer yer yeşil çimlerin üstüne dökülürdü. Sokakta dizili erguvanlar, şimdiki gibi, mevsimini hiç şaşmadan açarlardı. Kış bahçemizden duvar boyu uzanan üzüm bağı, yaz aylarında çardaktaki sofralarımızı süsler ve kahkahalarımıza eşlik ederdi.

Üstüme siyah bir *crop*, altıma da siyah mini bir şort giyerken sadece ailemle birlikte olmanın rahatlığı vardı. Güven amcalar veya Mehmet amcalar da burada olabilirlerdi ama ikisi de ailemizden sayılırlardı.

Mehmet amcam ve Güven amcam ise babamın hem iş ortakları hem de çocukluk arkadaşlarıydılar. Yeter ki yemek bahane, muhabbet şahane olsun; biz her daim kalabalık bir aile olurduk.

Islık çalarak odamdan çıkarken merdivenlere geldim ve çoğu vakit yaptığım gibi basamaktan inmek yerine merdiven korkuluklarına kalçamı koyup aşağı doğru kaymaya başladım. Bir yandan da ıslık çalıyordum.

Mutfaktan çıkan annem, ben daha merdivenlerin başındayken beni fark etti.

"Yavaş! Yavaş kızım! Kaç yaşına geldin, el insaf!"

İmayla ve alaylı bir şekilde, "Günaydın sevgilim, nasılsın?" dedim takılıp durduğum anneme yine sırıtarak.

Elinde tabaklarla bahçeye ilerleyen annem ise ona sevgilim dememden utanmış, mırıl mırıl söyleniyordu.

"Baban varken sana mı kaldım ben? Hadi oradan, hadsiz... Hiç büyümedi bu kız..."

Tam merdivenlerin ikinci kısmını kayacaktım ki elinde salata kâsesiyle Funda'yı gördüm. Sanırım bir ben geç kalmıştım.

"Düşeceksin geri zekâlı!" dedi Funda, beni görür görmez.

Yokuş aşağı süratle ve tırabzanlara tutunmadan kayarken, "Tam üstüne geliyorum!" dedim inadına inadına.

Fakat su götürmez bir gerçekti ki Funda, kedi gibi hep dört ayak üstüne düşerdi. Ve en az bunun kadar hiç şaşmaz bir durum daha vardı: Rezillik benim yakamı hiç bırakmazdı.

Funda'yı hedefleyerek son sürat kaydığım o merdivenlerden, Funda'nın ufak bir hareketle yana kayması sonucu kendimi ayarlayamadım ve en son tam yere basacakken ayaklarım birbirine dolanarak biraz fazla uçtum.

Biraz mı? Bayağı bayağı uçuyoruz! Ne birazı? Hezârfen olduk, kanatlandık, gidiyoruz. Üsküdar semalarını göreceğiz neredeyse, ne 'biraz'ı!

Ceviz parkeye kapaklandığımda tok bir adım sesi duydum. Tam yüzüm parkeye değecek ve burnum hatırı sayılır derecede ezilecekti ki yere birkaç santim kala havada asılı kaldım. Birinin ayaklarının ucundaydım.

Ne olduğunu anlamadan sesli bir soluk verdiğimde önüme savrulan saçlarımdan hiçbir şey göremiyordum. Tek fark ettiğim, göğüslerimin altından demir gibi bir şeyin beni kavradığıydı. Kumral saçlarımın arasından yüzümün hemen yanındaki spor ayakkabıları fark ettim. Abimin böyle ayakkabıları yoktu. Beni kim tuttu diye karışmış saçlarımla yüzümü kaldırırken, bir çift dipsiz kuyuya zamansız düştüm.

Uzun bir aradan sonra bir anda Şafak abiyi görmeyi hiç beklemediğim için kaşlarım afallamış bir hâlde çatılmıştı ve teşekkür namına hiçbir şey diyememiştim. O da bir şey dememiş, aynı donuk ve kara gözleriyle lütfetmiş de beni tutmuş gibi hatta şu an tuttuğu her saniye de değerli vaktinden bir kayıpmış gibi bana bakıyordu.

Gözleri, yüzümden daha aşağı kaydığında, alttan kolunun da desteğiyle öne savrulmuş göğüslerime inince, gözlerini kaçırmak yerine gece rengi bakışları hepten karardı. O an onun bakışlarından utanmış bir hâlde hâlâ onun kolunda olduğumu fark ettim ve kalkmaya yeltendim. Bir elinde su bardağını tutup bir eliyle beni havada kavrayabiliyordu ve o bardaktan bir damla su yere sıçramamıştı.

Dizlerimin üzerinde doğrulduğumda Şafak abi de gözlerini yüzüme dahi kaldırmadan çevik bir hareketle kalktı ve arkasını dönüp, hızla bizim evin kapısından bahçeye çıktı.

Ayağa kalktığımda kaçak bakışlarla Funda'ya baktım. Funda ise dudaklarını bükmüş bana bakıyordu.

"Vay be!" dedi hayranlıkla. Neye dediğini anlamadığım için hızla ona baktım. Peşinden, "İyi uçuştu." diye eklediğinde benimle dalga geçtiğini anladım.

"Ben de abinin tutuşuna diyorsun sandım." dedim, elimle bahçeye çıkalım diye ona gel işareti yaparken.

"Yok, onun seni amuda kaldırmasını bekliyordum, o beklediğimden aşağı kaldı." dedi umarsızca.

Funda'nın dediğiyle gülümsedim.

Şafak Mert Kurtoğlu, sadece babamın ortağının oğluydu benim için. Yanımdaki, yani onun bizzat öz kardeşi ise en yakın dört arkadaşımdan biri. Biri ne kadar uzak, diğeri bir o kadar candan ve yakındı.

Bahçeye çıktığımda babamın bir yandan mangalı yelleyip bir yandan da Funda'nın babası Güven amca ile sohbet ettiğini gördüm. Babam bu mangal işini yaparken, başka bir mutlu oluyordu.

"Abim nerede?" dedim anneme, gözlerimi ikindi güneşinin vurduğu bahçede gezdirirken.

"Herkes burada ya... O, oto galeride kaldı."

"Aa, neden ki?" dedim anneme, ne gerek vardı der gibi.

"Bugün elden çıkaracakları araçlar varmış." dedi annem masanın bir ucundan bana.

Güven amca muhtemelen oğlu geleceği için özellikle evde kalmıştı. Liseden beri askeriyede olan oğlu zaten ayda bir ya gelirdi ya gelmezdi.

Katlanılacak hasret değildi, şayet bir oğlum olsaydı -ki hayatta en çok istediğim şeylerden biri ablam gibi benim de bir oğlumun olmasıydı- onun asla asker olmasını hatta kısa dönem askerlik yapmasını dahi istemezdim. On senedir televizyonda çıkan her şehit haberinde olur da Hediye teyzeye denk gelirsem, hep ağlıyor olurdu. Zaten duygusal bir kadındı. Belki de sadece anne yüreğiydi...

Funda ise annesinin aksine daha dominanttı. Funda beni çocukluğumdan beri oyunlarda yaptığım mızıkçılıklara rağmen severdi. Gerçi o da az değildi. Funda mızıkçılık yapmaktan ziyade her oyunu kendi isteğine göre yönlendirirdi. Her birimizin birbirimizden farklı özellikleri vardı; Zehra, Osman, Duru, Funda ve ben çocukluğumuzdan beri bu sokakta büyümüş, Tuzla'nın denizinde bata çıka yüzmüş, sahillerinde birlikte eğlenmiş ve birbirimizi olduğumuz gibi kabul etmiştik. Sokak arkadaşlıkları sağlam arkadaşlıklardı. Büyüseniz bile arkadaşınız, çocukluğunuz kokardı.

Tüm bunların aksine benim, Funda'nın küçüklüğümden beri tanıdığım abisiyle 'merhaba merhaba'nın dışında elle tutulur hiçbir muhabbetim yoktu. Öyle sanıyorum ki köşedeki fırıncı Ferit amcayla bile daha fazla muhabbetimiz vardı.

Şafak abiyle muhabbet etmeye ölüp bitmediğim aşikârdı ancak onun gibi muhabbet etmemek adına karşımdakine duvarlar örecek kadar da ileri gitmezdim. Eğer Funda'nın abisi olacak zatı muhteremleri sizinle konuşmak istemiyorsa, onun duvarlarını aşmak imkânsızdı. Belki de bu bir askerî stratejiydi... Benim gibi gelen her hastayla muhabbet etmeye alışık biri bunu anlamlandıramayabilirdi. Ama şayet öyleyse bile Şafak abinin askerî strate-

tg: kaktusunx

jisi çok da umurumda değildi zaten. Savaştıkları düşünsündü...

Masanın üstüne koyduğum telefonum titredi bir an.

Gözlerim kısılmış ekranda "SEMİH" yazan mesajı görünce meraktan tıkladım.

SEMİH: Selam Zeynep, nasılsın? Geçen konuşuyorduk, yarım kaldı. Müsaitsen buluşalım mı?

Ben mesaja bakarken, "Ekmekleri de getirsene kızım." dedi annem hızlıca.

Semih'le aynı mahallede olmamızdan ziyade kendisi en yakın arkadaşım Osman'ın üniversiteden arkadaşıydı. Semih'i ne zamandır tanırdım ama çok yakın değildik fakat özellikle de bu aralar bizimle fazlaca takılmak istiyor gibiydi. Ya da sadece benimle...

"Tamam anne, getiriyorum." derken Semih'e de cevap yazdım.

ZEYNEP: Selam. İyiyim. Sen? Bugün doluyum. Yarın da hastanedeyim tüm gün.

Mesajı gönderip hızla avludaki merdivenlerden neredeyse zıplayarak eve çıktım. Kim ne derse desin, beğenilmek güzel bir duyguydu.

Ekmekleri alıp bahçeye tekrar çıktığımda denizden gelen tuzlu meltem tüm ferahlığıyla doldu burnuma. Cemreler sırasıyla havaya, suya ve en son da martın başında toprağa düşmüş ve nihayet baharın kokusu artık tam olarak denize kavuşmuştu.

Sağdaki bahçe çitine yakın bambu masaya ilerlerken, arkamdan Beşiktaşlı babamın ve damarını kessen bordo mavi akacak Trabzonsporlu Güven amcanın mangal başında bitmek bilmeyen hararetli futbol tartışmasının sesleri geliyordu. Muhtemelen tartışmaları yine Güven amcanın "Allah'tan Fenerli değil." diyerek durumu alttan almasıyla ancak son bulacaktı. Tartışmanın harareti arttıkça Güven amcanın İstanbul ağzının da gitgide Karadeniz şivesine kayıyor oluşuna tebessüm ettim.

Tuzla'nın bu muhiti, İstanbul'daymış gibi değildi. Oldukça periferide olmasından kaynaklı hem yerleşimi ferah hem de sakindi. Genelde müstakil ve yazlık tipi evlerden oluşan, düzenli yerleşimde seyreden bu bölgede hemen her evin kendine ait bir bahçesi vardı.

Funda'nın yanına oturmuş, annemle muhabbet eden Hediye teyzenin seslenmesiyle ona döndüm.

"Sen nasılsın Zeynep? Bayağıdır göremiyorum seni?"

Bayağıdır dediği, üç gün ya vardı ya yoktu aslında.

"Dün gece nöbetim vardı Hediye teyze. İyiyim, bugün de dinleniyorum işte..." dedim yorgun olsam da.

Şortumun cebindeki titreşimle bakışlarımı Hediye teyzeden telefonuma indirdiğimde bir kere daha uzun süre mesajlaşmanın beni sıktığını fark ettim.

SEMİH: Peki perşembe? Yeşilçam'da waffle yiyelim. Tatlı yiyelim, tatlı konuşalım. :)

Bir de sonuna gülen emoji koyduğu bu soğuk esprisine ister istemez göz devirdim ve yanak içimi ısırır hâlde hızla cevap yazdım.

ZEYNEP: Tamam Semih, ayarlamaya çalışırım.

Tam telefonu masaya koyacaktım ki anında mesaj geldi yine.

SEMİH: Selim. Benim adım Selim.

Hemen telefondaki kaydı düzeltip alt dudağımı da gülmemek için ısırdım.

ZEYNEP: Kusura bakma lütfen. Telefonumda da Selim diye kayıtlısın ama dün bütün gece acil çok yoğundu.

Yalan ata ata yazdım hızla.

Gözlerimi telefondan kaldırdığımda Hediye teyzenin merakla bakan gözlerine tekrar tebessüm ettim. Omuzlarını kaldırıp indiren bir nefes alarak mahcup bir şekilde söylendi.

"Ay, ben mutfaktan tatlı getirecektim."

"Ne gerek var Hediye? Dünya kadar yemek var." dedi annem ama Hediye teyze kendi evlerine giderken, "Olsun, olsun. Bugün herkes burada, yenir..." dediğinde gülümsedim. Abim galerilerin başındaydı. Yan villadaki Mehmet amcalar ise Zehra ve Osman'ı da alarak Maşukiye'deki evlerine gitmişlerdi. Zaten onun da 'herkes'ten kastının babamlardan da ziyade kendi oğlu oluşuna içten içe gülümsedim.

"Neye gülüyordun telefonda bakalım?" diye arkadan sinsice yaklaşan Funda'yla ufak da olsa çığlık attım. Funda ne ara ortadan kaybolmuş, ne ara ortaya çıkmıştı, hiç anlamamıştım.

"Neredesin sen kontes?" dedim hayretle ona bakarken.

"Osman'la konuşuyordum. Sen kiminle konuştun da güldün?" dedi göz kırparak telefonu gösterdiğinde.

"Ha, yook..." dedim gülerek. "Ben telefondakine gülmüyordum. Kendi şaşkalozluğuma gülüyordum."

Funda emin misin der gibi tek kaşını kaldırdığında, "Gerçekten ya." diye ekledim. Ardından arkamda mangal yelleyen babamı gösterip, "Bak, benim hayatımın bir numaralı erkeği orada." dedim dalga geçerek.

"Kız seni baban mı doğurdu, ben mi doğurdum?" diye laf atan annem, benimle Funda'nın muhabbetine dalmıştı.

"Bak anne. Sorduğuna göre, sen bile beni doğurduğunu hatırlamıyorsun, o yüzden beni babam doğurmuş olarak sayabilirsin."

"Sevgi teyze, bu kız ne baba yalakası bir kız oldu böyle yaa..." diye anneme eğilmiş, onu fiştekleyen Funda bana sırıtıyordu.

"Sen de Osman'ın peşinden ayrılmıyorsun." dedim ona sataşarak. Tam mangal başında olan babama gidecektim ki telefonum yine titredi.

ADI SELİM'MİŞ UNUTMA: Tamam önemli değil. Ne kusuru... Yalnız gelirsin, değil mi? Konuşmam gereken önemli şeyler var.

Derin bir nefes alıp verdiğimde içimden *'Kaçınılmaz son.'* diye düşünürken telefona hızla cevap yazdım.

ZEYNEP: Tamam, perşembe boşum. 14.00 gibi olabilir.

*"Selim'miş"*in benimle ne hakkında konuşmak istediğini tahmin edebiliyordum ve bu beni geriyordu. En son "Emre" denen ismi lazım değil ile birlikteydim ki -Serdar Ortaç'a selam olsun- kendisi benim için yüz buruşturan bir hadiseydi. Bu yüz buruşturucu hadisenin üzerinden bir sene geçmişti lakin bendeki ayarları ne denli bozduysa, bir senedir hayatıma kimseyi almamıştım. Alamamıştım...

Ben aşktan, sevgiden zaten geçmiştim, malum artık pek karşılaşılan şeyler değillerdi. Ama birisine evet diyebilmek için en azından bir çekim, bir kimyasal dürtü olmasını istiyordum.

Elektrik alamasam da bu paravanı açtırmaya karar verdim. Belki konuşunca bir şeyler netleşir diye, onunla perşembe günü buluşmayı kabul ettim.

Babama doğru ilerlerken tebessüm ettim. Daha babam beni fark etmeden babamların yanındaki sandalyede tek ayağını diğerinin üstüne kırmış, asabi bir şekilde elindeki telefonu çeviren Şafak abiyle göz göze geldim. Bana olan bakışlarıyla yüzümdeki tebessüm soldu ve ondan çekindiğim için neredeyse babamın arkasına saklanacaktım.

İkimizin neredeyse sıfır denecek kadar bile bir muhabbeti olmadığı aşikârsa da yiğidi öldürüp hakkını yememek gerekirdi. Onun farklı bir aurasının olduğu inkâr edilemezdi.

Bu kadar yakın bir aile ilişkisi içinde onun bu kadar yabancı olması tamamen onunla alakalı değildi aslında. Biz çocukken abim ve o; Funda'yı, beni, Zehra'yı hatta Osman'ı korur, kollarlardı. Osman bizden iki yaş büyük olsa da biz dördümüz bebekliklerimizden beri aynı evlerde büyümüştük ve akran sayılırdık. Bir de ilkokulda tanışıp, yine birbirimizden ayrı tutmadığımız Duru'muz vardı. Hepimiz çocukluk arkadaşıydık ve kazık kadar olmamıza rağmen hâlâ çocuktuk ve hâlâ arkadaştık.

Gerçi bu çocukluk arkadaşlığı biz lisedeyken Funda ve Osman arasında bir aşkı meydana getirmişti ve o gün bugündür ayrılmamışlardı. Onlara imrenmemek imkânsızdı, ne var ki bu kadar erken yaşta aşkı bulabilmek her kadere yazılmazdı. Ne yazık ki benim gibi liseden bu yana beş sevgilisi olmuş, beşinde de dikişi tutturamamış biri maalesef bu şanslı kitleden değildi.

Gözlerimi Şafak abiden kurtarır kurtarmaz, elimdeki telefonu barbekü masasına bıraktım ve babama sarıldım.

"Kızım..." dedi babam, baba dememi beklemeden saçlarımı koklarken. Babamın göbeğinden dolayı ellerim arkasında birleşmezken, "Astım olacaksın. Bu kadar duman altında kalma." diye söylendim babama.

"Sen geç, ben devam ederim Özcan amca." diye tok sesini duyduğum Şafak abinin kalkmasını beklemediğim için döndüm, ona baktım.

Babam, "Yok oğlum, az kaldı zaten." derken, elini otur otur manasında Şafak abiye sallıyordu.

"Ver Özcan amca, geç, otur sen." Şafak abinin sesi itiraza mahal vermeyecek derecede toktu. Babamla Güven amca masaya giderken, ben dut ağacı gibi ortada kalmıştım. Ne yapacağımı bilemedim.

Tam gidecektim ki annem elinde bir tencereyle geldi.

"Zeynep, bir önceki doldu kızım. Son pişenleri buna koyun, olur mu?"

Şafak abi solumda duruyordu. Aramızda takribî yarım adım vardı. Mentolün harmanlandığı erkeksi kokusu yakın mesafeden genzimi sarmıştı. Değil duruşu, kokusu bile ağırdı.

Aslında ortalamanın üzerinde bir kızdım, boyum 1.68'di ama 1.90 boyundaki bu adamın ancak göğsüne gelebiliyordum. Zifirî renkteki saçları, hafif esmer teni, iri elmacık kemikleri, koyu kahverengi ve dipsiz birer kuyu olan gözlerinin uyumu, bu adamı oldukça dikkat çekici yapıyordu. Bu cüsse ve boyla han-

gi ortama girerse girsin, fark edilmemesinin mümkünatı yoktu.

Şafak abi solumdan sandalyeyi çekerken, yine solumdan masanın üzerindeki telefonum titredi.

ADI SELİM'MİŞ UNUTMA: Tamam. Perşembeyi sabırsızlıkla bekliyorum o zaman.

Her yere çekilebilecek bu mesajı, *İnşallah Şafak abi görmemiştir,* diye düşünerek telaşla başımı kaldırdığımda, o çoktan bana sert ve sorgular bakışlarını dikmişti. Korku ve tedirginlikle sesli bir şekilde yutkunduğumda, *Madem mesajı gördü, bari farklı yerlere çekmemiş olsa,* diye dua ettim. Onun bitmek bilmez sorgulayıcı bakışlarına maruz kaldıktan sonra, üzerimdeki baskısına dayanamayıp başımı önüme eğdim ve telefonumu da aldığım gibi koşar adım masaya kaçtım. Biraz daha yanında dursaydım şayet, kendimi -o daha bana hiçbir şey sormamışken- ona hesap verir hâlde bulabilirdim.

Babamın yanına oturduğumda bana önündeki sıcak pirzolalardan koydu. Herkes masaya geldiğinde ben, tam da kaçmam gereken adamın karşısına denk düşmüştüm. Funda'ya, yer değiştirelim diye yalvarır gözlerle baksam da Funda değil abisinden, benim herhangi bir erkekten kaçmama ihtimal vermediğinden midir bilinmez, kendisine yalvaran bakışlarımı fark etmedi bile. Ama Şafak abinin bu bakışlarımı fark ettiğine emindim. Yer değiştirirsem daha da çok göze batacaktım.

Babamlar yemeklerini yiyip tavla döndürmeye kış bahçesine gittiklerinde, Şafak abi de gider sandım ama gitmedi. O karşımdayken bir pirzolayı bile zor yiyordum.

Sağımdan annemin, "Ee, Mert oğlum, nasıl, özledin mi buraları?" diyen sesi geldi.

Benim dışındaki çoğu insan ona ikinci ismiyle hitap ederdi.

"Özlemem mi Sevgi teyzem? İnsanın evi gibisi var mı? Hele annemin yemekleri burnumda tüttü." derken hemen solundaki annesinin omzuna hafif bir şekilde dokundu.

"Annen çok özledi seni oğlum, artık son günlerde adın geçince gözyaşlarını tutamaz olmuştu." dediğinde bakışlarımı tekrar tabağımdan kaldırdım. Şafak abi annesine dönmüş, ona sevgi dolu bakıyordu. Yüzünde çok güzel bir tebessüm vardı ki o tebessüm yanaklarına simetrik birer gamze bırakıyordu.

Ne de güzel tebessüm ediyordu. Sahi bu adam ömrüm, hayatım boyu bana dönüp hiç tebessüm etmemişti ve ben bunu şu an fark ediyordum.

Gözlerim gamzelerine düşmüşken kulak verdiğim sesi geldi.

"O da benim gözümde tüter hep... Ee, asker anası olmak kolay değil annem, bizim kaderde de bu var. Sabredeceksin, sabredeceğiz." Bir yandan annesinin sırtını teselli eder gibi okşarken devam etti.

"Hem bir tek senin oğlun yok orada. Bir sürü ananın oğlu, kadınların kocası, çocukların babası var annem." Sonra yüzüne çöken hüzünle tabağına dönüp mırıldandı, "Dönen var, dönemeyen var..."

Aklına nereden geldi şimdi bu diye düşünüp kaşlarımı çattığımda, Hediye teyzenin de beti benzi atmıştı. Sesi titreyerek konuştu.

"Allah korusun oğlum, o nasıl söz? Allah'ım bana senin acını göstermesin!"

Annem hüzünlü ama sakin, "Allah seni anana babana bağışlasın oğlum..." dediğinde benim payıma da yutkunmak düşmüştü.

"Sen duanı eksik etme annem. Herkesin ecel vakti bellidir, o yüzden olur da kötü haberimi alırsan sakın başın öne eğilmesin." derken sanki annesini bir şeye hazırlıyor gibi tekrar annesine sevgiyle gülümseyerek omzunu okşadı. Hepimiz sesindeki duyarsızlıkla ağzından yel alması gereken şeyleri rahatça söylüyor oluşuna şaşkınlıkla bakıyorduk. Ama sanki ölümden değil, düğünden bahsediyor gibiydi.

O an oyalanmakta olduğum yemeğe kısa bir bakış attıktan sonra tekrar kafamı kaldırıp Şafak abiye baktım, ardından Hediye teyzeye... Kadıncağız bir şey diyemediği gibi suratı da kireç gibi olmuştu. Kendisi ölümü göze alıp bu mesleği yapıyordu ama annesinin anmaya dahi korktuğu bir şeyi kadıncağız daha geceden ona kavuşmuşken dan diye sofrada söylüyordu. Tekrar Şafak abiye döndüğümde daha ağzımı açar açmaz gözlerini gözlerime saplarcasına bakmaya başladı.

"Allah korusun, Allah kimseyi evladıyla sınamasın, dönemeyenlerin annesi babası ne hâldedir şimdi? Yıkılmışlardır. Kolay değil evladını kefenleyip toprağa vermek." dedim. Ne kadar da kolay bahsediyordu ölümden, kolay mıydı bir insanın evladını toprağa vermesi?

"Kolay değil elbet ama dik duracaksın, sevindirmeyeceksin düşmanı!" dedi, gözlerimin ta içine bakarak.

Neden bana böyle bakarak üsteliyordu ki bunu?

Annesine bakarken sevgi dolu gözler, bana bakarken nasıl bu kadar ifadesizleşebiliyordu?

Tek kaşımı kaldırdığımda, "Dik durmak?" diye sorguladım. Aynı ifadesiz suratı ve sert bakışıyla devam etti.

"Anlayamayabilirsin, her kadının harcı değil." dediğinde yüzüm şamar yemiş gibi düştü.

Bu adamın benimle derdi neydi? Bu beni aşağılama çabası neden?

Madem lafımızı esirgemeden konuşuyorduk, madem bir sinir harbiydi bu girdiği, ona iştirak ederek devam ettirdim ben de.

"Neyi anlayamam? Ölümü anlayabilirim, gördüm. Ölüsünün arkasından ağlayanları anlayabilirim, gördüm. Ama sevdiğini toprağa verip dik durmak kavramını... Evet, anlayamayabilirim! Peki sen evladını kaybetme korkusu olan bir annenin, her bilinmeyen numarayı korkuyla açmasını, ya öldüyse diye aklından geçirmesini anlayabilir misin?" Bu sırada annem ve Hediye

teyze öğretmenlerinden azar yemiş çocuklar gibi sandalyelerine pısmışlardı. Funda ise gayet gevşek bir şekilde kekini yerken, bir abisine bir bana bakıyordu. Şafak abi mimik oynamayan hatta artık alaylı bir yüz ifadesiyle, "Telefonla haber vermiyorlar, merak etme. Ayrıca biz ona 'ölmek' demiyoruz, 'şehit olmak' diyoruz." diye karşılık verdi.

Bir insanın bakışları daha ne kadar avıyla oynar hâle bürünebilirdi? Utanmasa bir de beni vatan haini ilan edecekti!

Konuyu istediği gibi değiştirmekte Funda'nın üstüne yok demiştin, değil mi Zeynepciğim? Bak, varmış, Funda'nın bizzat özbeöz abisi!

Annem artık alttan beni dürtmeye başlamıştı lakin Şafak abi belki de tam istediği gibi damarıma basmıştı.

"Burada bir annenin evladını kaybetmesinden bahsediyoruz, sen benim dediklerimi şehitlik mertebesini inkâr olarak algılıyorsun. Ya da kasten algı yönetimi yapıyorsun. Benim millî benliğimden şüphem yok. Hani ben şehidim olursa arkasından dik durmaktan anlamam ya(!), sen de evladını kaybetmiş bir annenin yüreğinin nasıl yandığını anlayamazsın. O yürek yangınını çekmek de çekeni anlamak da her insan evladının harcı değil."

O an içimden vatan sevgimin sorgulanmasından dolayı mıdır nedir bilmem, şiddetli bir sinir dalgası geçiyordu. Çocukluğumda arabada eşlik ettiğimiz "Havasına, suyuna, taşına, toprağına, bin can feda bir tek dostuma / Her köşesi cennetim..." diyen Bir Başkadır Benim Memleketim şarkısının sözleri geçiyordu hafızamdan. Elimizde tahta çubuklara yapıştırılmış bayraklarla lise bando takımını koşturarak takip etmemiz canlanıyordu zihnimde. Ortaokulda Namık Kemal'in Vatan yahut Silistre'sini sahnede canlandırışımız düşüyordu gözlerimin önüne. Şafak abi tam bana cevap verecekti ki Hediye teyze, "Oğlum, çay doldurayım mı?" diye sorarak aramıza girdi.

Annem de zaten çimdikleye çimdikleye sağ bacağımı morartmıştı artık.

Şafak abi gözlerimin ta içine olan keskin bakışlarını çekme-

den sağ eliyle çaprazlama boş bardağını sola doğru annesine uzattı. İçimdeki *Asi Kız, "Şafak'a çay yok!"* dese de dışımdan keskin bakışlarına inatla bakmayı kâfi bulmuştum.

Anladığım kadarıyla delici bakışlarını da silah olarak kullanmayı ihmal etmiyordu.

Muhtemelen bunun eğitimini de almıştı. Yürek istiyordu bu adamla bakışmak. Yüreğime çok güvensem de gözlerini ilk çeken her zaman olduğu gibi yine ben olmuştum, sessiz sedasız çayıma yöneldiğimde annemlerin de ağzını bıçak açmıyordu. En rahatımız Funda olması gerekirken, bir anda Şafak abi olmuştu. Sanki hiç tartışmamışız gibi burma tatlısını indiriyordu şimdi de midesine.

O burma tatlıları mideni burgulasın inşallah!!

Sahi bu kadar karbonhidratı ne yapıyor bu vücut? Görüntüye bakılınca yağ olarak depolamadığı belliydi.

Sana ne Zeynep onun depolarından?

Çaylar bittiğinde kış bahçesinden babamların oynadığı tavlanın zar sesleri geliyordu. Funda'yla birlikte bir kozmetik markasının sayfasında gezinirken, az evvel beni saran sinir dalgasından biraz arınmıştım. Ah, bu bakım ve kozmetik ürünleri... Bakması bile sinir sistemimi yatıştırmaya yetiyordu.

Masayı toplama işini Funda'ya atıp lavaboya geçtiğimde aynada gördüğüm sinirden hafifçe kızarmış yanaklarımı ellerimle ferahlattım. Sabah allık sürmemek günün en mantıklı hareketi olmuş. Nasıl da kızarmıştım böyle? Allah bilir konuşurken nasıldım...

Yüzümü ferahlattıktan sonra kapıyı açıp hızla çıkacaktım ki bir anda karşımda duran vücutla bir duvara çarpmış gibi olduğum yerde çakılıp kalakaldım.

Tüm görüşümü kapatan, üzerine yapışmış gri tişörtle sarılı bu kaslı bedendeki gözlerimi, gördüğüm şeyi algılamaya çalışarak yavaşça geniş omuzlarına, ardından daha da yukarıya,

esmer ve parlak tenli yüzüne kaldırdım. Lavabonun çıkışında put gibi -daha çok Zeus heykeli gibi- kollarını kavuşturmuş beni bekleyen Şafak abinin üstten bana dikilmiş ezici bakışlarıyla göz göze geldim. İçimdeki *Asi Kız, "Bu ne yaa! 'Çıkışa gel' diyen liseli ergenler gibi!"* deyip saldırıya geçmişken yine de sakin kalmaya çalışarak, "Bir şey mi oldu?" demekle yetindim.

Şafak abi, abim yokken bizim evde bu kadar içerilere hayatta girmezdi. Abim mi geldi acaba diye düşündüğüm sırada, o kızgınlıktan çok uzak bir ses tonuyla konuştu.

"Senin dilin çok uzamış."

O kadar sakin ve iğnelemekten uzaktı ki sanki *saçına bir şey yapışmış galiba* der gibiydi.

İçimde kendini hâlâ Çiçek Abbas sanan *Asi Kız, "Havan kime yabancı? Sana buradan bir uçarım... Çıkışa gel lan! Gelmeyen şerefsiz olsun mu lan?!"* diye saldırmaya devam ediyordu.

Ama ferasetli tarafımın, *"'İçeride göte mukayyet, çıkışta Allah'a emanet ol.' demişler Zeynep, aman diyeyim, uzak dur."* diye beni uyarmasıyla tek kaşımı kaldırarak düz bir sesle sordum.

"Anlamadım?"

Daha fazla yaklaşabilirmiş gibi iyice yüzüme eğildi.

"Senin dilin diyorum. Çok uzamış."

Nefesi ilk defa bu kadar yakından nefesime karışıyorken, kısık sesi soğuk ve oldukça tehditkâr çıkıyordu.

"Se... Sen beni tehdit ediyorsun!" dedim iğrenircesine tıslayarak.

Kaşlarını tek sefer kaldırıp indirerek çok keskin bir "Cık!" sesiyle dilini şaklattı. Hiçbir ifade yoktu yüzünde, çok rahattı... Öyle ki bir hayaletle konuştuğumu düşünebilirdim.

Gözleriyle içimi okurcasına çok kısa yüzümde turladığında, "Dilini..." dedi çenesini kaldırıp dilimi göstererek.

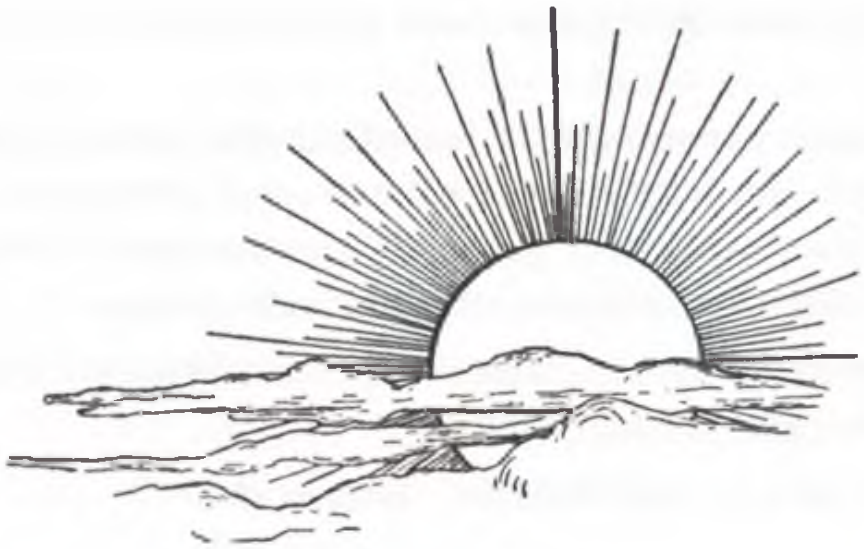
"Anlamıyorum!" İnatla kaşlarımı çatmıştım.

Biraz daha eğildiğinde, artık dilime ramak kalaları oynuyordu.

İstemsiz yutkundum. O da zorlanır gibi yutkunduğunda sıkıca ellerini bir kere yumruk yaptığını fark ettim. Sonra ağırlık salmış gibi parmaklarını gevşetti. Bense bana ne yapabilir diye düşünmekten kesilmiş olan nefesimi zorluyordum.

"Ben tehdit etmem. Yaparım. O diline dikkat et." Sesi bir yılanın zehri gibi yayıldı havada.

"Bir daha bu kadar uzarsa, fazlasını alırım."

2. BÖLÜM

Sinirle odama girdiğimde bir yandan üstümdekileri sökercesine çıkartıp fırlatıyor bir yandan da kendi kendime söyleniyordum.

"Dağlarda kala kala dağ ayısı olmuş! Öküz ya! Sen kimsin de beni tehdit ediyorsun? Mal gibi de tehdit ediyorsun işte, malak herif. Hayır ortada bir mesele olsa, gam yemeyeceğim!"

Sakinleşmek nedir bilmeyen hâlimle pijamalarımı alıp, dolabın kapağını sertçe çarptım. Ardından gözümün önüne Şafak abinin son sözünü söyledikten sonra hiç restleşmemişiz gibi sakince arkasını dönüp kış bahçesine doğru aheste aheste gidişi geldi.

Tok sesli adımlarıyla bizim evi terk edişine -ta ki gözden kaybolunca ya değin- bakakalmış, ardından bağı salınmış bir canavar misali içime hücum eden sinirle solumaya başlamıştım. Gözlerim lavabodaki aynaya takıldığında kıpkırmızı olmuş suratımla karşılaşmıştım, sanki kan kalbimden sadece yanaklarıma pompalanıyor gibi elmacık kemiklerime kan oturmuştu. Bir nevi tokatlanmış gibiydim...

Aklıma o hâlim geldiğinde bu sefer de kendime kızmaya başladım. *"Burada kendi kendine söyleneceğine, orada suratına söyleseydin ya Zeynep! Korkuyorsun işte adamdan... Hayır yani ne*

yapabilir, dövecek hâli yok ya seni! Niye, götün yemedi, değil mi?"

Tehdit eden insanlar, her daim benim gözümde küçümsenen mahluklardı. Ama Şafak abi benim kişilik ayarlarımı bozuyordu ve sinirimi de kontrol edememiştim bu durumda. Kafamı biraz olsun dağıtmak isteyerek yatağıma uzanıp PUBG oynamaya başladığımda yaklaşık iki saat nasıl olduğunu anlamadan oyundur, Instagram'dır derken telefona dalmıştım. İyi ki de dalmıştım... Ama artık telefon ekranından karıncalanan gözlerimi avuç içlerimle ovuşturdum.

Kafamı sağ duvardaki saate kaldırdığımda saatin 19.30'u geçtiğini gördüm, zaten kararmaya yüz tutmuş havayla odamın renkleri alacaya çalmıştı. Işıkları yakmadan önce, perdeyi kapatmak için tam yatağımın karşısındaki cama gittim. Ellerim krem rengi güneşliğe tutunduğunda aşağıdan abimin yüksekten çıkan seslenişini geldi kulaklarıma.

"Ooo! Asker... Hoş geldin!" Hemen ardından güçlü kahkahası duyuldu.

Tam karşımdaki bahçede elleri cebinde rahatça seslenen Şafak abinin dedikleri de üst kata aynı gür tonda çok rahat erişiyordu.

"Hoş bulduk aga, ne yapıyon ya? Sıkı çalışmaya başlamışsın..." Birbirlerini gördüklerine sevindikleri belliydi ki o da abim gibi gülerek konuşuyordu. Camdan bakarken, iki evin arasındaki beyaz çitlere giderek yaklaşan abimin sırıtarak, hafif böbürlenmiş bir tavırla cevap verdiğini gördüm.

"Ee, askerî bir nizam olmasa da hayatımızı yavaştan nizama sokuyoruz işte..."

Geç kalmış ama en azından hayata iliştirilebilmiş bir nizam.

Abim, babamın ittirip kaktırmasıyla Özyeğin Üniversitesi'nde İşletme okumuştu ve yine babamın önayak olmasıyla Pazarlama bölümünde yüksek lisans yapmıştı. Ama gerek lisans eğitimi gerek yüksek lisansı boyunca, odasından tutun da günlük rutinine ve hatta gece hayatına kadar her alanda düzensizdi.

Gece hayatından kasıt olarak, arkadaşlarıyla takıldığı ortamlardan bahsetmek daha doğru olurdu çünkü aşk hayatı aksine çok düzenliydi. Düzenli ama bahtsız. Hangi aşka yelken açtıysa *'sad ending'* olmuştu maalesef...

Lise yıllarında bir tanecik aşkı olmuş ve ayrı şehirlerdeki üniversitelere yerleşmelerinden sadece bir ay sonra ayrılmışlardı. Yine üniversite yıllarında da bir tanecik aşkı olmuş ama onun sonu daha ajite bir *'sad' olmuştu.*

Üniversitedeki yakın arkadaşlarından Tayfun'la el ele göt göte basmıştı bir tanecik aşkını. Sonrası bir enkaz Ekrem'di...

Ekrem, yufka yüreğinden tuttuğu yerde kıymalı börek yapan aşka küsmüş olsa gerek ki o vakitten sonra yürek ilişkilerine bir son vermişti. Bu temmuzda otuz yaşına girecekti ve yaş otuz, elde var sıfırdı. Annemin evhamlı tabiriyle 'Bu oğlan evde kaldı'ydı.

Şafak abi göğsünü kabartıp neredeyse parmak uçlarında gerindiğinde bariton bir sesle havaya hâkim oldu.

"Düzen iyidir, başarıyı getirir!"

Yine hayat felsefesi yaptı pabucumun bilgici...

Gözlerim *"Devriliyorum ben."* deyip müsait bir boşluğa yatay geçişle devrildikten hemen sonra abim hevesle, "Hadi gel, semaveri yakayım da tavşan kanı bir çay içelim, özlemişim muhabbetini..." diyerek kış bahçesine yöneldi.

Daha fazla Şafak-Ekrem muhabbeti kaldıramayacağımı fark edip perdeyi kapatacağım sırada Şafak abinin gözleri yukarıya, odama doğru kalktı.

Işığı daha yakmamış olmama rağmen odamın karanlığında gözleri gözlerime tutunmuştu ve beni karanlıkta da olsa gördüğüne emindim. O an onları izlerken yakalanmamın verdiği afallamayla gözlerim titrese de akabinde hemen hızla başımı çevirerek ardımı döndüm.

Böğürerek gülme ihtimallerine karşı kulak pamuğunu da

kulaklarıma tıkayıp, aklıma takılmak isteyen her şeyi uzaklaştırabilecek güçte olduğum ve uyku moduna rahatça geçebildiğim için kendimle gurur duydum.

Taksiden inip, hastaneye doğru seri adımlarla yürürken bir yandan da saçlarımı sırtıma savurup toplamaya başladım. Daha ana kapıdan girmeden, hastanenin mavi platform üzerine kabartmalı yılan ve kadeh simgelerinin eşlik ettiği 'MediClane' yazılı gösterişli tabelası göz alıyordu.

Zehra ve Duru'yla ben, burada acil serviste hemşireydik.

Üçümüzün de hemşire olmak istemesi bizim için bir şansken üstelik, üçümüz de acil servisi tercih etmiştik. Arada rotasyonla pediyatri olsun, dâhiliye olsun kısa periyotlarla gönderilmemiz dışında genelde hep acil bölümündeydik. Doğuya atanmak istemediğimiz için özel hastanede çalışmayı tercih etmiştik. Gerçi ikisinin bu konuda biraz akıllarını çelmiş olabilirdim. Özel sektörde maaş daha düşüktü ama zaten babamların hatırı sayılır büyüklükte bir oto galerileri vardı.

Duruların maddi durumu bizimki kadar iyi değildi ama o da anne babasının tek çocuğu olduğu için ailesinden destek görüyordu.

Sabah sabah da olsa soyunma odalarına giden merdivenleri dolduran yüksek sesimizle muhabbet etmeye başlamıştık.

"Yaa, kızlaar! Gratis'te indirim olacakmış bu pazar!" diye şevkle söylenen Zehra'ya, güzellik malzemelerinin her türlüsüne zaafı olan ben tamamen yüzümü dönmüştüm.

"Hep birlikte gidelim o zaman!" diye sevinçle atılmıştım ama Duru üzgünce hayıflandı.

"Yaa! Ama ben anneme söz verdim, bu pazar ev temizlemeye yardım edeceğim..."

"Kızım benim de pazar epilasyon randevum var zaten..." diyen Zehra, anında gözlerindeki 'anladın sen onu' diyen parıltıyla sırıtarak bana baktı.

Gözlerimi devirirken, "Evet Zehra... Karın ağrın anlaşıldı, 'İndirim var, sen git benim yerime de al.' diyorsun bana yani..." dedim bıkkın bir ifadeyle.

Derdini kendi söylemeden bana söyleten Zehra sırıtmasına devam ederken, "Gidiver kuzum yaa! Hem o kadar uzun değil listem." dedi.

Daha yeni devrilmiş gözlerim kocaman açılarak Zehra sayesinde sabah idmanını yapıyordu.

"Listeyi bile hazırladın yani bana bu işi çakmadan önce!" diye bağırarak çıkıştım.

Bal rengi parlak gözleri melül melül bakarken bir kedi yavrusunu andıran Zehra kafasını yan yatırdı, "Gidiverin işte kuzum ya, Funda cadısını tak peşine, git." dedi sona doğru 'Funda' derken aklıma çok parlak bir fikir sokuyor gibi.

Ellerimi pes eder gibi iki yana açtım.

"Tamam, söylerim Funda'ya... Ama Allah sabır versin Funda'ya ha. Kızın senin gibi görümcesi olacak!" diye söylendim.

Osman'la Zehra'nın arasında iki yaş fark olmasına rağmen aynı yaşta gibiydiler. Zehra, tahammülsüzce eliyle kendini gösterip peşinden yüzünü göğe çevirdi. "Allah bana sabır versin asıl, bana! Bütün gün mıç mıç sevgililer birbirlerini yağlayıp balıyorlar. Ağızlarına terlikle bir tane vurasım geliyor!"

"Aşktan anlamadığını söyleyen oldu mu hiç Zehra?"

"Evet. Bizzat öz kardeşim."

"Osman bu kadar romantikken, sen nasıl bu kadar duygusuzsun, aklım almıyor Zehra." dedim sıkıntıyla solurken.

Soyunma odasına girdiğimizde Duru'nun konuşmamızı bö-

len sorusunu duydum. "Ee... Bugün çıkışta bir yerlere gidiyor muyuz?"

Üstümü hızla çıkartırken tam cevaplayacaktım ki takımının pantolonunu kalçalarından zorlanırcasına geçiren Zehra, beyaz teninin zıddı olan kömür rengi saçlarını geriye doğru savurarak bal rengi gözlerini Duru'ya çevirdi.

"Tabisi. Şu günü bir geçirelim de..."

Zehra bugün muhtemelen yoğun olacaktı çünkü sarı alandaydı. Duru ve ben ise kırmızı alandaydık. Atakan abi de kırmızı alanda olduğu için şanslı olduğumuzu düşünüyorduk, şayet çok travmatik vakalar gelmezse bugün pek yorulmayız diye umuyordum. Ama bana bunun mümkün olmadığını gösteren bir mesai saati bitimine daha merhaba demiştim. Lakin maalesef, yedi dikişten aşağı travmatik yaralanma göremediğimiz için tüm gün dikiş tuttuk diyebilirdim. Hastaları radyolojiye götürüp getirmesi de cabasıydı.

Zor bela saat 16.00'yı gördüğümüzde, derin bir 'off'la bankoda oturan Atakan abinin karşısına oturdum. Acil tıp uzmanı olan Atakan abim, abimin çocukluk arkadaşlarındandı ve o da bizimle aynı sebepten devletten istifa etmiş ve mahalleye yakın bu hastanede çalışıyordu. Üç, beş kuruş az olsun ama tanıdığım mahallede yıllardır bildiğim insanlara yakın olayım düşüncesindeydi o da. Zorunlu hizmetini Muş'ta yaptıktan sonra uzmanlığını alınca istifa etmişti.

Biraz hastalar durulunca bankoda oturmuş, Şafak abinin dün üzerime üzerime gelişini düşünüyordum. Huzursuzca kıpraştığımda pek düşünmek istemediğimi de fark ettim. Beni yerimden hoplatan bankodaki telefonun cırtlak çalışı oldu.

Tabii, Atakan abi benim kadar derin düşüncelere dalmadığından gayet sakin telefona yöneldi.

"Alo?"

Çok kısa karşı tarafı dinledikten sonra, "Tamam, hemen çıkıyoruz." dedi. Kahvenin yumuşak tonundaki gözleri bana dön-

düğünde vakit kaybetmeden, "Zeynep dış kapıya çıkalım, bıçaklı yaralanma. Ambulans birazdan burada olacak." diyerek ayağa kalktı. Peşinden kalktığımda ona yetişmeye çalışarak koridorda acilin ana kapısına hızla ilerlemeye başladım.

Kapıya vardığımızda söz konusu ambulans daha gelmemiş olsa da birkaç dakika sonra görüş açımıza girmişti.

Hızlı bir manevrayla dönerek ambulans park yerine çektiğinde arka kapılar içeriden hemen açıldı. Seri hareketlerle hastayı indiren ambulans teknikerine yardım etmek için yanında yer aldığım sırada, ambulans doktoru da Atakan abiye hastanın anamnezini[1] veriyordu.

Acil servisin önündeki yarısı hastalardan, yarısı da meraklılardan oluşan kalabalığın sesini acı bir fren sesi böldü. Bir *Renault Clio Sedan* ambulansa çok yakın mesafede durdu ve içinden beş kişi indi telaşla.

Beşi de bizim götürdüğümüz sedyeye doğru yaklaştığında, "Doktor hanım, hasta iyi mi?", "Nasıl?" "Nereye götürüyorsunuz?" diye her bir ağızdan peş peşe sorular soruyorlardı.

Hızlı bir şekilde, "Ben doktor değilim, kendisi birazdan muayene edip size gerekli bilgiyi verecektir." dediğim sırada zaten Atakan abi de koşar adım peşimiz sıra geliyordu ve muhtemelen –ayrıyeten- onları sakinleştirmesi de ona kalacaktı.

Hastayı kırmızı alana aldığımızda ardımızdan servisin kapıları kapatan Atakan abi hızla bana, "Zeynep tamponları stabilize et!" diye buyurdu. Sonrasında daha elindeki hastanın işini bitirememiş Duru'ya döndü, "Duru genel cerrahiye haber ver, 19 yaşında, on üç bıçak yarası var, dördü toraks bölgesinde, akciğerler kesin hasar almış, beşi abdominalde, muhtemelen karaciğere denk gelmiş, dördü de kol ve bacaklarında. Şimdi MR'a göndereceğiz, MR'dan sonra gelecek, haber et. Ameliyathaneyi de arıyorsun Duru!"

1. Hastanın, hastalığı ve çevresi hakkında verdiği bilgi. (e.n.)

Ben dediklerini daha konuşmasının başında yapmaya koyulmuşken tekrar hararetle bana, "Zeynep hadi, tamponları stabilize ettiysen, hastayla birlikte MR'a, oradan da ameliyathaneye! Hadi!" diye hızla emretti. Burada birbirimizi sevsek de üslup böyleydi çünkü iş acildi.

Hızlı bir koşuşturmanın ardından yaklaşık on dakika sonra hastayı genel cerrahi hemşirelerine teslim etmiştim. Tekrar yerime döndüğümde, acil serviste nöbet devrinden önce gerekli evrakları doldurmaya başlamıştım.

Yirmi dakika sonra hepsini halledip, en son gelen hastanın epikrizine[2] de gerekli notları kaydettim. Nöbet devrine hazır hâle gelmiş ve elimdeki son gelen bıçakla yaralanmış hastanın epikrizini de genel cerrahiye teslim edecektim.

O sırada hastanın dosyasına gözüm takıldı, daha 19 yaşındaydı ve acımasızca on üç yerinden bıçaklanmıştı. "Kim ne ister 19 yaşında gencecik birinden?" diye düşünmeden edemedim.

Gencin akrabaları ise geldiklerinden beridir Atakan abiyi sıkıştırıyorlardı. Atakan abi hastanın genel cerrahiye gittiğini söyleyince nitekim kapının önü de boşalmıştı. Sanırım ya genel cerrahi polikliniğine ya da ameliyathaneye gitmişlerdi.

Elimde epikrizle kırmızı alandan çıkıp genel cerrahiye gitmek için asansörlere doğru ilerlerken, acil servisin kapısından giren Funda'yı gördüm. Bir şey mi oldu endişesiyle sorgulayarak baktığım Funda'ya adımlamaya başladım.

"Fundaa... Hayırdır inşallah?" diyerek seslendiğimde ismini de uzatarak söylemiştim.

Sesimdeki endişeyi durdurmak istercesine hızla, "Zehra mesaj atmıştı ya buluşalım diye, abim de Atakan abiyi görecekmiş zaten... 'Ben bırakırım seni kızların yanına.' dedi. Ondan geldim." diye cevap verdi.

Abisinin ismini anmasıyla gözlerim sezgisel olarak onun ar-

2. Hastanede yatan hastalara taburcu olurken verilen hasta çıkış özetidir. (e.n.)

kasına doğru kaydı ve cüssesiyle acil servisin kapısını dolduran Şafak abiyle göz göze geldim. Onun vücuduna bakmaktan çıkamamış birkaç kız da hemen ötesindeydi ama o farkında değildi. Belki de farkındaydı...

Bu kızlar hasta değil miydi? Bu kızlar hasta değillerse acilde ne işleri vardı? Eğer hastalarsa Şafak abiyi süzmeyi nasıl becerebiliyorlardı? Bu kızlar neyin nesiydi? Hastalık dediğin neydi? Ölüm ölüm dediğin... Kendine gel Zeynep!

Kısa kollu tişörtüyle yapılı omuzlarından inen kaslı kolları belirgin bir şekilde göz önündeydi. Gayriihtiyari yutkundum. Gözlerim gözlerine denk gelince, gözlerimi ondan almak tonlarca ağırlığı kaldırmak kadar zor oluyordu.

Tonlarca ağırlığı kaldırır gibi zorlukla gözlerimi Funda'ya çevirdiğimde, "Tamam canısı... Sen bankoda otur istersen, ben bir hastanın dosyasını teslim edeyim, geliyorum hemen, Duru da orada zaten." diyebildim.

Funda ellerini sorun yok der gibi iki yana açtı ve her zamanki rahat ve neşeli sesiyle, "Tamam tamam, sen işine bak." dediğinde tebessümle bana göz kırpmıştı.

Ardım sıra bakmadan hızla genel cerrahiye çıkıp dosyayı teslim ettiğimde arkamdan koridorun diğer ucundaki ameliyathanenin kapısının açıldığını duydum. İçeriden omuzları çökmüş bir şekilde çıkan Ceyhun hoca alnı terlemiş yüzünden maskesini indirirken sıkıntıyla solumuştu.

"Hastanın yakınları burada mı?" derken Ceyhun hocadan ayrılamayan gözlerimle onun hâl ve tavırlarını ölçüp tartıyordum. Yüzü hüzünle gölgelenmiş, gözleri yetersizlik hissiyle örtülmüştü. Bazen kadere güç yetmiyordu. Ceyhun hocanın suratından hastanın ex olduğunu anlamama rağmen yine de bir umut dinlemek istemiştim.

Ellili yaşların sonunda bir adam öne atılarak, "Biziz. Ne oldu, iyileşecek mi?" dedi hızlı hızlı.

"Üzgünüz beyefendi, getirildiğinde akciğerlerindeki iç ka-

nama çok ciddi boyutlardaydı, elimizden geleni yaptık ama kanı boşaltamadık. Başınız sağ olsun."

Ellili yaşlardaki adam karşısındaki doktorun dediklerini doğru mu duyduğunu algılamak için gözlerini kocaman açtı, ardından elini kafasının üstüne koyarken, "Ammaaann!" diye yüksek sesle inler gibi bir feryat çıkardı ağzından. Dövmeye başladı sonra o ellerle kafasını, bir yandan başına vura vura feryatlar döktü dudaklarından. Yetmedi dövünmesi acısını bastırmaya, bu sefer üstündekileri çekiştirmeye başladı. Yanındakiler sakinleştirmeye çalışsa da nafileydi. Yavrunu, eşini, sevdiğini kaybettikten sonra olan her şey nafileydi.

Her hasta kaybından sonra içimde göğüs aramın biraz altına oturan taş, gene tam yerine yuvalanmıştı. Sonrası feryat figandı burada.

İzlemeye dayanamayacağım için kafamı hafifçe iki yana sallayıp tam topuğumun üzerinde döndüğümde adamlardan biri hararetli bir şekilde kendi aralarında çıkışmaya başladı.

"O kadar dedik lan! İyi mi, dedik! Oyaladılar lan bizi! İlk alan doktorlar oradan oraya götürmeseydi Hakan'ı, yaşardı lan şimdi!"

O anda anladım, çektikleri ölüm acısını bizim omuzlarımıza atacaklarını. Arkamı dönüp hızla acil servise giderken, arkamdan tam da tahmin ettiğim gibi sesler geliyordu.

"Bulacağım lan o doktorları, can acısını neymiş yaşatacağım onlara, adam gibi davranmayı da öğreteceğim lan onlara!"

Vakit kaybetmeden neredeyse koşar adımlarla ilerledim servise doğru.

Atakan abi arkası dönük, Şafak abi de dört parmağı içeride başparmağı dışarıda olacak şekilde elleri cebinde rahat bir tavırla muhabbet ediyorlardı. Şafak abi muhtemelen yürüyüş hızımda bir anormallik olduğunu anlamıştı ki sorgular gibi direkt gözlerime dikti gözlerini ve hafif çatılı kaşları buruşturdu burun kemerinin hemen üstünü.

İçeri girer girmez servisin kapılarını kapattım ve başımı Atakan abiye omzumun üzerinden döndürerek seslendim. "Atakan abi. Genel cerrahiye gönderdiğimiz hasta ex olmuş."

Atakan abi arkasını dönüp bana baktığında ben çoktan bankoya yönelmiş ve bankodaki iki çekmeceli komodini kapıya sürüklüyordum. Atakan abi hüzünle gölgelenmiş yüzüyle bir anda durgunlaşmış ve muhtemelen o anda ne yaptığımı da algılayamıyordu.

Komodini acil servisin cam kapısına dizimle iyice ittirerek dayamıştım ki Atakan abi ne yaptığımı ancak idrak edebilmişti. Kaşlarını çatmış, "Ne... Ne yapıyorsun sen?" dedi tekleyen sesiyle.

Hareketlerimi aksatmadan diğer komodine yöneldim ve Atakan abiye yüzümü aniden kısa süreliğine çevirirken, atkuyruğu saçlarımın savrulduğunu hissettim. Tek kaşım kalkarken, "Sence?" deyip, tekrar yapmaya çalıştığım şeye devam etmeye döndüm.

Kafasını sabır diler gibi yan çeviren Atakan abi bıkkın bir nefes verdi.

"Bir bitmediler be!"

Bankonun önündeki diğer komodini avuçlamıştım ki Şafak abi keskin bir hareketle komodinin üzerine elinin ağırlığını vermeden, benim iki elimin toplam yüz ölçümüne sahip sağ elini koydu.

Bir insanın ellerindeki kasları bile bu kadar belirgin olabilir mi? Ne yaptın be adam? Parmağınla dumbell mı kaldırdın??

Önce önümde bir anda beliren eline baktım, ardından şaşkınca başımı ne oluyor der gibi yüzüne kaldırdım. Lakin ben konuşamadan önce o konuştu.

"Gerek yok, bir şey olursa ben müdahale ederim."

Hafif alayla dudaklarım kıvrılırken, kuyruğunu indirmeyecek ya içimdeki Zeynep, "Beş kişiye mi?" dedim küçümser bir şekilde.

Suratında mimik oynamamış ve kendini ispatlama çabasına girmemişti, sakin ve net sesi duyuldu tekrar.

"Evet."

Gözlerimdeki alay yerini ciddiyete bırakırken, gözlerinde düştüğüm yerden servisin buzlu cam kapısına sert bir şekilde vurma sesleriyle irkilerek ayrıldım.

"Açın lan kapıyı! Doktor bozuntuları sizi!"

Üç kişi kapıyı hem ittirip hem yumrukluyorlardı. Kapıya döndüğüm sırada Şafak abi çoktan kapının ardına geçmiş, komodinleri tutuyordu. Beyaz kod veren Atakan abi, Şafak abinin yanına geçmiş, yardım etmeye çalışıyordu.

Gerçi etkisiz elemandı, *Atakan abi tutsa ne tutmasa ne,* diye geçirdim içimden.

Dışarıdaki bağırış çağırışları, içerideki hastaların şaşkınlık sesleri eşliğinde güvenliğin gelmesini bekliyorduk.

Şafak abinin kapıyı tutarkenki kol kasları derisini parçalayacakmış gibi şişmiş, ön kolundaki damarları şişerek belirginleşmişti. Hafif eğilmiş hâldeyken düşük bel, koyu renk kot pantolonunun kalçasının üzerinde kalıplı duruşu dikkat çekiyordu.

Ne yapıyorsun Zeynep?

Neden bu kadar iyi ki?

Allah öyle yaratmış Zeynep.

Evet... Ve güzele bakmak sevaptır derler...

Allah sahibine bağışlasın da derler, bilir misin Zeynep?

Armudun da sapı var ama onu da yiyoruz.

Dikkat et de ayvayı yeme Zeynep!

Gayriihtiyari alt dudağımı ısırdım ve yutkundum... Bu hengamede göz ziyafeti çektiğim için Allah'ım sen beni affet. Nefis...

Kafamı sallayarak kendime gelmeye çalışarak içerideki hastaları sakinleştiren Duru'ya baktım. Şeffaf mavi gözleri bana döndüğünde hüzünle karışık siniri dile gelmişcesine "Şu-

rada bir gün de olaysız geçsin!" diyen isyanını okur gibiydim.

Burası acil servisti...

Burada her gün olay, her gün "ekşın"dı.

Eğer denk gelirsen, kız bakmaya gelen görücüleri bile görebilirdin(!).

Eğer iyi bir çocuk olursanız, bir gün siz de...

Pardon! O Şirinler'di. Çocukluğumuzda kalmışlardı ve biz o dönemi hiçbir şirini göremeden kaçırmıştık...

Soyunma odasında üstümüzü değiştirirken, üçümüzün de konuşmaya mecali kalmamıştı. Funda ise çıkışta bizi bekliyordu. Merdivenleri çıkar çıkmaz kapıda yanında abisiyle bizi bekleyen Funda görünüyordu. Gözlerim istemsiz Funda'nın yanındaki abisine kayarken, onun gözleri zaten hazırda beni bekliyordu.

Bu adamın bizde gözü mü var Zeynep?

Bizde gözü mü var tanımlanamayan cümle Zeynepciğim, bizde gönlü mü var olacak o.

Evet evet... Bizde gönlü mü var? Meali, yani... Amaninbov! Hoşlanıyor mu? Bizden hoşlanıyor mu?

Saçmalama Zeynep! Ne hoşlanması? Tavırlarına bakar mısın lütfen? Bırak hoşlanmayı, adam varlığından bile hazzetmiyor.

Peki ya bu elektrik?

Kaçak elektrik. Yaklaşma, çarpılırsın.

Funda'nın, "Kızlar, o neydi ya öyle? Allah sabır versin, sanki adamı siz bıçaklanmışsınız gibi size saldırdılar ya!" diyen yüksek sesiyle kendime geldim.

Yürürken ellerini iki yana açan Zehra, neşeli ve dalga geçer bir sesle kaş göz yaparak Funda'ya takılmaya başladı.

"Ee gülüm, burası acil! Dert burada... Atraksiyon burada... Kalbin kaldırmıyorsa gelmeyeceksin." dedi.

"Sanki kırmızı alanda mahsur kalan oymuş gibi." diye geçirirken içimden, istemsiz bir şekilde göz devirdim.

"Ee kızlar? Nereye gidelim?"

"Sahildeki Avşar Kafe'ye mi gitsek? Hem siz yorulmuşsunuzdur, eve de yakın." dedi Funda.

Hay ağzını öpeyim Funda, ayaklarımda kara sular vardı, isabet olurdu.

Zehra, namıdiğer Türkçe katliamcısı arkadaşım, "Ok beybisi!" dedi ince bir sesle cıvıldayarak. Her zamanki gibi kıştan daha soğuk sesiyle, "Ben sizi bırakayım o zaman, hadi." diyen Şafak abi, cevap bile beklemeden *Range Rover*'ına yürümeye başladı.

Abisinin aksine her zamanki yazdan daha sıcak tatlılığıyla, "Haydin binelim!" diyen Funda'dan sonra ancak ayaklarımı kıpırdatmıştım.

Zehra ve Duru'nun arasına arka koltuğa oturduğumuzda, Funda da ön koltuğa geçmesine rağmen tamamen bize dönmüş, hepimizden daha enerjik hâliyle konuşuyordu.

Zehra ceketini aşağı çekiştirerek, "Offf kızım yaa!! Bugün sarı alanda şaftım kaydı yaa!" diyerek sızlandı.

Başını sıkıntıyla hak verir gibi sallayan, dudaklarını birbirine bastırmış olan Duru, "Evet, çok yoğundu." diye Zehra'yı onayladığında, Zehra parlak gözlerini kocaman açarak Duru'ya döndü ve ağzını yayarak onun taklidini yaptı. *" Evet, çok yoğundu..."*

Ardından tekrar tok ve azarlar sesiyle devam etti: "Ama hiç demediniz iki damar yolu açayım da Zehra'mıza yardım edelim diye!"

Onun bu söylediğine gözlerimi hınçla kıstım ve dirseğimi Zehra'nın karnına gömdüm.

"Biz mahsurken de senin bir çekirdek çitlemediğin kaldı *ama* Zehra!" dedim imayla.

Zehra inanamaz gibi hem ağzını hem de gözlerini kocaman açıp, "Kızım ne yapsaydım? 'Allah Allah' nidalarıyla dört tane zebellah gibi adamı mı yarsaydım?"

Kafamı sen görürsün der gibi hafif aşağı yukarı sallayarak, "Ben senin Gratis listeni tam ortadan yaracağım ama Zehra." diye tısladım.

Bam telinden vurduğum Zehra, acı çekiyormuş gibi alt çenesini öne ittirerek yalvaran gözlerle bana bakmaya başladı.

"Haa?! Olmaz ama! İş başka, aşk başka!"

Duru'nun konuşmadan önce yumuşak tondaki kıkırdamasını duydum solumdan.

"Niye, sen de mi Zeynep'e âşıksın?"

Duyduğum şeyle gözlerimi kocaman açarak Duru'ya döndüm.

O 'de' neydi o 'de'?

Batikon literatürde ilk defa Duru'nun nahif bedeninde kafa yapmış olacak ki hâlâ kıkırdayan Duru, bir türlü susmadı.

"Zeynep'e Selim yetiyordur bence..." dedi gülerek. Gözlerimi kocaman açtığımda Duru'nun bunu söylememiş olmasını diledim ama nafileydi..

Oyy beni vurun vurun... Nedur bunlardan çektuğum züluuuum?

Hafif yaptığım panikle o anda gözüm dikiz aynasına kayınca, gözlerim Şafak abinin gözleriyle buluştu.

Artık dünkü mesaj da sağ olsun, adam içinden bana etiketi yapıştırmıştır diye düşündüm. Dikiz aynası dikiz aynası olalı böyle bir dikizleme görmemiştir ki aslında şu an tam olarak işlevini yapıyordu.

Zehra, "Hayır kızım. Zeynep aşkı değil, Gratis aşkı." dediğinde gözlerimi dikiz aynasından ancak çekebilmiştim.

Yol boyu yorgun olduğumuzdan sebep, pek fazla konuşmamıştık. Zaten her konuşma benim zararıma oluyor gibiydi.

Yol boyu dikiz aynasından sürekli göz göze geliyor olmanın getirdiği baskıyla koltuğa iyice gömülmüştüm.

Keşke biraz makyaj yapsaydın be Zeynep!

Haa, tabii tabii... O yoğunlukta bu saate kadar da makyaj dayandırdı zaten, değil mi...

Çıkışta soyunma odasında yapabilirdin işte!

Tabii sonra beni gördü de hemen makyaj yaptı desin, değil mi!

Offff! Tamam, gururlu ama sap kızım, sen böyle devam et!

Eve yaklaşırken telefonumun titremesiyle ellerimi ceketimin cebine attım.

"Efendim annem?"

"Neredesin kuzum?"

Eve geç de kalmamışken neden aramış olabileceğini düşünürken kaygıyla, "Yoldayım anne, bir şey mi oldu?" diye sordum hızla.

"Ablanlar geldi de merak ettim, ne zaman gelirsin?" Gözümün önüne düşen Halil'in yüzünün hayali ile sesimi inceltip sevinçle şakıdım.

"Ayyy! Halil'im de geldi mi?"

"Gelmez mi? Çorba veriyorum şimdi ona, bahçeye çıkartacağım birazdan." derken arkadan Halil'in peltek seslenmeleri de eşlik ediyordu.

"Yaa! Aslında kızlarla kafede oturacaktık ama..." Kısık sesle mırıldanırken önüme eğilmiş, ceketimin fermuarıyla oynuyordum.

"Sen bilirsin kuzum, gece de buradalar zaten."

"Tamam annem, öptüm." diyerek telefonu kapattığım sırada Duru'ya döndüm ve, "Halil gelmiş." dedim.

Önüme eğilerek, "Çok özledim, aslında bugünlük beni affetseniz?" diye mırıldandım. Yorgundum da aslında ama yorgunum demeye utanırdım, onlar da benden farklı değillerdi, bunu dile getirmek abes olurdu.

Funda sesini çok yükseltmeden ciyakladı. "Ahanda satıyor!"

Dudaklarımı büzdüm ve içime kaçmış yavru kediyle ona baktım. Tebessüm ettiğinde, "Benlik bir sorun yok cano." diyerek elini boş ver manasında havada savurdu.

Zehra'yla Duru da kafasıyla onaylayınca, öne doğru eğildim ve Şafak abiye omuz hizasından alçak bir sesle rica ettim.

"Bizim evin önünden geçerken beni bırakabilir misin Şafak abi?"

Omuzları gerilen Şafak abi çenesini hafif yukarı kaldırarak yutkundu. Sırtını dikleştirdiğinde yüzüme dahi dönmeden, "Olur..." diye mırıldandı.

Onun bu sinirlenmiş gergin hâline hafif kaşlarımı çatarak ve yine biraz bozulmuş bir şekilde bakarken, geri arkama yaslandım.

Sanki arabayı uçuruma sür dedik? Havan kime yabancı?

Biri şu Asi Kız'ı susturabilir mi lütfen!

Davetkâr çiçekleri bahçe çitinden dışarı taşmış olan Hediye teyzenin, bahçe duvarı boyunca dizili erguvan ağaçlarını biraz geçince bizim bahçe kapısının hemen önüne gelmiş olduk.

Araba durduğunda, "Halil'i benim yerime öp hatta yetmez, benim yerime ye onu." diyen Zehra, sanki Halil'in yanakları karşısındaymış gibi elleriyle havayı avuçladı.

Duru her zamanki insana huzur veren tebessümüyle, "Minnoşu yarın görmeye gelirim." dedikten hemen sonra, "Tamamdır, hadi size iyi muhabbetler." diye mırıldandım yorgun bir gülümsemeyle. Sol taraftan, Duru'nun olduğu yerden indim ve bahçeden bana doğru koşan Halil'e ilerledim hızla.

Bahçe kapısının hemen önüne gelince Halil'i kucaklayıp, tatlı gülüşlerinin arasında bir tur da havada döndürdüm ve gıdıklayarak kucağımda hoplattım.

"Teyzeemmm!" derken bütün dişlerimi ortaya sererek ona gülümsemekten kendimi alamıyordum. O da karşılık olarak, "Deydeeem!" demişti benimle aynı tonda.

Solumda daha hareket etmemiş olan arabaya bakarak, Halil'i kızlara doğru döndürdüm. Hepsi de zaten cama yapışmışlardı.

"El salla, *bye bye* yap teyzeciğim ablalara."

Halil yumuk ve tombul elini kızlara kaldırdı, peltek diliyle *"ba ba, gugule gugule"* dedi. "Güle güle"yi dilini fazlasıyla ağzında döndürerek söylemesine kahkaha atarken, Şafak abiyle göz göze geldim. Gözlerinde hiç görmediğim şekilde sevgi ve hatta şefkat vardı ama Halil'e bakmıyordu.

Bana bakıyordu.

Bu adam sevgiyle bakabiliyor muydu!

Kafamıza taş mı yağacaktı?

Yarın güneşin batıdan doğma ihtimali?

Bana öyle bir dalmıştı ki şaşkınlıkla ona baktığımı ancak iki saniye sonra fark edebildi.

Gene o ifadesiz suretine büründü ve önüne döndü. Oysa gülmek ona çok yakışıyordu. Arabayı yavaştan çalıştırdı ve yine yavaş bir şekilde yoluna devam etti. Kendimi, araba gözden kayboluncaya kadar ardından bakarken buldum.

Çoktan kurulmuş sofrada annem gene döktürmüştü. Ablamla genel olarak Halil'den bahsettik. İki yaş sendromu, inatla sinirlenmeleri derken hızla konuşarak muhabbet ediyorduk. Çayımı da içince kendime gelmiştim.

Vakit gün batımına yaklaştığında, denizden gelen meltemi oturduğum yerden hissedebiliyordum. Hava öyle güzeldi ki yorgun olsam dahi açık havada spor yapma dürtümü dindiremedim.

Annemlere söyleyip odama yollanarak vücudumu saran siyah bir tayt, hafif göbeği açık, bol bir tişört edindim hızlıca üstüme. Yüksek ökçe spor ayakkabılarımı da giyip, biraz sahilde koşmak için evden çıkmıştım.

Mahallenin ortasında koşuyor olmamak için sahile kadar

yürüyerek indim. Zaten sahille evin arasındaki yürüme mesafesi beş dakika bile yoktu. Hafif jog atarak önce sahilde, ardından sahilin sol yukarısındaki koruluğa doğru ilerledim. Saçlarımın atkuyruğu, koştukça sağa sola ritmik bir şekilde sallanıyordu. Bir yay burcu kadını olarak koşmak benim kişiliğimin ayrılmaz bir parçasıydı.

Korulukta ilerledikçe temiz havayı içime çekiyordum. Sahilden gelen iyotlu hava ve ağaçların odunsu kokusuna karışmış taze çimin, akşamsefalarının kokusu doldu burnuma.

Yüz ifademi mutmain bir tebessümüm sararken, bana huzur veren bu karışımı ciğerlerime çektim.

Çocukluğumun geçtiği bu semt...

Huzurum, anılarım, mutluluğum, ailem...

Burası benim "yuvam"dı ve beni ben yapan, ayrılmaz bir parçamdı Tuzla.

Hafif eğimli olan yokuştan yukarı doğru yönelip yokuşu geçer geçmez solumda olan, yanları kapalı çardağa öylesine kaçamak bir bakış attım.

Başta algılayamayıp tam koşuma devam edecekken tanıyarak idrak ettiğim şeyle olduğum yerde donakaldım...

Bir an yanlış görüyorum sandım.

Karşısındaki dudaklarına yapışmış kızın yüzünü tam olarak göremesem de tanımıştım. Kızı tanıyordum; Saynur. Fakat adamı çok daha iyi tanıyordum. Yapıştığı dudakların sahibi olan adamı tanımamama ihtimal dahi yoktu. Çünkü kendimi bildim bileli uzakta da olsa o hep yanımdaydı. Bana yabancı da olsa, adı vardı. Tanır tanımaz beni olduğum yerde çakılı bırakan da gözlerimi öpüşen bu çiftten alamama sebebim de sadece o adamdı.

Saynur'un sağ eli kavrarken ensesini, o adamın bana arkası dönüktü. Gözlerim harici bütün algılarım kapandı.

Ben de ilişkilerimde öpüşmüştüm, üzerinden bir seneden fazla vakit geçmişti, anmaya bile değmez bir kırık Emre hatıra-

sı... Biri ben öpüşürken böyle izlese sinir olurdum ama şu an burada öylece kalakalmıştım ve gidemiyordum.

İlk defa öpüşen bir çift de görmüyordum sonuçta. Ama maalesef ki şu anda ilk defa görüyor gibiydim. Ne kadar istesem de gözlerimi bu tablodan çekemiyor ve tabloyu zihnime kazıyordum.

Sola eğilmiş bir hâldeyken kısılmış gözlerinin arasından beni fark eden Saynur'un gözleri bir anda açıldı.

Sanırım ben de bu sırada gözüne far tutulmuş tavşan gibi onlara bakıyordum. Kocaman açılmış ağzıma da sinek kaçması muhtemeldi... Saynur'un gözleri şok olmuş bir şekilde bana bakakalırken, ağzı "Zeynep" diye kıpırdandı. Keşke kıpırdanmasaydı...

Şafak abi, salisesinde hışımla bana döndü.

Gözleri gözlerime değdi bir kez daha.

Gözleri evet... Her bana baktığında okumaya çalıştığım gözleri!

Gözünün gözümle ne derdi var diye düşünmeye vaktimi harcadığım, aklımı oyaladığım bu adamın bir çift dipsiz kuyusu...

Şu an benim ne derdim vardı da böylesine sarsılmıştım bilmiyordum.

İçime bir bıçak gibi saplanan acının tarifini, gözlerime hücum eden ıslaklığın sebebini bilmiyordum!

Ama bu sefer, o okusun benim gözlerimi istiyordum.

Benim bilmediğim ama şu an canımı yakan her neyse, gözlerimden ona doğru gitsin ve onun da canını yaksın istiyordum. Ben onun gözlerini yanlış okumuştum hep, yanlış...

Ben şayet okusabilseydim onun gözlerinde şu an öptüğü kızın aşkını, değil gözlerine saplanmak, gözlerine bir kez bile değmezdim. Uğramazdım. Saplanmazdım.

"Gözler kalbin aynasıdır." derlerdi. Değilmiş...

Şarkısı da vardı hatta? Aklıma gelecek...

Hah!

"Gözler kalbin aynasıdır, Yalan nedir bilmez onlar..."

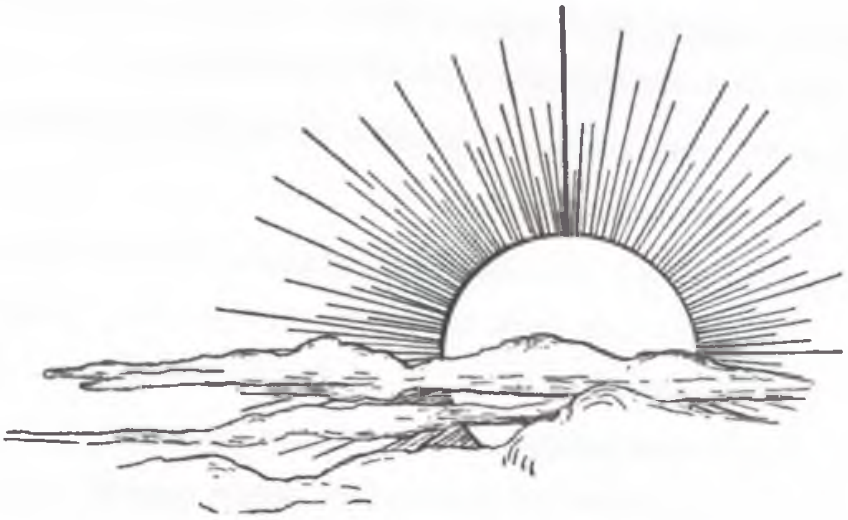
Emel Sayın!

Seni de kandırmışlar be Emel ablacığım...

Allah bilir, sen de benim gibi kimin gözlerinde takılı kalmıştın?

Gerçekleri Zeynep söylese duyar mısın bilmem ama öyle değilmiş be Emel ablacığım.

Gözler, kalbin aynası değilmiş...

3.BÖLÜM
1 AY ÖNCE
MART 2018
ADEN KÖRFEZİ - SOMALİ AÇIKLARI
SAAT 09.30

Güneşin tüm ihtişamı ve yakıcılığıyla parlattığı denizin üzerinde, 330 metre uzunlukta USS (Amerikan Deniz Kuvvetleri)'ne ait CWB tip uçak gemisi devasa heybeti ile verilen koordinatlar üzeri Somali açıklarında lokalizeydi.

Gemide nakliye uçağının inişi için mürettebat tarafından asfaltta gerekli ayarlamalar yapıldıktan sonra gökyüzü yırtılırmışcasına çıkan çığlık sesiyle Türk Hava Kuvvetleri'ne ait A-400M tipi stratejik nakliye uçağı radar alanına girdi. Akabinde iniş için havada geminin kontrol merkezinin onayı beklenmeye başlandı. Bu sırada uçağın içinde bulunan üç SAT ve yine Özel Kuvvetler Komutanlığı'na bağlı dört özel eğitimli asker, yetkili komutanlarından gelecek olan emri bekliyordu.

Uçağın yüksek iniş sesini bastırması için sert ve yüksek sesiyle bağıran Ömer komutan bir yandan kemerini çözüyordu.

"Asker! İniş için hazırlanın!"

Aynı ses tonuyla ve aynı anda hepsinden de, "Emredersiniz komutanım!" şeklinde bir cevap yükseldiğinde iki tim de kar

maskelerini indirdi. Ardından Ömer komutan, bilhassa kendi timi için sert olan ses tonuyla ikazına devam etti.

"Götünüzü açacaksınız ama yüzünüzü açmayacaksınız!"

"Emredersiniz komutanım!"

Yaklaşık bir ay önce uluslararası alanda, Aden Körfezi'nden geçmekte olan yüklü bir Türk ticaret gemisi, körfezde her zaman tehdit oluşturan korsanlar tarafından kaçırılmıştı.

Yüklü miktardaki envanteri boşaltılan geminin kırk beş kişilik mürettebatı da korsanlar tarafından rehin tutuluyordu. Rehinelerin kırk beşi de T.C. uyrukluydu.

Korsanlar tarafından Türk hükûmetinden kişi başı 300 bin dolar karşılığında, mürettebatın takas edileceği bilgisi MİT'e ulaştırılmıştı. Takas bu gece saat 23.00'teydi.

Uçağın inişinin ardından, Amerikan Deniz Kuvvetleri yüzbaşısına doğru yürüyen Ömer komutanı, arkadaki komutasındaki timi aynı nizam ve intizamda hazır ol durumunda bekliyorlardı.

Ömer komutan ilk elini uzatan taraf olarak yüzbaşıya doğru yürüdü.

(İngilizce)

"Selam! Ben Yüzbaşı Ömer Kosovalı."

"Selam yüzbaşı! Ben Yüzbaşı Jordan Riggs. Amerikan Deniz Kuvvetleri'nin toprağına hoş geldiniz."

Bu sırada sıkı sıkıya uzattığı eliyle denk rütbelisi sarışın, beyaz tenini çiller kaplamış adamla tokalaştı Ömer komutan. Kendisine bakıldığında sert bir mizaca sahip olsa da gülen yüzü ve kibar sesiyle cevapladı.

"Hoş bulduk, Yüzbaşı Riggs."

Bir yandan da aynı hizada göz kontağını kesmeden geminin kıç tarafına doğru yürümeye başladılar. Yüzbaşı Jordan tek eliyle ileriyi göstererek devam etti.

"İstediğiniz iki sürat botu hazır, yine kendiniz gerekli gördüğünüz ayarlamaları yapabilirsiniz."

"Teşekkürler Yüzbaşı Riggs."

Sürat botlarının kontrolünü yapan Ömer komutan tasdikledikten sonra geminin güvertesinde hareketsiz bir şekilde dizili birliğine seslendi.

"Asker, sola dön! Koş!"

Emirle birlikte can bulmuş gibi yedi asker de aynı intizamda ve aynı seri hareketlerle sürat botuna koştular. Mehmet Akif'in *"Kükremiş arslan kesilir her nefer!"* dizelerini anımsatırcasına bastıkları yeri inleterek koştular.

Bu yedi göz dolduran heybetli cüsseye gururla bakan Ömer komutan, TSK'nın bu yedi askeri başka bir ülkenin ordusuyla ortak operasyona göndermekle, Akdeniz'de rutin yapılan, on yedi F16C ve 38 korvetli bir tahkikattan daha fazla güç gösterisinde bulunduğuna emindi. Komple siyaha bürünmüş ve aynı şekilde giyinmiş yüzleri gözükmeyen bu adamlar, iki sürat botuna koordine şekilde dağıldıklarında göz açıp kapayıncaya değin iki adet sürat botu da USS Yorktown'dan ayrılmıştı.

Teçhizat ve silahlar özel su geçirmez çantalarında, üstlerinden dış katman kıyafetlerini çıkartıp dalgıç kıyafetlerine kavuştular.

"SAT'tan Özel Tim'e, hedefe iki mil kala durun!"

SAT'lar rehber sürat botta önden giderken, diğer birlik de yaklaşık 400 metre arkadan takip ediyordu.

"Anlaşıldı."

Korsan hedef gemisine iki mil kala sürat tekneleri aynı hizaya gelip durdular. Toplam sekiz beden alışık olduğu şekilde sessizce suyun altına girdi. Yirmi bir dakika sonra korsan hedef gemisinin sağ tarafından iki bordo bereli ve iki SAT komandosunun; sol tarafından ise üç bordo bereli ve bir SAT'ın başı belirmişti.

Simetrik şekilde çift taraflı en alçak güverte hizasına atılan çapalarla sekizi de perlon[3]lar üzerinde sessizce tırmanmaya başladılar.

Üç saniye gibi bir sürede hepsi de güvertedeydi ve sessizce sallanan perlonlarını kaldırdılar. Üç SAT komandosunun görevi rehinelere ulaşmaktı, Özel Tim'e mensup beş asker ise güvertedeki hedefleri etkisiz hâle getirmekten mesuldü.

SAT'lar seri hareketlerle diğer birlikten ayrılıp rehineler için geminin kamaralarına ilerlerken, Ömer komutan kendi Özel Tim'iyle birlikte güvertede kaldı. Yanındakilere iki parmakla dağıl hareketi yaparken, telsizden geminin karşı tarafından ilerleyen Kurtuluş'a seslendi, "Kurtuluş, geminin kıç tarafından başlıyoruz."

"Emredersiniz komutanım."

Kurtuluş ve Çağrı doğudan; Ömer komutan, Şafak ve Akif batıdan ilerliyordu.

"Saat 12 yönüne kadar temizledik komutanım. Ön taraf için emirlerinizi bekliyorum." diyen Kurtuluş'a cevap veren Ömer komutanın sesi ikaz doluydu.

"Bekle bizi Kurtuluş!"

"Emredersiniz komutanım!" dedikten sonra kısık sesle yanındaki arkadaşına isyan etti. "Çağrı, amına koyayım, uzatmayacaksın, sık gitsin! Dövüş kulübü mü lan burası?"

Akif merakla ve istekle dalga geçti. "Beyler, eğlenmeye mi geldik?"

Eğlence için fazla kalabalık olduğunun farkında olan Şafak sıkkın bir şekilde, "Eğlenmek yok, düz sıkıyoruz!" derken ani bir hareketle sağından çıkan adama tek kurşun sıktı ve önüne doğru düşen cesetten ses çıkmaması için sol eliyle devrilen bedene destek atıp yere indirdi.

Silahlardaki airsoft kurşun sesini gizlemesine rağmen, ted-

3. Sentetik dokuma ipliği.

bir amaçlı hedeflerin ağzından ses çıkmaması için, çoğunlukla arkadan yaklaşıp boştaki elleriyle de ağızlarını kapatmaları gerekiyordu.

Ömer komutan, "SAT'lar rehinelere ulaştıktan sonra gönlünüzce eğlenirsiniz, şimdi seri ve hızlı olun!" derken sesi bile *bıktım sizden* diyordu.

Vakti gelince eğlence olacağını öğrenen Akif'in keyfi yerine gelmişti.

"Ayıpsın komutanım!" dedi otuz iki diş sırıtarak.

Anında sözünü kesen Ömer komutanın sesi uyarı yüklüydü.

"Akiiff!"

Sesindeki gevşekliği toplayan Akif, "Anlaşıldı, tamam." dedi.

Bir yerden bir şekilde eğlenmeye alışmış bu dörtlüden çıkık elmacık kemikleri olan 1.90 boyundaki adam, "Çağrı, kaç oldu lan?" diye sorarak yarış başlattı.

Dünden razı olan Çağrı büyük bir hevesle Şafak'la kapıştı.

"Ben de Mert nerede kaldı diyordum? Dört oldu, sen?"

"Altı." diyen Şafak pis pis sırıttı.

Çağrı bir etkisiz hâle gelmiş hedefi daha usulca yere yerleştirirken yenilgiyi kabul etmez bir şekilde konuştu.

"Ben döverek ilerliyorum, ondan..." Tam devam edecekti ki Kurtuluş sinirle tısladı.

"Lan dövme demiyor muyum? Sık amına koyayım, sık!"

Akif sırıttığında kıkırdaması da duyuldu.

"Adam tensel temas seviyor. Huyu bu, ne yapsın?"

Çağrı hâlâ aynı noktaya takılmış hayıflanıyordu.

"Lan o değil de Mert! Sen nasıl beni geçersin lan?"

Çoğu arkadaşı gibi Çağrı da ona Mert diye hitap ediyordu.

Şafak ise iyice sinir etmek için dalga geçerken kışkırtıyordu.

"Hangi konuda? Hangisini diyorsun?"

Çağrı'dan geçen gece kaybettiği dövüşün hıncını almak isteyen Akif de telsizine eğildi.

"Oğlum, Mert'in seni geçemeyeceği tek konu yatağa attığın hatun sayısı!"

Ciddileştiğinde sesi bir robottan farksız derecede duygusuzlaşan Şafak, "Geminin kıç tarafı komple temiz komutanım!" diye rapor verdi.

"Ön güverteye ilerleyin!" Emreden Ömer komutandan sonra Kurtuluş dalga konusuna kendisi katılmıştı.

"Oğlum Akif, sen Armsterdam'da bu hayvanla yan yana odalarda kalmadığın için Çağrı'ya kıyasla bunun daha yatak mülayimi bir hayvan cinsi olduğunu düşünüyor olabilirsin."

Çağrı, "Diyene bak mamut! En azından bizi hayvanat bahçesine alıyorlar. Sen orada bile yoksun!" dedi.

Şakayla karışık ama şaşırmış bir hâlde olan Akif, Amsterdam'daki skoru merak ediyordu, "Niye lan, Armsterdam'dayken sayısı Çağrı'yı geçti mi?" dedi bir anda hızla.

Çünkü bu imkânsızdı.

Omuz telsizine eğilip kıs kıs gülme sesi veren Kurtuluş, dedikodunun en has yerine gelmiş gibiydi.

"Adam sert seviyor aga..."

Peşinden telsizden yüksek sesli bir kahkaha geldiğinde operasyonun bütün sessizliği yalan olmuştu.

Kurtuluş, "Kim lan o neredeyse anırarak gülen dallama?" dedi.

Ömer komutan tok bir sesle cevap verdi. "Benim."

Diğerleri kıs kıs gülerken, Kurtuluş dudağını ısırdı.

"Affedin komutanım! Sessiz ilerliyorduk ya, ondan şey ettim..."

Ömer komutana diğer ekibin manuel omuz telsizinden ses geldi.

"SAT'tan Özel Tim'e. Rehinelere ulaştık."

"Anlaşıldı, güverte temiz, geri çekilme planına geçin."

"Kamaralara dağılın çocuklar, on dakika sonra tahliye botu burada olacak. On dakikanız var. Şimdi istediğiniz kadar ses çıkarabilirsiniz." dedi ellerini ne hâliniz varsa görün der gibi sallarken.

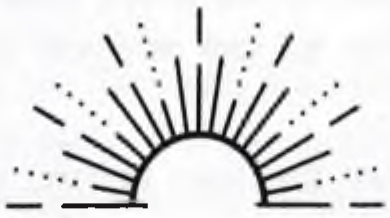
Dördü de antremana çıkar gibi hızla kamaralara ilerlerken Şafak, "Bir müzikli eğlence iyi gider aslında komutanım?" diye sordu ciddi ciddi.

Akif ve Çağrı bunu duyduklarında aniden durup, görüntü kirliliği yaşamamak adına Şafak'ın ilerlediği kamaraların tersi yönündeki kamaralara koşar adım ilerlediler.

"Amına koyayım, on dakikada bile yine yapacak."

"Manyak!" diye söyleniyorlardı hızla uzaklaşırlarken.

Sinirle tebessüm ederken başını aşağı yukarı sallayan Ömer komutan, "Aç oğlum, aç... Size söz veren kafamı sikeyim ben. Aç." diye tısladığında daha cümlesinin sonunu getirmeden, 1.90 boyundaki adam çoktan dış dünyayla zaten çok olmayan iletişimini kesmiş, bir tuvale boya sürercesine etrafı kırmızıya boyuyordu.

2 SAAT SONRA
SAAT 11.40

Kalkışa hazırlanan nakliye uçağında, rehineler ve birlikler ayrı ayrı kompartımanlara yerleşmişlerdi. Kokpitten kalkış hazırlığı anonsu geçildikten sonra içeridekiler kemerlerini takmaya başladı. Ön kompartımandaki Özel Tim'e mensup dört asker, gemideki evrakları imzalayan Ömer komutanı bekliyordu. İki

farklı tim, iki farklı kompartımandaydı ve bir birlik, diğerlerinin yüzünü göremiyordu.

Kendi timiyle ailesinin yanında olduğundan daha rahat oturan Kurtuluş dev gibi vücuduyla gerinirken, "Oğlum eve döneceğiz! Ankara'ya iner inmez taşını toprağını öpeceğim lan!" dedi yarı esner vaziyette.

Çağrı ellerini başına attı ve parlak sarı gür saçlarını parmaklarıyla tararken, her zamanki otuz iki diş sırıtmasıyla, "Dur daha dört bin kilometre var! Bordo bereli nakil uçağına binmiş, ya nasip demiş." dedi alaya alarak.

Akif yaylanan kaşlarıyla gözleri parlarken, "Bu sefer özledim lan harbi benimkileri! Hele o ufak lanet ergen kardeşimi! Ha bir de memleketimin hatunlarını..." dedi cümlesinin sonunda pis pis sırıtarak.

Çağrı alt dudağını ısırıp iştahla söylendiğinde tetik çekmekten sızlayan parmak eklemlerini açtı.

"Evet, Türk kızlarını özledim; o tripler, o entrikalar, o sağ gösterip sol vurmalar, o gösterip elletmemeler gözümde tütüyor!" Sonra kıkırdarken başını sağa sola oynatarak, "Bir de arada iki tane geçiriyorlar ya bana... Deli seviyorum!" dedi piçimsi gülümsemesine devam ederken.

Omuzları sarsılarak kıs kıs gülen Akif elini savurarak Çağrı'yı gösterdiğinde, "Bu da sert seviyor! Ama kendine..." dedi ortalığa.

Hiç onluk olmayan bu ilişki tarzına gözlerini deviren Şafak'ın başı onaylamazcasına iki yana sallandı. "Dominant kadınları sevmem."

"Oğlum, fantezi bu... Fantezi! Ben de *light* değilim sonuçta!" dedi Çağrı, kendine toz kondurmaz bir şekilde.

Şafak kafasını geriye yasladığı sırada umarsızca söylendi.

"Sana ben fantezinin kitabını yazarım Çağrı!"

Akif kafasını onaylar gibi sallayıp dudaklarını birbirine bas-

tırdığında, "Yazar vallahi... Hem de müzik eşliğinde." diye mırıldandı.

"Cenaze müziği." dedi karnı sarsılarak kıkırdayan Çağrı.

"Düğün müziğinden iyidir lan!" diyen Şafak, sağ yumruğunu Çağrı'nın omzuna indirmiş, onu kendine getirmeye çalışıyordu.

Kurtuluş sanki o anda aklına bir şey gelmiş gibi aniden atıldı, "Ben bu sefer evleneceğim!" dedi.

"Haydaaa!" diye Akif'ten nara gelirken, Çağrı şoka girmişti.

Kıkırdamaları bir anda fren sesiyle istop eden Çağrı, karargâha baskın yemiş gibi bir telaşla, "Neyyy!! What dedin gülüm?? Kurtuluş'um, kafana mı vurdular lan gemide? Yoksa kızın birini hamile mi bıraktın?" deyip elleriyle gel bana işareti yaparken, ses tonunu Müge Anlı'ya benzetip, "Söyleyebilirsin, açıl bana, rahat ol!" dedi.

Kurtuluş iğrenç bir şey görmüş gibi yüzünü ekşitip, "Sokuk sokuk konuşma lan! Hilal'i seviyorum, evleneceğim." diye çemkirdi.

Bu sırada saçlarında hafif kırları olan, kırklı yaşların sonlarındaki Ömer komutan kompartımana girmişti. Geniş cüssesi, 1.80 boyu, hafif çekik ve mavi gözleriyle gençliğinde çok can yaktığı belliydi.

Ama gençliği acı bir hatırayla sönmüştü ve içinin artık bir ölüden farkı yoktu. Hayatta en değer verdiği şey, vatandı. Bir de vatan uğruna ne badireler atlatmış bu dört asker...

Her ne kadar bu dördünden yaka silkerken *'it herifler'* dese de Ömer komutan için bu dördü de *'aslan parçası'*ydı.

Ömer komutan kompartımanın kapısını kapatırken, "Yüzünüzü açabilirsiniz çocuklar." diye talimat verdi.

Akif imalı bir şekilde sırıtarak, "Komutanım duydunuz mu? Kurtuluş evleniyormuş!" dedi hızla. Bu, onlar için Asperatus Bulutları gibi nadir görülen bir şeydi.

Ömer komutan kemerini takarken önce kaşlarını çatarak şaşırsa da akabinde hemen hazır Kurtuluş'un hevesi gelmişken bu üçü o hevesi kaçırmasın diye tasdikleyerek söylendi.

"Evlensin tabii lan, evlenin, çoğalın! Sap gelip sap gitmeyin bu dünyaya... Her şeyi geçtim, sizin gibi *'deli'* kanlara ihtiyacı var memleketin!"

Ardından hepsinin üzerinde gözlerini tek tek gezdirerek devam etti, "Kurtuluş evlensin, sonra Akif, sonra sen Mert..." derken gözü sıradaki Çağrı'ya gelince tek elini savurup kafasını sallarken derin bir nefes verdi ve, "Ha, bundan umudum yok!" dedi.

Çağrı gözlerini kocaman açıp iki elini de havaya kaldırmış hızla *'hayır hayır'* der gibi sallayarak, "Allah korusun zaten komutanım! Aman beni katmayın! Komutan duasıdır tutar mutar, maazallah!" derken yakasını silkeledi.

Sabır dilenir gibi kafasını yan çeviren Ömer komutan, Çağrı'ya dönüp tükürür gibi konuştu.

"Lan inşallah kızın birini hamile bırakırsın da babasının dayısının korkusundan götün tutuşa tutuşa evlenirsin!!"

Belki de ömründe ilk kez zavallıları oynayan Çağrı'nın gözleriyle birlikte ağzı da açık kalmış, bütün vücuduna botoks yemiş gibiydi.

Ardından ondan çıktığına inanması güç incecik bir sesle, "Tövbe estağfurullah! Komutanım, niye Kadıköy'de çiçeğini almadığımız çiçekçiler gibi bana beddua ediyorsunuz ki?" dedi. Sanki *genç yaşta çiçeğimi soldurmayın* der gibiydi.

Akif bir anda omuzları sarsılırcasına kahkaha attı.

"Lan adam bedduayı yiyince hem imana geldi hem de kibarlaştı!!"

Sırıtan Şafak, Çağrı'nın kulağına eğilmiş, bağırıyordu.

"Göt korkusundan ama artık çok geç! Komutan duası baba duası gibidir, TUTAR!" derken cümlesinin sonunda Akif'le aynı anda kahkaha atmaya başlamışlardı.

"Komutanım." dedi Çağrı elini havada savururken. "Şimdi o kadar özel eğitim almışız. Sok beni yüz adamın arasına dövün bunu diye, sağlam çıkarım. Ben niye birinden korkayım ki?" dedi mavi gözlerini açmış, en tavlayıcı gülümsemesiyle melek taklidi yaparken.

Akif, Çağrı'nın sırtına vurdu. "Ulan it! Hamile bıraksan evlenmeyecek misin!"

"İmkânsız. Olmayacak bir şeyi konuşmaya gerek yok. Ben hata yapmam."

Ömer komutan sinirle güldü. "İnşallah yaparsın o hatayı." dedi kasılı çenesiyle imalı imalı gülerken. "İnşallah yaparsın. Adını da Ömer koyarsın!"

Çağrı'nın dili lâl olmuş konuşamazken, Kurtuluş umursamazca dudağını tek taraflı kıvırıp kaşlarını havalandırdı. "Neyse, ben bu gidişimle Hilal'le evleneceğim!"

Çağrı bozulmuş yüzünü tamamıyla bu muhabbetin başlangıç noktası, yediği bedduanın asıl suçlusu Kurtuluş'a döndü ve bütün hıncını ondan alır bir şekilde çemkirdi.

"Lan yeter! Bindiğinden beri 'evleneceğim de evleneceğim'! Yeter, evlen amına koyayım, evlen de gör lan!"

Sonra sinirle ellerini altın sarısı saçlarından geçirip sakinleşti.

Ardından saniyesinde sırıtıp Kurtuluş'a nispet yapmaya Şafak'a doğru döndüğünde, her zamanki gevşek ve otuz iki diş hâliyle, "Koynumuz dolu, gönlümüz boş, kafamız rahat, değil mi Mert'im?" dedi.

Şafak tanıyamazmış gibi gözlerini kısıp düşünür gibi yaparken, "Ben hiç gönül diye biriyle yatmadım, bilmiyorum kendisini." dedi gülerek.

Ardından önüne doğru dönüp kısık sesle konuştu, "Kafam rahat, gönül mönül yok. Karşıma çıkarsa hiç acımam, onunla da yatarım." dedi Çağrı'ya göz kırparken.

Ardından kafasını geriye atıp arka başlığa dayadı. Yutku-

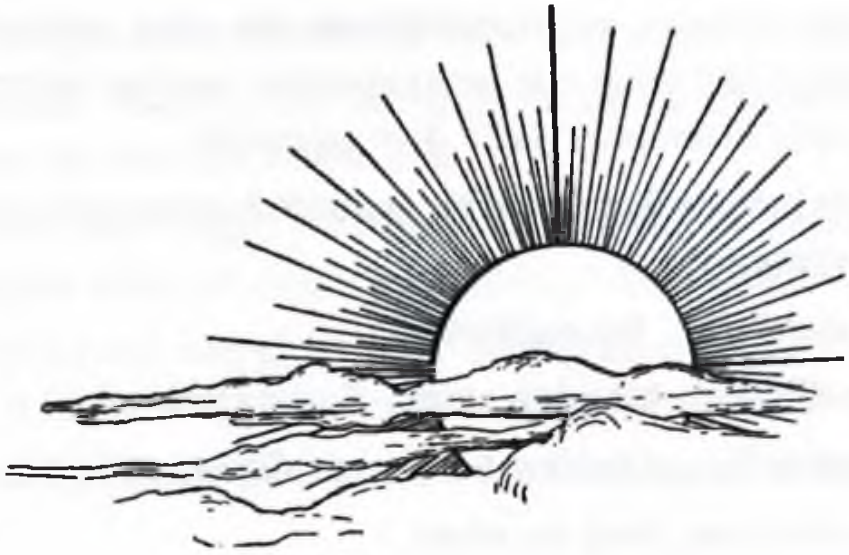
nurken arkaya yaslanmış başından dolayı iyice belirginleşmiş âdemelması önce kalktı, sonra indi ve mırıldandı.

"Aslında... Bir ahu gözlü fena olmazdı." dediğinde fısıltısı bir duaydı. Bütün bu söylediklerini sadece Çağrı duymuş ve anlamayarak kaşlarını çatmıştı.

Çağrı şaşırmış mavi gözleriyle onun bir şeyleri zorlanarak yutarmış gibi sessiz yutkunuşunu izledikten sonra inanamaz bir şokla iki kaşını da kaldırdı.

Ummadık taş baş yarabilir miydi?

Baş değil taş yarılsa, Şafak Mert'le aşkı yan yana koyamıyordu. Yine şaşkın bir tebessümle kafasını iki yana sallarken başını önüne eğdi.

4. BÖLÜM
25 NİSAN 2018 ÇARŞAMBA
TUZLA / İSTANBUL

Beni görünce büyüyen göz bebekleriyle yapıştığı dudaklardan ayrılıp, "Zeynep..." diye fısıldamıştı Saynur.

Bu fısıltısı daha sonundaki *'p'* harfine kavuşamadan, arkası bana dönük olan adam hışımla bana döndü. Hiç düşmek istemiyorken onun derin gözlerine düştüğüm yetmezmiş gibi durduramadığım manasız sitemim de gözlerimden oluk oluk akıyordu.

Şaşkınlıkla bana bakan Şafak abi, gözlerini benden çekmeden yanı başındaki kızdan uzaklaştı. Ne zerre bir mimik ediniyor ne de gözlerini benden çekiyordu. Bu durum benim için çok zordu çünkü bana toparlanmam için bir fırsat vermiyordu.

Şafak abinin elleri yumruk oldu, sıktı da sıktı... Sinirden kıpkırmızıydı bütün teni, boynundaki damarlar şişmiş ve belirginleşmişti.

Sinirlenmiş miydi?

Galiba onları uygunsuz bir vaziyette görünce alık alık baktığım için bana sinirlenmişti.

Ardından kaskatı kesilmiş yüzünü yere döndürdü. Daha fazla sıktığı yumrukları şişti ve sanki avuçları terlemiş gibi elleri kızardı, nemlendi.

Ağzımı yavaşça kapatabildiğimde bir ağır çekimdeydim. Kımıldamayı akıl ettiğimde ise ayaklarımı hareket ettirmesi için somatik sinir sistemime *'Hadi!'* diye emrettim.

Aklım batmak üzere olan bir geminin kaptanı gibi güverteye çıkmış bağırıyordu.

'Bas asetilkolini! Bas asetilkolini!'[4]

Sağa döndüm, bir adım attım... Burada yol yok.

Tekrar önüme döndüm. Şafak abi... Ona hiç yol yok.

Sola döndüm. Evet, buradan...

Yürümeye başladım, hayır. Yürümek yetmez, koşmalıyım. Geldiğim gibi jog atarak koruluktan aşağıya, sahile doğru inmeye başladım.

Ne jog atması Zeynepciğim, koşar mısın lütfen? Bir kısrak gibi dörtnala koşacaksın ve uzaklaşacaksın bu ortamdan!

Esen meltemden dolayı mı burnum sızlıyordu?

Yoksa gelen gözyaşlarımın uğultusu muydu?

Yanaklarımın ne ara ıslandığını, neden ıslandığını hiç anlamadan sahil boyu bu zamana kadar hiçbir vakit koşmadığım bir hızda koştum.

Eve ulaştığımda aslında hastaneden gelir gelmez yapmam gereken şeyi yaptım ve yatağıma uzanıp yorganımı kafama kadar çektim. Dışarı çıktığıma da koruluğa girdiğime de bin pişmandım.

Kalbim içinde bir ateş varmış gibi yanmaya başlayınca, neydi bu kadar canımı yakan diye düşünmek bile istemiyordum. Beni ilgilendirmezdi.

Sakinleşmek nedir bilmeyen kalbimi, yorgun bedenimle kandırıp uykuya çektim.

Zaten fazlasıyla rahatsız olan uykum, mesanemin baskısıy-

4. Asetilkolin: Vücutta çoğu aksiyon sırasında sinir hücrelerinden salgılanan bir bileşen.

la bölündüğünde muhtemelen vakit gece yarısına yaklaşmıştı.

Camıma vuran araba farı ışığı karanlıkta gözümü almıştı. Ardından sert bir araç kapısı sesi...

Usulca cama doğru yaklaşarak iki parmağımla perdeyi aralayıp baktığım vakit, iki dipsiz kuyu olan gözlerin sahibini gördüm.

Bahçe kapısından giriyordu. Kimin yanından geldiği belliydi. Demek ki bir tenhada can cananı bulunca sineyi yaralıyormuş...

Sanki hissetmiş gibi kafasını kaldırdı, benim odama baktı uzunca.

Benim olduğum yere bakarak bir süre odamı izlerken, karanlıkta nasıl olsa beni göremez diye izledim ben de onu. Bakışları fazla dik ve isabetli olunca içimi bir tedirginlik kapladı.

Gözlerimi pencere pervazına indirdiğimde önüne döndü ve her zamanki yeri döver adımlarıyla evine gitti.

Rüzgârla savrulurmuş gibi koşan kızın ardından ellerini yumruk yapmış, bakıyordu. Kulaklarındaki uğultu kızın gözden kaybolması ile yükselerek çığlıklardan daha sağır edici olmuştu.

Hiçbir şey duymuyor, görmüyor gibiydi. Öyle bir sinir dalgası sarmıştı ki bedenini, tüm duyularını kör etmişti.

Hışımla ayağa kalktığında çardağın kolonlarından birine tekmesini savurdu.

Attığı tekmeyle koca çardak titremiş ve arkasından korkmuş kızın çığlığı duyulmuştu.

Saynur'un varlığını tamamen unuttuğu için nefes alışverişlerini düzenleyerek sakinleşmeye çalıştı.

Olup olabilecek en sakin sesiyle, "Özür dilerim Saynur, korkutmak istemedim." diyebildi.

Biraz önce öptüğü adamın neden bu kadar sinirlendiğini anlamayan Saynur'un içini kaplayan huzursuzluk, gözlerini doldurmuş ve yutkunmasına sebep olmuştu. Şayet bu adam etraftaki insanlara da onların ne düşündüklerine de takılan birisi değildi.

Kararsız adımlarla Şafak'a yaklaşıp, "Eğer sorun Zeynep'se ben konuşurum kendisiyle, bizi gördüğünü kimseye söylemez." diye mırıldandı.

Kovaladığı sinir dalgasına tekrar yakalanan Şafak bir anda Saynur'a dönerek, "Sakın! Zeynep'le benim hakkımda tek kelime dahi konuşmayacaksın!" diye emretmişti.

Saynur iyice şaşırmış ve gördüklerine bir anlam yüklemeye çalışıyordu. Lakin zaten sinirlenmiş bu adamı daha da sinirlendirmek istemeyerek susmayı tercih etti.

Onun yıkımlara değil, yapıcılığa ihtiyacı vardı. Bir buçuk senedir gönlünü kaptırdığı bu adama defalarca açılmış ama duygusal anlamda hiçbir karşılık alamamıştı. Şafak'ta duygu yoktu zaten ama gene de soğuyamıyordu bu adamdan. Laf anlatamıyordu her seferinde onun yanında soluğu alan yüreğine.

Hiçbir duygu beslemem diyen bu adam, ondan da söz almıştı duygusal bir yaklaşım istemediğine dair. Saynur o gün zannetmişti ki bu adam dokundukça sever, tatmin oldukça bağlanır...

Defalarca şansını deneyip açılan Saynur'un duyduğu her seferinde aynı monotonlaşmış cümleydi: "Ben kimseyle sevgili olmam, yolumu bekleyen bir anam yetiyor."

Bir su olsaydı, bu kadar ısrarla bir kayayı eritirdi ama bu adamı eritemiyordu. Bu kadar duygusuz bir adamın sinirlenmesi de şaşırtıyordu onu şu an.

"Peki..." diyebildi sadece.

"Gel, ben seni bırakayım." dedi Şafak sakinleşmeye çalışır gibi yüzünü sıvazlarken.

Gün akşama kavuşup arabaya bindikleri vakit genelde hız-

lı süren Şafak bu sefer uçuyordu. Saynur'un bu hızdan dolayı beti benzi atmış ve yüreği ağzındaydı ama yine de ağzını açmaya korkuyordu.

Evine iki sokak kalmıştı ki Şafak, "Saynur benim bu kavşaktan dönmem lazım, terse girmek istemiyorum. Sorun olur mu senin için?" diye sordu.

"Yok yok, sorun olmaz. İyi akşamlar..."

Bir öpücükten geçmişti Saynur, bari yüzünü dönse yeterdi ona.

Dönmedi.

Sanki bir robot konuştu. "İyi akşamlar."

Saynur inip kaldırıma çıktıktan sonra araba gaza köklendiği gibi süratle uzaklaştı yanından. Arkasından baktığında sağduyusu, ne kadar çabalarsa çabalasın, her kalbin anahtarının sadece bir tane olduğunu ve anahtarı kırmadan bu kilidi açmaya çalışmaktan artık vazgeçmesi gerektiğini haykırmıştı içinden.

Bu sırada *Range Rover*'ın bluetoothundan arabanın içine yayılan arama sesi geliyordu, telefon karşı taraftan üçüncü çalışta açıldı.

"Alo?"

"Alo, Rasim!" dedi çocukluk arkadaşına.

"Ooo! Hoş geldin komutan!"

"Hoş bulduk aga. Neredesin şu an?" diye sordu Şafak acelesi var gibi hızlı bir şekilde.

"Telefon güvenli mi?" dedi Rasim, her zaman elden bırakmadığı tedbirle.

Şafak savsaklar gibi hızla cevapladı. "Hat korumalı, Tuğrul'dan aldım, sıkıntı yok."

"İyi, kendi evimdeyim şu an."

"Tamam, geliyorum on dakikaya." deyip cevap beklemeden kapattığında dokuz dakika sonra Mastertower'ın güvenliğinden geçmişti ve asansörde on yedinci kata bastı.

Kapıyı açar açmaz gülümseyen Rasim, kendisiyle aynı boydaki çocukluk arkadaşını içeri buyur etmişti. Uzun boyluydu lakin ince kemikli bir yapıya sahipti ve bilgisayar başında çok durmaktan muhtemel, sırtı kamburlaşmıştı. Beyaz soluk teninde nokta nokta mesken tutmuş kahverengi çilleri ve mora çalık çökmüş göz altları vardı.

Şafak 1+1 rezidans dairesinin salonuna geçerken etrafı gözüyle turladı.

"Bu ne oğlum, it bağlasan durmaz!"

Ellerini teslim olur gibi kaldıran Rasim'in sesi isyan doluydu.

"Askerî intizam bekleme lan, toplayınca bir daha dağılıyor zaten." dedi etrafa saçılmış kabloları da eliyle tutmuş göstererek sallarken.

Yirmi beş metrekare salonun zaten yarısı üç masaüstü ve çift kasaya bağlanmış bilgisayarlar, iki yedek kasa, yirmi adet kamikaze drone, birkaç parça sinyal güçlendirici ve bağırsak gibi kablolarla doluydu.

Cam vitrinde ise birçok dizüstü bilgisayar, tuşlusundan dokunmatiğine çok miktarda telefon vardı.

"Neyse... Senden bir şey isteyeceğim, bir telefonun mesajlarını kopyalamam lazım." dedi cam kenarındaki üçlü somon rengi kapitoneli koltuğa oturan Şafak.

"Kimin? Timle mi alakalı?"

"Yok yok... Tim ile alakası yok, Zeynep'in." dedi kalın ses tonu *Zeynep*'e gelince içeri kaçmış gibi kısılarak.

Rasim bir anlık şaşkınlıktan sonra sordu kaşlarını çatarak, "Hangi Zeynep'in? Bizim Zeynep'in? Zeynep'in mi? Ne alaka?"

Şafak kısa bir nefes verdiğinde cevap arandı, ardından cevap vermek zorunda olmadığını kendine hatırlatarak sesini baritonlaştırdı.

"Sevgilisi var mı diye bakacağım! Allah Allah? Ne alakaysa ne alaka?... Sana ne oğlum, abisi misin? Ne yapacaksam yapacağım."

Bir anlık yükselmeye şaşıran Rasim'in gözleri açılırken, "Sakin komutanım, sakin... Sordum sadece." diyebildi.

Şafak konuştukça batacağını anladığı bu muhabbetten çıkmak istercesine öne doğru eğildi ve sabırsızca eliyle hadi hadi yaparak düz ve tok sesiyle, "Biriyle mesajlaşmalarını özellikle istiyorum, adı S ile başlayan biri işte, perşembe filan yazıyor mesajda!" diye ekledi hızla.

Rasim sorsa mı sormasa mı emin olamasa da ağzından çıkarmış bulundu.

"Ekrem'in haberi var mı bundan? O mu istedi?"

"Yok!"

Rasim, Şafak'taki kararlılığa ve sabırsızlığa göz gezdirip ayağa kalktı, dolaptan bir telefon aldı, ardından bilgisayarına bağladı. Birkaç dakika süren eşitleme ve yükleme işleminden sonra Şafak'a dönerek, "Hazır. Kopyalama için basacağın yeri zaten biliyorsun, bendeki programda beş dakika ikisini yan yana tutman yeterli. Bilgisayara düşünce ben sana hemen gönderirim. Diğer görüşmeleriyse mail atarım." dedi sakince.

"Tamam, sağ ol."

"Bir şey içer misin?" dese de Şafak çoktan ayaklanmıştı.

"Yok içmem, çıksam iyi olacak."

"Nereye oğlum? Daha yeni geldin. Bir ara toplanıp rakı balık yapalım, hem madem geldin."

"Biraz dolaşayım, temiz havaya ihtiyacım var. Rakı balığı da yaparız, diğerleriyle de görüşelim. Önümüzdeki hafta olabilir." dedi Şafak mırıldanarak.

Rasim aklına gelen bir şeyle gevşekçe sırıttı ve dalga geçer bir sesle takıldı sırtına vurduğu arkadaşına, "Bana bak oğlum, âşık mısın lan sen yoksa Zeynep'e?" diye sordu.

Şafak biraz önce mırıldanan sesi telaşını bastırmak istercesine alevlendi.

"Yok oğlum, ne aşkı? Bize göre değil aşk. Ne aşkı?"

Gözlerini devirmemek için zor zapt eden Rasim'in sesi hâlâ alaycılıkla doluydu. "Ee, niye sevgilisi var mı diye telefon hacklettiriyorsun bana o zaman?"

Şafak bıkkınca nefes verirken söylendi. "Sinirle saçma bir iş yapmasın diye!"

Hiçbir şey anlamayarak yüzünü buruşturup kaşlarını çatan Rasim, "Ne? Neyin siniri?" diye sorarken sesi incelmişti.

Kaçarcasına hızla kapıya yönelen Şafak elini boşluğa savurarak, "Boş ver, önemli değil!" diye seslendi. Kapıya ulaştığında Rasim arkasından alayla bağırdı.

"Ha, ben de yedim. İki gün sonra da gelir Facebook'unu hacklettirirsin bana."

Şafak tok bir sesle, "Face'i yok!" diye bağırdıktan sonra daha fazla kendisine ne halt ettiğini sorgulatacak bir şey duymak istemeyerek sert bir şekilde kapıyı kapattı.

Yüz temizleme jeliyle yıkadığım sabah mahmuru yüzümü küçük havluyla tampon yapar gibi narince temizlerken, sabah güneşinin yandan yandan vurduğu camımdan iki evin arasına çekilmiş kalabalık masaya baktım.

Annem, Hediye teyze, Zehra ve Osman'ın annesi Ayla teyze kahkahalarla liseli genç kızlar gibi kendi aralarında kaynatıyorlardı. Konu ya mahalle dedikodusu ya da doğum hikâyeleriydi. Güven amca, babam ve Mehmet amca ise masanın diğer tarafında onlardan kopuk hararetle tartışıyorlardı. Erkekler kaç yaşın-

da olurlarsa olsunlar hararetle konuşuyorlarsa, konu ya maçtı ya da paraydı.

Görüntünün su götürmez yegane gerçeği ise kendilerini hiç yalnız hissetmiyorlardı. Mutlulardı. Duruşlarından bile buram buram neşe yayılıyordu bahçemize.

Bugün perşembeydi ve izin günümdü. Selim'le buluşmayı öne çekmiştim ve güzel bir cilt bakımı yapmıştım kalkar kalkmaz.

Bu daha neydi ki içimde bir yerlerden gelen hayvani bir dürtü, bugün Selim'le buluşmaya mini giyip gitmeyi kafaya koydurtmuştu bana. İçimden öyle bir sinir dalgası geçiyordu ki sokağa bikinimle çıkıp podyumdaymış gibi salına salına yürüyebilirdim. O içimdeki kaplana dönüşmüş küçük mart kedisi, Serengeti düzlüklerinde işleri karıştırmasa bari iyiydi...

Her zamanki kokumu da belli bir mesafeden üstüme püskürtüp odamdan çıktım. Abim de benimle aynı anda koridorun sonundaki sol çaprazdaki odasından çıktığında sırıtarak laf attı.

"Ooo, güzellik! Sabah şerifleriniz hayrolsun."

"Sizin de paşam! Teveccühünüz!"

"Saadetiniz beni de mesut etti küçük hanım." derken taklit yeteneğini konuşturmaya başlamıştı.

"Bilmukabele kuzum hazretleri..." diye sırıta sırıta şakalaşarak merdivenlerin sonuna geldiğimizde, dış kapıdan elinde kirli tabaklarla giren annem yorgunmuş gibi soluk vererek konuştu.

"Uyandınız mı çocuklar, biz kahvaltıyı bitirdik." dedikten sonra abime yönelerek, "Ooyy uyanmış mı benim yakışıklı oğlum?" diye dalından elma koparır gibi yanaklarını avuçladı.

Gözlerimi kısıp söylendim, "Hep oğlancısın Sevgi sultan... Hep!"

Annem abimin karnına doğru sarıldığında boyu ancak göğüs altına geliyordu. "İlk göz ağrım o benim! Ayrımım yok. Sen prensesimsin, o da yakışıklı prensim."

Abim kaşlarını kaldırmış, muzipçe sırıttığında söylendi.

"Nazar etme, ne olur; çalış, senin de olur!"

"Neyim olacakmış benim?" dedim alaycı bir gülüş dudaklarıma hâkim olduğunda. "Benim gibi yakışıklı bir oğlun tabii, çalışırsan olabilir!" dedi elleriyle kendini takdim eder gibi.

Durum çok vahimmiş gibi dudaklarımı birbirine bastırıp başımı sağa sola sallarken, "Kuzguna yavrusu şahin görünürmüş..."

Annem ikimizi de kastederek ellerini hadi hadi der gibi salladı. "Babanlar işe gitti, kahvaltıya sizin için tekrardan patates kızarttım, gidin de yiyin hadi! Zehra, Osman, Funda hepsi çoktan koyuldular yemeye."

Onların bütün patatesleri yemesinin telaşıyla abimle göz göze geldik ve hemen ikimiz de aynı anda kapıya doğru hızla ilerledik.

Bahçenin solundaki beyaz bambudan yemek masasında başköşede olan Osman, Funda'yla Zehra'nın arasında kalmıştı. Her zamanki gibi... Funda'nın yanına otururken karşıma geçen abim ortaya, "Günaydın." diye mırıldanıp Osman'a gevşekçe sırıtarak laf atmaktan da geri durmadı.

"Lan oğlum, sabah sabah bari cilveleşmeyin lan!"

Kaşlarını kaldırarak imayla sırıtan Osman, "Sana da günaydın Ekrem abiciğim!" dedi en sondaki eki iğneler gibi söylerken.

"İlk düğünümüz kesin bunların düğünü olacak." dedim gülerek onlara baktığım sırada.

Funda, Zehra'nın göz devirmeleri eşliğinde Osman'ın yanağından makas alırken; Osman, Funda'ya aşkla bakıyordu. Onun gözlerindeki bu sevgiyi daha önce hiçbir karşı cinsimden görmemiştim. Şefkatle tebessüm ettim, ne kadar da güzel seviyorlardı... Sağda, solda, köşede, serada, yokuşta, bayırda cilveleşiyorlardı. Bazen sözle, bazen el ele, bazen yanak yanağa... Fazlası var mıydı bilmiyordum, gerçi fazlası olsa ne olurdu? Aşkta ve savaşta her şey mübah değil miydi?

Her şey mübah, diye düşünürken aklıma dün gördüklerim geldi ve içimden geçen ayaz kalbime bir ağırlık bıraktıktan sonra özellikle ellerimi çok üşüttü.

Osman, Funda'ya bu sene sonunda lisans biter bitmez yüksek lisansa başvuracağını anlattığı sırada dikkatimi onlara vermeye ve içimdeki bu garip hissi atmaya çalıştım. Sabancı'da elektronik okuyan Osman, Selim'le de arkadaştı. Zaten Selim'in bizimle bu kadar yakınlaşması da Osman aracılığıyla olmuştu.

Semih miydi lan yoksa?

Arkamdan kapı sesi geldiğinde Funda arkasına döndü.

"Günaydın abi! Buradayız!"

Abim elini kaldırarak hevesle seslendi.

"Mert, gel gel!"

O an herkesin Şafak abiyi hevesle çağırmasına sinir oldum.

Yan bahçenin bizim bahçeye açılan beyaz tahtadan kapısı açıldı. Kafamı kaldırmadan anladığım kadarıyla Osman'ı bir hareket ya da kaş gözle oturduğu yerden kaldırdı.

Ben Osman'ı kaldırdığı yere kendisi oturacak diye düşünürken, "Zehra, rica etsem buraya geçer misin?" diyen sesini duymamla başımı kaldırdım.

Satranç taşlarını tekrar yerleştirir gibi masadaki herkesi kendi planına göre oturttuktan sonra abimin yanına, tam karşıma oturdu.

Fuck!

Abim, Şafak'a çay doldurdu. Sinir oldum.

Şafak sıcak patatesleri yemeye başladı. Sinir oldum.

Şafak çayına şeker kattı. Sinir oldum.

Abi diyeceksin Zeynep, a-bi! Demeyeceğim! Sinir oldum!

Abim sinir herife dönüp, "Rasim'e toplaşıp, rakı balık yapalım demişsin. Cengiz evlenmeden yapalım, malum evlenince karısının kuçu kuçusu olur!" dedi.

Zıkkım iç! Zaten niyet ettiğin de zıkkım!

"Daha neler Ekrem abi, Cengiz abim kuçu kuçu olacak adam mı?" diyen Zehra abime dönerek gözlerini belertmişti.

Hakikaten abim de yani... Koskoca polis amirini kuçu kuçu yaptı!

Abim bir yandan ekmeği ağzına acelesi varmış gibi tıkıştırıp bir yandan söylendi.

"Zehra'sı, bütün erkekler evlenince kuçu kuçu olur. O yüzden aklı başından gitmemiş bütün erkekler evliliğe karşıdır."

Osman, abime doğru, "Yoo! Ben karşı değilim Ekrem abi. Sevdiğin kadınla evlenmekten daha güzel ne olabilir ki?" dedi sevgiyle Funda'ya bakarken.

Abim bir yandan reçeli ekmeğine sürerken bir yandan cevap verdi.

"Oğlum sen daha evlenmeden kılıbık oldun, evlendiğin hâlini görmek dahi istemiyorum."

Funda telaşla abime dönüp susması için imayla gözlerini açarken, Osman muhtemelen hem abime saygısından hem de meseleyi deşmemek için cevap vermemişti.

Osman'a destek mahiyetinde göz kırpıp, kafamı da öyle değilsin anlamında sallayarak dilimi ağzımın içinde şaklattım.

Abim çocuğun üstüne gitmeye doyamamış demek ki bir eliyle beni göstererek, "Hele bu feminist kılıklı bile sana destek çıkıyorsa, kılıbığın önde gidenisin demektir." diyorken bir eliyle zeytini ağzına atıyordu.

Osman elini saçlarından geçirerek sabır ister gibi kafasını geriye attığında, Funda resmen gözleriyle konuştu, *'Ya... Aşkım öyle değilsin tabii ki!"* ve tebrik ediyorum, gözleriyle konuşurken bile cilve yaptı!

Sen sittinsene sap kalırsın Zeynep... Bunların boy boy çocuğu olur.

Ardından kıyamadığı Osman'ının yanağına elini atmıştı ki *ayının* biri gürledi.

"HÖST LAN!"

Funda anında elini ateşten çeker gibi çektiğinde abim, Şafak abinin tarafını tutmuş, "Yani hakikaten, siz de bokunu çıkardınız ha! Sevgilisiniz, anladık da abinize biraz saygınız olsun! Benim kardeşimi, biri benim yanımda öpecek, var yaa..." diye Şafak abiyi gazlıyordu.

Bense artık dayanamayıp, zaten çok kalmayan iştahımı zorlamamaya karar vererek servis peçetesini masaya sertçe bıraktım.

Oflayarak, "Hadi size afiyet olsun, benim işim var." diye mırıldandım.

Zehra hafif bana döndü, "Ne işin var kuzum?" dedi sıradan bir şekilde, art niyetsiz.

"Biriyle buluşacağım, sözüm var."

Abim ağzındakileri çiğnerken kafasını yan yatırarak çok da ayyuka çıkmayan sesiyle sordu.

"Kimmiş o?"

Tek kaşımı kaldırıp inatlaşır gibi soruya soruyla karşılık verdim.

"Ne yapacaksın?"

Abim, "Ne demek ne yapacaksın? Erkek mi kız mı?" dedi.

Sesim yükselmekten ziyade sakin ve hedefi aheste aheste iğneler şekilde çıkarken, "Sana ne yaa? Erkek olunca her haltı yiyebiliyorsunuz da kız olunca yanağına dokununca, buluşup, görüşünce mevzu mu oluyor?" diyerek kalktım masadan.

Zeytin tabağındaki baharatlı zeytinyağına ekmeğin ucunu banmış ve tam ağzına götürürken dediklerimle ağzı açık bana bakakalan Şafak abinin ekmeğinden bir damla zeytinyağı annemin pötikareli masa örtüsüne damladı. Ancak kendini hemen toplayıp yine pervasızca sandalyesine geri rahatça kurularak çayını içmeye devam etti.

Abim kendisine bu çıkışımı anlamamış, kaşlarını çatarak gözlerini birkaç defa kırpıştırmıştı. Ama bence o anlamasa da mesaj, gitmesi gereken yere gitmişti.

Mesaj gitse de başka hiçbir kıpırdanma, cevap ya da bir bakışla takip ediş bile olmamıştı.

Odama çıktım, kalın askıları omuzdan bağlamalı, bahar yeşili, etekleri fırfırlı mini elbisemi giydim. Maskaramı ve dudaklarıma da kırmızı rujumu sürdüm. Ne olur ne olmaz diye de kısa beyaz ceketimi çantama tıkıştırdım.

Ardından dış kapıdan çıktığımda Zehra'yla Funda bana el salladı. Abim sandalyesinden hafif dönmüş, bana baksa da bir şey demedi. Şafak abide ise bir milim dahi kıpırdama yoktu. Rahatça yemeğini yiyordu.

Ne yani dönmeyecek miydi gerçekten??

Arkamdan su da döker miydi?

Bahçe kapısını kapattım, sahile doğru yürümeye başladım...

O değil de adam dönüp bakmadı bile Zeynep! Yattı bak senin mini etek planı...

İçimdeki Asi Kız ben biliyordum der gibi konuştu. 'Ne demişler, hiçbir şeyi erkekler için yapmayacaksın, her şeyi önce kendin için yapacaksın!'

Kendi kendime kurduğum mahkemede yine kendimi yargılarken, keskin adımlarımla sahile doğru ilerledim.

Yeşilçam'a girdikten sonra yelkenci olduğu için fazlasıyla genişlettiği göğüsleri ve kol kaslarıyla Selim'i fark etmem çok da zor olmadı. Ben biraz erken gelmiştim aslında ama o buna rağmen benden de önce gelmişti.

Erken gelmemden hoşnut bir şekilde memnuniyetle tebessüm ederken ayağa kalktı.

Tebessümüne kısa bir tebessümle karşılık verdikten sonra bana uzanmış eline elimi uzattım ve tokalaştık.

Sıfır elektrik.

Neyse bir çay içelim arkadaşla, madem buraya kadar gelmiş...

Oturduğumda Selim, "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim Selim, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim, teşekkür ederim. Waffle yiyelim mi?" dediğinde çocuklar gibi şen tüm dişleriyle gülümsüyordu.

"Ya aslında yeni kahvaltı yaptım, bir şey yemek istemiyorum." diye mırıldandım elimi karnımdan geçirirken.

Başıyla onaylayarak gözlerimin içine baktı. "Tamam, bir şeyler içelim o zaman?"

"Olur, ben bir çilekli *frozen* alayım."

Tek kolunu kaldırarak çağırdığı garsona, "Bir çilekli *frozen*, bir tane de *americano*." diye sipariş verdi.

Tekrar bana döndüğünde aynı şekilde gülümsüyordu.

"Ee? Nasıl gidiyor hayat?"

Kaç kere daha bu soruyu soracaktı acaba?

"İyi. Biraz yorucu, malum..." diye cevapladım, onu sormadım.

Kısır döngü muhabbetlere tahammülüm yoktu.

Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Zeynep, ben aslında seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Selam dananın kuyruğu, sanırım kopmak üzeresin. İstersen seni geri yerine dikebilirim. Sütür atmada gerçekten iyiyimdir. Kopmak istediğine emin misin?

Tamam o zaman. Bekliyorum, salla gelsin.

Hafifçe başımı aşağı yukarı salladım.

Selim ise gözlerimin içine baktığında gergince ellerinin titrediği anlaşılıyordu.

"Bak Zeynep... Ben senden hoşlanıyorum galiba."

Kalbim?

Kalbiimm?

Bir şey hissediyor musun?

Dile gelen kalbim atarlıydı.

Benim rızam yok Zeynepciğim. Ama sen yine de gitmek istersen, o lanet olasıca mendebur beynini de alıp siktir olup gidebilirsin!

Beynim?

Beyniim?

Ne düşünüyorsun?

Vallahi Zeynepciğim, kalbi siktir et bir kere. Bak bu çocuğun tipi düzgün, hem senden de iki yaş büyük...

Kalbim, ne var yani Şafak da yedi yaş büyük, ne olmuş?

Sekiz! Daha saymayı bilmiyorsun sikik kalp! Hem sen sus, sıra bende! Hem bize ne Şafak'tan? Neyse... Zeynep bak hele, bu hem Sabancı'da elektronik okuyor, hem yelken kulübünde! Gel sen kalbine siktiri çek; ben, sen ve bu Biscolatacı mutlu mesut yaşayalım.

Kalbim: Şafak!

Beynim: Sus!

Kalbim: Şafak burada!

Beynim: Sus diyorum sana dört odacıklı mal!

Kalbim: Hayır, gerçekten Şafak burada! Buraya, bize doğru geliyor!

Gözlerim?

Kalbim doğru mu der, gözlerim?

Ooo Şafak'ın gözlerii, hık! Devamlı müdavimlerim de buradaymışş, hoş gelmiişş, sefa gelmiiişş, hık! Yoo ben sarhoş değilim! Hık!!

Beynim: Ay yok bunlar komple mal!

Derince bir nefes alıp içimdeki sesleri sustururken, kaşlarımı çattım ve bana doğru gelen Şafak abiye baktım.

Şafak abi masanın başında dikildiğinde, ağzımı açıp tek kelime edemiyordum. Selim de anlamayan gözlerle bize bakıyordu ve sanırım Şafak abiyi tanımıyordu.

"Ee... Şafak abi?" dedim neredeyse kekeleyerek.

"Merhaba Zeynep!"

"Bir şey mi oldu?" dedim şaşkınlıkla.

"Yoo... Hayır, bir şey yok." dedi rahatça, ardından eliyle masaları gösterirken, "Bir arkadaşla buluşacaktım ama son dakika iptal oldu!" dedi üzgün bir şekilde dudak büküp hayıflanarak.

"Haa... Anladım... Iıı..."

Doparlan Zeynep!

"Şey Selim, kendisi Şafak abi; Şafak abi, Selim." diyerek elimle kendilerine birbirlerini takdim ettim.

Selim ayağa kalktığında, "Memnun oldum." diyerek elini uzattı.

Hayır, hayır, o eli uzatma. Uzatma o eli.

Tanıştırdığıma pişman oldum. Tokalaşırken Selim'in düşen suratından artık çok geç olduğunu anladım. Neyse ki çok bozuntuya vermedi...

Geçmiş olsun Selimciğim, sana kim bu hayvanla tokalaş dedi? Hayvanat bahçesine gittiğinde aslanın kafesine el mi uzatıyorsun sen? Dua et, bu ayı elini yemedi.

Siparişler geldi o anda. Ama zatı şahaneleri öylece ayakta durmuş, bekliyordu. Yutkunduktan sonra, "Mmm... Şey... Oturabilirsin istersen?" dedim.

Çat diye sandalyeye kurulan Şafak abiye bakakalan Selim'e, kusura bakma diye üzgünce baktım.

Gitmeye niyeti yoktu zaten Selimciğim, gözlerimden anla lütfen...

Şafak abi oturunca ortam yumuşayacağına daha da gerildi. Sessizlik herkesin üzerinden atamadığı bir veba oldu sanki.

Selim birkaç kez muhabbet etmeye çalışmış ama bir adet dağ ayısıyla karşılaşınca tası tarağı toplayıp medeniyetine dönme kararı almıştı. Ağzımı büzmüş, pipetimle çilekli *frozen*ımı hüpletirken çıkan anlamsız ses eşliğinde bir Şafak abiye bir Selim'e

bakıyordum. O an bana dönen Şafak abi bir anda gözlerinden ateşler çıkan bir bakış attı. Pipeti kavramış ağzım şaşkınlıkla açık kalırken, kafamı gömüldüğüm pipetten kaldırdım.

Acaba yanlışlıkla ayağına filan mı basmıştım?

Selim, Şafak abinin bu son yaptığından sonra artık iyice rahatsız olmuş olmalı ki, "Benim kalkmam lazım." diye mırıldanarak sağındaki deri ceketine uzanmıştı. Ardından sadece bana dönerek, "Seni bırakayım mı Zeynep?" diye sordu.

Ben ne diyeceğimi kestirip en mantıklı cevabı ararken, onu dinlemediğim için bana küsmüş ve ortalardan kaybolmuş beynimi bulamadım. Nitekim Şafak abi benden önce atladı lafa.

"Ben bırakırım." dedi ters ters.

Yavaş ve mahcup bir nefes vererek, "Görüşürüz Selim..." diye mırıldandım lakin Şafak abiyle gitmek gibi bir niyetim yoktu.

"Görüşürüz Zeynep..." dedikten sonra ayağa kalktım ve giderken tokalaştık. Bu sırada masanın üzerinde Şafak abinin parmakları sabırsızca ritim tutmaya başlamıştı. Selim gözden kaybolduktan sonra gözlerimi kısıp Şafak abiye baktım sorgular gibi.

Kafasını serseri bir tavırla, ne var ne oldu der gibi salladı.

Sinirle çantama uzanıp kavrarken saçlarımı savurdum ve dış kapıya yürüdüm. Bir şey söyleme tenezzülünde bile bulunmuyordu kendisi.

Of Allah'ım! Sinirim içimde patlayacaktı!

Çıktıktan sonra sokakta kaldırımları platform topuklarımla döve döve ilerliyordum.

Arkamdan bile gelmiyordu *hayvan* herif! Selim'le burada buluşacağımı nereden biliyordu?

Gel masaya otur, ben bırakırım de, sonra peşimden bile gelme! Oh, ne güzel dengesizlik ya!

Sinirle arkamı döndüm ve görüşümü neredeyse tamamen kapatan geniş bir göğüsle karşılaştım.

Arkamdaymış...

Yüzümü kaldırınca Şafak abinin o muhteşem yüzüyle karşılaştım. Güneş vurunca nasıl da parlıyordu cildi... Bir cilt hem esmer hem de bu kadar parlak nasıl olabilirdi?

"Aha gene başladık. Şafak abinin yapısını çözmeye çalışırken bir gün yanlışlıkla kuantum mekaniğini çözeceğiz Zeynep!" diyen yan gelip yatmaya alışmış beynimin sesiydi.

Bir anlık şaşkınlığımı ve alık alık tenine bakan gözlerimin daha da derinlere inme isteğini atlattıktan sonra sinirle söylendim. "Sen evden çıkınca beni takip mi ettin?"

"Hayır. Bir arkadaşımla buluşacaktım, son anda iptal oldu."

Gözlerimi kısarak küçümser bir ifadeyle konuştum.

"Canım yaaa... Külahım şu an burada yok ama görünce kendisine iletirim!"

Gözlerinden bir an muziplik parıltısı geçse de yine sert bir şekilde devam etti.

"Sen niye düzgün erkek seçemiyorsun?"

Pardon?!

"Anlamadım?"

"Hayatına giren erkekler diyorum, niye hep dallama oluyor??"

Sinirle, "Sana ne be benim seçtiğim erkeklerden?" diye çemkirdim. Ardından sinirim beynimi ele geçirince ona doğru yürüdüm, tam burnunun dibine girdim ve devam ettim.

"Ha ben hayatıma, orada burada absürt pozisyonlara gireceğim bir erkek almıyorum diye mi senin derdin!?"

Yutkundu ve benden hafif geri çekildiğinde savunur gibi de olsa soğuk sesiyle konuştu. "Bizde alan razı, veren razı."

Saldırmaya devam eder gibi tekrar sokularak yüzüne doğru tısladım. "Tamam Şafak ABİCİĞİM! Bir dahakine kuytuda köşede oramı buramı elleyecek erkek bulurum ve..." Alt çenemi öne

doğru çıkardığımda daha da tıslayan sesimle ekledim. "RIZAM-LA elletirim ben de!"

Gözlerinden bir anda zapt edilmesi imkânsız ateşler salındı.

Evveeet! Bingo! İstenilen etki!

İçimdeki Asi Kız savaşın zaferini sevinçle zıplayarak kutlarken bir yandan bağırıyordu.

"As bayrakları! As! As! Oh, yandan!"

Nasıl kendinden geçtiyse içimdeki benliklerim, yüzümdeki kasları da ele geçirdiler. Zafer sevinciyle dudağımın kenarı tek taraflı kıvrıldı. Dışarıdan bakan, bana kötü kadın rolü puanını tam not olarak verirdi.

Benim dudağımın kenarı kıvrıldığı gibi onun gözlerinden sanki cellat çıktı. Kıvrılan dudak kenarım anında düzleşirken içimi ürperten sertliğine bakakaldım.

O an bütün benliklerim çeneleri korkudan titrer vaziyette birbirlerine sarılmış söyleniyorlardı.

'Winter is coming!"

Kolumda mengene gibi elini gördüğümde en az bakışları kadar sert sesini kulağımda hissettim.

"Yürü, gidiyoruz!"

"Sen gidebilirsin, ben gelmiyorum!"

Kolumdan tutup arabaya doğru çekiştirmeye başlamıştı. Yaprak gibiydim, kendim dahi kendi ağırlığımı hissetmiyordum. Sinirle konuşmaya devam ettim. "Bırak şu kolumu, beni zorla mı götüreceksin?"

Çenesi kilitliydi ve ben kendi kendime sinirle çemkiriyor, yine kendim dinliyordum. Ben defalarca bırak diye çemkirirken beni çoktan ön koltuğa koymuş, kapıyı da bir güzel üzerime kilitlemişti. Cama sinirle vurdum, "Aç şu kapıyı, bak, çok fena sinirleniyorum!" dedim cümlemin sonunda işaret parmağımı sallayarak.

Kendi kendime bağrırken, ön koltuğa kurulan Şafak abi -sanırım beni kafasında sessize almış olacak ki- sanki ben yokmuşum gibi arabasını çalıştırıp yola revan oldu.

"Ya kime diyorum ben!" diye carladım.

Bakmadı.

"Ya sen kim oluyorsun da beni böyle derdest ediyorsun!" diye bağırdım.

Bakmadı.

Yerimde tepinip saçlarımı savunurken, "Çıldıracağım, ay yok, vallahi çıldıracağım!" diye çığlık attım.

Bakmadı.

Sinirli bir şekilde, "Durdur şu arabayı!" diye koluna yapıştım. Ama adamda zerre sekme olmadı.

Zaten kol, kol değil, taştı.

Bu kolun oynaması imkânsızdı...

Bu sefer hedef değiştirdim ve direksiyona yöneldim. Direksiyon o kadar sıkıydı ki ben daha oynatamadan sağ eliyle iki elimi birden kavradı ve karnıma yapıştırdı.

Sol eliyle arabayı sürüyor. Sağ eliyle beni tutuyordu.

"Ben senin derdini biliyorum!" diye tısladı.

"Neymiş benim derdim? Ne?! NEE?!" Saçlarımı savura savura kafamı oynattığımda sanki bir tek ona değil, kendime de isyan ediyordum.

"Söylesene, neymiş benim derdim! NEEE...?!" O kadar çok çığlık atıyordum ki inşallah yarın sesim gitmezdi.

Ani bir frenle arabayı kenara çekti ve sert bir sesle, "İn!" dedi.

"Beni zorla arabana bindirdin, şimdi de arabandan mı atıyorsun?"

Sağ eliyle tarafımdaki kapı kolunu sertçe açıp, sesini yüzüme soludu.

"Aklın varsa git Zeynep."

"Sen kendin zorla bindirdin beni!" diye hepten bağırdım yüzüne doğru.

"Dün gözlerinden geçen şeyi gördüm kızım! Uzak dur benden. Ben senin minnoş kalbini eğlendiremem!" dedi soğuk sesi genizden gelen bir donuklukla. Sarsılan gururumla gözlerim dolarken, yetmemiş gibi bir de kapıyı gösterdi bana başıyla.

Sert hareketlerle arabadan indim ve kapıyı kapatmadan önce içeriye, "HAYVAN HERİF!" diye bağırdım ve tüm gücümle kapıyı suratına çarparak kapattım.

Gaza bastı ve uçarcasına çekti, gitti yanımdan. Sinirle eve doğru yürümeye başladığımda dudaklarımın kaskatı, bedenimin bir buz dağı gibi olduğuna emindim.

Yürürken sinirden ağlamaya başladım. Zihnimden geçenler ağlatıyordu beni...

Beni nasıl böyle aşağılamaya kalkışır!

Sen kim oluyorsun da bana bağırıyorsun!

Anam mısın?

Babam mısın?

Bana babam böyle bağırmamış, sen kimsin?

Hem zaten babalar bağırmamalıydı zaten kızlarına. Babalar kızlarının yaraları olmamalıydı. Kız evlatları, babalarının başının tacı olmalıydı...

27 NİSAN 2018 CUMA

Ertesi cuma sabahı bütün aile kahvaltıdaydı. Kahvaltıya inmek istememiştim. Bahçede kahvaltı yapıyorlardı ve ben kimseleri görmek istemiyordum.

Ortalık sakinleşince kimseye görünmeden evden çıktım.

Kızlara sözüm olduğu için alışveriş merkezine gittim. Gratis'ten bir yandan kendi ihtiyaçlarımı alırken, bir yandan Zehra'nın listesini sepete dolduruyordum.

Funda aradığında önden bir işim olduğu için onu beklemeden çıktığımı ve kendisini alışveriş merkezinde beklediğimi söylemiştim. Eğer onu bekleseydim, Funda abisinden bizi bırakmasını isterdi ve ben o adamın arabasına bir daha binmeyecektim!

Kasadayken çalan telefonuma -ki hep en olmadık zamanlarda çalardı- bir yandan ödeme yapıp bir yandan poşetleri koluma edinirkengüçlükle baktım.

"Alo, Funda, Gratis'teyim. O tarafa doğru gel, çıkıyorum şimdi."

Elimde dört tane dolu dolu poşetle çıktığımda karşıdan gelen Funda'ya tebessüm ederken, o da bana sırıtmış, ellerini iki yana açmış cıvıldayarak geliyordu.

"Bu ne kızım?! Ne aldın bu kadar?!"

"Ya... Yok... Zehra sağ olsun! Nuh'un gemisi gibi her çeşitten birer çift yazmış!" diyerek hayıflandım.

Funda'nın iki metre arkasından da bir Zeus heykeli geliyordu ama ona bakmayacaktım. Muhtemelen o, Zeus Merteus'tu.

Elimdeki poşetlerin yarısını aldı, "Ver birazını bana!" dedi.

"Gere..." devamını getiremeden, Funda elimden poşetlerin yarısını kapmış ve yükümü paylaşmıştı.

"Nereye gidelim?" diye sordum.

"Sephora'ya girelim." dedi Funda beni kolumdan sola doğru çekiştirirken.

"İyi hadi, tamam." deyip ilerlerken arkamızdan tok bir ses, "Ver poşetleri bana." dedi.

Funda elindekileri hemen abisine verirken, *Funda'nın abisi* bendeki poşetleri de vermem için elini uzatmıştı. Kısık bir

sesle yüzümü dönmeden, "Gerek yok." diye mırıldandım.

Funda, "Ya, ver abim taşısın, biz rahatça gezelim." deyip elimden poşetleri çekiştirdi ve abisine verdi.

Bir yanım, *Ona minnet etme,* dese de bir yanım, *Taşısın hayvan,* diyordu.

Biz Sephora'da kozmetik ürünlerinin altını üstüne getirirken, Şafak abi mağazanın içindeki orta pufa Photoshop'la yerleştirilmiş gibi oturmuş ve işimizi bitirmemizi bekliyordu.

Mağazaya giren bütün kızlar da Şafak abiyi alıcı gözle süzmeyi ihmal etmiyordu. Mağazanın önünden öylesine geçenler bile Şafak abiyi görünce indirim tabelası görmüş gibi mağazaya hücum ediyor ve elleri reyonda, gözleri *Zeus Merteus'ta,* mağaza turluyorlardı. Bense bütün kızları, 'O satılık değil.' diye bu mağazadan kovalamak istiyordum.

Funda hangi göz farının pigment yoğunluğu daha iyi diye bana sorduğunda kendime geldim. Bir yandan da *highlighter*ları, *consealer*ları kutulardan gelen takırtı sesleri eşliğinde eşeleyip durdum.

Muhtemelen arkadaki *Funda'nın abisi* de "Nereye düştüm ben?" diye içinden söyleniyordu.

Gelmeseydi, niye geldi ki zaten?

Mac'in rujlarına el atıp bileğime sürerek tonlarını kontrol etmeye başladım. Sonra iddialı bir ton olan kırmızıyı duvar aynasından bakarak dudağıma sürmeye koyuldum.

Kırmızı çok önemliydi, bir tonu bile ten rengine oranla cart kaçarsa abes durabiliyordu. Ama bu çok güzeldi. Şu an dudaklarımda hem parlaklığı seksapelite katıyordu hem matlığı doğallık veriyordu. Dudaklarımı hafif öne çıkararak görüntüsünden emin olmak isterken, aynadan *Funda'nın abisiyle* göz göze geldim. Kilitlenmiş bana bakıyordu.

Donmuştu.

Yaşıyor muydu?

Adama Zeus heykeli diye diye en sonunda taşa çevirdik!

Zeus Merteus nefes almıyordu!

Yutkundu...

Yaşıyormuş.

Yutkundum...

Gözlerime baktı.

Gözler kalbin ayn- Sus!

Nefes aldı...

Biz de alalım Zeynep.

Nefes aldım.

Ardından derinden ve usul bir soluk verip önümdeki rujlara geri döndüm.

Makyaj temizleme pamuklarından birini alıp dudaklarımdan ruju çıkarttım. "Bunu da alıyorum." deyip görevliye verdikten sonra çok kısa daha oyalanıp kasaya gittik.

Bir kasiyer Funda'nınkileri hesaplarken, diğeri de benimkileri okutuyordu.

"612 TL tuttu efendim." diyen soldaki kasiyeri takiben, "Sizinki de 790 TL." dedi benim tarafımdaki kasiyer de. Başımla onaylayıp kartımı uzattığımda arkamdan tok bir ses geldi.

"İkisini de buradan alın."

Başımı hızla solumdaki yüze çevirerek, "Hayır, gerek yok." deyip uzattığım kartımı hepten kasiyere iteledim.

Arkadan yaklaşıp usulca kolumu tuttu ve indirip kendi kartını uzattı. Haddini aştığını belirten bir bakışla dipsiz kuyu gözlerine döndüğümde azarlar bir tonda konuştum.

"Gerek yok dedim ya, kendim alacağım!"

"Ben yokken kendin alırsın." dedi.

Şaşkınlıkla küçümser bir gülüş sergilerken, "Sen varsın ya da yoksun fark etmez. Ben, aldığımı kendim alırım." dedim.

Funda laf düellomuza şaşırmış gülümserken bana, "Bırak ödesin Zeynep, ne olacak, bizim aramızda lafı olabilir mi böyle şeylerin?" dedi. Bu sırada kasiyerler çoktan Şafak abinin kartından 1.402 TL'yi çekmişlerdi.

Şafak abi bu poşetleri de yüklenip otoparka giderken, Funda'yla arkasından gidiyorduk. Daha sabah arabasına bir daha binmeyeceğim dediğim adama hem poşetlerimi, hem aylık kozmetik masrafımın yarısını yüklemiştim hem de arabasına biniyordum.

Süper! Kararlılıkta Zeynep gibi olun...

İçimdeki *Asi Kız* beklediğim gibi *Biz niye böyle yaptık şimdi* diye veryansın etmiyor, aksine Şafak'a, *'Vuracağım kırbacı, vuracağım kırbacı!'* der gibi mazoşist bir tavır sergiliyordu.

Otoparka indiğimizde Funda hızla abisine yöneldi.

"Ya bu tarafa gelmişken caddeye de uğrayabilir miyiz abi? Orada bir mağazaya da bakmam lazım."

Abisi onaylayarak arabaya bindiğinde arabada navigasyona yazmak için, "Mağazayı söyle." dedi tok bir sesle.

"La Senza, Bağdat Cadde'sinde." dedi.

Kafama balyoz yemiş gibi gözlerimi tamamen açarak Funda'ya baktım. Funda o mağazaya girsindi ama ben girmeyecektim.

Mağazanın önüne gelince abisi, Funda'ya bakmadan mağazaya bakarak arkasını döndü ve, "Ben buradayım, hallet, gel!" deyip yolun karşısındaki banka doğru mağazadan uzaklaştı.

Ben zaten girmemeye ant içmiştim.

"Sen gir, ben burada bekliyorum." dedim Funda'ya biraz ilerideki bankı göstererek.

Tabii ki de abisi varken onunla iç çamaşırı mağazasına girmeyecektim.

Tamam anlamında başını salladı.

Bağdat Cadde'sinde bankın bir ucuna ben oturdum, bir ucuna o. Aramızda bir adımlık mesafe vardı. Arkadaki caddeye dönük pub-kafede bir şarkı çalıyordu.

Caddenin her zamanki kalabalığına bakarken, arkadan güzel bir ezgiyle başlayan şarkının eşliğinde kahve dükkânlarından gelen kokuyu çektim içime.

Saçlarımı ellerimle arkaya attım. İki elimle birden aheste aheste atkuyruğu yapmak için saçlarımı arkama doğru deste deste toplamaya başladım. Yan tarafımdan bana baktığını hissettim ama kafamı çevirip bakmayacaktım, tamamen arkamdaki müziğe vermiştim kulağımı.

"Yaralarım sararım da

Haram bize bu sevda..."

Apolas Lermi

Saçlarımı toplayıp önüme bakmaya devam ettim. Acaba hâlâ bakıyor muydu?

Merakıma yenilip sağıma döndüm. Öylece düz bir şekilde önüne bakıyordu.

Bakmıyormuş demek ki... Yanlış hissetmişim. Ne güzel elmacık kemikleri var öyle...

"Yemin ettik yanarsak da

Nasip deyip susmaya"

Bu şarkı bu kadar derin miydi?

Sözleri kime aitti?

Ayşe Ferda Eryılmaz...

Ayşe abla böyle şarkı yazmayı nereden öğrendi?

Peki ben bu kadar alık alık bakmayı nereden öğrendim?

Babam böyle pasta...

Of! Biraz daha bakarsam yakalanacaktım. Hemen önüme döndüm.

"Gözleri kahır yârim

Hasreti ağır yârim

Sen bana emanetsin

Gel göğsüme sığ yârim."

Yine bana baktığını hissettim.

Yanlış hissediyorsun işte!

Yavaşça yutkundum ve yavaşça sağıma döndüm, ola ki bana bakıyorsa, gözlerini benden çekmeye vakti olsun diye... Çok yavaş döndüm.

Çok yavaş döndüm çünkü onunla göz göze gelmek, kalbimi bir yangının ortasına atmak gibiydi. Gibisi fazla. Yanardım.

Yine de döndüm.

Bana bakıyordu. Tam gözlerimin içine...

Gözleri bakmak yetmez, *"GÖR!"* diyordu sanki.

Mahşere kadar bakacakmış gibi bakıyordu...

"Gözleri kahır yârim

Hasreti ağır yârim

Sen bana emanetsin

Gel göğsüme sığ yârim"

Ayağa kalktı ve bana gelirken heyecandan kaçmak istedim fakat kımıldayamadım. Şafak abi, tam yanıma oturdu. Gözleri bende mıhlıyken, "Dün için özür dilerim." dedi.

Yutkunduğumda sesimi zor buldum.

"Sadece özür olmaz." dedim içimdeki karmaşaya oranla çok daha yalın bir sesle.

"Ne istersin?" dedi, iste der gibiydi.

"İnsanları kırıp sonra 'üfleyeyim de geçsin' der gibi özür dilenmez. Bir daha o davranışı da sergilememen lazım. Tövbe etmek gibi yani. Bana sebepsiz yere çok kırıcı ve kaba davranıyorsun. Bana böyle davranmazsan, özrünü kabul ederim." dedim.

Tebessüm etti ve, "Tamam." dedi

"Tamam." diyerek başımı salladığımda gözlerimden hiç ayrılmayacağını düşündüm. Zaten hiç ayrılmazdı, ben bakışlarımı çekene kadar o hep oradaydı.

Barış teklif eder gibi tokalaşmaya elini uzattığında bana uzanan ele elimi uzattım. Elime bakarken gerildiğini hissettim ama yine de elini uzattı elime.

Ellerimiz kavuştu ilk defa.

Sahi bu ilk miydi? Ne kadar da sıcaktı.

Kalbim?

Kalbiiim?

Bir şey de kalbim?

Kalbim bir ses ver? Kalbiimm?

Kalbimin yerine diğerleri ses verdi: Zeynep bir sorunumuz var! Zeynep! Zeynep, kalp!

Kalbim delirmiş gibi atıyordu

Zeynep, kalbin yerinden çıkacak! Tutamıyoruz Zeynep!

Kalbim yerinden çıkmak için hızla göğüs kafesime vuruyordu.

Biri şu kalbi tutsun!

Kalp fazla elektrikten çarpılmış ve çıldırmıştı.

Kalp! Kendine gel kalp!

Beynim dile geldi: Durdurun şu malı!

Şayet yerinden çıkabilseydi kalbim, koşarak elimi tutan bu adama gidecekti...

"Selam ettik belaya da

Ah demedik yanmaya"

Sen *'ah dememişsin'* yanmaya da ben yanınca ne olacak Ayşe ablacığım? Sen hem yanmışsın hem de 'gel göğsüme sığ' diye yârini çağırıyorsun...

Peki ya ben?

Ben yanınca bu adamın göğsüne sığabilecek miyim?

Bu adamdan geçtim, ben yanarsam bu dünyaya sığabilecek miyim?

Ertesi gün iş çıkışı yoğun bir hastane temposundan eve dönerken, Fundaların bahçesinde annemleri gördüm. Sofra kurmuşlardı. Annem ben tam bizim bahçeye girecekken el salladı.

"Üstünü değiştir de gel Zeynep, seversin. Hediye teyzen lahana sarması yapmış."

Offff! Vallaha mı?

Tamam mahiyetinde başımı salladım. Üstümü değiştirip yanlarına gittiğimde masada sadece annemler vardı.

"Funda nerede?" diye sorduğumda oturmaya bile vakit harcamadan masanın başında ayakta atıştırıyordum.

Annem önümdeki çaydanlığın yanına iki bardak uzatırken, "Zehra'ya gitmiş." diye mırıldandı.

Hmmm... Anlaşılan Funda, Osman'ıyla cilveleşmeye gitmiş.

"Çatal var mı?" diye sordum.

"Ha yok kızım, Hediye teyzen içeride, git bir koşu al, gel!"

Fundaların evine girerken kapı zaten açıktı. Tam mutfağa girecektim ki Hediye teyze elinde servis tabakları, çatallar, bıçaklarla kapıdan çıkıyordu.

"Ha, ben de çatal alacaktım Hediye teyze."

"Yok kızım ben aldım, gel sen."

Sarmaları ayakta birer ikişer attım ağzıma. Ağzım dolu, "Offsağnöö oğğmuşş Höödiyo dööysee!" dedim ağzımdaki üç sarmayı da aynı anda boğazıma yuvarlamaya çalışırken.

Bu sırada bana, "Afiyet olsun." diyen Hediye teyze akabinde arkamda bir yere bakıp, "Gel oğlum, otur sen de, sarma var, seversin!" dedi gülümseyerek.

Oğlum? Amanın, tabii ki de! O da burada...

Arkamdan gelen Şafak abiye sarmalardan kapanmayan ağzımla görüntü kirliliği yaşatmamış olmayı istedim ki sağ elimle ağzımı kapattım. Çiğneyemediğim sarmaları hızlıca gönderirken boğazıma, sarmalar boğazıma sığmadı ve boğazımda kaldı.

Hayır Zeynep, bir tane neyine yetmiyordu da üç sarma attın ağzına?

Elimle masadaki suya uzanmaya çalışırken artık çok geç olduğunu anladım. Beni 'Hıık' diye bir hıçkırık tuttuğunda, belki geçirir diye hemen su içtim. Ama o da tam boğazımdan geçerken hıçkırınca, sarmayla karışık su ağzımdan burnumdan geri geldi.

Rezillik? Gene mi sen!?

Evet Zeynepciğim! Senden başkasında bu kadar rahat etmiyorum. Hakkını ödeyemem... Bazen soranlara benim diğer adım Zeynep diyorum.

Annem telaşla peçete uzatırken bana, ondan peçeteyi alarak açgözlülüğümün yol açtığı rezilliğimi silmeye başladım.

Şafak abi sağıma otururken, sanki bana bir şey olmamış gibi hiçbir ifade vermeden tabağına sarma koymaya başladı. Ayakta küçük öksürüklerle toparlanmaya çalışırken elimdeki suyu temkinle içiyordum.

Hediye teyze bana bakıp, "İyi misin kızım?" dedi endişeyle.

"İyiyim Hediye teyze, sağ ol.." dedim mırıldanarak.

Hediye teyze oğluna dönüp benim solumdaki çaydanlığı gösterdi.

"Çay doldurayım mı oğlum?"

Şafak abi, ufak bir baş sallamasıyla onayladığında yüzü tabağından kalkmıyordu. Hediye teyze masanın karşı tarafında

ayaklanmak üzereyken, ben annemle aramdaki çaydanlığa uzanıp *ben doldururum* der gibi gözlerimi kapatıp açtım.

Elimdeki kaynar suyla dolu çaydanlığı bardağa çay koymak için kaldırdım ve su içtiğimde geçtiğini zannettiğim hıçkırığım koca bir 'HIK!" ile *'merhabaa!'* dedi.

Vakit o vakitti ki rezillik sakarlıkla birlikte şemmame oynuyordu...

Şafak abi, olacak olanı benden önce görüp eliyle kaynar çaydanlığı tutsa da yaklaşık bir bardaklık kaynar su çaydanlıktan sıçrayıp göğsünün biraz altına dökülmüştü.

"Aaa!" diye bir nida yükselttiğimde açılmış kocaman gözlerimle marifetime bakakalmıştım.

Şafak abi ise ne bir 'ah' dedi ne de yüzünü benden yana dönüp kaldırıp baktı...

Yanmış ama 'ah' bile dememişti.

Aferin Zeynep, daha dün ateşkes ilan edip anlaştığın adamı, oturduğu masada yakarak savaşı tekrar başlattın!

Çaydanlıktaki suyun kaynar olduğuna emindim, hiç çıtı çıkmıyor olabilirdi ama onun canının acısını içimde hissediyordum. Yüzüm acıyla kasılmış bir şekilde yüzüne bakıyordum ama o bana bakmadan ayağa kalktı.

Annesi telaşla oğluna, "İyi misin? Suya tutalım oğlum!" diyerek ayağa kalkarken, Şafak abi eliyle işaret ederek, "Otur, otur anne... Ben hallederim." dedi.

Acı bir soluk vererek arkasından pişmanca bakakaldım. Sonra pişman yüzümü Hediye teyzeye çevirdim.

"Evde Anestol ve Silverdin var mıydı Hediye teyze?"

Yüzü üzgün bakan Hediye teyze, "Vardı kızım... Buzdolabında, sarı kapaklı kutuda." dedi mahzunca.

Hemen içeri fırladım buzdolabına gitmeye. Kremleri aldığım gibi alt katta su sesinin geldiği açık lavabo kapısına yöneldim. Kapının aralığından onu gördüm.

Yaptığım haltı telafi edebilmek için elimde kremlerle yanına gittim. İsteyerek yaptığımı bile düşünüyor olabilirdi.

Tam lavabodan ona seslenecektim ki yukarı sıyırmak üzere olduğu tişörtünü geri aşağı indirdi.

"Ne işin var senin burada?" dedi soğuk sesiyle kapıdan başını uzatmış kızarak.

"Be- Ben... İstemeden oldu..."

"Ne istemeden oldu? İstemeden mi girdin dibime kadar?"

"Hayır. Hayır tabii ki... Ben demek istedim ki istemeden yaktım seni."

"Hemen peşimden buraya geldiğine göre isteyerek de yakmış olabilirsin. Amacın ne kızım senin? Ne bu, tam soyunacakken beni düşünür gibi krem getirmeler filan?" dedi hesap sorarcasına göz kırparken.

Bir yandan kapıyı tutmuş parçalayacakmış gibi sıkıyordu.

Cevap bile veremedim. Bana ima ettiği şeye, ben bir cevap bile veremedim.

Elimdeki kremleri sıktım patlatırcasına...

Yutkunduğumda ağlamak üzereydim. Durmadı. O an anladım ki Şafak abinin hiç merhameti yoktu.

"Boyundan büyük kişilere bulaşma ufaklık. Ben olandan gocunmam ama ertesi gün oldu mu yanı başımda ağlayıp sızlayan bir kız çocuğuyla uğraşamam!"

Gözyaşlarım bir sağanak misali coştu göz pınarlarımda.

"Anladın mı beni?" diye devam etti ağlamama zerre itimat etmeden. "Hadi şimdi git ve ufacık da olsa bir aklın varsa benden uzak dur."

Hıçkırdım.

Ağlamama sinir olmuş gibi gözlerini yumdu sıkıca saniyeler boyu.

"Bak, hiç yanılmamışım..." dedi gözlerini aheste aheste açıp

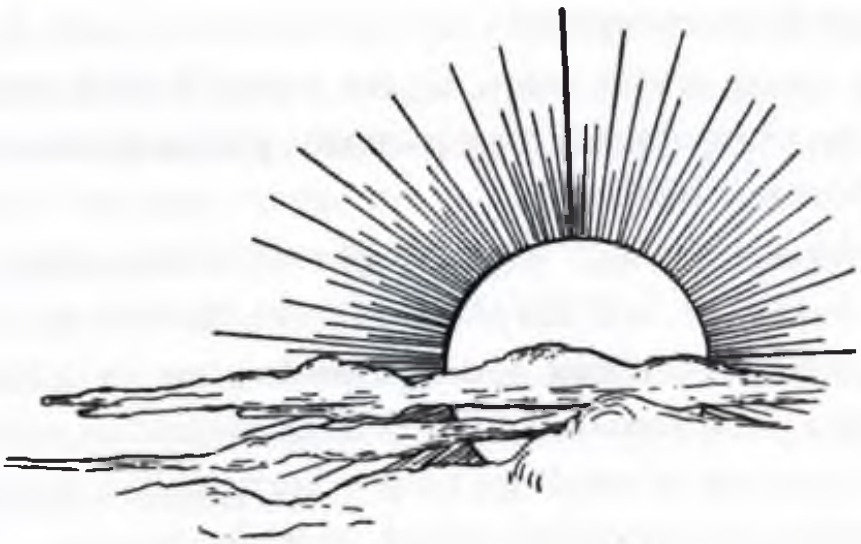
tekrar içimi ürperten soğuk bakışlarını yüzüme diktiği sırada. "Ağlama lütfen. Gerçekten ağlama, sesine tahammülüm yok."

Hayatımda bu kadar aşağılanmamıştım. Elimdeki ezilmiş kremleri yüzüne fırlattım ve tam bir şey diyecekken alt dudağımı ısırdım.

Değmezdi.

Değil dudaklarımdan dökülen bir söze, bir bakışıma dahi değmezdi.

Göğsüm sık sık aldığım nefeslerle bir inip bir kalkarken ona iğrenerek bakmakla yetindim. Soğuk ve mesafeli bakışları bulanıklaşıp bana tam bir şey daha diyecekti ki hızla arkamı dönüp oradan koşarak uzaklaştım.

5. BÖLÜM
8 AY ÖNCESİ
AĞUSTOS 2017
AMSTERDAM

Sezonunda olmasından dolayı tıklım tıklım dolu olan gece kulübünde alkol kokusu ot kokusuyla karışmış bir şekilde genizlerine doluyordu dört adamın da. Ot veya herhangi bir uyuşturucu madde veya sigara onlara yasak olduğu için içtikleri her şeye dikkat etmek zorunda kalıyorlardı. Burada ise neredeyse her köşebaşında ot vardı...

Çağrı elindeki *brendi*yi masaya koyarken söylendi. "Temiz, bundan da içebilirsiniz. Zaten narkotik köpeği gibi her bir boku bana koklatıyorsunuz!"

Locada oturmuş dört adam dans edenleri izliyordu. Amsterdam denilince akla üç şey gelirdi.

Ot, seks, dans...

Bunlardan ikisi bu adamlar için mümkün değildi. Geriye kalan bir tanecik seçeneğin ise anasını ağlatıyorlardı.

Brüksel'deki kısa ve onlar için fazlasıyla diplomatik kalan can sıkıcı bir koruma görevinden sonra Çağrı'nın, "Yarın dönmeden Amsterdam'a da gidip götü başı dağıtalım!" demesine tav olup buraya kadar sürülmüşlerdi.

Başka eğlenceleri yoktu.

Aile yoktu, sevgili yoktu, sigara yoktu, bazen isimleri bile yoktu. Yarına yaşayacaklarının garantisi yoktu. Kimsenin yoktu ama onların ayrı bir *"yok"*tu...

DJ, Amsterdam'daki çoğu DJ gibi diğer meslektaşlarından binlerce kat iyiydi, hele karşılarında direk dansını yapan hatun gerçekten bu işi biliyordu. Sadece altında olan Brezilya külotunu andıran ve iki kenarındaki ipleri bacaklarından sarkan bir iç çamaşırı varyantı ile sunduğu bu şovda çıplaklıktan daha fazlasını vadediyordu seyircilere; müzik ve tenin uyumu...

DJ ile uyumlu dönüyordu dolandığı direkte ve her bas sesinde bacakları direğe sarılı geri atıyordu vücudunu. Bu sırada belinin inceliğine göre çok daha büyük olan göğüsleri savruluyordu özgürlüğünü ilan etmiş ve sepetten yuvarlanan iri elmalar gibi.

Arkasını seyirciye döndüğünde incecik beline verdiği kavis, kusursuz bir yuvarlaklıktaki kalçasını göndere çeker gibi yukarı kaldırıyordu.

Tize kaçan her caz ezgisinde iştahla dilini dolandırıyordu şeker kamışı sanılabilecek direğe boylu boyunca ve bacakları tek bir hamleyle 180 derece açılabiliyordu...

Akif büyülenmiş gibi bakarken yutkunduktan sonra ancak konuşabildi.

"Vallahi helal olsun! Hakikaten her işin erbabı varmış."

"Liyakat önemli Akifciğim." dedi Çağrı, striptizde liyakat lisanslarını bizzat kendisi veriyormuş gibi.

Kurtuluş zapt edemediği merakıyla homurdandığında tok sesi kalın dudaklarından döküldü.

"Ya ben Amsterdam'a ilk defa geliyorum. Niye Kırmızı Fener Sokağı'na gitmedik?"

"Orası yol geçen hanı çünkü, bizlik değil." diyen Çağrı tek elini boş ver der gibi savurarak kırmızı koltuğa yayılarak yaslandı.

Şafak elindeki *brendi*den biraz içtikten sonra bardağı uzatıp Kurtuluş'a gösterdi.

"Hem bundan içemezsin orada. Elinde içkiyle gezmek yasak." dedi lise son sınıfta bir kez yolu düştüğü Kırmızı Fener Sokağı'ndaki acemiliklerini hatırlarken. Akif sol locada bir yere gözlerini kısarak baktığında alayla sırıttı.

"Yalnız hatun gözleriyle yedi be Mert!"

Şafak kimi kastettiğini anlamadan kaşlarını çatarak başını salladığında mırıldandı.

"Kim?"

Akif dudaklarını birbirine bastırıp alayla geri yukarı kıvırırken, "Vallahi beni yemesini isterdim ama seni soydu, götürdü hatta şu an muhtemelen baştan başlayarak yiyor." dedi kıkırdayarak.

"Esmer seviyordur Akifciğim... Üzülme!" derken Akif'in omzuna elini koymuş sataşmaya yer arıyordu Çağrı. Onun da gece eğlencesi ya seks ya da bu üç adamdan tongaya düşürdüğüyle dövüşmekti. Bu konuda en çok tongaya düşen vahşi sinirinden dolayı Kurtuluş olsa da Akif de hiç fena bir seçenek değildi, özellikle yaptığı *triangle choke* hareketiyle.

Şafak, Akif'in kastettiği sarı uzun saçları olan beyaz tenli kadına kısa bir bakış attıktan sonra, "Geçsin, yemesi bir anlam ifade etmiyor. Gözleriyle yetinsin." diye mırıldandı.

Ardından konuyu dağıtmak ister gibi Çağrı'ya laf attı.

"Sen nereye doğru transa geçtin acaba saniyeler içinde?"

Çağrı mavi gözleri laciverte çalmış, ileride bir yeri süzüyordu, "Şuradakilerin üçü de bana bakıyor, hangisine yürüsem diye düşünüyorum." dedi

Kurtuluş, "İddiaya girerim, bu gecenin sonunda üçüyle de yatmış olacak!" dedi bezmiş bir mırıldanmayla.

"İddiaya gerek yok, hepimiz aynı fikirdeyiz zaten." dedi sırıtan Akif yeşil gözleri muzip bir parıltıyla ışıldarken.

Bu sırada Massive Attack'in Angel'ı çalmaya başladığında direk dansı yapan kız yer verir gibi kenara çekildi. Sahneye çıkan ince sivri topuklu, mavi payetli mini elbisesiyle tüm dikkatleri üzerine çeken, geldiğinden beri de Şafak'ı gözleriyle yiyen, sarı uzun saçlı kız tam Şafak'ın gözlerinin içine bakıyordu.

Müzikle birlikte direğe kalçasını yaslayarak vücuduna dokunmaya başladı. Akif dalga geçer bir edayla kahkahayı bastığında geri yaslanarak ellerini pes eder gibi kaldırdı.

"Ooo! Bu hatun yemeyi kafaya koymuş."

Şafak erkenden çakırkeyif olmak isteyerek elindekini ve peşinden bir bardağı daha fondip yaptı.

Yanında oturan adamları umursamadan Şafak'a doğru kesin adımlarla yürüyen kadın mesafe tanımadan onun yanı başına oturarak bacak bacak üstüne attı.

Şafak kadındaki cesarete bir an için duraksasa da gözlerini içki şişelerinin yarım kalmış bardaklara eşlik ettiği masaya indirdi. İki üç saniyelik bir kararsızlıkla bakışları şişede dolandı bilahare yavaşça şişeye uzandı.

Bir bardağa daha *brendi* doldurup kadına uzattığında kadın, "Большое спасибо."[5] dedi.

"Ooo! Rus'muş!" diye sesli bir kahkahayla Çağrı'nın alay etmesi bile kadının Şafak'taki kararlı bakışlarını caydırmadı.

Kurtuluş ellerini dizlerinin üzerine koyup usulca kalkarken, "Ben kaçar!" dedi ve kulübün sağından içerilere doğru ilerlemeye başladı.

Çağrı sırıta sırıta karşısına doğru bar kısmına bakarak ukalaca gözlerini kıstı.

"Ben şu kızlara bakayım, hangisi beni hak ediyormuş."

Akif ise Çağrı'ya, "Madem öyle... Ben de gidip biraz temel içgüdümü konuşturayım..." derken, ayrılmadan önce Şafak'ın

5. Rusça "teşekkür ederim" demek. (e.n.)

omzuna yavaşça vurup, "Seni şanslı köpek, seni." dedi fısıltıyla.

Ardından Çağrı'yla orta kısımdan içerilere doğru ilerlediler.

Kadın, "Adın ne? Benim Yulia!" dediğinde peşini Şafak'ın net sesi takip etti.

Şafak, "Yok." diye karşılık verdi.

Şaşırarak zoraki gülümseyebilen Yulia, yabani birini yontmak ister gibi sesini inceltmişti.

"Nasıl yani? Sana seslenmek için kullanılan bir şey yok mu?"

Sorgulanmaktan hoşlanmayan Şafak, başını hafif yan yatırırken gözlerini kadının mavi gözlerine sapladı.

"Bir adım yok, bu senin için sorunsa..." devamında yapacak bir şey yok der gibi sol eliyle locanın dışını göstererek gidebilirsin demeye getirmişti.

Kadın içkiyi ağzının içinde çevirerek gözlerini locanın üstünde renkten renge bürünen spotlarda gezdirdikten sonra, "Gizemli erkekleri severim." dedi tebessüm ederek.

Bu sırada, daha saniyeler olmadan kulübün diğer ucunda bulunan bar taburelerinin oradaki iki yakışıklı erkeğin etrafı muhabbet etmeye gelen kızlarla doluydu.

Çağrı bir eli cebinde, diğer elinde içkisi, sanki şirket lansmanındaymış gibi birkaç tane Hırvat kızla entel entel sohbet ederken; Akif onun aksine, Çağrı'dan iki tabure ötede, uzun siyah saçlı Ukraynalı bir kızı kucağına almış, vahşi denebilecek temel içgüdüsünü konuşturuyordu.

Bu saatten sonra bu kulüpte bütün muhabbetler bu şekilde ilerleyeceği için kimsenin yaptığı başkalarının dikkatini çekmiyor ve kimseye seyir oluşturmuyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde buranın da Kırmızı Fener Sokağı'ndan bir farkı yoktu...

Akif, Çağrı'ya dönerek kulünün diğer ucundaki Kurtuluş'u gösterdi.

"Çağrı, saat 9 yönüne baksana lan!"

Çağrı sırıtarak, "Kurtuluş aslanı salmış." dedi

Akif şaşırırken bir yandan da gülerek, "Oha, burada mı yapacak?!" dedi.

Çağrı ellerini iki yana yapacak bir şey yok der gibi açarak, "Vallahi 6 senedir tanıyorum, odasına kadın götürdüğünü görmedim!" dedi.

Akif ufak bir kahkaha attı ve, "Lan ne takıntılı adamlar bunlar yaa! İkisi de ayrı manyak! Biri odasına kadın almaz, biri odasına aldığı kadınla aynı odada yatmaz!" dedi sanki konuştuğu kişiyle kendisi çok normallermiş gibi.

Çağrı dudaklarını bükerek kafasını muzipçe eğdi.

"Yapacak bir şey yok, her yiğidin yoğurt yiyişi farklıdır! Görüntünün mükemmelliğine aldanmamak lazım Akifciğim. İçlerinden ayu çıkabülü daş düşebülü..." dedi cümlesinin sonunda Akif'e sırıtarak bakarken. Ayı diye ima yaptığı Akif'ti.

Akif tam da üstüne alınması gerektiği anda üstüne alınmamış ve içindeki ayıyı harlarken kucağındaki kızla tavlayıcı bir gülümsemeyle konuşmaya devam etmişti.

Gecenin sabaha kavuşmasına dört saat kalmıştı...

Ortasında kubbe gibi camları ile gökyüzünün gözüktüğü olan otelin yedinci katında, 1.78 boyundaki sarışın mavi payetli elbise giymiş kadın kırmızı halının üzerinde kalçalarını belinden savururcasına yürüyordu.

Şafak ise kendinden daha hevesli bu kadının peşinden giderken kollarını kenetlemiş, gecenin sonunda da bu kadar hevesli kalabilecek mi diye düşünüyordu. Beyaz kapıyı açtıktan sonra, son bir kez kadına baktı.

Kadın kasıtlı olarak ona sürtünerek kapıdan içeri girerken, Şafak başını öne eğip iki yana salladı ve gamzeleri yuvalanırken yanaklarına, kadının bu cesaretini garipser gibi gülümsedi.

Odanın kapısını kapanır kapanmaz, kadın bir anda büyük bir istekle Şafak'ın dudaklarına yapışmıştı.

Şafak ise dudağına asılan bu kadına karşılık vermeden, önce onun kendi eğlencesinin tadını çıkarmasını beklemeye karar vermişti.

Kadın pervasızca dolanırken dudaklarında, Şafak sadece sırasını bekledi. Kadının saks mavisi ojeli parmakları eşeler gibi Şafak'ın üzerinde gezdirirken, daha da fazlasını isteyerek tişörtünün uçlarına yapıştı.

Şafak bir anda tişörtünü çıkartmak isteyen kadının ellerini tutup kendisinden ittirdi.

Bu hareketle afallayan kadın, Şafak'ın dudaklarından ayrılıp, yanlış bir şey mi yaptım der gibi şaşkınlıkla baktı.

Şafak net ve soğuk bir sesle, "O kalacak!" dedi.

Kadın anlamlandıramayıp şaşkınlıkla gülerken kısık bir sesle, "Na... Nasıl yani çıkartmayacak mısın?" dedi kekeleyerek.

Şafak derin bir soluk verirken aheste adımlarla uzaklaştı ve başıyla demin kapattığı kapıyı gösterdi, "Onu çıkartmam, sana uymuyorsa gidebilirsin." dedi umarsızca.

Kadın dudağını tek taraflı kıvırıp gülerken muhtemelen pire için yorgan yakılmayacağının Rus kültüründeki muadilini düşünüyordu.

Şafak'a tekrar hiç sönmemiş arzusuyla yaklaştı ve üstündeki mavi payetli elbisesinden yavaşça sıyrıldı. Bembeyaz tenini Şafak'ın gözleri önüne sererken göğüs hizasına doğru iyice yaklaştı, "Bir kadının tek geceden daha fazla isteyebileceği şeye sahipsin..." dedi fısıltıyla.

Şafak inanamaz gibi kaşlarını çattı ve yüzünü yan yatırarak dalga geçercesine sırıttı, "Bir kadının isteyebileceği bir şeye sahip olduğumu da nereden çıkardın?" dedi.

Kadın yüzünü daha da yaklaştırırken esmer tenli iri elmacık kemikleri olan adama, "Duygularıyla ve tutkuyla do-

kunan bir adama benziyorsun..." dedi ihtirasını gizlemeden.

Şafak duyduğu en saçma şeye gözlerini devirirken, yüzünün düşmesine engel olamadı.

Seks sırasında duygusal muhabbetlerden nefret ederdi.

Artık hâkimiyeti ele almasının vaktinin geldiğini düşünerek kendi kitabının kurallarıyla hareket etmeye başladı.

Kadın için saatler saatleri, her biri öncekinden daha çok şaşkınlık ağırlarken takip etti. İlk defa deneyimlediği çoğu şeyi bu adamın rahatça yapışı nutkunu tutturuyordu.

Ürkütücü ve zorlayıcı her hamlesini cazibesiyle harmanlamış bu adama hayır demenin imkânı yoktu.

Üç saat geçmişti...

Kadın kısık sesle inlemek ne demek unutmuştu...

Kadının zevkle harmanlanmış çığlıkları yüksek volümlü müziğin bas seslerine karışıyordu.

Sarı saçları terleyerek tenine yapışmış hâlde ömrü boyunca hiç girmediği pozisyonlarda birçok kez zevkin doruklarına tırmanmıştı. Arkasındaki adam ise üç defa sırtında nefes nefese sona gelmiş ve tekrar başlamışlardı.

Saat sabaha karşı dört olmuştu.

Üç saattir ayakta ve ellerinden bağlı olan kadının artık bacaklarında derman kalmamıştı. Kulakları ise neredeyse hiç kapanmayan müzikten dolayı zonkluyordu.

Kadın mecali kalmasa da sanki hipnoz eder bir tılsıma sahip bu adama hayır diyemiyordu...

Ama artık yan odada olan ve Şafak'la yan yana oda tuttuğu için üç saattir kendi kendine söven Kurtuluş'un tahammülü kalmamıştı.

Bir o tarafa bir bu tarafa dönüp yastıkları kafasına basıyordu. Yan odadan yüksek sesle gelen *heavy metal* şarkıdaki solistin gürlemelerine sarışın Rus'un zevk dolu çığlıkları karışıyordu.

Dördüncüye tekrar başladıklarını anlayınca, Kurtuluş artık sabrının sonuna geldi!

Yatakta hışımla doğrulup oturma pozisyonuna gelirken haykırdı.

"Yeter amına koyayım, yeteeeerr! Karıyı mı sikiyorsun, beynimi mi belli değil!!"

Sonra arkadaşının yaptığı işe konsantre olunca her şeyle iletişimini kesen bir manyak olduğunu hatırlayıp, yatağın başındaki su yeşili Çin kültürünü yansıtan vazoyu kaptığı gibi duvara fırlattı.

"Lan her bir taraflarını bağlıyorsun zaten! AĞIZLARINI DA BAĞLASANA LAN!!"

Tam onların iz düşümüne gelen vazonun sesiyle duvardaki aplik lambanın metaline yüzü duvara dönük ellerinden sıkı sıkıya bağlanmış kadın çığlık attı.

"Bu nee?!"

Şafak kadının arkasında gidip gelirken sesli gülümsedi.

"Yan... Odada... Bir ayı... Var da kış... Uykusuna... Yatamamış."

Kadın, "Ne dedi? Anladın mı?" dedi artık zor çıkan sesiyle.

Şafak dilini ağzının içinde gezdirirken serseri bir tavırla gülerek.

"Senin... çok şanslı... olduğunu... söyledi... Yerinde... olmak... istermiş!"

Sesi kalmamış kadın cevabını bile bulamaz hâldeyken son kez saldı bedenini.

Artık sonuna geldiğinde kadının bacakları dik duramıyordu. Şafak, mecali kalmamış vücudu pelte pelte dökülen kadının kemerin izleri çıkmış ellerini aplik lambanın metalinden çözdü.

Bacakları tutmayarak üzerine yığılan ve hâlâ orgazmın etkisiyle artçı sarsıntı yaşayan kadını yatağın üzerine taşıyıp bıraktı.

Gözleri kapanmış kadının üzerini örttü ve yerdeki dört adet

kullanılmış prezervatifi de toplayıp banyoya gitti. Soğuk bir duştan çıktığında üzeri açılmış kadının üzerini bir daha örtüp üzerini giyindi.

Kadına not kâğıdına, "Большое спасибо" yazıp konsolun üzerine bıraktı ve odadan çıktı. Kadının Şafak'a söylediği ilk söz, Şafak'ın kadına söylediği son söz olmuştu...

Otelin en üst katından çatıya çıkan Şafak gözlerini tan yeri sökmeden hemen önceki gecenin en karanlık hâlinde gezdirdi.

Yavaşça çömelirken olduğu yere sırtını da yere indirip betona koydu. Elleri başının altında yastık misali dururken, gözlerini gökyüzüne gecenin son karanlığına dikti. Betonda yatıp uyuyabiliyordu ama bir kadınla aynı odada uyuyamıyordu...

Sahi ne zaman alışmıştı betonda uyumaya?

Ne çabuk da alışmıştı betonda uyumaya?

Bir daha betonda yatmasına gerek olmasa bile betonda yatmak, ona dünya üzerinde yetişemediği çığlıklara karşı ödediği bir diyetmiş gibi geliyordu...

Bir sene öncesinin diyeti...

1 SENE ÖNCESİ
ŞAM / SURİYE
SAYDNAYA HAPİSHANESİ

Yaklaşık 3 km'lik bir koridor boyunca kendilerinden en aşağı 15-20 cm uzun ve kendilerinin iki katı cüssedeki bu adamı ittirerek yürütüyorlardı.

Adam zaten yürüyordu da böyle bir adama vurabiliyor olmak hoşlarına gidiyordu. Güç yetirmeye çalıştıkları tekmeleri ve iğreti el darbeleri adamda hiçbir sekmeye sebep olmuyordu.

Koridor boyunca yan yana küçük kare penceresi olan yeşil demir kapılara sahip odalardan inleme, bağırış, çağırış, küfür ve yalvarma sesleri geliyordu.

Dua edenler, sesli Kur'an okuyanlar, hüngür hüngür ağlayanlar, "Yardım edin, ölüyor!" diyerek yanındakini kurtarmaya çalışanlar vardı.

Hepsi sanki koca bir boşlukta çağlıyormuşcasına, onu yürüten üç tıfıl adam ve kendisi hariç bomboş olan bu soğuk koridorda yankılanıyordu.

Sona yakın kısımda sağdaki odanın yeşil demir kapısını açıp içeri tekmelediler dağ gibi adamı.

Düşmesini bekledikleri elleri arkadan kelepçeli bu adam düşmeyince daha da sinir oldular.

Gardiyanlardan en esmer olanı söylendi, *(Aramice)* "Najem'e söyleyelim de buna bir hoş geldin partisi hazırlasın!"

Keyifle üzerine kapanan kapıdan sonra etrafta gözünü gezdirdi adam. Birkaçı dışında hiçbirinin ona bakmaya mecali yoktu. 24-25 metrekarelik bir alanda elli adam vardı.

Hepsinin üzerinde kurumuş veya taze kan vardı. Koğuş ağırlıkla kan kokusunun dışında tuvaletten gelen kokuyla dolmuştu. Duvarların rutubeti de cabası...

Bir köşeye oturdu Şafak ve kafasındaki planı yoklamaya başladı, şimdiki işi hedefini bulmaktı... Gözlerini bitap hâldeki adamların üzerlerinde gezdirdi ve aralarında en sağlam görüneni gözüne kestirdi.

Ya yeni geldiği için sağlam olabilirdi ya da güçlü olduğu için. Şansını deneyecekti, güçlüyse eli kolu da uzundur diye düşündü. Bir yerden acilen başlaması gerekiyordu.

Ayağa kalkıp adamın yanına oturduğunda adamda hiçbir kıpraşma olmadı. Adam yüzünü dönüp Şafak'a bakmadı bile.

Şafak kararlılıkla, *(Arapça)* "Selamün aleyküm, ben Abidin Ubeyd Muhammed'i arıyorum." dedi.

Söylediği ismi duyunca yavaşça ona dönen adama baktı Şafak, sıkı adamdı, belli.

"Necisin? Niye ararsın onu?"

Şafak kafasını yukarı hafif kaldırarak, "Kendisine söylemem lazım!" derken göz kontağını kesmemişti.

Karşısındaki adam gözlerini kısarak küçümser bir tavırla, "Buraya onu aramaya ilk gelen adam değilsin, biliyorsun değil mi?" dedi.

"Buraya kaç adam geldi bilmiyorum ama benim gibisi ilk defa gelmiştir. Dostuyum, düşmanı değil..."

Dalga geçer gibi bir gülüş sundu bu saçları karışmış, kır saçlı adam.

"Dostuysan, o seni bulur ama sana bir faydası dokunucağını sanmıyorum; düşmanıysan da zaten buraya düştüysen, belanı bulmuşsun demektir."

Derin bir nefes verdi Şafak. Kolay ötmeyecekti tabii ki de ne bekliyordu?

O sırada kapı gıcırtıyla açıldı ve korkuyla iyice çömeldikleri yerde duvara sindi çoğu adam.

Najem gelmişti, "Yeni misafirimiz neredeymiş? Hah! Getirin onu ortaya!" diye emretti yanındakilere. Şafak hiç müdahale etmediği için ortaya getirebildiler onu koca cüssesiyle.

Anında beş kişi birden üstüne çullanmıştı... Şafak bacak arasını korumak dışında hiçbir profesyonel harekette bulunmazken, istese iki hareketle beşini de serebileceği bu adamların üzerinde eğlenmesine izin verdi.

Şu an sadece acemi bir ÖSO askeri gibi durmalıydı.

Buraya ÖSO askeri Ruksan Fadell ismi ile atılması sağlanmış, SVR*(Rusya Federasyonu Dış İstihbarat)*'den yardım alınmıştı. Rusya'ya amaç El-Nusra'ya bağlı birkaç teröristin ele geçirilmesine dair istihbarat toplamak olarak lanse ettirilmiş ama asıl amaç

Burseya'dan İdlib'e kadar örümcek ağı gibi olan tünellerin haritasını bulmaktı.

Rusya'ya verilecek El-Nusra'ya ait bilgiler zaten MİT'in elinde vardı.

ÖSO'ya bağlı askerler rejimle aralarındaki kıvılcım arttığında deşmeye başladıkları bu metro hattından daha sağlam tünelleri, gitgide yok olup tutuklanmalarıyla sır gibi saklar olmuşlardı.

Geriye sadece burada tutuklananların bildiği bu tüneller; DAEŞ, EL-Nusra, YPG gibi örgütler tarafından keşfedilmeden Türk istihbaratı devreye girmeye karar vermişti.

Yediği dayaktan sonra yerde kalan Şafak, kendisini dövenlerin yorulduğuna emindi. Ama Najem'in ayrı bir dikkatini çekmişti bu dağ gibi adam.

Koğuştan çıktıklarından sonra Şafak Mert hiç dayak yememiş gibi ayağa kalkınca, demin konuştuğu adamın dikkatini çekmişti. Kaşlarını yaylandırarak sorgular gibi bakan adam gözlerini kısmıştı.

Akşama kadar işkence görenlerin çığlıkları yankılandı koridor boyu.

Buradaki çığlıklar bütün dünya ülkelerinin bilip müdahale etmekten kaçındığı çığlıklardı. "Kendi iç meseleleri!" deyip, arkalarını dönmüşlerdi Saydnaya'ya.

"Demokrasi getireceğiz." diyerek iç meselelerde peyda olanlar buraya bakmazdı. Çünkü işin ucunda petrol yoktu.

Şafak adamı gözünden tanırdı ve Najem, onu akşama kadar unutmuş olamazdı. Muhtemelen kendisi için planlar yapıyordu.

50 adamın yan yana balık istifi gibi yatarak sığdığı bu alanda betona uzandı. Bu sırada sabah konuştuğu adam da yanına gelip oturdu, bir süre gözlerine baktı ve, "Kimsin?" dedi. "Abidin Ubeyd Muhammed'i arıyorum, gerekirse ona söylerim kim olduğumu." diye cevapladı Şafak.

Adam derin bir nefes vererek betona yanına yattı, "Burada

kim kimmiş bir önemi yok, çıkışı yok çünkü buranın..." dedi.

Şafak, "Adın ne?" diye sordu.

"Hasan Habibsa..."

Ardından dışarıdan kadın çığlıkları gelmeye başladı.

Şafak, "Kadınlar da mı burada?" diye sordu.

"Burada değiller, bu hapishane çok büyük, en az 3 km uzakta kadın koğuşu ama her akşam onlarcasını buradaki avluya getirip zulmediyorlar. Seslerini de bizim duymamızı istiyorlar."

Ardından gelen çocuk sesleri ve yalvarmalarıyla iyice kaşlarını çatan Şafak, "Çocuk sesleri?" diye sordu.

"Onlara da."

Çenesi kaskatı kesildi Şafak'ın sinirden. Elleri taşlaştı. Bütün gece o betonun üzerinde hiç kesilmeyen çığlık sesleriyle uyuyamadı.

Koğuştakiler uyumuştu, alışmışlardı. Alıştırılmışlardı...

Ama Mert, avludaki acı sesleri dinliyordu ve mıh gibi kazıyordu aklına.

İçinden söz veriyordu dışarıdaki çocuklara ve kadınlara, onları hiçbir zaman unutmayacağına dair ve özür diliyordu onlardan, bu kadar aciz olduğu için.

Ama onlar, ne onu ne de yeryüzündeki hiçbir kimseyi affetmeyeceklerdi.

Karanlık bir gecenin ardından karanlık bir sabah oldu. Burada geceler de gündüzler de karanlıktı.

Şafak kendisini koğuştan alan adamlarla karanlığın en dibindeki karanlıkta, elleri başının üstünde asılı bekliyordu. Yerlerdeki kan izleri tazeydi. Burada kan izleri hep tazeydi...

Najem saatlerdir eğleniyordu Şafak'ın üzerinde. Ama Şafak'ın yalvarmıyor olması daha da çıldırtıyordu Najem'i içten içe.

En son aslında birkaç ay geçince iyice süründürdükten sonra yapmayı planladığı şeyi daha ilk günden yapmaya karar verdi. Gözlerini Şafak'ın gözlerine diktiğinde, Şafak gözlerini kısarak adamın daha da can yakıcı bir hamleye hazırlandığını anladı.

Najem zevk alır gibi erkekliğini tuttu Şafak'ın ve, "Vedalaş!" dedi pis pis gülerek.

Ardından diğer eline de palayı aldı.

Gözlerinden ateş fışkırırcasına baktı adama Şafak. Adam da Şafak'a bundan zevk alırcasına...

Najem eliyle palayı kaldırdı ki içeri Şafak'ı getiren gardiyanlardan biri girdi.

"Najem, SVR'nin talimatı var! O elindeki adama kalıcı hasar vermeden sorgulaman yönünde."

Son ana kadar beklemişti Davud Selemî. Kendisi SVR'nin içeride tuttuğu piyonlarından sadece biriydi.

Najem sinirle bağırdı, "Kim var bu köpeğin arkasında?!" diye.

Davud sessizlikle cevap vermezken, Najem'in bunu bilmeye layık olmadığını düşündü.

Najem ise karşılık beklemeden Şafak'ın kulağına eğildi, "Buradakileri herkes unutur... Buradakileri tüm dünya unutur... Elbet arkandakiler de seni unutacak." deyip daha da fısıldayarak devam etti.

"Ama ben unutmayacağım... İşte o zaman bunu kesip kebap ziyafeti vereceğim sana!" dedi.

Najem korku salmak isterken esmer tenli ve kasları göz alıcı bu adama, adam hiç beklemediği bir tepki verdi ve kahkahalarla gülmeye başladı. Onun bu gözü kara deliliğine afalladı Najem.

Şaşkınca bakarken Şafak'a, Şafak da yüzünü Najem'e dön-

dü ve, "Söylesene, benim çüküme niye bu kadar taktın? Seninki kalkmıyor mu? Yoksa bamya mı?" dedi.

Bir anda yüzüne hâkim olan sinirle çenesi kaskatı kesilip hemen gözleri seğiren Najem, seğiren gözlerini Şafak'a dikmiş hâlde ondan bir iki adım uzaklaştı ve, "Davud! Kancalı kırbacı getir!" dedi sinirle tıslayarak.

Davud bir iki saniye tereddüt etse de istemeye istemeye getirdi kancalı kırbacı...

Merhametinden değildi istemeye istemeye getirmesi, olur da SVR ile papaz olursa diye kıç korkusundan.

Najem'in yapacaklarından Davud bile korkuyordu.

Ama en fazla korkmasını bekledikleri adam yapılacakları çoktan göze almış, gözünü karşısındaki rutubetin hâkim olduğu sıvalı duvara dikmişti ve tepkisizce bekliyordu.

İlk kırbaç darbesi gelirken sırtına, ileri doğru savruldu Şafak'ın bedeni. Ardından terk ederken kırbaç sırtını, beraberinde kancaların saplandığı deriyi de kopardı ve götürdü. Her kırbaçta kancalarla birlikte Şafak'ın etleri etrafa savruldu. Çığlıklara alışmış bu mahzenden bozma karanlık çukur, şimdi Şafak'ın ciğerlerine hapsettiği çığlığın kısık seslerini ağırlıyordu.

Najem'in kırbacı savururkenki haykırışı daha çok duyuluyordu odada.

Bütün derisi kalktıktan sonra bile durmadı Najem.

Damarlar koptu, dağıldı etrafa. Şafak'ın kanı, kalçaları boyu aktı dakikalarca. Yol yol izlerken esmer tenini bacaklarından ayak tabanlarına kavuşmuştu.

Kopan damarlardan oluk oluk boşalan kan, göl olmuştu artık ayak tabanlarında.

Ama bilinci sağlamdı, maalesef bilincini kaybetmiyordu...

Artık kas dokusuna gelince Najem'in elini tuttu Davud. "Yeter! Başımı belaya sokma!"

Najem hâlâ hırsını alamamışken, soluk soluğa geri geri

uzaklaştı. Elindeki ete doymuş kırbacı yere fırlatıp yorulduğu için terk etti odayı.

Bugünlük son bulmuştu artık yere kavuşan Şafak'ın parçaları, onun eksilen bedenini üç kişi ancak sürükleyerek götürebilmişlerdi.

Şafak koğuşa fırlatıldıktan sonra, olduğu yerde saatlerce yüzüstü can çekişti.

Diğerlerinin acıyan bakışları buluyordu sadece onu. Herkes dokunmaya korkuyordu.

Hasan geldi sonra yanına üzgün bir ifadeyle ve Şafak'ın kulağına eğildi ve günlerdir beklediği şeyi söyledi.

"Yarın işkenceye giderken seni Abidin Ubeyd Muhammed'e götürüceğim." diye fısıldadı.

Şafak duysa da cevap vermeye mecali yoktu. Bu saatten sonra vücut direncine güvenmekten başka hiçbir yolu yoktu.

1.90'lık adamın yıkılmaz denen cüssesi sarsılıyordu.

Şafak vücudundaki titremenin septisemi[6]den kaynaklandığını biliyordu. Zira hedefe ulaşmak için çok da zamanı kalmamıştı.

Açık yaralarıyla çıkarılırken koğuştan işkence sırasına girdi, gardiyanlar kimi gözüne kestirirlerse onu alıyorlardı. Gardiyanların gözü sırada her gezindiğinde Hasan'la kendini kamufle ediyordu.

Hasan'a dönüp fısıltıyla sordu. "Hangisi?"

Hasan gözüyle sıranın başlarını işaret ederek, "Şuradaki. Parmakları kesilmiş olan." dedi.

6. Enfeksiyonun kan dolaşımına katılıp tüm vücuda yayılması anlamına gelir. (e.n.)

Şafak ona doğru gidecekti ki Hasan aniden sağ kolundan tuttu, "Ben de geleceğim!" dedi kararlılıkla.

Şafak sert mizacını daha da bileyerek, "Olmaz. İkimiz birden hareket edersek dikkat çeker!" dedi.

Hasan ise tehditvari bir şekilde tıslarken, "Ben de geleceğim, aksi hâlde her ne istiyorsan vermemesi için elimden geleni yaparım!" dedi.

Sinirle soluyan Şafak başıyla istemeyerek de olsa onayladı ve gardiyanların her başka tarafa bakışını fırsat bilerek peşi sıra sürüklediği Hasan'la birlikte öne ilerledi.

Hasan'ın gösterdiği adamın hizasına gelince, Hasan ondan önce davranarak kolundan tuttuğu bir adama, "Ubeyd Muhammed!" diye fısıltıyla seslendi.

Siyah saçları dağılmış adam şaşkınca ikisine de bakıp, tekrar Hasan'a döndü ve anlamıyorum der gibi kaşlarını çattı.

Hasan kafasıyla Şafak'ı göstererek, "Ubeyd Muhammed'e söyleyeceklerim var diyor!" dedi.

Esmer tenli, burnu kırılmış ve eğik duran, vücudu süzülmüş adam şaşkınlık ve tereddütle, "Ta.. Tamam..." diyebildi.

Şafak hızlıca, "Bak Ubeyd! Hızlı olacağım. Ben Türk Silahlı Kuvvetleri'nden Yüzbaşı Şafak Mert Kurtoğlu. Buraya kadar tünellerin lokalizasyonunu öğrenmeye geldim. O tüneller Rusya, rejim, terör örgütlerinin eline geçmeden bize vermelisiniz, her şeyden önce kendi insanlarınız için! Bu söylediklerime inanmak zorundasın!" dedi.

Adam şaşkınca ne diyeceğini bilemez bir hâlde Hasan'a bakarken; Hasan da gözlerini kocaman açmış, şaşkın bir vaziyette Şafak'a bakıyordu.

Gardiyanların olduğu taraftan ses geldiğinde, hepsi kafayı çevirince gördüler ki konuşan Najem'di, "Siz ikiniz! Gelin!" diyerek Şafak ile Hasan'ı gösteriyordu.

Şafak, Najem'in kafasından geçenleri anlayıp, gözlerini yu-

marken bıkkınca nefes verdi. Ubeyd çoktan onları tanımıyormuş gibi arkasını dönmüştü.

Hasan ve Şafak içeri ilerlerken, Najem tüm dişleri görünürcesine zevkle onları izleyerek sırıtıyordu.

İki adam Şafak'ı rutubet kokan sıvalı duvarın önündeki demir sandalyeye oturtarak bağladılar, Hasan ise tam ortadaki tavana iki elinden geçen demir zincirlerle asılıydı.

Şafak bu işkence tipini biliyordu. Korkuyla birlikte umutsuzluğu da aşılayan bu işkencede amaç, birine yaparken diğerine izletme taktiğiyle konuşturmaktı.

Ama şu an buradakilerin bunu konuşturma amacıyla değil, zevk için yaptığı barizdi. Ne tür bir işkence gelecekti, onu da bilmemesi cabası...

Koca bir sessizlik vardı işkence odasında. Keskin ve tiz bir demir şıngırtısı geldi ilk önce. Najem, Hasan'ın arkasından yaklaşırken sadece gülerek elinde palayla ilerliyordu karşılıklı oturttuğu iki adamın arasına.

"Bu işi hızlı değil, yavaş yapmayı seviyorum." dedi elindeki palayı okşayarak.

İki gardiyana göz hareketiyle işaret çakıp Hasan'ı omuzlarından tutturduktan sonra, adamın dışarıdakileri titreten çığlıkları eşliğinde erkekliğini ve hayalarını kasıklarından ayırdı.

Kan boşaldı Hasan'ın ayaklarının dibine. Çığlıklar dört bir yanı sarmışken oluk oluk süzülü kifayetsiz kanı ve bilinci giderken başı öne düştü Hasan'ın.

Najem soluna döndü ve demin Hasan'ın bedeninden vahşice kopardıklarını Şafak'ın önüne atarak, "Az kaldı, hissediyorum! Seninkileri de işte böyle alacağım!" dedi Şafak'a.

Şafak gözlerini adama dikti sadece.

İçindeki deli fırtınaların arasından içinden bir çığırış koptu, dua koptu kalbinden. Hasan bilinci kapalı ve kasıkları kanıyorken, Şafak'la birlikte koğuşa fırlatıldı. O anda bulabildiği

bez parçalarıyla ve kendi üstünden çıkardıklarıyla tampon yaptı Hasan'a, ölmesin diye.

Bir gece daha geçti avludaki çığlıklarla.

Bir gece daha uyudu kadınların ve çocukların çığlıklarına alışmış olanlar...

Şafak alışmaktan korkuyordu. Ertesi gün gene uyanmadı Hasan.

İşkencenin bu koğuşu pas geçmesiyle kucağında Hasan'ın kafası betonda oturarak geçirdi tüm günü Şafak. Ertesi gün geceye kavuştuğunda gözleri aralandı Hasan'ın, "Sss... Su!"ya benzer bir mırıltı döküldü. Şafak tuvalet tasına koyup kenarda beklettiği sudan damlattı, kucağındaki kurumuş dudaklara.

Hasan zor yutkunuyordu ki bir soluk şekil alırken ses tellerinde, "Tü... Tüneller.." diyebildi ve ardından tekrar yutkundu.

Türkçe konuşmaya başlamıştı Hasan. Şafak, Hasan'ın tüneller dediğini duyar duymaz; Türkçe konuşmasının şaşkınlığını atarak kulak kesildi.

"Tünellerin krokisi... İdlib... İdlib'de... Derivan Han'ındaki... Deri... Derici Yahya..." ardından tekrar zor bir yutkunuş geldi.

Şafak kaşlarını çatarken kuşkuyla, "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Abidin Ubeyd Muhammed benim."

Kısa bir sessizlikten sonra devam etti Hasan. "Yahya'ya de ki... Selam her zaman... Özgür olanların... üstünedir... O zaman verir..."

Ubeyd son sözleri olduğunu bile bile devam etti. "Eğer Türk askeri... Olduğunu... Bilseydim... Hemen... Söylerdim... Ben... Benim milletimi... Medeni gibi geçinenler... Parçaladı... Vatanın yoksa... Hiçbir şeyin yoktur..."

Ardından kelimeişehadet geçti dudaklarından. İçten bir parça koptu sanki dudaklarının arasından ve derin bir sessizlik kapladı bedenini. Şafak sessiz bedene mesken oldu. Bir mezarı

bile olmayacağını bile bile ölen bu bedene saatlerle sınırlı da olsa yârenlik etti.

Sabahın ilk ışıklarına kadar avludaki kadın ve çocukların çığlıklarıyla kucağında tuttu Ubeyd Muhammed'in ruhunun terk ettiği bedenini.

"Ya Râb, bu uğursuz gecenin yok mu sabahı?

Mahşerde mi bîçarelerin, yoksa felâhı?"

M.Akif Ersoy

Ertesi sabah Şafak, cesedi almaya gelenlerin arasından Davud'u bir kenara çekti, "SVR'yi ara!" dedi kesin ve net bir sesle tıslayarak.

Davud yan gözle diğerlerine bakarken, başıyla gizliden onayladı.

İki saat sonra koğuştan çıkardı Şafak'ı ve gizli gizli yürüterek koğuş boyu çıkışa doğru ilerlediler.

Şafak bir anda durdu, Şafak'ın durmasıyla şaşkınca ona bakan Davud bir yandan da başıyla etrafı kolaçan ediyordu.

Şafak cevabını bildiği soruyu sordu rahatça. "100 bin dolar kazanmak ister misin?"

Davud anlamayarak baktı, "Ne parası?" dedi

"Sana şu an hemen 100 bin dolar bırakacağım eline!"

Davud kahkaha attı. "Buraya para sokmuş olamazsın, buna inanmam!"

Şafak başparmağıyla işaret parmağı arasında tuttuğu dört karatlık elması gözünün hizasına tuttu Davud'un.

Davud gözleri parlayarak doğru mu gördüğünü düşünürken, iştahla elini uzattı. Şafak ise zaten atik reflekslerini bile yor-

madan hemen geri çekti pırlantayı ağzına atar gibi yaparak, "Yerinde olsam almaya çalışmaz, ne istediğimi sorardım. Dışarıda SVR beni bekliyor malum, kıçımdan geri çıkmasını bekleyemezsin!" dedi.

Davud iştahla, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Şafak dudağının tek kenarı kıvrılarak söyledi, "Najem'i.." dedi ve zevkle devam etti. "Gardiyanlar tuvaletine getir! Kapıda bekle, işim bittiğinde elmas senin!"

10 dakika sonra Najem'le tuvalete gelen Davud ani bir hareketle onu içeri fırlatıp kapıyı kilitledi. Najem ne olduğunu anlayamayıp kapıyı yumruklarken arkasından Şafak'ın tüyler ürperten sesini duydu.

"Merhaba çük düşkünü..."

Gözlerinden vahşet çıkarken gülerek kendisine yaklaşan Şafak, ona doğru aheste aheste ilerlerken sırtı kapıya dayandı Najem'in.

Şafak ise gözlerinde *Cellat* varken, memnuniyetle zevk karışımı bir gülüş sergiliyordu. Birazdan yapacağı her şey onun eğlencesiydi.

Najem tam çığlık atacaktı ki karşısındaki el ile dudakları kapatılmış, ters yüz edilmiş ve otuz saniye içinde de ağzı bağlanmıştı.

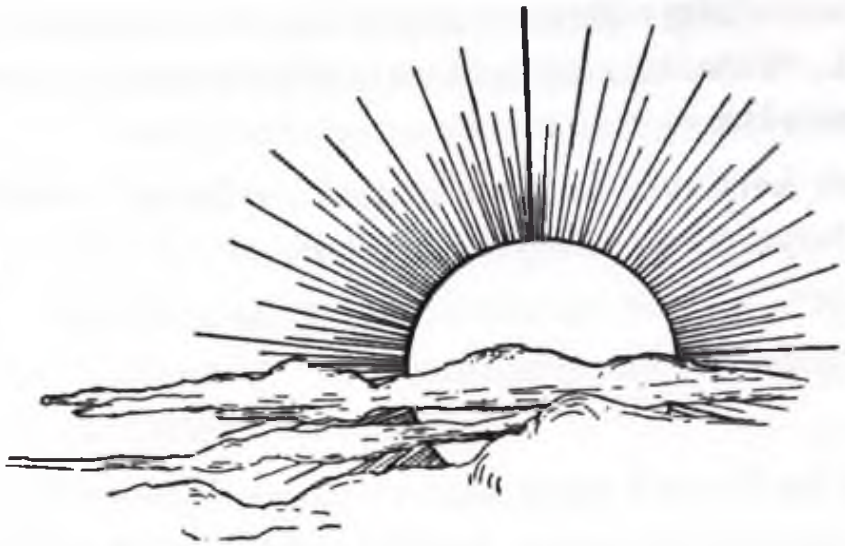
Şafak onu iki kolundan tuvalet lavabosuna bağladı ve çok sürmeden Najem'le işi bittiğinde, elinde Najem'den kopardığı hayaları ve gerçekten küçük penisini yine Najem'in ağzına şekil yapa yapa yerleştirdi.

Öncesinde Najem'den çıkarttığı pantolonu da kasıklarına tampon yapmak için kullandı. Ölmesini istemiyordu, böyle yaşamasını istiyordu.

Kapıyı açtığında Davud içerideki görüntüye şok olmuş bir şekilde baktı. Pırlantayı, lavaboda çarmıha gerilmiş gibi duran ve erkekliğini kaybetmiş Najem'e şokla bakan Davud'a uzattı.

Davud elması görünce anında kan revan içindeki Najem'i unutarak, "Bunu buraya nasıl soktun? Seni ben aramıştım?" diye sordu merakla.

Şafak kafasıyla arkasını gösterdi ve Davud'u beklemeden koridor boyu çıkışa yürümeye başladı.

6. BÖLÜM
28 NİSAN 2018 CUMARTESİ
TUZLA / İSTANBUL

Gözyaşları içinde Fundaların evinden çıkarken, gözlerimin nemi etrafı görmeme engel oluyordu. Annemin arkamdan merakla bana seslenmelerini es geçerek koşarcasına evime gidiyordum.

Tam bahçe çitine ulaşmıştım ki Funda ve Zehra'nın sesi doldu kulaklarıma. "Zeynep? Ne oldu? Ağlıyor musun sen?"

Onları da geride bırakarak hızla bahçeye girdim. Burnumu çekerken, "Tozuma göz kaçtı." dedim onları savsaklamak için.

"Ne?" dedi Zehra afallayarak.

Funda'nın şaşkınlıkla, "Gözüme toz kaçtı demeye çalışıyor herhâlde." diye mırıldandığını duydum. Arkamdaki her şeyi, tüm olanları geride bırakarak odama kaçtım. İncinmiş gururumdan sebep ağlamamı durduramıyordum. Nitekim odama kaçtığımda sinirden ve hiç kimseden çekinmek zorunda olmadan bağıra bağıra ağladım.

Dakikalar sonra gelen annemin endişesi yüzünden okunuyordu.

"Mert abinle mi ilgili bir şey oldu kızım?" diye seslendi çekinerek de olsa.

İçimde bir ağırlık oluştu.

"Önemli bir şey yok anne... Hastanede de yoruldum biraz." dedim gardırobumu düzenliyor gibi yaparken.

"Fırın sütlaç yapayım mı yarın? Bugün ablan yapmış kendi evinde. Ben de size yapayım? Ne dersin?" dedi ürkek bir heyecanla.

"Olur..." diye mırıldandım.

Ablam?

Aaa, ablaam?!

Zeynep, ablan geçen gün buradaydı, sonra yok oldu?!

Bir anda yaşadığım aydınlanmayla anneme döndüm.

"Anne, çarşamba akşamı burada kalacaktı ablam ama sabah yoktu. Niye?"

Annemin bir an yüzü düşse de toparladı hemen, "Akşam Bekir geldi, aldı onunla Halil'i." dedi.

"Ee, niye ki? Bekir eniştem, buraya geldiğini bilmiyor muymuş?"

"Öyle, bilmiyormuş evet. Son anda karar değiştirmiş ablan da..."

Gözlerim masamda bir şeyler arıyormuş gibi gezinirken, "Hmm..." demekle yetindim sadece.

Ertesi gün acilde şaşmaz bir klasik olan yorucu ve baş çatlatan bir günün daha sonlarına yaklaşmış ve pazar nöbetlerinin vizitelerini girmeye başlamıştım.

Duru yaklaşarak elindeki kalemi kapatıp yaka cebine koyarken, "Önümüzdeki hafta sonu babanların lansmanı var. Ne giyeceğiz?" dedi sakince.

Off, bir de o vardı, değil mi? Her nisan sonu veya mayıs başı babamların galerisinin tanıtım lansmanı olurdu. Daha çok iş ortakları katılsa da artık bir nevi gelenekselleştiği için tüm Tuzla'nın tanınan kesimi bu davete katılırdı.

Çaresiz bakışlarım küçük Emrah'ı aratmazken Duru'ya döndüm, "Bilmiyorum, yarın akşam bakarım, sen?" diye cevap verdim.

"Ben de yeni bir şeyler alayım diyorum. Kıyafet almaya gidersen birlikte gidelim, olur mu?" dedi ince bir ricayla.

"Tamam canım." deyip söz verdikten sonra önümdeki vizite kâğıtlarını doldurmaya devam etmiştim.

Hastaneden çıkıp taksiye bindiğimizde üçümüz de yorgunduk. Ama yorgun olmak güzeldi...

Ben *'İşleyen demir pas tutmaz.'* sözüne çok inanırdım. Boş durunca zihni bulanırdı insanın, en azından benim öyle...

Boş boş durursa insan, başlardı kafasında kurmaya; ikilemler, hezeyanlar, şüpheler...

Hele benim kafadaki sesler, mübârek panayır yeri gibiydiler...

Susturmasam kafamdaki sesleri, çekişip dururlardı ancak. Allah'tan içimde bir *Topuklu Efe* Zeynep vardı da, *"Ne çekişip duruveriniz gari!"* diye susturuverirdi hepsini...

Evde yorgunluğumu attıktan bir müddet sonra bahçemize çıktım. Zehraların evine yakın olan beyaz bambudan yapılmış bahçe masamıza ilerledim.

Elime aldığım *P.S. I love You*'yu okumaya başlamıştım. Belki de onuncu defaydı bu.

İkinci sayfasını çevirdim ki uzak bir yerden *NIRVANA Smells Like Teen Spirit* çalmaya başladı.

Ses kulağımda dolanınca müzik eşliğinde okuyordum kelimeleri. Uzaktan gelen müzikle huzurla okudum kitabımı.

Gün batımıydı artık bunu saçlarıma arkamdan vuran güneşin kızıllığından anlıyordum. Saçlarıma ışıl ışıl vurduğunu hissediyordum. Güneş sanki saçlarımı öpüyordu gitmeden evvel. Şarkıyı da her kim dinliyorsa döndürüp döndürüp çalıyordu, bıkmadan usanmadan.

Belimde oturmaktan biraz ağrı hissedince, kitabı önüme koyup kollarımı gergince yukarı kaldırdım ve belimi germeye başladım.

Belimi esnetirken, başımı da yukarı gerdiğim kollarımın arasında hafif dairelerle sallamaya ve boynumu germeye başlamıştım gözlerim kapalı.

Havanın güzelliği, insanı mest etmeyecek gibi değildi. Muhtemelen yüz ifadem de mest olmuş gibiydi.

Gözlerim kapalı derin bir nefes aldım ve aldığım o derin nefesi geri verirken yavaştan gözlerimi araladım.

Kollarım havada asılı yavaşça aralanmış gözlerim, bana mıhlanmış bir çift göze saplandı.

Göz göze geldiğim adam...

"Hello, hello, hello, how low"

Gözlerimin devamlı müdavimi.

"Hello, hello, hello, how low"

Odasının terasında oturmuş sigara içerken, gözlerini kısmış bana bakıyordu. İlk defa onu sigara içerken görüyordum.

Sigaranın gri dumanı bir zehir gibi ince ince süzülüyordu çehresinden. Gözleri ise sigaranın dumanından daha pusluydu. İri elmacık kemikleri bu mesafeden bile parlıyordu. Kollarım havada bakakaldım ona. Koyu gözleri vahşileşmiş ve katran karasına dönmüştü.

Gözleri yine ayrılmıyordu en derinlerimden ve derin derin ciğerlerine çekiyordu dumanı. Sanki sigara değildi içine işlediği.

Her ne varsa beni bilmediğim, karanlık bir sokakta ürkütücü seslerle yapayalnız kalmışım gibi tedirginleştirmişti. Öyle ki sadece bir bakışıyla bile nefesim sıklaşmıştı.

"Ertesi gün oldu mu yanı başımda ağlayıp sızlayan bir kız çocuğuyla uğraşamam!"

Gözlerimi nefret kaplarken hızla önüme döndüm ve kitabımı aldığım gibi eve geri girdim.

Bahçede ilerlerken arkamdan müziğin gitgide kısılan son sesleri geliyordu.

"A denial, a denial, a denial!"

"Hadi şimdi git ve ufacık da olsa bir aklın varsa benden uzak dur."

"A denial!"

Evet koca bir inkâr...

Sabahlar daha erken oluyordu artık ekinoksa yaklaştıkça. Hafta ortasıydı bugün.

Biraz yürümeye karar vermiş ve erkenden kalkmıştım.

Yorulduğum yerde taksiye binerim diye düşünmüştüm. Sabahları daha bir temizdi hava.

Ne güzeldi Tuzla'nın havası...

800 metre kadar rahat yürütmüştüm. Caddeye dönmek için sağ sokağa girdiğimde arkamdan bir ses duydum.

"Zeynep!"

Hah, bir sen eksiktin! Bir günüm huzurlu geçsin be ya!

Gözlerimi tahammülsüzce devirirken arkamı döner dönmez konuştum,

"Efendim Saynur?"

"Nasılsın? Ben de yürüyüşe çıkmıştım."

Zeynep, Saynur için de külahını çağırsan mı acaba? Malum sen yemeyeceksin bunu, ziyan olmasın!

"İşe gidiyordum." dedim düz bir sesle.

"Zeynep aslında seni gördüğüm çok iyi oldu! Geçen gün gördüğün şeyi kimseye söylemezsen sevinirim çünkü... Yani... Özel bir şey sonuçta.."

"Evet, bence de Saynur, özel bir şey! Özel şeyleri de özel yerlerde yapmak lazım, değil mi?"

"Durduramadık ikimiz de bir anda oldu, sevgilim sonuçta o benim!"

Sevgilim...

Sevgilim...

Doğru. Gördüğüm üzere sevgilisi...

Doparlan Zeynep!

"Kimseye söyleme diye her yoldan geçerken sizi görene ikaz etmeye uğraşacaksan eğer, sen bilirsin. İstediğiniz yerde yapın, bana ne?!"

Gözlerini alınmış gibi kıstı.

"Sen hiç âşık olmamışsın herhâlde Zeynep! Âşık olunca gözün görmez, kulağın duymaz... Teni tenine karışsın istersin sadece!"

Yutkundum ama sanki boğazımda bir taş vardı, inmiyordu.

Kalbim?

Kalbim?

Neredesin kalbimm? Ses ver!

"Ağlıyorum rahat bırak beni!"

Kalbim ağlıyor.

Ben kendimle baş etmeye çalışırken, devam etti karşımdaki ses, "'*Yok burada olmaz, birileri görür*' desen bile bir öpüş bir dokunuştan sonra Mert'e 'hayır' diyebilmek mümkün değil... Bunu anlamanı beklemiyorum, sonuçta böyle biriyle birlikte değilsin." dedi tek kaşını havalandırmış bir hâlde.

Nispet mi yapıyor?

Nispet mi bu?

Yok canım, sana öyle geliyor Zeynep.

Beynim?

Nispet mi yapıyor sence beynimm?

Beynim cevap veer!!

"Kaşar bu yaa, yorma beni bunun için!"

Beynimi yoramam.

Zeynep, işim var de siktiri çek Zeynep. Hadi!

Tam cevap verecektim ki, "Zeynep!" diye başka bir ses duydum.

Ama bu ses içimi ısıtıyordu. Solumdan buraya yaklaşan Osman'la Funda'yı gördüm.

Tekrar, "Zeynep." dedi Funda.

Bir Saynur'a bir de bana bakıyordu şaşkınca.

Saynur, "Neyse size iyi günler, ben de yürüyüş yapıyordum, karşılaşınca iki laf ettik, gideyim artık!" dedi bir bana bir de Fundalara bakarak.

Tabanları yağlayıp mı gitti o?

Funda bana doğru geldiğinde, "Günaydın cano. Ne konuşuyordunuz? Yüzün düşmüş sanki?" dedi kaşlarını çatarak.

"Hiiç, önemli bir şey değil ya." dedim kelimeleri ağzımın içinde yuvarlayarak.

Osman da o sırada yanı başıma geldi hemen. "Emin misin Zeyno'm?"

"Bir şeyim yok. Merak etmeyin."

Funda, "Yaa emin misin cano? Gözlerin doldu, söylesene bize." diye ısrar etti.

"Yok bir şey, hadi sizi çok seviyorum. İşe yetişmem lazım!" dedim ikisini de öperken.

Mayıs ayına girdiğimiz bugünlerde hastanede ve akabinde kızlarla gittiğimiz kıyafet alışverişinde çok yorulmuştum. Eve gider gitmez bir banyo yapıp ıslak saçlarım ve iç çamaşırlarımla gittim yatağa. Yorganı bacak arama alıp, yastığımı da kucaklayıp, savurup saçlarımı yattım.

Rüyamda kesik bir soluk duyuyorken, sağ elimden tutulmuş, göğün bütün katmanlarını arşın arşın çıkıyordum. Tam çığlık atacaktım ki sağ elim boşlukta kaldı. Ve ben hızlı bir şekilde yeryüzüne düşmeye başladım. Yere santimetreler kala gözlerimi açtım.

Uyandığımda sabah olmamıştı. Sabaha kadar uyurdum ben aslında bu yorgunlukla.

Oh ne güzel Zeynep, camı da açık bırakmışsın! Götte de külot! Rüyanda da düşersin öyle işte göt aşağı!

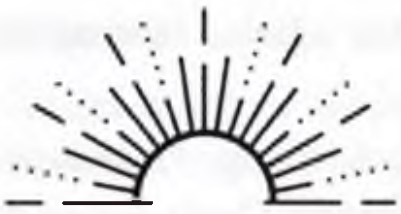
Dişlerimi fırçalayıp, telefonumu kontrol edip, saatin daha 03.00 olduğunu görünce geri yattım.

Sabah bu sefer güneşin odaya dolmasına uyandım. Güneş vuran yatağımda gerindim. Telefonumu elime alırken, camın açık olduğunu fark ettim yine.

Akşam kapatmadım mı ben bunu?

İşin kötü tarafı kapatıp kapatmadığımı hatırlamıyor olmamdı. Kalkıp kilidi kontrol ettim, herhangi bir zorlama yoktu.

Kapatmamışım demek ki...

Yaz sıcaklarının *'ben geldim'* dediği bu cuma akşamı, haftanın bitişini kış bahçesine attığımız okey masasıyla kutluyorduk.

İki evin arasında salondan ve bahçeden girilebilen, on beş metrekarelik, benim odamın hemen alt hizasında bir alandı

kış bahçemiz. Mayıs olmasından sebep cam balkonun seperelerini açmış, açık alana çevirmiştik kış bahçesini.

"Zehra, sen taş mı çalıyorsun!" diye çemkirdi Duru.

"Hayır ya, yenilmeyi yediremeyince çamur atma!"

Zehra ile ben karşılıklı bir grup, Duru ve Funda da rakibimiz olmuştu.

Daha kimse ağzını açmadan kısa ve soğuk bir sesle, "Ben yarın bir yere gideceğim. Hiç mızmızlanmadan benimle gelecek olan var mı?" dedim gözlerimi ıskatamdan ayırmadan.

Zehra kaşlarını çatarak şüpheyle baktı. "Nereye?"

"Kadıköy'de Bear'a gitmeye verdim!"

Zehra, "Karar verdin? Ne zaman?" diye sordu.

"Şu an." dedim Zehra'ya. Sanki bakkala gitmeye karar verdim şu an der gibiydim.

Funda, "Ben de gelirim, taksiyle gideriz. Abim yarın arkadaşlarıyla buluşacaktı. Bırakamaz muhtemelen." diye katıldı.

Kendi abimi veya onun abisini mevzubahis bile yapmıyordum çünkü gönlümce eğlenip rezil olacaksam da taksici amcaya rezil olmakla yetinmek istiyordum.

Zaten sırası gelen Funda ekşi bir suratla ıstakasından taş çıkarıp Zehra'nın önüne attı. "Görümcem gözyaşı, gördüğün yerde bas taşı!" dedi aksi aksi.

Zehra gevşekçe bir ağızla, "Orospusun kızım sen!" dedi Funda'ya.

Funda ise daha çok sırıtıp, "Kardeşin bundan memnunsa sana ne oluyor?" dediğinde, Duru ikisini de dürttü.

"Ya susun. Biri duyacak! Kedi köpek gibi didişiyorsunuz."

"Kedi köpek değil, gelin görümce." dedim Duru'yu düzelterek.

İki tur daha dönmüştük ki Funda yukarıda bir yere el salladı. Muhtemelen odası benim odamın tarafına bakan abisi te-

rastaydı. Ama dönüp bakmadım tam olarak nerede olduğuna.

Aferin böyle işte kızım, bakmayacaksın! Sen niye bir erkeğin gözlerine esir olacaksın ki! Ha gözlerinle esir olmuşsun, ha bileklerinden prangalarla... Sen özgürsün Zeynepciğim ve özgürlüğünün tadını çıkar diye propaganda yapmaya başladı içimdeki Asi Kız.

Bilgiç tarafım itiraz etti. O öyle değil bir kere! Gözlerin takılı kalıyorsa âşıksındır, bileklerinden bağlıysan esirsindir! İkisinin arasında çok fark var; birinde ruhun yücelir, diğerinde ruhun ezilir.

Asi tarafım ellerini beline koyup susturdu içimdeki Bilgiç Kız'ı. Sen bir bok bilsen bu kız günlerdir böyle ağlak ağlak gezmezdi!

Dış dünyadan, "Zeyneep! Zeyneeep!" diye ses gelince kendime geldim.

Karşımda Zehra çok sinirli bakıyor ve ne yapıyorsun geri zekâlı diyordu sanki.

Duru, "Zeyneep?? Zeynepciğim okey attın!" dedi usulca.

Sağımda, Funda'yı siyah üçü okşarken görünce kafamdan aşağı kaynar sular döküldü!

Abisi kılıklı hem gözlerime pis pis bakıyor hem okey taşını okşuyordu!

Yerimden kalktığım gibi eline yapıştım, bir an afallasa da akabinde hemen elini yumruk yapıp kendini toparladı ve okey taşını saklamaya başladı. Ama pes etmeye niyetim yoktu ve resmen kızın üstüne çullanmıştım.

Aynı takımdan olduğumuz için Zehra pis pis kıkırdayarak fırsattan istifade ıstakaları devirdi.

Arkadan Duru'nun, "Yaa yok artık! Bir de bana çamur atma diyor! Nasıl bir çirkeflik, nasıl bir mızıkçılık bu yaa!!" dediğini duydum.

Biz bir o yana bir bu yana dolaşırken masada, okey masası yerle bir olmuştu. Dördümüz hem birbirimizi itikliyor hem de kıs kıs gülüşüp, yere düşünce de kahkahalar atıyorduk.

Benim hayatımın dönüm noktası olacak bu mayıs ayının ilk cuma akşamını da hep böyle hatırlayacak ve hiç unutmayacaktım.

Dördümüzün bindiği taksi Kadıköy'e yollanırken, Funda telefonla konuşuyordu mıy mıy. "Tamam aşkım, içmeyeceğim! Tamam aşkım... Hiç içmeyeceğim! Tamam hayatım, oynamıyorum..."

Ohaa Zeynep! Yalnız, nefes almıyor kız!

"Hı hı, tamam bebeğim. Tamam, kimseye yaklaşmam, merak etme. Tamam, seni seviyorum. Ben de tamam... Hıhıhmm... Bye bye. Yok, önce sen kapat. Yaa yok, önce sen.." Funda miyavlarken, Zehra ani bir hareketle elinden telefonu kaptığı gibi, "KAPATSANA MAAL!" diye telefona doğru Osman'a böğürüp kırmızıya bastı.

Bu yaptığından dolayı Funda, Zehra'yla çekişti. Zehra da ona derken bir anda düştüğümüz curcunada, hepimiz birbirimize çekişe çekişe Kadıköy'e gittik. Zavallı taksici...

Bear'ın üst katında kızlar kokteyllerle takılırken barmene, "Bana bir *Absolut* verir misin?" dememle Zehra ters ters baktı.

Ama kimseyi takmayacaktım. Sek ve soğuk votkayı hiç ağzımın içinde tutmadan direkt boğazıma gönderdim.

"Yavaşşş!" diye uyardı Zehra ve garsondan biraz cips ve kuru yemiş istedi bizim için.

Bir yandan tıkınıyor, bir yandan içiyor ve etraftakileri izliyordum. Yavaştan yanaklarıma ateş basmaya başlamıştı. DJ Anadolu yakasındaki bir pub için iyiydi. İnsanlar aşırı kopmasalar da dans edenler vardı.

Ah! Bunlar eğlenmeyi bilmiyordu!

Fundacağızım araba boyu verdiği bir ton sözden dolayı ortam görmeye gelmiş turist gibi bir kenarda otururken; Duru, Zehra ve ben yavaştan müziğin ritmiyle oynamaya başladık.

Bir oyna, bir iç derken, bir süre sonra kayışları kopardığımda Zehra hâlime kıkır kıkır gülmeye başladı. Biz dans ederken, enerjimiz diğer insanlara da bulaşmış olacak ki onlar da hareketlenmeye başladılar.

Hafif yalpalayarak DJ'in yanına gittim. Adam büyük bir ustalıkla işini yaparken ben adama yalpalayarak bağırmaya başladım. "Pappie aç, Pappie!"

Adam beni takmadı tabii...

"Pappie gönder gardaş!"

Ne yapıyorsun Zeynep, oldu olacak mendil ver istek şarkı yazan!

"Mendil olabilir."

"Hah?" bir anda bana doğru konuşan DJ'e baktım.

"Oldu olacak mendil verecekmişsin ya, olur diyorum, benim için de bir ilk olur!"

"Oha, ben sesli mi düşünüyorum artık?!"

Adam da kırk yıldır mendil bekliyormuş sanırım... İçinde bir türkücü yatıyormuş koçum senin!

DJ bana gülerken ben, "Neyse bana şarkı aç, bak benim bu akşam bu kalçaların kurtlarını dökmem lazım! Ölüyorum anlasanaaa!" dedim.

DJ'lik yapan kumral ve bebek suratlı 1.80 boylarındaki adam bana gülümsedi. Başını tamam anlamında salladı.

Adam dertten anlıyor Zeynep!

DJ değil, psikolog sanki ne anlayışlı...

DJ kıkırdadı. Gene sesli düşünmüştüm galiba.

Traag'dan *Pappie*'yi çalarken Zehra ile dans etmeye başlamıştık. Hareketlerimiz fazla iddialı gelmiş olacak ki Duru bir kenara

çekilip bizi izlemeye başladı. Kalçalarımı sallarken havalanan eteğimin tadını çıkarıyor, saçlarımı da kasıtlı savuruyordum. Psikologluk yapsa da yakışacak olan DJ, bizim dansımızla paralel şarkıyı yönlendiriyordu.

Ortamdan, "Süpersin!", "Hadi bebeğim!" sesleri gelirken, bir anda uçtum ve görüş açıma bir kalça girdi.

Oha, ne güzel kalça! Dokunsam mı? diye düşünürken elimi avuçlamak için kaldırmıştım ki bir ses duydum.

"Dokunursan sonunda pişman olabilirsin!"

Ben gerçekten sesli düşünmeye mi başladım! Bir dakika bu ses?? Kimin omzundayım ben? Bu kalçalar ters!

Sağımda basılmış çocuk ifadesiyle yürüyen Funda'yı, onun yanında omzunda Zehra ile yürüyen Osman'ı gördüm. Duru ise en arkada eşyalarımızı toplamış, geliyordu. Oysa ben sadece taksici amcaya rezil olacaktım...

Arabaya atıldığımda Funda ve ben vardık sadece arkada. Zehra ve Duru, Osman'ın arabasına gitmişlerdi. Funda bana mahzun mahzun bakıyordu.

Daha fazla düşünmemek için -çünkü düşününce konuşuyordum- kafamı sağa, cama yasladım ve dışarıdaki ışıkların geçişini izledim camdan. Bir süre sonra gözlerim dalmış. Gözlerimi araladığımda sesler geliyordu.

"Anahtarı nerede?"

"Buldum! Burada abi!" dedi Funda'nın sesi.

"Ver! Tamam, sen geç eve!"

Kucakta taşınmak güzel bir duyguydu, hele ki o kucak bu kadar sıcaksa... Kafamdaki bu sersemlik olmasa daha iyiydi tabii. Yumuşakça yatırıldığımı hissettim. Sağ elimi biri tuttu uzunca bir süre. Tam elimi bırakıp gidiyordu ki elini yakaladım son bir gayret, "Gitme!" dedim ona.

Salmadı elimi. Gözlerimi araladım mümkün mertebe...

Eli elimde yatağın yanına yere çökmüş, bana bakıyordu. Bir gözlerine bir de ellerimize, sonra tekrar gözlerine baktım.

Şekilli ve kalın dudakları aralandı.

"Gözlerin, gözlerimdeyken ne hissediyorsun?"

Çatallı bir sesle, "Hissettiğim şeyi bilmiyorum ama her ne hissediyorsam o şey çok yakıyor." dedim.

Gözümden bir damla yaş önce yanağıma, yanağımdan da yatağıma düştü o an. Sol elini kaldırıp kalbimin üzerine tam değecekmiş gibi ama asla değmeden milimetreler kala tuttu, "Burayı mı?" dedi kalbime dokunmaktan korkar bir vaziyette kalbimi gösterirken.

Gözlerimi usulca yumup, yavaşça onaylar gibi başımı salladım.

Eli kalbimin üzerinde sımsıkı yumruk oldu, sonra yavaşça geri kendine çekti.

Derin bir nefes verdiğinde uzun ayaklarını uzattı oturduğu yerde.

Sağ eli sağ elimdeydi. Sağ elim, elini özlemişti. Elim, eline bir kere değince meftunu olmuştu... Şafak Mert Kurtoğlu başını düşürdü önüne, ta ki çenesi sinesine değene kadar...

Yakışıklı fakat fazlasıyla sert çehresi düşünür bir hâl almıştı. Sessiz sessiz nefesler alırken usulca şişip iniyordu göğsü. Mecalim olsaydı da bir kere yaslasaydım o göğse başımı. Sarhoş der önemsemezdi bir ihtimal... Uzun bacaklarını boylu boyunca uzatmış, yerde öylece dertli bir şekilde oturduğunu gördüm en son. Sanki yerdeki bir şeyi izliyormuş gibi dalmıştı. Derin bir nefes aldığında sağ elimin sırtını başparmağıyla okşuyordu usul usul... Ne güzeldi teninin tenimin üzerinde kayışı...

Bir şiir gibi efsunlu, bir rahmet gibi sıcaktı. Bir alev hâlinde kor kor, bir meltem misali ferahtı.

MAYIS 2018
PAZAR SABAHI

Yorganla burgulanmış hâlde başımda kesikler atılmış hissiyle uyandığımda, yerimden doğrulurken üzerimde dünden kalma kıyafetlerimi gördüm.

Başımı tutuyorken ayağa kalkıp camı kapattım. Başımın ağrısı için çekmeceden aspirin alıp içtim. Aldığım rahatlatıcı bir duştan sonra aşağıya indiğimde salonda kahvaltı yapan anneme, "Günaydın!" dedim.

"Günaydın kızım. Nasıldı geceniz kızlarla?"

Felaket! Hiçbir şey hatırlamıyorum, en son hatırladığım DJ'in mendil istediği... Mendil mi? DJ niye mendil istemişti ki? Off başım!

"Eğlendik işte, normaldi. Abim? Babam?"

"Onlar da akşam bayağı geç geldiler. Lansman için hazırlanıyorlardı. Kahvaltı öğlene kaldı yani.."

Ben de farklı değilim ki ben de akşamdan kalmayım be anneciğim...

Bir dakika!

Beynimden gelen sesle dondum.

Zeynepciğim, annen geldiğimizde yatakta uyuyordun diyor, sen evine nasıl geldin kuzum?

Şahsen ben dün izinliydim sayende!

Beyinsiz beyinsiz ne haltlar ettin acabaaa?

Bu sırada abim ve babam salona indiler. Babam beni görür görmez sarılmış ve kokladığı saçlarıma bir öpücük kondurmuştu. Babalar ve kızları âşıksa aralarına kimse giremez ve bu aşk maalesef her evlada nasip olmaz.

Keşke hepsine nasip olsa...

"Sen otur, ben çayını getireyim ömrüm." dedi annem.

"Tamam hanım." deyip sofraya geçen babam bize seslendi.

"Ne yapıyorsunuz bakayım tosbağalar?"

Abim gözlerini devirip, "Hâlâ mı tosbağa ya! Otuz yaşındayım el insaf..." diye mırıldandı.

Abime ikaz eder tonda, "Bence biz şanslıyız çünkü Mehmet amca, Zehra'yla Osman'a *eniklerim* diye sesleniyor." dedim kıkırdarken.

Abim muhtemelen içinden bana *'babasının yalakası'* diye geçirirken, annem mutfaktan çayları getirdi.

"Hanım, akşam 20.00'de hazır olun. Çıkalım."

"Tamam ömrüm. Kıyafetlerin kuru temizlemeden geldi. Gardırobunda."

"Hanım, Zişan gelecek, değil mi?"

"Yok! Yok. Halil hastaymış, gelemeyecekmiş." diyince hepimiz dönüp anneme baktık.

Babam, "E hanım, hastaysa gidip bir bakalım?!" dedi.

"Yok bir şey Özcan, sen de. Diş çıkartıyormuş, biraz rahatsızmış, o kadar..."

Kesin bir bokluk var Zeynep, annem hem babama adıyla sesleniyor hem de Halil'in hastalığına önemli bir şey değil diyor... Burnuma kötü kokular geliyor!

Kahvaltıdan sonra aceleyle Funda'yı aradım. "Alo Funda! Dün ben eve nasıl geldim?!"

"Sana da günaydın Zeynepciğim."

"Kes laf sokmayı da anlat!"

"Üfff! Gayet rahat geldin eve, merak etme. Ayakların hiç yere değmedi..."

"Yaa uff Funda, nasıl geldim diyorum?!"

"Bebeğim, aslında Osman, 'Ben de yanınıza geleceğim, ne-

redesiniz?' diye tutturdu. Tutturunca ben de sorun olmaz diye olduğumuz yerin ismini verdim... Ama bir baktım yanında abim de gelmiş!"

Abisi de gelmiş!

Ve ben hatırlamayacak derecede sarhoştum.

4.6 büyüklüğünde deprem oldu vücudumda... Korkarak sordum devamını.

"Eee?"

"İşte abim de bizi getirdi."

"Ayakların yere değmedi derken peki??"

"Sırtına aldı da ondan."

"Sırtına mı?! Senin abin kim oluyor da beni sırtlanıyor yaa?!"

"Zeynepciğim, abim geldiğinde sen masanın üstünde, yüz kişinin önünde insanlar *'Hadi bebeğim.'* derken dans ediyordun."

5.7 büyüklüğünde deprem...

"Sonraa?" diye sordum sesim titreye titreye.

"Sonra da eve bıraktı işte, anahtarını aldım çantandan, o da seni yukarı taşıdı."

Gözümün önünde şimşek gibi "Gitme" deyip elini tuttuğum an geldi... Adamın bir de elini tutmuştum gitme diyerek...

Aman Allah'ım!

7.3 büyüklüğünde deprem... Ve ardından tsunami...

Gözyaşlarım ıslattı yanağımı.

"Tamam Funda..."

"Yaa takma. Öyle çok büyütülecek bir şey olmadı... Abim sinirlendi ama oradaki birkaç ağzının suyu akan dallamalara yani. Sana değil..."

Sinirlendi mi? Neyse Funda sen konuştukça ben hepten dağılıyorum...

"Tamam Fundacığım, akşam davette görüşürüz."

"Tamam cano. Seviyorum seni. Takma kafana, abim işte... Muck." dedi telefondan öpücük yollarken.

Akşama büyük hazırlıklarla Beylerbeyi'ne gelmiştik.

Beylerbeyi Sarayı'nın hemen yanında yükselmiş olan 15 Temmuz Şehitler Köprüsü tüm ihtişamı ile ışıklarını yakmıştı. Boğaz'dan gelen meltem davetlilerin eteklerini uçurmaya yeterli sertlikte ama üşütmeyecek kadar da ılıktı.

Belimin inceliğini ortaya çıkaracak şekilde göğüs altımdan drapeli, göğüs kısmı destekli, ince iplerle omzumdan geçen ve dizlerimin hemen üzerinde biten bir elbise tercih etmiştim. Derin bir yırtmaca sahip dar elbisemle yanımda abimle girdim salona. Annem ve babam bizden önce gelmişlerdi.

Saçlarım sıkı olmayan maşayla yapılmış şekilde belime doğru salınırken, Osman'ın yanına oturdum. Funda sağ olsun, görevimiz Osman'ı damsız bırakmamaktı.

Gerçi Zehra gibi koca göğüslü ve J. Lopez kalçalı bir panter kardeşi varken bana ne hacetti?

Meraklı gözlerden ziyade samimi bir ortamla önce Güven amca çıktı konuşma yapmaya. Arada espri yaparken ağzı Karadeniz ağzına kayıyor ve davetliler hem gülüyor hem de onu alkışlıyordu. Yeni kreasyonu yıllardır tanıdığı dostlarına anlatır gibi anlatarak tanıtan Güven amcadan sonra büyük bir alkış tufanı koptu salonda. Güven amca gülümserken, gamzelerine takıldı gözüm. Oğlu da ona çekmişti demek ki... Şafak abinin gamzeleri gelince aklıma yüzüm düştü ve kalbimin sıkılmaya başladığını hissettim.

Gözlerim hüzünlenirken alkışlamaya devam ediyordum. Bir an gözlerim kalabalıkta beni izleyen Şafak abinin gözlerini buldu. Gülüşüm yüzümde dondu. Dün gece olanların utancı düştü birden içime ve gözlerimi kaçırdım.

Biraz oturduktan sonra aynadan yüzüme bakmak için lavaboya kalktım. Sadece rujumu tazelemekle yetinip, lavabodan

çıkmıştım ki yemek servisi çıkış noktasındaki girinti şeklindeki nişten sesler duydum.

"Sana beni sahiplenmemen gerektiğini söylemiştim." diyordu robot gibi soğuk bir ses.

"Sen de bana kimseye karşı bir şey hissedemem demiştin!" diyordu karşısındaki sinirli ses. Saynur'un sesi...

Şafak abinin sesi o kadar soğuk ve farklı çıkıyordu ki tanıyamamıştım sesini...

"Sana açıklama yapmamı beklemiyorsun herhâlde. Aksine sen bana açıkla! Sana ben Zeynep'le konuşmayacaksın demedim mi?!"

"Ne Zeynep'le konuşması?!"

"Geç bunu Saynur! Beni kandırabilceğini sanmıyorsun herhâlde... Yalanında diretip beni kendinden iğrendirme!"

4 gün önceki Saynur'un benimle konuşmasını mı diyor? İyi de nereden öğrendi ki?

"O kıza bir şeyler hissediyorsun, değil mi? Sen! Duygusuzun önde gideni, içeride ona nasıl baktığını gördüm!" dedi Saynur tıslar gibi.

"Saynur, sana en başından konuştum. Benden duygu bekleme dedim, tamam dedin. Bağlılık bekleme, ben kimseye ait olmam dedim, tamam dedin. Ne yaşarsak yaşandığı yerde kalır, ben olanı olduğu yerde bırakırım dedim, tamam dedin. Şimdi bana hesap sormaya çalışıyorsun. Anlaşamamışız demek ki..." dedi bumbuz bir sesle.

Midem bulanıyordu...

Saynur'un sesi ağlar gibi çatallaştı.

"Ben iki senedir gözünün içine baktım! Gözlerindeki buzdan perdeler hiç kalkmadı! Ama içeride gözünün içine baktın onun sana baksın, yüzünü dönsün diye gözünün içine içine baktın!"

Bir hıçkırık koptu Saynur'dan, sonra devam etti.

"Ama bilmediğin bir şey söyleyeyim, o kız sana yetmez! Senin arzularına, tutkuna, o yıpratıcı hayatına o kız yetmez! Sen onu harcarsın, sen Zeynep'in hayatından geçtiğinde ondan geriye sadece bir enkaz kalır!"

"Bana bilmediğim bir şey söylemedin Saynur." dedi Şafak abi düz ve monotonlaşmış bir sesle.

Saynur ağlıyordu ve karşısındakinin ses tonunda bile merhamet yoktu. Mevzubahis bendim -ki benim hakkımda da çok yenilir yutulur şeyler söylemiyorlardı- ama şu an Saynur'u sakinleştirmesi gerektiğini düşünüyordum.

Buradan gitmeliydim. Onları dinlediğim anlaşılmadan gitmeliydim. Sola doğru döndüm, iki adım attım ki arkamdan, "Zeynep!" diye seslendi Saynur.

Yavaşça arkamı döndüm. Sağ köşede Şafak abi, ortamızda biraz solumda kalan Saynur ve topuklamaya çalışıp becerememiş bir adet ben!

Bermuda şeytan üçgeni Atlantik Okyanusu'nu terk edip, Beylerbeyi'ndeki polisevinde meydana gelmişti. Şu an burada öyle bir manyetik alan vardı ki giren kaybolurdu. Neredeyse selam diyecektim onlara ki Allah'tan bu şom ağzımı tuttum.

Saynur, Şafak abiye sen görürsün der gibi bakıp, "Aldığın zevk biraz azalacak ama..." deyip, ben daha ne demeye çalıştığını, ne olduğunu anlamadan saniyesinde nişteki bir kadehi parçaladı ve hışımla üzerime atladı. Yalpalayıp yere serildiğimde üzerime fırlayan Saynur'un acı çığlığını kulağımın dibinde duydum.

Her şey o kadar ani olmuştu ki yere düşmüştüm ve Saynur da benimle birlikte yere savrulmuş, saldırmaya hazırdı. Göz kapaklarımı açtığımda gözümü şaşı yapacak kadar yakında kırık kadehin keskin parçası vardı. Yüzüme üç ya da dört santim kala duruyordu. Canı yanması gereken benken, Saynur ağlayarak Şafak abinin sıktığı bileğine bakıyordu.

"Bırak! Bileğimi kırdın!" dedi ağlayarak Şafak abiye.

Ben hiç cellat görmedim ama bu anda Şafak abi gibi gözüktüklerine emindim. Şafak abi diğer eliyle Saynur'un elindeki kırık kadehi aldı. Onu geri çekip beni toparlamak istedi. Elimi kaldırıp bana dokunmasına mâni olurken, "Hayır!" dedim sertçe ve kendimi toparladım.

Saynur bileğini tuttu ve az önce benim kaçmak istediğim yönü kullanarak sert adımlarla gitti.

Arkasından bakakaldım...

Kendini bu kadar nasıl kaybedebilmişti?

"İyi misin?" diyen sesiyle kendime geldim. Bir adım uzaklaşıp elbisemi düzelttim sinirle soluyarak.

"Git sevgiline bak! Sevgilin kafayı yemiş!" dedim elimle onu kışkışlayarak.

"Sevgilim değil." dedi robot!

"Pardon?!" dedim gözlerimi kısıp, sinirle devam ettim. "Hayır, hayır! O kafayı kendi yememiş! Sen ona kafayı yedirtmişsin! Sen bildiğin o kıza kafayı yedirtmişsin!"

İfadesiz bakıyordu gözlerime mimik dahi oynatmadan. Susmadım, kustum bütün sinirimi. "Ne zannediyorsun sen kendini ya?! Playboy mu? Sen askerde kafayı kırdırdın galiba!!"

Zerre mimik ve tepki olmayınca duvara konuştuğumu düşündüm. Suratıma iğrenircesine bir ifade hâkim oldu. "Kime diyorum ki ben?!" dedim tükürürcesine...

Yeri topuklularımla döve döve hızla ayrıldım oradan. Çenemi sinirden kasa kasa, davet salonundan çıktım. Ta ki polisevinin dışına kadar.

Salonun dışına çıkınca nihayet derin bir nefes aldım. Beni iskeleye götüren kaldırımı takip edip, Mado'nun sağındaki girintiden dört bankın olduğu sahile ulaştığımda beton iskelenin en ucuna yürüdüm. Tam karşıya, Ortaköy'e baktım ve rahatça ağlamaya başladım.

Güzel şeyler düşün Zeynep...

Ortaköy'ün kumpirlerini düşün!

Bak ne güzel Boğaz havası...

Bunu düşün!

Ellerimi vücuduma sardım, derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım.

"Zeynep..."

Şafak abinin sesini duyunca gözyaşlarım tekrar gözüme hücum etti ama salmadım. Aksine sımsıkı yumdum gözlerimi.

Yanıma geldi, tam sağımda nefesi saçlarıma değer şekilde durdu.

"Konuştuklarımı duyduğunu biliyorum."

Sonra önüme geçti. Tam gözlerimin içine baktı. Sert ama sarsılmış bakışları nemli gözlerimde gitti, geldi ve sabreder gibi uzun bir nefes verdi. Alışılmışın dışında daha yumuşak bir sesle konuştu.

"Canının yandığını da biliyorum. Ama sen burada güzelsin Zeynep. Yaşadığın cennette, bahardan güzel kokunla, konuşurken şarkı söyler gibi olan ses tonunla, güneş tenine vurduğunda ışıl ışıl parlamanla, asi başkaldırışlarınla, denizden gelen melteme kavuşunca uçan saçlarınla, dalga sesleriyle yarışan kahkahanla güzelsin. Sen tam da burada, cennetinde güzelsin Zeynep. Bense cehennemde yaşarım...

Sen ufak bir hüzünde solarsın Zeynep ve ben hep giderim ve de kimse bilmez nerede olduğumu. Bazen aylarca giderim ben. Sen sevilmesi gereken bir kadınsın, bense sevemem, ben sevmeyi bilmem. Az önce duyduğun her şey doğru... Ben girersem senin hayatına, bendeki acıları, senin güçsüz bedenin kaldırmaz."

Gözyaşlarım ıslatırken yanaklarımı, tüm konuşmasını beynime kazır gibi dinledim soluksuz...

Ardından o bana gözlerinde hüzünle bakarken dudaklarımı araladım.

"Korkaksın sen!"

Kaşlarını çattı, anlamadı.

"Sen hayatımda gördüğüm en korkak adamlardan birisin!"

"Korkak mı?" dedi gülecek gibi olup.

İyice yamacına girdim ve sağ elimle işaret parmağımı kaldırıp kol kaslarını göstererek, "Bunlarla sağlam adam olunmuyor!" Ardından kalbinin olduğu yere avucumun içiyle güçlü vurarak, "Burayla adam olunur! Sen tam da bu yüzden adamlıktan sınıfta kaldın!" dedim güçlü bir ses tonuyla.

Sinirle solur gibi bir an gözlerini kapatıp hemen geri açtı. Ani bir hareketle ellerini yanaklarıma koyup, kısa ve güçlü bir nefes verdi. İki başparmağını birden dudaklarımın üzerinde dudaklarımı kaydıracak şekilde bastırarak gezdirdi ve konuştuğunda sesi çok sertti.

"Ah be Zeynep! Lan bazen diyorum ki ağzından çıkanların Mert sen kes cezasını! Gözünün yaşına bakma diyorum, insafa gelme, merhamet etme diyorum!" Gürleyen sesi bir anda yumuşadı. "Sonra sana kıyamıyorum... Sana kıyamıyorum. Sen bende kaybolursun! Ama asıl sıkıntı ne, biliyor musun Zeynep?" derken ellerini yanaklarımdan omzuma, oradan da kollarımın üzerinden ellerime indirdi.

İki elini birden sağ elime getirip elimi okşamaya başladı.

"Anladım ki sen bana her ne verirsen, ben senden her ne alırsam, sende dokunduğum her neresi olursa..." elimi kaldırdı gösterir gibi ve devam etti. "Hep onu istiyorum. Tenin bende bağımlılık yapıyor, sanki yıllardır bana aitmiş gibi... İstiyorum. Bu öyle bir istek ki bu çok canını yakar Zeynep. Ve ben, sana kıyamıyorum."

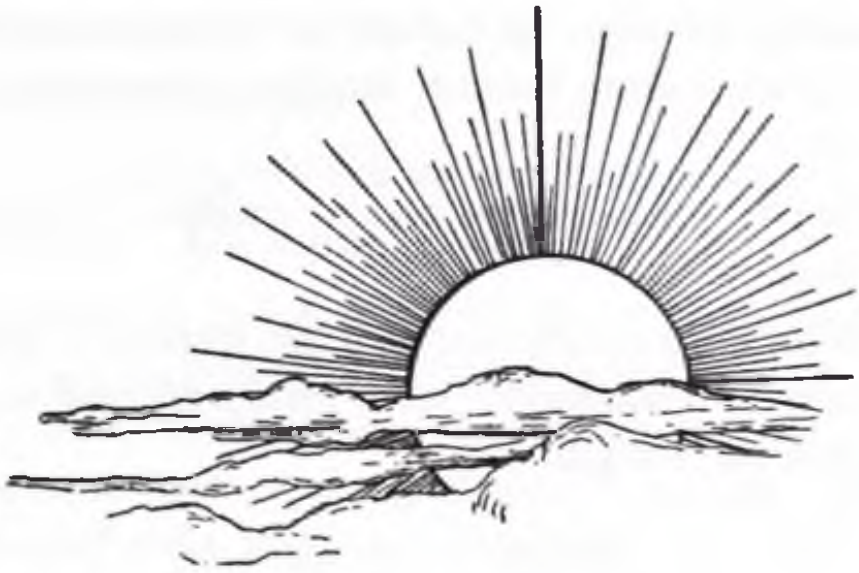
Gözlerini sağ elimden kaldırıp tekrar bana dikti.

"Ben seni kendi cehennemimde ağırlamayacağım Zeynep. Sen de kendi cennetinden ayrılmayacaksın!" dedikten sonra eli elimde bir adım geri gidip, "Yani bizden olmaz Zeynep..." deyip

elimi gevşetip benden uzaklaşmak için ardım sıra adımlamaya başladı. O benim elimi salmıştı ama ben salmamıştım. Salamamıştım.

Eli elimde onun peşine arkamı döndüm. Ama peşinden adım atamadım.

Kollarım gerilince arkası dönük elini bırakmam için bekledi. Bırakamadım. Bırakamadım. Sonra yavaşça adımladı ve eli elimden kayarak benden gitti...

7. BÖLÜM
13 MAYIS 2018 PAZAR
TUZLA / İSTANBUL

Beylerbeyi İskelesi'nde buz tuttuğum gecenin üzerinden 6 gün 15 saat geçmişti. Bahçedeki bambu masamızın ucuna kış bahçesindeki masayı da eklemiştik.

Çok sessiz geçmişti benim için bu hafta, dışarıdan tabii... İçimde bir yandan *'Sen sarhoşken ne dedin de adam senin de canın yanıyor biliyorum, bizden olmaz filan dedi.'* diye çemkiren sesler; öte yandan, *'Nasipten ötesi yoktur.'* diye telkinler vardı.

Onu korkaklıkla suçlamıştım ama ben de kendi duygularımı isimlendirememiş bir korkaktım aslında...

Çünkü Zeynep âşık olursa ölür de sevdiğini bırakmaz diye düşünüyordum kendim için.

Sevda korkaklara hiç yakışmazdı...

Biz bu korkaklığımızla sevdayı giyinip kuşanmaya çalışsak, Nurella *'Kuş öldü beybisi.'* deyip Kemal Doğulu'nun üzerine yığılırdı...

Camdan dışarıya baktım. Ablam, Halil'im, amcam, Ayla teyze, Zehra, Güven amcalar hepsi bahçedeydi. Erkekler mangal yakmayı deniyorlardı. Ama sadece deniyorlardı... Şafak abi gel-

di sonra, bizimkilerin bir saattir harlamayı beceremediği mangalı yaktı iki dakikada...

Bu kadar mükemmel olup dakikasında mangalı harlayan adamın, keşke mangal gibi yüreği de olsaydı...

Üzerimde rüzgârın uçurabilceği kadar ince kumaştan, çiçekli mini elbisemle bahçeye indim.

Annemle ablam kapıdan giriyorlarken, "Kızım, biz salatayı yapacağız, Halil'i al da Hediye teyzene yük olmasın." dedi.

Başımla onaylayıp Halil'i kucağıma aldım. Zehra ve Funda bahçede gülüşüp duruyorlardı. Babam önden tavukları, ardından pirzolaları ateşe koydu, bizi de yellememiz için başına bıraktı. Kucağımda Halil olduğu için biraz uzak bir mesafeden kızlarla sohbet ediyordum. Zehra bir yandan tavukları yelliyorken, bir yandan Dilber Ay'ın 'Tavukları pişirmişem' şarkısını söyleyip, ellerini onun klibinde yaptığı gibi havada sallıyordu...

"Tavukları pişirmişem

Hacıyı da çarşıya göndermişem"

Telefondan açık olan şarkıya Funda da ellerini tavukları da halaya çağırır gibi sallayıp bağırarak eşlik ediyordu.

"Akşama geleceğim, akşama geleceğim

Zalim anan, zalim anan evde mi?"

Ben de leğen kemiğime oturttuğum Halil'le belimi hafif oynatarak uyuyordum onlara. Ortamda Şafak abi olmasaydı, ben buraları coştururdum da çekiniyordum o varken. Zaten şu anki hâlimizin bir derece üstü kolbastıydı...

Abim yanımızdan Şafak abiyle geçip giderken, "Şunlara bak yaa! Görsen cadde kızı dersin ama içlerinde birer kamyoncu var..." diye söyleniyordu.

İnşallah Ajdar söylediğin günleri görürüm abi!

Ablam, altını değiştirmek için Halil'i istediğinde verdim. Annem o sırada abime, "Oğlum, sen de şuradaki tazyikli hortumu alsan da şu kenardaki domatesleri suluyuversen?" diye

mangalın sağındaki evin karşı bahçe duvarının yanında kalan domatesleri gösterdi.

Abim söylene söylene gitti, yeşil başlı hortumu alıp tazyiğiyle domates, salatalık ne varsa sulamaya başladı. Bir yandan da yanında ellerini yine dört parmağı içeride olacak şekilde cep-lerine koymuş Şafak abiyle sohbet ediyordu. Abim, Şafak abiye annemi şikayet eder gibi, "Bugün de bahçıvan olduk anasını satayım!" dedi.

"Bir iş yapıyorsun, elli laf ediyorsun..." diye mırıldandım gözlerimi devirerek.

Abim dediğimi duymuş olacak ki gözlerini kısarak ben tarafa döndü. "Ne dedin?!" dedi.

"Yok bir şey, işine bak!" dedim fakat beklediğimin aksine abim bana hiçbir cevap vermedi.

Kızlarla muhabbete dalıp dâhiliyedeki Nuran cadısının dedikodusunu yapmaya başladık. Öyle dalmışım ki bağırışı duyunca irkildim.

Abim bir anda bas bas bağırmaya başladı. "Zeyneepp!! Koş, koş Zeyneep! Halil arkadaki eve dayalı tahta merdivene gidiyoor!!"

Aniden panikleyip, mangalın başından abimlerin olduğu, evin yanına doğru koştum. Arka bahçeyi bomboş görmemle, en zayıf yanımdan tuzağa düşürüldüğümü anladım.

Ama artık çok geçti... Abime önümü dönmeye çalışırken, aniden üstüme vurmaya başlayan tazyikli suyla bir adım geri savrulmuştum.

Her yerim iki saniye içinde sırılsıklam olmuştu. Saçımdan ayakkabılarıma kadar denize girmiş de çıkmış gibiydim. Sudan kaçarak kendimi sağa atıp, daha abim su ile beni tekrar hedef almadan, onun elindeki hortum başlığına yapıştım. Ben çekiştiriyordum, o ise kahkaha atıp hortumu vermiyordu. Zehra bağırdı. "Yaa durun, mangala su gelecek!"

Funda'nın yandan vanayı kapatmaya gittiğini gördüm. Su kesilmişti ama biz çekiştirmeye devam ediyorduk. "Bıraak! Bu hortumla döveceğim seni!" diye bağırıyordum.

Abim yapamayacağımı düşünüyordu ki kahkahalarla bana gülüyordu.

Annem geldi bizi ayırmaya. "Dursanıza! Oğlum sen çocuk musun?! Bırakın, tamam. Kesin didişmeyi!" diye elimizden hortumu aldı ve abime kızmaya devam etti.

"Oğlum sen ne yapıyorsun!?"

Ben bir yandan eteğimdeki suyu sıkıyordum abim ise gülerek, "O da abisiyle düzgün konuşsun o zaman." diyordu.

Annem beni omuzlarımdan tutup, "Hadi kızım, sen uyma buna. Gel üstünü değiştirelim!" diye eve çekiştirirken arkamı dönüp sinirle parmağımı salladım, "Aklın varsa bu gece uyumazsın abi." diye dişlerimi sıkarak tısladım.

Üst kata girip zaten uzun olan saçlarımı zor zahmet kuruttum. Üzerime de sarı askılı kloş etekleri dizimin üstünde biten başka bir elbise giydim ve bahçeye çıktım. Evin kapısından çıkarken mangalın başında hafif göbeğiyle bana bakarak köfteleri yelleyen hayatımın erkeğini gördüm. Babamı... Muhtemelen abimin beni sırılsıklam yaptığından babamın haberi hâlâ yoktu. Normalde abimi ispiyonlardım babama ama abimin hesabını ben sonra şahsi olarak dürecektim!

Babam mangalın başında köfteleri yelliyorken, gidip ellerimin zor kavuştuğu göbeğine sarılıp başımı sol omzuna koydum.

"Babam..." dedim.

"Kızım..." dedi saçlarıma koklayarak bir öpücük konduruken...

Sonra, "Hadi sen sofraya geç, pirzolalar bitmeden yakala!" dedi.

Funda ile abimin arası boştu, oraya oturdum. Sağ çaprazımda Şafak abi, benim karşımda ablam, ablamın yanında da

sırayla Zehra ve Osman vardı. Funda ise solumda oturuyordu.

"Bu hafta deniz sezonunu açalım." dedim Zehra'ya doğru.

Biz her yaz mevsimine girdiğimizde yazlık bir yerlere gidelim gitmeyelim Tuzla'da mutlaka denizin siftahını yapardık. Halk plajı olsa da hafta içi daha sakin olurdu... Biz de zaten siftahı hep erkenden, soğuk suyla mayıs başı gibi yaptığımız için pek ana baba günü gibi olmazdı.

Zehra, "Olur, açalım! Salı izinliyiz, Duru'nun iznini de konuşuruz başhemşireyle, sıkıntı çıkarmazsa gideriz... Funda?" diye sordu.

Funda tam çaprazdaki Osman'ına gülerken, Zehra'nın sorusuyla toparlanmakta biraz geç kalıp abisinin sert bakışlarına yakalanmıştı. Abisi Funda'ya ölümcül bakışlar atarken eliyle tuttuğu pirzolasını sertçe ısırdı. Bizim soframızdan kalkıp da babamın oğlu gibi sevdiği Osman'ı kovamazdı. Bu sebeple ancak böyle bakmakla yetinecekti!

Funda abisinin bakışlarıyla mahzunlaşıp önüne dönerken, ben de Şafak abiye bakmaya başladım inadına düz bir şekilde ve ifadesiz... O da bana bakınca gözlerindeki sinir duruldu. Gözlerimi okumak ister gibi incelemeye başlayınca önüme döndüm. Yine pes eden ben olmuştum...

Abim, "Ee sen ne zaman gideceksin?" dedi Şafak abiye...

"Belli değil." dedi Şafak abi kolasını içerken.

Abim, "Askerlik zor ya, vallahi herkesin yapabileceği iş değil." dedi.

Şafak abi, "Sen altı aylık gördüğünle zor diyorsun." dedi dudağı tek taraflı kıvrılmış bir şekilde.

Abim, "Öyle deme oğlum, ben gene iyiyim, altı ay da olsa askeriye gördüm... Aramızda oğlu olsa askere göndermemek için bedelli çıksın diye meclisin önüne kendini zincirleyebilecekler var." dedi.

Abim kimden bahsediyor acaba diye düşünürken, sağıma

dönünce işaret parmağıyla "bu, bu," der gibi gizliden beni gösterdiğini gördüm.

Köfteyi ağzımda çeviremedim, yanağımda kaldı. Nereden çıkmıştı şimdi bu! Burada oğluna tek bedelli yaptıracak ben olamazdım herhâlde...

"Abi, bedelli senin zamanında olsaydı sen kesinlikle bedelli yapardın!"

Sonra devam ettim. "Ayrıca bu işin eğitimlisi varken..." elimle Şafak abiyi göstererek devam ettim, "Ben oğlumun askerlik eğitimi yoksa kariyer hayatına devam etsin isterim. Bu ülkede de bunu yapan tek kişi ben olmam herhâlde..." dedim.

Abim, "Sen anarşiksin kızım, millet eğitim için göndermez ama seninki sırf anarşiden..." dedi sırıtarak.

"Abi 80'lerde değiliz, farkındasın değil mi? Ayrıca ben anarşi olsun, gıcıklık olsun kafasında değilim, akılcılıktan yanayım, emir komuta zinciri bana hitap etmiyor, o yüzden!" dedim.

Abim, "Devlet o emir komuta zinciriyle senin gibi anarşikleri de koruyor ama..." dedi.

Zehra muhtemelen beni savunmak için, "İyi de Zeynep doğuya gitmemek için devletten istifa edip, özelde çalıştığı için mi Zeynep'e anarşik diyorsun Ekrem abi? Kız zaten hastanede çalışıyor, güllük gülistanlık değil orası da... Devletin özelde çalışanlara da ihtiyacı var, herkes askeriyede ya da mahrumiyet bölgelerinde çalışacak değil sonuçta." dedi.

Abim, "Zeynep'e çalıştığı yerden dolayı değil, her şeye karşı çıkmasından dolayı anarşik diyorum. Ama bak, kendin de itiraf ettin, bir de mahrumiyet bölgelerini küçümseyip gitmeyenler var. Nerede o çalıkuşu ruhu?" dedi.

Çalıkuşu'nu çok severdim. Atatürk'ün başucu romanı olmasından dolayı kütüphanemden ayırmadığım bir romandı. Çalıkuşu olmak her kadının harcı değildi... Ama ben de kendimce emekçi bir kadındım ve doğuya olan atamama git-

meyip hemen istifa ettiğim için bencil mi oluyordum şimdi?!

Sert bir ses tonuyla söylendim. "Herkesin vatan borcu vardır, tamam. Fakat diğer yandan halkın refahı da önemli ki bunu da devlet sağlar. Millet devlet için değil, devlet millet için vardır... Ayrıca evet, ücra bir köye atanmak istemiyorum!"

Abim kahkaha attı. "Doğru, köyde AVM yok, deniz yok, güzellik merkezi yok. Zeynep kafayı yer..."

"Pardon da abi, sen kim oluyorsun da beni eleştiriyorsun, kaç kere ücrada yaşadın?!"

"Birincisi Zeynepciğim, ben bedelli yapmazdım bunu düzelteyim; ikincisi, ben askerliğimi Silopi'de yaptım hatırlarsan ve niye burası demeden gittim. Üçüncüsü, ben seni eleştirmiyorum; senin yapını zaten hepimiz kabul ettik, şakalaşıyoruz sadece... Niye bu kadar sinirlendin ki?" dedi.

"Yani sen askerlik çıkmış, gitmişsin. Ben burada çalışmak istedim ve bunu seçtim. Benim de askere gidecek hâlim yok yani..."

Abim kahkaha attı. "İşine gelince kadın erkek eşittir, değil mi?"

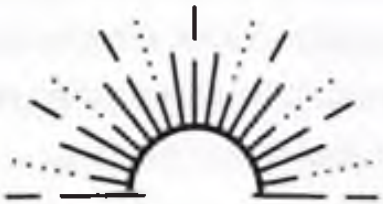
"Yoo, kadın erkek eşit değildir tabii ki de! Kadınlar daha üstün ve dayanıklı varlıklardır!"

Abim daha güçlü bir kahkaha atıp sinirlendiğimi fark etti, elindeki pirzolayı ağzıma doğru uzatıp, "Al al, hem banyo yaptın hem de sinirlendin, acıkmışsındır. Ye, ye." Takmıyormuş gibi tek kaşımı kaldırıp, alacağım intikamı kastederek, "Gerek yok, kalsın... Ben yemeğimi soğuk yiyeceğim!" dedim.

Abim intikamımı kastettiğimi anlayıp daha da güçlü bir kahkaha attı.

Gözlerimi devirdim. Sonra bana kilitlenmiş ve hüzünlü bir ifadeyle bakan Şafak abiyle göz göze geldim.

Bak ben haklıydım der gibi bakıyordu... Utandım.

İri elmacık kemikleri, hafif çekik kahverengi gözleri, kalın ve şekilli dudakları olan 1.90 boyundaki adam, dünyanın hiçbir yerinde benzerini bulamadığı bu yuva denilen yerde, sevdiklerinin mutluluğunu izliyordu. Zihnine iyice kazıyordu ki en karanlık gecelerinde gözlerini kapatınca bu anı, herkesi, mutluluğu resmetmesi kolay olsun.

Özellikle karşısında arkadan gelen meltemle uçuşan saçları olan kızı kazıyordu zihnine. Ne güzel de yakışıyordu güneş tenine... Kısa eteğiyle, hele ki beline Halil'i koyunca bir yanı daha çok açılmış bir şekilde duran eteğiyle, fazlaca belli olan beyaz bacaklarına baktı. Bu eteği tamamıyla sıyırmak isterken, kafasını silkeledi...

Bahar çiçeklerinin açtığı kırlara girmişsin hissi veren ama fırından yeni çıkan ekmek gibi iştahını açan bir kokusu vardı kızın... Bu kızı her gördüğünde deli gibi de iştahı açılıyordu. Fırından çıkan ekmek gibi kokup, iştahını da açmasını bir türlü anlamlandıramamıştı. Bir kadını nasıl sıcak ekmeğe benzetebilirdi?! En yakın rutin askerî psikolojik muayenede bunu psikyatriste sormalıydı!

Sadece kokusu bile erkekliğini şaha kaldırabiliyordu. Hele ki gözünün önünde tazyikli hortumla sırılsıklam olduğunu görünce, özgürlüğünü ilan eden aletiyle kendini liseli ergenler gibi hissetmişti. Bu kadar da zaafları olan biri değildi ama Zeynep'in yanında tüm kontrolünü kaybeden bir yanı vardı. İçindeki fırtınaya söz geçiremiyordu.

Kızın sinirlenmesi bile kendine iyi gelmiyordu. Sinirli kadınları hiç sevmezdi ama bu kız sinirlendiği anda onu tuttuğu

gibi, kızın aklına hayaline gelmeyecek şeyleri yapmak istiyordu. Zeynep'in teninin üzerinde hayal ettiği şeyler bile tek başına Şafak Mert Kurtoğlu'nun dağılmasına yeter de artardı bile. Ama bu kızla kendisine hiç ihtimal vermiyordu...

Yemekte konuşurken bile bir kez daha idrak etti, onun bu kapalı kutu ve kötülüklerden arınmış dünyası Şafak'ın getirdikleriyle yerle yeksan olurdu. O bu küçük ışıltılı fanusundan hiçbir zaman çıkmamıştı. Kızdaki imkânsızlığına bakarken dalgınca, kızın ahulu gözleri döndü ona. Titrek ve ıslak bakıyordu her zaman... Bir ömür bakabilirdi bu gözlere ama kız her seferinde kaçırıyordu, o ıslak ve titrek büyüyü Şafak'tan. Oysa Şafak ona bir ömür bakabilirdi.

"Oğlunu kısa dönem bile askere göndermeyen kadın, bir ömür boyu asker yolu beklemez." deyip kafasındaki Zeynep neden olmaz sorusunun cevabına bir imkânsızlık daha ekledi. Zeynep hayattı, Şafak ölüm. Zeynep'in hayatı nimetti, Şafak'ın hayatı ıstırap. Biri cennet, diğeri cehennem.

Cehennem haftası geldi aklına Şafak'ın.

"Yüreğinizdeki yaralar, vücudunuzdaki yaralardan daha çok acıtır ve motivasyonunuzu bozar! Bu yola girerken sevdiklerinizi bırakıp gitmeyi sizin göze almanız yetmez; sevdiğinin, anasının, bacısının bekleyemeyeceğini düşünen hemen şu an pes zilini çalsın!"

6 SENE ÖNCE
EŞELEK KÖYÜ KIRSALI / GÖKÇEADA
CEHENNEM HAFTASI 6.GÜN

Bozkır ve makinin hâkim olduğu bitki örtüsü üzerinde büyük çitler kilometrelerce giderken ortada derme çatma bir telden

geçitte *'Siviller giremez'* yazıyordu. Denize doğru 10 kilometrelik engebeli alandan sonra yerde belli aralıklarla yatan 8 adam vardı. Sekizi de domuz bağıyla bağlıydı. 1 tanesi tepiniyor.

"Yeter, yeter lan! Alın beni! Alın istemiyorum! Pes, pes, pesss laann!!!"

Şafak yarılmış kaşının üzerinden ilerisinde kalan adama baktı. Kendisinin de dudakları kurumuş, 3 gündür su içmemiş, yemek yememişti.

Dün gece yarısı Bozcaada'ya doğru Gökçeada'nın açıklarından 1.5 mil mesafeden denize atılmışlardı. Kıyıya kadar çıkması soğuktan sabahın ilk ışıklarını bulmuştu. Soğukta kasları tutulduğu için işeyemiyordu hâlâ.

"Ne var ayılar, pes eden mi var??"

Burada isimleri yoktu. Cehennem haftasındaki her askere 'ayı' denilirdi.

"Ben, ben pes ediyorum!" diye bağırdı pes eden adam.

"Tamam ayı, sakin ol... Çözün şunu!"

Böylelikle 22. asker de pes etmişti... Komutan, ki eğitimi yöneten her komutana *'hoca'* denirdi, yavaşça Şafak'ın olduğu sıraya ilerledi.

Şafak'ın sağ yanında, sarışın, mavi gözlü, bebek suratlı bir asker; onun da yanında kumral, mavi gözlü, yine en az sarışın kadar yakışıklı bir asker vardı. İkisi tanışıktı belli, bazen sözle birbirlerine destek oluyorlardı.

Kendisi de Kurtuluş'la aynı bölükten geliyordu ama Kurtuluş her zorluğu atlatmaktaki taktiği olan 'transa geçme' durumundaydı. Ağzını bıçak açmıyordu. Bir yere kilitlenmiş ve tüm duyularını kapatmıştı.

Hoca yanındaki sarışın çocuğun yanında durdu.

"Nerelisin ayı?"

"Mersin, hocam!"

Komutan eliyle birine getir işareti yaptı. Mersinli sarışın çocuğun yanına büyükçe bir kova getirildi. Komutan domuz bağıyla gencin kafasını ipten kesip kovaya soktu. Bir süre sonra çırpınmaya başlayan çocuğu takati kesilmeye yakın çıkardı.

Sarışın çocuk nefes nefese kalmıştı. Komutan, "Bir asker için fazla yakışıklısın ayı! Olur da düşmanın eline düşersen ağzını, götünü sikerler! Gel sen vazgeç!" dedi.

Sarışın hayır anlamında başını salladı. Komutan Mersinli'nin kafasını gene kovaya soktu. Bu sefer daha uzun tuttu ve bayılmaya yakın çıkardı.

"Siktireceksin yani illa götünü başını!"

Sarışın bir şey demek için soluk soluğa ağzını açtı, kendini toparlamaya çalışırken komutan, "Hadi söyle aslanım! Hadi pes et! Bak tantuni de var içeride, künefe de yaptırırız sana kaymaklı..." dedi.

"Hocam... o benim işim."

"Ne?" dedi komutan anlamayarak.

"Hocam Mersin'in yarısına sorun, sikmek kimin işi deyin, Çağrı derler size!"

Yanındaki mavi gözlü ve en az onun kadar yakışıklı çocuk kahkahalarla gülmeye başladı. Muhtemelen arkadaşındaki imtihanı kendisine çekip, arkadaşını biraz rahatlatmak için yapmıştı. Komutan anlamış olacak ki ona dönüp, "Sen çok mu seviyorsun arkadaşını ayı?" dedi.

Yakışıklı mavi gözlü çocuk cevap vermedi. Komutan gözlerini işaret edip arkadakilere gözlerini bağlattı gencin.

"Adın ne ayı?"

"Akif, hocam."

"Tamam, Akif'in elini çözün!"

Elleri çözüldüğü anda yerde tekmelere maruz kalan Akif'e konuştu hocası.

"Kafanı koru ayı!" dediği gibi süratle toprağı ezen adımlarıyla gitti Akif'in yanına.

Akif burnundan kan gelene kadar dövüldükten sonra olduğu yere fırlatıldı.

Sabaha kadar çeşitli işkencelere maruz kalan askerlerden üçü daha pes zilini çalmış, zilin üzerindeki berelerini de yere atmışlardı.

Sabahın ilk ışıkları vururken Gökçeada'nın güneyine, keçilerin kokusu geliyordu ötelerden.

Zeytin ağaçları adanın her tarafındaydı. Yavaş adımlarla elinde iskemleyle geldi *hoca*. Geriye kalan dört askerin yanına oturdu. Bir sabah sigarası yaktı iskemleye oturduktan sonra. Yoğun bir gecenin yorgun sigarasıydı yaptığı. Esmer bir adamdı, esmer tenli ve 1.70 boylarında...

Sigarayı çekip geri verirken konuştu. "Bu haftadan daha kolay geçmeyecek bundan sonraki hayatınız... Ola ki düşmanın eline geçerseniz, bu haftayı bile mumla aratırlar size..."

Derin bir nefes çekti yine sigarasından ve usulca verdi burnundan. "Ama yüreğinizdeki yaralar, vücudunuzdaki yaralardan daha çok acıtır ve motivasyonunuzu bozar. Bu yola girerken sevdiklerinizi bırakıp gitmeyi sizin göze almanız yetmez; sevdiğinin, anasının, bacısının bekleyemeyeceğini düşünen varsa hemen şu an pes zilini çalsın, üç saatiniz var... Şu an o kadar imtihanı geçtim, bunun için mi pes edeceğim diyebilirsiniz ama emin olun, bu en büyük imtihan."

Konuşurken sigarasını da bitiren komutan usul usul uzaklaştı geriye kalan son dört adamdan.

Güneş tepeye tırmanmıştı ve dört gündür aç ve üç gündür de susuz olan bu adamların artık gözleri kapanıyordu. Sert adımlarla biri geldi, yanlarına tam önlerine çömeldi. Onların kendisine bakmalarını bekledi çömelen adam. Göz kapakları zor açılıyordu dört askerin de...

Gelen mavi, hafiften çekik gözlü, 1.80 boyunda, hafif kırlan olan bu adam dördüne de babacan şekilde gülümseyip, yüzlerinde şefkatle gezdirdi bakışlarını. Kurtuluş da yedi gündür girdiği transdan çıkıp kafasını sağına, adamın yüzüne döndürdü. Şafak ilk defa babasından sonra bir adamın gözlerinde baba şefkati görüyordu.

"Selam aslan parçaları!"

Gülümseyerek devam etti adam. "Ben Ömer komutan, Yüzbaşı Ömer Kosovalı! Sizinle birlikte çarpışmak bir gurur olacak benim için. *Cehennem hocalarına* kök söktürmüşsünüz, öyle diyorlar!"

ZEYNEP MARAL TANDOĞAN

Gece 04.00'e sessiz bir alarm kurdum ve beynimi de şartladım.

'Uyanmak zorundasın Zeynep! İtibarın söz konusu!'

Beni rezil etmesinin hıncını o abim olacak fırlamadan alacaktım! Gece 04.00'te kısık sesle çalan alarmı usulca kapattım ve ayaklarımın ucuna basa basa koridorun sol köşesindeki abimin odasına sızdım.

Horul horul uyuyordu ve sinsice gülümsediğimde arkamdan yavaşça makas çıkardım. Makas odaya vuran sokak lambasının ışığında hafif hafif parlıyordu. Nefesimi kesmiş, fark ettirmeden abimi biçmenin derdindeydim. Yatağa hiç yanaşmadan havadan çalıştım. Tam orta hattan saçlarının arasında bir vadi oluşturacak şekilde makasla daldım saçlarının arasına.

Hızlı hızlı makasla tam ortadan kırptım abimin uyanmamasına özellikle dikkat ederek. Kafası antenli karınca kafasına döndüğünde kahkaha atmamak için ağzımı elimle zor zapt edi-

yordum. Görüntü karanlıkta bile o kadar komikti ki gün ışığında olacakları düşünemiyordum. Kıkırdaya kıkırdaya geri yatağıma gittim. Sabah abim uyanmadan evden çıkıp gitmeliydim. Bu sebeple alarmı 07.30'a kurup, gerisin geri hemen uyudum.

Sabah alarmı çaldığı anda yataktan fırladım. Acil kaçmam lazımdı. Hızlıca üstümü giyinip hazırlandım ve evden koşar adım çıktım. Annem erkenden uyanmış, bahçedeki sebzelerini suluyordu. Sabah koşusuna çıkan Şafak abi de geri gelmiş, kendi villalarının dış bahçe kapısından giriyordu. Annem seslendi. "Zeynep!"

Duymamazlıktan geldim.

"Zeynep, ne bu acele kızım?!"

Arkamı dönüp, "Sonra anne, acelem var!" derken, Şafak abi de anlamayan gözlerle dönmüş, bana bakıyordu.

Koşar adım hatta tam tabiriyle kaçarak sokağın başına geldiğimde bütün mahalleyi inleten, "ZEYNEEEPPP!!" gürlemesini duydum abimin. Abim muhtemelen aynadan gördüğü karşısında acıyla haykırırken, ben bir yandan koşuyor bir yandan kahkaha atıyordum.

Her gidişin bir de dönüşü oluyordu tabii... Sabah gülerek çıktığım evde akşam ağlamam an meselesiydi artık. Hastaneden eve dönerken, abimin hışmından korunmak için babamı arasam mı diye düşündüm. Ama sonra kendi kendime bunun üstesinden gelebilirim dedim. Eve girdiğimde annemi gördüm.

"Anne?" dedim çekine çekine.

"Zeynep, ne yaptın sen? Çocuk senin yüzünden saçını üç numaraya vurmak zorunda kaldı?!"

"Nasıl peki şu an, tam olarak ne kadar sinirli yani?"

"Vallahi çok sinirli, kış bahçesinde Mert'le oturuyorlar. Sen dua et Mert'e, o sakinleştirdi abini."

Ne dua edeceğim be Şafak abiye ben?! O benden beddua duymadığına şükretsin!

Abimin yanına gittim. "Aa, abiciğim nasılsın? Çok yakışmış, moda mı bu?"

Kaşınıyorsun Zeynep...

Abim en pis sırıtışını yapıp, "Evet Zeynep, kız erkek karışık moda bu. Sana da yakışacak, merak etme!" dedi.

Üzerime doğru gelirken geri adımlayıp işaret parmağımı kaldırıp, "Bak sakın abi, başka şekilde ateşkes yapalım ama saçım olmaz bak! Saçım kırmızı çizgim, saçıma asla dokundurtmam!" dedim.

Abim sırıta sırıta geliyordu. Şafak abi bir anda kolunu tuttu abimin. "Ne yapıyorsun, mal mısın? Ödeştiniz, bitti, dün de sen onu aniden ıslattın. Uzatma!" dedi.

Fırsat bu fırsat, kaçtım hemen oradan. Mutfakta bir şeyler atıştırdım ve odama çıkarken ufak da olsa bir merakla kış bahçesine de kulak kabarttım.

"Bir şey yapma sakın kıza."

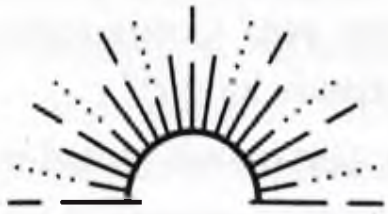
"Yok lan, sadece ucundan bir tutam kessem kıyametleri koparır zaten!"

"Lan kesme diyorsam kesme oğlum. Benimle papaz olursun. Elli kere dedirttin amına koyayım!"

"Tamam da sen niye bu kadar korumacı oldun Zeynep için?" dedi abim gülerek.

"Neyse ne işte." dedi Şafak abi bıkkınca.

Hadi yine yırttın Zeynep!

15 MAYIS 2018 SALI

Bugün izin günümüzdü Zehra'yla. Duru için başhemşireyle konuşmuş ama izin alamamıştık. Üzerimde jile elbisemle altım-

da bikini, plaja gelip kurulduk. Mayıs olduğu için şapka takmamıştım, güneş gözlüğüm vardı sadece... Üzerimdekini indirip şezlonga kuruldum. Funda için de bir şezlong tutup yanımıza koyduk.

Zehra'ya "Ben suya gireceğim, siftahımı yapayım." dedim. Zehra,"Funda gelince gireriz, girme şimdi!" dedi.

"Yaa uf, bekleyemem, soğuk da olsa denizi özledim." dedim ve arkamı dönüp ilerledim. Göbeğime kadar gelince su soğukluğunu hissettim gerçek anlamda. Arkamı dönüp Zehra'ya, "Soğukmuş." deyip titrer gibi yaptım. O sırada Funda *Range Rover*'dan inip yanımıza gelmeye başladı. Şafak abi sertçe arabadan inip kaşlarını ciddi manada çatmış, bana bakıyordu.

Takma Zeynep, dengesize gelmiştir gene bir yerlerden!

Arkamı dönüp aheste aheste suya girdim. Su o kadar soğuk olmasına rağmen gurur yaptığım için daldım ve boyumu aşana kadar da çıkarmadım kafamı.

Kafamı çıkardığımda gitmişti. Kızlar şezlongda muhabbet ediyordu. Biraz daha ilerledim, bayağı açılmıştım ve sağa sola rahat yüzebiliyordum. Derinler kıyılar kadar kirli değildi.

Köpekleme yüzerken alttan balık değince çığlık attım. Etrafa bakınınca göremedim balığı. Biraz kıyıya gitmek isterken bir daha sertçe tokuşturdu.

Yalnız büyük bir balık Zeynep! Yunus olabilir mi? Belki oynamak isteyen bir yunustur? Saçmalama Zeynep, yunuslar sürüyle gezer, bakınca görürdün yunusları...

Korktuğum için kıyıya gitmeye karar verdim, hızla iki kulaç atmıştım ki iki ayak bileğimden birden suyun bir metre derinliğine çekildim. Korkudan işeyebilirdim ama yaptığımız Kegel egzersizleri sağ olsun...

Geri yüzeye çıkmaya çalışırken belimden tutulup havalandığımı hissettim. Öksürüklerle havaya kavuştuğumda, karşımda Şafak abinin yüzünü gördüm. Şaşkınlığımı ve korkumu atınca

bağırmaya başladım. "Ne yaptığını zannediyorsun?!" diye bağırdım.

Neredeyse otuz iki diş sırıtıyordu. "Sen oynamak istedin, oynuyoruz işte!"

"Bırak ya!" dedim omzuna vurarak. Tişörtle denize girmişti.

"Ne oldu?" dedi.

"Yok... Yok bir şey! Kıyıya gideceğim ben." dedim yanından ayrılmak için hamle yaparken. Bileğimden yakalayıp kucağına aldı. "Sen hep böyleydin, biliyor musun?" dedi.

"Nasıldım?"

Zeynep adam seni kucağına aldı! Sen bunu mu soruyorsun?

"Mızıkçısın! Sen gözümün içine baka baka oynamaya daldın bu suya, şimdi de oynayacağız ve şansına, ben suda oynamayı çok severim..." dedi sırıtarak.

Ellerini belime sarmış, beni suda tutuyordu. Çok yakındık ve bu yakınlık benim kalp sağlığım için hiç iyi değildi.

Birbirimize bakıyorduk, ikimizin de ağzını bıçak açmadan.

"Sence neden gittikçe zorlaşıyor, bir ay önce bile daha kolaydı..." dedi yüzü yüzümde soluklanırcasına sessizliği bozan bir fısıltıyla.

Anlamadım ve, "Ne?" diye sordum yüzüne kısa bir nefes vererek.

Burnunu burnumun etrafından geçirip sanki yüzümü koklarken gayriihtiyari gözlerimi yumdum.

"Senden uzak durması gittikçe zorlaşıyor." dedi hâlâ yüzümü koklarken.

"Durma." diye bir ses çıktı dudaklarımdan. Sanki sesim benden habersiz, ona yalvarıyor gibiydi.

Bir an gözleri kararmış baktı bana gözlerini açıp. Sonra beni kucağından gerçek manada suya atıp, ellerini saçlarının arasından geçirdi derin bir nefes verirken.

Çok geçmedi ki yarım ağız bir tebessüm etti, "Sen yüzemeyeceğin sularda yüzmek istiyorsun kızım!" dedi inatlaşır gözleriyle.

İnada inat kalkan çene ucumla, "Ben yüzemeyeceğim sulara girmem! Bırak da ona ben karar vereyim!" dedim.

Duydukları donuklaştırdı bakışlarını ama nedense bir süre sonra keyfi yerine geldi. Kollarını tekrar belime sardı ve gülerek, ki onu ilk defa bana karşı bu kadar içten ve muzipçe gülerken görüyordum, başını yan yatırıp konuştu. "Sonra pişman olma!" dedi.

Ona ilk defa bu kadar yakındım ama bedenim bu durumu hiç yadırgamıyordu. Bilakis nefesi nefesimi, tenim tenini çok sevmişti.

Islanmış cildi ise yakından çok güzel gözüküyordu. Cevap vermek yerine onu izliyordum bu anlarda. Bir tabloyu izler gibi izliyordum onu, sonra büyüden uyandıran bir sertlik hissettim tam karnımda.

Aklım başıma gelmiş olacak ki, "Bu... Bu ne?" dedim tedirginice.

Biliyorsun Zeynep ne olduğunu!

Gülmemek için dudaklarını ısırdı ama dalgaya aldığı barizdi.

"Ne ne?" dedi.

"Karnımdaki diyorum, ne?! Çekilir misin?!"

"Bir şey yok orada.." derken artık otuz iki diş gülmeye başlamış ve muhteşem gamzelerini ağırlıyordu yanakları.

"Bu ne, balık mı!?" dedim imayla tek kaşımı kaldırıp, gözümle karnımın olduğu yeri işaret ederek.

"Yakala bakayım balık mıymış!"

Beynimden vurulmuşa döndüm.

"Şafak abi..." dedim gözlerim fal taşıyken.

Korkudan ayıya dayı diyorsun Zeynep şu an...

Kocaman bir kahkaha attı. "Abi mi??" Sonra sırıtarak beni kendine biraz daha yaslayıp karnımdaki baskıyı belirginleştirirken, "Abi deme, lazım olur!" dedi.

"Hah! Te... terbiyesizsin!" diye omzuna vurmaya başladım art arda.

Zerre sekme olmadı tabii, kahkaha atmaya başladı. Gamzeleriyle başını arkaya atarkenki kahkahası senfoni orkestrası gibiydi.

Beni kucağından saldı, arkamı kendisine döndürdü ve sırtımı göğsüne yasladı. Yüzü sağ boyun girintimdeydi, eliyle elimi tuttu ve benim elimi kullanarak uzak bir kıyıyı işaret etti ve şakağıma doğru kısık sesle konuştu. "Bak orası Yalova, ben buradan oraya kadar yüzebilirim ve emin ol, bana hiç zor gelmez, yorulmam da... Ama senin yanında, sana dokunmadan durmak, işte o çok zor ve beni hiç ummadığım kadar yoruyor bu ara. Mantıklı düşünme yetimi kaybetmek üzereyim..."

Hiç cevap vermedim, gözlerini yüzümde hissediyordum. Uzun bir sessizlikle Yalova kıyılarına baktım. Ben Yalova'yı izlerken, sağdaki yüzüyle yanı başımdan beni izliyordu. Bu sırada sol elinin belimi daha çok sardığını fark ettim.

Belli aralıklarla burnunu kulak arkamdan değer gibi geçirip derin bir nefes çekiyordu ciğerlerine... Her kulak aramla boynumun arasında burnuyla gezişinde sol elini sıkıyordu karnımın üstünde...

Denizin iyotlu havasıyla harmanlanmış kokusunu çekiyordum ben de içime onun yüzüne dönmeden... Denizin durgun şırıltı sesine, ritimle eşlik eden usul nefesini dinledim ezberlemek için.

Bir süre sonra, gözlerim uzak bir kıyıya daldı ve sesime hüzün çöktü. "Daha bir hafta önce *'Biz ayrı dünyaların insanıyız.'* muhabbeti yapıyordun; şimdi de dokunmadan duramıyorum diyorsun.."

Ardından yüzümü ona döndüm, yüzüme birkaç santim kala hemen üzerimdeydi bakışları. Sağa döndürdüğüm başımla, yüzüne çok yakın mesafeden konuşmaya devam ettim. "Dur sen daha *'Sorun sende değil Zeynep, bende.'* muhabbeti yapmadan ben söyleyeyim; evet, benden yana değil senin sorunun; sorunun şu, sen benim seninle yüreği ortaya koymadan sevişmeyeceğimi biliyorsun ve yüreğini ortaya koymak konusunda kendine güvenmiyorsun. Ben senden daha yürekliyim, biliyor musun? Ömrüm boyu hiç sevişmedim ama seviyorsam yeter ki dibini görmesem de balıklama dalarım senin sularına. Sana yetememekten korkmam... Ama sen bir kere olsun yüreğini ortaya koyup da sevişmeye korkuyorsun!"

Düşünür gibi beni dinliyordu kaşları hafif çatılmıştı. Acı geçti bir ara göz harelerinden...

Sonra derin bir nefes alıp kafasını sağa doğru tekletti. Acı ve dalga geçer bir şekilde tebessüm edip işaret parmağının sırtını yanağımda gezdirerek, "Ah be Zeynep, o kadar masumsun ki... Ben de hiç sevişmedim, biliyor musun?" dedi.

Aaa Zeynep, bakirmiişşş! Kaportayı elletmiş ama sağlam yaniii!!! Ayyy yerim onu been...

"Bakir erkek en sevdiğim!" diyordu içimdeki Romantik Kız...

Sağ kulağıma eğildi ve tehlikeli bir tonda fısıldadı.

"Çünkü ben sevişmem, beceririm!" dedi.

İçimdeki *Romantik Kız* şok...

Yüzünü hizama getirirken kararmış gözleriyle karşılaştım... Balkonda müzik dinlerkenki gözlerinin aldığı hâle benziyordu... Kısık ve siyaha çalmış...

İstemsiz kaşlarımı çattığımda tekrar derin bir nefes alıp beni kendinden uzaklaştırırken, "Hadi kıyıya, üşüyeceksin, bu su senin için fazla soğuk, hasta olacaksın, hadi!" dedi sert bir tonla.

Ardından suya dalıp, sağ tarafa doğru gözden kayboldu.

Denizden çıktığımda havlularıma sarındım. Bumbuz ol-

muştum. Plajda ellerini kavuşturmuş tek ayağıyla yeri döven Zehra bana dik dik bakıyordu. Zehra sinirle konuştu. "Neredeydin sen?! Az kalsın sahil güvenliği arayacaktım!"

"Yüzerken dalmışım işte, derinlere gitmişim fark etmeden.."

"İyi Yalova kıyısına çıkmadan geri dönebilmişsin, bu kadar zaman ne yaptıysan?!"

Yalova kıyıları...

Deniz tuzunu evdeki duşta üzerimden durularken, annemler aşağıda ablamla kek yapmışlar, çayı demliyorlardı. En sevdiğim keki yapın diye yalvarmıştım resmen, ıslak kek... Hızlıca aşağı indim. Ablamlar mangal yaptığımız pazar gününden beri buradaydı ve Halil'i tuvalete alıştırmaya çalışıyorduk.

"Off, bayılırım!!" deyip dilimlemeye başladım borcamdaki keki. 3 tabağa da kek koyup kış bahçesine götürdüm.

Annemlerle çay içip muhabbet ettikten sonra biraz kitap okuyacağımı söyleyip odama çıktım. Akşamüstü olmuştu. Detoks suyumdan içecektim ki mutfakta unuttuğumu fark ettim. Daha babamla abim gelmemişti. Geri mutfağa indim. Merdivenlerin sonunda annemin fısıldayarak ama acı dolu sesini duydum.

"Elleri kırılsın inşallah!"

Kaşlarımı çattım, kimin diye düşünürken annem devam etti.

"Çürütmüş resmen Zişan, bu ne?"

Ablam soğuk bir sesle cevap verdi.

"Tamam anne, sür şu kremi, hadi!"

"Başka nerelerinde var kızım? Çıkar şu üstünü bakayım!"

"Anne bırak, gerek yok!"

"Çıkar Zişan, bak attırma benim tepemi, zaten zor susuyorum."

"Anne tamam, sen dokunma, ben çıkarırım..."

"Bu ne kızım?" dedi annemin ağlayan sesi ve devam etti.

"Geçen seni alırken bir daha olmayacak demedi mi bu adam?!"

"Anne lütfen, konuşmak istemiyorum.." dedi ablamın bıkkın sesi ve devam etti.

"Anne lütfen, tamam, bir daha olmayacak işte... Bak, olay çıkarırsan bir daha buraya da gelmem! Halil için katlanıyorum zaten, sen de Halil için susacaksın!"

Annem ağlıyordu. "Yavrum, senin yavruna yapsalar bunu?!" Bir hıçkırık koptu annemin boğazından.

"Anne tamam, sus! Zeynep duymasın, onu hiç zapt edemeyiz. Ne olur sus anne, sabreden benim, Halil büyüsün, boşanacağım zaten.."

"Kızım o kadar sene böyle geçer mi?! Kafayı mı yedin sen??"

"Anne ne olur sorgulama, benim sorgulanmaya mecalim yok, hadi sür şu kremi de kimse görmeden giyineyim..."

Uzun bir sessizlik oldu, sonra annemin ara ara kısık hıçkırıklarını duyuyordum.

Annemin çatallaşmış sesi geldi.

"Ben bahçeye çıkıp sebzeleri sulayacağım, beş dakika bekle böyle, emsin kremi. Kalın tabaka sürdüm. Emince giyersin üstünü... Gel anneanneciğim, bahçede tomtomlara bıcı bıcı yaptıralım."

Koşarak soldan merdivenin altındaki ardiye boşluğuna girdim. Halil'in neşeli sesinin ardından dış kapı sesini duyduğumda yerimden usulca kalktım, ayak uçlarımda ilerleyerek salona yöneldim. Ablam sırtı kapıya dönük, sol eliyle sağ koluna krem sürüyordu.

Sırtı tam orta yerden, iki karış kırmızıyla karışık morarmıştı. Belli noktalardan kan toplamıştı.

Bel oyuntusunun orada, sağında bir morluk daha vardı, daha küçük çapta. Kollarında da yine irili ufaklı morarmalar ve el izleri vardı.

Bu yaralar en az 3 gün öncesine ait olmalıydı. Ablam pazar sabahından beri buradaydı. Ama yine de daha yeni gibi duruyordu... 3 gün önceki hâlini düşünmek bile istemedim... Ablam pazar günü 'ah'lamamıştı bile...

Tüm duygularımı bastırarak ağzımı açtım. "Ne zamandır dövüyor seni?"

Ablam şimşek gibi fırladı, üzerinde sadece sütyeni vardı. Hayal kırıklığı ve şaşkınlıkla baktı. "Ze- Zeyneep.."

"Ne zamandır abla?" dedim sinirle soğuttuğum, acıyla harmanladığım, isyanla tutuşturduğum sesimle.

"Zeynep bak, lütfen sen karışma!"

"Neye abla?! Karışmayayım, öyle mi?! Sen şu hâlinle aynaya baktın mı hiç? Seni bu hâle getiren adamla aynı çatı altında niye duruyorsun??"

"Zeynep bak benim evliliğim, benim hayatım, sen karışma lütfen."

"Bakalım babama da *'sen karışma'* diyebilecek misin? Yürü, babama gidiyoruz! Oradan da hastaneye, darp raporu alacağız!"

"Hayır Zeynep, hiçbir yere gitmiyorum ben! Sen de gitmiyorsun!"

"Hadi yaa! Sen kendine kıyabilmişsin abla ama ben sana kıymayacağım!! Ya babama gideriz, oradan da hastaneye ya da ben o adamı gebertirim!!! Şimdi sen ister burada otur ister gel!"

Arkamı dönüp hızla dış kapıya yürüdüm. Kapıya geldiğimde hızla koluma yapıştı, iteledim.

Ayakkabılarımı kapının dışında hızlıca ayağıma geçirmeye çalışıyorken ablam bağırıyordu. "Zeynep, dur lütfen. Yapma ne olursun! Biraz sakin ol!"

Ayakkabılarımı bağlayıp sinirle kalkıp parmağımı salladım. "Ne sakin olması ya?! Sen kendine bunu nasıl reva görüyorsun?!"

Hızla antrenin merdivenlerinden inerken koluma yapışmaya çalışıyordu, itekliyordum.

"BIRAK ABLAA!" diye bağırıyordum.

Annemin sesini duydum. "Zeyneepp!"

Saçlarım ablamla debeleşirken önüme gelmiş bir şekilde karşıma baktım. Annem, Halil ve yan bahçede Hediye teyze, muhtemelen arabadan yeni inmiş olan Funda ve *Funda'nın abisi* şaşkın bir şekilde bize bakıyordu.

Ablam da onlara bakakalırken, ben fırsattan istifade ilerlemeye koyuldum. Annem keskin bir tonla, "Zeynep sana nereye dedim?!" dedi.

Sinirle anneme dönüp, "Senin en baştan yapman gereken şeyi yapmaya!" diye bağırdım.

Önüme dönüp hızla bahçe kapısına giderken, ablamın annemin yanına gidip yalvardığını duydum.

"Anne, ne olur bir şey yap! Yakıp yıkacak etrafı! Ne olur anne, yangın yerine döner her yer!" Annem, "Zeynep, Halil için bari dur!" diyerek yanıma yaklaştı. Ben durmadım, arkama dönüp, "Asıl Halil için yapıyorum!" dedim. Sağa doğru yoluma devam ettim. Tam Hediye teyzelerin kapısının hizasına gelmiştim ki annem, "Zeynep dur, yoksa hakkımı helal etmem!" dedi.

Kalbime bir bıçak saplandı sanki. Arkamı döndüm, gözlerim dolmuş bir şekilde hayal kırıklığıyla... Annem ağlıyordu, ablam ağlıyordu, Halil ağlıyordu...

"Ne?" dedim, sesim hayal kırıklığıyla titrerken.

Annem ağlamasına rağmen keskin hareketlerle bahçeden çıkıp yanıma geldi. Hâlâ inanamayan gözlerle ona bakıyordum.

"Kimse bir evladı annesinden fazla düşünemez Zeynep. Ha-

lil için susuyorum diyorsa ablan, sen de sus! Halil babasız kalırsa bu kadar küçük yaşta, sen büyüyünce Halil'in yüzüne nasıl bakacaksın?? Babanın yüreğine iner hem... Ben kendim konuşup halledeceğim o köpekle! Ama sen... Sen karışmayacaksın!"

Gözümden düşen bir damla yaşla sordum. "Ya bir gün kızını sakat kalmış ya da ölmüş bulursan? Ablam ne yaşadığının farkında bile değil. Bari sen anla... Ya bir gün... Çok geç kalmış olursan anne?"

"İzin vermeyeceğim diyorum ya Zeynep!"

Gözyaşlarım gözüme hücum ederken avucumla bileklerimin kesiştiği noktaları gözlerime bastırdım sert bir şekilde ve bekleyerek hıçkırığımı yuttum. Herkesin şaşkın bakışlarını üzerimde hissederken ağlamamak için çenemi kastım.

Arkamı dönüp sinirle ilerlemeye devam ettim. Annem bir kez daha arkamdan bağırdı. "Zeyneepp!!"

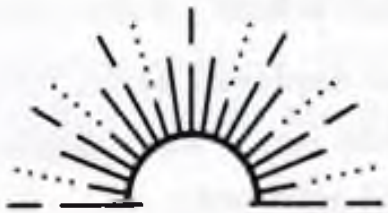
Ona dönmeden sert bir şekilde bağırdım. "TAMAM!"

Bir *'Tamam'* bu kadar yarım olabilirdi...

Hatta yarımdan az, hiçe yakın...

Biliyordum ki bu *'Tamam'* benim için ömür boyu bir pişmalık olacaktı...

Fakat bilmediğim şey şuydu ki bu 'Tamam' benim hayatımın en büyük pişmanlığı olacaktı... 15 Mayıs 2018 günü o 'Tamam'ı hiç demeniş olmayı dilerdim...

Soldaki sokaktan tekrar aşağı doğru sahile inmeye başladım. Gözyaşlarım yanaklarımı sessiz sessiz ıslatırken en büyük öfkem kendimeydi...

Nasıl da duymamıştım yanı başımdaki ablamın sessiz çığ-

lıklarını? Ne zaman alışmıştı ablam bu kadar sessiz çığlıklar atmaya?

Önce sevgisini verdiği bu adam birer birer almıştı ondan her şeyini... Kendini o kadar köle hâle getirmişti ki mesleği, kişiliği, kadınlığı her şeyini unutmuştu.

Peki ben ne yapıyordum şimdi?

Demin susacağımın teminatını vermiştim ben.

Sahile ulaştığımda güneş batmıştı. Sol tarafa doğru, teknelerin olduğu girintiyi de geçip sessiz sedasız oturdum betondan iskeleye...

Sessiz sessiz ağlarken susmadı içimdekiler... Onların çığlıklarıyla eş değer yükselirken ağlamam, en son bağırmamak için karnıma çektiğim dizlerime gömdüm kafamı. Ellerimle sardım dizlerimi ve omuzlarım sarsılarak ağlamaya başladım.

Yanıma biri oturdu, kafamı çevirip bakmadım. Kokusu tanıdık, kokusu güzeldi...

Başımın üzerinde bir baş hissettim, saçlarımda bir öpücük... Bir dal sarmaşık misali en derinlere bir tılsım yayıldı. Ruhumu öptü, her kim öptüyse... Saçımın her bir teli bu usul ve üstten öpücüğü her nasıl olduysa hissetti.

Kafamı kaldırmadım. Sadece ağlamam biraz durulmuştu. Omuzlarımdan sarıldı...

O an yüzümü yukarı kaldırmadan, kafamı kaldırıp göğsüne dayadım. Çekti beni sinesine ve başımın üzerine çenesini koydu... Buram buram yayılan erkeksi kokusuyla yaşlanmış gözlerimi yumdum huzurla. Kokusu tüm olanları unutturmaya kâfiydi. Hele ki ilk defa bu denli hissettiğim bedeni bir mabet gibiydi. Tüm dünya bir perdenin arkasındaydı artık. Böylesine güzel bir yara bandı bulmuşken, yarama şükredecektim neredeyse...

Bu kadar farklı bir his, nasıl bu kadar tanıdık olabilirdi?

Durgun denilebilcek bir sesle, "Seni kim ağlattı?" dedi.

Cevap vermedim, burnumu çektim sadece. Sözler girerse aramıza, bu büyü bozulur diye korkuyordum.

Elini sol yanağıma koyup yüzümü döndürdü yüzüne karşı. Onun istediği olana kadar vazgeçmeyecek bir ısrardı bu.

İrdeleyerek, "Ne oldu, anlat. Benim çözemeyeceğim bir şey olduğunu düşünmüyorum." dedi.

"Ama ben senin çözmeni istemiyorum." dedim sert bir sesle.

Sinesinde huzuru bulmama rağmen sesimin isyanını dindiremiyordum.

"Seni bu kadar üzüyorsa çözerim!" dedi.

Sanki ona vazifeydi?!

"Niye? Niye, niye?!" dedim baskıcı bir sinirle.

Şaşkın ve sinirlendirmeye korkar bir şekilde cevabı kendi içinde aradı.

"Sen üzülme diye..." dedi sınavda doğru cevap verdiğine emin olamayan çocuklar gibi.

Gözyaşlarım daha yanaklarımda tazecikken sesli bir kahkaha attım kafamı geri atarak.

Afalladı.

Devam ettim, "Ben üzülmeyeyim diye, öyle mi?" dedim kaşlarımı havalandırarak. Ardından dudaklarımı kafesleyerek başımı salladım ve devam ettim. "Sen! Dengesizlikler abidesi SEN! Benim üzülmemi mi düşünüyorsun?!"

Neredeyse kekeleyecek bir sesle, "Sinirlisin Zeynep. Ben senin iyiliğin için dedim..." dedi.

Bir hışımla ayağa kalktım, "Düşünemezsin sen benim iyiliğimi! Beni hem dipsiz kuyulara atıp hem de beni düşünemezsin!" diye bağırdım sahil boyu yankılanacak şekilde.

Dalga geçer gibi güldü ve tıslayarak devam etti. "Kuyu mu? Kuyu... Kuyu, öyle mi?"

Gülüşü çok psikopatça bir hâl almıştı. Ardından imâlı bir şekilde sesini yumuşattı.

"Sen kuyuda olduğunu mu düşünüyorsun Zeynep? Sen bu dünyanda, her şey elinin altındayken, bir kuyuda olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?" Bir anda gürlemeye başlayınca yerimde zıpladım. "Ne zamandan beri cennet gibi yer, kuyu oldu?!" sonra ateşleri savurur gibi bağırarak göğsüne elleriyle vurdu.

"Sen ömrün boyunca kuyu mu gördün Zeynep?! Kuyu nerede, biliyor musun?! Burada kuyu! Kuyu benim içimde!"

Ben yükselen sesine şaşırarak ona bakıyorken, o süratle yanıma geldi. Kısık ve soluk soluğa sesiyle, "Sen cehennem kuyularına düşme diye ben kendimle savaşıyorum! Çukurlarımda kaybolma diye kendimi tutuyorum. Sen ömrünü, yarını olmayan bir adama harcama diye; ben, kendi nefsimi çiğniyorum!" diye bağırdı.

O bağırınca, ben de bağırmaya devam ettim. Gururum zaten yerle birdi ama yine de vazgeçemiyordum.

"Böyle yanmıyor muyum? Peki sen? Sen de yanmıyor musun? Sen benim gözlerimden, benim acımı okuyabilecek kadar vâkıfsın, değil mi bana? Bak! Bak o zaman gözlerime!" diyerek yüzünün dibine girdim parmağımla yüzümü göstererek, kısık sesle devam ettim.

"Bak bu gözlere! Sayende yanıyorum ben. Tebrik ederim. Peki sen? Sen ne yapıyorsun? Üzülmeyeyim diye, öyle mi?!

"Cehennemmiş! Hah!" Alaylı ve fazlasıyla sinirli bir kahkaha firar etti dudaklarımdan. "Sordun mu bana?! '*Zeynep, benimle mi yanmak istersin yoksa bensiz mi yanmak istersin?*' diye sordun mu bana hiç?!" dedim artık isyan eder sesim boğazımı yırtarcasına.

Başını iki yana sallarken, gözleri alevden geriye kalan küllere döndü.

Sakin ve yalvarır bir ses tonuna büründü kelimeleri.

"Kalbim dipsiz bir çukur Zeynep. Sense kendini güçlü sanan cılız bir ceylandan başka bir şey değilsin. Bana bakarken titreyen bakışlarının bile farkında değilsin. Bende kaybolabileceğinin, ben istedikçe sönüp gidebileceğinin farkında bile değilsin. İşin kötü ve hiç istemeyeceğim yanı ise benden gitmek istersin de gidemezsin diye korkuyorum. Sen bana da hayatıma da dayanamazsın Zeynep."

Gözyaşları içinde gülerek konuştum. "Biliyorum, beni küçümsüyorsun. Ve biliyorum, korkuyorsun. Hepsini biliyorum... Aptal değilim. Anlıyorum. Ama bildiğim bir şey daha var ki sen hiç yanmamışsın..." dedim usulca.

Gözümdeki yaşları silerek ona arkamı döndüm. Tam gidecektim ki sol bileğimden tuttu.

Yüzümü ona dönmedim fakat arkamdan sesini duydum.

"Ben de yanıyorum Zeynep..." Bir mırıltıydı bu, konuşma bile değildi.

Elimi çektim ve bileğimdeki eli boşluğa düştü...

Aklıma bir hafta önce Beylerbeyi'nde benden gidişi geldi...

Kıyamadım.

Onun yaptığı gibi, gizli olan bu sandığı açmayalım kalsın deyip öylece bırakmaya kıyamadım.

Ani bir hareketle arkamı döndüm ve boşluktaki iki elininin kalın bileklerinden tuttum.

Beklemediği için yüzüme baktı afallayarak.

Gözlerimi gözlerine diktim.

"Gel, birlikte yanalım! Razıyım ben kalbindeki dibi olmayan cehennem çukurunda yanmaya. Dibine kadar giderim, dibi yoksa sonsuza kadar düşerim!" Gözleri hızla dolandı gözlerimde.

İki elini birden yanağıma koydu, burnumu burnuna dayayıp derin bir nefes çekerken gözlerini kapattı ve hızlı bir şekilde konuşmaya başladı.

"Ya çıkıp gitmek istersen Zeynep?"

"Çıkmak isteyen kim? Sen gitsen de ben gitmeyeceğim senden. Anla bunu! Tek başına uzaktan uzağa yanmaktansa, bir kere deneyelim! Yapamayacağım ya da yapamayacaksın diye düşünmeden deneyelim!"

"Ateşle oyun olmaz Zeynep. Denenmez bu. Sen benim nasıl biri olduğumun farkında mısın?"

"Ne yaparsan yap! Bana ne yaparsan yap! Başı da sonu da ne olursa olsun! Ben seninleyim! Beraber yapalım, beraber yanalım!" derken güçlü bir sesle, yanaklarımı tutan ellerini daha da sıktım. "Beraber olalım..." dedim en sonunda ince bir sesle titrer gibi. "Seni istiyorum. Öylesine değil, bir küçük kızın hevesi gibi değil... Yanmaya razı bir şekilde. Tam. Eksiksiz. Her şeyi göze alarak... Tamamen seni istiyorum."

Ben konuştukça kararan gözleri dudaklarıma indiğinde, iki elini de yanağımdan enseme kaydırdı ve aniden dudaklarıma yapıştı.

O kadar hızlı yaklaştı ki dudaklarıma, ben idrak edene kadar üst dudağım diliyle üst dudağı arasındaydı. Bir şeylerin hırsını çıkarır gibi ağzına alıyordu dudaklarımı. İştahla alt dudağımı yalayıp üst dudağımı emiyordu... Şoktan çıkmak ister gibi iki elimle tişörtünü kavradım. Hâlâ gözlerim açıktı ve şu anda kalbimin atışı yüzünden ölürsem, öteki dünyaya gözlerim açık gidecektim.

Tişörtünü kavrar kavramaz beni kendine yaslayıp sol elini başımın arkasına, sağ elini belime tamamen dolayarak öpücüğünü derinleştirdi. Hem alt hem üst dudağımı emiyor, birinden diğerine geçişlerde diliyle ıslattığı dudaklarımı tadıyordu...

Karşılık vermek istedim, üst dudağını dudaklarımın arasına almak istediğim anda kendini bana yaslayıp alt dudağımı hafif dişleriyle çekiştirdi. Karşılık bile veremiyordum.

Ağzının içine inlemek zorunda kaldım. Ben inleyince başımdaki elini belime indirdi, diğer elini de belime alıp ikisi birden

belimin oyuntusunda dolandırmaya başladı ve ağzımın içinde dilimi buldu. Dilimi yaladı... Anlayamadım bir an... Ben hiç böyle öpüşmemiştim.

Ağzı artık komple açık bir şekilde ağzımın içindeki dilimi yalıyordu...

O böyle dilimi yaladıkça karnımdan elektrik dalgası kasık arama hücum ediyordu... Bu dil yalama olayı beni ummadığım yerden vurmuştu...

Zeyneep, French Kiss filmini hatırla! Fransız öpücüğü buu...!

Hayır bir dakika, bu ondan daha iyi bir kere!

Oopss! Üzgünüm Fransızlar Yüzbaşı Şafak Mert Kurtoğlu sizin Fransız öpücüğünüzü çalıp bildiğin patentini almış!! Biliyorum, milli bir değerin çalınması çok koyuyor, şayet biz bu olaya Yunanlıların Antep baklavasına konmasından aşinayız...

Ama üzülmeyin sayın Fransızlar, adam gerçekten öpücüğünüzün hakkını veriyor. Ayrıca benden sonra hiçbir kadını öpmeyeceği için öpücüğünüzün patentini çaldırdığınız aramızda kalacak!

Yoksa emin olun, bir akşam yemeğinde Show Haber izlerken "Yunanistan artık baklavanın ana yurdu seçildi." diye bir millî gururunuzun başkasına gittiğini duymak, sofrada adamın tadını tuzunu bırakmıyor...

Dilimin yalanması beni bildiğin tahrik ederken, karşılık vermiş bulundum. Ben karşılık verince dudaklarımdan ayrılıp güldüğünü gördüm. Tebessüm ederek iki elini başımın yanlarına getirip, "Hoş geldin benim çukuruma!" dedi.

Ardından dudaklarımın üzerine kısa ve güçlü bir dokunuş yapıp devam etti, "Bana sevgili olmayı öğretmen lazım." dedi.

Ben de ne iyi bilirim sevgili olmayı, sorma! Ordinaryusum zaten sevgililik konusunda.

"Sen yüreğinden geçeni yap." dedim fısıltıyla.

Gülümsedi... Gülümsedim...

"Çok güzelmiş, devam edeceğim." dedi.

Ben onun ne demek istediğini anlayana kadar o beni tekrar öpmeye başlamıştı. Ellerini komple belime sarıp, dudaklarımda oyalanmadan direkt ağzımın içine daldı. Dudaklarım fazlasıyla ıslanmıştı. Bu sefer ben de karşılık vermeye çalışıyordum. Bir ara çenemden geçti dudakları diliyle beraber... Dudaklarımı üstten ve alttan son bir kez emdikten sonra geri çekilip, dudaklarıma bakarken başparmağıyla dudaklarımı okşadı.

"Tahmin ettiğimden daha güzeller..." dedi.

Sen bir de onu bana sor diyordu şu an öpüşme sarhoşu olan benliklerim...

Cevap veremedim. Gülümsedim sadece... Kalbim çok fena atıyordu ve yanaklarım kıpkırmızı olmuştu.

Burnu burnumda yüzümü izlerken, başparmaklarıyla da yanağımı okşuyordu. Boğuk bir sesle konuştu.

"Adımı söyler misin?"

Anlamadığım için yüzüne baktım kaşlarımı çatıp, "Ne?" diye sordum.

"İsmimi söyle!" dedi yine boğuk bir sesle.

"Şafak..." dedim fısıltıyla.

Dudağının kenarı tek taraflı kıvrıldı.

"Bir daha söyle!"

Ahanda Funda-Osman sendromu yaşıyoruz!

Neden istediğini anlamasam da "Şafak" dedim tekrar.

Sonuna *"abi"* eklemeden söylemesi bana da garip geliyordu aslında...

Ben tekrar adını söyleyince nefes alarak gözlerini kapadı, tekrar açtığında dudaklarını yalayarak geri çekildi.

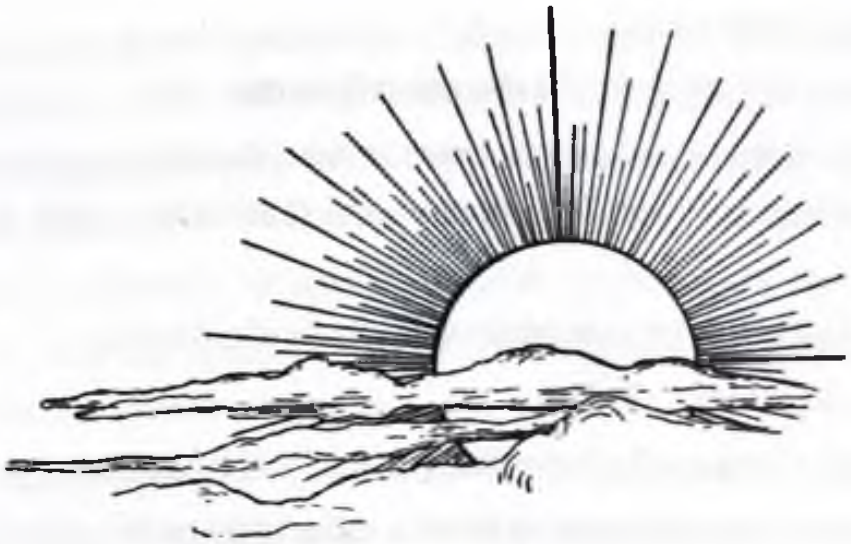
"Hadi eve gidelim, annen bayağı üzgündü." dedi başparmağıyla yanağımı okşarken. Annemi hatırlayınca şu anki mutluluğuma gölge, yüzüme de hüzün düştü biraz.

Elimi tuttu, bana gülümserken ben de ona gülümsedim.

Beni arabaya ilerletmeye başladı. İlerlerken parmak aralarımdan parmaklarını geçirip ellerimizi kilitledi ve elimi, varlığımı daha çok hissetmek ister gibi sıktı.

15 Mayıs Salı günü el ele arabaya yürüdük Tuzla'daki beton iskeleden...

15 Mayıs Salı. Tuzla. Beton iskele...

8. BÖLÜM
15 MAYIS SALI 2018
TUZLA / İSTANBUL

Eli elimde arabaya geldiğimizde elimi bırakmadan arabanın kapısını açtı, başımı koklayarak başımın üstüne bir öpücük kondurduğunda huzurla gözlerimi yumdum.

"Geç..." dedi ön koltuğu başıyla işaret ederek kendi tarafına geçerken.

Üstümden atamadığım bir tatlı şok dalgası vardı, bu sebeple çok tepki veremiyordum. Yerine geçince bana baktığını hissettim ama önüme bakıyordum.

Konuşmuyordu... Konuşmuyordum...

İkimiz de anın büyüsünü bozmaktan korkuyorduk sanki.

Klimaya uzandı ve düşük ayarda açtı. Ellerine takıldı gözüm...

Ne güzel de klima açıyor öyle! Elleri de kemikli... Of ben niye böyle oldum? Oldu olacak adamın üstüne atla Zeynep!

Açık hava daha mı iyiydi?! Bu arabada yalnız olmak bana hiç yaramadı şu an!

Kalbim çok hızlı atıyordu. Hızlı bir hareketle klimaya uzanıp soğuğunu daha da arttırdım. Bana bakınca açıklama ihtiyacı hissettim.

"Sıcak oldu sanki..."

Önüne dönüp otuz iki diş pis pis sırıttı.

Aferin Zeynep, anladı işte adam! Oldu olacak yanıyorum söndürelim mi deseydin! Tabii tabii derdi o da... Sonra da... Offf, çık aklımdaaan!

Eve yaklaştık ve tam bizin evin önünde durdu.

"İyi akşamlar." dedim.

İnmek için kapı koluna uzandım ki sol bileğimi tuttu.

Ne oldu der gibi merakla ona döndüğümde gözlerini kısıp ve, "Böyle mi gideceksin?" dedi.

"Anlamadım?"

"Yapma, sevgililerin böyle gitmediğini biliyorum, o kadar da değil." dedi sırıtarak.

Sevgililer nasıl gidiyorlardı ki Zeynep? "Bunun için bir sene öncesinin arşivini açmam lazım, beklee!" diyordu içimdeki Bilgiç Kız. "Eveeet.... sen Emre'yle yanak yanağa öpücük atıp gidiyormuşsun ama şöyle bir şey var, Emre bile buna 'bu kadarcık' mı diyordu...

Muhtemelen Şafak'ı yanağından öpersen, sevgilik kavramına ilk günden siktiri çekebilir! Seçim sana ait, bilgiler bu!"

Kendimce mantıklı olan bir seçim yaptım ve sağ yanağına bir öpücük verdim. Anında yüzünü bana dönüp, "Dalga mı geçiyorsun?" dedi.

Şaşırmış gibi yaptım ve, "Yoo.. Bendeki sevgilik böyle. Hem ne yapsaydım, evimin tam önünde seni dudağından mı öpseydim?!" dedim.

Kafasını anlaşıldı der gibi aşağı yukarı sallayarak, "Eve gelmeden o öpücüğü almam lazımdı. Doğru!" dedi nefesini vererek.

Sahilde genzime kadar öptün ya adam, daha ne alacaktın?! Ciğerimi sökecekti daha herhalde...

"İniyorum ben." dedim bir şey daha demesine izin vermeden.

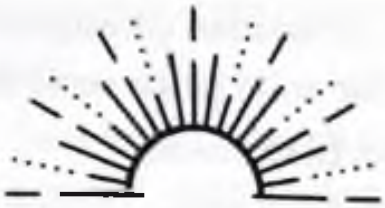
"Ama ben daha öpmedim..." derken arabanın kapısını suratına kapattım. Hâlâ daha öpmenin derdindeydi!

Eve doğru yürüyüp kapıdan içeri girerken arkama baktım, arabadan çıkmış elleri cebinde çapkın bakışlarla beni izliyordu.

Zeynep, erimeden gir içeri... Birazdan ağzının suyu akabilir.

Yüzümde de aptal bir gülümseme varken eve girdiğimde kalbim hâlâ çok hızlı atıyordu.

İnanamıyordum... Gerçekten beni öptü mü? Yüzümdeki hâlâ o aptal gülümsemeyle odama çıktım. Yatağın üzerine saldım kendimi ve gülümseyen yüzümle tavanı izledim.

16 MAYIS 2018 ÇARŞAMBA

Mutluluğumu hiçbir şeyin gölgeleyemediği bugünde, kalbim sahibine kavuşmuş olmaktan sebep tam bir sarhoştu ve bu sarhoşluk benim sinir sistemime çok yakışmıştı.

Günün sonuna doğru çalan telefonuma bakınca içimde bir şeyler kanatlanırken, yüzümde dünyanın en aptal sırıtışı vardı. Ama telefonumda hâlâ "Şafak abi" diye kayıtlıydı.

'Abi deme lazım olur' diye mi kaydetseydim acaba?

'Lazım'?

'Balık'?

'French kiss'?

Düz 'Şafak' diye kaydedersin Zeynep, hadi sonra düşünürsün, aç şu telefonu!

"Alo?"

"Zeynep'im?"

Nereye doğru düşüyorduk Zeynep?

Derin bir nefes aldım, "Efendim?" dedim yumuşakça.

Acilen Funda'dan cilve yapmayı öğrenmeliydim.

"Seni almaya gelebilir miyim? Bir yere gideriz diye düşündüm?"

"Oluur..." dedim mırıldar gibi.

Derin bir nefes verdi. "Tamam, birazdan oradayım."

"Tamam, *bye bye*." dedim ve anında direkt kapandı telefon.

Nasıl yaa 'önce sen kapat', 'hayır önce sen' muhabbeti yok muydu? Yok artık, 30 yaşında adam o Zeynep! Sen fazla mı Funda-Osman izledin acaba Zeyneep??

Çıkışta soyunma odasından çıkmıştım ki oturakta ayakkabılarımı bağlıyordum. Bir anda gelen sesle ürktüm.

"Yarım saattir seni bekliyorum."

"Ha!" Kısa bir çığlıkla irkildiğimde Şafak ellerini kavuşturmuş ve koca cüssesiyle karşımda oturuyordu. Hayalet gibi bir şeydi bu.

"Se- Sen... Sen ne ara geldin?" dedim şaşkınlıkla.

"Geldim ama gitmek istiyorum Zeynep. Biraz acele eder misin?" dedi sabırsızca.

"Tamam..." dedim ama utanıyordum. Ben ve o sevgili olarak ilk defa bir yere gidecektik. Ben kendimi liseli ergenler gibi hissediyordum. Ayağa kalktığımda ayaklandı ve hemen gelip sağ elimi tuttu. Sanırım kalbim kudurmuştu. Zil zil oynuyordu. Üstüne üstlük çıkışta Zehra ve Duru bizi görünce, "Aaa, neredeydin Zeynep?" dedikleri anda iç içe geçmiş ellerimize kilitlendiler. İkisi birden gözlerini açarak şok olmuş vaziyette ellerimize bakıyorlardı.

Kalbimi sarhoş eden adam, onların elimize bakmasıyla parmaklarını parmak aralarımdan geçirip elimi tamamen kavradı. Şafak'ın -ki Şafak derken hâlâ bir garip oluyordum- beni arabaya doğru götürmesiyle kızlara uzaktan el salladım.

İkisi de güneş batarken veda eden *Teletabiler* gibi kafalarını sağa eğmiş, anlayamadan bakıyorlardı...

Batarken güneş ardından tepelerin

Veda vakti geldi teletabilerin

Güle güle Lala

Güle güle Po

Ben veda ederken onlara, arabaya bindim. Sağ aynadan gördüğüm kadarıyla hâlâ orada dikili kalmışlardı. Arabaya binince anneme geç geleceğimi söyleyen bir mesaj attım. Ona kızgındım aslında ama biliyordum ki merak ederdi.

Şafak hiç konuşmuyordu, sanki çenesi de gergin gibiydi.

"İyi misin?" dedim.

Çenesi gevşedi, bana baktı, tebessüm edip önüne dönerken, "İyiyim, sen iyi misin peki?" dedi kuşkulanır gibi.

"Gayet iyiyim." dedim tebessümle.

Bana gülümseyerek baktı, dudaklarını yalayıp önüne döndü.

Sahile doğru sürüyordu.

"Sahile mi gidiyoruz?" dedim.

"Görürsün." dedi kısa ve net.

Onu izlemek isteyen gözlerime, camdan dışarıyı izlettim. Şayet gözlerimin biraz düstura ihtiyacı vardı, bir salsam nerelere nerelere bakacaklardı, tahmin edebiliyordum.

Marina Aquapark'a geldiğimizde, beni aquaparka mı getirdi yani diye düşündüm. Çılgınca eğlenen kalabalığın sesleri gelirken, otoparktan yine elimi kavramış bir şekilde çıktık. Sola aquaparka değil de sağa marinaya döndük. İlerlerken biz, karşımızdan hafif göbekli ve bronz esmer tenli kırklı yaşların sonlarında bir adam da bize doğru ilerliyordu.

"Selamün aleyküm Selçuk abi? Hazır mı?" dedi gelen adama doğru.

"Aleyküm selam komutanım, hazır hazır." dedi adam gülümseyerek.

Ben Selçuk abisinin eliyle işaret ettiği yere bakarken Şafak, "Eyvallah.." dedi adama. 30 metreye yakın uzunluktaki beyaz yata bakıyordum o sırada. Elimden tutup yata çıkardığında hemen ortada duran masayla şok geçirdim.

Başlangıçtan ara sıcağa ve tatlıya kadar her şeyin olduğu bir masaydı. Mum bile koydurmuştu... Gözlerim gayriihtiyari açıldı. Açık gözlerle ona baktım. Kendinden emin duruşuyla tebessüm ederek eliyle masayı gösterdi, "Sevgililer böyle yapıyor, değil mi?" dedi önemsiz bir şeyi gösteriyor gibi.

Ağzımdan güçlü ve kısa bir nefes vererek, "Mmm... Tabii, sevgililer böyle yapıyor... Aynen! Hızlı kapmışsın..." dedim.

Allah aşkına Zeynep, senin hangi sevgilin bunu yaptı?! Çarpılırsın! Şu an bu adamın boynuna atlaman gerekiyor, dedi içimdeki Romantik Kız.

Ellerini gene beline alan Asi kızım ise, Hadi len, oradan atlasın da götü kalksın değ mi! Yok Zeynep, sakın atlama! Böyle şeylere alışıkmış gibi yap!

Bu sırada bana sırıtarak bakan Şafak, ki hâlâ ağzım alışamadı, ben yatı biraz açığa alayım da otururuz, dedi.

Yattayız Zeynep, sen ilk sorman gereken şeyi niye şimdi idrak ediyorsun?! Adı üstünde 'yat'!! Aman Allah'ımmm! Açığa doğru da alıyor...

Terleyen ellerimi kot pantolonuma sildim ve peşinden kamaraya ilerledim. Neden bu adam bu kadar karizmatik olmak zorunda ki? Yatı kullanırken gömleğini geren omuzlarına baktım. Dokunmak istedim ama sırt bölgesi olduğu için cesaret edemedim.

"Yat kullanabiliyor musun?" dedim.

Soru mu bu der gibi baktı, önüne döndü.

Yani hakikaten soru mu bu Zeynep?

Yatı durdurup sabite aldı.

"Gel hadi..." dediğinde elimi tuttu. Arka güvertedeki masaya omuzlarımdan tutup beni oturturken tüm bedenimin titrediğini hissettim. Ardından tam karşıma geçti.

Masa çok doluydu, "Bu kadar yemek fazla değil mi?" dedim.

Yemeğini art arda lokmalarla yerken bana bakmadan, "Seni görünce iştahım açılıyor." dedi.

İltifat etti sanırsam. Buna da şükür...

Ben paçanga böreğini parçalamaya çalışırken bana, "Yesene..." dedi.

"Yiyoruuum..." dedim kestiğim parçayı ağzıma atarken. Yüzüme dalar gibi bakıp gülümsedi. "Senin menemenin kadar güzel olamaz ama..."

Şaşırdım, ilk defa benim yüzüme karşı yaptığım yemeklerden birini güzel bulduğunu söylüyordu.

"Daha önceden bir sürü yemeğimi yedin, bak aralarından birini beğenmişsin de niye yaptığım zaman söylemedin de şimdi burada, başka bir masada söylüyorsun?" dedim tek bir hamlede.

Afalladığını gözlerinden okudum.

"Aralarından birini değil, hepsini beğeniyordum. Mercimek çorban da bayağı iyi..."

Kaşlarım havalandı, "Hmmm... Çorban da iyi diyorsun." dediğimde imayla başımı salladım. "Başka?"

"Köfte." dedi rahatsız olmuş bir şekilde mırıldanırken.

"Ee, başka?" dedim o zoraki konuştukça onu sıkıştırır gibi.

"Sütlaç. O kadar iyisini Rize'de bile yememiştim." Şafak Mert Kurtoğlu'ndan itiraflar gözüme bakamadan gelirken, tek kaşımı kaldırmış, başımı sallıyordum.

"Affedersin ama dünyayı yemişsin benden de bir eline sağlık diyemedin mi bana?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

"Diyemedim." diye mırıldandı.

"Neden, diline mi yapışırdı?"

Yutkundu. "Bana yaklaşırsan kokun beni etkiler sonra."

"Sonra?"

Yapmak istediğimi anlayınca, sorgulanmak hoşuna gitmemişti. Önündeki paçanga böreğini çatalı bırakıp çıplak eline alarak kocaman bir ısırıktan sonra, kırmızı şarap kaderini kafasına dikti ve sinirli gözlerle bana bakıp, "Korkuyordum!" diye tısladı.

Memnuniyetle tebessüm edip paçanga böreğini elime aldım. Zevkle kocaman bir ısırık alıp çiğnerken, "Bak, şimdi de benim iştahım açıldı." dedim sırıtarak.

Ben gülümserken, o da bana dik dik sinirli bakıyordu.

Tam keyifle kadehimi kafama dikmiş içiyordum ki, "Ye ye! Enerjiye ihtiyacın olacak." dediğinde kırmızı şarap yolu şaşırdı ve nefes boruma gitmek istedi. Bir anda şarap boğazımda kalmasın diye bardağı hemen geri indirdim.

O sırada boğazımdan fırlayan şarap, dudağımla çeneme dökülmüştü.

Bana bakan bakışlarının niyeti bozduğunu okuyabiliyordum. Sol elimin tersiyle dudağımı sildim. Kendini toparlayıp yemeğine döndü, "Düzgün sil şu dudağını, kaldı hâlâ!" dedi tabağına bakarken.

Yemeğimi sessizce yemeye devam ettiğimde, o da gerçek manada masayı silip süpürmüş, midesini de şişirmişti. Bu adam bu kadar yemeye nasıl kilo almıyor ki, diye düşündüm.

Ama sormadım, muhtemelen yine şaka mı yapıyorsun der gibi bakardı mesleğini kastedip...

Yemekten sonra masayı topladık, içerideki kamarada ufak tip bulaşık makinesine yerleştirdim. Ben yerleştirirken, o da beni izliyordu.

Bulaşıktan sonra çantamdan el kremini çıkartıp elime sıktım. Tam yayacaken elimi tuttu ve ellerimin üzerine kendisi kre-

mi yedirmeye başladı. Yüzümde tebessüm, onu izliyordum. Kalbimi hiç kimsenin bu kadar ısıtmadığını hissettim.

Kremi sürdükten sonra avuçlarımın içlerini ve bilek içlerimi öptü. Gözlerime bakıp, sol elini yanağıma koydu.

"Bir insanın hiç mi kusuru olmaz?" dedi.

Bunu bana o mu söyledi yoksa ben sesli mi düşündüm, anlayamadım bir an...

"Ha?" dedim gayriihtiyari.

Gülümsedi ve eliyle yanağımı okşayarak, "Kusursuzsun." dedi yüzümü incelerken.

Cevap veremedim. Sonra derin bir nefes aldı, "Gel hadi, güverteye çıkalım, güneş batmak üzeredir..." dedi.

El ele çıktığımız ön güvertenin üzerindeki mindere oturup, beni de önüne aldı. Yatın önünü daha yatı ilk sabitlediğinde güneşin batışına göre ayarlamıştı.

Dizlerim karnıma çekili, sırtım göğsüne yaslı, başım sol boyun girintisindeydi... Arada saçlarımı kokluyor ve başıma öpücükler koyuyordu koklarken.

Güneş batana kadar güneşi izledim, onun kokusunu içime çekerken.

"Bu ilk buluşmamız olsun sevgilim..." dedi fısıltıyla. Gülümsedim. Yüzümü yüzüne döndüm, avuç içlerimi yanaklarına koydum ve daha çok gülümseyerek, "Evet, bu ilk olsun." deyip dudaklarına öpücük kondurdum. Sonra birkaç santim geri çekilerek, "Ama hiç sonu olmasın." dedim. Hayranlıkla yüzüme bakıyordu. Sağdaki eliyle başımı sol omzuna yatırıp yine sağ eliyle desteklediği başıma doğru yaklaştı. Dudakları, dudaklarımı bulduğunda güneş son ışıklarını veriyordu Tuzla'ya.

Şafak dakikalar boyu dudaklarımı içerken, artık omzunda sarhoş olmuş gibiydim. Geri çekilirken gözlerimi tam açamıyordum.

"Doymam mümkün değil... Ama biraz daha devam edersem

duramayacağım!" dedi. Elimle yanağını okşarken gülümsedim. Göğsüm göğsüne değecek şekilde beni kucakladı ve saçlarıma bastırır tarzda bir öpücük kondurdu. Kokusu boynundan daha yoğun geliyordu. Ne güzel boynu vardı...

Zeynep her yerine 'Ne de güzel, ne de güzel.' deyip duruyorsun zaten adamın...

"Zeynep'im..."

Zeynep'im de, canımı ye!

"Efendim?"

"Bazı şeyleri baştan konuşsak iyi olur. Ben çoğu zaman yanında olamayacağım. Bensiz kalacağın vakitleri öngöremem. Bilemem. Benimle olan zamanların benimle birlikte geçirdiğin vakitten daha fazla olabilir. Dayanabilir misin buna?"

"Beklerim..." dedim ne olacak ki der gibi omuz silkerken.

"Ben nasıl dayanırım bilmiyorum."

Anlamayarak yüzümü kaldırdım yüzüne doğru. Gözlerime bakarak konuştu. "Hiç bilmiyorken teninin yumuşaklığını, dudaklarının tadını; uzak durması kolaydı... Ama şimdi, her gün, her saniye gözümde tütüyor. Şimdi nasıl dayanırım bilmiyorum... Bu gerçekten zormuş..."

Omzuna hafif vurdum ve, "Bana tek parça ve sağsalim dönmeye odaklan sen sadece!" dedim gülümseyerek.

Sırıttığında kafasını aşağı yukarı salladı.

"Tamam."

Geceye iyice girmişti ki vakit, "Hadi dönelim." dedi.

"Olur..." dedim başımı sallayarak. Hızlı bir şekilde yatı sahile sürdü ama yavaş bir şekilde arabayı kullandı.

Araba rölantide gidiyor sanılabilirdi... Eve iki sokak kala durdu.

Kafamı anlamayarak sola çevirince yüzüme bakıp sırıtarak, "Tekrar aynı hatayı yapmayacağım!" deyip, elleriyle

kafamı arkadan sardığı gibi dudakları dudaklarımı buldu.

Alt ve üst dudağımı iştahla işgal ederken, "Aç ağzını!" deyip tekrar dudaklarıma gömüldü. Yapabildiğim kadarıyla ağzımı açtığımda, diliyle ağzımın içine girdi. Yanaklarım geniş ellerinin arasında eziliyor, dudaklarım baskısıyla sömürülüyordu. Ben tekrar öpüşüyle sarhoş olmaya başlamıştım. Alt dudağımı da dişleriyle çekiştirirken ağzının içine inlememle, ağzımın içindeki dilimi tekrar buldu, "Dilini uzat!" dedi boğuk ve fısıltılı bir şekilde.

Tekrar ağzımı keşfe çıkınca dilimi verdim, yaladı... Ve ben maalesef aşırı tahrik olmuştum. Hem dudaklarımdan öpüyor hem de iştahla yalıyordu ve bu işi büyük bir ahenkle yapıyordu.

Zeynepciğim, biz ona tecrübe diyoruz!

Siktir, siz ne derseniz deyin, bu çok güzel!

Artık kasıklarımdaki karıncalanma bayağı artmıştı ki alnını alnıma yaslayarak durdu soluk soluğa.

Başparmağıyla alt dudağımı aşağıya eğip sağa sola yön verirken konuştu. "Her karanlığa düştüğümde bunları hayal edeceğim..."

Kısa bir mühür öpücüğü koyduktan sonra dudaklarıma, kontağı çevirdi yine. Evin önüne gelince, ikimiz de aynı anda arabadan indik.

Eli belimde beni bahçe kapımıza yönlendirip, "İyi akşamlar." dedi

"Sana da..." dedim. Gözlerimiz birbirine zimmetli gibi ayrılmıyordu.

Evin kapısından girerken ona baktım, kendi kapısında duruyor ve benim girmemi bekliyordu.

Gülümsedim... Gülümsedi...

Yüzümde aptal gülümsemeyle eve girdim. Babamla abim televizyon izliyordu. Mutfakta annemle ablamı gördüm, ikisi de bana bakıyordu. Yüzümdeki aptal gülümseme soldu.

Halil'in bana, "Deeeyyssee," diye koşmasıyla tekrar gülümsedim.

Bütün akşamı Halil ile oynayarak geçirdim. İnsan kendini mutsuz eden şeylere değil, mutlu eden şeylere bakmayı bilmeliydi...

Ertesi sabah esnek mesai saatlerinden dolayı -yarım gün olan iş günüm olmasından mütevellit- öğlene doğru kalktım denebilir. Aşağı indiğimde annemler kış bahçesinde kahvaltı yapıyorlardı. Halil de mama sandalyesinde bebe bisküvisini döke saça yiyordu.

Annem, "Günaydın kızım." dedi.

"Günaydın." dedim sadece.

Biz sessiz sedasız kahvaltımızı yaparken, araba sesi duydum. Peşinden bahçe kapısı sesi ve biri kış bahçesine doğru geliyordu.

Başımı kaldırmadan, "Günaydın hayatım." diyen gereksiz eniştenin sesini duydum.

Başımı kaldırmadan kaşımın üzerinden bakınca ablamı yanaklarından öptüğünü gördüm. Elimdeki çatalı sıktım engel olamadan.

"Günaydın Zeynep." dedi, cevap vermedim.

Bir süre cevap bekledi sanırsam... Sonra tekrar sesini duydum. "Anne, sana da günaydın..."

Annem ağzını peçetesiyle silip, "Gel biz seninle mutfağa geçelim Bekir! Seninle konuşacaklarımız var." dedi.

Onlar mutfağa giderken, ben de ablama baktım. Peşlerinden mahzun mahzun bakıyordu.

Ah be ablam, seni kim alıştırdı böyle mahzun bakmaya?

Sonra bana döndü yüzünü ablam. Gözlerimi tabağıma geri indirdim. 20 dakika geçmişti ki annemle ablamın gereksiz kocası mutfaktan kış bahçesine geri geldi. Bekir'in yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Senin yüzün kızarabiliyor muydu ya?

İçimdeki öfkeyi susturup tabağıma geri eğdim başımı. Bu sırada Halil, "Bappa!" diyerek kollarını babasına uzattı. Halil'imi kucağına alan ablamın gereksiz kocası, ablamı da alıp gitti.

Peşlerinden baktım arabaya binene kadar... Anneme döndüm sonra, bardağına yeni koyduğu çayını içiyordu.

"Nasıl bu kadar rahat gönderebilirsin ablamı anne?"

"Bir daha yapamayacağına eminim çünkü!"

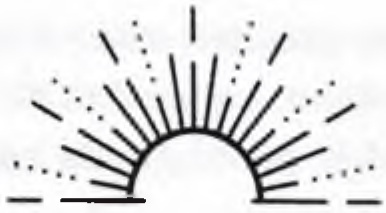
"Ya yaparsa anne?! Bu kadar olaydan sonra, ben ablamın sana bir şey anlatacağını da sanmıyorum. Bundan sonra ablam dayak yiyecek ve sana da söylemeyecek."

"O kadar kolay değil dayağı saklamak!"

"Anne ben hemşireyim, ruhum duymadı..."

"Senin daha yaşın küçük. Evlenince anlarsın!"

Sinirimin bozulduğu masadan peçeteyi çarparak kalktım.

Hastaneye girerken uzaktan Zehra'yı gördüm. Bana uzaktan seninle görüşeceğiz hareketi çakınca sırıtarak gülümsedim. Duru ise pis pis sırıtıyordu.

Gün olur devran dönünce, ben de aynen bunları onlara yapmayı aklıma kaydettim. Hastane çıkışı kızların sorgusuna kalmamak için gerçek anlamda kaçtım. Çünkü bu ayaküstü ko-

nuşabileceğim bir mevzu değildi. Eve geldiğimde herkes bahçedeydi. Hem de herkes...

Mevzu mu var? Babam da bahçede... Şafak'la beni mi öğrendiler?

Bahçeden içeri girdiğimde annemin bana seslenmesini duydum. "Kızım üstünü değiştir de gel, yemek yiyoruz."

Cevap vermeye lüzum görmeden odama çıktım. Üzerime göğüs kısmı biraz açık, ince askılı ve yine ince bir kumaştan dizlerimde biten bir elbise giydim.

En sonda Funda'nın yanına oturdum ve Funda'yla muhabbet etmeye başladım. Babam ve Güven amca da Şafak'la ve abimle sohbet ediyordu. Onların muhabbetlerini dinlemiyordum ama kulağım abimin, "Sen de yarın sabahtan gidiyorsun ha Şafak!" dediğini duyduğum an beynime sinyali gönderdi. Sanırım algıda seçicilik buydu. Duymam ile kafamı Şafak'a çevirmem bir oldu. Bakacağımı biliyordu. Bendeki hayal kırıklığı muhtemelen gözlerimden okunuyordu.

Benim ne zaman haberim olacaktı?

Bugünü benimle geçirmek istememesine içerliyordum. Zaten eninde sonunda gidecekti, bunu biliyordum. Önüme dönüp yemeğime işkencemi uygularken, Funda birkaç kere muhabbet etmek istese de kısa ve kesik cevaplar verdiğim için çok üstelememişti.

Herkes muhabbete dalarken sessizce çıktım odama. Karanlık odamda müzik dinliyor, bir yandan da kelime oyunu oynuyordum. Arada kulaklığı çıkardığımda aşağıdan hâlâ kahkaha sesleri geliyordu.

Uykum yoktu ama aşağı da inmek istemiyordum. Sanırım bu hayal kırıklığı hissiyle yalnız kalmak daha iyiydi. Suratımı asıp orada oturmak benlik değildi.

Saat gece yarısı olmuştu. Kulaklığımı çıkardım. Dişlerimi fırçaladıktan sonra gece kremimi sürecektim ki telefonum çaldı. "ŞAFAK" yazıyordu ekranda.

Üçüncü çalışında açtım. "Efendim?"

"Zeynep'im."

"Efendim?"

"Kızgın mısın sanki biraz?" dedi dalga geçer gibi.

"Yoo, niye kızayım ki? Yarın sabahtan gideceğini iki ev ahalisi içinde en son bana duyurmana mı?? Asla! Haşa, haddim değil!"

Sesi dışarıdaymış gibi geliyordu.

"Sana vedalaşırken söylemek istedim..." diye soluk soluğa konuştu.

"Vedalaşırken mi? Sağ ol ya! Ayaküstü sabah mı söyleyecektin yani?!"

"Hayır, şimdi." dedi.

Ama sesi telefondan gelmiyordu... Arkamdan geliyordu!

Şaşkınlıkla bir anda arkamı döndüm. Ağzım açık kalmıştı ve telefon elimden düşmek üzere olduğu için ağırlığı bileğimi bükmüştü.

"Na... Nasıl?"

Hâlâ açık olan ağzımla ona doğru giderken sarılacağım zannedip kollarını açtı.

Oysa ben cama doğru gidiyordum. Camdan aşağı baktım, bir de ona baktım, sonra tekrar camdan aşağı bakıp, "Nasıl çıktın sen buraya?" diye sordum.

"Meslek sırrı güzelim."

"Nasıl çıkabilirsin ya buraya?" dedim 'a' sı uzun bir 'ya' ile.

"Ne yapacaksın? Ben geldim işte, sen bunu mu sorguluyorsun?"

"Düşebilirdin buradan! Çıkıp çıkamayacağın belli olmayan yere niye tırmanırsın be adam?!"

"Zeynep'im buraya tırmanmakta bir şey yok, gel sarılalım, bak yarın gideceğim?"

Hâlâ ona bakmayıp cama bakıyordum, "Ya düşseydin?" dedim.

Bu sefer 'off' yapar gibi kafasını yuvarladı gözlerini devirerek.

"İlk defa çıkmıyorum, gel hadi!" Kollarını açmış, beni çağırıyordu.

Gözlerimi kıstım ve dönüp camdaki kapı koluna baktım, hiçbir zorlama yoktu.

"Ben bu camı kapatmıştım, eminim!"

"Meslek sırrı diyorum ya Zeynep!" dedi elleriyle yine 'gel gel' yaparken.

"Benim odama daha önceden defalarca girmiş olman da mı meslek sırrı!"

Camın açık kapalı olduğunu sorguladığım günler aklıma gelince sinirlenmiştim.

"Evet girdim, ne var?!"

Pişmiş kelle?!

"Hadi yaa! Ne demek ne var?! Özelim burası benim!"

Bana doğru yaklaştı elleriyle yanaklarımı tutup, "Ne yapayım kızım, elini tuttuğum o günden sonra bağımlısı oldum. Gelip ellerine dokunmadan uyuyamıyordum!" dedi.

"Başka?" dedim hâlâ sorgulayan tavrımla.

"Ne?" dedi anlamamış kaşlarını çatarak.

"Başka nerelerime dokundun?"

Bir anda otuz iki diş sırıtarak pis pis gülmeye başladı, "Nerelerine dokunmamı isterdin?" dedi.

Omzuna vurdum. "Sapık! Hem odama girmişsin hem de bana azmış muamelesi yapıyorsun!"

Duyduğunda gözlerini daha da açarak, "Azmış mı??" diyerek kahkaha atmaya başlamıştı.

Bir insan 'hem suçlu hem güçlü nasıl olur'un canlı örneğiydi. Kızarmıştım sinirden.

Onu camdan gerisin geri aşağıya atabilir miyim diye kafamda ağırlığını tartıyordum.

Gülmemek için dudaklarını ısırarak ellerini yüzüme koydu gene, "Sabah gideceğim..." dediğinde sinirim yerini hüzne bıraktı. Dudaklarıma kısa bir baskıdan oluşan öpücük kondurdu. Ardından ellerini yüzümden çekmeden, "Hadi uyuyalım." dedi.

"Tabii, yatıya da kalabilirsin! Sana camım her zaman açık nasıl olsa!" dedim yine sinirle camı gösterip.

"Gideyim mi yani?" dedi.

Hemen de ajitasyon!

Aman Allah'ım, Funda'nın kedi yavrusu bakışlarını atıyor şu an!

Genetikmiş...

İşaret parmağımla yatağı işaret edip, "Geç ama uslu duracaksın!" dedim.

Sırıta sırıta yatağa ilerledi ve benim yatağıma benden daha rahat kuruldu...

Gece kremimi sürmekten vazgeçtim çünkü bu adam muhtemelen beni en masum ihtimal yanaktan mutlaka öpecekti ve krem mrem kalmayacaktı. Direkt yatağıma geçmiştim.

Yatakta bana yer kalmamış gibiydi. Kendi yatağıma, metrobüste sıkışanlar gibi sığışmıştım. Gülerek şefkatle bana baktı. Sağ kolunu kafamın altından geçirip, "Gel!" diyerek beni göğsünün üstüne çekti.

İnşallah üstünde başladığım bu geceyi altında bitirmezdim!

Saçlarımı koklayıp okşayarak uykuya dalmamı bekliyordu. Arada başıma öpücükler konduruyordu. Umduğumdan daha uslu çıkmıştı. Bu adamın hep günahını mı alıyordum ne?

Huzurla uykuya daldım usul usul kalkan göğsünün üstünde.

Sabahın ilk ışıklarıyla yanağımdan öpünce uyandım.

"Şafak?"

"Uyu..." Yataktan kalkmaya hareketlenince elinden tuttum uyku mahmuru bir şekilde.

"Gidiyor musun?"

"Evet..." dedi.

"Buraya gel." dedim kollarımı açarak. Geldi, sarıldım, daha yeni kavuştuğum o boynunu kokladım ve tişörtünün üstünden omzunu öptüm. Yüzümü yüzüne çevirdiğimde bu sefer ben onun dudaklarını emmeye başladım. Anında karşılık verdi...

Derinleştirirken öpüşünü beni kendine iyice bastırdı. Sırtımdan belime sarıp bedenimi sarmaladığı sırada, kafasını sağa ve sola döndürerek dudaklarımın her bir yerine dokunmak istiyordu.

Soluk soluğa zoraki ayrıldı benden. "Çok zormuş! Böyle bırakıp gitmesi zormuş..."

Boynunda gezdirirken ellerimi yüzüne baktım... Ezberlemeye baktım, onsuz geçirdiğim günlerde gözlerimi kapatınca yüzü önüme düşsün diye ezberlemeye çalıştım.

Boynundan ıslak bir öpücük aldım, yutkundu...

Bir ıslak öpücük daha bıraktım âdemelmasına...

Yine yutkundu.

"Şşşt zorlaştırma... Gitmem lazım." dedi boğuk bir sesle.

"Bana geri gel." dedim boynuna soluyarak.

"Geleceğim..." dedi yüzümü yüzüne kaldırarak.

İşaret parmağının tersini dudaklarımdan boynuma, boynumdan göğüs arama indirerek göğüslerimin arasında daire çizdi.

"Geleceğim ve bir dahakine bu kadar azıyla da yetinmeyeceğim."

"Arar mısın hiç?"

"Ankara'ya geldiğim zaman arayabilirim sadece."

"Nereye gidiyorsun ki?"

Sustu, muhtemelen söylememesi gereken bir yerdi. Tebessüm ettim.

Sarıldı sonra kocaman, kokusunu kazıdım kendime...

Geri çekilip alnımdan öptü.

"Seni önce Allah'a, sonra kendine emanet ediyorum. Ben gelene kadar kendine iyi bak."

Kalktı ve cama gitti, son bir kez arkasına bakıp atladı camdan.

Bir şey olmasından korktuğum için kalkıp cama koştum.

Bahçede yürüyordu.

Kedi misin be adam?

Bahçe çitinden yana atlayıp evinin kapısına gitti. Bana son bir kez kaldırıp kafasını baktı.

Gülümsedi...

Gülümsedim...

Hastanenin kapısından girdiğim gibi karşıma dikilen Zehra ve Duru beni soyunma odasına çektiler.

İkisi de ellerini kavuşturmuş, *konuş bekliyoruz* der gibiydi.

"Tamam, sevgili olduk..." dedim.

"Ohaaa!!" dedi Zehra dobra dobra.

"Yok artık!" diyen Duru ise Zehra'ya oranla daha nahif kalıyordu.

"Ben anlamıştım, Şafak abinin buna bakışları bakış değildi zaten!"

Zehra anlamış, sen niye hiç anlamadın Zeynep?

"Ben de arada uzun uzun dalmasından kıllanıyordum ama o Saynur'la sevgili değil miydi?" dedi Duru.

Safcağızım Duru bile kıllanmış, sen niye anlamadın Zeynep?

Saynur'un adını duymamla yuzüm düştüğünde, Zehra bunu fark etmeden kendince konuyu alaya alıyordu.

"Saynur'da bu göğüsler olmadığı için tabii!" dedi hafif taşmış göğüslerime parmağını bastırarak.

"Zehra saçmalama!" deyip eline vurdum gerginlikle.

"Değilmiş... Kendisinin bizim akıl sır erdiremediğimiz bir hayat tarzı varmış mış mış... Kimse onun sevgilisi olamaz mış mış mış da miş miş miş!"

"Ee, sen nasıl oldun o zaman?" diye sordu Zehra kuşkuyla.

"Ben istedim."

"NE?!" dedi bağırarak Zehra.

"Nasıl yani ona çıkma teklifi mi ettin?" dedi Duru bile şaşırmış bir vaziyette.

"Aslında yanmayı teklif ettim... Çıkmayı o teklif etti yani ilk buluşmayı o teklif etti.."

"Pardon arapsaçı siz tam olarak nereden çözülüyorsunuz?" dedi Zehra yüzünü buruşturarak.

"Ya öyle işte Zehra. Sevgiliyiz. Düz sevgiliyiz yani!"

"Funda biliyor mu?" diye sordu Duru.

"Yok bilmiyor ama sayenizde zaten öğrenir..." dedim ikisini göstererek. Bunlar kesin söylerdi Funda'ya da çünkü!

Zehra, Osman, Duru, Funda ve ben oturmuş Lucifer izliyorduk. Şafak'ı, Lucifer'a benzetmem normal miydi?

Lucifer düzelmezdi de Şafak'tan umudum vardı... Adam edecektim ben onu!

Şafak'ı özlediğim için Funda'yı kesiyordum şu an. Abisi gibi uzun boyluydu. Elmacık kemikleri abisi gibi belirgindi... Siyah saçları vardı yine abisi gibi... Kalın dudakları vardı yine abisi gibiydi...

Funda'nın bağırışıyla kendime geldim.

"Beni öpecek misin Zeynep?"

"Hah??"

"Diyorum ki beni öpecek gibi bakıyorsun, hayırdır?"

Zehra sırıtıyordu Duru'yla birlikte.

"Dalmışım..." dedim.

Osman, Funda'sına dönüp, "Seni benden başkası öpemez aşkım. Öptürmem!" dedi.

Funda, "Ovv benim maço erkeğim! Ama çok kaptırma kendini bu ilişkide sözü geçen benim, biliyorsun!" dedi yanağından öperek.

Tövbe, sanki öpeceğim, bunlar da yani... Abin benim ellerim için camlara tırmanıyor, naber?! Egonu yesinler Zeynep... Juliet oldun âleme...

Nerededir acaba şimdi? Özlediğimi biliyor mudur? Asıl soru: Yaşıyor mudur?

En son ihtimal öyle canımı acıttı ki bir anda her yer siyah beyaz geldi gözüme... Duru, Zehra'ya dönerek, "25 Haziran'da Harbiye'de Duman'ın konserine bilet alalım bitmeden." dedi.

"Ooo, unutmayalım! Hemen!" diye fırladım yerimden dizüstü bilgisayarımla kredi kartımı almaya.

Biz o işi hallederken bir anda abim geldi. "Naber gençlik?"

"Oo, selamün aleyküm asker tıraşlı! Fena yemişsin tonga-

yı!" derken Osman, abimin üçe vurulmuş saçlarına sırıtıyordu.

Sus Osman, adam unutmuş, niye sokuyorsun aklına beni...

Abim pis pis baktı bana. "Abi yüreği işte dayanmıyor yoksa o da benim gibi yastıkta saçıyla uyanırdı!"

Osman, Ekrem abime, "Yaz geldi artık Ekrem abi. Hadi çal bir gitar da dinleyelim!" dedi. Abimin sesi benden de güzeldi. Oturup sabaha kadar dinlemelikti.

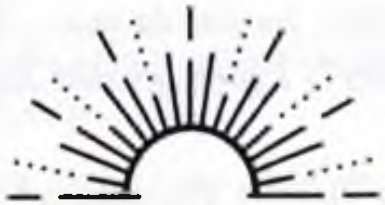
Abim gitarını alıp kış bahçesinde Kazım Koyuncu'nun İşte Gidiyorum şarkısını söylerken hepimiz oturmuş, onu dinliyorduk büyülenmiş gibi... Elimizde kuru yemişler birlikte olmanın tadını çıkarıyorduk.

Camekândan dışarı bakıyordum ki öylesine dönüp abime baktığımda, o da şarkıyı söylerken bana baktı gülümseyerek, *Ne küslük var ne pişmanlık kalbimde,* diye söyledi bana imayla. Sarırım saçlarını kesmemi ima ediyordu.

Sesin uzaklaşır her bir adımda

Ayak izim kalmadan gidiyorum…

Ona hem dudaklarımla hem kalbimle gülümsedim. Ne kadar didişirsek didişelim, kardeşimdi o benim... Canımdı.

"Ya çekirdek yedim o kadar, sivilcelenmem inşallah." dedim bir yandan çekirdeğimi çitlerken. Hediye teyzelerde, Funda'nın odasındaydık.

"Sevgilin burada yok, nasıl olsa bir şeycik olmaz!" dedi Zehra.

Duru imayla kaşlarını kaldırıp Funda'ya doğru bağırdı. "Eveet! Sevgilisi askerde!"

Funda, "Neee?! Sevgili mi yaptın? Kim?! Çabuk söyle!" dedi.

Zehra elini kaldırıp, "Durun! Durun! Funda tahmin etsene, kim?" dedi çekirdeğini yandan çitleyerek.

Funda, "Ne bileyim kim? Yakınlarda hiç askere giden olmadı ki??" diye cevapladı.

Zehra gözlerini devirip, "Abin nerede geri zekâlı?!" dedi.

Funda, " Sensin geri zekâlı! Bir dakika, abim ne alaka yaa??" derken gözlerini kocaman açtı ve bir cevap bekler gibi bana bakmaya başladı... Yerin dibine girdiğimi hissettim.

Funda tekrar konuşmaya başladığında, "Nasıl yaaa?! Oha, ne ara?? Nasıl ya, ciddi ciddi yani... Gerçi sen ciddi olmayan işe başlamazsın da abim faktörü beni biraz şaşırttı... Sen eminsin değil mi, 'Sevgiliyiz' dedi yani değil mi sana?" dedi.

Hafif bir gurur yaparak, "Niye emin olmayayım yaa? Kendi kendime mi gelin güvey olacağım yani ben!! Evet hatta ilk o bana *'Sevgilim'* dedi." dedim.

Funda, "Ay ben şok!" dedi, sonra devam etti. "Gerçi biri olacaksa hayatında sen ol zaten, hem aramızda kalsın, ben söyleyeyim, annem de göz koymuştu sana son zamanlarda... *'Zeynep'* şöyle iyi *'Zeynep'* böyle iyi diye abimin başının etini yiyordu. Hatta o sabah Saynur'la karşılaştığında gözlerin dolu doluydu ya, anneme kahvaltıda anlatıyordum, abim direkt geldi böyle 'Bir de bana en baştan anlat.' dedi ama aklımın ucundan geçmedi..."

Ay yoksa annesi dedi diye mi seninle sevgili oldu Zeynep!!

Yok be hiç de ana kuzusuna benzemiyor ama...

Funda, Zehra'ya göz devirirken konuştu. "Bazılarının aksine... Bak sana ben ahret söz veriyorum, sana görümcelik değil, kardeşlik yaparım!" derken yastığı da Zehra'ya fırlatıp arada biriken hıncını aldı.

Funda'ya gülerken, "Sen benim zaten kardeşimsin." deyip öpücük attım.

Durmaksızın kıkırdayan Zehra'yla Duru'ya da, "Sizin

sevgiliniz olsun, elimden çekeceğiniz var!" diye tısladım.

Zehra da Duru da *'ya he he'* diyerek başlarını aşağı yukarı sallamaya başladılar.

1 HAZİRAN 2018
DEYRİZOR / SURİYE

"Komutanım saat 3 yönünde keskin nişancı var."

"Uzaklaştır..."

"Emredersiniz."

"Evet Şahin, birazdan giriyoruz, ne olur ne olmaz lazerleme hazırlığını yap! Herkes hazırlığını yapsın."

"Emredersiniz komutanım!"

Kurtuluş'ta 1300 metre menzilli JMK BORA 12 ve 2500 metre menzilli MKE otomatik bombaatar vardı. Bu iki silahın mühimmatıyla birlikte toplam ağırlığı 90 kilograma yakındı. Ama Kurtuluş dağ gibi bir adamdı, yüreği ise dağları dize getirirdi... 1.96 boyuyla, neredeyse tamamı kas olan yapısıyla bir devden daha hatırı sayılırdı... Sırtındaki 90 kilogram ağırlıkla sekmeden 10 km koşabilirdi.

"Kurtuluş, keskin nişancı, saat 1 ve saat 10 yönündeki gözetleme kuleleri sende." dedi Ömer komutan ve devam etti. "Diğerleri gözetleme kuleleri indikten sonra."

"Tamam." diye cevap verdi sağ taraftan ilerleyecek olanlar.

Deyrizor'da Haseke'delerdi... Amerika 2018'in ilk yarısında Suriye'nin kuzeyinde koridor şeklinde 15 merkezî üs kurmuş ve bu üslere de YPG'yi yerleştiriyordu. Bu hattın kırılması için şu anda aralarında en zayıf nokta olan, Amerika'nın en son üssü

kurduğu Kamışlı'da emir bekliyorlardı. YPG koridorunun oluşmaması için üssü imha etmeye gelmişlerdi.

On üç gün Ankara'daki komuta merkezinde taarruz planlaması yapılmış ve gayriresmî yollarla bölgeye sevk gerçekleşmişti. Bu toprak sahanlığı Amerikan'ın kontrolündeydi. 50 km ötede ise artık iyiden iyiye gücünü kaybetmiş DAEŞ'in son kalesi Hecin bulunmaktaydı.

Ömer komutan, "Şimdi Kurtuluş!" dedikten sonra Kurtuluş sol tepede üstü sacdan yapılmış betonarmede onlardan haberi olmayan keskin nişancıyı hedef aldı. Ardından seri bir şekilde elindeki MKE ile gözetleme kulelerini patlattı.

Ömer komutan, "Giriyoruz. Şimdi asker!" diye emir verdi.

Çağrı üzerindeki cübbeyi fırlattığı gibi elindeki taramalı piyadeleriyle hedefe ateş ederek ilerlemeye başladı. Akif ve Şahin orta hattan pikapların arasından ilerlerken; Can, Çağrı ve Şafak sağdan kerpiçlerin arasından hedefleri etkisiz hâle getirerek ilerliyorlardı.

Karşı taraftan gelen roketatarlarla toprak havaya karışmaya başlamış, betonarme ve kerpiç yapılar da bir taraftan içindekileri dışarı vererek deliniyordu.

100'den fazla koyu yeşil peştemalli adam karşı saldırıda ilerlerken; asıl hedef olan, en orta ve uzaktaki betonarme binadan roketler gelişigüzel toprağa kavuşuyordu.

Şafak: "Komutanım ön kısım temiz, ortaya ilerliyoruz."

Ömer komutan: "Tamam."

Orta kısımda ilerlerken artık ana bina ile aralarında 120 metre kalmıştı. Bu sırada bir mermi sağır edici bir ıslıkla Çağrı'nın sağ kulağını yalayarak geçti.

Çağrı: "Bir keskin nişancı daha var! Tekrar ediyorum, bir keskin nişancı daha var!"

Ömer komutan: "Kurtuluş!"

Kurtuluş: "Tamamdır komutanım. Bende!"

Tekrar Çağrı'ya seslenen Ömer komutan, "Çağrı, hedefe ne kadar kaldı?" diye sordu.

"Takribî 110 metre komutanım!"

Hepsi elindekilerle parmakları saniye duraksama nedir bilmeden hedefe ilerlemeye çalışıyordu.

Ömer komutanın, "ROKEEETT!" diye ikaz edici bağırması duyuldu.

Ardından Ömer komutanın siper edindiği kerpiçte patlama meydana geldi. Sol tarafa doğru savrulan Ömer komutanın bedeni, soldaki diğer kerpiç duvarın arkasına düştü. Yüzü toprakla kaplanan çekik mavi gözlü adamın kulaklarında sağır edici bir çınlama vardı.

Akif: "Komutanım iyi misiniz? İyi misiniz komutanım!!??"

Ömer komutandan ses gelmeyişi hepsini germişti.

Can: "Komutanım cevap verin!"

Ardından telsizden Ömer komutanın kesik nefesi ve hafif inlemesi duyuldu. Zorlanarak da olsa, "İyiyim çocuklar..." deyip güçlükle doğruldu. Otururak önüne fırladığı soldaki betonarmenin arkasında tekrar siper aldı.

Timdekilerin hepsi rahat bir nefes aldılar.

Şafak: "Komutanım hedef sayısı artıyor, ilerleyemiyoruz!"

"Ne taraftan artıyor?" diye sordu Ömer komutan.

"Saat 3 yönündeyiz komutanım, bütün hedef sanki bu tarafa geçmiş gibi!" dedi Şafak.

Ömer komutan: "Kurtuluş, sağa dikkatli bak!"

Bir süre sonra cevap veren Kurtuluş, "Sağda tünel var komutanım! Tünelden çıkıyorlar." dedi.

Derin ve sıkıntılı bir nefes veren Ömer komutan, "Bitmiyor amına koyduğumun tünelleri!" diye tısladı ardından devam etti. "Mert! Geri çekilerek saat 10 yönüne konuşlanın!"

"Tamamdır komutanım!" dedi Şafak.

Ardından ıslık sesini andıran bir ses geldi sağ taraftan. Kimse ne olduğunu anlamadan ikinci bir ıslık sesi takip etti onu. Çağrı tok sesini gizlemeden telaşla bağırmaya başladı.

"Komutanım! Komutanım, Mert vuruldu! Tekrar ediyorum, Mert vuruldu!"

Ömer komutan duyar duymaz süratle Kurtuluş'a bağırdı. "Kurtuluş! Sana o keskin nişancıyı bul dedim!"

Kurtuluş üzgün sesiyle, "Emredersiniz komutanım." derken baretten mıntıkayı tarıyordu.

Herkes sağdaki tünelden çıkan ve çil yavruları gibi dağılan hedeflere karşılık vermeye çalışıyordu. Ömer komutan bağırarak, "Çağrı! Mert'i kerpiç binanın arkasına taşı!" dedi ve devam etti.

"Kurtuluş! Keskin nişancıyı sağdaki tünelin etrafında ara! Sonradan çıktığına göre oradan gelmiştir ve çok zaman kaybetmeden tünele yakın konuşlanmıştır. Oraya bak!"

"Emredersiniz komutanım." dedi Kurtuluş.

Akif elindeki uzun namlulu silahın mermisinin bittiğini fark ettikten sonra sağ bacağından tabancasını çıkardı ve, "Mühimmat sıkıntımız var komutanım!" dedi.

Şahin de iştirak etti. "Bende de Komutanım!"

Sıkıntılı bir nefes veren Ömer komutan elini cebindeki ana telsize atarken, "Şahin lazerleme yap!" diye emir verdi.

10 DAKİKA SONRA
8. ANA JET ÜS KOMUTANLIĞI DİYARBAKIR 182. FİLO

Sadece bir duvar boyu askerî yeşil dolapların olduğu odada telefonun acı sesi yankılandı.

"Alo, Yüzbaşı Poyraz Tamer." diye telefonu açtı 1.80 boyundaki, kumral, keskin çene hatları olan 31 yaşındaki adam.

Karşı taraf Özel Kuvvetler Hava Üs Komutanlığıydı.

"Yüzbaşı! Kurtarma Operasyonu, kör uçuş, koordinatlar kuzey 65°22'11". İki F16 kalkışı! İletişim Yüzbaşı Ömer Kosovalı ile olacak."

"Emredersiniz."

Telefonu kapattığı gibi kolundaki Türk bayrağı flamasını söküp dolabına yerleştiren yüzbaşı, diğer odadaki arkadaşının omzuna vurup, "Uçuşa hazırlan!" dedikten sonra onu da alıp uçuş pistine ulaştı.

Hızlı bir şekilde hazırlığı yapılan F16'lara yerleşen ve uçuşa geçen pilotlar güneye doğru semada şimşek misali ilerliyordu.

"Atmaca 1'den kuleye, kör uçuş, hedef Deyrizor, beni takip et!"

"Anlaşıldı, tamam."

Bu sırada Deyrizor'da mühimmatı neredeyse tükenmiş olan tim tarafından, Şafak'ı vuran keskin nişancı etkisiz hâle getirilmişti. Fakat mühimmatları bittiği için çil yavrusu gibi tünelden çıkan hedefleri etkili derecede indiremiyorlardı.

İlerleyemedikleri için lazerleme de yapamamışlardı.

Akif: "Benim mühimmat bitti komutanım, elimde sadece bıçağım var!"

Çağrı: "Benimki de kalmadı komutanım!"

"Mert'inkileri al Çağrı..." dedi Ömer komutan.

"Silah yoksa bıçak var, bıçak yoksa yumruğunuz var! Siz özelsiniz, bunun için yetiştirildiniz! Parçanız kalmayıncaya dek saldırın!" dedi keskince.

Çağrı, Şafak'ın yarı açık gözlerine bakıp, "Dayan Mert! Kurtulacağız oğlum buradan!" dedi.

Şafak sadece kesik nefesler veriyordu, cevap vermeye me-

cali yoktu. Sağ üst batından ve solda, kalbinin olduğu yerden vurulmuştu.

Bu sırada Ömer komutana telsiz sinyali geldi. "Atmaca 1'den Kartallar'a cevap ver!"

"Kartal 7'den Atmaca 1'e, dinliyorum, tamam!"

"Kendini tanıt Kartal 7."

"Yüzbaşı Ömer Kosovalı!"

"Yüzbaşı Poyraz Tamer! Durum nedir, lazerleme yapıldı mı?"

"Durum olumsuz!"

"Lazerleme yapılmadan vurmam mümkün değil yüzbaşı! Kule lazerleme olumsuz. Kör uçuş. Kule, ben Atmaca 1. Kule, Atmaca 1 cevap ver. Lazerleme olumsuz."

Kuleden gelen sesi Ömer komutan da duymuştu.

"Hedef olumsuz. Tehlikeli, geri dön Atmaca 1. Koordinatlar ve kurtarma iptal. Geri dön."

Yüzbaşı Poyraz Tamer yutkunduğunda kule tekrar etti.

"Kurtarma iptal, geri dön!"

"Kartal 7! Cevap ver Kartal!"

"Dinliyorum Atmaca!" dedi Ömer komutan son kalan şarjörü silahına hızla doldurup saldırmaya hazırlanırken.

"Durum olumsuz Kartal!"

"Anlaşıldı. Vatan sağ olsun!"

Cevap gelmeyen telsizini kapattı Ömer komutan...

Bu sırada Çağrı yerde yatan Şafak Mert'in bilincini açık tutmaya çalışıyordu. "Mert! Benimle kal Mert! Sen neler atlattın, bunu da atlatacaksın! Kapama lan gözlerini, KAPAMA!"

"Saldırıyoruz aslan parçaları!" diye telsizden emreden Ömer komutanın sesi derin ve bir o kadar keskindi. "Yeryüzünde bir it sürüsü dahi kalmayıncaya dek ölüm size düğün olsun."

"Olsun!" dedi Kurtuluş ikrarla tek tek hedef indirirken.

Uçuşan toprakların etkisiyle hava değil, toprak doluyordu ciğerlere... Bir betonarmenin arkasında siper almış, mühimmatı bitmiş Akif'in elinde sadece bir bıçak, ağzında Şafak Türküsü vardı.

'Saçlarına yıldız düşmüş

Koparma anne ağlamaa...

Saçlarına yıldız düşmüş

Koparma anne ağlamaa...'

Mert tebessüm ediyordu çünkü gözlerinin önünde artık Çağrı yoktu...

Arkasından güneş vuran, saçları meltemde uçuşan ve arkasındaki güneşten daha ışıl ışıl gülümseyen bir kız vardı gözlerinin önünde...

Ahulu titrek ve ıslak bakışlarıyla pamuklardan daha beyaz ve yumuşak elini uzatıyordu ona *'gel'* der gibi...

"Zeynep..." dedi gülümseyerek. Deyrizor bir anda Tuzla'nın meltemli ve çiçek kokularının sarmaladığı havasına dönmüştü. Kesik bir soluk verirken ağzından, gözleri kapandı usulca...

Kıyamet koparken sanki Deyrizor'da silah seslerinin arasında Çağrı'nın bağırışı duyuldu.

"DAYAN LAN! DAYAN!"

Ömer komutanın sesi ulaştı hepsine. "Benim hakkım size helaldir. Vatan sağ olsun, uçmağınız Hak olsun çocuklar!"

Akif siperden bir adet silahı bile olmamasına rağmen elinde bıçakla çıktı. Kurtuluş elinde avucunda kalan tüm mühimmatı delirmiş gibi tünelden çıkanlara boca ediyordu. Silah sesleriyle gelecek düğüne hazırlanmışken gökyüzü, canhıraş bir çığlık sesiyle yırtıldı. Gelen sesi duyduğu an bağırmaya başladı Ömer komutan. "Çağrı! Mert'i sırtına al ve koşarak uzaklaş oradan! Kurtuluş elinde kalanlarla koru Çağrı'yı! Çabuk!!"

Avı için gelen bir Atmaca çığlığı sardı gökyüzünü... Ardından toprak havada dans ederek delindi ve saçıldı etrafa peş peşe ve defalarca. Tarumar edilmişti tepeler... Tebessüm ediyordu yiğitler. Derin bir sessizlik olurken Deyrizor'da, 'Şükür' diyordu toz bulutunun altında hareket eden dudaklar...

25 HAZİRAN 2018

TUZLA / İSTANBUL

Günler günleri kovalamış, kalbimin sahibi olan adamı görmeden geçirdiğim 38. güne girmiştim. Hiç havamda değildim ama akşama Duman konserine gitmek için kızlara sözüm vardı. Belki biraz kafam dağılırdı... 38 gün geçtiği için artık Şafak için endişeleniyordum.

Altıma streç, açık renk, bilekleri kısa bir kot pantolon; üzerime pirsingimi gösterecek şekilde hafif göbeği açık, kırmızı bir askılı geniş V yaka bluz; onun üzerine de beyaz, kısa, belimde zor biten bir kot ceket giymiştim.

Herhangi bir ters harekete karşı omuzdan asmalı çantama biber gazımı da atmıştım. Zehra, Duygu ve ben taksideyken onlar gülüp şakalaşıyordu... Ama benim bu aralar pek keyfim yoktu...

Harbiye tıklım tıklımken sahnenin solunda, ortalara doğru yerimize geçtik. Kaan Tangöze sahneye çıkınca herkes çığlıklar atmaya başladı. Ama benim aşkım Batuhan Mutlugil'di.

Şafak'a ne oldu Zeynepp??

O reelde, Batuhan hayallerde, susun!

Bu aralar zaten az konuşan iç sesimi susturdum. Kaan abiciğim *'Yalnızlık paylaşılmaz'* söylemeye başladı. Çok haklıydı... Zehra ve Duru çığlıklarla eşlik ediyorlardı. Ben de yerimde ritim tutuyordum.

Kaan abiciğim *'Hatun'* şarkısını söylemeye başlayınca Zehra ve Duru artık zıplayarak söylüyorlardı.

Hayır... Siz hangi hatunu salacaksınız acaba? O kadar da içten söylüyorlar ki...

Kaan abiciğim sırasıyla *Oje, Sayın Bayan, Kırmış Kalbini* ve *Bu Akşam*'ı söylerken, ben sadece *Kırmış Kalbini*'ye eşlik etmiştim.

Kaan abiciğim o çok sevdiğim bas sesiyle *Senden Daha Güzel* şarkısına başlarken ayaklarımla ve bedenimle ritim tutuyordum. Şarkının sözlerinin ilk dörtlüğü geçtikten sonra biri bileğimden tuttu. Korkuyla irkildiğim vakit, hemen aklıma çantamdaki biber gazı geldi ama ben daha ona uzanamadan süratle arkaya döndürülmüştüm.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Çünkü kalbim onu, gözlerimden daha önce fark ediyordu.

Dudaklarım kenara kıvrılırken, "Şa- Şafak.." dememle bedenim ona doğru savrulup dudaklarım hasretin bitişiyle mühürlenmişti. Özlemini çektiğim koku doluyordu şimdi genzime...

Haşin hareketlerle dudaklarımdan çıkarıyordu sanki hasretinin acısını. Ama dudaklarım bu durumdan zerre şikayetçi değildi. Öyle hızlı kavramıştı ki dudaklarımı, dilini sığdırıp gezinmeye başlamıştı dudaklarımın içinde. Vuslatın şokunu atlatamamıştım ki yine nefesimi kesiyordu... Elleri belimi sarıp beni hiç salmayacakmışcasına kendisine yapıştırmıştı. Şafak beni öperken, kızların arkadan kıkırtılarını duyuyordum. Konserde öpüşen bir sürü çift olurdu... Ama mevzubahis bir Şafak Mert Kurtoğlu öpücüğüyse değil Harbiye, tüm yeryüzünde bu öpüşten de böyle öpen adamdan da bulunmazdı. Sağ tarafımdan bir kadının, "Seni şanslı piliç, seni!" dediğini duydum.

Aslında duymadım çünkü hiçbir şey duyamıyordum. Kalbim dudaklarımda atıyordu. Ben onun tişörtünün yakalarını kavramışken alt dudağımı dişleyip emiyor, bir nevi sömürüyordu... Teslim olmuştum tamamen. Gözlerimi sarhoş eden adam

dudaklarımın da hâkimiydi. O da bu hâkimiyetin farkındaydı ki kafam arkaya eğilmiş hâlde dudaklarımı bir emip bir dişliyor, birini bırakıp birine geçiyordu. Sadece şarkının sesi vardı kulağımda ve sadece biz vardık burada...

Kimseyi görmedim ben

Senden daha güzel

Kimseyi tanımadım ben

Senden daha özel

Şarkıyla aynı ritimde öpüyordu sanki... Bunu nasıl yapabiliyordu?

Bir anlığına saldı dudaklarımı soluklanarak, "Zeynep'im... Çok özledim seni." dedi.

"Ben de..." dedim gülerek ve ben yapıştım bu sefer dudaklarına.

Kimselere de bakmadım

Aklımdan geçen

Kimseyi tanımadım ben

Senden daha güzel

Senden daha güzel

Senden daha güzel

Kimseyi takmıyordum ilk defa.

Şarkı bittiğinde burun buruna soluklanıyorduk birbirimizin yüzüne. Bu anın da bu öpüşün de gerçek olduğuna inanamaz bir şekilde sırıtıyordum. Şafak bir saçlarımı bir yüzümü okşuyordu. Her bir zerreme, ben geldim, diyordu sanki...

Elimden tuttu ve kızlara dönüp, "İyi eğlenceler kızlar, çıkışta bekleyin, birlikte dönelim." dedi.

Zehra'yla Duru pis pis sırıtıyordu...

Zeynep, çok pis sırıtıyorlar Zeynep...

Bunlar müsait bir zamanda seni yerin dibine sokacaklar Zeynep...

Hafif çekingen bir gülümsemeyle kızlara el salladım.

Güle güle Lala

Güle güle Po

Şafak avucuna hapsettiği elimi sıkarken tüm insanlardan uzak, sağ arkadaki bir köşeye gittik. İnsanlar izlemek için ayakta duruyorlardı. Ama benim izlemek istediğim kişi yanımdaydı.

Harbiye'de yere oturduk. Sırtımı göğsüne yaslayıp, elimi sağ yanımdan kırdığı dizinin üstüne koydu. Oturduğum yerden başım göğsünde yüzüm sahneye dönüktü. Görebildiğim kadarıyla görüyordum sahneyi... Arkamda onun da yüzü sahneye dönüktü... Ama gözlerini üzerimde hissediyordum. Dizinin üzerine koyduğu elimin sırtında işaret parmağını gezdiriyordu.

Duman '*Bebek*' şarkısını çalmaya başladı.

Geri gel beri gel geri bebek

Gözleri sürmeli bebek

Isırır ısıtır dudakları

Islak ıslak öpmek gerek

Şarkının sözleri başlayınca saçlarımın hepsini sol omzuma toplayıp başını sağ omzuma gömdü. Boynumda burnunu boylu boyunca gezdirip, derin derin kokluyordu... Ürpermemi istiyordu ki derin derin boynumdan çektiği nefesi güçlü bir şekilde, tüm yakıcı sıcağıyla boynuma soluyordu yine...

"Güzel bebek..." dedi.

Boynumdan öptü.

"Tatlı bebek..." dedi.

Ensemden öptü.

"Nazik bebek..." dedi.

Kulağımın altından öptü.

"Narin bebek..." dedi.

Boynumdan daha ıslak öptü.

Bu sırada elimin sırtına işaret parmağıyla daireler çiziyordu.

Yutkundum... Kaan'la aynı anda kulağıma fısıldıyordu sözleri...

Şarkı boyu devam edecekti anladığım kadarıyla.

"Güzel bebek..." dedi.

Boynumda dilini dolandırdı.

Tatlı bebek...

Kulak mememi ısırdı.

Nazik bebek...

Boynumu emdi.

Narin bebek...

Boynumda gezinen dili daireler çizmeye başladı.

Artık dudaklarımı yalamaya başlamıştım. Boynumu burnuyla işaretler gibi kokluyordu beni. İkinci bebekli kısma gelince tekrar başladı kulağıma fısıldayarak ritim tutmaya.

Güzel bebek...

Sıcak nefesi ve öpüşü durulmuyordu.

Tatlı bebek...

Nazik bebek...

Boynumu hafif ısırdı.

Narin bebek...

Güzel bebek...

Boynumu yalayıp gene ısırdı ama bu sefer zevkle karışık ufak bir acı vardı.

Tatlı bebek...

Boynumu boylu boyunca yaladı... Yutkundum.

Artık bacaklarımın arası ıslanmış ve sızlıyordu. Elime çizdiği ufak tatlı daireler de beni aşırı tahrik ediyordu.

Nazik bebek...

Boynumu ısırdı.

Narin bebek...

Off boynumu acıttı!

Aniden başımla kıstırıp boynumu kapattım. Bu tepkiyi vereceğimi bildiği için pis pis sırıtıyordu. Sinirle sağ dirseğimle karnına geçirdim.

Acı bir "Ahh!" çıktı ağzından. Hiçbir şeyden sekmeyen adam dirsekle mi bu kadar "Ah!"lamıştı. O an anladım, "Yaralandın mı sen?" diye sordum kuşkuyla. "Aç bakayım!"

"Zeynep bırak, ne yapacaksın?! Ufak bir sıyrık..."

"Bakayım o zaman!"

"Sonra bakarsın Zeynep, ben üstümü çıkarmayacağım burada, biliyorsun!"

Sert bir nefes verirken, "Tamam... Ama bakacağım sonra!" dedim tembihler gibi.

"Sonra bakarsın. Gel..." deyip başımı göğsüne yasladı. Dizlerimi karnıma çekip onun kollarının arasına sığındım... Burnumu boynuna yükseltip boynundan aldığım nefesler ve bir yandan canlı canlı gelen şarkılarla sarhoş oldum onun kokusunda...

Gecenin ilerleyen saatlerinde *'Her şeyi yak'* çalmaya başlamışken sol kulağımda hissettim fısıltısını. Eşlik ediyordu şarkıya. Hayır hayır... Eşlik etmiyordu. Şafak sol kulağıma eğilmiş, bana söylüyordu şarkıyı.

Seni içime çektim bir nefeste

Yüreğim tutuklu

Göğsüm kafeste

Yanacağız ikimiz de ateşte

Bir kıvılcım yeter hazırım bak

Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk

Beni yak kendini yak

Her şeyi yak

Bir kıvılcım yeter

Ben hazırım bak

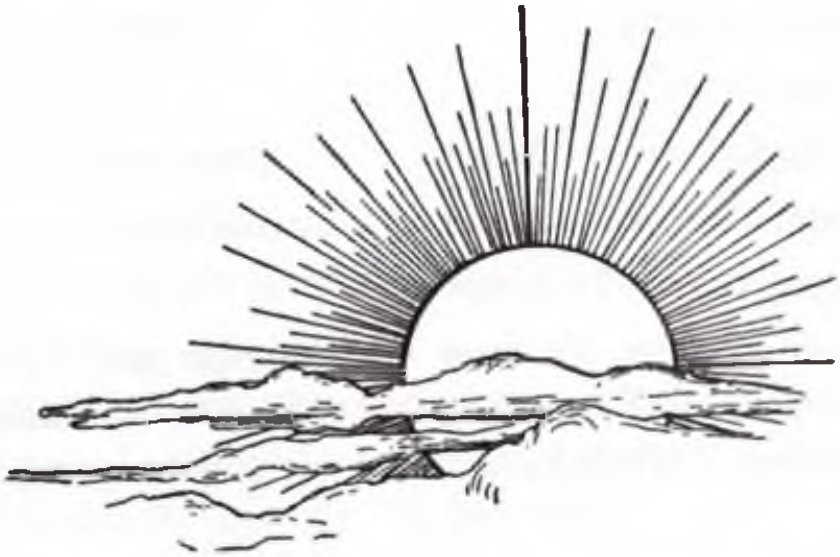
İster öp okşa istersen öldür

Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk

Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk

Ardından derin bir nefes aldı, canından sanki can gidiyormuş gibi. Kulağıma hepten eğildi ve derin sesi 25 Haziran gecesinde Harbiye'deyken kulaklarıma hiç unutamayacağım bir an bıraktı.

"Seni seviyorum Zeynep."

9. BÖLÜM

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle baktım gözlerine. Çok derin bakıyordu, derin ve acı çekiyormuş gibi...

Ellerimi ben yanaklarına koydum bu sefer.

"Ben de seni seviyorum adam." dedim. Güldü ama buruktu, sanki sevmeye korkuyordu.

Kollarımı geniş cüssesine doladığımda daha büyük bir sahiplenişle sarıldı o da bana. Devam eden şarkıda biraz daha ezberledik kokularımızı, tenimizi, nefesimizi... Özlemiştim. Onu ilk defa özlemiştim ve özlemden sonra gelen vuslatın ne denli kıymetli olduğunu da bu gece anlamıştım.

Konserin bitimine doğru otoparkta nihayet kızlarla buluştuk ve arabaya bindik. Fakat benim acilen Funda'ya mesaj atmam gerekiyordu. Bizimle olduğunu söylemişti annesine. Abisi burada olduğuna göre gecenin bir vakti Osman'la olduğu ayan beyan patlardı.

Köprüyü geçerken elime telefonu alıp hemen Funda'ya mesaj yazmaya başladım.

"Emergency! Emergency! Funda, abin geldi. Şu anda yanımda. Konserden eve gidiyoruz. Çık o sevgilinin koynundan ve eve koş, hemen. Hadi pış pış!"

Ben yazmaya dalmışken Şafak bir anda, "Bu saatte kime mesaj atıyorsun?" dedi.

Evet Zeynepciğim... Şimdi ya ilişkinizin ilk yalanını söyleyeceksin ya da 'Önemli değil' diye başından savmaya çalışacaksın.

"Hiiiçç... Önemli değil!" dedim telefonu cebime geri indirirken.

Kaşlarını kaldırdığında dilini ağzının içinde oynattı fakat bana bir şey demeden önüne döndü.

Kızlar da yorulmuş olmalılar ki yol boyu hiç konuşmadılar. Ben de camdan dışarı gecenin ışıklarını izliyordum.

Gece yolların da boş olmasından dolayı 50 dakika gibi bir sürede Duru'yu ve Zehra'yı bıraktık. Evin önüne geldiğimizde arabayı durdurdu. Aşk sarhoşu olan ben, "Görüşürüz, iyi geceler..." dedim tebessüm ederek.

İfadesiz bir suratla bana döndü ve, "Kime mesaj attın?" dedi.

Şaşkınca bu işten bu kadar kolay yırtacağımı düşünmekle hata yaptığımı anladım. "Pardon bana oradan bir beyaz yalan verebilir misin?" diye beynimden rica ettim.

"Annemler sormuş da nerede kaldın diye, ona cevap yazdım." dedim bir şey yok der gibi kafamı sağa sola sallayarak.

Tam gözlerimin içine çok ifadesiz ve soğuk bakıyordu. O kadar yabancı gelmişti ki bir anda bana, 'Tanışıyor muyuz?' diye sorabilirdim.

"Telefonunu ver." dedi sağ elini uzatarak. Sesi bumbuzdu. Gözleri ise buz dağı. Bu adamla askerî sorguya girenin şansı yoktu.

"Telefonum mu? Daha neler?! Telefonumu karıştıramazsın tabii ki de!" Benim soluk soluğa ve sesim titreyerek söylediğim bu şeye sakin ve soğuk bir sesle, "Telefonunu ver, yalan söyleyenlerden hazzetmem... Hele yalanında diretenlerden hiç..." diye cevap verdi.

"Niye bu kadar üsteliyorsun ki? Vermeyeceğim tabii ki de telefonumu!" dedim cırtlak bir sesle.

"Zeynep! Benim yazdığın o mesajı öğrenmem sadece beş dakikamı alır. Bu yüzden kendin söylersen cezan çok ağır olmaz!" dedi kendinden emin ve hükmedici bir sesle.

Ceza mı? Ne cezası?

Sen kimsin de beni cezalandırıyormuşsun diye kılıcı tüfeği kuşanmış savaşa gidiyordu içimdeki Asi Kız.

Soğukkanlı ol bebeğim... Soğukkanlı ve yıkıcı bir hamle yap, diye telkin etti beynim.

O an çok zekice ve yıkıcı bir hamle yaptığımı düşünüp onun benden saklayacağı çok şey olduğunu düşündüm. Ne de olsa o gizemlerin adamıydı ve bana telefonunu vermezdi... Buna güvendim ve, "Tamam o zaman sen kendi telefonunu ver, ben de benimkini vereyim!" dedim.

Başını sinirle aşağı yukarı sallarken, "Demek öyle..." diye mırıldandı. Aynı anda telefonuna uzandı ve benim sol elimi de alıp yukarı kaldırdı. Yüz tanımasıyla tuş kilidini açtıktan sonra telefonunu 'şap' diye sol avucuma koydu.

Bir telefonuna bir de ona bakıyordum.

Cafer'i arayalım mı Zeynep?

Ona telefonumu vermem mümkün değildi. Çünkü akıllı ben, güya dalga geçmek için 'Çık sevgilinin koynundan.' yazmıştım ve bu, Funda ve Osman'ın üzerinde haksız zan oluşturabilirdi.

Artık top tüfek savaşa girmekten başka çarem yoktu. Telefonunu vitesin yanına koydum ve, "Bakmayacağım, sen de benimkine bakamazsın!" dememle arabadan inip kapıyı kapatırken sakin ve aynı zamanda soğuk sesini duydum.

"Hem sözünde durmadın hem de yalanında direttin. Bunun bir bedeli olacak Zeynep."

Artistliğim yetmemiş olacak ki gözlerimi devirirken, bir de arabanın kapısını çarptım suratına.

Sakin kalmaya çalışarak seri adımlarla eve doğru yürüdüm. Bir nevi kaçtım, sanki ondan kaçabilecekmişim gibi...

Eve girdiğimde tüm ev ahalisi uyumuştu. Sessizce merdivenleri çıkıp odama girdim ve telefonumu şarja koydum. Ardından banyoya girip kısa bir duş aldım.

Gece bakımımı da yaptıktan sonra önden düğmeli alt üst şortlu saten pijama takımımı giydim. Aynada uzun bir süre kararsızca saçlarımı kurutsam mı kurutmasam mı diye bakındım. Baktığım sürede çoktan kuruturdum...

Banyodan çıktığımda tam telefonumu şarjdan almaya gidiyordum ki karşımda bir karaltı gördüm.

"Ayy!!" diye çığlık atarken korkuyla yerimde hopladım.

"Sende iyice alışkanlık yaptı galiba! İkametini de bu eve aldır istiyorsan Şafak!"

Şafak karşımdaki duvara yaslanmış, bir ayağını öbürünün önüne atmış, kolları bağlı serinkanlılıkla beni bekliyordu. Bu çıkışta dövmeye bekleyen liselilere benzemiyordu. Bu bekleyiş, bildiğin hapishanede lavaboda şişlemeye bekleyen sabıkalılara benziyordu.

Cevap vermeyince devam ettim. "Sen hayırdır, hapiste şişlemeye bekleyenler gibi ya?!"

Kaşlarını çatıp alayla karışık nefes vererek yarım ağız güldü. "Hapiste şişlemeye böyle beklemiyorum." dedi gayet sakin.

Bir dakika bir dakika! Nasıl yani?! Genelgeçer zaman zarfı kullandı o! Yani aman Allah'ımmm!!

Hayır lan. O asker, sabıkalı olsa askerde ne işi olur. Hapse girmemiştir.

"Ne demek böyle beklemiyorum? Sen hapse mi girdin?" dedim kaşlarımı çatıp anlamaya çalışan bir surat ifadesiyle.

Sol elini bana doğru uzattı ve, "Şişlemedim kimseyi hapiste filan. Gel şimdi buraya, hadi!" dedi. *Gitme Zeynep!*

Kımıldamadım yerimden.

"Gel Zeynep. Hadi. Konuşacağız.."

Yalan söylüyor Zeynep, konuşmayacak... Baksana, adam soğukkanlı bir katili andırmıyor mu?!

Bıkkınca bir nefes verdi kafasını sağa sola sallayıp. Ardından ellerini iki yana açarak biraz daha yüksek bir sesle, "Bir dediğimi de itirazsız yapsana kadın!" dedi.

Yutkundum ve ona doğru adımladım. Aramızda bir adımlık mesafe kalınca konuştum.

"Mesajımı okudun mu?"

"Evet."

"Bak, ben şaka yapmak için öyle bir şey yazınca onları haksız zan altında bırakmak istemedim...." devamını getiremeden sağ işaret parmağını dudaklarımın üzerine koyup susturdu beni.

"Ben kardeşimle Osman'ın sevgili olduğunu zaten biliyorum, ha ne kadar yakınlaşmışlardır onu bilmiyorum ama senin açıklamana gerek yok. Ben bundan sonrasını Funda'yla kendim konuşurum." dedi kesintisiz bir şekilde, neredeyse bir solukta...

Kaşlarımı çatıp anlamlandıramadım, "Sen niye Funda'nın babası gibi davranıyorsun?!" deyip kızdım ellerimi iki yana açarak.

"Benden çekinmelerinden rahatsız değilim. Bir sınırları olsun! Daha doğru düzgün adı bile yok ilişkilerinin... Bakalım Osman'la evlenecek mi? Ne kadar yakınlaşırlarsa, sonrasında o kadar acı verir onlara."

"Dedi sevgili bile olmadığı kızlarla yatan adam!" dedim gözlerimi devirerek.

Sinirle bakıp çenesini kilitledi.

Ardından beni omuzlarımdan tutup solumdaki dolaba sır-

tım gelecek şekilde yasladı, "Bak iyi hatırlattın, ben de buraya cezanı vermeye gelmiştim..." dedi yüzüme soluyarak.

Hiç etkilenmiyormuş gibi bakarak, "Senden korkmuyorum ama cezan fazla temas içeren bir şey olmasın! Malum *'Gelin ata binmiş ya nasip demiş'* sonrasında acı çekmeyelim!" dedim kinayeyle.

Dalga geçer gibi omuzları sarsılarak pis pis sırıttı. "Yok yaa... Geçti Bor'un pazarı sür eşeği Niğde'ye! Öyle bir dünya yok kızım! Sen o köprüden önce son çıkışı kaçırdın!" sonlarına doğru yüzüme iyice eğilip üsteleyerek söylemişti.

Başımı geriye atmak isteyince, dolabın kapağına iyice yapışmıştı. Kafasını bu sefer sağa eğerek yine yüzüme eğilip fısıldar gibi, "Çok geç Zeynep, bir kere düştün içime, çıkışın yok... Bile isteye girdiğin bu çukurdan ötesi yok senin için." dedi.

Önümdeki düğmelere elini uzatıp en baştan yavaş yavaş açmaya başlarken kımıldayamıyordum. Gözü düğmelerde fısıldayarak konuşmaya devam etti. "Evvelini unut çünkü öncen sadece benim, sonrası için acaba demeyi unut çünkü ahirin de benim." deyip son düğmeyi de açtı.

Ben o sırada sütyen giymediğim için kendime saydırmakla meşguldüm.

Yutkunamıyordum bile... Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Ellerim terlemişti. Pijamanın üst kısmını çıkarmadan yakalarımdan iki yana ayırdı.

O an yerin dibine girmek istedim. Elim ayağım oynamıyordu...

Onun ise o anda tek baktığı yer göğüslerimdi. Sertçe yutkundu... Dudaklarını yaladı, "Çok güzeller..." dedi, ardından bir sert yutkunuşunu daha duydum, "Güzel olduklarını tahmin ediyordum ama bu kadarını beklemiyordum." dedi. Sağ elinin işaret parmağıyla sağ göğsümün ucunda daire çizdi. O an sadece akıbetimi beklemiyordum... İki elinin sırt kısmıyla iki göğsümün ucundan da tüy gibi geçti. Bu tüy gibi değip geçmeyle iki göğüs

ucum da sertleşti. O ise tekrar dudaklarını yalayarak bakıyordu.

Sağ işaret parmağını iki göğsümün arasında yerleştirip gözleriyle işaret parmağını takip ederek gerdanıma ve boynuma doğru çıkardı. Dudaklarımda yolculuğuna son veren parmağıyla birlikte gözlerinin de son durağı dudaklarım olmuştu.

Burnunu burnuma sürttükten sonra dudakları dudaklarıma değdi. Uzanıp kısa bir şekilde üst dudağımı ıslak bir dokunuşla öptü ve kendine doğru çekiştirip emmeye başladı. Kafasının yönünü değiştirip üst dudağıma yine aynı şeyi yaparken, bir anda sol göğsümü avuçladı. Kapalı olan gözlerim anında şokla açıldı.

Ama hiçbir şey yapamadım. Yavaş dokunuşları, efsunlu sesi, katran karası gözleriyle en başından beni büyüsüne çekmişti çünkü. Gerçekten bir çıkışım yoktu. Neye karşı konulamayacağını biliyor ve tecrübesini konuşturuyordu...

Şaşkınlıkla biraz gerilirken omuzlarım, öpüşünün arasında güldüğünü gördüm. Beni baştan çıkarmak ona ayrı bir zevk veriyordu...

Alt dudağımı yalayıp emmeye başladığında, bedenini tamamen bana yaslamıştı. Artık iki eliyle birden iki göğsümü de avuçlayıp okşarken, dudaklarını daha çok bastırmıştı. Diliyle ağzımı zorlamaya başlayınca o daha söylemeden ona verdim dilimi.

Göğüslerim ikimizin arasında onun kemikli elleri tarafından bir avuçlanıp bir okşanırken; odada sadece dudaklarımı emerken çıkardığı ıslak sesler, dil şakırtıları ve nefeslerimiz yankılanıyordu. Artık kendimi o anın şehvetinde kaybetmiştim.

Şafak yavaş yavaş ve ıslak bir şekilde beni öperken, ağzımın içine tutamadığım boğuk ve titrek inlememi vermiştim. Bu onu daha da hoyratlaştırdı. Artık kasıklarımın hemen üstünde baskı yapan sertliğini belirgin bir şekilde hissediyordum. Kasıklarım sızlamaya başlarken, içim karman çormandı.

Zeynep, hayırdır Zeynep! Gidiyorsun kızım! Otokontrol?! Otokontrol neredeesiinn?!?!

O anda içimden daracık, mini elbiseli, vücuduna dokunan şehvetli bir benlik çıktı ve cevapladı.

"Otokontrol yok bebeğim! Ben varım!" dedi vücudunu okşarken...

Bütün benliklerim bu yeni ortaya çıkan Zeynep'e şaşkınlıkla uzaylı görmüş gibi bakarken şehvetli kadın şehvetli sesiyle konuştu:

"Çocuklar için yatma vakti bebeklerim! Ablanız biraz oyun oynayacak! Bunca vaktin acısını çıkartmam lazım.."

Asi, Romantik, Bilgiç, İşkolik ve dahası bir sürü benliğim bu Şehvetli için bağırmaya başladı.

Tez götürün bunu, hapsedile, sürgün edile, ayaklarından tavana asıla!

Zorla kollarından götürülerek çığlıklar atan, saçlarını savurarak tehditler eden, şehvetli benliğim:

"Susturamazsınız beni!

En temel içgüdüyüm ben! Hepinizin sonu gelecek! An gelecek, burada sadece benim hükmüm geçecek!" diye bağırıyordu.

İçimdeki sesleri susturmak için kafamı hafif sağ sol yapınca Şafak, onu istemediğimi düşünmüş olacak ki bir anda bıraktı dudaklarımı. Ne düşündüğümü okumak için yüzüme baktı fakat gözlerine, tereddütsüz bir sevgiyle baktığıma emindim.

Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapatıp açtı sakince. Ardından göğüslerime bakarak baştan çıkarıcı boğuk sesiyle konuştu.

"Şimdilik bunlara dokunmakla yetinmeliyim. İleri gidersem duramam... Eminim seninle benim ilk gecemiz çok sesli geçer. Herkes uyansın istemeyiz." derken konuşmanın sonunda yüzüme çevirmişti keskinleşmiş bakışlarını.

Ardından tekrar gözlerini, göğüslerime indirerek konuştu.

"Ama o gün geldiğinde bu ikisi de çok ıslanacak..."

Bir insan sesiyle tahrik edebilir mi? Edebildiğini ben o an öğrenmiştim. Sonra yavaş yavaş pijamamı alttan geri düğmelemeye başlarken, "Hadi yatalım. Saat iki buçuk oldu. Yorgunsun-

dur..." derken baştan üç düğmemi iliklemeden öylece bırakıp, "Böyle kalsın." dedi. Şafak bana arkasını dönüp yatağa ilerlerken artık yutkunmam gerektiğini idrak edip yutkundum. Ama beceremedim ve tükürüğüm boğazıma kaçtı.

"Öghögh... öögh... ıhhıhıhhm.." diye öksürüklerle ardı sıra kaldığımda Şafak bir anda arkasını döndü, "İyi misin? Zeynep? İyi misin?" dedi.

"Yok. Öhh! Şey...Boğazıma bir şey kaçtı da... Ihıhıhmm..."

Ben kıpkırmızıyken, Şafak pis pis sırıttı.

"Komik mi Mert?! Ne gülüyorsun?!"

Kaşlarını alayla kaldırdı.

"Ooo! Sinirlenince Mert diyoruz." Gözlerimi kırpıştırdığımda, Şafak bana doğru adımlamaya başladı.

"İsim çalışalım mı seninle bir ara?"

"Ne- ne?!" diye kekeledim geri geri adımlarken.

"Çalışırken anlarsın. Ama şimdi..." derken dudaklarını da ısırıp, "Şimdi hadi gel, uyuyalım. Bu saçlarını da kurut, böyle üşütürsün." dedi.

"Yorgunum, şimdilik böyle olsun." dedim.

Kafasını hafif sağa sallayıp olsun bakalım der gibi yaptı.

Yatağıma kurulurken kendisi, ben gene yanına sıkıştım. Yatağım 120x200 santimdi ama Şafak 90 santimlik kısmını rahat işgal ediyordu...

Gene sağ göğsünün üstüne doğru çekip saçlarıma bir öpücük kondurdu, sağ elim sol elindeyken...

Gece bir ara arkamda sertlik hissedip uyanır gibi oldum.

"Şafak?"

"Hmm?"

"Ne yapıyorsun?"

"Hm?"

Gözlerimi açıp tısladım bu sefer. "Ne yapıyorsun Şafak? Kalçamdan kaykıl biraz kenara!"

Gözlerini açar gibi oldu. "Bir şey yapmıyorum ya... Gece gece! Uyusana, nereden çıkardın?!" dedi söylenerek.

"Nereden çıkartacağım Şafak! Senden bana doğru çıkandan çıkardım!" diye kısık sesle tısladım.

"Kokunun etkileri onlar... Bir şey yok, uyu hadi! Uyuyorum zaten ben, sessiz olursan eğer..."

Gözlerimi devirdim, kendimi boşluğa çekip uykuya daldım yine. Sabahın ilk ışıklarıyla yanağımda bir öpücük hissedince kalktım. Ayaktaydı, muhtemelen gidiyordu...

"Günaydın." dedim tebessümle.

"Günaydın Zeynep'im." dedi gülerek.

Sonra devam etti. "Ben eve geçeyim, annemler kalkmadan kahvaltı hazırlamak için. Erkenden kalkar şimdi."

"Hastaneye gideceğim..." dedim üzgünce. Bugünü ondan ayrı geçirmek hiç istemiyordum.

"Geceler bizim bebeğim..." diye fısıldadı alnımdan öperken.

"Gitmeden önce uğrarım." dedim ufak bir tebessümle.

"Uğra... Bekliyorum." dedi ve hızlıca dudaklarıma mühür öpücüğü koyup cama doğru gitti.

Bir gün gerçekten düşecek bu adam!

Bahçeye sofra kuran Hediye teyzeye baktım, bahçelerine girerken.

"Hediye teyze, günaydın."

"Aa kızım, günaydın! Ben de anneni çağırmıştım kahvaltıya, sen de iyi ki geldin."

"Yok, işe gideceğim Hediye teyze. Funda'ya bakmıştım..." dedim çok fena yalan sallarken.

"Funda yukarıda kızım. Yukarı çıkarsan Şafak abini de kahvaltıya çağırır mısın?"

'Şafak abin' diyor kadın Zeynep!

Bir bilse oğlunun dün memelerini avuçladığını 'abin' diyen dilini yutar!

'Abi deme, o bana lazım' desen mi Zeynep?!

Hediye teyzeye kaçak bakışlar atarak eve girdim. Merdivenlerden yukarı çıkıp Funda'nın odasına değil de sağ taraftaki Şafak'ın odasına gittim. Kapıyı tıklattım, "Geel!" dedi içeriden.

İçeri yavaştan başımı uzatınca, kapıya arkası dönük bir hâlde dolabından kıyafet çıkardığını gördüm.

"Ben geldim.." dedim kısık bir sesle.

Annesini bekliyor olacaktı ki sesimi duyar duymaz hemen arkasını döndü ve sırıtarak, "Gel buraya..." deyip bir anda bana yürümeye başladı.

"Annen aşağıda! Kahvaltı hazırlamış." dedim hızlıca. Yana dönüp elindeki tişörtü hızlıca yatağın üstüne attı.

Seri ve büyük adımlarla yanıma ulaşıp elimden tuttuğu gibi beni kapıdan içeri soktu. Kapıyı da arkamdan kapattığında aslanın inine *merhaba* dedim.

"Gel biraz seni yiyeyim, sonra yer kalırsa onları da yerim!" deyip, sırtımı kapının arkasına yasladığı gibi öpmeye başladı beni. Soluğumu kesmeye her daim yemin etmiş gibiydi. Kollarına tutunakalırken ben, yanaklarımdan tutmuş, yiyordu gerçekten de dudaklarımı. Dakikalar sonra bıraktığında nefes nefese kalmıştım. Yüzümde gezdiriyordu bakışlarını.

Yanaklarım ateş atmış bakıyorken ona, çapkınca tek kaşını kaldırıp, "Ben banyoya gireceğim." dedi.

"İyi, çıkayım ben de..." dedim.

"Yok, kal burada."

Yüreğime inecek! O nasıl bir banyo?! Birlikte! Ne diyor?!

"Nasıl yani?!"

"Ben banyoya gireceğim, kısa sürecek, kal burada, odada yani, birlikte ineriz," dedi pis pis sırıtarak.

Dalga geçiyor Zeynep seninle bu!

Rahatladığımda derin bir soluk verdim.

"Tamam..." dedim yanından geçip, camının kenarına ilerlerken. Masanın üzerinde telefonunu gördüm.

"Benim mesajımı okuduğuna göre, ben de telefonuna bakabilirim?"

"Telefonunu vermediğin için böyle bir hakkın yok!" dedi yanımdan geçerken.

"Bir şeyler mi saklıyorsun?"

Suratıma saçmalama der gibi bakıp yanıma geldi. Elimdeki telefona yüzünü okutup, avucumun içine geri koydu ve arkasını dönüp hızlı adımlarla banyoya girdi.

Telefonunu açtım. Hakikaten bomboşdu. Face yok... Instagram yok...

Galeriye girdim. Boş. Boş oğlu boş.

Ama yoook... Burada fotoğraf var. Aha buldum!

E bu ben...

Altlara doğru inerken gördüm ki bahçede kitap okurken beni çekmiş...

Halil kucağımda mangal yaparken çekmiş. Defalarca...

Zeynep bu niye bomboş oturuyor derken, adam fotoğrafçılık yapıyormuş bak!

Okey oynarken çekmiş! Okeyde birbirimize girerken çekmiş...

Rezil görünüyordum! Bunu silsem mi?

Rehberine girdim sonra kız ismi aramaya...

Bizim kızların isimleri var... Tanıdık isimler... Saynur, bakayım?

Yok. İyi, aferin koçum, yola geliyorsun bak!

Geri yukarı çıkarken bir isim gördüm. AKım??

AKım ne ya?

Akım? Voltaj? İndiksüyon. Akım?

Haa, AK'ım! Beyazım yani...

AKım... PAKım... Kim ki beyaz? Beyaz tenli kadın!!

AKım... PAKım... PETEĞİMM!

Senin var ya Şafak...

O petekleri kafanda parçalayacağım senin!

Sakin ol Zeynep... Sakin.

Al şu numarayı, önce sen bir konuş, emin ol, sonra bebeğim. Hadi! Ataşlanma guzum, sakin.

Telefonuma yazıp numarayı, ana ekrana döndüm. Telefonu yerine koydum.

İki dakika filan sonra banyodan çıktı. Sadece altında havlu vardı. Gözüm bedenine takıldı. Kurşun yaraları... Daha yeniydi. Bir aylık filan en fazla.

Gördüğüm şeye bakakaldım. Öylece bakıyorken onun tam da kalbindeki kurşun izine, kulaklarım uğuldamaya başladı. Kalbinden... Tam kalbinden vurulmuştu. Bu kadar erken ayağa kalkması hatta şu an yaşıyor olması mucizeydi. O kurşunun aortu parçalamamış olması mucizeydi.

Ağlamak üzereydim. O bana bakmadan kıyafetlerini açarken, "Şafak..." dedim zoraki konuşurken.

Cevap vermedi.

"Şafak. Ne bu hâlin?"

Yüzünü dönmeden konuştu. "Ne demek *ne bu hâlin*?"

Yatağın ayak ucunda tişörtünü giyerken sol yanına geldim.

"Şafak kalbinden vurulmuşsun! Ölümcül yara almışsın! Ölebilirdin!"

Döndü bana baktı sinirle ve sen ciddi misin der gibi suratını ekşiterek, "Oyun oynamaya gitmiyorum, farkındasın değil mi?" dedi.

"Farkındayım ama ölmeni istemiyorum!"

"Hah, bak! Zurnanın zırt dediği yere geldik!" dedi bana dönerek, "Ben öyle görevden dönünce *"Orana ne oldu??", "Buran niye soldu??" "Bir daha gitme!!"* diyecek kadın istemiyorum! Ben dönünce güçlü duracak, başımı şişirmeyecek, kafamı sikmeyecek kadın istiyorum." dedi sinirle.

Çenemi sıkmıştım.

Ya hüngür hüngür ağlayacaktım ya da içimdekileri kusacaktım ama tek bir şey söyleyip çıkmayı uygun gördüm, "Sen önce kendine Allah'tan beyin iste!" deyip hızla kapıya dönüp kapıyı kapatıp çıktım.

Ağlamak üzereydim ama ağlamayacaktım. Merdivenlerden inerken kafamı arkaya atıp yukarı bakarak gözyaşlarıma engel oldum.

Bahçeye çıkınca Hediye teyze, "Kızım Funda..." devamını getirememişti çünkü ben arkama bile bakmadan kapıya ilerliyordum. Bir hışım eve girdiğimde annem yeni kalkmıştı.

"Günaydın kızım."

"Çay koyar mısın anne? Birlikte içelim... Öğlen hastaneye gideceğim."

Ben annemle mutfak masasında kahvaltı yaparken annem bir anda bana dönüp, "Kızım dün akşam yoktun... Gece deden aradı, anneannen biraz fenalaşmış, babanla akşam Balıkesir'e gideceğiz..."

"Ne olmuş?" dedim endişemi gizleyemeyerek.

"Tansiyonu çıkmış muhtemelen. Bu aralar, 'Yalnızım.' diyormuş dedene hep. Biz de bayağıdır da gitmedik, içerledi haklı olarak." dedi sıkkın bir soluk verirken.

"Gidelim." dedim hızla atılırken.

"Biz babanla gideriz Zeynep. Sen abinle burada kal." dedi sakince.

"Ben de gelmek istiyorum!"

"Gerek yok Zeynep, dedim ya. Babanla ben gideceğiz... Babanla gittiğim için bir geceden fazla da kalamam, adamın işleri var... En olmadı anneanneni de yanımda getireceğim. Bir göreyim önce, nedir, ne hâldedir."

"Peki ama gidince beni ara, olur mu? Görüntülü ara lütfen."

"Tamam." dediğinde anneme ablamı sordum.

"Anne, ablam ne yapıyor? Arıyor musun?"

"Arıyorum arıyorum. İyi Allah'a şükür."

"Niye gelmiyor o zaman?" dedim sorgular gibi.

"Gelir kızım. Hatta çağırayım da gelsin bu hafta sonu..." dedi gayet sakin.

"Her gün ara anne! Her gün ara. Benim aklım ablamda kaldı."

"E sen arasana! Benim kızımsa, senin de ablan!" dedi çekişerek.

"Ona kızgınım anne... Biliyorum, ona kızmaya hakkım yok ama sanki ona tavır almazsam yaptığı hatayı fark edemez gibi hissediyorum. Yaptığının doğru olmadığını anlasın istiyorum."

"Bir insana inandığın doğrularını uzak durarak değil, yakınındayken aşılayabilirsin kızım... Uzak durmak, vazgeçmektir. Yakınında durursan, o insan için savaşmış olursun. Aileler birbirleri için savaşırlar Zeynep. Kardeşine sırtını dönersen, onun için savaşmış olmazsın..."

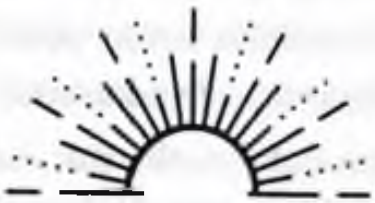
Sıkıntıyla soluduğumda anneme dudaklarımı bükmüştüm ve çayımı içmeye devam ettim.

Aileler birbirleri için savaşır.

Aileler birbirleri için ölür.

Aileler birbirleri için yaşar.

Geride kalanlar için yaşar.

Soyunma odasında üstümü değiştirirken Zehra girdi, "Ooo, Pamuk Prenses nasılsın??" dedi sırıtarak.

"İyiyim, Kötü Cadı. Sen?"

"Moralin mi bozuk Pamuk? Avcınla aran mı bozuk?"

"Avcım dünkü avının zevkini çıkardıktan sonra, bugün beni tam kalbimden vurmayı uygun gördü."

"Vay gerzek vay! Ne yapmış benim Pamuk'uma?!" dedi Zehra sırıtarak yanaklarımı sıkarken.

Şu an bana Pamuk diyordu ama Zehra aslında benden de beyaz tenliydi. İkimizin gözleri de iriydi ama benim gözlerim kahverengiydi, onunkiler ise bal rengiydi. Annesi yeşil gözlü olduğu için göz rengi kırma bir renk sayılırdı. Ayrıca benden ise iki ya da üç santim de uzundu.

Duru geldiğinde, Zehra ikimizi de işlemeye başladı.

"Kızlar, ne yapalım biliyor musunuz?! Yarın ortak yıllık izin alalım. Yıllık izinler yanacak zaten yoksa... Ben Osman'ın arabasını alayım, bizim Maşukiye'deki dağ evine gidelim. Dağıtalım gitsin, anasını satayım! Hem evde güvende oluruz hem de kimseye rezil olmayız."

Bu benim gibi, en fazla taksici amcaya rezil olurum canım, deyip de masa üstü şovla rezil rüsva olan biri için mükemmel bir teklifti!

Zehra da zaten bunu benim moralimi düzeltmek için yapıyordu.

Duru, "Olur ama bizimkilere bu akşam nöbete kalacağım demem gerekir muhtemelen." dedi sıkkınca. Duru'nun ailesi biraz daha tutucuydu bize göre.

Bense rahatça, "Bizimkiler zaten yok... Abim var sadece, o da nöbetteyim diye düşünür, sorgulamaz." dedim.

Aslında benim için çok iyi olurdu. Adamın biri de odama girerse odamı boş görür ve ona da kapak olurdu! Zehra ben bunları düşünürken çoktan Osman'ı aramış ve ondan arabasını istemişti.

"Ben eve gitmek istemiyorum Zehra. Orada var mı bir şeyler giymek için?" dedim.

Çünkü eve gidersem, bir adet cama tırmanabilen asker tarafından takip edilme ihtimalim vardı.

"Var var... Pijama giyeriz zaten, kimse yok ki evde." diye cevap verince Zehra ve fantezi gecelikleri aklıma geldi. Kızın kapalı pijaması yoktu ki... Hiç olmamıştı. Bebekliğinde bile bebek bezi dantelliydi Zehra'nın!

Allah'tan haziranın sonundayız. Gerçi Maşukiye de soğuk olur, Hak vere de donmasam bari bu gece...

Çıkışta üstümüzü giyindikten sonra karşıdaki kahve dükkânına geçip biraz kahve içmiştik.

Saat 18.30'a doğru oradan kalkarken kızlara, "Kızlar yemek de yiyelim bence, uğraşmayalım Maşukiye'de bir de yemek hazırlamaya..." dedim.

Onlar da onaylayınca, dönercide yemeklerimizi bol kahkaha, derin muhabbet, azıcık ufacık miniminnacık dedikodu eşliğinde yedik. Saat 20.30 olmuştu. Arabaya bindiğimizde ise telefonum çaldı.

Şafak arıyordu, açmadım...

Ben Maşukiye yolundayken iki defa daha aradı, açmadım.

Ben ki hasretiyle bir buçuk ay bekledim onu, beni el üstünde tutmasını istiyordu gönlüm.

Uzun süre küs kalmayı düşünmüyordum. Biraz burnu sürtse yeterdi...

Karanlık Maşukiye sapağına gelince artık Zehraların köy evine az kalmıştı. Zehra bir anda ciyakladı.

"Aaa ama içecek bir şeyler almayı unuttuuk!"

Hakikaten unutmuştuk. Niye öyle bir aptallık yaptık ki? Ben derince 'off'larken, Duru, "Vardır buralarda tekel bayi yaa." dedi ve navigasyona 'tekel' yazdı.

Bizi ara sokaklarda ıssız bir yere götüren navigasyonla, dandik bir tekelin önünde durduk.

Zehra, "Alayım, geliyorum hemen..." derken durdurdum.

"Hayır! Hayır bekle... Birlikte inelim, çok ıssız burası!" dedim.

Üçümüz de inip soldaki ufak tekel bayine girdik. Gözümün hiç tutmadığı bir adam vardı kasada. Zehra'ya eğilip, "Zehra *Bomonti* alıp çıkalım! Sahte içkiden zehirlenmek istemiyorum!" diye fısıldadım.

Zehra başıyla onaylayınca 10 tane *Bomonti* alıp, yanına da orada açıkta olan kuru yemişlerden koydurup çıktık.

Adam biz çıkana kadar bizi o kadar rahatsız edici şekilde süzmüştü ki Zehra'yı tek indirmemekle ne kadar iyi yaptığımı düşündüm.

Genişçe bir bahçenin içinde tek katlı, keskin, yüksekçe çatılı Zehraların Maşukiye'deki evlerine gelmiştik. İçeri yerleşip, zigon sehpaları çekip, içecekleri buzdolabına koyduk. Camı açıp dereden gelen su sesinin eşliğinde Maşukiye'nin bol yeşilliklerinin sunduğu temiz havayı içime çektim.

*Bomonti*leri kuru yemişle birlikte götürürken, telefonumun artık çalmadığını fark ettim. Üç kere arayıp bırakmıştı aramayı... Bu kadar mıydı yani?

Zaten moralimin bozuk olmasından kaynaklı pek sarmayan filme baktım.

"Kızlar sıkıldım, kapatalım şu filmi!" dedim.

Onlar da aynı fikirde olmuş olacaklar ki onayladılar.

Önce hafif ağlayacak gibi oldu ruh hâlim. Ardından dudaklarımın kenarını kıvıran garip bir tebessüm hissi oluştu bende.

Altı üstü toplasan iki *Bomonti* içmiştik ama çakırkeyif olmuştuk. Ayağa kalkınca hafif başımın döndüğünü hissettim.

Masaya oturduk ve saçma saçma muhabbetlere dalmaya başladık. Sanki 5 sek votka içmiş gibiydik.

Artık peltekleyerek konuşuyordum, "Bak şimdi! Hoop camdan atliyooo! Hoopp burada hoopp böle böle.." diye saçmalıyor bir yandan da göğüslerimi elliyordum.

Kızlar da saçma bir şekilde kıkır kıkır gülüyordu.

Artık hızımı alamayınca Kadıköy'de miting yapan sivil toplum örgütleri gibi sandalyeye çıkmış, elim yumruk havada bağırıyordum.

"Ben onun kölesi değilim! Erkeklere ölüm! Yaşasın özgür ruhlu kadınlaaar!"

Zehra ile Duru buna bile gülüyorlardı.

Gözlerim korkunç bir hikâye anlatır gibi kocaman açılmış bir hâlde, kafamı aynen öyle der gibi hızlı hızlı salladım. Masanın üstünde diz çökmüş, onlara eğilmiştim, ikisinin de üstüne bir anda atlayacak gibiydim.

"Manyak ki ne manyak! Zaten akıllı adam hem bir kızın resimlerini çekip hem de gidip başka kızlarla sevişir mi?!"

Artık sarhoşluğum hızını alamıyordu, devam ettim. "Aaa, pardon pardon!" dedim elimi ağzımla kapatıp kıkırdadım. Sonra konuşmak için elimi ağzımdan çektim, sonra yine bir kıkırdama isteği geldi. Onların şaşkın bakışları altında uzunca bir süre kıkırdadıktan sonra, "Sevişmiyor, beceriyor!" diye fısıldadım çok önemli bir bilgi verir gibi. Kızlar, "Oovvoovv!" "Offf shit,

çok sert!" diye küçük çaplı bir aydınlanma yaşadılar. Bu sırada bana aşırı sıcak basmıştı.

'Becerme' kelimesiyle birlikte canım Şafak çekmişti.

Asıl sana off shit Zeynep!

Canın nasıl Şafak çekebilir? Çikolata mı bu?!

Hayır Şafak! Şafuck!

Canım fuck çekti. Şafuck'ı ayrı bir çekti!

Karşımdaki koltuk bile bana Şafak gibi gözükürken, ellerimi gerdanımda gezdirdim. Eğer bu gece bu şekilde devam ederse, gecenin sonunda 'Koltukgülün suçu ne' olabilirdi!

Şafuckgülün suçu ne?

'Becermek' kelimesinin bir kez daha başka kadınlar için Şafak'ın ağzından çıktığını düşününce, içimdeki ihtiraslı volkanlara bir de müthiş bir sinir dalgası eklendi.

Bir yandan ellerimle kendimi yelliyor bir yandan sinirle konuşuyordum, "Artık kimleri kimleri becerdiyse... Ne melezler, ne sarışınlar, ne esmerler!" derken birden aklıma geldi.

"AKım? Beyaz karı! Ak! Seni lanet sürtük! Nerede benim telefonum?!"

Yalpalayarak cebime gidip aldığım telefonla Zehra'ya geri yürüdüm.

Kelimeler ağzımdan yuvarlanarak çıkıyordu, "Zehra, bak bu orospu Şafak'a veriyor! Senin ağzın iyi küfür yapar! Ara ve onun ağzına sıç!" dedim sendeleyerek.

"Orospulara haddini bildirmekte üstüme yoktur kanka! Şimdi onun götüne ateşi salacağım!" dedi yalpalayarak telefonunu almaya giderken.

Ellerimi karasinekler gibi oğuştururken kıkırdıyor, Zehra'nın telefonundan gizliye alarak numarayı tuşlamasını bekliyordum. Telefon ikinci çalışta açıldı ama ses gelmiyordu. Merakla telefona eğildim. Geliyordu da boğuk boğuk bir şeyler

geliyordu anlaşılmaz. Hepimiz 'Bu ne sesi?' der gibi birbirimize bakarken Zehra yüksek sesle bağırarak, "Selam götveren!" dedi sarhoş sesiyle.

Karşıdaki ses, "Memnun oldum. Ben de Akif, tam olarak ne zaman verirsin?" dedi boğuk bir sesle.

Ben karşıdan bir erkek çıkmasıyla gözlerimi fal taşı gibi açmış bakarken, Zehra onun erkek olduğunu kavramaktan çok adamın ona götveren kelimesini döndürüp iade etmesine takılmıştı.

"Sen kimsin de ben sana vereceğim. İBNEE!" diye bağırdı Zehra.

Ben hâlâ gözlerim açık kalmış telefona bakıyordum.

Adam gülerek, "İbne mii? Derenciğim, biraz daha yüksek sesle inler misin? Arkadaşlar seni sikebileceğime inanmıyormuş da!" dedi.

Arkadaki kadın yüksek sesle inlerken bağırdı. "Deren değil, adım Seren!"

Biz Duru'yla duyduğumuz ses bu muymuş der gibi ağzımız açık birbirimize bakarken, Zehra iğneleyici bir ses tonuyla, "Sen minik cücüğünü, ismini bile bilmediğin kadınlarda söndür çükütay!" dedi.

Zehra konuşurken arkadan hâlâ kadının 'ahhh' 'uhh' sesleri geliyordu. Zehra sinirden adamın ne yaptığını fark etmiyordu.

Duru, "Zehra kapatsan mı artık? Şu an orada bariz başka şeyler oluyor da..." diye fısıldadı.

Bana kal gelmişti.

AKım erkekmiş...

Ben başıma nasıl bir bela aldığımı düşünüyordum. Şafak beni...

Kafamı sallayarak bu cümlenin başıyla bile taşan hormonlarımdan kurtulmaya çalıştım.

Karşıdaki adam takmaz bir sesle, "Cücük mü? Hadi işine kı-

zım, emin ol yemek istemezsin benim roketatarı! Nereye Selin?? Tam uçuşa geçiyorduk, nereye gidiyorsun??"

Telefondan kadının bağrışı duyuldu, "Selin değil geri zekâlı, SEREN!" diye bağırıp kapıyı çok güçlü bir şekilde kapattı.

Sanki Seren kapıyı bizim suratımıza kapatmış gibi olduğumuz yerde sarsılmıştık.

Hepimiz Seren'in gidişiyle suspus olmuş, telefona bakıyorduk.

Karşıdaki adam sinirle soluduğunda yutkunduk.

Siniri sesinden oluk oluk akarken, "Kızım onca hengamenin arasında bir zevkim vardı, onun da içine ettin! Şu an kalkışa hazırlanıp havada asılı kalan mekiğimi sana gömmezsem, bana da Akif demesinler lan! 'Özür dilerim *küçük aslan.*' diye yalvartacağım kızım seni... Gerçi gücünden iflahın gevrerse *küçük ayım* diye de inleyebilirsin." diye tısladı.

Nasıl bir belaya bulaştığımın farkında olan ben, Zehra'ya kes, kapat anlamında el hareketi yapıyordum.

Bunu gören Zehra, "Tamam, hayvanat bahçesi kesin öyledir... Biz seni çüküne methiyeler düzmekle baş başa bırakalım. Birazdan Kraliçe Elizabeth de gelir zaten! Yaparken onun adını da unutma ama bak, E-LI-ZA-BETH!" deyip çat diye kapattı.

Şoklanmış önüme bakıyordum, "Erkekmiş..." diye fısıldadım.

Bir yanım sevinirken, bir yanım *'Ayvayı yedin kızım!'* diye bağırıyordu.

Zehra olayın farkında değil, kendine laf sokan birine ağzının payını verdiğini düşünüyordu. Bir yandan kıkırdıyor bir yandan sinirle 'çükütay' diyordu.

3 şişe *Bomonti* ile bu kadar sarhoş olmamız imkânsızdı. Yanıyordum, sanki her tarafım harlanmıştı...

"Kızlar çok sıcak, ben dayanamıyorum." dedim peltek peltek.

Duru da bacaklarını birbirine sürtüyor, "Off ben dee... Bacaklarımın arası da çok kötü sızlıyor!" dedi.

Al benden de o kadardı. Kasıklarım sanki zonkluyordu.

Zehra, "Off, çook sıcaakk! Ben bahçeye çıkıyorum!" deyip yalpalayarak kapıya gitti.

Kapıyı açar açmaz gelen yel bile bizi rahatlatmadı.

Kapıdaki yeli daha fazla hissetmek için kapıya doğru ilerledim.

'Hak vere de Zehra'nın gecelikleriyle donmayayım.' dediğim Maşukiye'nin soğuğunda, Hak vermiş ve ben sıcaktan kavruluyordum.

Yalpalayarak çıplak ayak açık kapının önünde dururken, bizim arabanın yanında bir siyah *Sedan Opel Astra* gördüm.

Zehra anlamsızca yürüyorken, biri arabanın şoför koltuğunda olmak üzere 5 erkek bize doğru bakıyordu. Bakışları çok huzursuz ediciydi. Sanki orada Zehra'nın çıkmasını bekliyorlarmış gibi bakıyorlardı.

Bizi kapıya çıkmış görür görmez, yüzlerinde içimi donduran bir memnuniyet okudum.

Yerimde kaldım korkuyla ama Zehra o tarafa doğru ilerlemeye devam etti. Duru ise hemen arkamdaydı. Zehra'ya seslenmek istiyor ama beceremiyordum sanki...

Ben Zehra'ya seslenemeden dört adam bahçe kapısına geldi, aralarından biri, "Merhaba kızlar, eğlenmek ister misiniz?" dedi.

Zehra anlamsızca kıkırdamaya başlarken, ben dört erkeğin arasında tekel büfesindeki adamı görmemle yerimde donakalmıştım.

Sanırım bu sadece iki *Bomonti* ile bu hâle gelmediğimizi açıklıyordu. Şişeler kapalıydı... Şu an bizde olan şeyler kaçak içki semptomları değil, *Golden Lovita* veya *Cantharis* tarzı afrodizyak ilaç semptomlarıydı. Kaçak içkiden korkarken en yapmamamız

gereken şeyi yapmış, tekinsiz bir yerden gece vakti açık kuru yemiş almıştık...

Adamlardan biri Zehra'ya doğru gidip dirseğinden tuttu.

"Sen, benimle başla bakalım.."

Zehra kayda değer bir şekilde direnemez giderken adamın peşi sıra, üç tanesi de ben ve Duru'ya doğru ilerliyordu. Duru yalpalayarak çırpınırken, ben ayaklarımı yere direterek iki kolumdan ayrı ayrı tutan iki adama, "Hayır! Hayır!" diye direnmeye çalışıyordum.

Duru ise, "Bıraak... Bıraak istemiyorum!" diye zorla konuşuyordu.

Adamlar Duru ile beni bahçe kapısından çıkartmış, sokakta arabaya doğru sürüklüyorlardı. Yalpalayarak direnmeye çalışıyorduk.

Gücümüzün yettiğince de çığlık çıkarmaya çabalıyorduk boğazımızdan. Zehra'yı sürükleyen adam, arabanın arka bagajına Zehra'yı dayamış, öpmeye çalışarak bacaklarını elliyordu. Artık Zehra da bizimle birlikte çığlık atmaya başlamıştı.

"Bırakın bizi, kimse yok mu?!" diye bağırmaya gücü yetmişti Duru'nun. Gerçekten hiç sesimiz çıkmıyordu.

Biz arabaya binmemenin son demlerinde çırpınırken, sağdan acı bir fren çığlığı duydum.

Farın ışığı gözlerimizi kamaştırırken karanlıktan bir kükreme geldi. "LAAN!! LİME LİME EDERİM LAN SİZİ!!"

Kalbimin sahibi adamın kükremesiydi bu... Sol kapıdan çıkan Osman, Zehra'ya doğru koşarken; Şafak önümdeki iki adamı da çoktan yere sermişti.

"SİKTİĞİMİN PEZEVENKLERİ! GEBERTECEĞİM LAN HEPİNİZİ!"

Duru'ya gidip onu sürükleyeni de yere fırlattığında üçüne birden dalmıştı. Bunları saliseler içinde yapıyordu. Şafak, şoför

koltuğundaki adamı da boynundan yakalayıp bir yumrukla diğerlerinin arasına yere serdi.

Bu sırada Zehra'ya dokunan adama saldırmaya çalışan Osman'ın yanına gidip ondaki adamı da diğerlerinin yanına çok sert bir yumrukla serdi. Kemik kırığı sesi geldi. Adamın muhtemelen çenesini kırmıştı...

İlk defa bu kadar sert gördüğüm bu adam, gözlerinden ateşler çıkarak Osman'a evi işaret edip, "Osman kızları içeri götür, Cengiz'i de ara, buraya birilerini göndersin. Ben bunları öldürmeden göndersin!"

Ardından yerden kalkmaya çalışan adamlara bakıp ve bu zamana kadar hiç görmediğim bir surat ifadesiyle -bir psikopat gibi yarım ağız gülüp gözleri birazdan zevk alacakmış gibi- onları süzerken, "Ben bunlarla biraz oyun oynayacağım! Cengiz'e söyle, ben öldürmeden gönderebiliyorsa göndersin birilerini!" dedi.

Tanımadığım bu adama gözlerim açık bakakalırken ben, Osman beni içeri çekiştiriyordu.

Biz içeride otururken dışarıdan yalvarmalar, acı inleyişler, adamların çığlığı geliyordu. Ama Osman hariç hiçbirimiz bunu sorgulayabilecek durumda değildik... Sanki kafamızı bile kaldıramıyorduk.

Bir müddet sonra kısık gözlerle etrafa bakarken ben, Şafak'ın kapıdan girdiğini gördüm.

Osman'a, "Bana giyecek bir şeyler ver." dediğini duydum. Üstü başı kan içindeydi.

Dışarıdan polis çakarının dönen ışıkları geliyordu kesik kesik...

Biraz renk renk ışıkları izledim...

Kafama sahip çıkamıyordum, bir sağa bir sola dönüyordu. Müthiş bir kasık ağrım vardı.

Dizlerimden ve boynumun altından desteklenerek havaya

kaldırıldığımı hissettim. Sıcacıktı... Kafamı tanıdığım kokuya ait göğse yaslarken dışarının yelini hissettim. Gözlerimi hafif araladığımda, Osman'ın kızları da alıp arabasına bindiğini gördüm.

Biz sağdaki *Range Rover*'a ilerlerken, gözüm sol taraftaki yerde boylu boyu uzanan kan lekeleri ve pıhtı parçalarına takıldı.

Arabada kafamı sızlayan kasıklarımın da dürtüsüyle bir sağa bir sola atıyordum. Şafak'ın bana bakıp sinirle soluğunu duydum. Ardından direksiyona eliyle vurup, "Gebertmeliydim!" diye bağırdı.

Benim olduğum tarafın camını açtı. Gelen rüzgâra yüzümü tuttum. Bu biraz beni ayıltmıştı. Derin derin doldururken ciğerlerime sert rüzgârı, gözlerim de açılmıştı.

Açılmaz olaydı...

Sol tarafımdaki Zeus Merteus'u görünce kasık aram artık zonklayarak atmaya başladı. Ağzımın suyu kesin sağdan sağdan akıyordu ki ağzımı şapırdattım. Ömrü hayatımda bilmediğim, öğrenemediğim o cilve birden peyda oldu, "Şafaak!" dedim kıkırdayarak.

Sağına kısa bir uzaylı görmüş bakışı atıp önüne geri döndü. Soluma doğru yanına sokulup, "Düşündüm de sevgilim..." diyerek sağ işaret parmağımı kol kaslarında gezdirmeye başladım.

"Düşünme Zeynep! Önüne dön. Sinirliyim, zaten kan kokuyorum!" dedi beni ve cilvelerimi sallamaz bir şekilde.

Kıkırdayarak cevap verdim. "Sinirliyken de çok seksi oluyorsun... Sevişelim mi?"

Sinirle bana bakıp, "Haplamışlar sizi Zeynep! Bir de hemşiresin?! Nasıl böyle ilaçlatırsın kendini?! Ben olmasam ne yapacaktın?! Kafan yerinde değil! Hadi şu cama tut biraz kafanı, kendine gel..." dedi cümlesinin sonunda sakinleşerek.

"Cık!" dedim dilimi ağzımın içinde şaklatarak. Burnumu sol elimle kavradığım koluna sürtmeye başladım ve susmadı o lanet olasıca ağzım, "Birazcık sevişelim lütfeenn!" diye yalvararak.

Yutkunduğunu hissettim.

O cevap vermiyordu ama ben yalvarıyordum.

"Azıcık ucundan versen? Olma mı?"

Artık sesli düşünüyordum.

"Yanıyorum, söndürelim mi??"

Dudaklarının kenarının kıvrıldığını gördüm. Ama cevap vermedi.

Yüzünü de dönmedi.

"Hadi deli oğlan! Hadi belime dolan! Hele bir öp bakalım beni dudağımdan!" derken İbrahim Tatlıses gibi dudaklarımı uzatmıştım.

Tabii benim İbrahim Tatlıses gibi mükemmel dudaklarım olmadığı için beni öpmedi.

Daha da üstüne yükseldim, bu sefer boynuna soluyarak, "Şafak... Hadi... Seviş benimle!" diye fısıldadım.

Cevap vermedi ama çenesinin gerildiğini omuzlarının dikleştiğini hissettim. Pes etmeyecek olan ben, sağ elimle erkekliğini kavradım.

Yalvarır gibi bir sesle fısıldadı. "Yapma Zeynep! Ne yapıyorsun?!"

İflah olmaz ben artık sağ elimle bütün erkekliğini avuçlayıp okşamaya başlamıştım. Acı çeker gibi bir soluk verip, birden itti beni koltuğa. Tek eliyle önüme toplayıp ellerimi sinirle soludu.

"Lan şu geceyi bir geçersem, her türlü sorgudan sağlam çıkarım!"

Sargılanmış bedenim daha fazla oynamaya imkân bulamayınca onun sağ eli altında koltuğa yapışmıştı.

Karanlıkta ilerliyorduk, çok da ışık yoktu...

Tek katlı bir evin önünde durduk. Burası Tuzla değildi...

"Neresi burası?" dedim.

"Sapanca! İniyoruz hadi."

Çıplak ayaklarla yere basınca ben, gelip aldı kucağına.

Tabii arsız ben fırsatı kaçırmayıp boynuna öpücükler kondurmaya başladım.

Kapıya gelince beni kucağından indirmeden diziyle destekleyip sağ eliyle kapıyı açtı.

"Kimin anahtarı bu? Bu ev kimin?"

"Benim Zeynep, rahat ol." dedi kapıyı açarken. Zaten sorun da oradaydı ya, fazlasıyla rahattım.

"Senin evin mi vardı? İyi de ne zaman kalıyordun ki burada??"

Cevap vermeden kapıyı kapattı, beni içeride yere bırakıp. Ardından şalterleri açtı vanayla birlikte. Kafamı döndürdüğümde önü full camekânlı kocaman bir salona bakıyordum. Sağda hemen ben tarafta bir kapı, onun yanında salondan açılan, daha geniş girişli bir kapı ve solumda da Amerikan mutfak vardı salona bakan.

Sol tarafta camekâna doğru duvarda girinti şeklinde bir şömine mevcuttu. Amerikan mutfağın salona baktığı yerde masif ahşap bir masa vardı altı kişilik. Altı kişi kim ola ki?

Ahşap ama modern tarzda sandalyeleri eşlik ediyordu masaya.

Arkamdaki kapıdan önüme salona doğru geçerken elini tuttum. Bana döndü... Dudaklarına yapıştım hemen zaman kaybetmeden. Yangından mal mı kaçırıyordum acep?

Yok ben ikimizi de almış, yangına götürüyordum...

Karşılık vermeden kendini sıkıyordu.

Ardından boynuna indim buram buram kokusunu içime çekip, bir yandan da iştahla emiyordum boynunu... Omuzlarımdan tutup ayırdı kendinden. "Yapma Zeynep! Ne olur sabahına pişman olacağın şeylere zorlama beni!" dedi burnundan soluyarak.

Sağ elimle göğsüne uzanıp parmak uçlarımla göğsünü ok-

şamaya başladım. Gözlerine baktım sonra, "Engel olamıyorum... Seni istiyorum." dedim mırıltıyla.

Kafasını çenesini kasıp tavana kaldırdı, "Sabır... Sabır... Sabır..." diye tısladı.

Tekrar bana arzuyla baktığında, dudaklarımı ısırdım gözlerine bakarak.

"Seni istiyorum Şafak..." diye fısıldadım gözlerinin içine bakarken. "Sen beni istemiyor musun?"

Gözlerinin karardığını gördüm, zaten zifir gözleri katran karası kesildi.

Çenesini üstün bir edayla hafif yukarı savururken, elini sıkıca saçıma attı ve tokamı başımdan aldı.

Saçlarım ağırlıkla sol omzumdan döküldüğünde, gözleri saçlarımdan aşağıya doğru, kalçalarımı zor kapatan mini geceliğin sardığı bedenimi keşfe çıktı. Yutkunduğunda, bakışları tekrar omzuma geri yükseldi ve elleri ile saçlarımı omzumdan savurarak ardıma attı.

Bir diktatörden daha emreder hâle büründüğünü gözlerinden okuyabiliyordum. Bana sırtını döndü ve içeri doğru ilerledi, akabinde masif ağaç yemek masasının önündeki sandalyeye rahatça yayılarak oturdu. Derin ve güçlü bir nefesle bundan sonrasında artık özgürmüşcesine soludu.

Elleriyle masif ahşap masaya sertçe art arda iki kere vurup kısa ve net, "Gel buraya!" dedi.

Sarsak adımlarımla yanına ilerledim. Salona inen üç basamaklı kısa merdiveni düşmeden geçebilmeyi becerip solumdaki masaya, karşısına geldim.

Belimden tutup masaya yerleştirirken ayağa kalktı, tepeden bana baktı ve burnunu burnuma sürterek derin bir nefes aldı.

İşaret parmağının tersiyle boynumdan göğüs arama inerken, gözlerindeki hayranlığı görmemek aptallık olurdu...

Derin bir nefes aldı ve yavaşça geri verirken eliyle sertçe

göğsüne vurup, "Seni içime sokup oraya hapsedesim geliyor!" dedi.

Sarhoşluğun verdiği anlamsız cesaretten olsa gerek, cilveli ve peltek bir şekilde, "Cık..." dedim, dilimi ağzımın içinde şaklatarak. Ellerim masanın kenarlarını kavrarken biraz daha öne eğilerek devam ettim, "Benim seni alıp içime sokasım geliyor!" dedim, iflah olmaz ben, *içime sokmak* kısmını bastıra bastıra söylemiştim.

Gözlerini bir anda gözlerime çıkardı ve hırlar gibi bir ses çıkarır çıkarmaz dudaklarıma yapıştı.

Kendisine doğru her dudaklarımı alışında, vücudumdaki gerginlik dayanılmaz oluyordu.

Zaten aşırı uyarılmış bir hâldeydim, kendimi derin okyanuslara atasım vardı...

Sönmeliydi içimdeki bu yangın... Patlamalıydı bu volkan!

Ondan aşağı kalır yanım yokken ben de onun dudaklarını emiyordum. Başımı dudaklarının etrafında çevirerek, farzı misal içiyordum abıhayatımı.

Bacaklarımı bir anda iki yana açtı ve bacaklarımın arasına iyice yerleşince, üst bacağımdan okşayarak zaten kısa olan geceliğimi kalçalarımdan yukarı sıyırdı.

Elleri iç çamaşırımın kenarlarına gelince, *Tamam*, dedim, *İşte o an geldi...*

Yalnız beklemediğim bir şekilde iç çamaşırımı parçalayınca dudaklarının arasına bir şaşkınlık nidası verdim.

Dudaklarımı bırakıp bacak aramdan çıkmadan hafifçe geri çekildi.

Parçaladığı iç çamaşırımı göz hizama kadar çıkarttı. O anın şokuyla koyu yeşil dantelli küloduma baktığıma emindim. Kenarlarından yırtılmış ve düz bir kumaş hâlini almıştı...

Göz hizamda tuttuğu parçalanmış iç çamaşırımı, gözlerimin içine bakarak yere düşmesi için parmak uçlarından saldı-

ğında, kararmış gözleri yüzümdeki her bir mimiği izliyordu.

Kalktığı sandalyeye geri otururken, kalçalarımdan beni kendine doğru çekti. Ben daha bacaklarımın arasına giren kafasının ne yaptığını anlayamazken olan olmuştu.

Sıcak tenime değen sıcak bir nefesle burnunu bacak aramda gezdirdiğini hissettim. Ardından dilini vajinamın etrafında bir tur daire attırınca, "Şafak!" diye inleyip kendimi geri çekmek istedim. Kalçalarımı kollarıyla kafeslemiş, oynatmama izin vermiyordu. Bir dil darbesi daha alınca vajinamdan klitorisime kadar bir elektrik dalgası geçti anlık vücudumdan.

Seri hareketlerle klitorisimi aşağıdan yukarıya yalamaya başladı. "Şafak! Ne yapıyorsun?!"

"Sevişmeyi kastetmiştim! Bunu değil!"

Ama dinlemiyordu bile.

Dudakları arasına hapsettiği klitorisimi emmeye başladı. Zevk artık tüm benliğime sözünü geçirmiş ve üstün gelmişti 'utanç'a. Tamamen. Masaya dirseklerimin üzerinde geri yaslanmış, suratımda acı çeker bir ifadeyle dudaklarımı ısırıyordum. Zevk acı verir mi? Veriyordu... Vahşi bir zevk dalga dalga yayılıyordu kadınlığımdan tüm bedenime. Vajinamda dolaşıp klitorisime doğru diliyle her tur atışında, dudaklarıyla en tepe noktama bastırıyor ve tekrar tekrar başa sarıyordu hareketini. İçimden başka biri çıkmış ve dirseklerimin üzerinde de duramaz hâle gelmiştim. Masaya yatmış, kesik kesik nefeslerim inlemelere dönerken, inip kalkan göğsümle tavanı izliyordum. Hareketlerini daha basınçlı yapmaya başlayınca, "AHH! Şafak!" diye tiz bir çığlık koptu boğazımdan. Bu onu daha da sertleştirdi... Aşağı baktığımda bacak aramda kafasının bir yükselip bir geri indiğini görüyordum.

Dili ıslak katlarımda dolanırken kalçalarımdan kopup gerlen sol eli kadınlığımı buldu. Parmakları vajinamın etrafında gezinmeye başlayınca...

"Ahh, ahh dayanamıyorum!"

Ölmek üzereydim sanki... Beni tüketmeye kararlıydı. Dilini hiç çekmeden beni en hassas yerimden darbeleriyle döverken, belim kavislenmeye başlamıştı. Kalçalarımı oynatmak için her hareket ettiğimde, Şafak avuçlarıyla bir anda onları sabitlediği için başarısız oluyordum. Hapsedilmiş hâldeydim ve titreyerek çırpınıyordum.

Artık daha kesik inlemeler döküldü dudaklarımdan.

"Ah, ah!" Bu 'ah'lar göğsümden tavana doğru yetişmeye çalışıyordu... Gözlerim sıkı sıkıya kapanmış, vücudumun bu deli sularda rafting yapışının sonunu bekliyordu...

Bacak aramdan kafasının çekildiğini hissettim. Kafası vücuduma sürünerek baş hizama geldi. "Aç bebeğim gözlerini!"

Titrekçe açtım gözlerimi, onun katran karası ve vahşileşmiş gözlerine. Kısılmış gözlerle hükmetmeye hazır bakıyordu bana. Ardından sol elinin işaret ve orta parmaklarını hissettim kadınlığımın girişinde. İleri geri hareketlerle dilinin yaptığını artık parmakları yapmaya başlamıştı. Bir savurucu dalga daha içimde yükselirken, gözlerimi kapattım yine. Göğsüm hızla inip kalkıyordu.

"Aç gözlerini!" dedi bu sefer sertçe.

Acı çeker gibi bir ifadeyle ona baktım.

"Lanet olsun! Sen ilk defa mı orgazm olacaksın?!"

Hıçkırır gibi titrek bir inleme çıkarken boğazımdan, dudaklarımı ısırıp başımı salladım evet der gibi.

Parmakları klitorisimde bir ileri bir geri hareket ediyor, bir de bastırıyordu. Dudaklarını yalayarak izliyordu kollarında dövünen çırpınışlarımı.

"Dayanamıyorum!" diye bir soluk verdi ve sertçe dudaklarıma yapıştı. Kafamı masaya bastırırcasına emerken alt ve üst dudağımı, ağzından tadımı alıyordum. Parmakları dur duraksız örselemeye başladı kadınlığımı... Belim kavislenirken ağzının içine inliyordum ve inlemelerimi yutuyordu hırıltılarının arasın-

da. Bacaklarım kasılmıştı ve kalçam eliyle birlikte yukarı aşağı hareket ediyordu.

Dudaklarımdan çekildi. "Hadi bebeğim! Bırak kendini!"

Gerilen ve nemlenmiş omuzlarım yukarı kalkarken, kafamı geriye atıyordum.

"Hisset... Bunu hisset!" derken parmaklarını daha çok bastırıyordu.

"Ahhh!" diye bir çığlık koptu boğazımdan.

Hızını kesmeden devam ediyordu parmakları işkencesine...

Dudakları dudaklarıma değiyor ama öpmeden sadece dudaklarıma soluyordu. Dudaklarına soluyordum...

Birbirimizde nefes alıp veriyorduk.

Ben 'ah'layıp inlerken sert bir sesle, "Şafak de! Adımı söyle! Şafak'tan başka bir şey çıkmasın o dudaklarından!" dedi.

Kafamı geriye atarken ben, "Aahhh! Şafak... Şafak!" diye çığlık attım.

Kalın parmakları baskı yapan daireler çizerken artık iyice yükselmiş, tepe noktamda kalçamı daha çok aşağı yukarı hareket ettiriyordum. Bir şeylerin tepesine çıkar gibi sonuna geldiğimi hissediyordum...

Kıvranırken bakışlarının altında yüksek sesle bir çığlık koptu dudaklarımdan.

"ŞAFAK!"

"Evet! Hadi bebeğim. Gel! Benim için gel!"

Ardından tepetaklak düştüm dünyanın en yüksek şelalesinden aşağıya. Rahatlık veren bir seğirme geçti klitorisimi zıplatıp ayaklarıma kadar beni titreten. Sımsıkı yumduğum gözlerimden şakaklarıma doğru birer damla gözyaşı usul usul kaydı.

Vücudum sarsılıyor gibi hissediyordum. Kesik ve hıçkırık benzeri nefes alışverişlerim arasından elini çekti kadınlığımdan. Sol elini vücudumun üzerinden geçirdi. Gerdanımda ve

boynumda ıslaklığını bırakan parmakları yavaş yavaş tırmandı bedenimi. Sabıkalı parmakları suyumun tazeliğini dudağıma getirdi.

"Em!" dedi keskin ve boğuk bir sesle.

Zaten açık olan dudaklarımın arasına soktuğu parmakları damağımda egzotik bir tat bırakırken, onları tamamen kavradı dudaklarım. İçerideki parmaklarında bir tur dilimi döndürdüğümde, Şafak sertçe yutkundu. Ağzıma kendi tadım yayılmıştı... Dudaklarımın arasından ıslak bir sesle parmaklarını geri çekerken, dudaklarını yaladı ve dudaklarıma bakarak zevk dolu bir nefes verdi.

"Her şeyin beni tahrik ediyor..." dedi boğuk bir sesle ve devam etti.

"Ayık olduğun zaman şimdi yapamayıp da hayal ettiğim ne varsa fazlasıyla yapacağım!" dedi kararmış gözleriyle... Gözlerini içinden bir şeyleri zapt etmeye çalışırcasına kapattığında derin ve içli bir nefes verdi. Masadan beni kaldırırken, tuttuğu belimi tekrar kavradı ve pelteleşmiş bedenimi masanın üzerinden havalandırdı.

Antrede girişe yakın kahverengi ahşap kapıya doğru taşıdı beni ve başım öylece göğsüne yığılmıştı. Beni diziyle destekleyerek banyonun kapısını açarken, "Seni yıkayalım, sonra da uyu!" dedi.

Banyo mermerine beni oturttuktan sonra küveti doldurmaya başladı ve biraz duş jeliyle köpürttü o suyu. Ardından geceliğimi sıyırdı. Karşısında çırılçıplak kalmıştım. Kafasını bakmamak için sağa çevirip sıkıntılı bir nefes verdi. Beni kucaklayıp küvete oturttu. Ardından saçlarımı yıkamaya başladı. Bu kadar kemikli eller bana nasıl bu kadar yumuşak gelebilirdi... Uyumak üzereydim.

Beni kısaca yıkadıktan sonra havlu getirdi küvetin yanına."Ayağa kalkar mısın?" dedi gözü duş başlığındayken. Titreyen ayaklarımla karşısında yükselirken, duş başlığından

bedenime hiç bakmadan direkt gözlerime çıkardı gözlerini.

Havluya sarıp saçmalayıp havalandırdı ve kucağına aldı beni tekrar. Banyodan çıkıp sağda zaten kapısı açık olan geniş girişten girdik. Bebek gibi oradan oraya taşıyordu beni. Duvara yaslı bir şekilde ortalanmış yatak vardı tam karşımızda. Yatak odasının sol tarafı da aynı salon gibi duvar yerine tamamen camekândı.

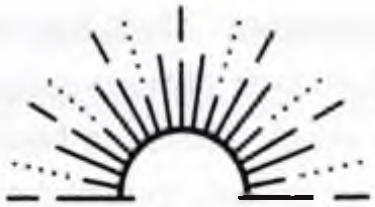
Beni usulca yatağa bıraktı, "Uyuyabilcek misin?" diye sordu.

'Evet' anlamında başımı salladım.

"Tamam, sen uyu, ben kısa bir duş alıp geleceğim." dedi.

Kapıdan çıkarken hayıflandığını duydum.

"Mümkünse bumbuz bir suyla!"

27 HAZİRAN 2018 ÇARŞAMBA
SAPANCA / SAKARYA

Sabah yüzüm yastığa dayalı, kuş sesleriyle uyandım. Saçlarımın arasından cama vuran güneşi görüyordum. Karşım full camdı. Camdan dışarıya doğru büyük bir göl gözüküyordu...

Sapanca Gölü mü lan o?!

Burası neresi?!

Kafamı aniden yastığımdan kaldırıp ayağa fırladım. Üzerimde bilmediğim bir erkek kıyafetleri vardı. Camdan dışarı baktım, tekrar giriş kattaydım. Üst kat yoktu muhtemelen.

İçerden takırtı sesleri geliyordu.

Biri beni kaçırdı mı acaba?

Kaçırsalar niye camı açık bıraksınlar...

Yavaşça yatak odasının kapısını açtım. Mutfakta arkası dö-

nük ocakta bir şeyler yapan kalbimin sahibini görünce rahat bir nefes verdim. Arkasını dönmeden, "Gel, omlet yaptım!" dedi.

Sesi fena çıkmıyor... Demek sinirleneceği bir şeyler olmamış.

O niye sinirlensin Zeynep! Sen sinirliydin en son, unuttun mu??

"Şafak?"

Yüzünü döndü. "Zeynep'im?" dedi gülümseyerek.

Ha bayağı keyfi yerinde...

Ne oldu ki? Üstündeki erkek kıyafetleri de onunsa?! Amanın!! Dün akşam himen[7]ime veda mı ettim?!

"Şafak burası neresi? Bizim burada ne işimiz var? Dahası, biz burada ne yaptık?" diye sordum en sonunda korka korka.

Benim bunu soruşuma gülerken otuz iki dişi de gözüküyordu.

"Burası benim evim ki artık bizim bebeğim. Seni dün Maşukiye'den ne idiği belirsiz içki içtiğin için bayağı dağılmış bir şekilde buldum ki burası ayrı konu onu ayrıyeten bir görüşeceğiz ve evet, seni buraya getirdim. Hmmm.... Merak ettiğine gelirsek de evet, biz burada güzel şeyler yaptık!"

Suratımın ağlayacak gibi olduğuna emindim. Sarhoştum ve ilk gecemi hatırlamıyordum. Ben böyle hayal etmemiştim. Suratıma baktı ve, "Hey, hey, hey! Zannettiğin gibi değil, kaportan sağlam!" dedi.

"Ha, bir an çok korktum!" dedim rahatlayarak sırıtırken.

O benden daha çok sırıtıyordu. Anlamlandıramasam da, "Yardım lazım mı?" dedim.

"Her şey hazır... Otur sen." dedi gülerek.

Onu dinlemeyip, demlediği çayı fincanlara koymaya gittim. Hazırladığı kahvaltılıklar daha tezgâhın üzerindeydi. Önce çayı götüreyim, sonra onları götürürüm, diye düşündüm. Elimdeki

7. Kızlık zarı.

çayları masaya bırakıp geri dönerken ayağımı bir şey sürtünür gibi oldu.

Ayağıma baktım.

Bu benim küloduma ne kadar da benziyor?

Aaa.... Aynı yeşil dantel bu ya...

Zeynep, senin küloduna benziyor kızım ama bu bir küloda benzemiyor... Sanki köpek parçalamış bunu! Parça pinçik bir kumaş parçası bu.

Yere eğildiğimde yerdeki bu ne idiği belirsiz şeyi elime aldım ve havaya kaldırdım.

Kaşlarımı çatmış algılamaya çalışıyordum.

Markası Oysho olan benim külodumdu bu...

Koyu yeşil dantelli külodum düz bir kumaş parçası olmuştu parça pinçik... Havada tuttuğum küloduma bakakaldım.

İçimdeki başta Asi kızım olmak üzere bütün benliklerim bağırıyordu: BANA O ŞEHVETLİ'Yİ BULUUUNN!!

Dört bir yanda fermanlar üzerine aranan Şehvetli ise, dün akşam çok yorulduğu için odasına 'Rahatsız Etmeyin' yazıp dinlenmeye geçmişti...

Açıklama ister gibi Şafak'a bakınca, gülmemek için dudaklarını ısırmış, bana baktığını gördüm.

"Ne yaptın sen?"

"Dudaklarım, bir de ellerim dokundu sana sadece." dedi ellerini havaya kaldırarak, devam etti sonra. "Üstümü bile çıkarmadım Zeynep!"

"Üstünü çıkaramamışsın ama külodumu parçalamışsın Mert!" diye sinirle çemkirdim.

"Bebeğim çok güzeldi! Bence hiç kötü yâd edilecek ve sinirlenilecek bir şey değildi." dedi bana doğru gelerek.

"Bunu bir de küloduma sormak lazım?! Ama malum, konuşamaz! Her ne yaptıysan ona, çoktan rahmetli olmuş!!"

"Bebeğim bak..." Yine gülerek ama bu sefer daha yumuşak bir sesle bana doğru geliyordu. "Dün içkileri aldığınız yerde afrodizyak etkili bir madde vermişler size, gerçekten beni çok zorladın dün gece. Sana yemin ederim, ömrümün en zor imtihanlarından biriydi!" dedi ve yanaklarıma ellerini koydu. Ardındansa dudaklarıma kısa bir öpücük bırakıp devam etti.

"Seninle ilk gecemizin hatırlayamayacağın bir gece olmasını istemem. Seni seviyorum ve zihnindeki yere öyle kazınsın ki yaşadıklarımız, seneler geçse de sen o anları hep ilk günkü gibi hatırla isterim."

Dudaklarıma yine kısa bir öpücük koydu.

"Otur masaya Zeynep'im... Ben kahvaltı getireyim."

Kahvaltı yapmaya başladığımızda yine ne var ne yok süpürüyordu. Yavaş yavaş çayımı içerken bir anda bana bakmadan sert bir sesle, "Bir daha içki içmeni istemiyorum." diye tısladı.

"Ne?" dedim kaşlarımı çatıp yüzümü buruşturarak.

"Bir daha yanında ben yoksam kimseyle ve nerede olursan ol içmeyeceksin!" dedi yine keskinleşmiş yüzünü tabağından kaldırmadan.

"Ben 24 yaşındayım, neyi yapıp neyi yapmayacağıma kendim karar verebilirim Mert! Sen benden bir şeyleri ancak rica edebilirsin, bana emredemezsin!"

"Dün gece son anda yetiştim Zeynep! Ben arkamda seni böyle bırakıp gidemem! Ya sana bir şey olsaydı?! Ya bu olay ben yokken olsaydı!" dedi tabağından kafasını kaldırıp keskin gözlerle ve sert bir tonda bunu üsteleyerek.

"Sen beni dün gereksiz kırmasaydın, dün geceki olayların hiçbiri olmazdı. Ben bir şeylerden şüphelendiğim gibi seni ararım zaten! Ama akşama kadar aklına bile gelmedi değil mi beni kırdığın?!" diye sesimi yükselttim en sonunda sinirle.

"Zeynep dün anlatmak istediklerimi yanlış bir şekilde ifade ettim, tamam... Amenna ama sen de sütten çıkmış ak kaşık

değilsin bu konuda. Gerçekten dilinin kemiği yok! Senin söylediklerini bana başkası söyleyemeye cesaret bile edemez." diye yüksek sesle konuştu.

"Ben başkası değilim ama ben Zeynep'im! Ben ne zaman seni durup dururken kırdım?! Seni öyle görünce endişelendim! Sen hiç mi sevdiğin biri için endişelenmedin de bana kızıyorsun!" dedim bağırarak.

"Endişelendim..." dedi kısık bir sesle devam etti sonra. "Dün senin için çok endişelendim. Bir daha ben yanında yokken içme! Lütfen. Ricaysa şartın, tamam! Rica ediyorum!" dedi fısıldar gibi. Derin bir nefes verip tabağıma döndüm. Omletimi parçalamaya... O sırada tekrar sesini duydum, "Bunu *Sükût ikrardan gelir* olarak kabul ediyorum!" dedi.

Cevap vermedim çünkü ikrardan geliyordu.

Kahvaltıdan sonra bulaşıkları toplarken, tezgâhta onunla köşe kapmaca oynuyorum sandım bir an. Bu sırada pis pis sırıtarak eğleniyordu benimle.

Elbet benim de seninle eğleneceğim günler gelecek yüzbaşı!

Ellerimi yıkıyordum ki tezgâha yaslanmış beni izlerken, "Göl kenarında biraz yürüyelim mi?" dedi.

"Böyle mi??" dedim üstümdekileri işaret ederek.

"Ne var ki benim için her hâlin güzel.." dedi.

Okşanan gururumun, yüzüme aptal bir sırıtışı aksettirmesine izin vermedim.

"Ama ben hiç böyle dışarı çıkmadım, rahatsız olurum bu paspallıkla!" diye sızlandım.

Gözlerini kıstı, "Seni benden başka kimin nasıl gördüğü önemli mi?" dedi.

Anlık afallamamı hemen atlatarak, "Ben başkaları için değil, kendim için giyinirim. Buna sen de dâhilsin!" dedim ona bakmadan.

Aferin Zeynep! Yürü be kızım! Daha dün gece Şehvetli'nin yediği

haltları temizleyeceğiz! Arkama gelip karnıma çok sıkı sarıldı. Dudaklarını sağ kulağıma değdirerek boğuk bir fısıltıyla, "Benim için *babydoll* giydiğinde bunu hatırlatacağım!" dedi.

Bir an nefesim kesilir gibi oldu. Yutkundum ama sonra *babydoll*u nasıl bildiğini sorguladım. Kaç erkek fantezi iç çamaşırlarının türlerini ezberlerdi ki?! Gözlerimi kısıp, sağıma yüzünü döndüm gözlerimde sinirle, "Sen *babydoll*u nereden biliyorsun ya?! Hayırdır, nereden bu yüksek lisans?!"

Bir an gözlerinden *ne cevap versem* bakışı geçti. Sonunda dürüstlüğü tercih etti sanırsam, "Zeynep senden öncesinden bahsetmeyeceğim sana..." dedi sakin bir sesle.

Dalga geçer gibi kısa bir gülüş verdim. "Ben de tam ondan bahsediyorum! Benden öncesini bana ima edecek şeyler yapma!"

Nerede hata yaptığını anlayamayarak afalladığını gözlerinden okudum. Sıkıntılı bir nefes verip dış kapıya yürüdüm, "Çıkıyorum ben madem..." dedim. Arkamdan kapıyı da açık bırakıp yalın ayak bahçeye çıktım ki arkamdan elimden tutu. "Gel!" dedi ve elimden tutup beni gerisin geri soktu. Salonun sonundaki camekânlı bölmeye doğru yürüdük.

"Nereye?" diye sızlandım o beni götürürken. Cevap vermek yerine salonun camekânını açtı ve yalın ayak göl boyu uzanan çimlere çıktık.

Aptalsın Zeynep, buradan çıkılıyormuş...

Bir de şekil yapa yapa çıkıyorsun, kolpa artist seni!

Bahçenin bitişinde gölde sağlı sollu yeni yeşillenmiş uzun sazlıklar vardı... Tam ortada bahçeden gölün maviliğine uzanan tahta bir iskele vardı. Elimden tuttu ve birlikte iskeleye doğru yürüdük. O da ben de yalın ayaktık...

40 metre uzunluğunda vardı tahta iskele. En uca kadar el ele yürüdük sadece göldeki kuşların sesleri eşliğinde.

En uçta bana hafif dönerek önüne geçmemi sağladı. Koltuk altlarımdan kaldırıp çıplak ayaklarımı, çıplak ayaklarının üzeri-

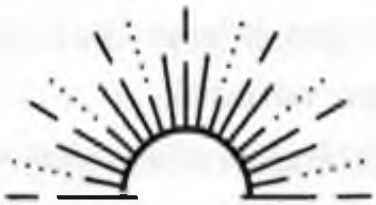
ne koydu. Beni ayaklarının üzerinde dengede tutarken belimden sarıldı ve çenesini sağ omzuma yerleştirdi.

"Buraya arada kafamı dinlemeye gelirdim. Gölün havası, yeşilliği ve sadece kuş seslerinin duyulduğu bu sessizlik beni kendime getirirdi. Ama şu an bu kokunla, aslında buranın bu zamana kadar hep eksik olduğunu anladım. Buraya da varlığını sindirdin artık Zeynep. Sensiz buraya da gelemem artık... Bu göle her baktığında senin kokunu isteyecek artık bu adam."

Gölden gelen esintiyle onu dinlediğimde, kuş sesleri de eşlik ediyordu onun konuşmasına. Sonra huzur dolu bir sessizlik oldu. Sırtımdaki kalp atışlarını dinledim. Boynumdaki nefesini dinledim. Bu sessizlik huzur doluydu. Ömrüm boyu unutamayacağım bir huzur... Sapanca Gölü'ne baktım; boynumda onun nefesi, belimde onun kolları, sırtımda onun kalp atışları varken...

Sapanca Gölü...

Seni çok özledim.

28 HAZİRAN PERŞEMBE

Dün gece rahat rahat uyumuştum. Dün gece Şafak gelmemişti ve Şafak yokken yatağın her bir metrekaresi bana aitti. Annemler de ben hastaneye gittikten hemen sonra eve dönmüşlerdi Balıkesir'den, bu sebeple sabah karşılaşamamıştık. Akşam 17.30'da evdeydim ve gelir gelmez sarıldım Sevgi sultanıma... İnsanın annesinin kokusu yok bu dünyada başka kimsede.

Annem kış bahçesine çay getirirken sevinçle cıvıldıyordum.

"Ee, tombişim nasıl?" diye sordum anneannemi.

"Tombişin hâlâ tombiş! Şekerin var yeme diyoruz, yine gizli gizli mutfaktan ekmek almış, ekmek yiyor..."

"Kaldırsınlar evden bütün ekmekleri. Görünce canı çekiyordur kadıncağızın!"

"Sorma, tansiyonu da yükselmiş bu sefer..." dedi annem sıkıntıyla bir nefes koyuverirken.

Tam niye diyecektim ki bahçe kapısının açıldığını duydum.

"Abla? Ablam gelmiş anne..." dedim şaşkın bir ifadeyle.

Annem yerinden kalktı, kış bahçesinde camekânın oradan ablama seslendi.

"Zişan! Buradayız kızım. Buraya gel!"

Ablam kucağında Halil'le kış bahçesine girdi. Gözleri dolu doluydu sanki... Annem endişeyle, "Bir şey mi oldu kızım? Moralin mi bozuk?" diye atıldı korkuyla.

Ablam titreyen ama ağlamayan sesiyle, "Salonda konuşalım mı anne?" dedi.

Annem başıyla onaylayınca salona geçtiler ama ben burada oturup onların halletmesini beklemeyecektim artık! Camlı kapıdan görebileceğim şekilde Halil'i mama sandalyesine koydum, salona girdim ve tam karşılarındaki berjere oturdum.

Ablam ve annem üçlü koltukta karşı karşıya durmuşlardı fakat annem sabırla ablamın konuşmasını bekliyordu. Ablam sanki nereden başlasam ağlamadan anlatırım diye düşünüyordu.

"Anne ben yuvam için sabrettim... Yuvadan geçtim, Halil babasını seviyor, bir aile ortamında büyüsün diye sabrettim. Halil'in yanında ağlamadım, geçtim, mutfakta ağladım duymasın diye... Artık problem olmasın diye sana da anlatmayacaktım, her ne yaparsa yapsın..."

Sonrasında derin bir nefes aldı ağlamamak için ve devam etti çatallı sesiyle, "Bugün Bekir'in yanına gittim emlak ofisine. Yerinde yoktu.." sesi titredi bir an ama salmadı kendini, devam etti.

"Arkaya geçtim, belki arka odadadır diye, böyle bir masa kurmuş, yemekler filan var...

Sekreterinin yanına oturmuş... Yanı başına..." Artık gözündeki yaşlar usul usul düşüyordu elbisesine ve benim de gözlerim dolmuştu...

"Girdiğimde dudakları o kızın dudağındaydı... Apar topar çıktım oradan, eve gitmedim... Direkt buraya geldim."

Hıçkırık koptu boğazından ablamın. "Hayır ben kendime kızıyorum, nasıl bu kadar alçalabildim? Nasıl beni sevmediği bu kadar aşikâr olan bir adam için sabrettim! Bana vuran elleri başka bir kadına zevkle dokunabiliyordu demek ki..." Bir hıçkırık daha koptu boğazından ve devam etti. "Beni... ağlatırken başkalarını güldürebiliyordu demek ki... Ben nasıl bu kadar küçük düştüm aannee..."

Artık küçük çocuklar gibi feryat figan bağırıyordu. Ona sarılan annem ise sessiz sessiz gözyaşlarını ablamın saçlarına döküyordu.

Gözyaşlarım düşerken çenemden boşluğa, bu acıları ben çekseydim ama o hiç çekmeseydi diye düşündüm. Ne kadar da hevesle almıştık gelinliğini?

Kınasında nasıl da vur patlasın, çal oynasın kopmuştuk.

Nikâh şekerlerini seçmiştik kılı kırk yararak.

Davetiyeleri dağıtmıştık, aman kimse eksik kalmasın diye uğraşarak.

Sonu hüsran...

Dakikalarca ağladı. Halil sıkılmasın diye mutfağa götürüp eline kepçe, tahta kaşık filan verdim, oynasın diye. Bu sırada biraz sakinleşmişti ablam da.

"Sen bir yere gitme sakın buradan! Ben Ekrem'e söylerim, eşyalarını alır!" diye gözleri şişmiş olan ablamın yanaklarını sıvazlıyordu annem.

Kapı çaldığında annem süratle kalktı açmaya. Çok geçmemişti ki içeriden annemin tizleşmiş sesi geldi.

"Sen ne yüzle benim evime gelebiliyorsun hâlâ?!"

"Bak anne, konuşabilir miyiz?" dedi *gereksiz*.

"Anne manne deme bana! Konuşamayız! Benim de bu haneden kimsenin de seninle konuşacak bir şeyi kalmadı artık!"

"Ne demek kalmadı?! Karım o benim!" diye sesini yükseltti *gereksiz*.

"Kalmadı işte, konuşmak istemiyor seninle! Varken kıymetini bilmedin karının, artık yokluğunda ağlarsın ancak!" diye kızdı annem.

Artık kapıda bağırışıyorlardı. Ellerimin terlediğini hissettim.

"Yookk! Yok öyle! Sen karışamazsın! Zişan'ı çağır bana! Ben onunla konuşacağım! Sen girme aramıza!" diye bağıran sesi geliyordu.

"Konuşmak istemiyor seninle, niye anlamıyorsun?! Git buradan. Hadi!" dedi annem.

Gereksiz, "Ee, yeter bee!" diye bir anda bağırdıktan sonra kapıdan paldır küldür bir ses geldi.

Ne olduğuna bakmaya çıkarken ben, Bekir'i salona girerken gördüm. Ablamın gözlerinden korku okunuyordu... İçim parçalandı onun o gözlerindeki göz bebeklerini titreten korkuyu görünce.

"Be... Bekiiirr!" dedi korkuyla ayağa kalkarken.

"Yürü lan!" diye bağırdı Bekir ablama kolundan tutup.

Annem koştu holden, "Bırak kızımı!" diye önüne durdu Bekir'in.

"Çekil be!!" deyip annemi yere doğru tuttu savurdu Bekir.

Ben nasıl fırladım, nasıl koştum, onu bile hatırlamıyordum. Can havliyle, "Ne yapıyorsun aşağılık herif! Bırak ablamı!" diye ablamı çekiştirdiği eline yapıştım. Ablam ağlayarak bakıyordu bana. Arkamdan ise ağlamaya başlayan Halil'in sesleri geliyordu.

Beni de bir itişte yere savurdu Bekir. Annem bu sırada to-

parlanmış, kalkmış Bekir'e elleriyle saldırmaya çalışıyordu.

"Bırak kızımı! Bırak, burada kalacak o! Sen bütün haklarını tükettin Bekir!" diye karşı koyuyordu annem Bekir'e.

Ablam bu sırada ağlıyor, "Beni bırakma annee!!" diye bağırıyordu.

Annemin yanına hemen kalktım ve, "Bırak!" diye ben de yapıştım Bekir'in koluna. Ablam da kolunu kurtarmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Bekir hem annemi hem beni savurdu yere.

Sinirle bağırıyordum, haykırarak tekrar koluna yapışıp, "BIRAAK! BIRAK ABLAMIII!" dedim.

Tekrar savurdu beni ve bu sefer kalkamayayım diye de bir tekme savurdu karnıma. Ablamı holde sürükleye sürükleye götürmeye çalışırken, annem son bir gayretle bir daha yakaladı Bekir'i durdurmaya ama onu duvara öyle bir itti ki annem kendini toparlayamadı.

O an dünya durmuştu sanki... Biz çığlıklar atarken üç kadın, durdurmaya gücümüz yetmiyordu bu adamı.

Kendisinden binlerce kat daha güçlü bir yüreğim, katbekat daha haysiyetli bir kişiliğim olduğuna emin olduğum bu adamın kol kuvveti bizden üstündü. Ve biz savaşamıyorduk onunla...

Yetmiyordu haysiyet...

Yetmiyordu yürek...

Yetmiyordu onur...

Ablamı zorla çıkartırken kapıdan buna izin vermemeye kararlıydım. Kendimi toplar toplamaz mutfağa koştum. Annem duvarın önünde toparlanmaya çalışıyordu.

Mutfaktan şef bıçağını aldığım gibi kapıya fırladım. Bu sırada ablamı antredeki merdivenlerden indirmişti. Ablamın direnmesi bana vakit kazandırmıştı. Önüne koştum, hızla bahçenin ortasında bıçağı ona doğrulttum, "Bırak ablamı! Öldürürüm seni!" diye tısladım.

O bir an duraksayınca anneme bağırdım. "ANNEEE! Polisi ara çabuk!"

Benim bağırmamla Hediye teyze, Funda ile birlikte dışarı çıkarken ikisi de şok olmuş, bize bakıyorlardı. Funda hemen telefonuna sarılmıştı. Benim onlara bakmamı fırsat bilen Bekir ise ablamı atıp, bileğime sarıldı bıçağı almak için. Ablam acıyla bağırırken, "Bekir yapma! Ona zarar verme lütfen! Seninle geleceğim! Vallahi seninle geleceğim!" dedi.

Ben bu sırada direnmeye çalışıyordum elimdeki bıçakla. Kafama çok sert bir şamar indirince bıçağı da bırakıp yere kapaklandım. Kafama yerdeki taş denk gelince şakağım açıldı. Kan süzülürken yanağımdan boylu boyunca, gene de ayağa kalktım. Pes etmeyecektim. Annem geliyordu bana doğru koşarak ama ben arabaya götürülen ablama koştum.

"BIRAK ABLAMII!! BIRAAK!" diye bağırıyordum boğazım yırtılırcasına.

"ABLAA! GİTME ABLAA!!" deyip ablama yapıştım kurtarmak için.

Bir kez daha savrulmuştum yere. Acıyla kapanan gözlerimin arasından hızla sokağa bir arabanın girdiğini gördüm, ardından kalkmayayım diye bir tekme daha yedim karnıma.

Araba kapısı sesi duyduğum gibi bir silah sesi duydum. Ardından Şafak'ın sesini duydum.

"Zişan'ı bırak! Oradan ayrıl, hemen buraya, yanıma gel..." Öyle soğuk bir tıslamasını duydum ki Şafak'ın, bir tek ses çıkmıyordu hiç kimseden. Elindeki silahı Bekir'e doğrultmuştu.

"Sen karışma Şafak, bu benimle karım arasında..." dedi hızlıca Bekir. Şafak, ifadesiz bir suratla silahın emniyetini açtı. Başımı salladım 'hayır' anlamında... Katil olmasını istemiyordum. Neyse ki Bekir ablamı iteledi ve Şafak emniyeti kapatıp silahı beline geri koydu.

"Gel buraya." dedi eliyle gel gel işareti yaparak. Bekir'in iki-

letmeden ona gittiğini gördüm. Bekir onun tam karşısına gelince, yerde oturmuş kalmış olan bana takıldı gözü Şafak'ın.

Başımdaki kanı gördü muhtemelen çünkü sadece şakağıma odaklandı. Hızlı adımlarla yanıma doğru gelip eğildiğinde gözleri bir yabancı gibi bakıyordu. Soğuk, keskin ve acımasız... Çenesi seğirirken şakağımdaki kanıma dokundu, sanki hayatında hiç kan görmemiş gibi başını eğerek baktı uzun uzun.

"Eve geç Zeynep. Ablanı da al, eve geç."

Başımı tamam anlamında salladığımda ayağa kaldırdı beni ellerimden tutarak. Yanına döndü. Ağlamaktan gözleri şişmiş ablama, "Zişan, Zeynep'in başına bakın, eve geçin." dedi sakince.

Ablamla ben eve giderken; Şafak'ın, Bekir'i ön koltuğa oturtmuş götürdüğünü gördüm.

Annem Halil'i oyalayıp sakinleştirmeye çalışırken, ablam sessiz sessiz ağlayarak yaramı temizliyordu.

Annem babamı aramıştı. Babam ve abim geldi binbir telaşla, bir bana bir ablama baktılar. Annem babama her şeyi anlattıktan sonra babam, anneme 'Daha önceden neden anlatmadın?' diyerek kızmaya başladı... Ablam, Halil'i daha fazla gerilmesin diye kış bahçesine çıkardı. Ben onları salonda tartışıyor hâlde bırakıp odama çıktım.

Camdan dışarı bakıyordum arada. Şafak döndü mü diye. İki saat sonra dayanamadım, aradım. Açmadı fakat hemen sonra bir mesaj geldi.

ŞAFAK: "00.00'da geleceğim. Odanda ol."

Telefonu kilitledikten sonra komodine koydum. Bir süre sonra uyuyakalmışım direkt yatağın üstünde. Gece birinin beni

kucaklamasıyla irkildim. Beni tekrar yatağa koyup, yanıma yattı ve üzerimizi örttü.

"Şafak?" diye seslendim o olduğunu bilmeme rağmen sesini duymak isteyerek.

"Benim... Üstün açık yatma, üşütürsün."

Hafif gözlerimi araladım. "Ne yaptın *gereksize*?"

"*Gereksiz*?"

"Bekir!" dedim sinirle soluyarak.

Nefes verip, hafif karnı oynadı güler gibi, ardından, "Boş ver, önemli değil... Hadi uyu güzelim." dedi.

"Ama ne oldu, merak ettim?"

"Etme Zeynep. Uykum var, hadi..." deyip kucaklayıp yatırdı beni. Sırtımdaki kalp atışlarını sayarak uykuya daldım.

Sabah yorgana mumyalanmış gibi kalktım. Kolumu zor bela yorgandan çıkarıp ancak kalkabilirken, Şafak'ın giderken mecbur açık bıraktığı pencereyi örttüm. Annem ablamla birlikte Hediye teyzelerin kış bahçesinde kahvaltı yapıyorlardı. Saate baktım, 07.30'du ve masalarından birkaç şey tıkınıp işe gidebilirdim...

Hızlıca bir elbise giyinip hafif günlük makyajımı yaptım ve evden çıkıp yan bahçeye geçtim. Hediye teyze, "Günaydın kızım." dedi.

"Günaydın Hediye teyze! Ben de bir şeycikler alayım. Hastaneye gideceğim birazdan."

"Tamam kızım, sen otur, ben çay alıp geleyim sana hemen!" diye hızla ve neşeli hâliyle seslendi.

"Yok Hediye teyzeciğim... Olur mu? Sen zahmet etme, ben koyarım!" deyip elimle otur otur hareketi yaptım.

Aferin Zeynep, bak müstakbel kayınvalidene iş yaptırma!

İyi gelin olmanın altyapılarını hazırla böyle!

Ne evlenmesi Zeyneeepp, off kendine gel, daha dün bir, bugün iki! Yarın da çocuk hayal etmeye başlarsın sen şimdi...

Ayy babasına benzeyen bir oğlum olsa ne güzel olurr?!

Bu sırada ellerimi açmış, dua eder gibi görünce kendimi mutfağa girerken, gene düşünmenin dozunu kaçırdığımı anladım.

Dolaptan bardak aldım ve çayın altını biraz açtım soğumuştur diye. Tam o sırada biri arkamdan sarılınca irkildim.

"Hii?!"

"Şşştt! Benim..." derken belime daha da sarılıp boynumu koklayan Şafak'ın sesiyle sakinleştim.

Saçlarıma öpücükler koyuyor, derin derin içine çekiyordu saçlarımın kokusunu. Beni kendisine döndürünce dudaklarıma eğilirken, "Şafak bir şeyler yiyip çıkacağım." dedim.

"Tamam çıkarsın." deyip beni takmadan yapıştı dudaklarıma.

Emmeye başlayınca üst dudağımı, ona kolaylık sağlayıp açmadım ağzımı, acelem vardı çünkü. Bir başlarsak, ardından kendime gelmem zor oluyordu.

Benim ağzımı açmamamı umursamadan alt dudağımı da emmeye başlayınca, elimi yanağına koydum. Bir alt bir üst dudağımı emerek çekiştirirken, kendimi ağzımı açmış, ona karşılık verirken buldum. Bir anda eliyle eteğimi sıyırınca, hem afalladım hem de ağzının içine inledim boğuk boğuk... Ama bunu da takmadı, üryan bacağımı sağına çekip kaldırarak bacağına doladı ve hızlı hızlı okşamaya başladı, neredeyse kalçama kadar...

Dur durak bilmeden öpüyordu beni... Dur durak bilmeden öpüşüyorduk...

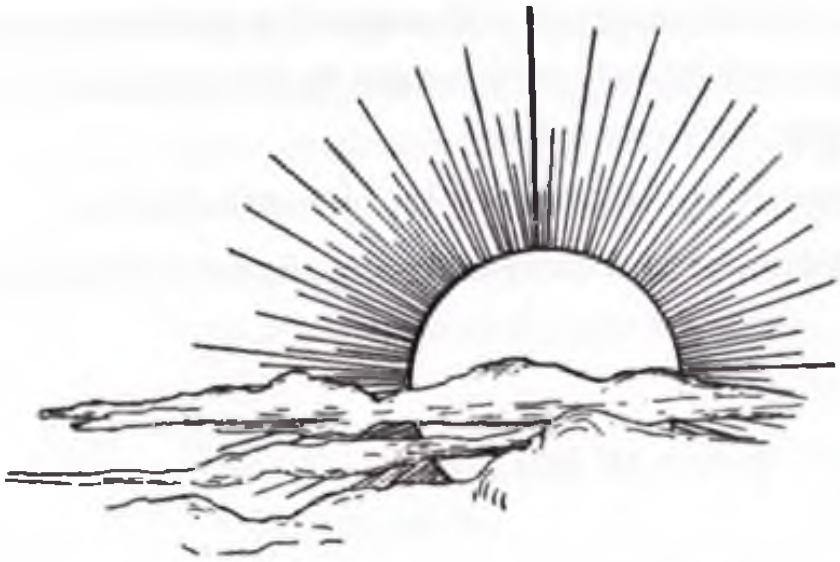
Öyle kopmuştuk ki bu dünyadan bir anda bir ses duyduğumda ne olduğunu anlamadım. Mutfağın kapısı açıldı ve aniden ikimiz de kapıya doğru bakakaldık...

Aslında hep bilirim, insan kınadığı şeyi yaşamadan ölmezmiş. Ben Saynur'la onu böyle bastığımda Saynur'u kınamıştım demek ki aynısı başıma geldi.

Ama bir başka gerçeği öğrenecektim artık: Aşk utanmak nedir bilmemeyi öğretiyordu insana ve ben yapmam dediğim ne varsa yaptıracaktı da bana.

Gururum şimdiden yerle bir olmaya başlamıştı.

Aşk dur durak bilmiyordu ve gururumu yavaş yavaş bitiriyordu.

10. BÖLÜM

Bir anda bacağımı toparladım ve açılmış eteğimi aşağıya çekiştirdim.

Şafak, sanki annesinin mutfağa gelmesi çok yanlış bir şeymiş gibi, "Ne oldu anne? Niye geldin?" dedi.

Hediye teyzedeki şok, bana tanıdık gelmişti. Kadıncağız muhtemelen dilini döndüremiyordu.

Hediye teyze konuşmak ister gibi dudaklarını oynattı ama konuşmayı bir türlü beceremedi... Bir bana bir de Şafak'a bakıyordu.

"Si... Siz?" diyebildi sadece.

Şafak sağ elimi tuttu ve annesinin görebileceği şekilde ellerimizi ortamıza alıp, "Sevgilim, anne." dedi annesine bakarak. Sonra bana döndü, "Sevdiğim..." dedi ve dudaklarıma bir mühür öpücüğü koydu.

Annesinin yanında beni tekrar dudağımdan öpünce yine utanmıştım.

Annesi dudaklarını oynatıp, "Haa... Ta... Tamam. Sevindim... Ben gideyim... Bir şeye bakacaktım ama sonra gelirim, önemli değil." der demez topuklarının üstünde dönerek gitti. Giderken bana biraz da sırıtıyormuş gibi geldi sanki.

Şafak bana tekrar dönüp dudaklarıma dudaklarını tekrar

değdirecekti ki aramıza elimi koydum. Avucuma tosladı dudakları. Geri geri ittirdim yüzüme eğilmiş suratını.

"İşim gücüm var adam! Senin mutfak fantezilerinle uğraşamam!" deyip çayımı da almadan çıktım mutfaktan.

Bahçeye çıkar çıkmaz masada oturan Hediye teyzeyle göz göze geldim.

Utanç vol 1.

Ardından sandalyede oturan çantamı almaya gittim. Çantamı alıp kafamı kaldırdığımda Hediye teyze hâlâ bana bakıyordu, sanki içeriden sağlam çıkmışım mı onu kontrol ediyordu...

Utanç vol 2.

Çantamı alıp kapıya giderken annem seslendi, "E hani kızım çay içecektin, ne oldu? Niye gittin içeri, niye şimdi dışarı çıkıyorsun?" dedi.

Ben cevap vermek için arkamı döndüm ki Hediye teyze hâlâ merakla bana bakıyordu. Şu an ne cevap vereceğimi bekliyordu özellikle.

"Fark ettim de aç değilim anne. Ben direkt hastaneye gideyim." dedim titrekçe... Sonra yine Hediye teyze ile göz göze geldim.

Utanç vol 3.

Oğlunun yerini de Hediye teyze aldı mübarek!

Bir süre de onunla bakışacağız anlaşılan...

Bu hafta yenidoğan pediyatride rotasyondaydım. Burayı çok seviyordum ama en az acil kadar yorucu bir bölümdü. Doğan doğana...

Bu bölümün en güzel yanlarından biri de lohusa şerbeti ve bebek çikolatasıydı. Yenidoğan pediyatri bana hep artı iki kiloya mal olmuştu.

Bebeklerin arasında geçen mesaimin öğlen arasında Şafak aradı.

"Efendim?" dedim bir hengamenin içindeyken.

"Bebeğim, özledim..." dedi boğuk bir sesle.

Telefonunu komple ağzına sokmuş olabileceğini düşündüm.

"İyi iyi... Özlemek iyidir. Sevgiyi diri tutar." dedim düz bir şekilde.

"Ben sevgiyi diri tutacak başka şeyler de biliyorum! En az özlemek kadar etkili bir de!" dedi sırıttığı bariz sesiyle.

Göz devirdim...

"Cilveleşmeye aramadın herhâlde yüzbaşı!" dedim nefes vererek.

Kahkaha attı. Telefondan bile güzel geliyordu kahkahası...

"Çıkışta buluşalım, yarın hafta sonu."

"Ee?" dedim hafta sonuyla alakasını çözmeye çalışarak.

Sabah beni Hediye teyzeye rezil ettiği için sinirliydim ona ve bu sesime yansıyordu..

"Diyorum ki bundan sonra... Cuma gecelerin benim." dedi sakince.

"E sen her gece camdan geliyorsun zaten?" dedim dalga geçer gibi hafif gülerek.

"Cuma geceleri özel, sadece seninle benim." dedi boğuk bir sesle.

"O ne demek, bir açar mısın? Taksit taksit söyleme bana!" diye çıkıştım.

"Cuma geceleri evimize gideceğiz demek. Evimizde iki sevgili gibi vakit geçireceğiz demek." dedi artık sabırsızca...

Niyeti bozmuş bu Zeynep!

"Tam olarak beni yatağa atmayı düşündüğünü mü söylüyorsun?" dedim imayla.

Sabır der gibi bir nefes verdi. "Hayır seni yatağa atmak için değil! Seninle vakit geçirmek için istiyorum! Beni öpmediğin sürece öpmem de seni!" dedi sinirle.

Vur dedik öldürdün Zeynep!

Neyse geri vites atma, öpünce duramaz zaten o... Öpüşmeyin daha iyi.

"Tamam olur. Cuma akşamlarım senin..." dedim mırıltıyla.

Padişah filan mı zannediyordu acaba kendini? Neyse padişah lafını açarsam, halvet malvet derken konu gene yatağa gider, hiç ima etme sus Zeynep!

"Cuma akşamları bizim..." dedi o da kısılmış bir sesle, ardından devam etti.

"17.00'de oradayım. Görüşürüz."

"Görüşürüz!" dedim ve çat kapattı.

Bir daha sana 'Anlaşıldı, tamam.' diye telefon kapatmayan ne olsun, e mi?!

Yenidoğan yoğun bakımdaki mesaimin bitimine yakın, annelerin bebeklerini görüş saatiydi. Bütün anneler camın önündeydi. Bir bebeği şırıngaya çektiğim annesinin sütüyle besledikten sonra yüzüstü çevirip gazını çıkarmaya başladım.

Rahatlattıktan sonra bankodaki arkadaşa, "Ben çıkıyorum." dedim.

Geri yüzüstü yatırdığım bebeğe son kez bakarken, annelerin arkasında uzun boyuyla duvara yan yaslanmış, kafasını da duvara dayamış, beni o annelerden pek de farklı olmayan bakışlarla izleyen adamı gördüm. Adamımı... Ben de sanki onun yoğun bakımdaki bebeğiydim.

Yoğun bakımdan çıktım ve Şafak'a doğru gittim. Bu adam bana böyle bakarsa konuşamazdım bile... Gözlerimi başka tarafa çevirip kendimi biraz da olsa toparlayınca, "İşim biraz uzadı... Hemen üstümü değiştirip geliyorum." dedim.

Hızlıca, "Tamam. Çıkışta bekliyorum." deyip gitti. Üstüme kot pantolonumla askılı bluzumu ve kısa beyaz ceketimi geçirip, saçlarımı tarayıp açtım.

Çıkışta hâlâ aynı gözlerle beni izliyordu. Yanına geldiğimde

parmaklarımı parmaklarına hapsetti. Yürüyüşüne uyum sağlarken yanımdan esen rüzgârla saçlarım dalgalanıyordu. Arabaya bindiğimizde, "Şafak nereye gidiyoruz?" diye sordum ona.

Kaşlarını çatarak, "Konuştuk ya Sapanca diye..." dedi. Anlamadım der gibiydi.

"Eve uğrayayım o zaman, yedek kıyafetim yok, bunlara bir şey olsa yine senin pijamalarını giymek zorunda kalacağım."

Tek eliyle gözlerini oğuşturdu.

"Eve girip çıkman problem olmayacaksa tamam ama bence yol üzerinden de alabiliriz."

Reddettim ve geri eve sürdü arabayı. Eve gelince tam inmeden önce, "Sen fazladan kıyafet al, her zaman dursun kıyafetlerin Sapanca'da." diye tembihledi.

Sorgulamadan indim. Yirmi dakika sonra tekrar yola koyulmuştuk. Sapanca'nın yeşilliğini izlerken ben, arada dönüp dönüp bana bakıyordu.

Eve girdikten sonra ceketimi çıkardım. Askılı bluzla duruyordum yanında. Market alışverişi yapmıştı, yerleştirirken söylendim. "Niye bu kadar şey aldın ki?! Bir gece kalacağız altı üstü..."

Bana doğru adımlamaya başladı.

"Haftaya da buradayız. Ondan sonraki hafta da... Bundan sonra her cuma buradayız." dedi buzdolabını kapatıp yanaklarımı avuçlarken.

Aha öpecek Zeynep... Geliyor... Yaklaşıyor... Evvet! İlk o verdiği sözü yutarsa senin işin daha kolay olur... Evet öp, bekliyorumm!

"Öpmeyeceğim." dedi sanki iç sesimi okumuş gibi, burnuma fiske vurup iki kaşını birden hayır anlamında kaldırıp indirerek.

"Açsın, değil mi?" dedi poşetten bir şeyler çıkarırken. Hayal kırıklığıyla bakakalmıştım.

"Evet, biraz..." dedim mırıltıyla.

Tavuk, havuç ve biber çıkardı poşetten.

"Ne yapacağız?" diye sordum.

"Sen değil, ben yapacağım." dedi gözlerini işinden ayırmadan.

Kaşlarımı kaldırıp dalga geçer gibi baktım. Ardından, "Ne yapacaksın peki?" dedim sırıtarak.

Ne yapabilir Zeynep, makarna en fazlaa aahahhahahah!

İçimden kahkahalar atarken, dışımdan sırıtarak cevabını bekliyordum.

"Portekiz usulü tavuk." dedi bana bakmadan havuçları soymuş rendelerken.

Makarna beklerken, en sevdiğim yemekle vurulmuştum o anda, hem de hiç beklemediğim yerden.

En sevdiğim yemek... Tesadüftür Zeynep, çok anlam yükleme bence.

Ben şaşkınlıkla ona bakarken, bana doğru döndü bir anda. Usul adamlarla yanıma gelip ellerini tezgâha koyduğunda ise yüzüme eğildi.

"En sevdiğin yemek..." dedi.

Tesadüf değilmiş...

Yutkunduğumda sesim net olmasa da çıktı. "E... Eevet... Nereden biliyorsun, annen mi söyledi?" dedim şaşkın ve kısık bir sesle.

Duyduğuna üzülmüş bir acı bir buruklukla güldü.

"Neden benim bilemeyeceğimi düşündün?" dedi gölgeli gülümsemesiyle.

"Çünkü... Yani biz çok yakın değildik ondan, benim hakkımda pek bir şey bilmediğini düşündüm." diye cevaplamaya çalıştım.

Başını salladı. "Haklısın Zeynep... Bilmemem gerekiyordu, dikkat etmiş olmam açıklanamaz. Kahveyi damla sakızlı

ve sade sevdiğini, en sevdiğin çikolatanın *'Damak'* olduğunu, pilavın yanında hoşafı sevdiğini, çayı bergamotlu ve karanfilli içmeyi tercih ettiğini, duş jelinin ortanca ve Japon çiçeği karışımı olduğunu, dondurmayı karamelli sevdiğini, midye dolmayı bir yemeye başlayınca yirmiden aşağı yemediğini, tarçına alerjin olduğunu, hanımelinin kokusuyla gülün zarafeti bir çiçekte birleşseydi eğer, en sevdiğin çiçeğin o çiçek olacağını ve adını da 'güleli' koymak isteyeceğini, en sevdiğin meyvenin kırmızı erik olduğunu, balık krakerleri sıraya dizip de yediğini, en sevdiğin şarkının Şebnem Ferah'ın Mayın Tarlası olduğunu, saçlarını toplamadan önce mutlaka bir kez de olsa savurduğunu..." aralıksız konuştuğu bu noktada sinirli bir soluk verip devam etti, "Bilmemem lazımdı ama sözümü dinletemediğim beynim, kazıdı bunları bir bir..." deyip acı bir şekilde güldü.

Gözlerim şaşkınlıkla açılmış ve dolu dolu olmuş şekilde ona bakıyordum. Ben onun hakkında bu kadar seri bilgi veremezdim sanki ezberlemiş gibi...

Sağ elini şaşkınlığı kilometrelerce öteden okunabilecek yüzüme kaldırıp başparmağıyla yanağımı okşadı.

"Sevdiğin ne varsa aklıma kazıyor buldum kendimi, ben seni ezberledim." dedi, sol işaret parmağıyla kafasına vurur gibi dokunarak.

"Şafak... Bütün bunları bilebileceğin aklımın ucundan geçmedi... Beni bu kadar tanıdığını... Bilmiyordum..." dedim şaşkınlıkla.

Bir acı tebessüm daha yayıldı yüzüne. Sevgiyle baktım ona. Dudaklarını yaladı ve hemen ardından derin bir nefes verdi soluna dönerek.

Şafak ocağa dönüp sebzeleri yağda sotelemeye başladığında şaşkınlığı üzerimden atıp bir işe koyulmam gerektiğine karar verdim.

O yemek yaparken poşettekileri tamamen yerleştirip buzdo-

labını düzenlenledim. Ara ara onu izliyordum. Her şeyi gerçek bir nizam ve intizamla yapıyordu.

Aman Allah'ım! Tam bir asker!

Kolayı çıkartıp masaya koydum. Sonra sıcak, dumanı üstünde yemekleri koyduğu tabakları masaya getirdi. Üfleye üfleye yemeye başladım. Mükemmel yapmıştı...

"Yalnız bu beklediğimden de iyi olmuş... Tebrik ediyorum!" deyip tekrar çatalıma üfledim.

"Üfleme şöyle dudaklarını uzatıp!" dedi bana bakmadan tabağına soluyarak.

"Ne yapayım, ağzımı mı yakayım?!" dedim yüzümü öne uzatıp.

Başını tabağından kaldırmadan tabağına hızlı bir nefes verdi.

Masayı toplarken gözüm saçlarına takıldı, hafif havaya kalkmış ve serseri dağınık karışımıydı.

Sinirlendiği zaman ellerini saçlarının arasından geçirirken parmaklarının arasından yayılıyordu siyah saçları...

"Senin saçlarına kızmıyorlar mı askeriyede??" dedim laf atar gibi.

"Anlamadım?"

Aslında çok uzun değildi saçları ama bu serseri tarzı uzunluktaki saçı da askeriyeye sokmayacaklarını biliyordum.

"Diyorum ki askersin ya; kısa, üç numara filan olması gerekmiyor mu?"

"Hayırdır? Benim saçıma da mı göz diktin?" dedi bana dönüp gülümseyerek. Abimin saçlarını kırpmama imada bulunuyordu.

Gözlerimi devirdim.

"Uff, hayır. Asker tıraşı istemiyorlar mı, onu soruyorum!"

Önüne dönüp cevapladı. "Karargâha giderken kestiriyo-

rum da görevde zaten dağılmış ve uzamış oluyor." dedi sakince.

Sonra muzipçe gülümseyerek, "Niye, sen kısa mı seviyorsun?" diye sordu.

Afallayarak ona döndüm.

"Yoo... Neden ki?"

Saçmalama oğlum, ben bu hâline ölüyorum! Tam şu anda elimi atıp saçlarını yoğursam mı? Ağzımın suyu biraz azalır mısın lütfen?

"Bilmem, sorunca kısa seversin belki diye düşündüm.." dedi dudaklarını bükerek. Sonra devam etti. "Kısa seversen kestirebilirim?" Tebessüm ediyordu.

Kaşlarımı çattım. "Ha... Hayır bu hâli güzel! Ama sen niye benim beğenmeme göre şekil alasın ki? Herkes kendi tarzını kendi bilir. Sen kendin aynaya baktığında neyi güzel görüyorsan o önemli." Bana döndü ve hafif tebessümüyle birlikte oldukça kararlı hatta biraz da gizemli bir ses tonuyla, "Emin ol Zeynep, ben sana göre şekil alıyorum!" dedi.

Ardından yanıma geldi ve iki yanımdaki saçlarımda parmaklarını dolandırmaya başladı.

"Tamamen senin vadilerinde akan bir su gibiyim... Yeşilsen yeşil oluyorum. Gök mavisine döndüğünde mavi oluyorum. Berraklaşınca dupduru bir hâl alıyorum. Yanmaya başlayınca tenin, ben de harlanıyorum... Senin masumluğunda ben kendimi hâlâ çocuk gibi hissediyorum. Ben senin yanındayken tamamen sende şekil alıyorum kadın." sonlara doğru gözlerime acı çeker gibi bakmıştı.

Ardından dudaklarıma baktı...

Öpecek mi? Hadi öp! Öpsene beni. Öpsün ne olur?!

Derin bir nefes alıp yutkundu, ardından elimden tutup koltuğa götürdü.

"Hadi tavla oynayalım!" dedi.

E yuh! Öpmediği gibi bir de kahvehane arkadaşı moduna da geçti... Süper!!

Ceza mı buu...

Çektiğim çilee miii?!

İrem'i kapat Zeynep, fi tarihinde kaldı!

İstemeye istemeye oturduğum tavla masasında yenilmelere doymuyordum.

Bir saat içinde üçüncü kez mars oluyordum. Suratım mars olmuş gibiydi diyeceğim ama gibisi fazlaydı tabii ki...

Ben ki yenilmeyi hazmedemem ve en kötü mızıkçılık yaparım, gene üste çıkardım. Şu an yerle yeksan hâldeydim...

Karşımdaki zat ise pis pis sırıtıyor hâlde ve zevkten dörtköşeydi.

Dördüncüye dönüyorduk ve bu tur da çok umut vadetmiyordu benim için.

Tavlayı bir anda kapatıp taşları mı dağıtsan Zeynep? Zarı göle fırlat, sonra da biz üç tur daha oynasak kesin ben seni yenerdim de!

"Sen zar mı tutuyorsun??" diye tiz bir sesle çemkirdim.

Kahkaha attı insafsız... Hem öpmeyip hem de öyle kahkaha atılır mı?

Nemrudun oğlu... Yandırdın bizi...

"Sen hiç mi yenilmeyi hazmedemezsin?!" dedi gamzeleriyle bana. Gamzeleri ayrı, kendi ayrı konuştu sanki.

"Üçtür yeniliyorum. Bence sen yenmeye doymuyorsun!" dedim sinirle çemkirerek.

"En az beş." dedi sırıtarak, devam etti sonra. "En az beş kere seni yenme zevkini tatmalıyım." dedi pis pis gülerek.

"Senin zarlarını da ben atacağım!" diye tısladım. Müthiş gamzeleriyle vizyondayken zarlarını sağ eliyle elime uzattı.

Sağ elimi açtığımda büyük bir öz güvenle zarları avucuma koydu. Gözlerinin içine sinirli sinirli bakarak zarları salladım ve ortaya attım.

Düşeş geldi...

Bozulmuş ve hayal kırıklığı yaşayan bir surat ifadesiyle zarlara bakıyorken, kıs kıs gülmesinin sesleri geliyordu. Sonra tutamadı ve omuzları sarsılarak gülmeye başladı.

Düşeşini oynadı, sonra bana şeş beş geldi, oynadım ama kurtarabileceğim bir durum yoktu artık benim tarafta.

"Tamam yeter bu kadar, yendin işte!" dedim sinirle.

İtiraz ederek güldü. "Hadi yaaa... Yok öyle. Bir şeyi yarım bırakmayı sevmem, sonuna kadar gideceksin benimle." diye emretti.

"Niye yaa?! Sen eğleniyorsun ama ben eğlenmiyorum!" dedim bağırarak.

Öne doğru eğildi ve gözlerini kısarak, "Zoru görünce hep kaçıyorsun, değil mi Zeynep?!" dedi daha kısık bir sesle.

Aslında sadece tavlayı kastetmediğini, onunla aynı yolda yürümeyi kastettiğini ve bu konuda bana güvenmediğini anlamıştım.

Elimle tavlayı gösterip, "Zor değil ama bu imkânsız!" dedim cırlayarak.

"Ya imkânsız olursa..." diye mırıldandı üzgün gibi donuklaşarak. Kaşlarımı çattığımda Şafak ayağa kalktı ve tam yanıma geldi. Dizi dizime değecek şekilde oturmuştu. Zarları aldı ve attı. Benim yerime oynadı. Sonra tekrar attı, kendi yerine oynadı. Bu şekilde on hamle sonra kendine ait olan kısmı kendisi yendi.

Sonra bana döndü. "Senin yetemediğin yerde ben yeterim, zorlanırsan ben sana kolaylaştırırım. Takatinin kesildiğini hissedersen ben seni sırtıma alırım... Ama yeter ki pes etme. Bir cesaret girdiğin bu yolda, gerçeklerle karşılaşınca sevginin benimle imkânsız olduğunu düşünüp pes etme." dedi gözlerini gözlerime dikip.

"Sen kendini tavlayla bir mi tutuyorsun? Bu sadece bir oyun." dedim kaşlarımı çatarak.

"Hayat bir oyun Zeynep..."

"Hayır... Hayat gerçek Şafak."

Önüne bakıp gülümsedi. "Hayat gerçekse, benim tek gerçeğim sensin Zeynep."

"Benim yüreğimden şüphen mi var?" dedim yumuşak bir sesle.

"Asla. Senin yüreğin olmasa ben hâlâ karanlıktaydım... Ama bu hayatta yürek yetmiyor Zeynep. Senin yüreğin benden de tanıdığım herkesten de güçlü ama çok güçlü de olsa yürek korumadı seni Bekir'den, tekeldeki it kopuktan..." derken suratı sertleşmiş, elleri yumruk olmuştu.

Önüme dönüp yutkunduktan hemen sonra tekrar ona döndüm, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Ben sen değilim Zeynep. Ben senin gibi de değilim... Senin yanında olduğumdaki hâlimde sorun yok çünkü gerçekten sana göre şekil alıyorum. Ama sen bir gün, senin karşılaşmadığın tarafıma bir şekilde denk gelirsen, o zaman sevgini hak etmediğimi düşünmenden ya da benden soğumandan, belki de uzaklaşmandan korkuyorum. Aslında doğru olanı yapıp da benden vazgeçmenden korkuyorum." dedi yüzüme acıyla bakarak.

Ellerimi yanaklarına koydum ve yüzüne tebessüm ederek, "Ben seni her hâlinle severim adam." dedim gülerek.

Acıyla karışık güldü, yanağındaki ellerimi avuçlarının içine topladı ve yüzüme yaklaştı. Fısıltıyla, "Bana verdiğin bu sözü hiç unutma Zeynep." dedi.

"Sen, bizden gitsen de ben bizden gitmeyeceğim Şafak." diye fısıldadım.

"Ben senden nasıl gidebilirim ki? Ben senden gitmem." dedi efsunlu bir sesle.

"Keşke hiç yanımdan da gitmesen..." Sesim acı dolu çıkmıştı.

"Her gidişimin bir dönüşü var Zeynep."

"Dönmezsin diye korkuyorum." diye mırıldandığımda kendi korkularımla yüzleşmişim gibi sesim titredi.

"Bebeğim... Ahu gözlerine vurulduğum," dedi parmaklarıyla yüzümü okşarken. "Şu gözleri bir kez daha görebilmek için ezip geçemeyeceğim şey yok."

Ardından gözleri dudaklarıma indi.

Aha öpecek Zeynep! Geliyor! Öp beni!

Uzatsam dudaklarımı gene kalır mı acaba dudaklarım havada? Öp hadi, gözlerimden anla ve öp!

"Film seçelim gel!" deyip elimden tutup ayağa kaldırdı beni.

Bana ne lazım, sen ne diyorsun adam?!

Televizyonun solundaki ahşap kitaplık DVD raflarına götürdü beni. Jean Christophe Grange'in, Thomas Harris'in bütün eserleri vardı kütüphanesinde... DVD kısmında ise Quentin Tarantino'nun neredeyse hepsi ve genellikle aksiyon, gizem filmleri vardı.

"Seç."

"Ne seçeyim ben şimdi buradan?! Bunlar hiç benim tarzım değil." dedim omuzlarımı kaldırarak.

"Ne senin tarzın Gossip Girl mü? Ondan bende olmaz." dedi gülerek.

Gözlerimi devirdim.

"Ben romantik, bilim kurgu ya da fantastik filmleri severim." dedim aranırken raflarda.

Sıkıntılı bir nefes verdi ve, "Tamamen gerçek dışı yani..." dedi mırıltıyla ağzının içinde.

Sağıma doğru ters ters baktım, sonra önüme döndüm.

"Kill Bill olsun, en azından başrol kadın." dediğimde ise ağzının içinde, "Feminist," diye geveledeğini duydum.

Filmi açınca, koltukta oturmuşken sırtımı da göğsüne yaslayıp, "Böyle izle." dedi. *Canıma minnet...* Ben film izlerken burnunu hep saçlarımda gezdirdi. Filmi hiç izlemediğine emindim.

Filmin sonunda The Bridge, Bill'i beş nokta parmak hareke-

tiyle kalbini içinde patlatarak öldürünce istemsiz kahkaha attım.

Şafak şaşırarak tebessüm etti, "Neden güldün?" dedi.

"Hiiiçç, komik geldi de... Gerçekten var mı böyle bir teknik?"

"Yok bebeğim. Efsane onlar..." dedi saçlarımı yine derin bir nefesle koklarken...

"Hadi yatalım!" deyip beni bir anda kucaklayıp yatak odasına götürdü. İlk defa birlikte yatmayacaktık ama kendimi gerdeğe giden kucaktaki gelin gibi hissetmiştim.

Tövbeler olsun.

Şehvetli'yi iyi zincirleyin ha!

Beni yatağa yatırdığında yorganı açtı ve ikimizi de yorganın altına aldı. Sonra sırtım ona gelecek şekilde yüzümü camdan dışarıya, göle doğru döndürdü. Başımın arkasında saçlarımın arasında ritmik ve uyuşuk nefes almalarını hissediyordum. Solumda sırtımda kalp atışlarını duyuyordum. Belki de uyumuştu artık ama dinmedi içimdeki korku.

"Şafak?"

"Hmm?"

"Ben böyle kalp atışlarını hissederek uyumaya alışıp da sen yokken uyuyamazsam ya?"

"Ben senin odana ilk girdiğimde, bir daha sen olmadan yatamayacağımı anladım. Benden kilometrelerce uzaktayken bunu nasıl yapabileceğimi bilmediğim için çok düşündüm ve zahire değil, batîniye bakmayı öğrendim. Kalbimdeki her yere seni yerleştirdim ve kalbim 'Zeynep' diye atmaya başladı..." dedikten sonra başını kaldırdı ve sol kulağıma eğilip fısıltıyla, "Zeynep... Zeynep... Zeynep..." dedi.

"Benim kalbim seninle dolu olduğu için bedenin uzakta olsa bile uyuyabildim Zeynep. Sen de kalbindeki her bir zerreye benim varlığımı kazırsan, bedenime gerek bile kalmaz... Kalbin atarken hep Şafak diye atar." dedi boğuk sesiyle.

Ardından başını geri yastığa koydu saçlarımın arasına.

Sakin nefes alışlarını dinledim.

Kalbini dinledim sırtımda... Sonra kendi kalbimi dinledim.

Şafak... Şafak... Şafak...

4 SENE ÖNCE
2014 / SİNCAR-IRAK
KOÇO KÖYÜ YAKINLARI

200 metrekare genişliğinde gelişigüzel kazılmış bir çukurun üzerinde insanların uzuvlarında dengesini kaybetmeden yürümeye çalışıyordu adam.

Arkasında her an onu öldürebilecek kişinin, hadi hadi demeleriyle elindeki kireci dökmeye çalışıyordu bu insan yığınına. Eninde sonunda zaten öldürülecekti.

Ama candı bu... Değerliydi. Bir dakika bile bir dakikadır diye yavaştan alıyordu adam. Yüzlerce insan vardı altındaki yığında...

Üç aylık bebekler, okul çağı çocukları, gebeler, dedeler, yaşlı kadınlar, her yaştan adamlar...

Hepsinin vücutları yaylım ateşinde delinerek birer et parçasına dönüştürülmüş ve hesapları mahşere kalmıştı...

Arkasındaki adamın, Arapça "Çabuk çabuk!" demeleriyle hepsinin üzerine dökmeye çalışıyordu kireci. Gömmüyorlardı. Sadece hastalık yayılmasın diye kireç atıyorlardı. Bu topraklarda nerede gökte akbaba görürseniz, bilin ki orada cesetler yığılmıştı böyle.

Cesetler için bekleyen akbabalar doluşmuştu kendinden utanan göğe...

800 metre ötede üç adam gökteki akbabaları tanıdı. Onlar ölümü tanırdı.

Vahşeti bilirdi.

Mazluma Hızır, zalime Azraillerdi.

Akbabaların altında, insan yığınının üstündeki 40 yaşlarında, tepesi açılmış gezinen adam; tombul yanakları kan olmuş bebelerin suratına, ölmeden önce en son annesine tutunmuş ellere, yavrusunun ölümünü izlemiş ve açık gitmiş gözlere döktü kireci.

Bir yandan ağlıyor bir yandan kireci döküyordu adamcağız. Üç yavrusu vardı bu yığının içinde. Yaşlı anası ve karısı vardı. Arkasındaki tüfekli adam bağırdı.

"Hadi hadi, hızlı!" diye. Siyahlara bürünmüş, İslam adını kirleten, vahşeti marifet zanneden mahluktu. O ve onun gibilere adam demek, adam kelimesinin miladı olan ilk yaratılan insan Âdem'e saygısızlık olurdu.

"Kendi üstüne de dök!" dedi sonra.

Kırklı yaşlardaki adam ağlayarak kafasına kaldırdı kireci, başından aşağı dökmeye başladı ve bir yandan da, "Eşhedü en la ilahe illallah..." devamını getiremeden, bir anda silah sesi ile gözlerini kapattı sımsıkı. Artık mazlumların ağlamadığı yere göçtüğünü düşündü. Ama hâlâ ayaktaydı.

Nefes aldığını hissetti sonra. Solundan arkasına doğru dönerken, kafasından vurulmuş yerde yatan mahluğu gördü.

Ölmek üzereyken onu öldürecek olan mahluğu kim vurdu diye düşünüp etrafa bakındı. Elinde tabanca ile buraya gelen, buranın köylülerine benzeyen ama dalyan gibi delikanlı olan üç adamı gördü. 'Böyle delikanlıları DAEŞ nasıl sağ bıraktı?' diye düşündü.

Üç genç adam ona doğru gelirken, "Selamün aleyküm." dediler.

"A... Aleyküm selam ve rahmetullah..." dedi demin ölümden dönen adam.

"Adın ne?"

"Salman." dedi adam çenesi titreyerek.

"Salman, köyünün insanları mıdır?" diye sormaya devam etti Kurtuluş.

"E... Evet, siz kimsiniz?" diye sordu.

"Hangi köy?" diye sordu Akif.

"Tilkessab... Türkmen köyü." dedi adam köyünün aklına gelmesinin üzüntüsüyle.

"Türk'üz biz Salman. Bir arkadaşımızı arıyoruz, buranın batısına doğru hiç helikopter gördünüz mü?" diye sordu Şafak.

"Vurmuşlardır ağam, buranın doğusu zaten Koço... Oralar külliyen onların zulüm yeri." dedi adam üzgünce.

"Biz ölülerini gömelim, sonra gider, bakarız oraya..." dedi Şafak elleriyle toprağı avuçlayarak.

Elleriyle gömdüler insanlığın utancını...

Bir saat sonra Salman döndü delikanlılara. "Ben eşlik edeyim size ağam, bilirim buranın dağını taşını, kim DAEŞ, kim köylü, iyi bilirim."

Üç adam da başıyla onayladı ve doğuya doğru yola koyuldular. Güneşin kavurmayı sevdiği Mezopotamya'nın bu kurak topraklarında bir saat yürüdüler. Bir tepe geçidinden diğer tepeye geçerken bu kurak toprakların alışık olduğu çığlık seslerini duydular.

Kadınların çığlığı...

Geçidin vadiye bakan tarafına doğru siper ala ala ilerlediklerinde, 13 tane cayır cayır yanmakta olan çarmıha gerilmiş ve çırpınan kadını gördüler.

Bir tane de daha tutuşturulmamış, bağıran, çarmıha gerilmiş kadın ve hemen yanında demire prangalanmış sekiz yaşlarında bir kız çocuğu vardı. Küçük kıza ne yapılacaktı bilinmez ama son kalan çarmıha gerilmiş kadının üzerine de benzin döküyorlardı.

En son mahluk ise pikabın orada, onların işlerini bitirmesini bekliyordu. Hep böyle olurdu... Yezîdi olsun, Türkmen olsun, kadınları kullanıp özellikle böyle çarmıha gererek yakarlardı. DAEŞ'e göre Yezîdiler yakılmadan yeryüzü temizlenmezdi(!).

Şafak, "Kurtuluş benzini dökenden başla, kızı tutuşturmadan." dedi hızlıca. İki saniye sonra benzini döken mahluğun kafasına kurşun girdi. Dağlarda yankılanan kurşun sesine çok alışıktı bu topraklar...

Ardından diğer mahluklar da gardlarını alamadan Kurtuluş tarafından sonsuz azaba uğurlandılar. Salman ve üç adam, etrafı hızlıca kolaçan edip geçitten aşağı inmeye başladılar ve iki masumun yanına geldiklerinde Akif çarmıhtaki kızı çözmek için uzandı. Fakat kız bir anda tekrar göğü yırtarcasına çığlık atmaya başladı. Akif, Arapça "Tamam, ben zarar vermeyeceğim, seni oradan alacağım..." diye hızlıca konuştu lâkin kız Arapçadan anlamamış hatta daha çok korkmuştu. Durmaksızın çığlıklar atmaya devam ediyordu.

Kızın bacak arasından süzülen kan hâlâ tazeydi ve topuğundan kurak toprağa damlıyordu. Esvabı parçalanmıştı.

Türkmen olan adam Akif'e, "Koço köyündendir ağam. Yezîdi'dir. Kürtçe konuşurlar, bilirsen eğer?" dedi.

Kurtuluş, (Kürtçe) "Biz Türk'üz. Geçerken seni gördük, kurtarmaya geldik... Sana zarar vermeyeceğiz." diye üç dört kere tekrarladıktan sonra, irkilerek de olsa kız kendisini çözmelerine izin verdi.

Ayakları yere kavuşan kız hemen yanındaki kız çocuğuna gidip onu toparladı.

Şafak kıza Kürtçe, sordu "Koço'dan mısın?"

Kız başıyla onaylayınca, Şafak yine hızla sordu.

"Buraya getirilmeden önce havada bir helikopter gördün mü?"

"İki gün önce mi?" dedi sesi bağırmaktan kısılmış olan kız.

"Evet."

"Koço'nun batısındaki Telajer kayalıklarına bakın, o tarafa doğru kaydı. Kayalıklardaysa hâlâ şansı vardır."

"Sizin gidecek bir yeriniz var mı?" diye sordu Şafak.

"Bizi de götürün, akrabalarım var oraya yakın. Belki kaçarız DAEŞ'den. Tabii eğer orayı da yakıp yıkmadılarsa..." dedi kız

Kurtuluş, sekiz yaşındaki korkmuş çocuğu sırtına aldı. Kız da var gücüyle takıldı peşlerine ve Koço'nun batısına doğru yürümeye başladılar. İki gün önce Rus uçaksavarları tarafından misilleme için vurulan helikopterin pilotu için Irak'a girmişlerdi. Ellerinde silah, mühimmat vardı ama sivil olarak kamufle olmuşlardı. Hızlı bir al-kaç operasyonu olmalıydı ama iki gündür darmadağın olmuş bu bölgede neredeyse kaybolmuşlardı.

Koço'nun batısına geçmek için Sinjar'a doğru kuzeyden ilerlediler. Koço'dan geçmek tehlikeliydi. DAEŞ Koço'yu haritadan silmek için üzerindeki her şeyi yerle yeksan ediyordu.

Akşam çökmeye yakın, uyanmaya çalışan çocuğa mataralarından su verdiler. Askerî çantadaki azıklarını paylaştılar. Onları yemeklere saldırır görünce içi parçalandı üç askerin de...

"Hava kararadı.. Birazdan bu bölgede Rus uçaklarının devriyesi başlar. Şuradaki terk edilmiş evlere kadar dayanın." dedi Şafak ileriyi göstererek.

Kurtuluş çocuğu, Akif genç kızı sırtına aldı ve evlere doğru hızlı ilerlediler.

Evler artık harabeydi, çatıları yoktu. Duvar diplerine sığındılar yukarıdan görünmemek için. Sekiz yaşlarındaki çocuk kendine gelmişti ama kimseye bakmıyor ve konuşmuyordu. Genç kız ise bir duvar kenarına çökmüş, ağlıyordu.

Matarasını alıp kızın bir adım uzağına duvar dibine oturan Şafak kıza matarasını uzattı.

"Ağlama. Ağlamak masumlara hiç yakışmıyor..." dedi.

Ona bakan kız, "Beni kurtardığınız için Melek Tavus[8] sizi kutsasın ağabey..." dedi.

Şafak başını onaylar gibi salladı ve sordu. "Adın ne?"

"Lamiya." dedi kız hıçkırarak.

"Gülümseyemiyorsan bile ağlama Lamiya."

"Kendime ağlamam ağabey... Ben... Ben Koço köyündenim... Yezîdiyim yani... Olmamış bir hayata ve hiç yoktan bitmiş halkıma ağlarım. Çok değil... Daha birkaç hafta öncesine kadar hayat vardı. Umut vardı. Hep duyardık ama hiç bizi bulmaz sanırdık... Bir gün," dedi sesi bile korkudan titrerken. "Bir gün bütün Koço'nun okulun bahçesine sığdığını görene kadar, köyümün ne kadar küçük olduğunu fark etmemiştim. Kuru otların üzerinde büzülüp durduk. Kimisi neler olduğunu merak ederek fısıldaşıyordu. Diğerleri de sessizdi ve şok olmuşlardı. Kimse daha ne olduğunu idrak edebilmiş değildi. Militanlar silahlarını bize doğrultmuşlardı. 'Kadınlar ve çocuklar ikinci kata' diye bağırdılar. Erkekler bahçede kaldı... Tarih öğretmeni olmak istemiştim ben hep... O gün anladım bir daha hayal kuramayacağımı... O bahçede yere yığılan cansız bedenler arasında kardeşim ve babam vardı. İkinci kattakilere, yani bizlere neler yaptıklarını anlatmama gerek yoktur ağabey... Bizi kirlettikten sonra yakarlardı... Çünkü biz onlara göre şeytana tapan şeytanlardık... Ben kendime değil, gördüklerime ağlıyorum."

Lamiya'nın anlattıklarını acılı gözlerle dinleyen Şafak, "Kimse kalmadı mı ailenden?" diye sordu.

"Kız kardeşim var ama onu götürdüler Musul'a, satmaya, kız kardeşim çok güzeldi... DAEŞ'in insan pazarları var öyle, kadın ve çocukları sattığı." dedi Lamiya.

"Nerede bu pazarlar?" diye sordu Şafak kaşlarını çatarak.

"Musul, Rakka, Tel Alfar, Asayba.." diye saydı Lamia.

8. Yezidilik inancında Tanrı Azda tarafından yaratılan ve kendisine evreni ve insanları yaratma görevi verilen Melek-Tanrı.

Şafak sıkıntılı bir nefes vererek, "Kaç yaşındasın Lamiya?" diye sordu.

"17..." dedi gözleri ahulu kız.

Bir sıkıntılı nefes daha verdi Şafak kızın gözlerine bakarken.

Lamiya başını döndü Şafak'a, "Gözlerime çok dalgın ve derin bakarsın ağabey..." dedi.

"Bana birini hatırlattı gözlerin de o yüzden... O da böyle iri gözleriyle titrek ve ıslak bakar." dedi Şafak hafif gülümseyerek.

"Nasıl biri?"

Derin bir nefes alarak önüne bakan Şafak, "Çok güzel biri..." dedi Mezopotamya'nın kurak topraklarına bakarken.

Lamiya başını öne eğdi. Bunu fark eden Şafak kıza dönüp, "Sen de çok güzelsin Lamiya." dedi.

Acı bir ifade geçti kızın yüzünden. "Bu topraklarda güzellik nedir bilen kadın kalmadı ağabey.."

Şafak kafasını hayır anlamında sallayarak, "Siz bütün bu iğrençliğin içinde soldurmadığınız kalbinizle, kışın karı delip açan kardelenler gibisiniz Lamiya." dedi.

Kız gözünü kurak topraklara dikti ve, "Kardelen... Kardelenler kışın açar ağabey... Baharı göremezler... Bahar gelmeden kopar, koparılırlar... Haklısın... Bu topraklara bahar hiç gelmeyeceği için biz kardeleniz... Eğer bahar gelmeden koparılmasaydım, baharın olduğu topraklara gitmek isterdim ama yine kendim için değil. Burada olanları, bu kadınların, bu çocukların yaşadıklarını anlatabilmek için..." dedi.

"Baharın olduğu topraklara gitmek ister misin Lamiya?" dedi Şafak tebessüm ederek. "İsterim." dedi kız tebessüm ederek. Tüm yaşadıklarına rağmen tebessüm edebilen bir kardelendi o...

Şafak, "Bizimle gel, götürürüm ben seni. Hem okursun da Türkiye'de. Yaşarsın, yazarsın tüm yaşadıklarını özgürce..." dedi.

"İstemem mi? Melek Tavus seni bir kez daha kutsasın."

Şafak da tebessüm etti ona. Ateşin cızırtısı ve uzaktan gelen Rus uçakları ve bomba sesleri artık ninni gibi geliyordu onlara. Bazı topraklarda silah sesleri ninni sesleriydi.

Sabahın ilk ışıklarıyla koyuldular tekrar batıya doğru yola. Kayalıklara artık çok az kalmıştı. Güneş iyiden iyiye kendini gösteriyordu.

Kurtuluş sırtındaki çocuğun başına güneş geçmesin diye tişörtünü ıslatıp çocuğun başına koymuştu. Kayalıklara yaklaştıklarında sesler duydular. Beş militan aradıkları pilotu infaz etmek üzereydi. Üç asker de aniden silahına davrandı. Pilota silah tutan militan ilk indirilen olurken, pikaptaki beş militan da koşarak gelince çatışma başlamıştı. Pilot kayalıkların arasına saklanmış, bir tarafta 9 militan bir tarafta siper almış, diğer tarafta 3 asker karşılık veriyordu. Lamiya ve bitap düşmüş çocuğu kayalıkların dibine sindirmişlerdi.

Akif yanındakilere kısık sesle konuştu. "Mert sağdaki üç taneyi al, dolanalım. Kurtuluş! Sen bizi koru."

Dolanmaya başlarken yaklaşık yarım saat sonra 6 militan etkisiz hâle getirilmişti.

Orta hatta kalan üç tanesi ise Kurtuluş tarafından indirilmişti.

Şafak koşar adım pilotu almaya gitti ve pilotun sığındığı girintiden çıkması için elini uzattı. Bu sırada yanında rüzgârda savrulur gibi ufak bir bedenin ona doğru koşup sırtına doğru kapaklandığını gördü.

Çok büyük bir hata yapmıştı.

Militanların kafasına sıktıktan sonra pilotu almaya eğilmeliydi. Hiç yapmaması gereken bir hata yapmıştı...

Bir silah sesi duyuldu, ardından bir silah sesi daha... Sonra Şafak, refleks olarak silahın ateşlendiği yere bir el ateş etti ve onu hedef alan militanı indirdi.

Sonra da üzerine yığılan, bir yaprak misali titreyen kızı tuttu yüzüne bakacak şekilde.

"Lamiya!"

Kızın acılara doymamış bedeni, sırtında kalbinin olduğu yerden ve omuriliğinden vurulmuştu. Şafak bir anlık hatası yüzünden kendisi vurulması gerekirken, bu kız kendini ona siper etmişti.

Kız yine tebessüm etti.

"Ağabey... Ben de baharı göremedim..."

"Lamiya niye yaptın, ben vurulsam da dayanabilirdim! Niye yaptın kızım?!"

"Neden... Ağlıyorsun ağabey?"

Ölümü ağırlayan Lamiya ağlamıyordu ama tam umut etmişken umudun bu topraklarda kök salmadığını bir kez daha anlayan Şafak ağlıyordu.

"Çok gençsin be Lamiya... Bu gözlere ölüm hiç yakışmıyor."

"Ölümü hissediyorum... Gözlerim... Birazdan... Ebediyete... Kapanacak... Sen beni benzettiğin... Gözlerin sahibine... Ölmeden bak ağabey... Gözler öldükten sonra... Bir daha bakamaz."

Şafak gözyaşları içinde başını hızlı hızlı evet anlamında salladı.

"Elimi tutar mısın... Ağabey? Kork... Korkuyorum."

Şafak artık hüngür hüngür ağlıyordu. Gözyaşları Lamiya'nın yüzüne düşüyordu, onun cılız bedeninden de toprağa...

Mezopotamya'nın kurak topraklarını suluyordu gözyaşları Lamiya'nın kanıyla birlikte.

Mezopotamya'nın bu kurak topraklarında gördükleri ve görecekleri onun kalbini de kurak yapacaktı.

Böyle kurak bir yerde hâlâ güzel bir yüreğe sahip olmak Lamiya gibilerin harcıydı...

Lamiya bir kardelendi...

Şafak bir kardelen olmadığı için bu kurak topraklar onun gönlünü de kurutucaktı. Gözünün pınarını da...

Kardelen olmak kadınlara has bir özellikti. Kardelen olmak bir çocuk yüreği isterdi.

Bu Şafak'ın çocukluğundan beri ilk ağlamasıydı. Lamiya onun kucağında ölen, ne ilk bedendi ne de son olacaktı. Ama Şafak bir daha ağlamayacaktı...

Ta ki yıllar sonra hayatının en güzel şeyine bakarken mutluluk gözyaşları dökene kadar...

30 HAZİRAN 2018 CUMARTESİ
SAPANCA / SAKARYA

Sabah yüzümü hafif araladığımda bana bakan bir çift kahverengi gözle karşılaştım. Elimle gözlerini avuçlayıp, "Yaa niye öyle bakıyorsun?! Psikopat adam!" dedim uyku sersemi.

Nefes vererek güldü kıs kıs.

"Psikopat mı dedin sen bana?" dedi sırıtarak.

Bir an afalladım...

Zeynep kalkar kalkmaz adamı nasıl sinirlendirdin acaba? Kesin ceza verecek... Ovv versin, belki öpeeerr...

Versin versin, ceza versin!

Sırıttım ve, "Hı hı... Kesinlikle psikopat dedim." dedim.

Kaşlarını yaylandırdı emin misin der gibi.

Of çok eminim, hadi öp beni...

Başımı salladım hızla aşağı yukarı. Bir anda kaldırdı beni ve karnımı gıdıklamaya başladı.

Zeynep her bir pokunu bilen adam tabii ki de gıdıklandığını da bilir!

"Hahahaha yapmaa! Ya... Ahaha bıraak!" diye böğürürken ben hiç insaf etmedi bana...

"Manyak adam, bırak ya ah... Ahaha!" diye yalvarırken araya hakaret sıkıştırdım ama bana mısın demedi...

Pis pis sırıtmakla meşgulken sırtüstü bıraktı beni ve başımda dikeldi. Sesimi hafif yükselttim ona, "AYI!! Ayı yavrusunu severken öldürür misali öldürecek misin beni?!" dedim.

Kafamda dikildiği yerden, "Evet yavrum, ben bir ayıyım ve sen de o ayının altındasın, bence kızdırma ayıyı..." dedi sırıtarak.

Kızarsa öper mi ki ayı?

Ayılar öpüşür mü?

Bir sor bakayım Zeynep...

Ama ayıya dayı diyerek sor...

"Tam olarak ne yaparsınız dayı bey? Yani sadece merak ettiğim için soruyorum?"

Üzerime eğilip yüzünü yüzüme dayadı ve sesini boğuklaştırdı.

"Ne yapmamı istersin?"

Öpmeni de Zeynep! Öp öp!

Asi Kız bile öp diye bağırdığına göre durum vahim Zeynep!

Yutkundum.

"Şey, dayı bey... Kahvaltı."

Omuzları sarsılarak güldü. Çok güzel kahkaha atıyordu gamzelim yaa...

Gamzeli ayım... Aman aman çok da romantiksin Zeynep!

Kahvaltıdan sonra Tuzla'ya geri döndük, annem Cengiz abinin ablamla benden ifade almaya geleceğini söylemişti. Eve geldiğimizde Şafak da benimle girdi. Cuma günü, Atakan abinin imzaladığı darp raporunu çıkardım çantamdan. Ben Cengiz abiye olanı biteni anlatırken, Allah'tan Şafak'ın arabasının ön kamerası vardı da yerde bana tekme attığı görüntüyü de kullanacaklardı.

Şafak, Cengiz abiyle birlikte gittikten sonra odama çıkıp duş

aldım ve Anna Karenina'yı okumaya devam ettim. Akşam 20.00 gibi mutfağa inmeye odamdan çıktığımda, ablam Halil'i uyutmuş, odasına götürüyordu.

Cuma günü annemle ablam, ablamın evlenmeden önce kaldığı odasındaki fazlalıkları atıp tekrar düzenlemişlerdi. *E-bebek*'ten de Halil için park yatak almışlardı dün hemen.

Ablam kucağında Halil ile girerken odasına, Halil'e tüy gibi bir öpücük bıraktım.

Ardından merdivenlerden inmeye başladım. Merdivenlerin sonuna geldiğimde beynim yine algıda seçicilik yaptı...

"Mert'in deli tarafına denk gelmeye görsün insan, baba! Oh, iyi olmuş gerçi!" diyordu abim.

"İyi de bu çocuk için problem olmuyor mu bu? Dövüp bıraksa neyse iki kolunu, bir de bacağını kırmış." dedi babam hayretle.

"Adamı nasıl korkuttuysa adam merdivenlerden düştüm diye ifade vermiş, Cengiz abi de bildiği için çok üstelememiş." dedi keyifle gülen abim.

Neye gülüyorsun abi?

İki kol, bir de bacak kırmak nedir yaa?

Bunun nesi komik?!

"Uzak olsun bizden şerefsiz! Sen de ablana göz kulak ol Ekrem!" dedi babam.

Ben mutfağa dahi gidemeden, şokla geri odama çıkmaya başladım. Hâlâ iki kol, bir bacak kırığındaydım...

Ben sana demedim mi Zeynep, adam soğukkanlı bir katili andırıyor diye! Dün arabaya ne kadar sakin bindirdi adamı, bak sonra ne yapmış?

Tamam, *gereksiz* çok yanlış şeyler yaptı ama Şafak'ın yaptığı tüylerimi ürpertmişti. Yapılan ayrı, bunu Şafak'ın yapmış olması ayrı germişti beni. Sinirlenip dövse bu kadar garipsemezdim

ama o kadar sakin götürüp planlı kol bacak kırması beni tedirgin etmişti.

Maşukiye'ye ait kafamdaki en son görüntü bizi *Opel Astra'da* bekleyen adamlar... O gece de meçhul...

Banyoya gidip dişlerimi fırçaladım. Çıktığımda odam yine Şafak Mert Kurtoğlu tarafından mesken tutulmuştu.

"Hah, ben de diyodum ki Edward'ım neredee?" diye geveledim yorganımı açarken.

"Edward kim?" dedi biçimli kaşlarını çatarak.

"Senin hayatta izlemeyeceğin bir filmin başrolü." dedim ona doğru giderken.

Kollarını açtı çünkü ona sarılacağımı zannetti. Tam önünde kollarımı bağlayıp tek kaşımı kaldırdım sarılmadan, "Ne yaptın sen Bekir'e?" diye sordum.

"Öğrenmişsin, belli." dedi tek gözünü kırparken. "Neyi soruyorsun tam olarak?"

"Neden kol bacak kırıyorsun? Bu ülkede hukuk var ve sen de o hukuk sisteminin bir parçası değil misin yüzbaşı?" dedim diklenerek.

"Hukuksal açıdan bir problem görmüyorum..." dedi kafasını sallayarak.

"Ne sanıyorsun kendini, cezalandırıcı mı? Şiddetin çözümü şiddet değildir." dedim elimi açıklama yapar gibi hareket ettirerek.

Şafak bana doğru adımladığında sesi soğuk, gözleri ise umarsızdı.

"Bekir, Halil'in babası olduğu için kırmakla yetindim. Sana şamar atmış hangi eli olduğunu hatırlamadığı için ikisini de kırdım. Sağ bacağıyla tekme atarken gördüm, sağ bacağını kırdım. Zerre de pişman değilim."

"Şiddet eğiliminin tedavi edilmesi gerekiyor." dedim düz bir ifadeyle.

"Benim dermanım sensin... Gel. Kokunu bari çok görme bana..." deyip bir anda sarıldı belime.

Kokusunu özlüyordum hemen. Tekrar gidince nasıl dayanacaktım?

Bir anda beni kucaklayıp yatağa götürdü.

İnsan dayanamam dediği ne varsa dayanıyormuş. Dayanamam demek en büyük yalanmış. Hayatsa tüm yalanları ayyuka çıkaracak kadar gerçek.

1 TEMMUZ 2018
PAZAR

"Nereden çıktı tavla oynamak Zeynep?!"

"Sus da oyna Duru. En öldürücü darbelerini gönder bana! Tavlanın üstadı olmam lazım..." Kış bahçesindeki masada tavla oynuyorduk Duru'yla.

"Ay Zeynep yaaa! Kızım ben de tavlada iyi değilim ki? Hem nereden çıktı senin bu tavla aşkı?" diye durmaksızın sızlanan Duru, sızlandığı kadar oynasa bana yeterdi aslında.

"Aşk değil Durucuğum. Gurur! Benim için tavlada mars olmamak artık bir gurur meselesi!" der demez önüme dönüp, "Kapı alsana Duru sen de ya... Benden betersin!" diye çemkirdim.

"Ya iyi değilim tavlada diyorum Zeynep!" dedi kaşlarını çatarak. Zorla kıza tavla oynatıyordum.

Bu sırada salondan geçen abimi gördüm ve el ederek, "Abi!" diye seslendim. Fakat abim dönüp bakmakla yetindi sadece.

"Gelsene biraz!" diye elimle çağırdım.

Sanki gelmek istemiyormuş gibi sıkıntılı bir nefes verdi

gibi geldi. Önümdeki Duru'nun ise yüzü düşmüş hatta gerginleşmişti.

"Ne var?!" dedi gelip hödük abim.

"Geç karşıma da Duru'ya yardım et. İkinizle birden savaşacağım!" dedim kararlılıkla.

Duru resmen sandalyeden kaçacak uzaklaşacak gibi kapıya baktı. Abimse gözlerini devirip, "Niye, Duru bilmiyor mu oynamayı?!" diye sızlandı atarlı atarlı.

Duru anlamamış ve biraz içerlemiş bir şekilde Ekrem abime baktı. Bugün abimin hödüklük günüydü anlaşılan.

"Abi niye nazlanıyorsun?" diye kısık sesle çıkıştım.

Abim bir sandalye çekip oturdu.

Oynarken abim daha iyi oynuyordu tabii Duru'ya göre.

Ama bir gariplik vardı. Sanki birbirlerinden rahatsız oluyor gibilerdi. Özellikle abim Duru'dan tarafa bakmıyordu hiç.

Artık sona geldiğimizde hızlı hızlı zar atmaya başladık. Duru ile abim aynı anda zarı tutmaya çalışınca abim sertçe 'al' gibisinden elini savurdu. Kaşlarımı çatmış, onun bu hareketine bakıyordum.

Duru abime bir şey mi yaptı?

Saçmalama Zeynep! Duru'nun sen ömrü hayatında birini kırdığını gördün mü?!

Bu abimde bir pokluk vaar...

Duru muhtemelen abimin son hareketine iyice bozuldu, "Ben bir su içip geleyim." dedi kırgın bir sesle.

Duru kış bahçesinden çıkar çıkmaz, "Abi senin Duru'yla bir problemin mi var?" diye sordum.

"Yoo! Ne problemim olacak benim Duru'yla?!" dedi komple problem akan suratıyla.

"O zaman kıza niye cüzzamlı gibi davranıyorsun?" dedim kısık sesle çemkirerek.

"Duru'yla çok aynı ortamda kalmak istemiyorum." dedi ama artık çok geçti.

Duru bunu duymuştu ve bir anda suratı düştü.

"Ben çıkayım Zeynep. Görüşürüz... İyi pazarlar size." dedi hızlıca ve çantasını aldı.

Ben abime sinirli bir bakış atıp hemen, "Duru nereye gidiyorsun? Dur bekle! Sen abimin kusuruna bakma... Abi!" Sonuna doğru abime bakmıştım özür dilesin diye ama abim ne yapacağını bilmez bir şaşkınlıkla Duru'ya bakıyordu.

Baktım abimin ağzını açacağı yok. "Duru, lütfen gitme böyle! Abim öyle demek istemedi! Değil mi abi?!" dedim.

Abim şoka girmiş gibiydi.

"Bir şey desene abi?!" diye bağırdım abime.

Duru beni dinlemeden, "Önemli değil Zeynep, gerçekten gitmem lazım." dedi ağladı ağlayacak dişlerini sıkarken.

Abime baktım, gerçekten elini ayağını oynatamaz bir şekilde Duru'nun gidişine bakıyordu.

"Aabii!!" diye sinirle bağırdım artık kendine gelsin diye.

Bana baktığında ona, "Bir şey yapsana abi!" diye kızdım.

Duru salonu geçmişti. Abim ayaklandı, hızlı ve büyük adımlarla Duru'ya yetişti. Duru'nun sol bileğinden tutup, "Duru bekle..." dedi cılız bir sesle.

Duru elini kurtarmaya çalıştı. Ama yüzünü dönmedi, ortalarına geçtiğimde Duru'nun yüzünü gördüm. Ağlıyordu...

Geri zekâlı abim, Duru'yu ağlatmıştı!

"Duru, ben abim adına çok özür dilerim. Lütfen ağlama!" dedim titreyen bir sesle.

Abim benden Duru'nun ağladığını duyunca, Duru'yu hızlı bir hareketle kendine döndürdü ve şaheseri ile karşılaştı.

"Duru! Be- ben özür dilerim. Ben seni üzmek istemedim!" dedi pişman bir sesle.

Duru bu sözlerden artık etkilenmeyecek kadar kırılmıştı. Tekrar arkasını döndü abime ve kapıya yöneldi.

Abim bu sefer hızlıca önüne geçti, "Duru, lütfen böyle gitme!" diye yalvarır bir sesle konuştu.

Duru sinirle dişlerini sıktı, ki ilk defa Duru'nun sinirlendiğini görüyor olabilirdim, "Çekil önümden! Bir daha da yoluma çıkma! Ben de senin karşına çıkmayacağım!" diye keskin bir tonda tısladı.

Abime değmeden hızla onu geçip kapıya yöneldi. Kapıdan tam çıkarken artık tutamadığı bir hıçkırık saldı dudaklarından.

Abim, Duru'nun peşinden gitmek istedi. Elinden tuttum, "Durdurmak için çok geç kaldın abi! Bırak, bari şimdi biraz ağlasın ve sakinleşsin! Şu anda dileyeceğin özrü alabileceğini sanmıyorum. Çok kırıldı çünkü!" dedim düz bir tonla.

Sonra abimin yaptığını düşününce bir anda sinirlendim. "Ya sen nasıl bir geri zekâlısın?! Duru ne yaptı sana yaa?!" diye cırladım. "Hayır Duru bu! Ne yapmış olabilir abi sana?! O kız karıncayı bile incitmez!"

Cevap vermedi, üzgünce kafasını öne eğdi.

"Geri zekâlı hödük!" diye diye bağırdım.

Acı çeker bir ifadeyle, "Gidip peşinden özür dileyeyim ben..." deyip kapıya yöneldi.

Kolundan tuttum, "Bırak abi, sakinleşsin, çok kötüydü. Sakinleşince konuşursunuz." dedim ses tonumu alçaltarak.

Geri merdivenlere yöneldim ve arkamda kapıya doğru dalgın dalgın bakarken bıraktım onu.

Odama çıkınca kitabıma devam ettim.

Hava güzeldi ve bugün temmuzun ilk günüydü.

Güneşe çıkmayı düşündüm. Kalın askılı bluzumun altına açık renk kot pantolonumu giyip bahçeye çıktım ve beyaz bambu masaya oturup kitabımı okumaya başladım.

Arada kafamı kaldırınca kendi bahçesinde domateslerini sulayan Hediye teyzeyle göz göze geldim. Dalmış bana bakıyordu.

Aha bak! Oğlu bitti, anası başladı! Allah bilir, kadın bana bakarken neler düşünüyor? Kesin üryan bacaklarını düşünüyor Zeynep!

Başımı kitabıma çevirsem de arada kendime engel olamayıp başımı kaldırdım. Her kaldırdığımda da bana sürekli baktığı için göz göze geldik.

Hadii Zeyneeep... Sen de Hediye teyzeye karşı boş değilsin... Hadi itiraf et!

Sıkkınca bir nefes verip kitabıma dönmeye çalıştım. Anna'nın kocasını aldatmasını kaçıramazdım. Telefonuma mesaj sesi geldi. Anna Karenina'yı masanın üstüne bırakıp telefonuma baktım.

ŞAFAK: "Çok güzelsin..."

Beni nereden gördüğünü anlamak için kafamı kaldırdım. Ön balkonlarının tırabzanlarına iki elini yaslamış beni izliyordu.

ZEYNEP: "İnşallah annen de aynı şeyi düşünüyordur. Yarım saattir bakışıyoruz."

Balkonda hafif güldüğünü gördüm telefona bakarken.

ŞAFAK: "Sana bakan bir gözün aksini düşünmesi mümkün değil. Annem sana fazlasıyla hayran merak etme. Zeynep şöyle iyi, böyle iyi diye az başımı şişirmedi. :)"

Bu ne demek Zeynep? Yoksa seninle annesi istediği için mi sevgili oldu gerçekten?! Ana kuzusu mu yani?!

Suratım düştü istemsiz ve yazıverdim.

ZEYNEP: "Sen ana kuzusu musun??? Öyleyse baştan bileyim!"

Balkonda dalga geçer bir şekilde kaşlarını çatarak telefona baktığını gördüm.

ŞAFAK : "Evet, ben ana kuzusuyum. Anasının kınalayıp gönderdiği yüz binlerce kuzudan biriyim. Dışarıya kurt, anama kuzuyum..."

Mesaja bakakaldım. Cevap yazmaya tıkladım ama yazamadım.

Yüzyılın kapağını yaptı sana Zeynep? Daha ana kuzusu diyen dilimi eşek arıları soksun.

Ona bakmadan kitabımı aldım ve okumaya devam ettim. Sonra yine o tarafa hiç bakmadan eve geçtim. Annem akşam için yemek hazırlıyordu. Babam yanında ablamla, kucağında da Halil, televizyon izliyordu.

Merdivenlerden yukarı çıktığımda tam sola, odama dönecektim ki aklıma abim geldi ve sağa dönüp kapısını tıkladım.

"Girebilirsin." diyen dalgın sesi geldi.

İçeri girdiğimde sağ kolu başının altında yatağa uzanmış, tavanı izliyordu. Durgundu.

"Oturabilir miyim abi?"

"Gel..." dedi mırıltıyla.

Yatağa ayak ucuna doğru oturdum. O hâlâ dalgınca tavana bakıyordu.

"Dertlisin yiğidim!" dedim dalga geçerek.

"Dert yiğidin kamçısıdır." dedi son kalan mecaliyle konuşur gibi.

"Borç o..." diye mırıldandım ağzımın içinde.

"Hı?"

"Yok bir şey.." dedim bir nefes vererek ardından devam ettim. *"Derdin neyse söyle buluruz bir çare, ağlanma, sızlanma, dök derdini ummanaa.."* diye oturduğum yerde hafif oynayarak şarkı söyledim keyfi yerine gelsin diye.

"Haplandıkları gece ben Duru'yu öptüm."

Oynayan kalçam sağ tarafta kaldı, geri yerine dönemedi. Şok olmuş bir şekilde gözlerimi açmış, abime bakıyordum.

"Na... Nasıl?"

"Off Zeynep ya... Öptü işte beni, ben de bir an karşılık vermiş bulundum. Hemen topladım kendimi ama galiba hıncını ondan çıkarıyorum o andan beri..."

"Abi yani o an ilaçlıydı onlar, bir öpücüğü mazur görmelisin bence onun için..."

Bir bilsen abi ben ilaçlıyken neler yapmışım... Kendininkine tokalaşma derdin...

"Sorun o değil ki Zeynep... Onun beni öpmesi değil problem... Ben o an etkilendim ve kendime yediremiyorum bunu." dedi kaşları çatılmış ve üzgün bir biçimde.

Abimi rahatlatmak için, "Abi çok normal yani sonuçta altı sene önceydi en son ilişkin. Altı senedir hayatına kimse girmedi... Bu amacı gütmese de bir öpücükten etkilenmiş olabilirsin... Yani anladın sen onu, hormonlar filan..." dedim kafamı sallayıp açıklamak ister gibi.

Bana ters ters baktı. "Saf mısın Zeynep? Altı senedir ilişkim yok, tamam da altı senedir öpüşmüyor değilim!"

Kaşlarımı çattım anlayamadım. "O ne demek? Ne?!"

"Boş ver, tamam, neyse... Duru'ya denk gelince bir yerde, bugün söylediğim şey için özür dileyeceğim ondan."

Kendimi toplamaya çalışıp abimin durumunu toplamaya odaklandım, "Abi sen gidip kuru kuru özür dilersen, Duru'nun da kuru kuru 'Önemli değil.' diyeceğine eminim. Bir daha da bu eve gelmez! Ben arkadaşımı kaybetmek istemiyorum abi!" dedim kızarak.

"Ne yapayım, özür dilemekten başka ne yapabilirim Zeynep?! Zamanı geri alabilsem alırım, emin ol!" dedi doğrulup oturur pozisyona gelirken.

"Ona söyle sen de! Söyle, 'Sen beni öptün, ben de karşılık verdim, ondan bu saçma tavırlarım.' de!" diye çekiştim.

"Yok artık! Saçmalama Zeynep! Söyleyemem öyle bir şey! Suratına bakamam artık onu dersem..." dedi gözlerini açarak.

"Ben Duru'yu kaybedemem abi! Duru'yu tanıyorsun, o kalkıp da bir insanın hatasını yüzüne vurmaz! Sana da anlayışlı olacaktır... Yapmışsın bir halt, sorumluluğunu üzerine al, kız daha

ne olduğunu bile bilmiyor. Sen her şeyi Duru'ya yıkıp kendini aklamaya çalışıyorsun..." dedim ikna etmeye çalışarak.

"Tamam konuşacağım... Gördüğüm ilk yerde konuşacağım..." dedi içli bir nefes verirken.

Bir süre dalgınca durduğu vakit abimi izledim. Abimi izlerken, dudaklarımı bir tebessüm ele geçirdi. Yüzü şekilli ve yanakları biraz tombuldu. Abimin vücudu atletikti ama en kilo verdiği zamanda bile, ki Selin'in onu aldattığı zamana denk gelir, neredeyse bir deri bir kemik kalmasına rağmen yanakları tombuldu.

Genetik muhtemelen çünkü bende de yanak var...

Yanaklı ama sert köşeli bir çehresi vardı. Kirli sakal hep tarzıydı. Aslında hep serseri tip saç kullanırdı ama malum iki ay önce saçlarına ben incir ağacı dikmiştim.

Bana döndü yüzünü kaldırıp. "Zeynep, yarın Güzelyalı'daki Sahil Kafe'de kısa bir gitar çalacağım. Sertaç rica etti. Sen de gelsene, iki bir şey mırıldanırsın benimle birlikte."

Sertaç abi arkadaşıydı. Sahil Kafe'yi işletiyordu. Arada canlı performansı eken olursa, abimin sesi güzel olduğu için ondan rica ediyordu.

"Hah! Ne güzel işte!" dedim bir anda cıvıldayarak. "Hem Duru da gelir!"

Abimin gerildiğini hissettim, susup yine tavanı izlemeye başladı.

"Okay abi... O zaman gitarını al da iki çalışalım, rezil olmak istemiyorum. Sesimi açayım bari de Oğuzhan Koç'un yanındaki Gülben Ergen gibi çıkmasın sesim."

2 TEMMUZ PAZARTESİ

"Zehra, Duru'yu ikna et, bugün Sahil Kafe'ye gidelim.." dedim soyunma dolaplarında Zehra'ya fısıltıyla.

"Tamam da sen neden söylemiyorsun?" dedi anlamamış bir şekilde.

"Kızım abim bir öküzlük yaptı, özür dilemesi lazım. Orada diler diye düşünüyorum. Şimdi ben söylersem, abime ben özür dilettiriyorum diye düşünebilir."

Dudaklarını büktü Zehra fakat çok geçmeden onayladı sonra. O acile, ben de yenidoğan bölümüne yollandım. Dün akşam Şafak yine ben uyuduktan sonra odama girmiş ki sabah gene ikinci Ramses misali bu sefer kafama kadar mumyalanmış uyanmıştım.

Cam açıktı... Peşinden camı kapatamadığı, beni de uyandırmak istemediği için çözümü beni mumyalamakta bulmuştu.

Ne kadar maharetli elleri varsa, uyurken zerre bir şey hissetmiyordum. Bu aslında bana uyurken neler yapmış olabileceği sorunsalını ortaya çıkarıyordu. Ama ona güveniyordum.

Gerçekten mi Zeynep?

Evet güveniyorum, güvenmesem odamda işi ne?

Onu odana sen almıyorsun ki Zeynep, kendi giriyor...

İçimdeki tartışma bittikten sonra servise girmiş ve mesaimin bitiminde ise akşam 20.00'de tekrar taksiyle Güzelyalı'ya geçmek için sözleşmiştik.

Abimle değil, kızlarla gitmeyi tercih ettim. Zaten abim muhabbete, çaya benden önce giderdi. Ne yapacaktım hem erken gidip? Ne demişler, assolistler sahneye en son çıkar. Gerçi şarkıları abim söyleyecek, ben bir iki tanesinde eşlik edecektim ama olsun, assolist bendim.

Egomu kim yer ki acaba? Şafak yer mi ki ego mu?

Şafak seni öpmüyor bile artık Zeynep... Ne yemesi?!

Güzelyalı'da sahildeki yolun üstünde ışıkları denizi aydın-

latan kafedeydik. Duru abimi sahnede görünce afalladı biraz. Abim daha bizim geldiğimizi fark etmemişti.

Rasim abi ve Atakan abi de varlardı ve Sertaç abinin yanında sahnenin solunda oturuyorlardı. Onların yanına geçtik biz de.

"Hoş geldiniz kızlar, oturun. Ne içersiniz?" dedi Sertaç abi.

"Hoş bulduk Sertaç abi, şimdilik bir şey almayacağım ben." dedi ortamın tadını çıkaran Zehra.

"Hoş bulduk abi. Ben çilekli *frozen* alabilirim..." dedim.

Duru ise Sertaç abiyle selamlaşıp, bir *frappuccino* istedi.

Abim, yani bu güzel sesiyle babamın oto galerisinde harcanan çocuk, Soner Arıca'dan Deniz Gözlüm söylemeye başladı.

"İlk değilsen bile, Son aşkım olup kal.." diye şarkıya girdiğinde bizim tarafa bakınca bizi buldu gözleri.

Bir an afalladı, geleceğimizi biliyordu... Bu neyin afallaması anlamadım.

Sonra tekrar insanlara dönüp şarkıya devam etti. Oturup abimi sabaha kadar dinleyebilirdim. Babam bu çocuğa işletme okutmakla hata yaptı, konservatuvar okumalıydı... Hem Selin faciası da yaşamamış olurdu.

"Deniz gözlüm benim

Senin için hazırım

Eğer ölüm gerekse

Ölmeye giderim.."

İnsanlara söyledikten sonra ikinci kısımda aklına bir şey gelmiş gibi bir anda bana döndü. İkinci kez tekrar etti.

"Deniz gözlüm benim

Senin için hazırım

Eğer ölüm gerekse

Ölmeye giderim."

Söyledi ama bana bakmıyormuş. Sağıma döndüm, ona

bakan Duru'yu gördüm. Duru'ya bakıp söylüyor, amanın!

Aman Allah'ımm! Yangın var Zeynep!

Yangın var Zeynep, yaniye buralar! Amaniin! Ben bile bir görümce olarak bu yangında su kaynattım şu an!

Duru sonra yanakları kızardı ve önüne, soğuk *frappuccino*suna döndü.

Kız yandı tabii Zeynep, o frappuccinoyu içmese yanında eriyip gidebilir.

Şahsen ben erirdim... Ama Şafak'ın bana hayatta böyle şarkı söyleyebileceğini sanmıyorum. En fazla atış talimi yapabilir etkilenmen için...

Duru başını önüne eğmesine rağmen abim hâlâ bu tarafa bakıp şarkıyı söylüyordu.

"Deniz gözlerinde

Hayat bulur gözlerim

Yüreğim acır inan

Senden uzak kalmasın

O deniz gözler benim

Başkası hiç bakmasın"

Bu tarafa doğru söylemeye devam etti.

Duru bir ara kafasını kaldırdı. Baktı ki abim hâlâ zimmetli gibi ona bakıyor bir daha, başını tekrar önüne eğdi.

Abim gibi şarkı söyleyen biri bu şekilde gözlerini dikip bu dizeleri söylerse, etkilenmemek pek mümkün değildi...

İnsafsız abim bunu bildiği için kullanmaktan hiç çekinmiyordu şu an...

Ama ben eve gidince kesecektim onun cezasını!

Özür dileyecektin insafsız, kızı ters yüz etmeyecektin!

Şafak'a mı benzemeye başladın Zeynep, ceza filann?!

E tabii, körle yatan şaşı kalkar...

Abim şarkılarıyla insafsızca art arda Duru'ya nokta atışı yaptıktan sonra insanlar onu alkışlarken, bir anda yanımda bir şey hissettim ve ufak bir şaşkınlık nidası döküldü dudaklarımdan. Şafak'a kaşlarımı çattım ve anlayamamış gibi, "Sen ne ara geldin?" dedim.

Bana gülümserken, "Abini o kadar dalmış dinliyordun ki arkanı da dönmediğin için göremedin." deyip elimi tuttu. Şafak geldiği için hayatta şarkı söylemezdim ki zaten Şafak da benimle baş başa kalmak istemiş ki, "Hadi Zeynep'im, dışarı çıkalım biraz..." dedi başıyla kapıyı göstererek.

Öpecek mi?? Öper mii??

Elimi tutmuş dışarı çıkarırken, kızlara bakıp *ben çıkıyorum* gibisinden hareket yaptım. Önüme dönerken abime takıldı gözüm. Kaşlarını çatmış, biraz kızgın bir ifadeyle Şafak ve benim tutuştuğumuz ellerimize bakıyordu.

Sıkıntılı bir nefes verip Şafak'ı takip ettim. Kesin bir de abim problem çıkaracaktı. Biraz ileriye, bankların olduğu yere yürüdük, daha doğrusu elimden tutmuş, beni oraya götürüyordu.

Sağdaki en uç duvarın dibine gidince bir anda dönüp, "Çok özledim seni..." deyip kollarını belime doladı ve sıkı sıkıya sarıldı bedenime. Başını boynuma, saçlarımın arasına gömmüş, burnunu gezdirerek kokluyordu. Ben de onu özlediğim için başımın denk geldiği omzunu kokluyordum.

"Ben de seni özledim..." diye mırıldandım. Başını boynumdan çekti ve sol elini yanağıma koyup yine yüzümü izlemeye başladı. Dudaklarını yaladı. Yutkundu.

"Herkesin yanında böyle güzel olma, kıskanırım..." dedi.

Kısa bir nefes vererek güldüm.

"Sevgililik olayını hızlı kapıyorsun... Ama ben çok da kıskanılmaya gelemem, haberin olsun." dedim sırıtarak.

Kaşlarını kaldırdı öyle mi der gibi. "Ben ömrüm boyunca kimseyi kıskanmadım Zeynep... Şimdi insanlar sana hayran hay-

ran bakarken, gözlerini çıkartmamak için zor tuttum kendimi..." deyip yine dudaklarını yaladı.

"Her şey karşılıklı yüzbaşı! Sen kimse bana öyle bakmasın istiyorsan, sana da kimse bakamaz!" dedim muzipçe tek kaşımı kaldırıp.

"Bakmasın..." dedi gülümseyerek ve, "Ben bu dünyada gözlerinden daha güzel bir şey görmedim Zeynep. Senin gözün bende olsun da diğerleri zerre umurumda değil." dedi gözlerini dudaklarıma dikerek.

Suratı üzgün bir hâl aldı ve dudaklarını yaladı.

"Hayırdır yüzbaşı, üzgünsün?"

"Üzgün değilim kadın... Acı çekiyorum." dedi dudaklarını ısırarak.

"Nedenmiş o?" dedim anladığım için sırıtarak.

Sırıtmama sinir olup sinirli bir nefes verdi. "Bir söz verdim ve... Tutması zormuş." dedi çenesi seğirirken.

Pis pis gülümsedim. "Yüzbaşı! Askerler verdiği sözleri tutmalı!" dedim.

Dudaklarım dile geldi:

Siktir Zeynep!

Ben iflas bayrağını çekiyorum, özgürlüğümü ilan edip 'hâkim'ime gideceğim! Sen görürsün!

Önümüzdeki kış da ilk işim soğuktan kuruyup çatlamak olacak!

Kocaya kaçmaya çalışan kızlara dönen dudaklarımda olan dikkatimi, karşımda gözleri kapalı sabretmeye çalışan adama verdim.

"Neysee..." dedim nefes vererek, "Geri dönelim Şafak, beni merak edebilir abim."

Gözlerini geri açtı ve başını onaylar gibi salladı.

Peşimden geleceğini düşünerek arkamı döndüm.

Arkamdan, "Sikerim böyle işi!" diye kendi kendine is-

yan ettiğini duymamla sol kolumdan tutulmam bir oldu.

Bir anda havada savrulan saçlarımla döndürdü beni kendine.

Sağ taraftan belimi avuçladığı gibi dudaklarım dudaklarındaydı.

Neredeyse ikisini aynı anda alırken ağzının içine derin bir nefes verdi. Karşılık bile beklemeden emmeye başladığı dudaklarımı arada ısırarak sanki cezalandırıyor gibiydi.

Bana siktiri çeken dudaklarım, Şafak'a tuttuğun altın olsun diye dua ediyorlardı. Şafak'ın yokluğunda çöldeki susuz kalmış bedevilere dönmüştü dudaklarım.

Şafak da aç kalmış gibi gittikçe hoyratlaşırken dudaklarımda, kollarımı boynuna dolayıp artık ben de hoyrat bir şekilde karşılık veriyordum ona. Çok hırslanmıştı, özellikle alt dudağımı sürekli ısırarak çekiştiriyordu. Dudaklarının özlediğim tadına kavuştum dilimle. Nefes nefese ayrıldığımızda alnını alnıma dayayıp dudağıma hızlı hızlı solurken konuştu.

"Bir daha bana böyle söz verdirtme Zeynep. Ekmeksiz kalırım, susuz kalırım ama dudakların yanı başımdayken içmeden kalamam!" dedi hırsla.

"Vermeseydin, kim dedi sana böyle bir söz ver diye?" dedim fısıltıyla.

"'Beni yatağa mı atacaksın?' dedin, attırdın tepemi! Ama görünüşe göre cezalandırdığım yine kendim olmuşum!"

Sen öyle san... Sen öyle san da bir daha böyle bir ceza yöntemi uygulama!

"Sevgilim, sevgililer birbirlerini cezalandırmaz, biliyor musun?" dedim şımarıkça.

"Evet, sevgililer sevişmeli!" dedi sırıtarak.

Gözlerimi devirdim.

"Hayır! Yani ceza meza böyle olmaz... Bak içeride abim Du-

ru'ya şarkı söylüyor, sen?? Sen ne yapıyorsun??" derken suratını iğrenç bir şey görmüş gibi ekşitti ama ben takmadan devam ettim. "Tarzan gibi camdan geliyorsun! Vecihi bile uçakla eve dalarken elinde bir çiçekle geliyor! Sen?"

Kaşlarını kaldırdı şimdi anladım der gibi. "Haa, çiçek... Doğru. Hmm... Bakalım, dünyada 'güleli' bulalım. Olmasa da oldururuz..."

"Güleli bulamazsın Şafak! Öyle bir çiçek yok. Hanımeli ve gül ayrı ayrı çiçekler."

Üzerime eğilip derin bir nefes alarak boynumdan, "Hanımeli... Senin kokunda var." dedi boynuma sıcak nefesini soluyarak.

Parfümünde hanımeli kokusu olduğunu söylesen mi Zeynep?

"Nasılmış benim kokum?" diye fısıldadım titrek nefesimle.

Yüzünü boynumdan kaldırdı ve iki elimi birden tutup, "Hanımeli. Ama bahar çiçekleri gibi karışık. Ama sanki sıcak ekmek gibi de..." dedi etrafa bakarak.

Suratımı ekşittim. "Sıcak ekmek mi?!"

Mahcup bir şekilde kafasını salladı, "Onu daha ben de çözemedim..." dedi.

Anlamaya çalışarak, "Haa! Babam sıcak ekmek aldırır her sabah, belki ondandır..." dedim kafamı bükerek.

Bir an afalladı, sonra omuzları sarsılarak kahkaha atmaya başladı. Ama dur durak bilmeden gülüyordu.

Bozularak, "Niye gülüyorsun be! Kendin beni ekmeğe benzetiyorsun, bir de gülüyor musun?!" dedim çemkirerek.

Sonra kafamı sağıma çevirip söylendim. "Sadece bahar çiçeklerine benzetsen olmuyor muydu?"

"Sıcak ekmek kokusu almışım gibi iştahımı açıyorsun. Hahah! Onu demeye çalıştım..." derken kahkahalar atıyordu.

"Ya yürü git şuradan Mert yaa!" diye beni tutarken omzuna vurdum.

"Dur bebeğim... Dur!" dedi gülmesini bastırmaya çalışırken.

Kendini topladı ve dudaklarını ısırarak yüzüme yaklaştı. "Sen bahar çiçeklerinden daha güzelsin. Halt etmiş senin yanında papatya, frezya, müge... Sen hepsinden daha güzel kokuyorsun!!"

Gözlerimi kıstım ve, "Bir karar ver be adam! Bahar çiçeklerine benziyor muyum benzemiyor muyum?" dedim.

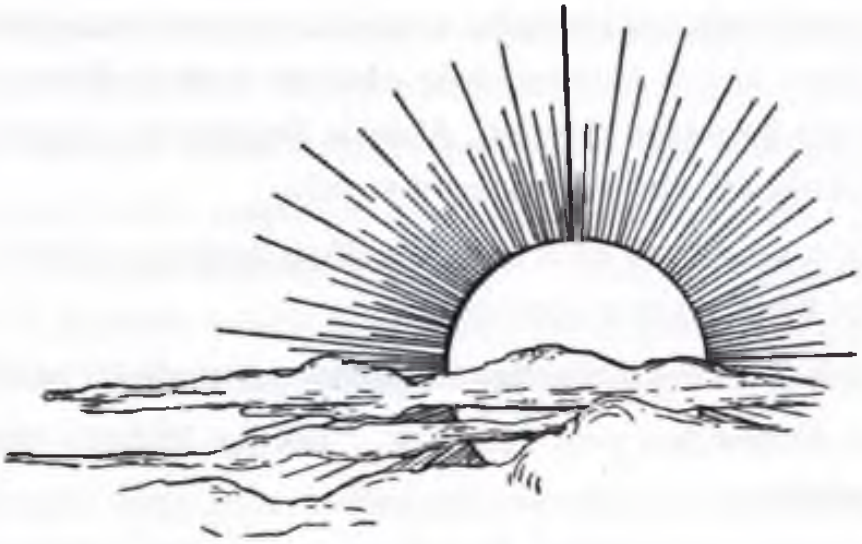
Gülümseyerek dudaklarını araladı. "Her özelliğin farklı Zeynep... Kokun hanımeli, tenin gül, masumluğun papatya, kırılganlığın müge, asiliğin..." derken biraz yüzü soldu ve, "kardelen..." dedi mırıltıyla.

Anlamayarak kaşlarımı çattım, dudaklarımı bükerek, "Kardelen mi?" diye söylendim. Kardelen kış çiçeğiydi, bahar değil. "Ama..." dedim titrek bir bakışla ona bakarken. "Kardelenler bahara yetişmez ki..."

Sanki onu şamarlamışım gibi bedeninin sarsıldığını, yüzünün düştüğünü gördüm. Anlamayarak baktım ifadesine ve donuklaşmış yüzünde bir şeyler aradım.

Titrek bir nefes alıp, beni aniden kendine çekip sarıldı. Öyle sıkı sarıldı ki nefes almakta zorlandım. Sıkıca beni tutmuş sarıldığında ne olduğunu anlamadım bile.

"Sen her şeyinle baharsın Zeynep. Kış sana uğramasın diye, sen bahara yetiş diye ben ölürüm. Öldürürüm!"

11. BÖLÜM
2 TEMMUZ 2018 PAZARTESİ
GÜZELYALI SAHİLİ / İSTANBUL

"Boğuluyorum adam!" dedim bu anlam veremediğim bastırırcasına sarılmasının arasında.

'İçime sokacağım, içime hapsedeceğim.' diye diye bu olayı mecazen değil, fiilen yapmaya mı çalışıyordu?

Ben söylenince, bana sarılmayı bıraktı ve omuzlarımdan tutup yüzüme baktı.

"Öpemediğin anların acısını mı çıkarıyorsun Şafak?!" dedim kızarak.

Sırıtarak, "Öpemediğim anların daha acısını çıkarmaya başlamadım..." dedi.

"İflah olmazsın adam! Hadi, geri dönelim lütfen." dedim gözlerimi devirip.

Elime bir öpücük kondurup, parmaklarımı parmaklarına kenetledi ve sahil boyu beni peşine katıp geri yürürken, "Eve götüreyim mi seni Zeynep'im?" diye sordu.

Başımı sallayıp, "Evet, gidelim." dedim.

Abim, Duru'yla kafeden çıkarken de aksi gibi onlarla karşılaşmıştık. Abim Şafak'la bir kenarda konuşmuştu ki konusu

muhtemelen bizim ilişkimizdi. Ardından, birbirlerine her ne dedilerse, abim sinirli olduğu bariz olsa da sadece Duru'yu alıp, bana bir şey demeden gitmişti. Abimle Duru'nun akıbeti ise benim için bambaşka bir merak konusuydu.

Şafak'la Güzelyalı'daki kafeden çıkıp arabaya bindik. Sıkıntıyla nefes verirken ona döndüm.

"Abimle benim yüzümden tartışmazsınız, değil mi?"

Bana dönmeden yola bakarak, "Takma kafana sen." dedi düz bir şekilde.

Üzgün bir sesle, "Abime karşı alttan al lütfen..." dedim.

Bana anlık bakarak önüne geri döndü ve, "Yirmi beş yıllık arkadaşım Zeynep. Nasıl davranacağımı biliyorum, merak etme. Sen yorma kafanı buna..." dedi sakin bir şekilde.

Hakikaten Zeynep, abinle senden daha uzun süre tanışlar... Sen kim köpek? Sonradan çıktın kızım sen anandan...

Cama geri döndüm yüzümü.

Sesini duydum sonra. "Çarşamba çıkışta işin var mı? Yemeğe çıkar mısın benimle?"

Zeynep!

Bu adam oldu Zeynep!

Bir safha ilerisi kemancı filan getirtmesi kızım...

Demek ki bir dağ ayısı da evrimleşebiliyormuş...

"Olur ama öncesinde Bağdat Caddesi'nde bir işim var..." dedim.

"Tamam, caddeye gideriz, ben beklerim seni, geçeriz sonra." dedi önüne bakarak.

"Ha, yok yok! İşim uzun benim... Sen saat 19.00'da *Bella Flora*'nın önüne gel, orada buluşuruz." dedim.

"*Bella Flora*'da mı işin?"

"Evet..." diye fısıldadım.

Eve geldiğimizde beni bizim kapıya kadar götürdü. Sarı-

lırken dudaklarını yanaklarıma sürterek kulağımda son buldu, "Akşam geleceğim..." dedi fısıldayarak.

Ah adam, sen benim her seferinde kalbimi nasıl böyle attırıyorsun?

Başımla hafif onaylayıp anahtarımla kapıyı açtım. Saat 22.30 olmuştu. Herkes erkenden yatmıştı. Ablamla Halil zaten erken yatıyordu. Babam sabah erkenden şirkete gittiği için genelde erken yatardı. Annem de evin işini bitirmiş demekti ki o da ortalıkta görünmüyordu.

Duşumu alıp, gece bakımımı yaptıktan sonra saçlarımı kuruttum. Saat 23.30'da yattım. Tam dalacaktım ki arkamdan usulca sarılmasıyla uyandım. Buraya kadar nasıl bu kadar usulca gelebiliyordu? Tam dalmamış olmama rağmen camı açtığını bile fark etmemiştim.

Arkamdan sıkıca sarıldı, burnunu da saçlarıma gömdü. Bu sefer ona yüzümü döndüm. Şaşırdığını fark ettim. Elimi boynuna atıp burnumu boynuna gömdüm.

"Hep sen mi benim kokumu çekeceksin. Biraz da ben alayım senin kokunu..." dedim burnumdan derin bir nefes alarak.

Yutkundu.

"Zeynep... Tahrik ediyorsun ama beni böyle. Yapma." dedi zorlanırcasına.

Gülümsedim. "Sen beni etmiyor musun sarılınca?"

Başını geriye çekip yüzümü buldu. "Hayır bebeğim, bir sarılmayla tahrik olmana izin vermem... Öyle şeyler var ki bende tahrik olman için, onlar dururken bir sarılmayla tahrik olmamalısın..." dedi sırıtarak.

Neler var ki acaba Zeyneep??

Mahzendeki Şehvetli'nin çığlığı duyuldu: BENDE DE VAR! BENDE DE VAR!

Nefesim tekledikten sonra cevap verdim. "Sen niye bir boynunu kokladım diye tahrik oluyorsun o zaman? Bende daha tahrik edici şeyler olmadığını nereden biliyorsun?" dedim ve

dememle üzerime çıkıp kollarımı iki yana yatırması bir oldu.

"Zeynep... Sen tehlikeli sularda yüzmekten pes etmez misin kızım!" dedi yüzümde dudaklarını gezdirip tenimi mühürlerken.

Yüzüne doğru tısladım, "Altı üstü önden sarılmak istedim, elimi verdim, kolumu alamıyorum şu an!" dedim gözümle tuttuğu kolumu göstererek.

Yüzümü kokladı, boynuma indi, sadece kokladı. Gayriihtiyari yutkundum. Peşine o da yutkundu.

Gözlerime baktı sonra, karanlıkta bile çok keskindi gözleri, "Ne yapacağım ben seninle? Ateşle barut gibiyiz." dedi sızlanır gibi.

Zeynep sakın patlayıp duracağız deme, o çeneni tut Zeynep! Tut o çeneni Zey...

"Patlayıp patlayıp duracağız herhâlde..." dedim ve yüzü bir saniyelik ne dediğimi anlama şaşkınlığından sonra omuzları sarsılarak gülmeye başladı. Biraz daha gülerse birileri uyanabilirdi.

Sonra dudaklarını ısırıp bana, "Saf mısın kızım sen?! Bu kuzu hâlinle kurdun dişini mi bileyliyorsun? İki dakikada ham yaparım ben seni!" derken 'ham' sözünde burnumu ısırdı.

Sonra gözleri kesinleşip yüzü ciddileşti, "İlk patlamadan sonra bol bol patlarız, merak etme." deyip üstümden çekildi ve arkamı döndürüp sırtımdan sarıldı bana, "Uyu şimdi." dedi.

Yutkunup, bir 'oh be' nefesi verdim.

Zihnimdeki 'Sen kaşındın Zeynep' fırtınasından sonra sırtımdaki Şafak'ın kalp atışlarıyla uyudum.

3 TEMMUZ 2018 SALI
TUZLA / İSTANBUL

Sabah ilk iş odalara girip, reçete edilmiş ilaçları damar yolundan vermek ya da kalçadan enjekte etmekti. Vizitelerin ardından doğmuş bebeklerin kontrolü, emzirme eğitimleri derken öğlen arasına çıktım.

Kızlarla kafeteryada buluştuk. Gözlerimi Duru'ya dikmiş, pis pis sırıtıyordum. Duru ise başını önünden kaldırmıyordu.

Zehra, "Sen niye Duru'ya öyle bakıyorsun, hayırdır?" dedi.

Pis pis sırıtmaya devam ederek, "Zehracığım, verdiğim sözü yerine getiriyorum. Siz bana ederken ben size ne dedim, gün gelir devran döner, demedim mii?!" dedim. Sonra devam ettim.

"Hah işte, o devran Duru için döndü..."

Zehra anlamayarak kaşlarını çattı.

"Ne devranı kızım, ne diyorsun sen?"

Gözlerimi devirdim, "Yani diyorum ki Duru'nun sevgilisi var! Tebrik edelim kendisini..." dedim otuz iki diş.

Zehra şaşırarak, "Sevgilisi mi vaar?? Ne ara oldu kız? Kim?" dedi Duru'ya dönerek.

O noktada elimi Duru'yu takdim eder gibi uzatıp, "Hah Zehracığım, tam da en heyecanlı kısmına değindin! Tanıştırayım, gelinimiz!" dedim.

Zehra suratını komple ekşiterek, "Gelinimiz?" diye sordu.

Duru şu anda daha da yerin dibine girmiş ve kızarmıştı.

Sırıtmamı hiç bozmadan, "Gelinimiz Zehra! Oğlumuz olmadığına göre... Yengemiz! Ekrem abimin seneler sonra olan biricik sevgilisi!" dedim yüksek sesle.

Zehra ağzını da gözlerini de kocaman açarak, "Haa!!! İnanamam!! Sen ne ara??? Seni yere bakan yürek yakan seniii!! Şuna bak, ne ara tavladın? Bu şaşkaloz.." derken eliyle beni gösterdi "Şafak abinin bakışlarını aylarca fark edemedi, ki uyanık deriz,

sen... Sen Ekrem abi sana iki gün bir başka baktı, adamı iki günde tavlamışsın!!" dedi.

Duru şu an bir adet kırmızı elmaydı. Ama intikamı soğuk yemeyi seven ben hâlâ pis pis sırıtıyordum.

"Zehracığım bu arada görüyorsun, benim için devran dönüyor! Elbet sana da sıra gelecek, sakın Duru'ya dalıp adaletin terazisinden kaçabileceğini sanma!" dedim zevkten dörtköşe.

Zehra 'ya he he' der gibi ağız yamultup, elini de geç geç der gibi salladı. Çok güveniyordu kendine çook...

Çıkışa kadar yorucu geçen yenidoğan bölümünden soyunma odalarına inerken, kızlara çıkışta bekleyin diye el işareti yaptım. Taksiyle dönecektik. Üstümü değiştirdim ve ana çıkışa doğru ilerlemeye başladım.

Çıkışta Zehra'nın uzun boylu, kasları Şafak'la yarışır derecede göz dolduran bir adamla çekiştiğini hatta cırtlak bir sesle çemkirdiğini gördüm. Adam ukala bir tavırla pis pis sırıtarak Zehra'ya bakıyordu. Yanlarına gittiğimde Zehra eliyle kapıyı gösterip, "Defol git! Ateş olsan cürmün kadar yer yakarsın! HADİ!" diye bağırıyordu.

Adam ise, "Ben ateşten çok yakarım kızım! Sen hâlâ kime bulaştığını idrak edememişsin... Önce o sözlerini bir güzel yalatalım sana!" dedi gayet rahat, sanki naber ahbap diyordu.

Zehra, "Güvenlik! Güvenlik! Şu hayvanat bahçesinden kaçma adamı alır mısınız lütfen!" diye güvenliğe yöneldi.

Adam omuzları sarsılarak kahkaha atmaya başladı. "Güvenlik mii?? Telefonda bu kadar korkak değildin, ne oldu?"

Telefon?? Telefon diyor bu Zeynep! Amanın!

"Yanlışlıkla aradık diyorum, anlamıyor musun?" dedi sinirle Zehra.

AKım??

Zeynep, sen AKım'ı Şafak'a anlatmayı nasıl unutursun!!

Ben tam araya girecektim ki AKım, Zehra'ya döndü ve, "Ale-

tim hakkında da yanlışlıkla mı ileri geri konuştun?" diye sordu.

Ey büyük Allah'ım, şu Zehra'nın da kıpkırmızı olduğunu gösterdin ya bana, hikmetinden sual olunmaz!

Zehra kırmızı bir suratla kilitlenmiş bakarken, AKım elleri cebinde sırıtarak bakıyordu Zehra'ya. AKım Zehra'nın konuşmasını beklemeden, "Ama dur, daha kızarmak için erken! Önce bir küçük ayıyla şahsen tanış bakalım!" dediği gibi Zehra'yı omzuna aldı. Saçları tepe aşağı savrulan Zehra,"Ne yapıyorsun hayvan! Bırak beni!!" diye cırlamaya başladı.

Ben peşinden, "HEY, HEY! YAPMA, BIRAK ONU! Onun bir suçu yook!" diye bağırsam da adam Zehra'yı saniyeler içinde, sanki portföy çanta taşıyormuş gibi arabasına götürdü.

İşte şimdi sıçtın Zeynep!

Şafak sana ne etse hakkıdır!

Ecelden kaçış yok, mecbur arayacaksın...

Telefonu elime aldım. Karşı taraf çalar çalmaz dudağımı ısırmaya başladım.

Telefonu o seksi sesiyle açtı ama şu an olanı bilseydi muhtemelen kükreme ile açardı...

"Bebeğim?" dedi boğuk sesle.

"Alo, Şafak! Ya ben çok kötü bir şey yaptım..." dedim yakararak.

"Ne oldu?" dedi bir anda robotlaşan sesiyle.

"Off... Hani bana telefonunu vermiştin ya... Ben bir numarayı kadın zannettim... Aldım, kaydettim... Sonra sarhoş olduğumuz gece Zehra'ya arattım..."

"Eee?" dedi sabırsızca.

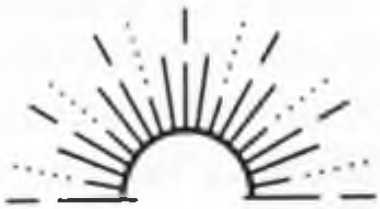
"İşte erkekmiş, Zehra'yla restleştiler filan, şimdi geldi buraya, aldı Zehra'yı, gitti!!!" dedim ama artık ağlayacaktım.

"Kim?" dedi robot.

"AKım.." dedim mırıltıyla.

"Off... Zeynep tamam... Kapat, halledeceğim." dedi nefes vererek.

Kapattım... Ve kendime saydırmaya başladım...

30 yaşındaki beyaz tenli, mavi gözlü, kahve saçlı adam BMW 8 serisi 840D'si ile son sürat Tuzla'ya sürüyordu. Geçen salı keyfini kaçıran olay yüzünden çok sinirlenmiş ve hemen kime ait olduğunu buldurmuştu ertesi gün. Ama sonra çoluk çocuktur, ki işlettiğine göre kesin liseli bebelerdir, diye uğraşmak istememiş, atmıştı bir kenara kızın isminin cisminin yazdığı kâğıdı.

Ta ki dün 14 yaşındaki sivilceli ergenus kardeşi, bir kenara fırlattığı kâğıttaki kızın ismini soyismini kendi başına Instagram'dan aratıp, sonra gözleri ekrana girip girip çıkarken, "OHAA! Abi bu yeni hatunun mu, taşmış! Bunun kardeşi var mı abi, kesin bu kalçalar genetiktir!!" diye anırmaya başlayıncaya kadar.

Akif elinde üstüne protein tozunu bastığı fıstık ezmeli ekmeğini ısırıp, ne saçmalıyor bu mal, diye düşünürken kardeşine baktı.

Sol elinin tek hareketiyle dizüstü bilgisayarı kendine çevirirken, ekmeğini uzattığı ağzı açık kaldı. "Versene şu dizüstü bilgisayarı!" deyip dizüstü bilgisayarı kucakladı. Akif gözlerini dizüstü bilgisayarda gezdirirken yüzüne haz dolu bir gülümseme yayıldı. "Vay vay, Zehra Gültekin..." diyerek kızın bütün Instagram sayfasını stalkladı.

Ardından, "İşte bu eğlenceli olacak..." deyip ekmeğini büyük bir zevkle bitirdi.

Şu anda da BMW 8'ine atlamış, Tuzla'ya uçuyordu. MediClane hastanesinin önüne gelince hızlı adımlarla ana kapının önüne gitti ve avını beklemeye başladı.

Karşıdan müthiş kalçaları ve dolgun göğüsleriyle bulunduğu yere doğru gelen beyaz tenli, bal gözlü kızı görünce yaslandığı duvardan doğruldu.

Avı önünden geçerken, "Zehra Gültekin!" diye seslendi.

Kız bir anda dönerek, bal rengi ela gözlerini ona doğrulttu.

"Buyurun?" dedi.

Sesinin güzelliğine tebessüm etti Akif. Suratına takındığı ukala tavırla kıza yürümeye başladı. Bu sırada Zehra kendisine doğru yürüyen adamı baştan aşağı süzdü.

Süzüldüğünü fark eden adam kızın etkilendiğinden emin sırıtışını arttırdı.

"Sayende yarıda kalmış zevkimin rövanşını almaya geldim!" dedi kızın tam karşısında dikilip.

Zehra kaşlarını çattı. "Ne?"

Akif bilmiş bilmiş dudak bükerek kafasını salladı ve, "Beni görünce aklının başından uçmasını anlıyorum bal gözlü kız... Küçük ayın geldi!" dedi sırıtarak.

"Psikiyatri 3. katta! Danışmaya sorarsanız yardımcı olurlar..." dedi Zehra küçümser gibi bakarak.

Akif kahkaha attı.

"Ah bal gözlü kız... Hâlâ hakaret etme çabasındasın ama bunlar son çırpınışların... Telefonda dediklerinin gerçekliğini bir tartışalım isterim." dedi.

Artık tam anlamıyla emin olan Zehra, "Yanlışlıkla... Yanlış aradık... Ben yani yanlışlıkla aradım!" dedi sakinleşmeye çalışarak.

Akif, "Ben de yanlışlıkla bir şeyler yapmak istiyorum şu an... Çok fazla hem de." dedi pis pis sırıtarak.

"Ne diyorsun be sen!" dedi artık sinirlenen Zehra.

Akif tıslayarak, "Diyorum ki yediğin haltın şimdi bedelini ödeme zamanı!" dedi.

"Defol git! Ateş olsan cürmün kadar yer yakarsın!" diye bağırdı Zehra.

Bu sırada yanlarına yine bu kıza benzeyen ve en az Zehra kadar güzel bir kız gelmişti ama Akif gözlerini Zehra'nın bal gözlerinden alamıyordu, gelene dönüp bakmadı bile...

Akif kafasını hafiften sallayarak, "Ben ateşten çok yakarım! Sen hâlâ kime bulaştığını idrak edememişsin... Önce o sözlerini bir güzel yalatacağım sana!" dedi aynı ses tonuyla.

Zehra sesini yükselterek, "Güvenlik! Güvenlik! Şu hayvanat bahçesinden kaçma adamı alır mısınız lütfen!" diye güvenliği çağırdı.

Akif kahkaha atarken, "Güvenlik mii?? Telefonda bu kadar korkak değildin?!" dedi.

Zehra, "Yanlışlıkla aradık diyorum, anlamıyor musun?" diye çemkirdi.

Akif tek kaşını kaldırarak, "Aletim hakkında da yanlışlıkla mı ileri geri konuştun?" dedi sert ama aynı volümdeki sesiyle.

Kızın beyaz tenine allar gelmişti. Kalakaldı... Sarhoşluğun verdiği cesaret, ayık hâlinin utancı olmuştu...

Zehra'nın kızaran yanaklarından ayrı bir zevk alan Akif, "Ama dur, daha kızarmak için erken! Önce bir küçük ayıyla tanış bakalım!" diyerek kızı direkt sırtlandı.

Zehra'nın bağırış çağırışları arasında hiçbir sekme yaşamadan Zehra'yı arabaya yerleştirdi.

Onun için ufak bir göz korkutma operasyonuydu bu. Zehra'nın güzelliği ise bu oyunun tadıydı yoksa uğraşmazdı zaten...

Arabaya yerleşince saldıran kızı, kollarıyla bir hamlede zapt etti. Ama Zehra'yı susturmak pek mümkün değildi. Bu kızdan yediği küfrü toplam hayatında yememişti. Zehra saniye başına bir küfür sığdırıyordu şu an...

Zehra'nın ellerini kablo bağı ile bağladı. Ağzını da bantla kapatırken yüzüne yaklaşınca gözlerine yakından bakınca kızın

yüzüne eğik fısıldadı. "Ne güzel gözlerin var senin öyle... Parıltılı bal rengi..."

Ardından sırıttı ve kaşlarını imalı bir şekilde oynatıp, "Şansına da ayıların en çok sevdiği şey baldır..." dedi.

Zehra bal gözlerini devirdi ve yine hırçınlaşarak koltukta tepinmeye devam etti. Büyük bir sırıtışla Zehra'ya bakarak kontağı çeviren Akif, sağ eliyle arada uzaydaki konumunu değiştirmeye çalışan Zehra'yı geri koltuğa oturtuyordu. Zehra bu adamın, kendisini bir bebek gibi nasıl oynatabildiğine şaşırıyordu... Fena çatmıştı... Hakikaten Zeynep'in ağzına sıçmayı düşünüyordu... AKım ismini nasıl bir kadın zannedebildi, diye içinden Zeynep'e de bol bol sövdü...

Nereden bilsindi, Zeynep'in hayal dünyası Alice'in hayal dünyası ile kıyaslandığında Alice'in bile Zeynep'in yanında aslında ayakları yere basan bir kız kabul edilebileceğini... Zeynep'in hayal dünyası lunaparksa, Alice'in hayal dünyası ancak belediyenin spor aletleri olabilirdi.

İki dakika yol almadılar ki arabanın bluetoothundan arama geldi. *'Kurt'*

Telefonu açan Akif,"Mert, şu an hiç müsait değilim adamım, sonra!" dedi hızlıca.

Karşı taraftan gelen Şafak'ın sesi, "Sal lan Zehra'yı!" dedi kızarak.

Araba sağa hızla kayıp ani bir fren yaptı. Zehra hafif öne doğru savruldu.

Akif afallayarak sesi ciddileşmiş bir hâlde, "Kim bu kız?" dedi.

Şafak hızlıca lafa girerek, "Benim hatunun kuzeni; onun suçu değil seni araması, sarhoşlardı o gece... Benim hatun aratmış ona... Sal kızı..." deyip telefonu kapattı.

Akif sıkıntılı bir nefes verip kızın ellerini çözdü, aniden gaza basıp sola doğru hızlı bir *drift* yaptı. İki buçuk dakikada aldığı

yolu kırk beş saniyede geri teperek hastanenin önüne geri geldi.

Nefes verirken kısık sesle, "Kusura bakma, özür dilerim, bilmiyordum..." dedi önüne yola bakarken.

Zehra'ya döndü yüzünü, pişman bir ifadeyle. Ama Zehra'ya pişman bir ifadeyle dönen yüzü anında sinirden köpürdü. Çünkü döndüğünde Zehra ona orta parmağıyla hareket çekmiş, parmağını neredeyse Akif'in gözüne sokuyordu.

Zehra'nın ağzı bantlıydı ama ağzını da haşin bir şekilde oynatıyordu. Muhtemelen *'Fuck yourself'* diyordu.

Sinirlenen Akif kızın yüzünün dibine girerek, "Bana bak kızım, bir daha kendi ayağınla gelip bana bulaşırsan, bugün yaşadıklarını mumla ararsın!" deyip kızın ağzındaki bantı hızla çekti.

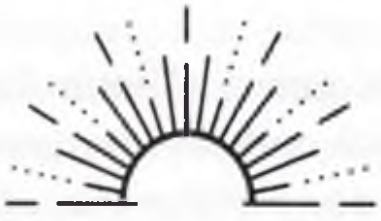
Acıyla çığlık atan Zehra, "Aayy!! Siktir lan! Göt herif!" diye bağırdı.

Akif sinirden çenesi seğirirken, "Sana öyle küfürler ederdim ki... Şafak'a dua et!" dedi.

Gözüyle kapıyı işaret etti, hem sinirlenmiş hem de adrenalinden kıpkırmızı olmuş kıza. Zehra sinirli bir soluk vererek saçları savrulurken arabanın içinde, hızla indi BMW 8 serisi 840D'nin sağ kapısından.

Hastanenin kapısında dikili bir şekilde endişeyle onu bekleyen kuzenine yürüdü ayaklarıyla yeri döve döve...

Akif'in yüzü, sinirle hastaneye doğru yürüyen kızın sallanan kalçalarına bakarken yumuşadı. İçinde bir yerlerden, *'Ah be, şansa bak...'* diye söyleniyordu.

Hastaneden döndüğümde koştur koştur eve girmiştim, Şafak'la karşılaşmamak için.

Kaçabileceğini sanmıyorsun herhâlde Zeynep!

Kapıdan atsan, bacadan girer...

Onu geçtim, tutup atabileceğin bir adam değil...

Eve geldiğimde annemle ablam mutfakta börek ve sulu yemek yapıyorlardı. Halil ise ağzına çiğ yufkayı almış kemiriyordu.

Sinirle, "Ya vermeyin şu çocuğun eline çiğ yufka, çiğ patates filan diyorum size!" diye bağırdım.

Annem gözlerini devirdi. "İsteyip duruyor kızım, ne yapalım, yiyiversin... Sürekli vermiyoruz yaa!" dedi sakin bir sesle.

"Karnı ağrır anne! Senin sindirim sisteminle onunki bir mi!!" dedim kabul edemez bir şekilde.

Annem hafif sinirlenerek ellerini havaya kaldırıp, "Kızım ben üç çocuk büyüttüm! Sizi kim dana kadar yaptı acaba??" dedi.

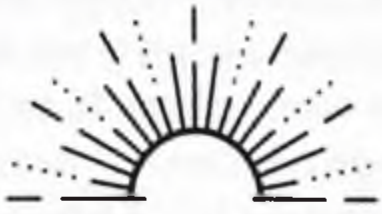
"Ne alakası var şimdi anne! Çocuğa çiğ bir şey vermeyin dedim altı üstü.." dedim ve Halil'in elinden çiğ yufkayı aldım.

Çiğ yufkayı almamla birlikte yaygarayı basan Halil, bana doğru bayramlık ağzını açarak ağlamaya başladı. Gören çocuğun hayatını söndürdüğümü düşünebilirdi.

Ablam tam Halil'i alacaktı ki annem ablama, "Bırak, kendi ağlattı, kendi sakinleştirsin!" dedi.

İş başa düşünce sandalyeye oturup Halil'in karşısına geçtim. Sakinleştirmek için içimdeki Şebek Zeynep'i saldım.

En son inek gibi *'möööö'*lüyordum...

Akşam 18.30'da abim geldi. Erken gelmişti bugün. Yüzüne benimle konuşmak ister misin der gibi baktım. Ama bana kısa bir bakış atıp oralı olmadı ve mutfağa annemin yanına girdi.

"Anne birazdan Şafak gelecek, salonda oturacağız... Bizi rahatsız etmezseniz sevinirim." dedi. Sert bir nefes vererek yutkundum. Heyecan yapmıştım. Allah vere de bir problem olmasaydı bari...

Annem, "Tamam oğlum, biz de şimdi Halil'le bahçeye çıkarız zaten, hava da geç kararıyor, oyalanıp dururuz bahçede tombiğimle.." dedi gülerek.

Ah annem, bilsen ki ne konuşucaklar, böyle güler miydin acaba?

Abim mutfaktan çıkarken bana kısa bir bakış attı. Annem Halil'le bahçeye çıkarken, salona abimin yanına girdim. Koltukta oturuyorken ayakta karşısına dikilip, "Benimle konuşman gerekmiyor mu abi önce? Benimle ilgili bir şey sonuçta?" dedim ellerimi iki yana açarak.

Sert bir şekilde bana bakıp, "Sen karışma Zeynep... Bu benimle Şafak arasında! Sen zaten benimle en baştan konuşma gereksinimi duymamışsın... Seninle ne konuşayım ki ben? Sana hesap sormayacağım sonuçta! Seninle sadece Şafak'a karşı bir şey hissedip hissetmediğini konuşabilirdim ama onu da senin gelip bana söylemeni beklerdim..." dedi.

Kaşlarımı çatmış, abimi dinliyordum, ellerimi yine iki yana açmış hareket ettirirken, "Ama abi, gerçekten çok yeni bir şey... Zaten iki gün sonra Şafak göreve gitti ve bir buçuk ay sonra geldi... Daha döneli 8 gün oldu... Yani toplasan 10 gündür birlikteyiz demek bu!!" diye açıkladım.

Haklıydım ki yüzündeki gerginlik yumuşar gibi bir nefes verdi. Ardından, "Bak Zeynep... Benim onunla konuşmam gereken şeyler var... Üzülmeni istemiyorum abiciğim... Bu benimle onun arasında. Lütfen odana çık ya da ne bileyim, bahçeye git! Burada olman senin için iyi olmaz..." dedi sakin bir ses tonuyla. Abimin yüzüne biraz daha tehdit eder gibi bakarak, "Tamam ama unutmamanı istediğim iki şey var abi; birincisi, Şafak'a bu ilişki için ben üsteledim! İkincisi ki en önemlisi, ben Şafak'a âşığım!" dedim.

Abimin yüzünden geçen 'çok geç kalmışım'ı okudum. Sıkıntılı bir nefes verip gözlerini açıp kapattı, sonra bana, "Tamam abiciğim, odana geç hadi..." dedi üzgünce.

Usulca bir nefes vererek salondan çıkıp sola, merdivenlere yöneldim. Merdivenlerden çıktıktan sonra sola odama döndüm, kapıyı açtım ve başından beri kafama koyduğum şeyi yaptım. İçeri girmiş gibi ses çıkarıp, odanın kapısını kapattım. Ardından üst katın holünde kapının çalmasını bekledim.

Kapı çalınca kapının akabinde hemen açıldığını duydum. Abim, "Salona gel!" dedi soğuk sesiyle.

Salondan çok da net gelmeyen sesleri duyunca usulca merdivenlerden alt kata inmeye başladım. Seslerin netleştiği merdivenlerin sondan dördüncü basamağında durdum. Abim, "Tanımıyor muyum oğlum ben seni! Senin her soluklandığın yerde bir kız geçer altından! Ne işin olur lan senin Zeynep'le!!!" diye sinirli sesiyle tıslıyordu.

Şafak sakin bir sesle, "Zeynep'ten sonra kimse olmadı... Olmayacak da..." dedi.

Yüzüme bir tebessüm yayıldı istemsiz olarak.

Abim çok takmamış olacak ki Şafak'ın dediği aynı teraneyi devam ettirdi. "Bir gün geçirirsin Zeynep'le, iki gün geçirirsin... Sonra aynı çoklu sisteme dönüş!! Alışmış kudurmuştan beterdir, derler Şafak! Sen aynı sefana gidersin... Ama olan benim kardeşime olur! Ömrü boyunca senin için vazgeçtiklerini düşünür..." derken sonlara doğru sesi hüzünlendi.

Şafak teminat verir gibiydi. "O benim ömrüm artık Ekrem... Zeynep benim yüreğimden tuttuğu gün, benden yeni bir Şafak var etti... Ondan ötesi yok benim için!"

Suratında aptal bir sırıtış peyda oldu Zeynepciğim, haberin olsun, benden habersiz olmuş dedi beynim...

Abim sinirli bir soluk verdi ve sanki sinirli bir gülüşle söyler gibi, "Lan! Lan sen de abisin! Sen ister misin lan Funda se-

nin gibi bir adamla birlikte olsun! Ha ister miydin??!!!" dedi.

Şafak'ın sessizliği yüzümü soldurdu. Uzun süre sessiz kaldıktan sonra, "İstemezdim..." dedi kısık bir sesle.

Abim sinirli bir şekilde güldü."Hah! Var git gerisini sen düşün! Bu kız senin kardeşin gibi büyümedi mi LANNN!!

Abim dayanamayıp cümlesinin sonundaki sinirle kükredi.

Sana ne oluyor abi yaa? Sanki sen sevgilisin Şafak'la!!

Bizde alan razı veren razı!

Bu Şafak'ın sözü Zeynep!

İçime sanırım Şafak kaçtı...

E körle yatan şaşı kalkıyor...

Şafak hemen cevap verdi, "Asla! Ben asla Zeynep'e kardeşim gözüyle bakmadım. Koruma içgüdüsü beslediğim, anlamlandıramadığım bir garip yabancıydı benim için!" dedi keskin bir tonla.

İçimin burkulduğunu hissettim.

Zeynep seni kardeşi gibi mi görmesini isterdin, niye üzülüyorsun, mal mıyız biz Zeynep! Niye üzülüyoruz?!

Abim alayla, "Hep yan gözle baktın yani kardeşime! Sana evini açmış, evlerine istediğin gibi girip çıktığın ailenin kızına yan gözle baktın! Adam mısın lan sen?!" dedi yine sonlara doğru sinirlenerek.

Şafak sinirlenmişti, sesinden karanlıklar çıkıyorken tısladı. "Ekrem! Sen kimsin de benim adamlığımı sorguluyorsun?! Kardeşin yukarıdayken yumruk yumruğa mı girelim lan burada?!"

Ardından sakinleşmek için bir nefes verip devam etti. "Bakmadım... Çok uzun zaman tuttum kendimi... Ama dinmedi içimdeki o his... Zapt ettim kendimi... Gelip o tutmasaydı elimden, hâlâ da o karanlıkta bekleyecektim. Kendime bile çok zor itiraf ettiğim duygularımı çıkardı ortaya. Sen ne dersen de ama dünyayı yakarım yine de Zeynep'i bırakmam. Ben Zeynep'e âşı-

gım! Bu konuşma da burada bitmiştir!" der demez hemen merdivenlerden geri tırmandım.

İkinci kat merdivenlerinden kafamı eğdiğimde hâlâ salondan çıkmamışlardı. Abimin sesini duydum çok net gelmese de. "Senin o dünyayı yakarım dediğin kız var ya... O benim canım! Dünyayı mı yakarsın, kendini mi yakarsın, bilmem ama ona zarar gelmesin! Ne senden! Ne de senin uğraştıklarından!"

Derin bir sessizlik oldu sonra... Ardından usul bir kapı sesi...

Odama doğru yollandığımda bana âşık olmasına sevinsem mi abimin gereksiz bir şekilde beni savunmasına üzülsem mi bilemedim.

Akşam olunca çok özlediğim babamın yanına oturdum. Yorgundu belli, ayaklarını uzatmıştı pufa. Hafiften olan göbeğinden sardım onu ve başımı göğsüne yasladım.

"Yorgun musun babam?"

Saçlarıma bir öpücük konudurdu. "Kokunu alınca geçti kızım.." dedi yorgunluğu sesinden akan bir şekilde.

Tebessüm ettim.

"Kahve yapayım mı sana baba?"

"Zahmet etme kızım..." dedi çekingence.

"Aşk olsun babacığım yaa, ayıpsın, ne zahmeti?!" deyip yanağından öpüp kalktım ona kahve yapmaya. Annemle ablam kış bahçesinde Halil ile oynuyordu. Babama kahve yaparken onlara da yaptım, kahvelerini verdim. Babamınkini verip yanına oturdum. Bir yandan kahvemi içip, bir yandan EDHO izleyen hayatımın erkeğini süzüyordum. Kahvem bitince yukarı çıktım, abimle konuşmam gerektiğini düşündüm. Odasının kapısını vurucaktım ki içeriden kahkaha sesi geldi.

Kulağımı dayadım kapıya, "Hafta sonu buluşalım... Özledim seni..." diyordu boğuk bir sesle.

Seni çakal seni...

Karşı taraf ne dediyse abim, "Perşembe mi geliyorsun... O

zaman Zeynep'ten seni iki dakikalığına da olsa çalarım, haberin olsun!" dediğinde karşı tarafın Duru olduğunu anladım ve sırıtarak odama doğru ilerledim.

Yatağımda bir sağa bir sola dönüyordum. 'AKım' mallığımdan sonra muhtemelen Şafak benim dünyanın en salak kızı olduğumu düşünüyor olabilirdi...

Ah Zeynep, ah! Yerle bir ettin bütün karizmanı!

Cam çok kısık bir sesle açıldı, kafamı kaldırdım hemen ama çoktan girmişti...

Oha, bu kadar sessiz mii?!

Bir o kadar da sessiz kapattı yine. Bana doğru gelince yorganı kafama çektim.

"Aç aç! Gömme kafanı deve kuşu gibi... Yorganın altına girince yaptığın unutulmuyor!" dedi tok bir sesle.

Yorganı yavaşça indirirken, çeneme pişman ve kedi gözlerle baktım.

"Sarhoştum... Söz verdim, bir daha da içmeyeceğim zaten..." dedim mırıltıyla.

Kafasını aşağı yukarı sallayıp, "Tabiii... Numarayı benim telefonumdan alırken de sarhoştun, değil mi?" dedi.

"Mm... Eee... Şöyle, ben sana soracaktım kim bu diye ama banyodan çıkınca biraz zıtlaştık ya, ondan unuttum!" dedim artık miyavlayarak.

Kafasını sağa kütletti. "Zeynep bak her şeyi yap ama bana yalan söyleme! Sen numarayı bana soracak olsan, kendi telefonuna kaydetmezsin... Bir şey yaptın, arkasında dur ama yalan söyleme!" dedi sertçe tıslayarak.

"E işte biliyorsun, neyi soruyorsun??" dedim tersleyerek.

Pis pis güldü, "Sen kendin anlatmaya başladın Zeynep! Benim yapacağım şey baştan belli! Cezanı keseceğim, bitecek..." dedi sırıtarak.

Ne yapacak?

Gene mi gidiyor gül gibi memelerim?? Ne yapacak ki??

Beynim dile geldi: Zeynep ben kontağı kapatayım, sen bitince beni uyandırırsın, 'Oldu da bitti maşallah' diye!

"Nee?? İstemiyorum ben ceza meza!" dedim yumuşak bir sesle.

Sırıtarak yanıma yattı, "Cezasız kul olmaz! Şimdi değil cezan... Hadi uyuyalım..." dedi sırtımı kendine döndürerek.

"Hatasız o!" dedim.

"Cık." dedi dilini şaklatarak devam etti sonra. "Cezasız... Hatasız kul olmayacağı için cezasız da kul olmaz..." dedi kulağıma fısıldayarak.

Biraz sessizlikten sonra, "Şafak..." diye seslendim.

"Hmm?"

"Abimle ne konuştun?"

"Biliyorsun ne konuştuğumu..."

"Ha?"

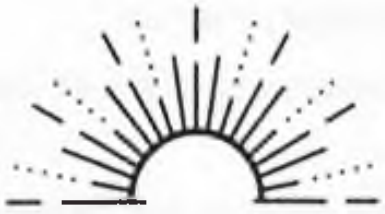
"Yine aynı şeyi yapma Zeynep! Dinlediğini biliyorum..." dedi bıkkınca.

Yüzümü döndüm, "Na... Nasıl?" dedim şaşkınca.

"Zeynep ben özel time girecek kadar eğitimliyim, değil mi?! Merdivenlerden indiğini duydum."

Bıkkınca önüme dönerek, "Bir uçan bir kaçan kurtulur diyorsun yani..." dedim.

"Uçanı bilemem ama kaçanın da hiç şansı yok..." dedi net bir şekilde.

4 TEMMUZ 2018 ÇARŞAMBA
TUZLA / İSTANBUL

Hastaneden çıkışta taksiyle *Bella Flora'ya* gittim. Cilt bakımı seansım vardı. Son maske serumumdan sonra, "Eline sağlık Burcu! Vallahi ferahladığımı hissettim..." dedim doğrulurken.

"Teşekkür ederim Zeynepciğim ama lütfen şu maskelerini aksatma! Gözeneklerin dolmuş, *scrub* yap!" dedi Burcu yumuş sesiyle ikaz ederek.

"Tamam bebişim, dikkat edeceğim... Hadi önümüzdeki ay görüşürüz." dedim yanaklarımızı tokuşturmadan öpüşür gibi yaparak.

"Tamam Zeynepciğim. Ama aksatma bak!"

O sırada yandan kuaför bölümünden Berk çıktı, beni görünce, "Aaa Zeynep, neredesin bebeğim?! Saçlarını özledim..." derken saçlarıma dokunarak devam etti. "Nerede bu ipeklik, şu keratin, bu parlaklık, tü tü maşallah benim kızıma!" dedi.

"Yağlama Berk!" dedim omzuna vurarak sırıtıyordum.

O sırada Şafak'tan mesaj geldi.

ŞAFAK: "Aşağıdayım, bekliyorum."

Ben mesaja bakarken Berk konuştu. "Zeynepciğim, bak bu uçlardaki kırıkları alalım canım benim, bu ne uçların??!!" dedi canavar görmüş gibi yaparak. Dudak bükerek, "Ama sevgilim aşağıda bekliyooor..." dedim.

Berk, "Allasen beklesin! Ama bu kırıklar beklemez bebişim, hadi kuru ucundan alacağım zaten! Durduğumuz kabahat!" dedi beni içeri kuaför bölümüne itelerken.

Bu sırada Şafak'a mesaj attım.

ZEYNEP: "Beş dakikaya iniyorum!"

O beş dakikaların aslında bir saat olduğunu Şafak da zamanla öğrenecekti.

"Çok kızdım sana Zeynep! Bu ne yaa?! Hiç mi maske kul-

lanmadın kuşum?" dedi saçlarımı kesmeden önce tararken.

"Berko'm vallahi haklısın ama işte bu ara bir saldım sanki kendimi..." dedim üzgünce.

Kaşlarını çattı, "Salmak yok! Cildimiz de saçımız da önemli bebişim!" dedi.

"Ay bir iç çamaşırları gelmiş *La Senza*'ya, gördün müüü? Ben vuruldum şahsen!" dedi elleriyle göğsünü tutarak bayılır gibi yaptığında.

"Öyle mi? Bir ara bakayım o zaman ben de..." derken kaşlarımı merakla kaldırmıştım.

Zeynep! Şafak senin 'La Senza'dan aldığın iç çamaşırını parçalarsa bu cepheden 3. Dünya Savaşı çıkarabilir...

Bu yüzden üzülürsün bak! Alma sen La Senza'dan...

Boş ver, medeni erkeklere sahip kadınlar giyinsin oradan... Sen Bim'den al... Hatta pamuklu don al ki yırtamasın...

Ben oradan buradan düşüncelere dalarken, Berk saçımı kesmişti.

"Bak böyle bebişim aynadan da..." deyip arkama tuttu aynayı.

"Mükemmel olmuş Berk, şahanesin!" dedim hayranca.

"Gel." deyip omuzlarımdan kaldırdı beni. Boy aynasına götürdü, saçlarıma ışıltı verici serum sıktı. Sonra saçlarımı yana toplayıp serumu yedirmeye başladı elleriyle aralarından geçerek, "Yaa bunlar çok yumuşak Zeynep! Mükemmel yani! Şu parlaklığa bak, şimdi daha da parladı! Bak bak, ellerimden nasıl da kayıyor yumuşacık... Bir içim susun sen!" dedi.

"Ay yağla balla beni Berko! Sen de olmasan, öz güvenim yerlere düşer!" derken şevkle el çırpıyordum.

"Mükemmelsin Zeynepciğim! Şu saçlar, şu endam! Yerler kız seni! Seni kaçıran erkeğin ağzına tüküreyim been!" diye beni yağlayıp ballarken gülerek onun dinliyordum ki kapıda ne olduğunu algılamaya çalışan bir adet Zeus Merteus gördüm. Şafak,

"NE OLUYOR LAN BURADA AMINA KOYAYIM?!" diye bağırırken ömrünün şokunu yaşıyordu.

Ben tam "Şafak," diyecektim ki Şafak fırladığı gibi Berk'i kavrayıp yere çaldı. Tam yumruk atacaktı ki önüne fırladım. Bana bu neydi der gibi öldürücü bir bakış atarken, ben hızlı hızlı konuştum, "Şafak, o kuaför!" dedim.

Sinirle tısladı, "Kuaförse kuaförlüğünü yapsın! Saçlarını okşayıp asılmak ne lan?!" dedi.

Gözlerimi devirip kısık sesle, "Şafak! Berk, kadınlardan hoşlanmıyor..." dedim.

Kaşlarını çattı. "Ne? Ne demek?"

Bıkkınca bir nefes verdim ve sinirle söylendim, "Yani ona dokunduğun için benim seni kıskanmam lazım!" dedim.

Bir iki saniye algılamaya çalıştı, anlayınca kafasını sabır der gibi sağa salladı. "İşini bitir, gel, bekliyorum! Ağaç oldum aşağıda!" deyip kapıya yürüdü çıkarken, "Tövbe ya Rabb'im! Tövbe estağfurullah!" diye söylendiğini duydum.

Hemen telaşla Berk'e eğildim, "Berk! İyi misin?!" dedim üzgünce.

Berk ayağa kalkarken, "Ay bu ayıyı nereden buldun!! Canımı acıttı hayvan!" dedi kızgınca.

Haklı Zeynep!

"Berk çok özür dilerim onun adına! Lütfen affet tatlışım, lütfen..." dedim yalvararak.

Omuzlarını sallayıp, "Tamam bebişim, boş ver. Ne yapalım, denk geliyoruz böylelerine arada... Bizim de kaderimiz bu, ne yapacaksın!" dedi.

Daha çok üzüldüm ve yüzüm düştü bir anda.

"Ayy yook! Solmasın o yüzün, asıl o zaman kızarım bak. Gülümseee... Gülümsüyoruz, genç kalıyoruz!" dedi ve ister istemez gülümsedim.

"Yalnız çok iyi Zeynep! Hayvan mayvan ama kaslı, boylu çocuk!" dedi ağzının suyu akarak.

Omzuna vurdum, "Gözlerini oyarım Berk! Sakın, sevgilime yan gözle bakmıyorsun!" dedim parmağımı sallayarak.

"Yok, tamam bebişim!! Arkadaş sevgilileri kırmızı çizgi! Biliyorum, kurallar kurallar..." dedi gözlerini devirerek.

"Hadi ben çıkıyorum, öptüm, *bye*." dedim yanaklarımızı tokuşturmadan veda ettim yine. Caddede dörtlüyü yakmış, direksiyonda parmaklarını ritim tutturmuş, bekliyordu. Hızlıca arabaya bindim.

Hemen kontağı çevirip yola koyuldu, kuvvetle muhtemel dörtlüyü açıp çok beklemişti...

Işıklarda durunca bana döndü, "Yüzün mü ışıldıyor senin?" dedi kaşlarını çatmış anlamaya çalışarak.

Otuz iki diş sırıtarak güldüm, "Evet! Nasıl, güzel olmuş muyum?!" dedim saçlarımı savurarak.

Büyülenmiş gibi bakarak, "Çok güzelsin... Gel öpeyim..." deyip bana eğiliyordu ki elimle ağzını ittirdim, "Hayır hayır! Yüzümde serum var! Öpemezsin, uzak dur!" dedim ikaz eder bir sesle.

Önüne dönüp, "İnna sabirin... Bugün sınanıyorum..." diye söylediğini duydum.

Maltepe'de sahile gelmiştik. Arabayı valeye verip indikten sonra sol elimden tuttu.

Sahilde bir restorana gelmiştik. Restoranın hostesi tarafından dışarıya sahile yönlendirildiğimizde, hafiften ağaçlık bir yerden geçtik. Yeşillik kısmından çıkınca sahilde tek bir masa gördüm. Üzerine gül yaprakları dökülmüştü. Masadaki altın varaklı vazoda ise taze hanımeli vardı...

Masaya geldiğimizde, masaya ağzımın suyunun akmaması için çok da bakmayarak, "Vaav bu çok güzel olmuş..." dedim.

Allah'tan ağzının suyu akmadı Zeynep! Bayıldım, ölüyorum deseydin!

"Senden güzel olamaz..." dedi ellerimi tutarken.

Düşme Zeynep! Bu noktada sakın eriyerek düşmee!!!

Kaşlarımı kaldırıp bilmiş bilmiş sırıttım, "Tam bu noktada 'Hayatıma senden daha güzel kadın girmedi.' demen de gerekiyor." dedim.

Kahkaha attı. "Evet... Tabii ki senden güzel kadın girmedi!"

Tek kaşımı kaldırıp, "Seneye Miss Turkey'de şansımı deneyeyim o zaman, yaş 25'i geçmeden..." dedim nefes vererek.

Suratı kasıldı, ciddileşti bir anda, "Seneye evlenirsin belki! Malum, evliler giremiyor!" dedi.

Dondum, kaldım.

Zeynep şoka girdik, ne yapalım??

Olduğunuz yerde kalın, kıpırdamayın!! Önce herkes sakince elindekini yere bıraksın... Tamam! Tamam...

Şimdi herkes dudaklara seferber olsun, mal mal sırıtmasınlar!

Dudaklar eriyik bir hâlde sırıtmadan yetişin!

Hurry up! March march!

Hiçbir tepki vermeden önüme döndüm. Tam masaya oturucaktım ki sandalyemi çekti oturmam için. Sağımdan tek kaşımı kaldırıp baktım. Bir şey demeden beni oturtmasına izin verdim. Sonra, "Teşekkür ederim..." dedim.

Önüme geçip oturunca garson geldi.

Kendisi, "Başlangıçta, ben bir Girit böreği..." sonra eliyle beni gösterdi garsona, garson bana baktı, "Mantar graten..." dedim menüye bakarak.

Sonra Şafak devam etti, "Salata olarak mevsim salata alacağım..." sonra yine eliyle beni gösterdi garsona, "Ben salata almayacağım." dedim ve Şafak devam etti. "Salata iki kişilik olsun. Ana yemek olarak, Cafe de Paris soslu dana bonfile ve fırınlanmış tatlı patates..." dedi, sonra garsona beni gösterdi, "Bearneise soslu Chateàubriand..." dedim.

Şafak tekrar devam etti. "Tatlı olarak ben bir kaymaklı kadayıf alayım..." dedi.

Garson bana dönünce, "Çilekli parfe..." dedim.

Garson siparişleri alıp gidince, Şafak bana bakıyordu. Bense denize... Sonra başımı sola çevirdim, yeşillikler içinde tek tük villaların olduğu Dragos'a...

"Güzel yer, seviyorum." dedim Dragos'a bakarak. O da başını çevirdi Dragos'a, "Sevdiysen ileride orada yaşarız..." dedi.

Ona döndüm bir anda.

Bu gece sana evlenme mi teklif edecek Zeynep?? Bak bu kaç oldu!

Saçmalamayın, susun hepiniz!

Daha dün bir, bugün iki, ne evlenmesi?!

Gözlerimi kırpıştırıp normal hayata geri döndüm.

"Bir gidiyorsun, iki üç ay dönmüyorsun... Ne yapacağım ben tek başıma Dragos'ta?" dedim başımı sallayarak.

Bu sırada ara sıcaklar geldi. Böreğini yemeğe başladı, ben de acıkmıştım ki mantarlarımı yedim. Akabinde ana yemek gelince, ceketinin cebinden bir kutu çıkardı.

Yok artık, çok erken! Şimdi teklif etmesin!!

Gözlerime baktı, "Sana söz vermiştim... 'Güleli'ni bulup sana verecektim... Bu kutuyu açıp bakarsan... 'Güleli' bunun içinde..." dedi.

Şaşkın bir yüz ifadesiyle bana uzattığı kutuyu aldım. Siyah, kadife, elimin büyüklüğüne yakın, ağır bir kutuydu.

Yavaşça kutunun zor açılan kapağını açtım. Yuvarlak kenarlarında hanımeli ve gül işlemesi olan altın işlemeli bir aynaydı... Açar açmaz yüzümü görmüştüm kutuda.

Başımı şaşkınlıkla ona kaldırınca kalın şekilli dudakları aralandı, "Bu dünyada hem gülün zarafetine ve güzelliğine hem de hanımelinin kokusuna sahip olan tek sensin. Ben sana sadece senin yansımanı getirebildim..." dedi gözlerime derin derin bakarak.

Kalakaldığımda nefes almayı nihayet akıl edebilmiştim ki yüreğime acımadan devam etti, "Seni seviyorum Zeynep, ölene kadar da seveceğim." dedi.

Kalbim gene kudurmuştu. İçimde bir curcuna başladığında nefes almayı unuttum yine.

Dudaklarımı yaladım. Derin bir nefes alarak elini tuttum ve tebessüm ederek, "Seni seviyorum..." dedim ona bakarken. "Ölene kadar da seveceğim." dedim. Bakışlarının kararadığını hissetsem de bir şey yapmadı. Zaten hiç sırası ve yeri değildi.

Elimi tuttu ve dudaklarına götürüp içli bir şekilde öptü. Dudaklarını ısırdığında tek ayağını da oynatıyordu sabırsızca.

"Ne oldu?" dedim gülümseyerek.

"Hiç." derken derin ve içli bir nefes verdi. "Bir şey olmadı çünkü burada bir şey olmasın diye kendimi zapt ediyorum."

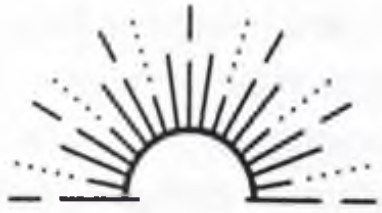
Elimi sıkıyordu acıtırcasına. Gülsem de biraz kızarır gibi olmuştum.

"Evet... Yemek yemek için oturduk bu masaya." dedim gözlerimi ondan kaçırıp masaya dönerken.

Eli bileğime kayarken, içimi titreten parmaklarıyla nabzımın attığı yeri okşadı ve diğer eliyle çenemin ucunu kaldırıp yüzümü yüzüne kaldırdı. Boğuk sesiyle fısıldıyordu.

"Masalarda sadece yemek yemediğimi göstermiştim sana diye hatırlıyorum."

Yüzüm kıpkırmızı olduğunda etrafa bakındım, kimsenin duymamasını umut ederek. Şafak ise bu hâlimden zevk alıyormuş gibi gülümsüyordu. Gözlerimi ondan kaçırdığımda daha da büyük sırıttığına emindim.

5 TEMMUZ 2018 PERŞEMBE
TUZLA / İSTANBUL

Hastaneden eve geldiğimde Osman, Zehra'yla bizim evdeydi. Funda da birazdan gelirdi.

Aslında dördümüz dışarıya çıkacaktık ama bugün akşam Duru da bize geleceği için dışarı çıkıp geri eve gelmek istememiştim.

Salona girdiğimde Osman annemle oturmuş, annemin biricik ıslak kekini yiyordu.

"Selam gençlik! Elimi yüzümü yıkayayım, hemen geliyorum." dedim.

Geri döndüğümde annem de ablam da yoktu salonda.

Osman'ın karşısına oturup, "Yavuklun da birazdan gelir... Buralar da size seyran olur..." dedim.

Kaşlarını bilmiş bilmiş kaldırıp, "İnşallah ilaçlı ilaçlı Şafak abiyle gittiğin gece, sana seyran olmamıştır Zeyno'm." dedi sırıtarak.

Yüzümün o an donakaldığına emindim. Öyle ki Osman önüne dönüp kıs kıs gülmeye başladı.

Gözlerimi kıstım. "Çağırmasaydın o zaman Şafak abini! Niye çağırdın?!"

Osman gözlerini kırpıştırıp bana tekrar bakarak, "Ne çağırması yaa? O beni çağırdı?!" dedi.

Anlamlandıramadım.

"Nasıl yani Şafak daha önceden biliyor muydu Zehraların köy evini?" dedim.

Osman kafasını sallayarak, "Bildiğim kadarıyla hayır... Ben de sen arayıp nerede olduğunu söyledin zannettim." dedi.

"Ha... Hayır... E sana ne dedi de çağırdı peki seni?"

"Zeynep Maşukiye'deki evdeymiş, ulaşamıyorum, dedi; ben

de kızlarla birlikte olduğunuzu söyledim. Ama dinlemedi, tıkıştırdı beni arabaya... İyi ki de gelmişiz zaten..."

Derin ve uzun bir soluk verdim düşünürken.

"E başka bir şey konuşmadınız mı yolda?" diye sordum Osman'a.

"Konuştuk, konuştuk bayağı ama seninle alakalı değil..." dedi.

Sorar gibi tek kaşımı kaldırdım.

Bıkkınca önüne nefes verip, "Funda hakkında... Sevgili olduğumuzu zaten bildiğini, işte bazı hassas konuları konuştu... Erkek erkeğe konuşulan konular, boş ver..." dedi ellerini ileri geri yaparak.

Biraz daha kısık sesle, "Peki Osman, o pisliklere ne yaptı? Ben hiçbir şey hatırlamıyorum da?" diye sordum.

Osman gözlerini etrafta gezdirip sorma der gibi kafasını salladı, "Zeynep muhtemelen kırılmamış yerleri kalmamıştır ama bayağı kanlı kırıklardı... Ben bu kadar kanın sadece yumrukla çıkarılabileceğini hiç tahmin etmezdim." dedi çok normal bir ses tonuyla.

Gözlerimi kısıp kırpıştırarak kafamda oturtmaya çalıştım.

Osman bu sırada gelip yanı başıma oturdu, "Seviyorsun Zeyno..." dedi.

Ona baktım, gözlerime derin derin bakıp devam etti, "Severken sorgulayamazsın... Sorgulasan da bulduğun cevaplar seni sevdiğinden vazgeçirmez." dedi.

"Senin Funda'da bir şeyleri anlamlandıramadığın oldu mu hiç?" diye sordum.

Nefes vererek, "Evet... Oldu. Ama bunu ona bile sormadan kalbimde yok ettim. Ben Funda'yla hiçbir şeyin arama girmesine izin vermedim." dedi.

Gülümsedim, "Ne güzel seviyorsun be Osman! Funda çok şanslı biri..." dedim gözlerine sevgiyle bakarak.

Gülümsedi nefes vererek, "Şafak abi seni seviyor..." dedi.

Tek kaşımı kaldırdım sorgular gibi, o da devam etti, "Erkek erkeğin hâlinden anlar... Ben şimdi anlatmayayım burada ama ben eskiden onu bilirdim az çok... Ama sendeki hâli bambaşka olmuş... Seni sahiplenmiş sanki... O geceki endişesini unutamam..." dedi dalgınca.

Yutkundum. Önüme bakarak konuştum. "Olur mu sence Osman?"

"Âşıksan olur be Zeyno..."

"Ya olmazsa Osman?"

"Sen sevmekten hiç vazgeçme Zeynep... Burada olmasa, mahşerde olur..."

"Sen bekler miydin Funda'yı mahşere kadar?"

"Ben Funda'yı bir ömür beklerim." dedi.

Tekrar yutkunarak gözlerine acı ile baktım.

"Sen ne güzel bir adamsın Osman. İyi ki varsın." dedim başımı omzuna yaslayarak.

"Sen de iyi ki varsın Zeyno'm." derken saçlarımı karıştırmıştı.

Bu sırada zil çaldı, açmaya fırladım. Funda gelmişti. "Naağber yenge?" dedi ağzını yayıp sırıtırken.

Gözlerimi devirdim. Funda ise, "Aşşşkımmm!" deyip ayağa kalkan Osman'ın boynuna dolandı.

Osman da onun dudaklarına yapışınca, "Ben birer tabak kek vereyim size..." deyip sırıtarak annemle Zehra'nın muhabbet ettiği mutfağa gittim.

Film açtık, sonra Funda, Osman'ın göğsüne yaslı izlerken, ben de tekli koltukta ayağımı pufa uzatıp izledim.

Bir filmi izlerken bir de onları izledim. Eğer rahatsız etmeyeceksem; sevgilileri, âşık insanları izlemeyi severdim. Sevginin ne olduğunu, kadrini kıymetini bilenler, sevenleri izlemenin de kıyme-

tini bilirdi. Zira bu devirde severek bir araya gelen bulmak zordu.

Funda göğsüne yaslıyken, Osman arada saçlarına öpücük konduruyordu. Acaba Şafak da benim saçlarımı öperken bu kadar sevgi dolu mu bakıyordu? Biz yedi sene sonra yine böyle ilk günkü gibi sevebilir miydik birbirimizi...

Ben kara kara düşünürken filmin bitmesine 10 dakika kalmıştı. Film bitmeye yakın, saat yedi buçuk gibi Duru da geldi.

Biraz muhabbet ettikten sonra benim odaya çıktık. Osman da bizi kız kıza bırakmak için ayrıldı. Sevgilisiyle bir tur daha koklaşmayı da ihmal etmedi tabii...

"Bak, kardeşim de olsa gerçekten merak ediyorum, bir erkeğe yedi senedir nasıl katlanıyorsun?!" dedi Zehra, Funda'ya elindeki cipsi uzatarak.

Funda parmağıyla Zehra'yı göstererek yine Zehra'ya, "Senin yapamayacağın bir şey Zehracığım! Erkeklere yumuşak başlı ve sevgi yumağı olacaksın... Her şeyi kendilerinin yönettiğini düşünecekler ama aslında alttan alttan sen onları yöneteceksin!" dedi.

Sanırım bu senin de yapamayacağın bir şey Zeynep...

Duru büyük bir merakla, "Nasıl olacak o?" deyince, Zehra da ben de sırıtarak Duru'ya baktık.

Duru biz sırıtarak bakınca sorduğu sorunun üzerine gözlerini dizlerine indirdi.

Funda dönmüş, Duru'ya açıklıyordu, "Yani Durucuğum bak şimdi, erkeği yönetici olduğuna inandır... De ki sen bu ilişkinin başısın, her şey senin istediğin gibi olacak sevgilim de... Ama sen de o başı yönlendiren boyun ol! Erkeğe nereyi görmesini istiyorsan orayı göster! Nereye gitmek istiyorsan başı o tarafa götür, neyi saklamak istiyorsan başı önüne eğdir..." dedi konuşmasının sonunda göz kırparak.

Bu şey değil mi yaa?

Evlilik uzmanı Selin Karacehennem!

Biraz da içine Güzin abla kaçmış tabii...

Azucuk da entrika içeriği var...

Zeynep diyoruz hep, Funda saraya girse haseki sultan olur diye... Funda'daki entrika Kösem'de yoktur, net!

Zehra gözlerini kıstı Funda'ya, "Yazık kardeşime yaa, vallahi diyorum! Adamı köle etmişsin belli..." dedi 'cık cık'layarak.

Funda bilmiş bilmiş Zehra'ya dönüp, "Köle olduysa aşka oldu! Bana değil... O da ben de aşkımıza köle olduk... Ama ilişkiyi nasıl yürüttüğümü sordunuz, cevabını söyledim! Sadece aşk yetmez bir ilişkinin yürümesi için!! Allah Allah yaa! Tecrübe konuşuyor burada..." dedi.

Duru'ya mesaj bildirimi geldi. Bu sırada Funda ve Zehra hararetli bir biçimde tartıştığı için duymadılar. Mesajı okuyan Duru, "Ben bir lavaboya gideyim." deyip kalktı.

Sanki benim odamda lavabo yoktu... Ona sırıtarak baktığım için başını öne eğdi çıkarken.

Dikkat edin de anneme yakalanmayın da desen mi Zeynep... Sen de Funda gibi burada tecrübe konuşuyor dersin belki!

Bütün gece kızlarla derin muhabbetlere daldık, saat 00.00 olmuştu, yarın işe gidecektik ama hâlâ o derinlerden çıkamıyorduk. Gece 00.00'da telefonum titredi.

ŞAFAK: "Yatıya mı kalacaklar?"

Mesajı okurken suratıma bir sırıtma yerleşti.

ZEYNEP: "Yok muhabbete daldık öyle... Neden?"

Yazdım sırıta sırıta. Mesajı attıktan saniyeler sonra cevap geldi.

ŞAFAK: "Gönder."

Neyi diyor be bu? Kızları mı? Nasıl göndereyim kızları!

Kızlar uykumun geldiğini düşünsün diye esnemeye başladım. İkinci esneyişimde Zehra carladı. "Tamam be, gözümüzün içine sokma! Anladık, uykun geldi!"

Zehra'ya pis pis sırıtmakla yetindim. Kapıya kadar uğurla-

dıktan sonra onları, lavaboya gidip dişlerimi fırçalayıp, gece serumumu sürdüm.

Çıktığımda oda arkadaşım gelmişti.

"Bir gün yakalanacaksın bizimkilere!"

Bana doğru yürürken, "Zeynep'im, eğer sizin ailede, bırak sizin aileyi bu mahallede, beni yakalayabilecek biri varsa, kesinlikle ne iş yapıyorsa bırakmalı ve hemen MİT'e başvurmalı... Ben önayak da olurum kendisine..." dedi sırıtarak.

Ne saçmalıyor diye bakıyordum ki yüzüne, öpmek için yüzüme eğildi.

"Hayır, hayır!" diye carlamamla kafasını geri çekip 'ne oldu' gibisinden baktı bana.

"Gece serumu var yüzümde..." dedim.

Kaşlarını çatıp yüzünü buruşturdu iğrenç bir şey görmüş gibi. Belimi ellerinden kurtarıp biraz geri çekildim ve yüzümü gösterek konuşmaya başladım, "Sen geceleri geliyorsun, ne zaman öpeceğin de belli olmuyor diye serumumu sürmüyorum ne zamandır! Ama kusura bakma, senin yüzünden ben rutinimi aksatamayacağım! Geç yatağa ve yüzüme de dokunmadan uyu!" dedim elimle yatağı göstererek.

Yolda yürürken karşısına deli çıkmış gibi bakıyordu.

Saçma mı oldu Zeynep biraz...

Cildim dile geldi: Ne saçmalaması bee! Cilt bakımında gördük kimin saçmaladığını, susun! Sevgilim de sevgilim diye içime ettiniz benim!

Ben kendi kendime düşünürken Şafak yatağa yürüyordu. "İnna sabirin..." diyerek.

6 TEMMUZ 2018 CUMA

Öğlen arasına yakın kızların yanına acile gittim. Asansörden indikten sonra danışmada Selim'i gördüm arkadan. Gözlerimi kısıp baktım, başta anlayamadım. Tam o sırada ben tarafa önünü döndü. Anlık bir şaşkınlık geçerken gözlerinden, hiçbir tebessüm etmeden ben tarafa geldi. Ben de ona doğru yürüdüm.

"Merhaba Selim. Nasılsın?" dedim tebessüm ederek.

Ama o hiçbir şekilde gülmüyordu.

Sıkıntılı bir nefes vererek, "İyiyim Zeynep... Sen?" dedi ilgisizce.

"Ben de iyiyim, sağ ol... Hasta mısın, geçmiş olsun..." dedim çekinerek.

"Önemli bir şey değil... Kan vermeye gelmiştim..." dedi.

Başımı hafif sallayarak, "Anladım. Geçmiş olsun o zaman." dedim.

"Sağ ol Zeynep... Hoşça kal!" dedi.

Başımı salladım sadece. Buluşmamız yarım kalsa bile fazla soğuktu bana karşı.

Tam arkamı döndüm ki seslendi. "Zeynep!"

Merakla ona döndüm. Gözlerini kısmış, yüzünde kızgınlık vardı. "Merak ediyorum... Ben sana ne yaptım? Geçtim karşına, gayet düzgün bir şekilde senden hoşlanıyorum dedim. Bir saygısızlığım mı oldu?!" dedi.

Anlayamadım, ağzımı oynatmaya çalışarak, "Ha... Haayır... Bir saygısızlığın olmadı. Yani ben sana karşı bir şey hissetmediğim için... karşılık veremedim..." dedim şaşkınca.

Sinirli bir gülüş sergiledi ve sinirle tısladı. "Bir şey hissetmiyorsan, benim yaptığım gibi insanca konuşur, sana karşı bir şey hissetmiyorum dersin! Hadi onu da yapmadın, sessiz kalırsın, ben anlarım! Ama engellemek ne demek?! Ben sapık mıyım Zeynep?! Sana ne rahatsızlık verdim ben??"

Şok olmuş bir şekilde nefes almayı durdurdum.

Ağzım açılmış, gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırıyordum.

Engellemek mi??

"Engellemek mi..." dedim titrekçe.

"WhatsApp'tan engellemişsin, telefondan, mesajlardan, Instagram'dan, her yerden engellemişsin beni!" dedi sinirli ve net bir sesle.

Şaşkınlıkla titrekçe oynattığım ağzımla konuştum, "Be... Ben... Seni engellemedim..." dedim.

Dalga geçer gibi güldü ama devam ettim yine de, "Selim bir yanlışlık olmuştur... Ben gerçekten seni engellemedim..." dedim.

Sinirli ve dalga geçer gibi gülüyordu karşımda. İnanmıyordu bana...

Sen olsan, sen de inanmazsın Zeynepciğim!

Ben daha kendimi toplayamadan net bir sesle, "Neyse Zeynep! Emin ol, bir daha benim tarafımdan, senin algıladığın türden söyleyeyim, rahatsız edilmeyeceksin." deyip arkasını dönüp gitti.

Şaşkın ve acı çeker bir şekilde arkasından bakıyordum.

Biraz kendimi toplayınca elimi cebime attım ve telefonumu çıkardım. S harfine inip Selim'in ayrıntılarını açtım. Engelleme gözükmüyordu...

WhatsApp'a girdim, engelleme yoktu... Mesajlar... Engelleme yok...

E ne diyor bu çocuk?

Selim'i aradım, çalmıyordu. Normalde engellenince direkt meşgule düşerdi ama çalmıyordu... Telefondan sadece boşluğun sesi duyuluyordu.

Belki Selim'in telefonunda sıkıntı vardır Zeynep... Telefon numarasını değiştirmiştir belki ya da ne bileyim, sen onu engelledin diye o da seni engellemiştir... Düşün Zeynep! Düşünmeden hareket etme...

Dalgın bir şekilde kızlarla kafeteryaya gittik, onlar kendi aralarında konuşuyordu. Ama benim çok iştirak ettiğim söylenemezdi... Daha çok düşünmekle meşguldüm. Aklıma gelen şeyle Zehra'ya döndüm.

"Zehra, şu Emre lüzumsuzunun numarası var mı sende?" dedim.

Eski sevgilimin numarasını istememle Zehra şok olarak kaşlarını çattı ve, "NEEE??" diye ciyakladı.

Gözlerimi devirdim. "Zehra, var mı yok mu?!"

Sıkıntıyla nefes verip, "Dâhiliye rotasyonunda vermişlerdi, al." deyip telefonu uzattı.

Telefonu tuşladım, gizliye bile alma gereksinimi duymadım.

Başına bir de Emre belasını alacaksın Zeynep! Ne yapıyorsun, ya engellenmiş değilse?

Çalmıyor... Boşluk...

Suratım çok bozulmuştu. Zehra anlamlandıramayıp, "Zeynep, bir şey mi oldu aşko?" dedi üzgünce.

Anlık bir nefes alıp içli bir şekilde verdim ve daldığım boşluktan çıktım. "Yoo... Yok bir şey Zehra, al." deyip telefonunu da uzattım bende kalmış olan.

Emre de Selim de garip bir şekilde engelliydi. Emre'yi engellemediğime emindim. Selim'i de...

Hadi Selim beni sinir olup engelledi diyelim... Emre'nin beni engellemeyeceği aşikâr...

Normal bir engel değil, telefon direkt hatsız gibi boşluğa düşüyor.

Tek bir elden yapılmış Zeynepciğim...

O elin de kimin olduğunu biliyorsun!

Manyak herif!!

Bütün gün dalgın dalgın iş yaptım. Neden diye düşünmekten... Hadi mantıklı değil ama onların beni arayacağını düşün-

dün, benim telefonumdan onları engelledin! Bana da mı güvenemedin, beni onlardan engelledin?!

Bir dakika Zeynep?? Onların telefonuna nasıl ulaştı?!

Onların telefonunu mu aşırdı?

Bunu yapmış olmasın lütfeen... Kahrolurum... Off!!

Manyaak!!!

Çıkışta soyunma odasında işimi halledip ana kapıya yürüdüm. Suratımın düşüklüğü muhtemelen 1 km öteden belli oluyordur. Çıkışta arabasına yaslanmış beni bekliyordu...

Bugün cumaydı...

Ne yapacağım... Hiç konuşasım yoktu Şafak'la...

Düşüncelerimi toparlayamıyordum. Kızmıştım ama vücudumun kızan tepkiler vermesi için önce toparlanması gerekiyordu sanırım, şok dalgası vardı hâlâ içimde...

'Bebeğim' deyip bana sarıldı. İlk defa bana sarılınca koklamadım onu... Koku duyularım da daha toparlanamamıştı muhtemelen. Aklım hâlâ sanki bazı soruların cevaplarını arıyor gibi vücudumu beklemeye almıştı...

Yol boyu camdan dışarı bakıyordum.

"Zeynep'im, iyi misin??" diye sordu solgun bir sesle.

"İyiyim..." diye mırıldandım.

Bana baktığını hissettim. Ama hiçbir şey demedi... Hızını 180'e yükseltti. Bunu ona müdahale etmem için yaptı... Ama etmedim...

Makas attı diğer arabalara, normalde olsa yüreğimi ağzıma getirecek şekilde... Başımı bile oynatmadım.

Kilitlenmiş bir şekilde cama dalmış, bakıyordum. Sapanca'ya gelince inmesini beklemeden indim. Yanı başıma yetişti sonra. O anahtarla kapıyı açarken, ben etrafa bakınıyordum. İçeri geçince kot ceketimi çıkardım, cebinden telefonumu da elime aldım. Göle doğru camekândan baktım sonra... Anahtarları

masanın üzerine atmasının sesini duydum. Başımı çevirmedim. Sessizlik hâkimdi eve...

Sessizlik bir süre sonra tak etti canıma ve arkama döndüm. Döndüğümde elleri belinde sert bir ifadeyle bana bakıyordu. Dudakları kenetlenmiş gibi birbirine sıkı sıkıya bağlıydı. Nefesleri burnundan usulca giriyor ve yine usulca çıkıyordu...

Bir anda açıldı kenetli dudakları. "Dinliyorum!"

Kısa adımlarla üç adım atıp karşısına dikildim, "Benim telefonumdan Selim'i neden engelledin?" dedim düz bir şekilde.

Yüzünden bir rahatlama geçti. Bu benim kaşlarımı çatmama sebep oldu.

"Nereden biliyorsun?" dedi monoton bir şekilde.

"Başka neler var?" dedim gözlerim kısılmış bir şekilde.

"Ne?" dedi ama hiçbir mimik oynamıyordu yüzünde.

"Yüzünden geçen rahatlama ifadesini gördüm! Benden başka neler saklıyorsun?!" dedim tıslarcasına ama hâlâ kısık çıkıyordu sesim.

"Yüzümden rahatlama ifadesi geçmedi Zeynep." dedi düz bir şekilde.

"Geçti! Yüzünden *bu muydu* der gibi bir ifade geçti!!" dedim işaret parmağımı uzatarak.

Robot sesiyle cevapladı. "*Bu muydu* ifadesi geçti ama rahatlama değildi."

Sinirle kısa bir gülüş attıktan sonra beynim sabahtan beri vermem gereken tepkiyi ancak verebildi ve bağırmaya başladım.

"SENİN SURAT İFADENE DE BAŞLARIM, SANA DA!! KONUMUZ BU DEĞİL, SEN GELİP BENİM TELEFONUMDA NASIL İNSANLARI ENGELLERSİN!!!" diye bağırdım son ses.

Hiçbir mimik oynamadan ses tonu dâhil yükseltmeden cevapladı, "Gelip de yapmadım, bir noktadan iki hattın iletişimini kestirdim." dedi sanki marketten peynir aldırdım der gibi.

Kahkaha attım sinirle. "Telefonlarımı da dinletiyor musun bari Bay Hacker?!" Hiçbir cevap vermedi.

Suratım acı çeker bir hâle büründü, "Dinletiyorsun..." diye inler gibi serzenişte bulunduğumda ağladı ağlayacak bir sesim vardı.

Sakin ve düz bir sesle, "Sadece senin değil, ailemdeki herkesin dinleniyor. Güvenlik amaçlı... Bütün konuşmalar çıkarılmıyor... Bazı anahtar kelimeleri yakalarsa ana bellek, o konuşmayı takibe alıyor..." dedi.

Sık bir şekilde solumaya başlamıştım. "BAŞKAA!!!" diye bağırdım.

Ama elleri hâlâ belinde düz ve mimiksiz bir şekilde bana bakıyordu. Hiçbir ifade vermiyordu benden tarafa. Sadece benim ifadelerimi okuyor ve aklımdan geçenleri tartıyordu. Konuşmanın seyrini de buna göre oluşturuyordu.

Adrenalinle çalışmaya başlayan beynime düşünceler tek tek düşmeye başladı.

"Neyse Funda, abin seninle konuştu mu?"

"Ya konser dönüşü sana attığım mesajı okumuş... Ben şaka yaptım diye açıklamaya çalıştım ama bir şey konuşulacaksa ben Funda'yla konuşurum, seninle değil dedi." diye söyledim mahcup mahcup.

"Hadi ya, off! Ama konuşmadı ki hiç benimle, dün akşama kadar evdeydik. Akşam Selim abiye gitti ama tüm gündüz evde birlikteydik. Yalnız olduğumuz zamanlar da oldu, hiç bu konuyu açmadı..." dedi düşünür tarzda.

"Sizi Osman'la biliyormuş zaten Funda... Yakınlığınızı, konuşmayı kastetmişti... Ama sonra gerek görmemiş belki de..."

Maşukiye'de olduğunuz gün Rasim abiye gitmiş...

"Çağırmasaydın o zaman Şafak abini! Niye çağırdın Osman?!"

Osman, "Ne çağırması yaa? O beni çağırdı?!" dedi.

Sonra da Osman'ı çağırmış...

Rasim abi!

Yutkundum.

"Telefonumu mu takip ettiriyorsun?" dedim hayal kırıklığına sahip ve titrek bir sesle.

Kafasını hayır anlamında salladı ki bununla bile içime su serpilmişken devam etti, "Telefon sinyali takip ettirmek çok zaman alıyor. Telefonunda direkt sinyal verici var..." dedi yine lanet olasıca sakin sesiyle.

"BANA GPS Mİ TAKTIN!!" diye bağırdım. Bütün kuşlar gölü terk etmişti kuvvetle muhtemel...

"Sana değil, telefonuna... Maşukiye'ye gittiğin o gün telefon sinyalini buldurdum. O gün gördüklerimden sonra da telefonuna sinyal verici yükledim. Nerede olduğun benim telefonumdan izlenebiliyor..." dedi robot.

"BANA SORMADIN! SÖYLEMEDİN! BENİM TELEFONUMA GELEN ARAMALARI BANA SÖYLEMEDEN NASIL ENGELLERSİN?? NE YAPACAKTIM!! SENİNLE SEVGİLİYKEN SELİM'LE Mİ KONUŞACAKTIM?!" diye bağırıyordum.

Bağırmaktan kulaklarım zonkluyordu.

"Dinlendiğini ailem de bilmiyor. Hem bu güvenliğiniz için şart... Onların da haberi yok, bunu sizlere söylemek sizi sadece biraz daha tedirgin ederdi..." dedi yumuşak bir sesle.

"BENİM NİYE SELİM'LE KONUŞMAMI ENGELLİYORSUN! BUNU AÇIKLA BANA, BUNU!! ALDATACAK MIYDIM BEN SENİ?!"

Çenesi seğirdi... Konuşma boyunca ilk defa bir mimik sahibi oldu, "Madem bu kadar sinirliydin, neden benimle buraya kadar geldin!" dedi.

Karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum.

Gözlerim dolmamalıydı... Hayır...

"Doğru... Niye geldim..." dedim mırıldanarak.

Koltuğun üzerindeki ceketimi aldım. Telefonu da Şafak'ın gözlerinin içine bakarak koltuğun üzerine fırlattım ve kapıya doğru yürümeye başladım. Yanından geçerken dönüp bakmadı bile bana...

Dış kapıyı açtım. Tam çıkarken kolumdan tuttu. Gözlerine nefretle baktığıma emindim. Hiçbir şey demedi bana.

"Bırak!" dedim sesim titrerken.

İkiletmedi, bıraktı.

Akşamüzeriydi. Sola doğru yürümeye başladım hızlı ve sert adımlarla. Arkama baktım, gelmiyordu. Yarım saat yürümüştüm ki artık adımlarımdaki sinir yerini normalliğe bıraktı. Sağa döndüm sonra, ormanlık alana. Ormanın içinde yürümeye başladım. Arkama baktım, gelen giden yoktu. Havayı içime derin derin çekerek sakinleşmeye çalışıyordum. Ormanlık yoldan da sola, patikaya saptım. Yürüdüm. Yürüdüm. Arkama baktım. Kimse yoktu. Kendimi bulamasın diye kaybetmek istiyordum... Sürekli yön değiştirerek yürüyordum. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum... Ormanın içindeydim; yön, iz bilmiyordum. Yürüyüp duruyordum.

Sakinleşmiştim ama mecalim kalmamıştı. Bir ağacın altına çöktüm sonra. Ağlamaya başladım usulca. Çok titrek nefesler alarak hıçkırıyordum.

Beynimin içindekiler de orman gibi sessizdi. Başımı dizlerime gömdüm.

Ufacık kalmak istedim bu evrende. Karınca misali olmak istedim. Ben ufacık olayım ama beni Yaratan, benim ezilip geçilmeme engel olsun istedim. Karınca vadisinden geçen, ordusu insanlardan ve cinlerden oluşan Süleyman'a, karıncaları ezdirmediği gibi beni de ufacıktır ama hepsi gibi kulumdur deyip de ezdirmesin istedim.

Büzülüp kaldığım ağaç kenarında gece çökmüştü. Bir hışırtı hissettim sonra solumda. Kokusu gelince başımı kaldırmadım.

"Kolay olmayacak Zeynep." dedi geceye ben de buradayım diyen sesiyle.

Cevap vermedim. Başımı kaldırdım sadece dizlerimden ve önüme baktım. Devam etti, "Seni de ailem gibi hatta ailemden daha fazla korumak zorundayım Zeynep. Ben buradayken de değilken de korumak zorundayım..." dedi yalvarır bir ses tonuyla.

Ağlamış ama dimdik tutmaya çalıştığım ses tonumla, "Bana saygı duymak zorundaydın! Benim hakkımda benim adıma karar vermenin beni korumakla alakası yok. O çocuk bugün ben sapık mıyım da beni engelledin deyince ben yerin dibine girdim!" dedim.

Başını öne eğdi. "Zeynep yaparken kendime engel olamadım çünkü..." derin bir nefes aldı sonra soluna baktı. Sonra tekrar önüne baktı. Devamını getiremiyor gibiydi.

Ona döndüm yüzümü, sonra o da sağına, bana döndü yüzünü. Ben ağlamıştım ama sert bakmaya çalışıyordum yüzüne. O ağlamamıştı ama acıyla bakıyordu şu an yüzüme... Yay gibi gerilmiş dudakları oynadı sonra.

"Ben kontrol manyağıyım."

Ne diyor bu be?

İçimdeki sesler bir anda fısır fısır konuşmaya başladı.

E zaten manyak diyoruz biz de!

Manyaklığına özür olarak manyağım diyen adam da bir bunu görüyoruz he!!

"Anlamadım?" Yutkundu.

"Ben bir kontrol manyağıyım."

Bir dakika bu hastalıktan bahsediyor! Bilgiç, karıştır evrakları çabuk!

Kontrol manyaklığı, mükemmeliyetçilik yazıyor Zeynepciğim... Her şeyi kontrol etme ve yönetme isteği... Sürekli eleştirme!

Hiçbir şeyin hayatında spontane gelişmesine izin vermeme. Titizlik... Sürekli planlayarak yaşama...

Bir dakika ama asker...

"Ama sen... Yani sen nasıl asker oldun?" dedim kaşlarımı anlamamış bir şekilde çatarak.

"Başlarda yoktu, özellikle şu son 4 sene içinde oldu... Bazı görevler üstüne komutanımızın ailesini kaybetmesi filan üst üste gelince, ben de ailemi kaybetmekten korktum... ama sadece bu konuda değil." dedi.

Anlamlandıramadım. Kaşlarımı çattım, anlamıyorum der gibi.

Yutkundu ve yine üzgünüm der gibi baktı. "Başka konularda da kontrol manyağıyım Zeynep..."

Başka?

Sana bir şey anlatmaya çalışıyor sanki Zeynep...

Gözlerimi kırpıştırdım. Devam etti. "Benim hayatıma rastgele giren ve hareketleri sinirimi bozmayan bir tek sensin Zeynep... Seninle nasıl olurum, hiç bilmiyorum."

Hiçbir şey anlamamış, gözlerimi kırpıştırıyordum. Yutkunup önüme döndüm sonra...

Sesi doldu kulaklarıma, "Benimle yürürsen ömrün boyunca telefonların dinlenecek... Belki başına daha kötü şeyler de gelebilir Zeynep... Ben sana bir şey olmasın diye dünyayı yakarım ama... Olursa diye çok korkuyorum..." dedi. Sesi titredi.

Sert ve sesinden zerre etkilenmeden konuştum. "Bir daha kimseyle iletişimimi bana sormadan kesmiyorsun! Konumuz beni koruman değil! Konumuz bana saygı duyman!" dedim.

Başını hafif aşağı yukarı salladı.

Sonra kafama dank etti.

"Beni yine takip mi ettin?"

"Hayır."

"Nasıl buldun? Özel eğitimliyim demeyeceksin herhâlde yine?!" dedim sinirle dalga geçerek.

Gözüyle sol cebimi gösterdi. Anlayamayarak kafamı döndüm, elimi sol cebime attım. Telefonum cebimdeydi. Ama ben bunu gözünün içine baka baka koltuğa atmıştım. Sonra kafamda şimşek gibi beni dış kapıda tutup bir şey demeden sadece bakması geldi gözümün önüne...

Sen bu adamla baş edemezsin Zeynep... Kaşla göz arası atmış cebine telefonu. Bu kadar saat de beklemiş bir noktada sabit kalmanı...

Sıkıntıyla başımı dizlerime gömdüm. Nefes verdim yine sıkıntıyla...

Bana sarıldı, "Zeynep'im... Hadi burada durmayalım... Tamam, hâlâ sinirlisin ama gel, evimize gidelim. Bakmayacaksan da orada bakmazsın yüzüme..." dedi saçlarımın arasına.

Kımıldamıyordum.

Dizlerimin altından kolumdan geçti. Bir anda havalandım. Yüzümü yüzüne kaldırdım, ne tepki vereceğimi merak ederek bana bakıyordu.

"İndir, ben yürürüm." dedim net bir sesle.

"İki saattir yürümene izin veriyorum, sakinleş diye... Ama yoruldun artık, bu kadar yeter!" dedi bu sefer otoriter bir sesle.

Alnımı omzuna yasladım ve başımın ağrısını dinledim. Eve gidince ağrı kesici almalıydım...

Yarım saat kucağında taşıdıktan sonra beni patika yola çektiği *Range Rover*'a gelmiştik. Arabaya oturttuktan sonra yüzüme baktı üç saniye, hiçbir ifade vermediğim yüzümden çekti sonra gözlerini...

Eve geçtiğimizde koltuğa oturdum öylece. Mutfağa geçip bir şeyler hazırlamaya başlayınca kıyamadım. Sessizce geçtim yanına ve salata yapmaya başladım. Etleri mühürledikten sonra fırına verdi o da, sonra da aspiratörü açmış olmasına rağmen

hâlâ salonda kalan kokunun gitmesi için camekânı iki üç separe araladı.

Sessizce yemeklerimizi yedik. Ne o bana bakıyordu ne de ben ona...

Bulaşıkları kaldırdıktan sonra işimiz bitince televizyonun karşısına geçtim. Oturmuş *İstanbullu Gelin* izliyordum. O da beni izliyordu. Bir ara sinirle kalktı ve açık olan camekândan dışarı çıktı.

İzlediğimi anlamadığım için kapattım televizyonu... Işıkları da kapattım. Dışarıda iskelenin en ucunda duruyordu. Salonda karanlıkta onu izledim. Bana doğru yürüdü sonra. Karanlıktaydım ama sanki beni görüyordu... Bana dikmişti gözlerini eve doğru yürürken...

Evet, karanlıkta beni görüyordu.

İçeri girdi sonra, sert bakışları sabitti üstümde...

Benim sinirli olmam gerekirken, o sinirliydi şu an bana...

Sinirli ve delici bakışlarla bana bakıyordu, ben de taviz vermeden ona...

Elimden bir anda çekip ayağa kaldırdı nefesim nefesine karışıyordu, sinirle soluyarak konuştu.

"Ne istiyorsan yapmıyor muyum Zeynep! Git diyorsun gidiyorum, öpme diyorsun öpmüyorum, bir daha yapma diyorsun tamam bir daha yapmam diyorum, sen bir şey iste diye gözünün içine bakıyorum!" dedi kasılmış çenesiyle.

"Sinirlendirdin beni Şafak, o kadar kolay geçmiyor sinirim." dedim yumuşakça. "Ne zaman geçer tam olarak? Ben gidip tekrar geri döndüğümde mi?" dedi sesini yükselterek.

Gitme sözünü eder etmez hasreti çöktü gönlüme

"Gidecek misin yine?" dedim sesimdeki hüznü saklayamadan.

Derin bir nefes vererek başını aşağıya ve iki yana salladı sakinleşmek için. "Ne zaman giderim bilmiyorum ama en fazla iki

hafta daha kalırım yanında... Zaten zor buluyorum seni kadın! Bana yapma bunu, yüzünü çevirip yanı başında yüzüne hasret bırakma beni."

Yutkundum. Tüm sinirimi yutkundum. Sinirime gem vurup, vuslatımı başımın tacı yapacaktım. Yokluğunda, ki en aşağı bir ay, sığınacağım vuslatlar gerekti bana... İnatlar gururlar değil...

Ellerimi vücuduna sarmadan sadece başımı koydum göğsüne. Kulağıma doldu kalbinin sesi.

"Zeynep diyor..." dedi.

Gülümsedim.

Elini tuttum sonra, elinin sırtını okşadım. Sonra yüzümü kaldırdım yüzüne. "Ben senin için ne anlam ifade ediyorum?"

"Kadınım..." dedi.

"Yani diğer yarın mıyım?"

"Hayır. Tüm benliğim."

Gülümsedim.

Gülümsedi.

Yanaklarıma koydu kemikli ellerini ve ufak bir buse koydu dudaklarıma. Yanaklarımı kavramış ellerini tuttum, yüzüne baktığım sırada, "Ben de sana bütün benliğim demek isterdim ama benim benlikler çok fena... Yerlerini hiç sana vereceklerini sanmıyorum. Bazen ben bile kendime yer bulamıyorum onların laf şamatasında..." dedim mahzun bir şekilde.

Kaşlarını çattı sırıtarak, önce gülerek anlamaya çalıştı. Sonra hafif bir kıkırdayarak doğru mu anladığını sorguladı. İki saniye geçmişti ki omuzları sarsılarak kahkahalar atmaya başladı. Ben bir gülüp bırakır diye düşünmüştüm ki karnını tutarak havayı inletecek şekilde kahkahalar atma faslına geçti. Koltuğa attı kendini ama birazdan da yere yatacak gibiydi gülmekten. Sırıtıyordum ama bir yandan da neye bu kadar güldüğünü anlamaya çalışıyordum.

Olduğum yerde put gibi durarak, yaklaşık iki dakika onun sarsıla sarsıla kahkaha atmasını izledim.

Sonra neredeyse gözleri yaşaracak bir şekilde, "Kaç taneler?" diye sordu.

"Ha?" dedim şaşkınca.

"Dedin ya konuşuyorlar diye, kaç tane?"

Amanın, beni deli zannetmiş!

"Saçmalama be! Değer yargılarım onlar benim!!"

Kahkahalarını zor zapt ederek ayağa kalktı. "Deli deliyi görünce sopasını saklarmış! Ben de diyorum ki benim bu kıza niye lafım geçmiyor!" deyip tekrar kahkaha atmaya başlamıştı.

Ama benim tepem atmıştı yine. İki dakika geçmeden beni yine sinirlendirmeyi başarmıştı... Omzuna vurmayı düşündüm ama sinirim böyle geçecek gibi değildi. Solda masanın üstündeki vazoyu aldığım gibi kafasına fırlattım. Daha vazo kafasına gelmeden havada tuttu kahkahalarının arasında. Gülmesini sakinleştirerek konuşmaya çalıştı, "Ta... Tamam... Haha... Tamam! Sakin bak... Bir şey yok... Gülmeyeceğim daha, söz." dedi dudaklarını ısırdı en son.

"Ben yatmaya gidiyorum! Ne hâlin varsa gör!" diye bağırıp sağa dönüp yatak odasına gittim. Arkamdan gülmesini zapt ederek söylenmesini duydum. "Ze... Zeynep! Dur... Beni de bekle. Geliyorum."

Sinirle saçlarımı savurup yorganı açtım. Banyoya gidip gecelik geçirdim üstüme. Çıktığımda yatağa yatmış, elleriyle yüzünü saklıyordu. Hâlâ gülüyordu ve güldüğünü elleriyle saklıyordu...

Onun lafını ona sattım. "Deve kuşu gibi ellerinle yüzünü saklayınca yaptığın anlaşılmıyor, değil mi?!" dedim sinirle.

Ellerini yüzünden çekti ve zapt edilmiş suratıyla konuştu, "Yoo... Bir şey yapmıyorum." dedi.

Arkamı dönüp yatağa yattım yüzüm göl tarafa gelecek şe-

kilde. Belimden sarıldı ama burnu her zamanki gibi saçlarımın arasında değildi.

Kafamı hafif döndürdüğümde başını yastığa gömmüş, boğuk boğuk sesler çıkarıyordu. Gülüyor olmaktan boynundaki damarlar çıkmış kızarmıştı...

Bu sefer ben sabır çekip bağırdım.

"UYU!!"

7 TEMMUZ 2018 CUMARTESİ
SAPANCA / SAKARYA

Sabah kuş sesleriyle uyandım. Burada sabahlar çok güzeldi. Tuzla'dan daha çok sevmiştim sanki Sapanca'yı.

Yatakta gerindiğimde içeriden sesler geliyordu.

Kapıdan çıktığımda arkası dönük, üstünde pijamayla ocakta bir şeyler yapıyordu.

"Günaydın."

Bana döndü gamzeleriyle gülümseyerek, "Günaydın bebeğim. Gel, seversin, sana biberli, beyaz peynirli omlet yaptım." dedi.

Sırıtacaktım, ayıp olur diye kibarca gülümsedim.

Dudaklarımı yalayıp ne yapabilirim diye bakındım ama her şey hazırdı. Masaya bakındığımı fark edip omletle yanıma geldi.

"Her şey hazır. Gel, oturalım." dedi bana göz kırparken. Şafak'ın göz kırpması dünya dengesi açısından yasaklanmalıydı. İçimde depremler oluyordu o bana göz kırpınca.

Yaptığı muhteşem omleti yerken zevkten 'mmm' yapmamak için kendimi zor tuttum çünkü karşımda bir kaçın kurası vardı ve o inlemeyi gelir, ağzıyla hüpletir, alırdı...

Kahvaltıdan sonra ona kahve yaptım. Tam kahvemi alıp karşı tekliye geçecektim ki elimden tuttu ve yanına oturttu. "Yanıma gel." dedi.

Yanına oturdum ama bağdaş kurdum koltukta. Bir yandan da kahvemi içiyordum. Kolunu uzatmış, saçlarımla oynuyordu parmaklarıyla.

"Eve gitmeyecek miyiz?" diye sordum.

Bana dalgınca bakarken, "Bir gece daha burada kalalım... Doyamıyorum sana." dedi.

Kahvemden bir yudum alıp, "Art arda nöbete kaldığımı düşünmezler Şafak..." dedim.

"Hiç mi kalamazsın..." dedi boğuk sesiyle.

Aman Allah'ım beni seksapelitesiyle etkilemeye çalışıyor!

Yutkundum çünkü etkileyiciydi. Etkileyiciydi çünkü seksiydi. Seksiydi çünkü yutkundum. Ya da tam tersiydi. Lanet olsun dengem şaştı!

"Tamam, bakarım." dedim elimdeki kahveye bakarken.

Sen de onu zorla, kenara sıkıştır Zeynep!

"Beni seviyor musun?" dedim dan diye.

Kısık gözleri, bir anda ne oluyoruz der gibi açıldı.

"Sana defalarca seni seviyorum dedim Zeynep..." dedi hayal kırıklığı yaşamış gibi.

Hiç etkilenmeden kahvemden bir yudum alıp tek kaşımı kaldırdım.

"Ne zamandan beri seviyorsun?"

Suratı tepetaklak aşağı düşmüş gibi afalladı.

"Gözlerinde hep beni çeken bir şey vardı ama sebebini bilmiyordum. Beni her seferinde bir öncekinden daha fazla etkileyen bir tılsım vardı sanki... Bir gün birine söz verdim." yüzü hepten düştü o an ama devam etti.

"Dedim ki beni etkileyen gözlere ebediyete kapanana dek

bakacağım... O vakitten sonra senden gözlerimi hiç çekmedim. Sen kaçırdın gözlerini benden ama ben hiç kaçırmadım senden gözlerimi. Eğer sen kaçırmasaydın gözlerini, ben mahşere kadar bakardım senin gözlerine... Sonra bir göreve daha gittim geldim. Bir gün bahçedeydin, ablan hamileydi o zamanlar, onunla bahçede oturmuş, gülüyordun. Çok güzel gülüyordun." derken gözlerime çok dalgın bakıyordu, devam etti.

"Benim için sen, olabilitesi olan bir seçenek hiç olmadın aslında Zeynep... Sonra gittim, geldim, bu sefer Emre'yle sevgiliydin... Ama o şerefsiz ne yaşattıysa sana, bir senedir hayatına kimseyi almadın." dedi.

Gözlerine acıyla bakıyordum.

Gözlerimdeki acıyı içti ve devam etti. "Dersen ki ne zaman sevdin? Benim elimi tuttuğun gün, yüreğini ortaya koy dediğin gün sevdim."

15 Mayıs 2018...

Başımı önüme eğdim.

"Bu kadar değil." dediğinde başımı önümden kaldırıp ona baktım. "Senin o hatırlamadığın gece... Ben o gece sana âşık oldum Zeynep." dedi.

Anlamayıp kaşlarımı çattım ve kafamı sorar gibi hafif sağa döndürdüm.

Elimdeki kahveyi alıp kenara bıraktı ve iki elimi birden tuttu. "Ben sana âşığım kadın."

Zihnimin içindekileri susturabilseydim bir cevap verecektim ama şu an içeride bir konsorsiyum kurulmuştu ve *Şehvetli* o gece ne yaptığı hakkında yargılanıyordu.

Asi ve Mantıklı benliklerim beynime Şehvetli'nin idamı için yalvarıyordu.

Bu iflah olmaz ve Cro-Magnon döneminden kalma sürtüğün tez kellesünü isterük!

Romantik kişiliğim ise kendini yerlere atıp, "Dokunmayın Şeh-

vetli'me her ne ettiyse adamı bize âşık etmiş!!" diye bağırıyordu.

Yutkunup nefes alarak, "Ben sevdiğim zaman zaten âşık olmuş olduğum için anlayamam herhâlde ne demek istediğini..." dedim kısık bir sesle.

Dudaklarını yalayarak önüne dönüp anladım der gibi başını aşağı yukarı salladı.

O ve ben farklı kişiliklerdik. Sevmek onun hiç basit bir eylem değildi... Elbet benim için de değildi... Ama onun gönül işi çok kompleksti. Her şeyin arasına kesin çizgiler çekmiş ve hepsi ayrı ayrı kategorilendirilmişti. Çünkü mükemmelliyetçiydi. Onun için her duygu anlamını taşıdıktan sonra isim almalıydı.

Ben mesela Emre'yi, yani lüzumsuzu, seviyordum ve ona aşkım diyordum. Ama şu an hissettiğim duygu derinliğinin binde biri yoktu içimde. Şimdi Şafak'a da 'aşkım' desem ikisinin bir farkı gözükmeyecekti dışarıdan bakıldığında...

Ama Şafak öyle intizamlı bir adamdı ki duygularını bile kategorize ediyordu...

Kontrol manyağı çünkü Zeynep...

Önümde başı öne eğik durunca ona hislerimin sıradan olduğunu düşündüğünü fark ettim ve ekledim.

"Ama ben sende kendimi kaybettiğim kadar kimsede kendimi kaybetmedim... Kimsede böyle derine dalmamıştım..." dedim.

Yanağıma koydu elini, "Her şeyinle benim olduğunda benden öncesinin koca bir hiç olduğunu anlayacağına o kadar eminim ki Zeynep... Evvelin de ben olacağım, ölene kadar ahirin de..." dedi.

Gözlerimi yumdum, elini hissetmek için. Ardından burnunun nefesini yüzümde duydum ama değmiyordu.

"O kadar güzelsin ki."

Derin bir nefes çekti tenimden, ardından usulca uzaklaştığını hissettim. Gözlerimi yavaşça araladığımda bana bakıyordu.

"Emre miydi neydi... Ondan neden ayrılmıştın?"

"Niye soruyorsun tam olarak?" dedim düz bir sesle.

"Neden o kadar üzüldün de bir seneden uzun süredir kimseyi hayatına almadın?" dedi.

Kafamla kendisini gösterip, "Sen neden olduğunu düşünüyorsun?" dedim soruya soruyla karşılık vererek.

"Hayal kırıklığı mı yaşadın?" dedi.

"Hayır... O an hissettiğim duygu daha çok iğrenmeydi..." dedim.

İğrenme dememe şaşırmamıştı. Biliyordu sebebini... Emre'nin beni aldattığını bildiği hâlde neyi soruyordu?

Emre'ye sevgini sorguluyor Zeynepciğim... Aldattığı hâlde onu bir senedir unutamadığın için hayatına kimseyi almadığını düşünüyor... Şu an bilinçaltı kıskançlığı yapıyor...

"Ne biliyorsun Şafak?" dedim net bir şekilde.

"Evet, aldattığını biliyorum." dedi kabul eder gibi.

"Bütün hastane biliyordu zaten Şafak... Ama sen neyi merak ediyorsun? Ne zannediyorsun, hayal kırıklığı yaşadığımı mı? Bunu mu yaşadım zannediyorsun! Emre'yi çok sevdiğim için bir senedir hayal kırıklığını atamadım mı zannediyorsun?! Ben sana asıl sebebini söyleyeyim, bir köşede fazla ileriye gitmeye çalıştı hatta zorla dokunmaya çalıştı, izin vermedim. Yarım saat geçmemişti ki odaya geri gitmek zorunda kaldım telefonumu unuttuğum için ama az önce benimle yaşamak istediği şeyi başka biriyle yaşadığını gördüm! Hayal kırıklığı mı? ASLA! Ben iğrendim, hem de bütün erkeklerden..." soluyarak sinirimi atmaya çalıştım ama onun da karşımda sinirden çenesi seğiriyordu. Devam ettim ama bu sefer mırıltıyla, "Kimseyi istememe sebebim genel anlamda gerçekten erkeklerden iğrenmiş olmamdı... Emre'de keramet arama yani..." dedim.

Karşımda sinirli ve burnundan solur hâldeydi, "Onu gebertebilirim!" dedi.

Gözlerimi devirdim.

"Saçmalama Şafak! Ben bile olayın muhatabı olarak hiçbir tepki vermedim, telefonumu aldım, çıktım oradan... Sana ne oluyor? Ya lüzumsuz vallahi, şu an konuşmak bile çok yersiz.." dedim.

Hâlâ çenesi seğirirken, "Sana zorla dokunmuş!" dedi tükürür gibi.

"Ben kendim hallettim, merak etme, sadece öptü ama daha önceden de öpüşmüştük, sonuçta o an istemediğimi anlamamış olabilir!"

Sol memeni de anlık da olsa avuçladığını sakın söyleme Zeynep yoksa Emre'nin elini kırabilir...

Karşımda gözlerini kapatıp söylendi, "Neyse başkalarıyla öpüştüğünü duymak istemiyorum..." dedi kısık bir sesle.

Kahkaha attım, "Pardon!! Bunu diyebilecek en son insansın sen Şafak! Yediğin haltlarla buradan Fizan'a yol olur!!" dedim zapt edemediğim bir sinirle.

Ellerini saçlarının arasından geçirerek vücuduyla beraber önüne döndü, kollarını kavuşturmuş, sabit duvara bakmaya başladı.

Dalgın bir şekilde duvarı izlemeye başladı. Kahvemi bitirip zigona koydum. Gidip boynuna sarıldım, kulak arkasından kokusunu içime çekip, "Senin öpmen öpüşmeyse, senden öncekiler emin ol Rus selamıymış!" dedim sırıtarak.

Ani bir hareketle beni kucağına aldı ve kafamı koltuğun sırt kısmıyla kafası arasına alıp, çok yakın bir mesafeden yüzüme bakmaya başladı.

Tuzağa düştün Zeynepciğim, geçmiş olsuun!

Boğuk bir sesle, "Nasılmış benim öpüşüm..." dedi.

"Derin..." dedim büyülenmiş gözlerle. Gözünü dudaklarıma dikip yarım ağız sırıtarak, "Güzel mi?" dedi yine boğuk bir sesle.

"Güzel..." dedim ve yutkundum.

Dudaklarımla dudakları arasında tüy kadar mesafe varken, nefesini vererek nefesime kısık ve boğuk bir sesle devam etti.

"İster misin?"

"İsterim..." dedim fısıltıyla.

Dudaklarıma değdiği an gözlerimi kapadım. Kavradığı belimi ufak dokunuşlarıyla sararken, diliyle bir tur döndü dudaklarımda ve kendine doğru yavaşça çekti üst dudağımı. Elimi yanağına koyduğumda daha çok sarıldık birbirimize. Alt dudağımı da emerken yaptığı ilk iş kendine çekiştirmek oluyordu. Bende buluşan dillerimiz ahengi yakalarken, sol eli dayanamıyormuş gibi dayalı olduğu belime belime bastırmaya başladı.

Dudaklarımı başı sağdayken bastırarak içine alıyor, bir orta hatta gelip dillerimizi buluşturuyor, sola geçtiğinde ise istekle emiyordu yine... Bu şekilde dakikalarca içtik birbirimizin dudaklarını...

Nefeslerimiz doldu kulaklarımıza... Tutamayıp ağzının içine verdiğim her kısık inlememde zevkle bir mırıltı gönderdi bana ve başını daha çok oynattı dudaklarımız zimmetliyken...

Alt dudağımı dişleriyle çekiştirip uzatarak ayrılırken, yüzü benden kısık gözlerle baygın gözlerime baktı.

Nefesim nefesinde konuştu, "Deseler ki bu kadını bir ömür öp, bilsem ki dudaklarım tarumar olacak, yine de öperim... Ama sana kıyamam, dudakların şişti zaten, daha devam edersem kanar..." dedi kısılmış bir sesle.

Doğruldu sonra, oturur pozisyonda ve saçlarımı parmaklarına dolayıp, "Biraz kayıkla gezelim ister misin?" dedi.

Hafif bir baş sallamasıyla onayladım çünkü öpüşünün sarhoşu olmuştum ve konuşabilcek kadar toparlanamamıştım.

Annemlere *'Duru'da kalacağım, takılacağız biraz.'* diye mesaj atmıştım. Duru'yu da arayıp sıkı sıkı tembihledim. Bir daha ona sırıtarak bakmayacağıma söz de verdirtti bana fırsattan istifade... İnşallah abim ve Duru birlikteliği bu işi baltalamazdı...

Elimden tutup kaldırdığında 15 dakika sonra göl kenarındaydık. Kenarda duran üstünde 'Suzan' yazan mavi bir kayığı çözdü halatından.

Suzan mı??

"Kimin bu kayık?" diye sordum düz bir sesle.

"Hasan Usta var burada, onun kayığı... Bugün burada değil ama kısmet olursa tanışırsınız, buralıdır..."

"Suzan neden?" dedim kayığı göstererek.

"Eşiymiş..." dedi kısık bir sesle.

"Miş?"

"Vefat etmiş Zeynep. Hadi gel!" deyip iskeleden kayığa aldı beni.

İyice açılmıştık ve ben böyle insafsızlık olur mu diye içimden saydırıyordum. İki küreği de aynı anda çekerken kol kasları bir şişip bir serbeste kavuşuyordu. Sürekli yutkunup gözlerimi gölde gezdiriyordum.

Kaçın kurası olan sevgilim, bunu anlamış ve sırıtarak bana bakıyordu. Artık gözlerimi göle sabitlemiş, burnumdan kıl aldırmaz bir şekilde o tarafa hiç bakmıyordum.

"Neden bakmıyorsun?" dedi otuz iki diş sırıtmış bir hâlde.

"Gölü izliyorum..." dedim düz bir sesle.

"Hmm... Gölü izlediğin için mi bana bakmıyorsun??" dedi sırıtıcı...

"Evet... Seni her zaman görüyorum... Ama gölü her zaman böyle göremem, değil mi?" dedim başımı hafif sallayıp yine ondan tarafa bakmadan.

"Bence göl manzarası eşliğinde beni izlemenin keyfini çıkar, bu manzarayı her yerde bulamazsın..." dedi kendini başıyla işaret ederken sırıtıp göz kırparak.

Ukala!

Ukala ama çok seksi Zeynep!

Şu kaslara bak... Şu bicepslerin deriyi yırtacakmış gibi şişmesine bir bak... Hele şu deltoidlerin genişliği... Benim ağzımın suyu akıyor...

Kim bu konuşan?!

Amanın, Şehvetli mahzenden kaçmış!

Asi, Mantıklı, Bilgiç, Şehvetli'nin üstünde tepinmek isterken; Romantik ve Şehvetli sıkı fıkı kanka olmuşlardı ve Romantik, Şehvetli'yi mahzenden kaçırmıştı...

Şehvetli koltuğunda kıçını devirmiş yatarken ağzının suyu aka aka, 'Zeynep biz bu kaslara akışkan çikolata döker yalarız... Off çok iyi beeaa!' diyordu.

Sonra ayağa kalkıp tepinerek bağırıyordu.

Sal beni Zeynep! Hadi sal beni!!

Nefes alarak gözlerimi etrafta gezdirdim...

"Kayık devrilmez, değil mi??" dedim.

Hafif kıkırdayarak yüzüne imalı bir tavır yerleştirip konuştu.

"Bir şeyler yapmazsak devrilmez... Niye ki?" dedi gamzeleri çıkmış sırıtırken.

Aferin Zeynep!

Gözlerimi devirdim. "Hayır, ben göl suyundan korkarım, o yüzden soruyorum!"

Yüzündeki sırıtışı sildi bir anda, "Korkma, devrilmez, ola ki devrilse bile yanında ben varken korkma!" dedi bu sefer ciddiyetle.

"Seninle alakalı değil öyle... Soğuk sulardan korkuyorum..." dedim göle bakarak.

Cevap vermedi. Öyle gölü izledim, göldeki kuş sesleri eşliğinde.

Bu sessizlikte kayıkla gezerken aklıma 'The Notebook' filmi geldi. Gerçi Ryan Gosling'in kaslarının, şu an karşımdaki Zeus

Merteus'un kaslarının yanında bir adı bile olamazdı... Üzgünüm Ryan... Şafak için seni harcadım...

Filmdeki gibi yağmur da yağar mıydı? Temmuz ayında mı... Yağmaz...

Şehvetli zevkten dörtköşe zihnimin kolonlarında geziniyordu...

Evveet Zeynep, yağmur yağsa yağmurda öpüşürdük, sonrada daa... Filmdeki gibi? Anladın sen onu, kapish... Bence Ryan'dan da iyidir yatakta...

Susturun şu zilliyi!!

Vakit ikindiye yaklaşırken kayıktan indik. Kayığı halatla bağladıktan sonra gölün etrafında yürümeye başladık.

Konuşmuyordu. Ben de onun sessizliğine iştirak ediyordum.

Yürüyorduk sadece. Bir buçuk saat yürüdük öyle ellerimiz ceplerimizde. Bir buçuk saatin sonunda adımlarımız evi bulmuştu...

Eve geldiğimizde verandada bambu sandalyeye oturdu göle doğru. Ben de yanındaki sandalyeye geçtim. Çok sessizdi. Ben de sessizliğini paylaşıyordum.

Yarım saat sessizce oturduktan sonra başını bana döndürdü ve dudakları aralandı, "Bana şarkı söyler misin?" dedi kısık ve yumuşak bir sesle.

Gülümsedim. Normalde ondan çekinirim diye düşünürdüm ama şu an ona şarkı söylemek istiyordum. Hem de çok. Kalbine dokunmak istiyordum...

"Söylerim... Ne istersin?" dedim usulca.

"Sen söyle Zeynep... Sesin olsun yeter..." dedi önüne bakarken.

Kısa bir gülüşten sonra, en yumuşak ve 'la'dan girerek söylemeye başladım.

"Sen yağmuru çok seven küçücük şey...

Ben kendine geç kalan bir kadın...

Beni sevmeseen de görmesen de

Hayat sürerdi yine

Ama kendimi sevmezdim şimdiki kadar."

Ben göle bakarak söylerken şarkıyı, bana baktığını hissediyordum. Şarkıyı bitirdiğimde soluma, ona döndüm. Hayranlık ve daha çok sevgiyle bakıyordu.

"Kimin?"

"Tuna Kiremitçi."

"Çok güzelmiş." dedi sanki çok güzelsin der gibiydi.

"Evet... Çok severim... Lisedeyken âşıktım kendisine." dedim.

Gözlerini kıstı ve bozularak, "Bir şarkı söyledi diye bir adama âşık mı olunur?!" dedi.

Onu kudurtmaya doyamamışım ki, "Çok tatlı ama sarışın, mavi gözlü, gamzeleri de var... Sesi de şahane..." dedim minnoş minnoş...

"Beni çıldırtmaya çalışıyorsun, değil mi?!" dedi kısık bir sesle. Sırıttım.

"Hayran olduğum bir şarkıcıyı mı kıskanıyorsun... Hahah..." En sonunda kahkaha atmıştım.

Sabır diler gibi başını öne döndürüp kafasını salladı. Ben gülüyordum ama o gülmüyordu...

"Seni de güldürmemi ister misin?" dedim gülerek.

Kafasını sağa çevirip nasıl olacakmış o der gibi baktı.

İçeri fırlayıp dolapta daha önceden gördüğüm şapkayı aldım ve verandaya çıktım. Şapkayı kafama yan koydum.

"Sana *rap* yapacağım!" dedim.

"Nee??" deyip yüzünü buruşturdu.

"*Rap* yapacağım işte, kalk!" dedim. Ellerinden tutarak kal-

dırdım. Şu an kızların yanındaki hâlimden hiçbir farkım yoktu onun yanında. Rezil olacak olmayı zerre düşünmeden, içimden geldiği gibi davranıyordum.

Şapkam kafamda yan bir şekilde neredeyse 'yo yo' yaparak söylemeye başladım.

"Müsaadenizle beyler, ben de biraz konuşacağım

Belki sözlerim mühim, belki de yalan dolan

Kimse sevmez nasihat almak, bende istesen de yok

Yorgunum, yaralıyım, ortama yabancıyım.

Yirminci yüzyıldan kaldım, direnmekte mahirim."

Şarkıya girmemle, gamzelerini çıkaracak şekilde suratında şaşkın bir gülümseme oldu.

"İçimdeki korkularla nükleer bir cahilim

Bir İskender değilim ama belki biraz şairim

En sağlam direniş kalbi temiz tutmak, şahidim

Aşk varsa şu alemde başka şeye yok hacet

Tam tersi bir anlamda kullanılırsa şayet

Kalemi kır, ipimi çek, her ölü bir yere gömülecek

Yenilsek de yanılsak da pes etsek de bilinecek."

Dudaklarını ısırarak kıkırdamaya başlamıştı, karşısındaki ben miyim diye sorguluyordu... Birazdan Zeynep nerede diye sorabilirdi ama hızlı hızlı rap yapmaya devam ettim. Eliyle ağzını tutarak kıs kıs gülüyordu.

"Hadi götür beni uzaklarıma geriye iz kalmadan

Geri getir boşa geçen yıllarımızı bana sormadan

Onlar hep vardılar, kuralı onlar koydular

Bir vicdanımız var diye bizi aptal sandılar"

Ellerini 'bu ne' der gibi açarak gülüyordu...

"Offf Zeynep yaa! Görmez olaydım yaa..." dedi kahkahasını tutamazken.

Takmadan devam ediyor, ellerimi de 'yo yo' yaparak sallıyordum.

"Winter is coming, e başlasın panik

La havle vela kuvvete, yetti ulan kahpelik!"

Kahkaha atarken bana doğru gelip, "Vallahi yeter!" deyip beni dikine kucağına aldı.

"Ne güzel *rap* yapıyordum yaa!" dedim kafasına üstten bakarken.

"Hadi akşam yemeği yiyelim şebek! Yapma sen de *rap* bir daha!" dedi kıs kıs gülerken.

Şapkamı çıkardım ve ona göstererek, "Ama daha buna para koyacaktın?!" dedim.

Omuzları sarsılarak güldü.

"Sana ek kredi kartı çıkartayım... Ama yalvarırım, para için bunu yapma!" dedi gülerek içeri yürürken.

"Hayır, şapkaya üç beş atsan yeterdi." dedim.

"Ha, cash... Ne kadar lazım?" dedi tebessüm ederken.

"150 bin dolar var mı?" dedim ciddiyetle.

"Bebeğim onun için ya bu evi ya da arabayı satmamız lazım..." dedi sırıtarak. İçeri girmiştik ama beni kucağından salmamış, öyle ayakta duruyordu, ben de yüzüne üstten bakıyordum.

"Tamam, evi sat, bana ver!" dedim.

Kahkaha attı.

"Hatun sen daha evlenmeden böyleysen, evlenince düşünemiyorum." dedi gülerken.

"Babannemin bir sözü vardı sevgilim, hayat felsefemdir kendisi..."

"Ha... Neymiş o?" dedi kaşlarını kaldırıp.

"'*Erkeğin iki kaşığı varsa birini kırıp atacaksın.*' der hep." dedim bilmiş bilmiş.

"Sen ne var ne yok kırıp atacaksın gibi duruyor bebeğim." dedi kıs kıs gülerken.

"Üzülme Şafak, nefes alabileceksin..." dedim.

"Nefes alsam yeter mi yani sana?!" dedi pis pis.

"Off, sana nefes bile aldırmamak lazım!" dedim omzuna vururken.

"Haklısın Zeynep'im, bütün erkekler ölmeli zaten, değil mi? Yaşasın Feminizm!" dedi dalga geçerek.

Didişe didişe aksam yemeği hazırlamaya koyulduk. Artık aramızdaki aylar önce olan sözsüz sert duvarlar yıkılmıştı. Artık biz olmaya başlamıştık, bir olma yolunda ilerliyorduk...

Tüm gün gezip hareket ettiğim için bulaşıktan sonra banyoya girdim. Banyo yaptıktan sonra Şafak 'Niye saçlarını kurutmadın?' diye caz yapmasın diye yirmi dakika boyunca belime kadar olan saçlarımı kuruttum. Banyonun buharı, bir de saç kurutma işi beni bunaltmıştı... Dizlerime kadar olan geceliğimi giyip çıktım.

Çıktığımda salonda yoktu, yatak odasına girdim, orada da yoktu... Dışarıdadır diye düşünüp yatağa yattım. Sağıma, göl tarafına, yüzümü dönüp gözlerimi kapadım. Odaya giren kokusunu duydum sonra ama gözlerimi açmadım. Yatağa yatınca ellerini belime sardı. Burnunu kulağımda gezdirmeye başladı. Boynumu ve saçlarımı kokluyordu. Gözlerimi açmadan sadece varlığını hissediyordum.

Yutkunduğunu duydum. Boynumu öptü, peşinden omzuma bir öpücük kondurdu ama bunlar ıslak öpücüklerdi. Boynumda gezinmeye başladı dudakları... Akabinde ıslak noktalar oluşturdu boynumda. Bir şerit misali ensemden boynuma dolandı diliyle. Yutkunmak zorunda kaldım çünkü etkileniyordum...

Kulağıma fısıldadı.

"Önünü dön."

Gözlerimi aralayıp soluma doğru yüzüne baktım. Dudaklarıma inmişti bakışları... Kısık bir sesle konuştu.

"Öpebilir miyim?"

Sadece evet anlamında başımı salladım.

Dudağımla buluştuğu anın tadını çıkarmak istercesine yavaş yavaş indi dudaklarıma... Derin bir nefes çekerek araladığı dudaklarının arasına aldı dudaklarımı...

Alt dudağımı emmeye başlar başlamaz yanağına attım sağ elimi. Yavaş yavaş ve çok narin öpüyordu beni. Bu onda hiç alışık olmadığım bir şeydi...

Dudaklarım kayarken dilinin ıslaklığında, karnımda olan eli geceliğimin üzerinden ufak hareketlere başlamıştı. Bir öpüyor bir ayrılıyormuş gibi uzaklaşıyor, sonra tekrar dalıyordu ona muhtaç dudaklarıma. Dakikalarca başıyla bir ayrılış bir de iniş yaptı tenimin hizasına... Artık dudaklarında sarhoş olmuştum, öpüşünün çıkardığı ıslak sesler doluyordu ilk kez bu odaya... Ayrıldı benden tamamen, bana üstten bakarken. Daha fazla öpmeyeceğini düşündüm o an. Dudaklarını yaladı ve yutkundu. Devam et diye yalvarabilirdim, elim yanağında bekliyordum, öylece ona bakıyordum. Sağıma doğru eğildi üstümden. Ne yaptığını kavrayamadım ve elim yanağından çekildi.

Sağımdaki komodine uzandı koluyla. Başımla ne yaptığını anlamak için elini takip ediyordum.

Çekmeceden kumanda çıkardı ve bir tuşa bastı, ardından storlar inmeye başladı. Kumandayı geri komodinin üstüne fırlatıp kararlı bakışlarını yine bana çevirdi.

Öylece birbirimize bakarken yavaş yavaş kapandı storlar...

Gözlerime bakıyordu sadece izin ister gibi. Elimi koydum yanağına ve kendim kavuşturdum dudaklarımızı. Kavuşur kavuşmaz dudaklarımı talan eden dudakları bu sefer hoyratlaşmış ve bir üstü bir altı emiyordu, sanki acelesi varmış gibi. Dilimi verdim dudaklarımda aranan diline. Şafak'ın her dilimi aranmasında kafam yatağa bastırılıyordu.

Yanaklarında olan ellerimi boynuna geçirdim ve ona göre

acemice karşılık vermeye çalışıyordum dudaklarına. Isırmaya başladı alt dudağımı ve inleme çıktı boğazımdan. Sağ eliyle başıma yön veriyordu, ağzımda nereyi talan etmek isterse... Bir ısırık daha gönderince alt dudağıma bir inleme daha çıktı boğazımdan. Ama bu ona zevk veriyordu. Benim her inlememde zevkle karışık bir hırıltı çıkıyordu ondan.

Dudaklarımdan aniden ayrıldı. Dudaklarım zonkluyordu zaten artık... Nefes nefeseydik.

Başını gözlerimin içine bakarak hafif sağa yatırdı ve usulca yaklaştı bana... Başını sol boynuma gömünce yutkundum dudaklarımı yalayarak. Boynumu emmeye başlayınca gözlerim kapandı istemsiz. Karnımdaki eli bel oyuntumda gezintiye çıkmışken, boynumun sol tarafında ısırıklarla karışık nokta nokta dudaklarının arasına alınıyordu tenim.

Titrek nefesler çıkmaya başladı ağzımdan...

Saçlarını kavradım ve titrek nefes alışlarım içlenmeye başladı. Bu onu daha da cesaretlendirdi. Boynumun ön tarafına kayarken dudakları, kafamı arkaya attım daha çok yer açmak için. Üstüme çıkıp bacaklarımın arasına yerleşti boynumda gezinirken. Kollarını iki yana açıp dirsekleriyle yataktan destek alırken, boynumdaki ufak ısırıklarla karışık gezintisinin zevkini çıkarıyordu.

Gerdanımdan boynuma olan yolculuklarında, ısırıkları ve emmeleri sertleşmeye başlayınca dudaklarım aralandı.

"Ah, Şafak! Morarır, sonra nasıl saklarım?"

Boynumda boğuk gülüşüyle sesini duydum. "Moraracak zaten her yerin... Ama umurunda bile olmayacak."

Tek eliyle geceliğimin askılarını indirip, göğüslerimi açığa çıkardı.

Kafasını geri çekip gözlerinden geçen anlık bir hayranlıktan sonra, başı sol göğsüme indi direkt. Bir anda ne olacak diye bile düşünemeden sol göğsümün ucunu almıştı ağzının içine.

"Ha- hayır!?" dedim ama içimden bir şeyler kopmuş gidiyordu sanki.

Dilini sol göğüs ucumda ileri geri gezdirirken, sağ göğsüm kemikli eli tarafından avuçlanmıştı...

Başını oynatarak hareket ettiriyordu göğsümde hırıltılarının arasında.

"Mert...." diye yalvarır bir ses çıktı benden.

Umurunda bile değildi artık. Sağ göğsümle buluştu bu sefer dili ve bu sefer sol göğsüm avuçlanıyordu serpe ser...

Elimle ağzımı kapatmış, inlemelerimi susturmaya çalışıyordum ama kasıklarıma doğru bir şey karıncalanarak gidiyordu.

Göğüslerimi genişten ısırmaya başlayınca elim nafile kalmış ve, "Hayır! Hayır!" diye bir çığlık çıkmıştı boğazımdan.

Bu onu daha da vahşileştirip geniş ısırıklarını göğsümün tam ucuna yönlerdirmişti. Dil darbelerini minik ısırıkları kovalıyordu. Bir yandan da kendini bastırıyordu karnıma.

Nefes nefese kalktı göğüslerimden, celladından ölümünü bekleyen kurbanlar gibiydim.

Kısık ve kararmış gözleriyle baktı bana, "Ne kadar çok hayal ettim biliyor musun bunları emmeyi..." deyip gözlerimin içine bakarak avuçladı iki göğsümü de.

Dudaklarımı ısırdım gözlerine bakarken, o ise gözlerime baka baka sol göğsümü ısırdı.

"Mert, yapma..." diye inledim. Fakat o daha da geçirdi dişlerini göğsüme.

Dudaklarımı birbirine bastırarak çığlığımı içime hapsettim. Dakikalar boyu dili ve dişleri iki göğsümde de dolandı. Öyle ki şu an, anın zevkiyle bile zonklamaya başlamıştı. Ertesi günü hiç düşünemiyordum...

Dudakları göğüslerimden biriyle her buluştuğunda, ıslak sesleri geliyordu tenimin. Ama ben doludizgin inlemekle meşguldüm. Şafak'ın omuzlarına tutunup destek almaya ça-

lışıyor, her diş darbesinde dağılmış saçlarını çekiştiriyordum.

İhtirasla üzerimde dikildiğinde kararmış gözleri ellerinden önce soydu sanki beni. Hızla uzanıp geceliğimi sıyırdı üstümden ve karşısında iç çamaşırımla kalmıştım.

Ben oturur hâldeyken, tekrar dudaklarımı bulan dudakları bastırarak nüfuz etti dudaklarıma. Bu sefer diğerinden de sert öpüşüyorduk.

Tişörtüne uzandı ellerim ve Şafak aniden elimi çok sıkı tuttu. Hayretle ona bakarken elim avuçlarında eziliyordu. Gözlerindeki tutku yerini öfkeye bırakmış ve alev alev yanan hareleri göz bebeklerimi delip geçiyordu.

"Şafak..." dedim korkarak. Yutkunduğunda bakışları titredi ve alt dudağını ısırdı.

"Ne oldu?" diye sordum korkarak.

"Bir şey yok." dedi sertçe konuşup başını salladığında. Sadece yatağa bakıyordu ve ellerim tişörtünde öylece asılı kaldı. Ellerimi iter gibi tişörtünden kovduğunda kendisi kavradı tişörtünün uçlarını. Derin bir nefes alıp aniden çıkardı üstünü.

Şaşkınlıkla ona baktığımda neden tişörtünü çıkartmanın ona bu kadar zor geldiğini anlayamamıştım. Kusursuz uzanan kasları ve karnına inen baklavalarıyla bir heykelden çok daha yapılı ve biçimliydi. Tam bir Zeus Merteus'du. İnsanın onun gibi kasları olsa her fırsatta çıkarıp sergilemek isterdi çünkü böylesi gerçekten zor bulunurdu.

Ellerimi kaslarına attığımda yutkunmaktan geri duramadım. Parmaklarımın altında kayan kas boğumlarının her bir oyuntusu bal döküp yalamalıktı ki içimdeki *Şehvetli* şu an bunun için çıldırıyordu.

Şafak ellerime bakarken yutkunuyor ve sanki zorlanır gibi titriyordu.

Gövdesini tırmanan gözlerim omuzlarına yükselince bir gariplik olduğunu anladım.

"Ne oldu?" dedim gayriihtiyari. Şafak olacak olanı çoktan kabul etmiş, sadece tepkimi bekliyordu. Dizlerimin üzerinde doğrulup ellerimi bedeninde kaydırarak sırtına ilerledim ve derin bir nefes dudaklarımı zorlarken tepki vermemek için dilimi ısırdım.

Omuzlarımdaki ellerim sırtını görünce kasıldı. Yıllardır tanıdığım bir şeydi bu, yara dokusu... Ama hiç böylesini görmemiştim. Pürtüklü, kabarmış bir sırt... Sırt değil, sanki başka bir şey. Derisi cilt gibi değil, iyileşirken muhtemelen enfeksiyon ve düzensiz iyileşmeden dolayı sert bir nasır dokusu... Sırtının bir bölgesi değil, her bir yeri... Hiçbir yeri es geçilmeden dağlanmış.

Gözlerimdeki yaşlar yanaklarımdan sineme damlıyor ya da yol yol boynuma kayıyorlardı.

Sırtındaki yara izleri sanki sırtından beyaz şeritler geçiyormuş gibi çoklu çizgiler hâlinde yayılıyordu. Yara dokusu, normal deriden çok daha sert ve tıkız olduğu için sırtı katman katman kabarmış gibiydi. Yüzeysel değildi aldığı yaralar, derinlerden geliyordu. En iyi ihtimalle kas dokudan geliyordu aldığı hasar. Sırtı bir karnabahar gibiydi, pürtüklü ve lop lop...

Cesaretini ancak bulup yüzünü bir anda bana dönerek, ateş saçan gözlerle bana baktığında, ben hâlâ gözyaşlarımı deviriyordum yanaklarıma.

"Bunu yapma!" dedi ve nefretle bakıyordu. Üzerini çıkarması zaten zor olmuştu ve şu an ağlamam ona hiç yardımcı olmuyordu. Biliyordum. Farkındaydım ama gözyaşlarıma söz geçiremiyordum.

Sicim gibi akan gözyaşlarım, duygularıma yetmemiş olacaklar ki bir hıçkırık gönderdi boğazıma dudaklarımın arasından firar eden...

Benim isyankâr hıçkırığımla nefret dolu gözlerini, bu sefer hüzün kapladı.

Gözlerini gözlerime dikince sorgular gibi baktım, sanki haddimdi.

Öyle üzgün baktı ki görmesini istediği en son kişi benmişim gibiydi. Sorma der gibi...

Bundan sonra benden iğreneceksin biliyorum der gibiydi.

Dilim umarsız bir gardiyan olacak ki bir hıçkırık daha firar etti dudaklarımdan ve gözlerindeki hüzün yerine tekrar öfkeyi çağırdı. Bir duygu kasırgası yaşıyordu, ne hissetmesi gerektiğini bilemez bir şekilde.

"Hep böyle mi bakacaksın Zeynep?!"

Başımı salladım iki yana. Gözyaşlarımla ıslanmış yanaklarımı avuçladı.

"Üstümü geri giyeceğim. Sen de hiç görmemiş gibi davran. Tamam?" dedi başparmaklarıyla yanaklarımı silerken.

"Hayır." dedim gözyaşımla ıslanmış avucunu öperken. Ardından yavaşça süzüldüm ve tam saç bitimlerinden boynunu öptüm. Yavaş yavaş kayan dudaklarım sırtının nasırlarını bulduğunda ellerimin altında kasıldı bedeni. "Seni istiyorum..." diye fısıldadım. "Her bir zerreni... Tüm bedenini... Sana ait olan her şeyi istiyorum Şafak."

Her öpüşümde hem titriyor hem kasılıyordu. Sağ kolumdan tutup, "Gel buraya..." derken beni önüne çekip dudaklarımı istekle öpmeye başladı.

Birbirimize tamamen sarılmış bir şekilde öpüşüyorduk. Dizlerinin üstündeyken beni bir kendi hizasına belimden havaya kaldırıyor, bir yatağa geri oturtup üzerime eğiliyordu. Onun sertliğinde benim öpüşlerim de sertleşmişti.

Beni bir anda yatağa sırtüstü itince saçlarım savruldu yatağa.

Kafası karnıma eğilirken dili göbeğimdeki pirsingi buldu ve tur atmaya başladı çevresinde. Saçlarını avuçluyordum karnımdayken... Yavaşça dil darbeleriyle kasıklarıma indi.

Titrek nefeslerim doldurmaya başladı yine odayı. İç çamaşırımın üzerinden kadınlığıma bastırdı yavaşça dişlerini...

Dizlerinin üzerine dikildi yine... Elleri kadınlığımda gezinirken kenarlara kayınca ne yapacağını anladım.

"HAYIR!! Sakın parça-" ben tamamlayamadan parçalamıştı külodumu...

Tepki vermemi beklemeden bacaklarımı ayırıp diliyle turlamaya başladı kadınlığımı... Ben vereceğim tepkiyi unutmuş, "Şafak yapma!" diyordum titrekçe. Ama sanki artık bütün kanım bacak aramda akıyordu...

Şafak dil darbeleriyle dönüyordu klitorisimin etrafında. İnlemeye başlamıştım.

Durduramıyordum inlemelerimi... Tüm odaya doluyordu Şafak'ın adını sayıklayışım.

Şafak ise zafer turu atıyordu diliyle vajinamdan klitorisime boylu boyunca. Yastığa her kafamı gömdüğümde sanki içim çekiliyordu...

Artık daha acımasızlaşıp klitorisimi vakumlamaya başladı. Bense çığlıklar atmaya başlamıştım. İki yana açılmış bacaklarımın arasından kadınlığıma inmiş, başını pürtüklü ve tarumar edilmiş sırtı takip ediyordu... Başı indikçe kadınlığımın derinliklerine, kürek kemikleri belirginleşiyordu bacaklarımı kavramış kollarının yükseltisinde...

"Şafak yeter! Dayanamıyorum!" diye çığlık attım. Ama o vakumladığı klitorisimi sağa sola oynatmakla meşguldü...

Boğuk sesiyle zonklayan kulaklarımla konuştuğunu duydum.

"Bir cezan vardı, hatırlatırım!" dedi ve klitorisime hafif bir diş darbesiyle belimi kavisletti. Yanaklarım ateş atar bir şekilde zonkluyordu...

Saçlarını avuçlanmış yalvarıyordum, "Şafak yeter!!" diye ama o daha çok dolanıyordu diliyle.

Ben inlemeyle karışık çığlıklar atarken bir anda yükseldi ve

dili aniden sağ göğsümün ucunu buldu. Küçük dil darbeleriyle döverken göğüs ucumu, sağ elinin parmaklarıyla kadınlığımı okşuyordu. Artık tamamen saçlarına yapışmış, kafamı geriye atarak sonumu bekliyordum.

Artık duyamaz ve göremez olmuştum, sesi sanki çok uzaklardan geliyordu, "Bebeğim çok güzelsin..." diyordu boğuk boğuk.

Saçlarını öyle çok çekiştiriyordum ki parmak aralarıma düşüyordu kopan saçları ama onda zerre oynama yoktu...

Parmakları aşağı yukarı hareketini, bir bastırıp bir gevşetme hareketine döndürmüştü. Sonra bir anda tekrar yükselerek hızlı titreşimlere dönünce, kontrol edemediğim çığlıklarım yankılandı odada...

Sona geliyordum sevdiğim adamın ismini haykırırken...

Bir anda zonklamaya başladı kadınlığım ve rahatlamaya döndü inlemelerim. İçimden çok az ama ılık bir su geldi sanki.

Boşaldığımı anlayınca hassaslaşan klitorisimden çekti parmaklarını...

Nefes nefese sakinleşmeye çalışırken ben, o hâlâ göğüslerimde dolanıyordu hırıltıyla.

Yanaklarımın kızardığına emindim. Bacaklarımın arasında dizlerinin üzerinde durup, beni zevkle izlemeye başladı. Tutulmuştum, nefes nefeseydim ve sanki bir avcının altında titreyen bir avdan ibarettim.

Bir süre beni izledi gözleri gözlerimde. Dizlerim dahi titriyor, çıplak tenim üşüyordu. Onun için süzülen tenim miydi beni ayaklandıran bilmiyorum ama bir anda kalkıp dudaklarını emmeye başladım. Ellerim tamamen boynuna dolanmışken hızla emiyordum dudaklarını. Bunu yaptığımda gülüşle karışık bir inilti verdi dudaklarıma. Ardından bel oyuntumdaki ellerini kalçama indirdi ve sıkarak avuçlamaya başladı. Bu beni hepten inletmişti.

Kalçalarımı avuçlayıp bedenimi kendisine bastırdığında kasıklarım sızlıyor, sanki tenim dağlanıyordu.

Kontrolü Şafak'a bıraktığımda ritmik hareketlerle kasıklarımı erkekliğine bastırıyor ve çekiyordu.

Artık içimden tek bir benliğin sesi geliyordu ve tüm bu hareketler onu sadece daha da tahrik ediyordu...

Boynundaki ellerimi pantolonunun düğmesine indirip açtım. Fermuarını indirmiştim ki boğuk ama ikaz eder bir sesle konuştu.

"Şşşşt! Daha erken... Yapmayalım."

İçimden çıkan ve asla tanıyamadığım o kadın dudaklarımı ele geçirdi.

"Sadece dokunacağım." dedim tahrik edici bir fısıltıyla.

Gözlerinden anlık bir şaşkınlık geçti fakat sonra yerini hazza ve ihtirasa bıraktı.

Ensemden tuttu ve dudaklarımı dudaklarına çekip, hırsla emmeye başladı. Boynumu sadece tek eliyle tutmuş, başımı dudakları dudaklarımda nereyi istiyorsa onun için yönlendiriyordu. Pantolonunu hızla çıkarıp bir kenara fırlattı.

Beni kendisine tamamen çekip fazlasıyla sertleşmiş, iç çamaşırının altındaki erkekliğine yasladı. Kasıklarımda derimi zonklatan bir sertlik hissediyordum.

Ellerimi tuttu sonra... İç çamaşırını üstten açıp ellerimi aletine yerleştirdi. Öpüşüyorken kapalı olan gözlerim bir anda açıldı. İlk defa bir erkeğin penisine dokunuyordum. Çok sert ama dışı sıcak ve derisi yumuşaktı. Pürüzsüz gibiydi, elimin altında belirgin olan damarlar hariç. Aşırı cesaretimde biraz utanç peyda olmuştu. Bunu fark etti ve öpüşünün arasında güldüğünü duydum.

"Yapmayalım..." dedi dudak dudağayken.

Gülümsedim ve penisini alttan okşayarak, "Hayır, yapalım." dedim.

Hırıltıyla söylendi, "Ahh, umarım durabilirim!" dedi beni tekrar öperken.

Ellerimi kavrayıp aletine sardı ve ileri geri yönlendirmeye başladı. Ellerim erkekliğinin üzerinde kavramış bir şekilde ileri geri hareket ediyordu.

"Şafak..."

"Söyle bebeğim..." dedi boğuk bir sesle.

"Uzansan..." dedim mırıltıyla.

"Neden?" dedim yüzünü biraz uzaklaştırarak.

"Niye, ben üste çıkamaz mıyım?" dedim nazlanarak.

Sıkıntıyla bir nefes verdi ve kendini sırtüstü yatağa attı. Beni de kavrayıp karnına oturttu.

Yutkundu, "Kimseyi üstüme almadım kadın!" dedi.

Anlamayarak kaşlarımı çattım.

"Ne, nasıl yani?"

"Kontrol manyağıyım diyorum sana... Hiç kimsenin üstte olmasına izin vermedim." dedi kendini kasarak.

Bu beni eğlendirmiş olacak ki saçlarımı sağımda toplayıp, "İnanır mısın yüzbaşı... Ben de kimseyi altıma almadım... Ama işte her şeyin bir ilki var!" dedim cilveyle.

Kahkaha attı omuzları sarsılarak. Kahkahaları duvarlarda yankılanıyordu... Ne de güzel gamzeleri vardı...

Gamzelerini öptüm dayanamadım, sonra ısırdım.

Boynuna indim, sonra derin derin çekerken kokusunu içime, emmeye başladım. Beni ısırmalarının acısını çıkardım ısırarak. Ama 'ah' bile demedi. O sırada kalçalarımı avuçlayıp sıkmakla meşguldü. Benim öpüşlerim köprücük kemiğinde dolanırken, sertleşmiş penisini kadınlığıma sürttürdü.

Ellerimle avuçlarken göğsünü, dilimle geziniyordum kaslarında. Şu an bir akışkan çikolata eksik sadece diye düşünüyordum. O an anladım ki *Şehvetli* her yeri ele geçirmiş...

Karnına indiğimde elimin altındaki kaslarının sertleştiğini hissettim. Başımı bir anda kasıklarına indirip erkekliğini kavradım ve dilimle bir tur ucunda döndüm.

Bunu yapmamla başımı yüzüne doğru kendine çekip, "Ahh! Zeynep bunu yapma!" dedi.

Yüzümü iyice yüzüne yaklaştırıp kısık sesle şımardım.

"Niye... Sen benim değil misin??"

Yutkundu. "Seninim..." dedi.

Büyük bir hazla gülümsedim.

Dudaklarımı yaladım ve fısıldadım, "Evet! Benimsin..." deyip saçlarım karnını yalarken tekrar kasıklarına indim.

İki elimle kavradığım aletinin ucunu ağzıma alıp emerken inlemesini duydum. Ardından penisinde dilimi boylu boyunca gezdirdim. Ellerimle ileri geri giderken, ağzımla ucuna ufak vakumlar bırakıyordum.

Elimin altındaki aleti iyice şişmiş ve sertleşmişti. Bu kadar büyük bir şeyin içime girdiğini düşünemiyordum.

İçime girdiğini düşünemediğim aletini ağzıma aldım ve neredeyse boğazıma kadar giderken Şafak'ın küfrünü duydum.

"Hassiktir! Ahh!" diye bağırdı.

Bu beni iyice cesaretlendirmişti.

Zevkle gülerek ağzımda ileri geri yaptırmaya başladım.

Bu sefer altımda kıvranan oydu...

Ben ağzıma sokup çıkarırken penisini, her çıkarmaya yakın ucunda dilimi gezdiriyordum.

Şafak'ın boğuk söylenmelerini duyuyordum.

"Sen bunu nereden biliyorsun?! Ahh, Zeynep!!"

Artık tamamen ıslanmış penisini boğazıma kadar yollayıp salıyordum. Başım kasıklarında bir yükselip bir inerken saçlarım dökülüyordu karnına ve bacaklarına...

Saçlarımı sol omzuma topladı ve ben penisini ağzıma alırken beni izlemeye başladı. Soluk soluğa nefes almalarını duyuyordum.

"Ahh, Zeynep..." derken artık kalçası yükselmeye başlamış ve kendisi gönderiyordu aletini ağzıma. Ellerim penisini kavramış bir şekilde her uca gelişimde lolipop emermiş gibi ses çıkarıyordum.

"Ahh! Bebeğim çıldırmak üzereyim! Daha hızlı yap!"

Onun da yönlendirmesiyle hızlanmıştım. Aletini sıkı sıkıya saran dudaklarım artık hiç boşluğa kavuşmuyordu.

Tıpkı o da benim gibi adımı sayıklıyordu...

"Aferin benim kızıma... Off, çok iyisin bebeğim... Ahh!" derken başımın arkasındaki elinin ağırlığı artmıştı. Ritimle giderken ağzımın içinde, "Zeynep çekil artık! Geleceğim, hadi!" dedi.

Dinlemedim. Onu ağzımın içinde karşı koyamayacağı şekilde zevkin en doruklarına taşıdım.

"Geleceğim bebeğim, bırak şunu!" diye yalvardı.

İçimdeki Şehvetli'yle yeni tanışıyordu o da ben de...

Bırakmadım ve iyice boğazıma kadar aldım penisini... Daha sıkı sardım dudaklarımla. Başımı yönlendirmesine gerek bile kalmadan en hızlı ritimle gittim geldim kasıklarına doğru ve büyük bir haykırış koptu dudaklarından, "ZEYNEEP!" diye...

Boğazımdan aşağı bir şey aktı...

Yuttum mu? Offff! Yutmayaydım iyiydi...

Ağzımdan akan menisiyle dizlerimin üzerinde dikildim nefes nefese.

Sağ elimin tersiyle ağzımı silerken yüzünde büyük bir şaşkınlıkla bana bakıyordu, "Yuttun mu sen??" diye sanki zor konuşuyordu.

İçimdeki *Şehvetli* bütün benliğimi ele geçirmişti. İçeride büyük bir başarı elde etmiş gibi gururla ellerini yumruk yapmış,

sanki seyircilerine zaferinin selamını veriyordu. Yüzümde yarım ağız ukala bir gülüş verdirdi bana...

Dudaklarımı yaladım sonra gözlerinin içine bakarak.

Bana hayranlıkla bakarak, "Sen... Sen mükemmelsin Zeynep! Sen benim hayatımda tanıdığım en muhteşem kadınsın!" dedi.

Bana âşık olmuştu ve bu bir sel misali gözlerinden akıyor, tüm bakışlarında soluksuz belli oluyordu.

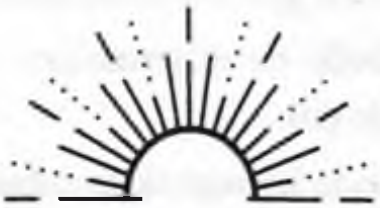
Başımı saldım sonra göğsüne. İkimiz de nefes nefeseydik.

Nasıl uykuya daldığımı hatırlamıyorum. Ama çırılçıplak yattık o gece...

Ben üstündeydim. Sol kulağımla dinliyordum kalp atışlarını... Nefes nefese kalkıyordu göğsü...

Saçlarımda dolanıyordu parmakları...

Yeni bir benliğimi keşfettiğim o gece, hiç yatmadığım kadar rahat yattım göğsünde...

8 TEMMUZ 2018 PAZAR
SAPANCA / SAKARYA

Sabah kuş sesleri ile uyandım yine. Beni bütün gece üstünden indirmemişti. Yüzümü uyurken yüzüne çevirmiş izliyordu. Gözlerimi yüzüne açınca gülümsedim.

"Günaydın Zeynep'im..." dedi tebessümle.

"Günaydın..." dedim yanağına bir öpücük kondurarak.

"Rahat uyudun mu?" dedi.

Üstümüze baktım o an, hâlâ ikimiz de çıplaktık. Benim zaten giyebileceğim bir iç çamaşırı bırakmamıştı ama kendisi de iç çamaşırını giymemişti.

Yüzüne döndüm sonra, "Evet... Kesinlikle bir yatağa alternatif olabilirsin." dedim gülerken.

Alnıma bir öpücük koydu. Sonra üstümüzdeki pikeyi omzuma kadar çekip storları açtı kumandayla.

"Banyo yapalım." dedi.

Başımla onayladım ki telefonu çaldı. Komodine uzanınca suratı düştü.

"Ben konuşup geliyorum hemen." deyip iç çamaşırını giydi hızlıca.

Çıkalı 20 saniye olmadı ki merakıma yenik düştüm. Pikeyi üstüme dolayıp kapıya gittim. Kapıyı zaten aralık bırakmıştı.

Sinirle çok sert tıslayarak konuşuyordu.

"Seni de ecdadını da sikerim lan!"

Karşı taraf ne dediyse cevap verdi. "Çık, çık karşıma... Zevkle sikeceğim seni!" *Kimi Zeynep?*

Ben kim olduğunu düşünürken, o devam etti. "Bu kadar yakınıma geldiysen, eceline gelmişsin demektir!" dedi sinirle.

Düşmanı vardı. Belki de düşmanları... Ama her kimse, çok yakındaydılar. Hem de çok...

Bunu onun telefonda konuştuklarından değil, şu an karşımda ve camekânın arkasında gördüğüm şeyden anlıyordum...

Elimin altında, göğsümün üzerinde tuttuğum beyaz çarşafı sıktım. Suratımı muhtemelen bir vahşet ifadesi sarmıştı. Ben kan görmüştüm, ölüm görmüştüm. Kesik, yarık, kırık görmüştüm.

Ama hiç canlı canlı kesilmiş bir baş görmemiştim...

Bembeyaz kesilmiş bir yüz... Yarı açık ve kaymış gözler...

Yana yayılmış ve dudaklarından yarım şekilde dışa çıkmış bir dil...

Kesildiği boyun kısmı pıhtı tutmuş ve kan akmayı keseli muhtemelen çok olmuştu...

Sanki tam da bana bakıyormuş gibiydi karşımda...

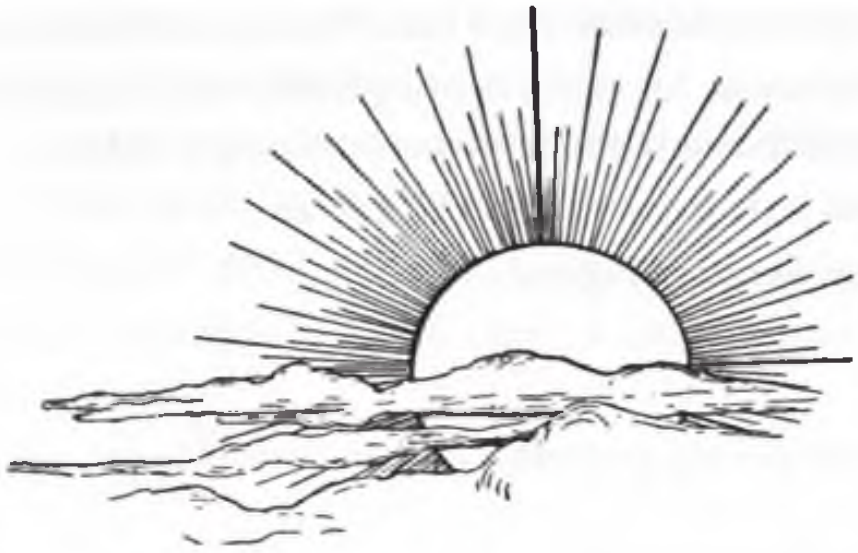
Çimenlerin üzerine yüzü bana bakacak şekilde fırlatılmıştı...

Kulaklarıma bir çığlık doldu göldeki bütün kuşları havalandıran. Sevdiğim adamın ismini anan bir çığlık doldu...

Boğaz yırtılırcasına çıkan bir çığlıktı...

Benim kendi çığlığımdı...

12. BÖLÜM

"MEEERT!" diye çığlık attığım gibi yanımda endişeyle belirip, bana bakıp gözlerini ellerini vücudumda gezdirdi.

"İyi misin?" diye soruyordu endişeyle solurken.

Bense karşımdaki şeyin ne olduğunu algılamaya çalışan bir şekilde camdan dışarı bakıyordum. Telefondaki her kimse kahkaha atıyordu. Attığı kahkaha yatak odamızı dolduruyordu...

Bayağı eğlenmişti muhtemelen...

Telefondan sesini benim bile duyduğum kahkahaların arasında konuşuyordu.

"Güzel kızmış... Güzel yüzünü vücudundan ayırmak istemem."

Telefondaki her kimse, beni daha önceden görmüştü.

Bahçedeki 'kafa' biz storları açarken orada olmadığına göre ben kapıyı dinlerken bırakılmıştı ve muhtemelen bu sırada beni görmüştü...

Tabii telefondaki aynı kişiyse...

Ben kilitlenmiş bahçeye bakıyordum.

Şafak başını benim baktığım yere çevirdi. Sinirle çenesi seğirirken, "Korkma Zeynep..." deyip, vücuduyla gördüğüm şeyi kapatacak şekilde önüme geçti, sonra elleriyle yanaklarımı

avuçlayıp, "Ben halledeceğim... Hadi sen banyoya gir..." dedi.

Gözlerimi kırpıştırıp şaşkınlıkla yüzüne baktım. Gördüğünden neden hiç etkilenmiyordu. Vahşet hiç mi midesini bulandırmıyordu!?

Bu görüntüye karşı kusmadığım için kendime sağlam bünyeli bir kız diyebilirdim belki ama onun hiç etkilenmemesi ve bu görüntüye karşı tek hissettiği duygunun çenesini seğirtecek bir sinir olması, benim anlayamadığım bir şeydi. Ve beni hepten şaşırtıyordu...

"Zeynep banyoya git!" dedi bu sefer emreder bir şekilde.

Ben neye bakıyorum... Bu adam bana banyo diyor?!

Dün gece aklıma geldiği için banyo yapmalıyım diye kendimi ikna ettim. Hafif bir baş hareketiyle onu onayladım.

Korkmuş ve sarsak adımlarımla banyoya ilerledim. Banyodayken telefonda neredeyse bağıran sesini duydum, "Ne işiniz varsa bırakın, buraya gelin Tuğrul!" dedi sinirle. Tek bir cümleden sonra kapandı telefon.

Suyun altına nasıl girdiğimi, nasıl çıktığımı bilmiyordum...

Üstümü giyinmek için yatak odasına girdim.

Bahçe boştu... Ne yapmıştı? Ne yapılır ki kesik bir başla?

Buzdolabına koymuştur belki Zeynep? Alışığa benziyor...

İçimdeki buzdolabına bakma dürtüsünü bastırıp, dolaba yerleştirdiğim birkaç parça kıyafetten giyebileceğim bir tişört ve pantolon çıkardım.

Ben üstümü giyinirken, Şafak da çok hızlı bir duş alıp çıktı. Saçlarını bile kurutmamıştı.

Kapı çaldı sonra, açmadan önce bana döndü.

"Zeynep korkma, tanıdığım birileri geldi, muhabbeti seni sıkabilir... Sen burada kal sevgilim..." dedi konuşmasının sonunda ellerini yanaklarıma koyup.

Hafif bir baş sallamakla onayladım.

İçeriden seslerini duydum, muhtemelen iki kişi gelmişti, "Geçin." deyip içeri aldı onları.

İçerideki sesleri dinlemeye başladım can kulağıyla.

Bir erkek sesi, "Lolan'ı takip ediyorduk, tam vurgunu yapacaktık ki izini kaybettik..." dedi.

Şafak sinirle, "Buranın güvenlik çemberini nasıl deldi, siz bana onu söyleyin!" diye bağırdı.

Bir kadın sesi duyuldu, bilmiş bir şekilde konuşuyordu, "Aslında bu çemberi o delmedi, sen deldin! Cuma saat 18.00'de ormanlık alanda biri girip çıkabilir, sinyal vericileri kapatın dedin, ormanlık alandakileri kapattık. Ardından saat 21.00'de sistemleri tekrar devreye soktuk. Ama her kapatıp açmamızda sadece radyofrekans sinyali olduğu için ilk 24 saat sinyalde sapmalar oluyor!" dedi.

Cuma 18.00 benim evi terk edip çıktığım an... Kendimi suçlu hissetmeli miyim?

Sanırım daha hislerim yerine gelemedi...

Erkek olan konuştu. "Muhtemelen o aralıkta girdiyse... Bence sistemleri burada da kameralı sisteme ve elektromanyetik dalgaya döndürelim. Alan çok geniş ama daraltıp elektromanyetik tel çekebiliriz. Demek ki burayı da biliyorlar ya da takip etmişler!" dedi.

Şafak sinirle bir şeye çarptı, "Sikerim lan böyle işi!" diye bağırdı.

Ardından sakinleşmiş olacak ki devam etti. "Ben takip edilmiş olamam! Faik'in kafasını atmışlar bahçeye, demek ki ismimizi vermiş!"

Kadının sesi duyuldu. "Bahçeye mi atmış? E senin ismini verdiyse, diğerleri de öğrenilmiştir!"

Şafak, "Biz hallederiz! Bilen herkesi de bildiklerini de sileriz!! Siz sizdeki işi yapın!" dedi.

Erkek olan, "Muhbirimizi hakladılarsa Samet'i oradan çek-

memiz lazım... Onu da bulmaları an meselesi!" dedi. Şafak sinirle tısladı. "Onu da ben mi düşüneyim amına koyayım, siz ne bok ediyorsunuz??"

Kadının sesi geldi. "Çok mu sonra gördün peki bıraktığı şeyi?"

"Yok, çok sonra görmedim... Telefon çalınca salona geçtim, muhtemelen izliyordu beni uzaktan... Ben salondayken yatak odasının camının önüne bırakılmıştı."

Diğer adamın sesi duyuldu. "E sen hemen peşine düşseydin, yakalardın çok rahat? Neden düşmedin?"

Şafak bıkkınca ve sinirli konuştu. "Düşemedim Tuğrul! Biri vardı evde tek bırakmayacağım! Ben onların peşine düşünce eve pusu atıp atmayacaklarını bilemezdim!!"

Tuğrul ve kadın aynı anda, "Biri mi?" diyerek şaşırdı.

Ardından kadın olan sessizce tıslayarak konuştu.

"Sakın evde biri varken bizi buraya çağırdığını söyleme! Manchester-Juventus maçını konuşmuyoruz burada!!" dedi.

Şafak sinirle, "Seren saçmalama, burası onun da evi! Onun güvenliği, benim güvenliğim! Siz de o güvenliği sağlamakla mesulsunüz!" dedi.

Seren? Ne kadar çok Seren var bu ara?

Seren, "İnşallah bu güvenlik çemberinin delinmesi ile o birinin alakası yoktur! Ya da adam senin dibine kadar girmişken fark edememenin o biriyle alakası yoktur!" dedi sinirle hızlı hızlı.

Sen kimsin Seren ya?? Sana ne oluyor??

"Seren işine bak! Muhbirleriniz isim vermese hiçbir şey olmazdı!! Adamlar benim işim! Değişsin o zaman şu sistemler, kameralı mı ne bok ediyorsanız edin!! Girişi takılmadı, tamam ama çıkışı nasıl takılmaz??"

Tuğrul, "Çıkışı takıldı abi! Sen bizi arar aramaz çıkışı takıldı... Anında tabanları yağlamış yani... Çıkışı bir anlam ifade etmiyor, girişi önemliydi..." dedi.

Şafak sıkıntıyla nefes verdi. "Tekrar bakın şunlara, çıkışta yakın merkezî yerlerde MOBESE filan hepsini araştırın, tekrar Fransa'ya kaçmadan Türkiye'deyken bulalım!" dedi. Sonra devam etti, "Siz halledin, ben bir içeriye bakacağım..." deyince yatağa oturdum hemen.

Önüme bakmaya başladım.

Kapıyı açtı. "Zeynep'im, gel kahvaltı yapalım."

"İştahım yok..." dedim.

"Tamam, gel bir kahve iç o zaman..." dedi.

Başımla onaylayıp içeriye geçtim.

İçeriye geçmemle Tuğrul'un da Seren'in de başı bana döndü ve neredeyse tüm hareketlerime bakıyorlarmış gibi hissediyordum.

Ben Şafak'la kahve yaparken; Seren, Tuğrul'la bilgisayarda bir şeyler yapıyorlardı. Seren'in sesi duyuldu sonra, "Şafak bana da kahve yapar mısın?" dedi.

Oldu gülüm, başka??

Kendine gel Zeynep...

Altı üstü kahve ve misafir o...

Şafak ona da kahve yaptı.

Ben neden bu kahveyi Şafak'ın kafasından aşağı dökmek istiyorum?

Kahvemi alıp tedirgin de olsam verandaya çıktım.

Göle bakmaya başladım.

Ben çıkarken bilgisayara bakmak için Şafak, Seren'le Tuğrul'un yanına oturmuştu. Elimde kahvem, gölü izliyordum. Hiçbir şey düşünemiyordum. Korkmam gerekiyor muydu?

Neden adam beni de telefonda başımı kesmekle tehdit etmişken ben korkmuyordum?

Şoktan Zeynepciğim!

Muhbir? Nerenin muhbiri, kimin muhbiri? diye düşünüyordum korkmaktan ziyade...

Yanımda beliren Tuğrul'a baktım bir anda, "Rahatsız etmiyorum inşallah?" dedi.

"Yoo..." deyip başımı salladım.

Yalnız Zeynepciğim bu buraya geldiğine göre içeride Seren ve Şafak yalnız... Haberin olsun!!

"Adın ne?" diye sordu Tuğrul.

"Zeynep." dedim.

"Ben de Tuğrul." dedi adam gözlerini kısarak.

Senin de onun adını sorman gerekiyordu Zeynep!

"Memnun oldum Tuğrul!" dedim gülerek.

Ama o başını sallamakla yetindi. Nefes vererek bana döndü, "Ne zamandır Şafak'ı tanıyorsun?" diye sordu.

Anlık bir kaş çatmasından sonra cevapladım.

"Doğduğumdan beri..." dedim anlamlandıramayarak.

Tuğrul, "Nasıl yani?" dedi ki Şafak'ın sesi duyuldu, "Ne yapıyorsun Tuğrul?! Sevgilim o benim, defol git, sorgulamanı başka yerde yap!" diye çıkıştı sinirle.

"Sakin ol abi... Meslek hastalığı, yapacak bir şey yok!" dedi adam.

Bu nasıl bir kafa Zeynep? Herkes birbirinden şüphe ediyor sanki!

"Geç içeri, Seren'in sana ihtiyacı varmış!" dedi kışkışlar gibi.

Bana döndü sonra sıkıntıyla nefes vererek, "Zeynep iyi misin?" dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım, "İyiyim... Sorun yok." dedim.

Bu sırada telefonum çaldı. Duru arıyordu, açtım.

"Alo?"

"Zeynep, Ekrem 'Zeynep sizde mi gerçekten?' diye sormaya başladı, haberin olsun!" dedi tıslayarak.

"Tamam gelirim, iki saate geçerim eve..." dedim düz bir sesle.

"Tamam hadi, idarenin son saflarındayım... Ekrem omuzlamadan bu safları yetişiver!" dedi aceleyle.

Telefonu kapatıp masanın üzerine koydum. Tekrar gölü izlemeye başladım.

Şafak'ın sesini duydum sonra, "Şimdi çıkarız hemen! Az biraz işleri kalmış..." dedi yumuşakça.

Boynum ağrıyordu, elimi attım, daha da acıyınca minik bir çığlık attım.

Şafak başını önüne eğip, "Zeynep..." dedi.

"Efendim?"

"Kalktığından beri aynaya bakmadın sanırım... İstersen çıkmadan önce bir bak?"

Kaşlarımı çatıp gözlerimi kırpıştırdım. Ne demek istiyordu? Bir şey mi var üstümde? Bunu mu ima ediyor?? Gözlerimi gezdirdim üstümde.

Hiçbir şey söylemeyip, oturduğu yerde önüne, dizlerine bakıyordu.

Usulca kalkıp banyoya gittim. Banyodaki boy aynasına baktım. Bakmaz olaydım...

Ben de diyorum ki odadan çıktığımda Seren'le Tuğrul bana niye öyle bakıyor?!

Şafak da sanki üzerime çorba dökülmüş gibi istersen 'Aynaya bir bak.' demiyor mu?! Bu adam niye bu kadar rahat?!

Boynum, çenem diş izleriyle doluydu. Vakumladığı noktalar kan toplamıştı. Merakla tişörtümü çıkardım, bütün gerdanım, kan toplamıştı... Yutkundum.

Asıl merak ettiğim yere bakmak için sütyenimi çıkardım. Yumduğum gözlerimi açıp göğüslerime baktım...

Al!! Bak şimdi, gitti gül gibi göğüslerin Zeynep!

Kıpkırmızı olmuştu kan topladığı yerler... Diş izleri... Her yer sanki *'Hadi saat yapayım.'* demiş gibi mühürlenmişti...

Abartmış!

Göğüslerim hep diş izi doluydu.

Aceleyle banyo yaparken üstüme bile bakmamıştım.

Yatak odasına bir ayna mı alsan Zeynep?? Görür görmez sen de onu morartırsın ama zokayla!

Peki bunlar olurken aklın neredeydi Zeynep!!

Normal bir zamanda şu görüntü için Şafak'ın ağzına ederdim! Ama şu an hiç normal bir zamanda değilmişiz gibi geliyordu bana...

Ben aynadan içler acısı hâlimi izlerken, dışarıdan Seren'le Tuğrul'un evden çıkma sesleri geldi. Kısa ve düz bir sesle vedalaştıktan sonra kapı sesi geldi. Ardından Şafak banyo kapısına tıkladı.

"Zeynep?"

"Şimdi çıkıyorum..."

Hızlıca üstümü giyindim. Ardından banyodan çıktığımda elleri cebinde koltuğun arkasına yaslanmış, bana bakıyordu. Bir şeyler dememi bekliyordu ama neyle ilgili? Sabah olanla mı alakalı, vücudumdaki imzalarıyla mı ilgili bir şey dememi bekliyordu, bilmiyorum...

"Ben kahve bardaklarını yıkayayım, hemen çıkarız..." deyip tezgâhtaki bardakları elimle yıkamaya başladım.

Arkama geldi ve usulca karnıma sarıldı. "Bir şeyler de Zeynep'im..."

"Ne demem lazım ki?"

"Kız bana!" dedi kulağıma doğru.

"Neden?" dedim şaşırarak yüzümü ona döndüm.

"Sen benim yanımdayken piçin biri dibine kadar sokulduğu için Zeynep!" dedi acıyla.

"Bir şey yok, iyiyiz işte... Kim bilmiyorum ama beni seni üzdüğü kadar üzemedi..." dedim yumuşak bir tonla.

Saçlarıma bir öpücük koydu.

Ama çenesinin kasılı olduğunu sadece saçlı derime temasından bile anlayabiliyordum.

Ellerimi kuruladım. "Hazırım. Hemen çıkalım bizimkiler sorun çıkarmadan, hadi!" dedim aceleyle. İsteksizce başını salladı.

Çantamdan fondötenimi çıkardım. Sadece görünürdeki kızarıklıkları ve morlukları kapattım.

Arabaya giderken hızlıca etrafı kolaçan ettiğini gördüm anlık da olsa... Hızla ben arabaya yerleştikten sonra arabaya bindi.

Ana yola girince bana bakmadan konuştu.

"Zeynep biraz hızlı sürmek zorundayım, korkma, tamam mı?"

Hiçbir şey demedim. Hızla gidişi beni ürkütmesin diye dizlerime baktım.

Yolda aklıma düşen şeyin korkusuyla konuştum.

"Ya Tuzla'ya da biri sana zarar vermeye gelirse?"

Şefkatle bana bakıp tebessüm etti, "Bana zarar veremezler Zeynep'im..." dedi.

Sonra devam etti. "Benim tek korkum sizsiniz... Ama korkma, orayı koruyan bunlardan daha tecrübeli..." dedi cümlesinin sonundaki sinirlenmişti biraz.

"Kim ki?" dedim anlık merakıma yenik düşerek.

Cevap vermedi.

Devam ettim. "Ben evinde kamera görmedim?" dedim.

"Evde değil... Evin belli bir çemberi var, o noktadan itibaren yaklaşan her kimse kontrol altında..." dedi.

Sonra bana dönüp ekledi. "İki ev de korunuyor, merak etme... Sen bunları düşünme."

İki ev mi? Bizim ev de mi??

Sonra aklıma geldi, "Selim abi mi?" dedim.

Bir şey demedi...

Sen ne kirli çıkısın Selim abi yaa!!

Çok hızlı geldiğimiz evimizin önünde başını bana döndürdü arabanın içinde.

"Sen in Zeynep!"

Başımla hafif onayladım, elim kapının kulpuna gitti ki sol kolumu tuttu. Kolumu tutunca başımı çevirdim ona, "Gel buraya..." deyip sol elini başımın arkasına attı.

Evin önündeyiz, inşallah öpüşmez, diye düşünürken ben; başımın üzerine eğilip alnımdan öptü. Ardından nefesi yüzümde, "Zeynep. Seni seviyorum..." dedi.

Yarım gülümserken, "Ben de seni..." diye mırıldandım.

Başını salladı sonra onaylar gibi. Arabadan inmem gerektiğini düşündüm ve yavaşça indim.

Ben bahçe kapısını açmıştım ki arkamdan arabanın fırlayıp gittiğini duydum.

Başımı çevirip ardından baktım... Sanırım eve girene kadar beni izlemesine alışmıştım...

Usulca evin kapısını açtım. Annem mutfaktan kafasını çıkartıp baktı.

"Günaydın anne." dedim.

"Günaydın kızım, kahvaltı yaptın mı?"

"Yapmadım, siz?"

"Biz yaptık ailecek Hediye teyzenlerin bahçesinde, babanlar filan hep bir... Tekrar çay demleyeyim mi sana?"

"Yok anne, sallama çay içerim ben..."

Birkaç şey alıp mutfaktaki masaya oturdum. Duru'ya da eve geldiğimi mesaj attım ki safları salsın diye...

Annem, "Duru'yla mıydın?" diye sordu.

"Hmm..." dedim.

Sonra fısıldayarak, "Ya aslında ben Duru'yu çok istemiştim... Ama abinin sevgilisi var galiba. Neyse kısmet değilmiş..." dedi üzgünce.

Şaşkınca anneme baktım.

Söylesem mi?? Yok yok, senin üstüne vazife değil...

"Nereden anladın abimin sevgilisi olduğunu?" dedim sakince.

"Geçen odasına tatlı götürüyordum, akşam kapıdan duydum, çok samimice bir şeyler söylüyordu... Demeyeyim şimdi öpmeli möpmeli filan... Sevgilice şeyler... Ahlakın bozulmasın!"

Anne ben yalamalı emmeli filan bir şeyler biliyorum ama... Tabii bozulmasın aynen, geriye dönüş yaşamayalım...

"Hmm, ne güzel işte bak, evlendirirsin de oğlunu yakında..." dedim umursamazca. "Evlendireyim tabii, geldi 30 yaşına! Evleneceğim desin yeter ki... Tek ben böyle değilim ki bak, Hediye teyzen de Şafak'ı evlendiriyormuş!!"

"Ögh... öööö... öghhhhöö... öghhööö!!!" Çay boğazımda kalmıştı ve burnumdan geri çıkmıştı.

"İyi misin kızım, tövbee!!" deyip annem sırtıma vurmaya başladı.

Soluk soluğa sordum, "Ne?? Kiminle??" dedim sesimdeki endişeyi saklayamadan.

Annem gözlerini kıstı. "Sana ne oluyor kızım!! Ben anlamıştım zaten, senin gönlün var değil mi Şafak'ta! Olmaz o iş kızım... Sevgilisi varmış oğlanın!"

Söylesem mi?? Yok yok, sinir oldum, bırak, en son şoku annem yaşasın...

"Tamam anne, sen öyle diyorsan öyledir... Hediye teyze mi dedi?" dedim takmaz bir şekilde. "Evet. Hediye dedi. Ben 'Ekrem'in sevgilisi var, inşallah bu sefer mürüvvetini göreceğim.' dedim; o da, 'Şafak'ın da var, nasip olursa...' dedi."

"Hmm, söyledi mi kim olduğunu?" dedim bıyık altından gülerek.

"Yok ama çok beğenmiş Hediye. Ben de merak ettim aslında, adı sanı ne diye sordum. Tanımazsın dedi. Şafak sevip de anasına kadar tanıştırmışsa kesin güzel kızdır..." diye hayıflandı annem.

Kayınvalideciğim yaa... Beni korumak için anneme yalan sıkmış... Seni minnoş seni, bu yaştan sonra sen bizim için yalan mı söyledin...

Anneme de aşk olsun! Benim Şafak'ta gönlüm olduğunu söyleyip, ardından sevgilisi olan kızı yanımda güzel diye övüyor!!

Güzelse güzel bana niye diyorsun!!

Tebrik ediyorum Zeynep...

Tarihe kendi kendini kıskanmış ilk kadın olarak geçeceksin!!

Şafak'tan ayrılalı dakikalar olmuştu ama ben annemle adı geçince bile hemen onu özlediğimi fark etmiştim. Ne kadar alışırsam, onsuzluk o kadar zor geliyordu... Hayatımı artık onsuz geçiremezdim.

Her şeyiyle aklıma kazınmıştı. Parlayan iri elmacık kemikleri... Derin, hafif çekik, kahverengi gözleri... Kalın ve şekilli dudakları... Saçları... Dün ellerime doladığım saçları...

Ellerime baktım sonra gülerek, sanki çekiştirince elime gelen saç telleri hâlâ oradaymış gibi...

Dudaklarımı ısırdım sonra gülümsememe engel olamadan... Hâlâ tadı vardı sanki orada... Vücudunda gezindiğim aklıma gelince yüzümdeki tebessüm iyice arttı... Sadece dokunarak böyle duygular bırakan bir orgazm yaşadıysak, tek vücut olarak yaşadığımızı hayal edemiyordum... İstiyordum...

Tamamen benim olsun istiyordum. Ve artık onu hayal etmeye başladığımı fark ettim. Şafak'la tek vücut olduğumuzu hayal ediyordum ve bu benim kalbimi hızla çarptırıp gülümsetiyordu...

Annem seslendi. "Zeynep! Zeeyneeep?!"

"Haa?!!" dedim bir anda ona dönüp.

"Neye gülüyorsun kızım??"

"Ha? Gülüyor muyum? Aklıma kızlarla ilgili bir şey geldi de komik, ona güldüm..." dedim yayık suratımı toplarken.

Arkamdan merdivenlerden ses geldi, ardından annem seslendi, "Oğlum çıkıyor musun?" dedi.

Abimin neşeli sesi geldi, "Bir arkadaşla buluşacağım anne, ooo, bizim evin anarşiği de gelmiş!" diye arkamdan gelip bir anda omuzlarımı sıktı.

Arkamı dönüp carladım. "Ne yapıyorsun abi yaa! Stres topun muyum ben senin!!"

Abim otuz iki diş, "Stresli değilim ki kızım... Gayet rahatım. Senin de omuzların ne hassasmış!" dedi.

Hassas... Doğru ya, omuzlarım fena... Belki de çok sıkmadı gerçekten...

Kuyruğu indirmedim tabii, "Bilemiyorum abi!! Değil omuzlarımı sıkmak, beni omuzlarında taşımanı öneririm! Malum gün gelir 'Beni öv... Öv beni Zeynep, öv!' diye gözümün içine bakabilirsin!" dedim bilmiş bilmiş.

Abim, Duru'yu kastettiğimi anlayıp çok fenasın bakışı attı bana.

Abim anneme doğru yürüyüp, "Ben çıkıyorum Sevgi sultan! Akşama ancak gelirim..." deyip annemi iki yanağından da öptü.

"Hadi, akşam görüşürüz güzellik!" deyip benden de makas alıp çıktı.

Yemeğimi bitirince ayağa kalktığımda annemin sesini duydum. "Zeynep, baban kiraz ağacı getirmiş. Dikelim mi birlikte bahçenin soluna?"

Gözlerimi kırpıştırıp sordum, "Ama dikim mevsimi değil ki? Bahar değil ki yanar fidan." dedim.

"Yok kızım, fidan değil, fidandan daha irice, büyür yani arkadaşı vermiş, kiraz bahçesi varmış, aşıladıklarından babana da vermiş."

Tamam deyip annemle birlikte bahçeye çıktım. Osman, Funda'yla eve dönüyordu. Funda arabadan inince, "Senin geldiğini duyunca ben de koştum geldim ama abim evde yokmuş, boşuna erken gelmişim." diye bağırdı.

Ne diyooon Funda!!

Funda'ya susması için kaş göz yaptım.

Pardon der gibi dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini açtı. Allah'tan annemin aklı kiraz ağacındaydı.

Anneme bakan Funda, "Ne yapıyorsunuz?" dedi.

Gülerek annemi gösterdim, "Sevgi sultan kiraz ağacı dikecekmiş, yardım edeceğim." dedim.

"Ha, ben de edeyim." deyip bahçe kapısından girdi.

Ağaç gerçekten fidan değildi... Biraz büyükçeydi.

Funda eliyle Osman'a gel gel yaptı.

Osman gelirken Funda bana, "Cano, salı AVM'ye gidelim mi? Tek başına alışveriş yapmak istemiyorum!" dedi kedi bakışlarıyla.

Kısaca tebessüm edip, "Gideriz." diyince bahçeden giren Osman'ı öptüm.

Osman anneme bakıp, "Sevgi sultan ne yapıyor?" diye sordu.

"Kiraz ağacı dikecekmiş, yerini ayarlıyor!" dedim gülerek.

Osman kaşlarını yaylandırıp gülerek, "E hadi madem!" deyip Funda'yla beni kollarıyla anneme yönlendirdi.

Ağaç ağırdı... Önce toprağı kazdık. Osman ağacı kaldırırken, annem kök torbasını çözdü. Hep birlikte yerleştirip, toprağa kavuşturduk.

Ben Osman'a yardım etmek için ağacın sapından tutuyordum. Osman da *'Yardım etmesen daha iyiydi Zeynep.'* der gibi bakıyordu bana arada.

Osman sonra kürekle ağacın köklerini örttü. Annem besme-

le çekip can suyunu verince hepimiz marifetimizi izlemeye başladık.

Bu ağaç da artık bizim gibi denizden gelen melteme kavuşacaktı... Daha yeni yeşillenmiş yerini yadırgayan yapraklarına baktım. Açık kahverengi dalları şeritliydi.

Hepimiz gülerek bakıyorduk kiraz ağacına.

Osman olmasa taşıyıp koymamız pek mümkün değildi bu ağacı.

Annem, Osman'a dönüp, "Sağ olasın Osman'ım, iyi ki gelmişsin!" dedi içtenlikle gülümseyip Osman'ın omzuna dokunurken.

Osman, "Ne demek Sevgi teyze. Çok güzel bir ağaç!" dedi ağaca bakarak.

Ben onlara dönüp ağaçla aralarına geçtim ve, "Bu ağacın adını *'Osman'* koyuyorum!" dedim parmağımla karar verdim der gibi yaparak.

Osman kahkaha attı ve gülerek baktı, "Bir dikili ağacım oldu desene." dedi gülerken ellerini beline koyup gözleriyle ağacını gösterirken.

Funda anneme döndü, "Sevgi sultan, ne zaman kiraz verecek peki?" diye sordu

Annem, "İki seneye verir kızım inşallah..." dedi Funda'ya.

Funda, Osman'a dönüp dudaklarını ısırıp göz kırparak, "İki seneye meyvelerini yiyeceğim aşkım!" dedi ve öpücük attı.

Annemin yanında bunu söyleyince, annem başka tarafa dönüp, "Tövbee..." diye kıs kıs gülmeye başladı.

Bu da abisi gibi Zeynep, yer zaman mekân takmadan aşna fişne yapıyor...

Gerçi sen de o meyveleri akışkan çikolatayla yemesini tavsiye edebilirsin bence!!

Malum sen de tecrübeli sayılırsın artık...

Ben ağacın kabuğunu okşayıp, "Yaa sen bize iki sene sonra meyve mi vereceksin." deyip gülerken temmuz meltemiyle ağacı izledim.

Ben ağacın bize iki sene sonra vereceği meyveleri düşünüyordum. Oysa hayat da bir ağaç gibiydi ve ben bunu hiç düşünmemiştim. Acı ve tatlı olmak üzere hayatın da meyveleri vardı.

İki sene sonra tam da bu ağaca bakacağım noktadaydım. İki sene göz açıp kapayıncaya kadar geçiyordu. İki sene yoktan var etmeye de varken yok olmaya da yetiyordu.

Kiraz ağacı...

Gece olmuştu... Benim aklım Şafak'ta kalmıştı ama mesaj atıp atmamak konusunda kararsızdım. En azından geç de olsa geleceğini bilirsem, içim rahat eder diye düşündüm.

Sıkıntıyla nefes verdim, yataktan doğrulup komodinin üzerindeki telefonu aldım.

ZEYNEP: "Gelecek misin sevgilim?"

Mesajı attıktan sonra telefon elimde gözlerimi odada gezdirip beklemeye başladım.

Dakikaların saatler gibi geçmesini ben Şafak'ı beklerken anlıyordum.

5 dakika sonra mesaj geldi, hemen açtım.

ŞAFAK: "Bu hafta gelmeyeceğim. Arama da sen beni. Ben müsait olursam ararım seni."

"Arama da sen beni." ne ya?!

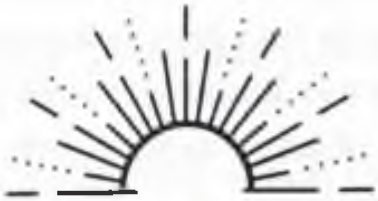
Öyle bir tembihlemiş ki ya yanlışlıkla arama tuşuna basarsam diye korkuyordum şu an...

Neden aramıyorum ki hem??

Zeynep onu bunu boş ver, adam bir hafta yokum diyor ya!!

Telefonu sinirle komodinin üzerine geri bıraktım. Bir hafta boyunca sesini dahi duyamayacaktım yine.

Telefona arkamı dönüp yastığımı kafamın altına çekerken, "Selam yalnızlık, ben geldim!" diye söylendim.

10 TEMMUZ 2018 SALI

"Sen daha üç hafta önce kaşını yarmadın mı Cenker?!" diye tek kaşımı kaldırdım sinirle sorarak.

"Evet hemşire abla ama bir daha düştüm..." dedi bacağındaki yarığı diktiğim 9 yaşındaki çocuk.

Annesi telaş ve endişeyle söylendi. "Sormayın hemşire hanım, evin arkasında bir duvar var, 'Oğlum oraya çıkma.' dedikçe çıkıyor!! Az buz da değil, 2 metre duvar! Geçen kafayı yardı, şimdi bacağı..." sonra oğluna dönüp, "Yeter anneciğim, vallahi artık dayanamıyorum!" dedi ağlayacak gibi olup.

Ben ayağına dikiş atarken, Cenker normalde bir çocuğun ağlayıp sızlaması gereken hareketler yerine büyük bir keyifle bizim bu hâlimizi izliyordu.

Yedinci dikişi de attım ve batikonu dikişlerin üzerinde biraz tamponlayıp yarayı kapatmaya başladım. Cenker, "Bu kadar mı? Daha dikiş atmayacak mısın?" diye sordu sanki mahzun bir ifadeyle.

Tek kaşımı kaldırdım yine, "Dikişlerini bir hafta sonra göreceğim Cenker, olur mu?" dedim.

Gülerek, "Oluurr!" deyince, bu çocuğun kendini kasıtlı yaraladığından kıllandım.

Annesine dönüp, "Annesi, bizi biraz dışarıda bekleyebilir misiniz?" diye rica ettim.

Annesi anlık olarak biraz şaşırsa da ardından, "Tamam." deyip onayladı.

Cenker'in yüzündeki endişeye baktım önce, ardından yanına oturdum.

"Hastaneleri çok mu seviyorsun Cenker?" dedim sanki yaşıtım biriyle konuşurmuş gibi.

"Hayır hatta hastane kokusu midemi bulandırır." dedi mahzunca.

"Peki neden kendini o duvardan atıyorsun?" dedim sesimdeki ciddiyet ve kızgınlıkla.

"Atmıyorum... Düşüyorum..." dedi başını öne eğmiş, üzgün bir şekilde.

"Düştüğün duvara 3 hafta sonra bir daha çıkmazsın! Hadi gene düştün diyelim, hastaneye gelip böyle gülmezsin. Şimdi bana kendini o duvardan neden attığını söyle! Yoksa seni biri mi atıyor? Biri atıyorsa hemen polis çağıralım?" dedim yapmacık bir telaşla.

Küçücük yüzünü bana döndü ve korkuyla kocaman açtı masmavi gözlerini, "Hayır, hayır hemşire abla, polisi arama! Ben..." dedi önüne dönerek.

"Söyle." dedim net bir şekilde.

"Ben atlıyorum..." dedi üzgünce önüne dönüp mırıldandı.

O kadar tatlı üzülüyordu ki sarılmamak için kendimi zor tutuyordum. Ama fire veremezdim bu sertlikten. Tamamen konuşmalıydık...

"Neden kendini duvardan atıyorsun söylersen, ben de anneme söylemem." dedim.

Yandan yüzüme baktı, yüzümde garanti aradı tüm masumluğuyla. Korkak ve utanmış bakıyordu...

Sonra önünde parmaklarıyla sertçe oynarken konuştu, "Ben... Ben annemi çok seviyorum.." dedi ağladı ağlayacaktı. Devam etti sonra. "Ben düşünce, bir yerim kanayınca benimle

ilgileniyor... Yoksa hep kardeşimle ilgileniyor..." Çok şaşırmış gibi yaparak, "Aaa, kardeşin mi vardı senin?! Ama annen hep 'Cenker' diyor, başka bir şey demiyor... Kardeşin olabileceğini hiç düşünemedim..." dedim.

Bana baktı gülümserken, "Evet, var, hem de 5 aydır." dedi şevkle.

O da kardeşini seviyordu ama annesini paylaşamıyordu. Anne merkezli bir yaşantıydı çünkü çocukluk. Cenker ise kendisi gibi annesini merkeze alan biriyle paylaşıyordu artık yörüngesini...

"Cenker, kardeşin annen bakmazsa beslenemez, bezi her yeri kokutur, o annene muhtaç... Biliyorum, sen de anneni istiyorsun ama anneni seviyorsan bu süreci annen için kolaylaştır... Böyle düşersen onu hepten yorarsın... Annenin yorulmasını istemeyiz, değil mi?" Başını öne eğip kızarmış yanaklarıyla, "Yorulmasın..." dedi.

"Bence de sen bir daha düşme, dikkat et, ben de annene senin aslında bilerek düştüğünü söylemeyeyim, anlaştık?" dedim elimi uzatarak.

"Tamam, atmayacağım bir daha kendimi." dedi kısık sesle elini uzatırken.

Tabii ki de annesinin hasta kayıttan telefonunu alarak annesine söyleyecektim. Cenker'den gizli bir şekilde asıl çözüme gitmelerini tavsiye etmem lazımdı... Bunu bir pedagoğa danışmanları için konuşacaktım. Bu sedye üzeri ufak bir ikna konuşmasıyla çözülebilecek bir problem değildi.

Benim uzmanlık alanım da değildi.

Yüzümü önüne mahzun bakan çocuğa çevirdim ve omuzlarından tutup kendime doğru döndürdüm. "Sana bir sır vereyim mi ben de Cenker..."

Çocuk hiçbir şey demeden gözlerini kocaman açtı.

Onun bu hâline gülümseyerek devam ettim. "Annen baban

bile olsa, eğer insanların seni sevmesini istiyorsan önce sen kendini seveceksin. Kendine saygı duymayana kimse saygı duymaz. İnsanlar sana ayna gibidir. Eğer sen kendini seversen, onların da sana değer verdiğini fark edeceksin. Asla unutma, bu bencillik değil, bu benmerkezciliktir! Arasında çok ince bir çizgi vardır. Eğer sen kendini atmak yerine kendinin ne kadar tatlı ve sevimli bir çocuk olduğunun farkında olsaydın, annenin seni sevdiğini görürdün ve işte bu benmerkezcilik olurdu. Ama sen umutsuzlukla kendi değerini fark edemediğin için kendini duvardan attın ve asıl bu yaptığın bencillikti. Benim sırrım, kendimi her zaman merkeze koymam Cenker. Ben varsam her şey değerli, ben sağlıklıysam herkes beni mutlu edebilir. Ben kendimi seviyorsam insanlar bana değer verir. Benim sırrım, benmerkezli olmam Cenker. Bence sen de bunu bir değerlendir..." dedim gülümseyerek.

Çocuk bana *'Artık uzayda yaşayacakmışız.'* demişim gibi bakıyordu...

O sedyede oturmuş söylediklerimi sindirirken tebessümle onu izledim ve annesini çağırdım. Annesine bakım rutinini anlattım, ardından da vedalaştım onlarla.

Hastaneden çıkınca Funda'yla buluştum. AVM'ye gittiğimizde mağaza mağaza dört dolandı.

"Babanın bütün parasını gömdün Funda mağazalara! Beni geçtin para harcamada, haberin olsun!"

Gözlerini devirdi. "Harcayacağım tabii, babamın parası... Kime verecekler başka?! Abimi sayma, onun zaten kendi parası var."

Funda aslında ilkokul öğretmenliği mezunuydu. Birkaç kez atama için başvurmuş ve çoğu öğretmenlik mezunu gibi atanamayınca 'Başlarım lan böyle işe.' deyip baba parası yiyerek hayatını yaşama safhasına geçmişti.

Aslında Şafak'ın en takdir ettiğim özelliği babasının ona bırakabileceği bir iş yeri ve birikimi olmasına rağmen para beklentisi olmadan asker olmasıydı.

Yaptığı işi para için değil, inandığı için yapıyordu.

Her ne kadar askerlik meslek olarak bakıldığında asla benim hazzetmediğim bir meslek olsa da işini sevdiği için yapan herkese hayrandım.

Gerçi Şafak'a başlı başına vurgundum ya, neyse...

Funda'nın Osman'a da gömlek almak istemesiyle bir erkek mağazasına girdik. O gömlek bakarken, ben de acaba Şafak'a da mı alsam diye bakınıyordum.

Bir anda İrem'i görünce afalladım.

"Zeynep, nasılsın?"

"Aa, İrem abla... İyiyim, sen?"

"Ben de iyiyim canım, Cengiz'e bir şeyler bakıyordum. Seni görünce selam vereyim dedim." dedi gülerek.

"İyi yapmışsın İrem abla, düğününden beri de görmemiştim seni, nasıl gidiyor evlilik?"

Başını sabır ister gibi sallayarak, "Evlilik sevgililik gibi olmuyormuş Zeynep, zor vallahi; yemek, çamaşır, bulaşık, ütü sanki hepsi bende." dedi şikayet ederek.

Oysa daha 2 aydır evlilerdi...

Gülümsemeye çalışarak, "Çek Cengiz abinin kulaklarını, yardım etsin sana." dedim.

"Ah canım... Ona da kıyamam ki adam hırsızıyla ayyaşıyla uğraşıyor." dedi üzgünce.

Sonra devam etti, "Soracağım soramadım Zeynep, geçen, bir buçuk ay önce mi ne, sen gece aradın Cengiz'i, hayırdır inşallah, bir şey yok değil mi?" dedi endişeyle.

Ayfer geldi aklıma, yüzüm düştü, "Ha, benimle alakalı değil İrem, hastanın birinin durumu için rahatsız etmiştim. Ama bana nöbette olduğunu, kendisinin geleceğini söyledi yani ben aslında sadece tanıdık birini yönlendirebilir mi diye sormuştum." dedim mahcup bir şekilde.

"Aa, olur mu canım! Kendi gelecek tabii, kardeşi bilir o seni. Sana bir şey olmasın da..." dedi azarlar gibi.

"Uyuyordu değil mi o gece... Rahatsız ettim sizi de..." dedim.

"Hayır Zeynep. Lütfen, rahatsız filan olmadı, emin ol! Ben sadece senin mi başına bir şey geldi diye merak ettim." dedi yine ikaz eder bir tonda.

Funda geldi sonra yanıma, İrem'le selamlaştı. Tam görüşüp ayrılacaktık ki İrem'in de alışverişe tek gelmediğini anladım.

"Aa? Naber, nasılsın Fundacığım?" dedi Saynur.

Beni görünmez eleman yaptı şu an...

Ne de meraklıyım biliyor musun Saynur beni görmene...

"İyiyim Saynur. Zeynepciğim'le alışverişe çıkmıştık biz de. Osman'a gömlek alıyordum ben, o da abime gömlek bakıyordu." dedi Funda.

Ben bir şey demeyip ifadesiz durmaya çalışıyordum. Saynur, İrem'i de hafiften çekiştirip, "Size kolay gelsin o zaman... Biz de şuradaki iç giyim mağazasına geçelim İremciğim. Benim de bayağı iç çamaşırım yırtıldı! Hâlâ eksiklerimi tamamlamaya çalışıyorum!" dedi bana bakarak.

İrem'le hafif bir el selamıyla vedalaştık.

Ben boşluğa doğru bakakalırken; Funda, Saynur'un arkasından surat ekşiterek, "Kafayı mı yemiş bu be, iç çamaşırın yırtılmışsa bize ne?! Ne alaka?" dedi.

Maalesef Funda'nın çözmediği o alakayı ben çözmüştüm...

Düşmüş bir suratla, "Hadi çıkalım Funda!" dedim.

Gömlek filan da almayacaktım ona! Şafak bu saatten sonra babayı alır artık!

11 TEMMUZ 2018
ÇARŞAMBA

Hastaneden eve gelmiş, Duru'yla Zehra'yı da çağırmıştım. Funda'yla Osman da gelince tam kadro buradayız diyorduk ki artık kancayı biricik arkadaşıma takmış olan abim bey de teşrif ettiler.

Abim, Duru'nun bize gelmesini hiç kaçırmıyordu. Duru ne yapıyor da abimi bu kadar kendine bağlayabiliyor, hiç anlayamıyordum. Milletle *'kuçu kuçu'* diye dalga geçen abim, Duru'ya köpek olmuştu...

Duru ağzını bile açmıyordu... Ama abim Duru'nun ağzının içine düşmeye yer arıyordu...

Funda-Osman çiftinden sonra, *Zeynep Sinemalarında* Duru-Ekrem çifti de vizyona girmişti.

Acaba kaç yaşına kadar böyle sap gibi çiftleri izleyeceksin Zeynep!

Şafak ols... SUSUNN!!

ŞAFAK'IN ADINI AĞZINA ALANI BURADAN KIÇIMA KADAR ŞUTLARIM!!!

BİR DAHA BEYNİME ÇIKMAK İÇİN SİTTİNSENE BAĞIRSAKLARDA TIRMANIRSINIZ!!!

Ben kendi kendimle savaşırken Zehra beni dürttü, "Birazdan romantizm zehirlenmesi yaşayacağım!" dedi gözlerini devirerek.

Ben de başımla onaylayıp, "Benim durumum da çok farklı değil Zehra... Üstüne üstlük ben onlara bakınca yarımda olmayanı da hatırlıyorum." dedim.

Zehra yüzünü buruşturdu, "Sen de mi bunlar gibisin onunla?!" dedi diğerleri duymayacak şekilde fısıldarken.

Kulağına eğilip fısıldadım. "Bu ne ki Zehra, keşke biz bu kadar masum şeyler yapmakla kalmış olsak..."

Gözlerini kocaman açıp, "Oh my God!" diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım ve önüme döndüm. Zehra tekrar kulağıma eğilip, "Yani artık şey değil misin..." dedi.

Sonra gözleriyle bana döndü, merakla cevabımı bekliyordu. Ben yine fısıldayarak, "Şimdilik hâlâ şeyim..." dedim imayla.

Zehra tek kaşını kaldırıp, "Şimdilik?" diye sordu.

"Evet Zehra, şimdilik..." İnşallah Zehra beni kınamamıştır diye düşünüyordum. Çünkü kınadıysa başına gelirdi.

Aşk çok güzel bir şey de olsa kontrolü kaybettirdiği için bu kadar âşık olmasını istemezdim. Benim şu an yaşadığım, bana bu zamana kadar aşk dediklerimi unutturmuştu. Hatta kendimi bile...

Bizimkiler doludizgin muhabbete dalmışken, mutfağa geçtim herkese çay vermeye.

Holde ablam beni tutup kuaföre gitmesi gerektiğini söyledi. Kucağındaki Halil'i de bana verince, Halil'le ilgilenmek de bana kaldı.

Zerre gocunmadan zaten büyüyünce göremeyeceğimiz o minnoş bebekliğinin tadını çıkardım. Öpmelere doyamadım. Öperken ısırasım da geliyordu.

Şu an benim Halil'e karşı hissettiğim bu ısırma duygusunu, Şafak da bana karşı hissettiği için mi ısırıyordu beni?

Eğer öyleyse hak verebilirdim ısırmasına çünkü ben Halil'in yumuk yumuk ellerini, tombiş yanaklarını ısırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Halil bütün dikkati kendine çekmeyi başarıyordu. Derdini, kederini, özlemini, dargınlığını unutmak isteyenin bir masumun yüzüne bakması yeterliydi.

Bu masum bazen bir bebek, bazen bir kedi, bazen bir köpek de olabilirdi.

Onlar ve daha nice masumlar, dünyaya merhameti bize hatırlatmak için indirilmişlerdi.

O gece 120x200 yatağımı karyoladan yere çekip indirdim ve

Halil'i de yanıma alıp yattım. Bebek kokusunu içime çekerek huzurla uyumuştum.

12 TEMMUZ 2018
PERŞEMBE
KEMERBURGAZ / İSTANBUL

Ömer komutan, "Ses sistemlerini kontrol edin!" diye talimat verdi.

"Anlaşıldı, tamam, olumlu." dedi dört asker de aynı tonda.

Tekrar telsizden Ömer komutanın mekanik sesi duyuldu.

"Herkesi ve her türlü bilgiyi imha edin."

"Anlaşıldı, tamam."

Çağrı engel olamadığı merakıyla sordu. "Komutanım, ya olumsuz olursa?"

"O zaman gereğini yapacağız aslan parçası... Ya öldü gösterirler ya da öldürürken ölürüz!"

Şafak girmek için sabırsızlanıyordu. "Komutanım başlayalım mı emrederseniz?!"

Şafak'ın sabırsızca soluyan bu hâline Kurtuluş kafayı çevirip sırıtarak güldü.

Ömer komutanın sesi doldu yine kulaklarına. "Tamam girin, hedefi tuttururunca sana eğlenmek serbest *Kurt'um!*"

Kurtuluş'un dağılın talimatıyla 30 hektarlık alana kurulu malikânenin ormanlık alanındaki duvarların ardında dağıldılar.

Çağrı saat 10 yönünü tutarken, Akif saat 2 yönünü tuttu. Şafak ve Kurtuluş saat 6 yönünden birlikte gireceklerdi.

Dördünün de kulağı jammer istihbarat minibüsündeydi. Minibüsteki koordinatör amirin sesi geldi bu beklentiye. "Kapat-

tığımız andan itibaren tüm güvenlik sistemleri 10 dakika sonra geri gelir. 10 dakika içinde hedef konuta giriş yapmalısınız. Kapatmaya 3... 2... 1!"

Bir denmesinden 7 saniye sonra dört asker de duvara tırmanış yapmış ve devresi kapanmış, elektromanyetik dalgalı tellerden malikânenin sınırlarına giriş yapmışlardı.

30 hektar alana sahip bu devasa bahçede, ikisi aynı kanattan olmak üzere üç kanattan ilerliyorlardı. Saat 6 yönü diğer iki kanada oranla yaklaşık iki kat daha fazla hedef içerdiği için Şafak ve Kurtuluş aynı noktadan ilerliyorlardı. Toplamda 100 hedefin olduğu bu açık alanda yaklaşık aynı hızda malikâneye ilerlediler.

Şafak: "Açık alandakileri en sona bırakın!"

Ormanlık alanda her arkadan yaklaşılan hedefin ağzı kapatıldığı gibi, susturuculu silahlardan çıkan kurşunla boyun ve köprücük kemiği arasından aort hedef alınarak vuruluyordu.

Büyük bir sessizlik varken Kemerburgaz'da, hayatta olanlar saniyeler içinde kendilerini bulacak olan Azrail'den bihaberdi...

Askerlerlerin kulaklarındaki sessizliği Kurtuluş bozdu. "Devrelerin açılmasına son üç dakika! Açık alandaki hedeflere aynı anda ilerlemeliyiz. Hazır mısınız?"

Çağrı: "Bir dakika istiyorum. 4 hedefim var daha!"

Akif: "Bendekiler bitti."

Şafak: "Çağrı! Hadi!"

Akif: "Dayan lan sen de dört gündür sabrettin de bir dakika mı sabredemiyorsun!!"

Bu sırada nefes nefese kalmış Çağrı'nın sesi duyuldu. "Bitti!"

Kurtuluş anında talimatı verdi. "Açık alana! Şimdi!"

Dört asker de malikânenin hemen önüne düşen, ormanlık alandan hemen sonra gelen geniş düzlüğe iki ellerinde de susturuculu silah varken girdi.

Toplamda sağ kanatta 11, sol kanatta 13 hedef varken, adam başına düşen 6 hedefi 3.5 saniye gibi bir sürede etkisiz hâle getirdiler.

Sistemlerin açılmasına bir dakika kala camlardan içeri sis bombaları atılmıştı.

Bu vakitten sonrası 3000 metrekareye yayılan bu malikânede kıyametti...

Sis maskelerini takarak eş güdümlü girdikleri bu konutta göz gözü görmüyorken, hedefler en son ecelini görüyordu. Ortalama iki saniyede bir ceset yere kavuşuyordu.

1 dakika 36 saniye sonra vurulacak hedef kalmadığında derin bir sessizlik oldu.

Kurtuluş: "Çağrı alt kata, Şafak 1.kat, Akif girişi takılmadı, kontrol et! En üst kat bende!"

"Tamam."

Çağrı bodruma indiğinde saklanmış üç hedefin de kafasına sıktı. Bu malikânedeki kimsenin yaşama şansı yoktu. Çünkü asla öğrenmemeleri gereken bilgileri öğrenen adamlara çalışıyorlardı. Bilgiyi bilen veya biliyor ve taşıyor olabilecek olan her canlı sonsuzluğa uğurlanacaktı.

Kurtuluş: "Temiz."

Akif: "Temiz!"

Kurtuluş: "Şafak?"

Şafak: "Hedef burada, şifreli kapı! Çağrı?!"

Çağrı: "Patlayıcılar bende değil, Kurtuluş'ta!"

Bu sırada zaten Kurtuluş 1. kattaki şifreli kapının olduğu yere gelmişti.

Kurtuluş, Şafak'ın sabırsızlığına göz devirirken; Şafak eliyle 'hadi hadi' hareketi yapıyordu.

Kurtuluş C1 tip patlayıcıyı şifreli panelin kapıya ulaştığı tahmini noktaya döşedi.

Kapının patlamasıyla içeri vuruşmaya hazır girdiklerinde, onlara ateş etmeye çalışan iki adamın da ellerinden vurdu Şafak.

Şafak bir numaralı kurbanına yaklaşırken, Kurtuluş uzun boylu ve malikânenin de sahibi adama, "Kim biliyor?" diye sordu.

Uzun boylu ve sıska adam, "Bilmiyorum, her neyse biz bilmiyoruz!" dedi elinin acısıyla.

Kurtuluş adama, "Bak ne biliyorsan söyle, seni öldürmeyeceğim, söz!" dedi.

Bu sırada Şafak, bir numaralı kurbanı olan, elini acıyla tutmuş ve yere çökmüş Lolan'a eğilmiş, gülümsüyordu.

"Selam Lulu! Sana 'Seni de ecdadını da sikeceğim.' dedim... Bak, senin için geldim! En nadide yerlerini Colvile'e, Fransa'ya göndereceğim merak etme!"

Kurtuluş uzun boylu olan adamı öldürmeyeceğine ikna etmişti en sonunda, adam titreyen parmağıyla sağındaki kasayı gösterip, "Kimse yok... Ses kaydı da burada!" dedi.

Kurtuluş adamı ittirip, "Gir şifresini!" dedi.

Uzun boylu ve tepesi açılmış adam titreyen ellerle ittirildiği kasanın şifresini girdi. Kurtuluş kasanın içindeki hiçbir şeye dokunmadan açık bırakıp Şafak'a seslendi.

"Ne işin varsa hallet! Sonra istihbarata haber geçelim, gelsinler, temizlesinler burayı!"

Şafak elleriyle Lolan'ın omzunu ters döndürüp çıkardı. Adamın çığlığı daha demin patlama sesiyle yankılanan odada tiz bir şekilde çığrıldı.

Ardından çıkmış omzunun olduğu kolu tutup adamı yerde çığlıklar içinde sürüklemeye başladı. Şafak, Lolan'ı en alt kata, garaja bir çuval gibi sürüyerek indirirken; Kurtuluş da diğer adamı ittirerek peşi sıra onu takip etti.

Kepenkleri açılmamış garajın aydınlatmasını bulup açan Şafak, adamı hırdavatların bulunduğu tezgâhın önüne attı ve boynundan halatla bağladı.

Kurtuluş ise elindeki adamı garajın soluna ellerinden ve ayaklarından bağlayıp, Şafak'ın yanına gelip üç adım uzağına bir iskemle attı ve oturdu.

Şafak hırdavat yerinden büyük boy keski alırken, Çağrı ve Akif elinde bir şişe *Château Pétrus Pomerol* ile iç merdivenlerden garaja girdi.

Kurtuluş elindekini kastedip Çağrı'ya, "O ne lan?" dedi.

Çağrı neyini bilmiyorsun der gibi, "Şaraaap?!" dedi.

"Anladık onu, nereden buldun?"

"Yukarıda buldum! Fransız şarabı... Ne yapalım, Şafak eğlenirken biz sap gibi duralım mı?!" dedi masaya şarabı koyup, Akif'le kendisine sandalye çekerken.

Şafak için bir şeyleri bulmak hiç de zor olmuyordu çünkü Lolan burayı zaten işkenceyle konuşturma ve infaz yeri olarak kullanıyordu. Şimdi de cellat olduğu mekânda kurbandı...

Şafak keskiyle Lolan'a ilerlerken; Lolan, "Ne? Ne istiyorsun ha? Pa-Para? Ne istiyorsan veririm? Söyle yeter ki!"diye yalvarıyordu.

Şafak, Lolan'ın konuştuklarını duyduğunu belli etmeyen bir ifadeyle adamın sol elinin işaret parmağını kökünden kesti. Adamdan büyük bir çığlık koparken, "Yapma, yapma!" seslerinin ardı arkası kesilmiyordu. Şafak orta parmağıyla yüzük parmağını da kökünden kesti.

Adamın çığlıkları yankılanırken garajda, konuşmadan çok anlamsız kelimeler çıkıyordu ağzından.

Lolan'ın Şafak'tan elini çekmeye gücü yetmiyordu. Adam kesik ve soluk soluğa yakarışlar içindeyken, Şafak adamın elini Kurtuluş'a gösterip, "Sence serçe parmağı eklem yerinden keseyim mi hepsi eşit hizada olsun?" dedi sakin ve yumuşakça.

Çağrı, Akif'e yüzünü buruşturarak bakınca; Akif, "Ne dedi o?" diye sordu.

Çağrı, "Eşit mi keseyim diye soruyor Kurtuluş'a..." ceyapladı.

Akif 'haydaa' der gibi el hareketi yapıp, "Bu niye böyle manyak oldu?" diye sordu.

Çağrı, Şafak'ı gösterip, "Oğlum, seni beni gizli göreve Nevada'ya, Chelyabinsk'e gönderirlerken; bunu Orta Doğu'ya gönderdiler, ondan böyle oldu. En çok da Afganistan'a El-Kaide'ye gittiğinde bozdu."

Şafak bu arada Lolan'ın bütün el parmaklarını, serçe parmakları eklem yerinden olacak şekilde eşitleyerek kesmişti. Adamın kanı Şafak'ın elini her doldurduğunda, Şafak elini Lolan'ın üstüne siliyordu.

Şafak büyük bir kararlılıkla adamın çığlıklarını garaja dolduruyordu. Ayağa kalkıp tekrar adama bakan Şafak, Kurtuluş'a keskiyle adamın ayaklarını gösterip, "Kurtuluş seç, ayak parmağı mı yoksa direkt elleri bilekten mi keseyim?" diye sordu.

Bu sırada Lolan yeri göğü inletircesine, "MANYAK!! AŞAĞILIK MANYAK!! KÖPEKLER SİKSİN LAN SENİİ!!" diye ve türevleri şeklinde bağırmaya başladı.

Büyük bir ciddiyetle bakan Şafak'a, Kurtuluş, "E Aşil tendonundan kessene..." diye cevap verdi.

Şafak büyük bir aydınlanma yaşayıp, "Hakikaten, ben nasıl unuturum Aşil tendonunu!" dedi.

Şafak, Kurtuluş'tan küçük bıçağı alıp, Lolan'ın çığlıkları arasında Aşil tendonuna kesi atınca adamın çığlığı kulakları sağır edercesine vurdu duvarlara. Lolan'ın sol ayağı amaçsızca sallanıyordu artık bacağında.

Akif'le Çağrı bacak bacak üstüne atıp şarap içtikleri masada kafalarını yana çevirip yüzlerini ekşittiler.

Çağrı, "Off bununla uğraşılmaz!" dedi.

Akif, "Uğraşılmaz tabii lan! Geçen bir kız gördüm, çok güzeldi... Hâlâ bak gözlerimi kapatınca böyle bal rengi gözleri, o kalçaları gözümün önüne geliyor..." derken gözlerini kapattı.

Çağrı kaşlarını çatıp, "E tavlasaydın?" dedi.

Akif gözlerini açıp, "Tavlanır mı lan!? Bu manyağın yakın ahbabı çıktı!" dedi hayıflanarak.

Çağrı bacak bacak üstüne atmışken sol elini açıp havaya kaldırdı.

"Ha yok, aman, uzak dur! Bu dünyada hobilerini say deseler; büyük göğüslü kadınlarla yatmak, küçük göğüslü kadınlarla yatmak, uzun bacaklı kadınlarla yatmak, beyaz tenli kadınlarla yatmak, yuvarlak popolu kadınlarla yatmak diye en aşağı 50 hobi sayabilirim. Ama fobilerini söyle deseler tek bir şey söylerim; yanlışlıkla bile olsa Şafak'ın bacısıyla yatmak!" derken sol eliyle kulak memesini çekip içkileri koyduğu masaya vurdu, Allah yazdıysa bozsun der gibi.

Şafak, Lolan'ın sağ Aşil tendonunu da kesip sağ ayağını derisinden bağlı boşluğa kavuşturmuştu ki Lolan bir kulak tırmalayıcı çığlık daha saldı.

Akif, Çağrı'ya hadi hadi der gibi yaparak, "Çıkalım biz şuradan bahçeye! Kan mı içiyorum şarap mı içiyorum, belli değil! Her yer kan koktu!" deyip içkileri masadan aldı.

Çağrı da adamlara son bir kez yüzünü buruşturarak bakıp, "Pisliğin üstüne basmışlar!" dedi.

İki ayağı da Aşil tendonundan kesilmiş olan Lolan acılar içinde çığlık atarken, ayaklarının kanı yayılıyordu fayans zemine. Şafak dizlerini bükerek çöktü Lolan'ın mesafesine yüz yüze gelecek şekilde, ardından kafasını yan yatırıp gülümseyerek konuştu çığlıklar atan adama, "Biliyor musun Lulu... Ben zevkli şeyler yaparken müzik dinlemeyi çok severim. *Heavy metal* olsun... *Hard rock* olsun..." sonra düşünür gibi yaparak, "Ama geçen biri rap söyledi..." sonra omuzlarını silkti Şafak ve elini çenesine koyup devam etti. "*Rap* müziğe de sempati duymaya başladım o söyleyince... Hadi senin de *rap* müzikle zevkini çıkaralım... Ha ne dersin??"

Şafak'tan kaçışı olmadığını anlayan Lolan küfürler etmeye başladı.

"OROSPU ÇOCUĞU! PİÇ!! ASIL SENİ SİKECEKLER LAN!"

Bağıran adam yokmuş gibi davranan Şafak, Kurtuluş'a dönüp, "*Rap* açsana bana!" dedi kenardaki demir sopayı alırken.

Kurtuluş hiç bilmediği *rap* parçaları araştırırken ilk gördüğüne tıkladı. "Ceza var, olur mu?"

"Güzel adı Ceza'ysa tam benlik, çal başlasın!" dedi Şafak aldığı demir sopayı elinde sallarken.

Ceza'nın *Holocaust*'u çalarken garajda; Şafak, Lolan'ın demir sopayla bacaklarına vurmaya başlamıştı. Her darbesinde diğer tarafa savrulan adamın kemiğinden kırılma sesleri geliyordu. Onların bu hâlini dakikalardır izleyen soldaki bağlanmış uzun boylu diğer adam, artık ağlamaya başlamıştı.

Şafak soluk soluğa doğrulurken, "Ama bu çok hızlı söylüyor, bu ritimde vurursam hemen ölür..." dedi hayıflanarak.

Kurtuluş anlamam ki ben der gibi dudaklarını büktü.

"*İstanbul kalem harp okulundan çıktı en baba rap işte başına darısı, Ma ma ma ma ma ma ma microphoneunu*" kısmı gelince Kurtuluş, "Bizden mi bahsediyor lan harp okulundan çıkma diyor sanki?!" dedi.

Şafak dudaklarını yaylandırıp, "Çok hızlı lan, bir bok anlamıyorum ama adı Ceza'ysa, bir de harp okulu filan, kesin bizden bahsediyordur... Ne bileyim amına koyayım! Neyse, dereyi geçerken at değişmez, bununla devam edeceğiz..." deyip tekrar sopayla Lolan'ın bacaklarına vurmaya başladı.

Artık bilinci kapanmak üzere olan Lolan'ı doğrulttu Şafak. Bir kova su alıp üzerine fırlattı.

Kendine gelen adama doğru konuştu. "Seç Lolan, nereni gönderelim sahibin Colvile'e?"

Sinirle soluyan Lolan, "Sen ona ne gönderirsen gönder... Elbet öğrenecek. İşte o zaman, o beyaz tenli orospuyu yüzlerce adamına siktirip sana sağsalim gönderir, merak etme!" dedi.

İşkencesinden beri ilk kez çenesi seğiren Şafak gözlerindeki celladı saldı. "Kurtuluş bana büyük bıçağı ver!"

Anlayan Kurtuluş işin hızlı biteceğini düşünüp hemen verdi bıçağı.

Bıçağı eline alan Şafak, sol eliyle Lolan'ın saçlarını tuttu. Hemen ölmesini istemiyordu. Lolan, kendini boğazlanırken izlesin istiyordu.

Şah damarına dayamadı bu yüzden bıçağı, öne yerleştirdi. Âdemelmasının önünden soluk borusundan başladı bıçakla deriyi kesmeye. Lolan çığlıklar atarken, soluk borusunun kesilmesiyle nefesi boşluğa kavuştu ama hâlâ bilinci yerindeydi. Ardından Lolan'ın idrarı salındı önden fayansa.

Soldaki uzun boylu adam korkudan çığlıklar atmaya başlamıştı. Şafak, Lolan'ın bacaklarının üzerine oturup sabitledi rahatça kesebilmek için. Lolan nefes almaya çalıştığında hırıltı sesleri geliyordu kesik soluk borusundan.

Lolan'ın soluk borusu inip kalkıyordu kesilmiş yarısına kavuşmak için. Şişen göğsü nefes için çırpınıyordu sanki dile gelmiş gibi.

Şafak yemek borusunu da kesince boyundan atardamarın sıcak buharı sardı Lolan'ın boyun etinin etrafını.

Şafak'ın yüzüne sıçradı büyük atardamarın kanı. Anlık bir göz kırpmasından başka hiçbir ifade değişmedi Şafak'ın yüzünde...

Kurtuluş biraz yüzünü ekşitti bu görüntü karşısında. Kesik soluk hırıltılarına, uzun boylu adamın tiz çığlıklarla dolu yalvarmaları karışıyordu.

Bıçak can damarlarına tamamen gelmeden Lolan'ın dışkısı boşaldı bağırsaklarından. Kurtuluş bu görüntüye kandan daha fazla yüzünü ekşitti. Ama Şafak sabit bir şekilde Lolan'ın yüzüne bakıyordu.

Tamamen ayırmadan boynunu kafasından, gözlerindeki

cellatla izledi Şafak, Lolan'ın can çekişmesini. Lolan'ın bacakları savrulurken titremelerle Şafak'ta milim sekme yoktu.

Öldüğüne emin olunca tamamen kopardı kafasını boynundan ve yere atıp, "Göndersinler bunu Colvile'e, Faik'in misillemesi olarak!" dedi.

Yere yığılan cesetten fışkırarak geliyordu kan bir yükselip bir inerken. Atardamarlar ritmik nokta atışlarıyla boşaltıyordu vücutta kalan kanı...

Şafak bir yorgunluk soluğu verip yüzünü sola döndü. Soldaki adam korkuyla gözlerini kocaman açıp, "YALVARIRIM GELME, GELME!! BEN YAPMADIM BİR ŞEY! YAPMA!" diye ağlayan adam Kurtuluş'a dönüp, "HANİ BENİ ÖLDÜRMEYECEKTİNİZ!" diye medet umdu.

Kurtuluş, "Ben öldürmeyeceğim dedim... Onun adına bir şey demedim ki..." dedi *'Üstüme iyilik sağlık ayol.'* der gibi...

Şafak çırpınan adama, "Korkma, seninki böyle kanlı olamayacak, sadece ellerimle öldüreceğim!" dedi ve ardından Çağrıların demin içkiyi koyduğu masayı adamın kafasında parçaladı.

Bu sırada yarım saat önce garajdan sandalyelerini bahçeye taşımış ve bahçede bacak bacak üstüne atmış sandalyelerinde oturan iki adam, ellerinde kadehleriyle tekrardan gelen çığlıklara yüzünü ekşitti.

Çağrı, "Diğer adama geçti herhâlde, ses değişti sanki?" dedi.

Akif şaraptan bir yudum alıp, "Hmm, evet sanki... Buradan istihbaratın minibüsüne sesler gitmez, değil mi?" diye sordu.

Çağrı 'cık'layarak, "Yok canım, 30 hektar alan, hayatta gitmez. Onlar hâlâ bizi temizlik yapıyor sanıyordur." diye cevapladı.

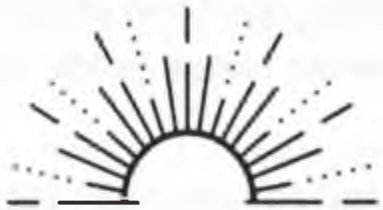
İki adam da yüzünü güneşin batışına dönmüştü.

Akif içeriden gelen bir can çekişme sesine daha hafif kulak

tıkadı ve kadehini kaldırıp, "Şerefe Çağrıcığım, batan güneşe içelim!" dedi.

Çağrı sırıtarak kadehini kaldırdı, "Yiyemediğin kalçalara Akifciğim!" dedi.

"Beter ol Çağrı!"

13 TEMMUZ 2018 CUMA
TUZLA / İSTANBUL

Bugün izinli olduğum için yatakta pinekleyecektim ki saat 07.00'de telefonum çaldı.

Ben niye sessize almadım ki bu telefonu.

Kalkmadım, dedim çalar çalar susar... Susmadı, uyan da uyan der gibi çaldı. Sıkıntıyla bir nefes verdim ve telefonuma uzandım. Şafak arıyordu.

Sinirli olmama rağmen suratımda aptal bir gülüş peyda oldu. Ama sonra kendimi toparlayıp sert bir ifadeyle açtım telefonumu.

"Alo?"

"Bebeğim seni çok özledim, hastaneye gitmeden bir beş dakika göreyim?" dedi o güzel sesiyle.

Dakika bir gol bir, eridin sen zaten Zeynep?!

"Şafak uyuyordum. Yani bugün izinliydim."

"Tamam o zaman, uyanınca konuşuruz." dedi ve ben daha bir şey diyemeden çat kapattı.

Ay yok artık! Bu ne biçim telefon kapama?

Pardon da Zeynep, sen de adamın sesini dört gündür duymadın, uyuyorum gelemem dedin resmen adama!

Hak etti. Hak etti.Bu saatten sonra daha babayı alacak o!

Oflayarak kalktım yataktan, elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım.

Esneyerek gardıroba gittim ve kulağımdaki nefesi duymamla birlikte çığlık attım. Bütün mahalleyi inletebilecek olan çığlığım, dudaklarımı kapatan bir ele çarpıp ciğerlerimde geri yankılandı.

Korkuyla kocaman açmıştım ki gözlerimi, arkadan kalbimi saran sesini duydum fısıltıyla. "Şşt, şşt! Sessiz ol, benim!"

Rahatlayan bir nefes verip arkamı döndüğüm gibi omzuna vurmaya başladım.

"Manyak mısın be adam?! Arkadan böyle sessiz yaklaşılır mı??"

Ben omzuna vurmaya çalışırken o iki elini saçlarımda gezdirip, "Sevgilim..." dedi.

Tam da şu an gözlerine baktığım an, yelkenlerin suya inmek üzere olduğu andı. Karadeniz'de gemileri batan birinin, tekrar yelkenleri suya indirecek kadar sütten ağzı yanmamasının tek açıklaması aşk olabilirdi.

Yutkundum.

Şafak gözlerini yüzümde hasretle gezdirip bir şeyler demem için bakıyordu.

"Özlemedin mi sen beni Zeynep'im?"

Gözlerimi etrafta gezdirip, "Kızgınım sana Şafak!" dedim niye dediğimi bile bilmeden.

"Bebeğim gitmek zorundaydım."

"Gittiğin için değil. Ben seni gitme ihtimallerinle kabul ettim..."

Kaşlarını çatıp, "Ne oldu?" dedi.

"Hiiiçç..." dedim başımı öne eğerken.

Sessiz kaldı ve sorgulamadı, ellerini omuzlarıma koyup, "Hadi hazırlan, aşağıda bekliyorum." dedi yumuşak bir tonda.

"Aşağıda?"

"Kapıdan girdim Zeynep, salonda bekliyorum seni, hazırlan, ben de annelerle bir çay içeyim." deyip arkasını dönüp gitti.

Annemlerle çay?? İnşallah annem muhabbete sıkıştırıp sevgilisini sorduğu vakit kızınız demez...

Üstümü giyip çantamı da alıp aşağıya indim. Annem ve ablam salonda Şafak'la kahvaltı yapıyorlardı. Salonun kapısına gelince sağa onlara dönüp baktım.

Annem, "Gel kızım, bak Şafak abin de var, otur da hep birlikte kahvaltı yapalım!" dedi.

Şafak abin dediğine göre, Şafak annene bir şey dememiş Zeynep... Anne, abi deme; o bana lazım...

"Yok anne, çıkacağım ben." dedim ifadesizce.

Şafak peçeteyle ağzını silip, "Afiyet olsun size, gel Zeynep, ben seni bırakayım..." deyip yanıma gelince, elini omzuma koyup kapıya yönlendirdi hızla.

Ben şaşkınca sağ üstüme bakakaldım.

Ben kendimi niye Aşk-ı Memnu'da gibi hissediyorum şu an?!

Arabaya bindiğimizde, "Nereye gidelim? Kahvaltıya götüreyim mi seni?" diye sordu.

Ondan tarafa bakmadan, "Hayır, istemiyorum." dedim kısaca.

Aslında tam bu noktada bana tekrar "Neyin var?" diye soracağını düşündüm ama ağzını açmadı.

Sessizlik sessizliği takip etti.

Gözüm camdan ayrılmadığı için özlemim özlemimi takip etti.

Sapanca'ya gelince ben inerken, o bagajı açtı. Alışveriş poşetlerini taşırken yüzünde hiçbir kırgınlık emaresi olmadığı gibi benden tarafa da bakmıyordu.

Adam seninle tartışmak istemiyor işte Zeynep... Şu eve huzurla gir be kızım sen de bir kere...

Hadi yaaa?!

Onun geçmişte yediği hurmalar benim götümü tırmalıyor ama?!

Şafak poşetleri yerleştirirken hiç müdahale etmedim. Kendime şekerli kahve yaptım, şekerim düşmesin diye. Ben kahvemi içerken, Şafak ufak *Godiva* çikolata uzatıp zorla tıkıştırdı ağzıma.

Kahveden sonra suyumu içiyordum ki ellerimden bir anda çekerek salona, koltuğa ilerletti. Koltuğa otururken beni de yanına dizi dizime değecek şekilde oturtturdu, "Ben yokken ne oldu Zeynep'im?" dedi şefkatle. Onun yüzünden geçip de onun omzunda ağlayacak hâlim yoktu ya...

Bu şefkatle insan bütün içini döker be adam... Ama ben ne yapayım, seni sana mı şikayet edeyim?

"Bir şey olmadı... Keyfim yok biraz..."

"Pazar günü olanlardan dolayı mı böylesin bana?" dedi üzgünce.

"Hayır... Öyle olsa o gün derdim zaten." dedim öyle düşünmesini istemediğim için.

Ellerini yanaklarıma koyup, "Kim ne yaptı sana o zaman, söyle!?" dedi hafif kaşlarını yaylandırarak.

"Sen."

Kaşlarını çattı, gözlerini bir kez kırpıştırdı, "Ne yaptım?" dedi, gerçekten merak ediyordu...

Çenemi kasarak cevapladım. "Geçmişin o kadar sabıkalı ki! Sanırım nerede, ne zaman olacağını bilmediğim bir şekilde benim karşıma çıkacak!"

Kaşlarını çattı, gözlerinde anlayamamazlıkla karışık bir sinir vardı.

"Sen zaten bunu bilerek benimle bu yola girmedin mi? Ne yapayım?! Geçmişimi mi değiştireyim?!"

Sinirle hafif güler gibi olup ayağa kalktım ve sakin sayılan bir ses tonuyla sordum.

"Neyi merak ediyorum biliyor musun... Eğer benim senin gibi bir geçmişim olsaydı, sen benimle bu yola çıkar mıydın?!"

"Zeynep saçmalama, sen bakire olmasaydın da ben seni aynı severdim. Benden öncene, ne yaşadığına bakmıyorum ben senin..." dedi şaşırarak.

Sinirle tek bir hamle gülüp, "Senin yaşadıklarını yaşamadım da ondan! Senin gibi her köşede birini halletseydim, sen o zaman bu kadar rahat olabilir miydin acaba?" dedim.

Yüzünde saklama gereksinimi duymadığı sinirle ayağa kalktı.

"Ben seni her şekilde kabul ederdim! Ama sen, beni her şekilde kabul edemiyorsun galiba?"

Acıyla kafamı iki yana salladım.

"Ben seni her şekilde kabul ettim! Hatta seni aydınlatayım, ben senin yaptıklarını yapsam adım orospuya çıkardı ki şunu da bil, bence erkeği de aynı kadını da aynı ismi alır!"

Büyük bir gürültüyle susmak zorunda kaldım.

Sinirle orta sehpaya sol tekmesini geçirmişti ve orta sehpa TV ünitesini yerle bir etti. Çenesi kasılmış bir hâlde bana bakarken, benim sol gözümden bir damla yaş usul usul yanağıma akıyordu.

Gözlerime sinirle bakarken kasılı çenesiyle konuştu.

"Zeynep lütfen devam etme, sus!"

Parça parça olan sehpanın siniri ve gözümdeki yaşlarla yüzümü yüzüne döndüm, benim de çenem kasılmıştı artık ve sinirim ele geçirmişti bütün benliğimi... Tısladım. "Beni ne zaman anlarsın biliyor musun, biri senin karşına geçmeli ve 'Zeynep'i şu pozisyonda becerince çok güzel inliyor, dene bence.' demeli!"

Ben devamını getiremeden sol eliyle kafamın arkasından destekleyip sağ eliyle ağzımı sıkıca kapattı.

Gözlerindeki sinir yalvarır bir hâle dönüşmüşken, hâlâ sinirin hâkim olduğu kasılı çenesiyle konuştu.

"Zeynep ben şimdi bahçeye çıkacağım, sakın yanıma gelme! Ben sakinleşince geri geleceğim! Sakın ama yalvarıyorum, SAKIN YANIMA GELME!" sözlerinin sonu kükremeye dönmüştü.

Bir anda dönüp arkasını camekâna ilerledi, tam camekândan çıkarken, "Evden ayrılma! Beni yine rezil etme!" dedi.

O bahçeye geçip hızla ilerlerken gözden uzağa, hıçkırıklarım bedenimi ele geçirmişti.

Ortada yere çöküp kalmak istemediğim için banyoya attım kendimi. Kapıyı kapattığım gibi yere çöküp dizlerime kapanıp ağladım.

Geçmişini bilerek hatta gözlerimle gördüğüm hâlde kabul ettiğim adamın artık geçmişinin hayalini bile tasavvur etmek acıtıyordu canımı.

Benim canımı acıttığı için onunki de yansın istiyordum, tam da benim yandığım noktadan...

Hiçbir sevgilimin geçmişinde ne yaşadığını sorgulamamıştım.

Herkesin geçmişi kendineydi, önemli olan ilişkiden sonrasıydı...

Ama bildiğim bu ilişki kuralı şu an işlemiyordu.

Başka kadınların onun göğsünde olduğunu düşündüğüm an haykırarak ağlamak istiyordum.

Benim hayalini bile kurarken imtina ettiğim bir birleşmeyi, başka kadınlara defalarca yaşattığını bilmek kalbime çaresiz bir ezilme zerk ediyordu...

Zamanı geri alamazdı, biliyorum ama alsın istiyordum...

Hıçkırıklarım kesik kesik nefes alışlara dönerken, banyo ka-

pısı tıklatıldı. Boğuk bir sesle, "Zeynep... Konuşalım..." dedi.

"İstemiyorum.." dedim düz bir sesle.

"Ben söyleyeceklerimi söyleyeyim. Sen konuşmak istemezsen anlarım. Eve de geri bırakırım seni... Hadi bebeğim, bunu niye yapıyorsun bilmiyorum ama ben konuştuktan sonra seni eve geri bırakacağım... Tamam!" dedi sonlara doğru robotlaşan bir sesle.

Sinirle ayağa kalkıp kapıyı açtım.

Ağlamaktan şişmiş gözlerimi sakınmadan sinirle gözlerine diktim.

Gözleri gözlerimi bulunca acıyla titredi.

Nefes aldı ağzından ve, "Zeynep sana yemin ederim, bırak seninle sevişeceğimi bilmeyi, bir kerecik olsa dudaklarına kavuşacağımı daha önceden bilseydim; senden önce hiçbir kadına elimi bile sürmezdim... Bunları da sil at lan! Şu gözünden ben senden önce başkasına dokundum diye bir damla gözyaşı akacağını bilseydim, elini keseceğiz deseler gene dokunmazdım!" dedi gözleri hüzünle kapalıyken.

"Sen başkasına dokundun diye ilk defa gözümden yaş gelmiyor!"

Acıyla kasıldı yüzü, hüzünle titredi gözleri.

"O gün sondu. Ondan sonra kimse olmadı. Geçmişimi değiştiremem kadın. Ama sana şerefim üzerine yemin ederim, sen bu dünyadan göçsen bile, ki ben hemen peşinden gelirim, ben senden sonra kimseye elimi sürmem. Benim tenimin mührü sensin Zeynep!" Sanki çocuk olmuştum bir anda ve annem çok sevdiğim çikolatayı sakladığı dolaptan bana geri veriyordu. Bir hıçkırık koptu boğazımdan, ardından tutup kendine çekti ve sarıldı bana. Omzuna hıçkırarak dökerken gözyaşlarımı, "Seni başkasıyla düşünmek çok canımı yakıyor!" diye haykırdım hıçkırıklarımın arasında.

Saçlarımı okşarken başımın arkasından, "Biliyorum bebe-

ğim, benim de canım yanar. Ben... Ben kahrolurum... Ama senden başka kimse için bir yatağa yüreğimi de alıp girmedim! Ben sadece seninim!" dedi.

Ama o benim yaşadığımı anlayamazdı...

Kulağıma fısıldadı sonra, "Sen de sadece benim!" dedi acı bir fısıltıyla.

Saçlarımı okşayınca sakinleşiyordum.

Gözlerim bir noktaya sabitlenmişken, "Her şeyimle senin olmak istiyorum!" dedim.

Saçımı bir kez daha okşayıp, "Sen her şeyinle benimsin zaten Zeynep!" dedi azarlar bir tonda.

Yüzümü omzundan kaldırıp yüzüne santimler kala fısıldadım.

"Kadının olmak istiyorum..."

O da fısıltıyla cevap verdi. "Sen zaten benim kadınımsın..."

Gözlerimi devirdim. "Tamamen..."

Başını hafif iki yana sallayıp, "Benim koynuma girince mi tamamen kadınım olacağını düşünüyorsun? Sen ki kalbimin her yerini doldurmuş kadın, sen zaten benim tamamen kadınımsın!" dedi bir yandan da yanağımı elinin tersiyle okşuyordu.

"O zaman sen benim adamım ol... Tamamen!" dedim sesimi sertleştirerek.

Kaşlarını birkaç kez çatar gibi oldu cevap vermedi. Ben devam ettim. "Benim ol sonsuza dek... Her şeyinle... Bana ait ol."

Gözlerime öyle derin baktı ki ezberlemek ister gibiydi.

Birkaç şey geçti gözlerinden anlamlandıramadığım.

En son sevgide son buldu gözleri.

"Senin olacağım." dedi boğuk bir fısıldayışla.

"Benden sonran olmayacak, sadece bana ait olacaksın!" diye fısıldadım ben de.

"Senden sonram yok zaten Zeynep'im... Ben sadece sana aidim." dedi.

Gözlerimiz birbirine tutukluyken dakikalar geçti.

Gözlerime bakıyordu gözünü bile kırpmadan, bir şeyler arıyordu gözlerimde...

Mahşere kadar bakacak mıydı?

Birçok anı geçiyordu zihninden bu sırada, eminim.

Sanki bu hâlimi ezberlemek istiyordu...

Yutkundu sonra. "Şimdi mi yapayım istiyorsun?"

"Şimdi..."

Hiçbir şey yapmadan sadece belimden tutup kaldırınca bacaklarımı beline doladım. Yüzüne üstten bakarken sadece göz gözeydik.

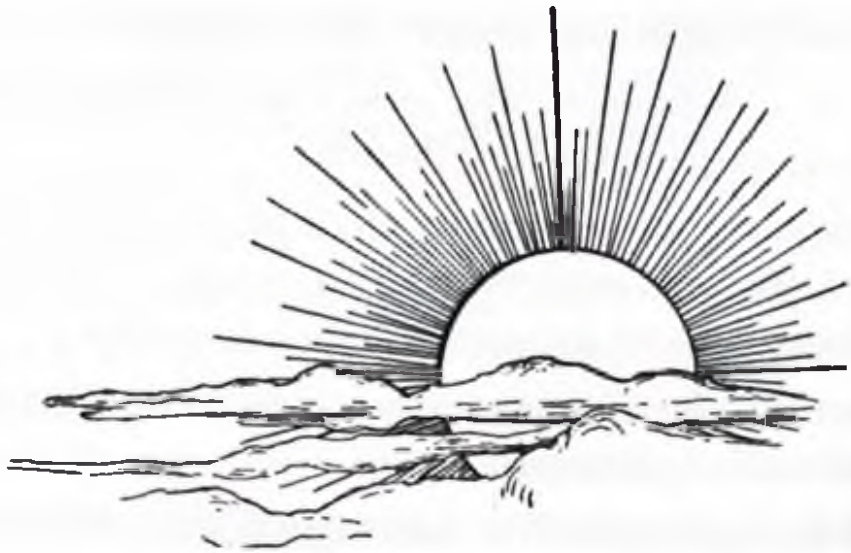
"Bundan sonra tamamen benim adamımsın ve bana aitsin yüzbaşı!" diye gülümsedim beni yatak odamıza götürürken.

Gözlerime dalgın dalgın baktı.

"Beni her bir zerrenle mühürle... Sonsuza dek."

Parmaklarımı birazdan kavuşacağım dudaklarında gezdirdim.

"Mühür..." dedim efsunlu bir sesle. "Sonsuza dek."

13. BÖLÜM
14 OCAK 2020 SALI
TUZLA / İSTANBUL

Gündüzler kısaldığı için günün daha ışımadığı bir sabaha uyandığım ocak ayında, evde kaloriferleri sonuna kadar açtığımdan sıcaklık muhtemelen 27 derece civarındaydı. Bu konuda da çoğu konuda olduğu gibi pimpirikliydim.

Dağınık topuzumu düzeltme ihtiyacı bile hissetmediğim, aynada sadece bir sudan geçirerek yıkadığım yüzüme baktım.

Göz altlarım morarmıştı. Parlak gözlerim kurumuş ve donmuştu artık... Tenim ise eskisi gibi beyaz değil, bir ruh kadar beyazdı...

Kalın peluş sabahlığımı bağlayıp kapıyı usulca çektim ve merdivenlere yöneldim. Zehra'nın odasının kapısı açıktı...

Muhtemelen gece gelmemişti. Mutfaktan gelen seslere doğru yöneldim. Zehra kahveyi ocağa koymuş, dalgın gözlerle cezvedeki kahveye bakıyordu.

"Günaydın diyeceğim ama muhtemelen bütün gece uyumadın ve birazdan yatacağın için iyi uykular demeliyim sanırım..." dedim.

Dalgın gözlerini kahveden kaldırdı ve titrek bal rengi bakışlarını solmuş yüzümde gezdirdi.

"Kahve içeceğim, ister misin?" diye mırıldandı.

"Hayır..." dedim donuk bir sesle. Olan kahvesini alıp, salona tam karşıma geçecek şekilde ilerledi.

Karşısındaki berjere kurulduğumda uzun uzun yüzümü incelemeye başladığını hissettim. Bense oturduğum yerde ellerimi sabahlığımın ceplerine sokmuş, boşluğa bakıyordum.

"Islanmış..." dedi gözleriyle sabahlığımın önünden gözüken tişörtümün önünü göstererek.

Artık alıştığım görüntüye yarım ağız büküp, "Bir ayarı yok ki..." dedim bıkkınca.

Ardından bıkkın bir soluk verdim ve devam ettim, "Ne yaptın dün gece?" dedim konuyu değiştirmek amaçlı.

Umursamaz bir dudak bükmesi yaparak, "Çok yakışıklı bir çocuk gördüm gece kulübünde, öpüştük filan, klasik etkilenme muhabbeti... Sonra bana otele gitmeyi teklif etti, ben de kabul ettim." dedikten sonra derin bir soluk verdi.

Ardından gözlerini parmaklarının dolandığı kahve fincanının kulpuna indirdi ve buruk bir tebessümle devam etti, "Odanın önüne gelip kapıyı açınca yapamayacağımı fark ettim, 'Üzgünüm.' dedim ve uzaklaştım... Arabayı sahile çekip sabaha kadar arabadan denizi izledim..." dedi düz bir ifadeyle.

Acı bir şekilde onaylar gibi kafamı salladım ona, ilk birlikteliğini tanımadığı bir adamla yaşayıp hayatı cezalandırmak istiyor gibiydi.

Sonra hâlime göre çok daha neşeli çıkan tiz bir sesle konuştum. "Biliyor musun Zehra, yaklaşık bir buçuk sene önce hastanede bir hastam vardı. 9 yaşlarında bir erkek çocuğu..." derken gülümsedim. Aklıma çocuğun o zamanki mavi gözleri gelmişti çünkü.

Dudaklarımı çok kısa bir süre birbirine bastırıp devam ettim.

"Adı Cenker'di... O da annesinin onunla ilgilenmediğini düşünüp kendini duvardan atardı." dedim sesli bir kıkırdamayla.

"Annesi yaptığını anlasın, canı acıyınca ona baksın istiyordu muhtemelen... Şimdi..." dedim kararsızca, ardından omuzlarımı hemen kaldırıp indirerek kararlı bir ses tonuyla, "Senin şu yaptığın da Cenker'in yaptığına benziyor. Dün gece ilk birlikteliğini tanımadığın bir adamla yaşayıp ruhunu öldürmek istedin belki de... Belki de hayatı cezalandırmak istedin. Sen de ben de zannediyoruz ki hayat ruhsuzların yüzüne gülüyor, bizim gibilerin yüzüne gülmüyor. Sorun hayatımızda mı bilmem ama o zaman Cenker'e söylediğimi sana da söyleyeyim Zehra. Biz kendi değerimizi fark ettiğimiz kadar güçlüyüz bu hayatta. O adama ya da bir başkasına aslında senin için değerli bir şeyi verdiğinde hayat üzülmez, hiçbir şey geri gelmez, canımızın yanması geçmez...

Yine sen üzülürsün. Şu an yaptığın Cenker'den bile daha çocukça. Hayat ne yaşatırsa yaşatsın, değerli olduğumuzu asla unutma!" dedim gözlerine bakarak.

Gözlerini kaplayan bir hüzünle sordu. "Sevdiğin adamla yatmak gerçekten sevmediğin bir adamla yatmaktan farklı mıdır ki? İkisinin de sonu hüsran olduktan sonra..." dudaklarını umutsuzca bükerek.

Acı ve kırık bir gülüş geçti dudaklarımdan, "Sevdiğim adamla... Evet... Sevdiğim adam." derken sesimin titremesine alışmıştım, Zehra da alışmıştı.

İçli bir nefes döküldü dudaklarımdan, "Sevdiğim adamla bırak birlikte olmamızı, bana bir bakışı bile yaşadığım her şeyin ötesinde gibiydi. Bana bir dokunuşunu, özel kılan her şeyi asla silip atamam Zehra... Hayattan umudunu kesme ve bunları sevdiğin adama sakla..." dedim gözlerine inan bana der gibi bakarak.

"Sonu acı olsa bile?" dedi tek kaşını kaldırarak.

Zehra benden bir adım önde saplanmıştı bu acıya.

"Sonu acı olsa bile."

Gözlerindeki umutsuzluk artık sevebilir miyim diyen bir umutsuzluktu, yutkundu. "Hatırlıyor musun onunla ilk birlikte-

liğini?" dediğinde korkarak da olsa merakla, gözlerimdeki acımı tartmak ister gibiydi.

Ama benim gözlerimden hiç acı geçmedi.

Benim gözlerimden o günkü gibi hayat dolu bir parıltı geçti... Sanki o günkü Zeynep'mişim gibi çocuksu bir sevinçle gülümsedim.

"Hatırlamam mı?! Her saniyesini... Her anını... Gülüşünü, öpüşünü her anımızı hatırlıyorum... Ömrümün sonuna değin de unutmayacağım." dedim cümlemin sonunda gözlerimi o günü hissetmek için kapatırken.

Zehra'nın sesli ve acı bir şekilde yutkunuşunun sesi geldi kulaklarıma. "Affetin mi onu?"

Acı ve titrek bir nefes alıp verdim gözlerimi aralarken.

"Başlarda nefret ettim ondan, bensiz yaşayamayacağını söyleyen adam, bensiz yaşamayı tercih etti diye. Onu affetmeyecektim, kendime de söz vermiştim. Ama artık dönüp içime baktığımda onu affetmiş olduğumu görüyorum. Onun benim için çektiği acılara da üzülmüyorum artık... Ne yaşanması gerekiyorsa yaşandı. Ne kırgınlık ne de hüzün bırakmak istiyorum kalbimde. İkimizin de ruhu serbest kalmayı hak ediyor."

Zehra dudaklarını aralayıp, "Ama..." der demez onu susturdum.

"Aması yok Zehra." dedim net bir şekilde.

Gözleri acıyla titrerken, "Özlüyor musun onu?" diye sordu.

Adını anmaya korkuyordu yanımda.

Gözleri dolu dolu sordu.

Aslında bana değil, sanki kendine de soruyordu bu soruyu.

Acı geçiyordu elaya çalık mel rengi gözlerinden.

Kendi acılarına ağlamak istiyordu ama gözyaşlarının bittiğini düşünüyordu. Kendi ruhu çığlık çığlığa bağırıyordu Zehra'nın...

Ruhu özlemle kavruluyordu...

Sol gözümden tek bir damla yaş bana sormadan usulca inerken yanağıma doğru, "Özlüyorum..." dedim, ardından başımı sağa doğru, artık her oturduğumda gözümün önüne düşen hayallerden dolayı ağlayarak geri kalktığım kış bahçesine çevirdim.

Kış bahçesinden gözüken odasının terasına baktım.

Kalbimi Yazgı Paradoksu'ma soktum ve kalbimle, 13 Temmuz 2018'e gidip her şeyi saniyeler içinde tekrar yaşadım. Kalbim Sapanca'da hâlâ o kuşlarının ötüşünün duyulduğu göl kenarında kalmıştı.

İki gözümdende iki gözyaşı daha usul usul devrildi yanaklarıma.

Titrekçe araladım dudaklarımı.

"Çok özlüyorum..."

13 TEMMUZ 2018 CUMA
SAPANCA / SAKARYA

Göz göze giderken bir anlığına onun gözlerine ihanet edip duvardaki saate baktım. Akreple yelkovanın durumunu zihnime kazıdıklarıma eklemek için...

Saat 11.55...

Gardırobun önünde beni tekrar yere bıraktı. Bakışlarıyla beni zihninde bir yerlere ezberletiyordu...

Hiç konuşmadan, sağ eliyle çenemin ucundan tutup kendine doğru yüzümü kaldırdı. Dudakları dudaklarımı yavaşça bulduğunda, diğer öpüşmelerimiz gibi dudaklarımda hâkimiyet kuracağını düşünmüştüm. Ama fazlasıyla narindi...

Dokunmaya korkuyordu sanki bana... Dudaklarım öpü-

şüyle ıslandığında, teni tenimin üzerinde kayıyor gibiydi.

Gözlerim kapalıyken, başının sağımdan soluma, solumdan sağıma doğru dudaklarımın üzerinde kayışını hissediyordum. Çenemi işaret parmağıyla başparmağı arasında narince tutup kendine kaldırmıştı ve sadece hissediyordum...

Hisset diyordu zaten dudakları... Önce hisset...

Ellerim iki yanımdan salınmışken boşluğa, bir dudakları kavuşmuştu dudaklarıma bir de iki parmağı çene ucuma...

Sol elini yanağıma koydu ki dudakları ayrıldı dudaklarımdan... İçli bir nefes verip yüzüme bakarak konuştu.

"Her şeyin ilki gibi bunu da tekrar tekrar yaşamak isteyeceğim... Elini ilk tutuşum... Seni ilk öpüşüm... Karşımda ilk orgazm oluşun... Beni ilk tatmin edişin..." sonlara doğru sesini boğuklaştırmıştı ve devam etti.

"Şimdi de bu eklenecek. Bir zaman makinesi olsa ve ben defalarca bu ilkleri yaşadığımız anlara geri dönsem... Hiç çıkamasam... Dönüp dolaşıp seninle yaşadığımız ilkleri tekerrür etsem... Her seferinde bu ana düşsem ve birazdan ilk birlikteliğimizde orgazm olduktan sonra tekrar bu öpücüğe dönüp tekrar ilk seksimizi yapsak... Ben bu ana hapsolmak istiyorum... Bu yüzden yavaş yavaş yapacağım..."

Bir yandan dediklerini düşünürken bir yandan mırıldandım. "Yazgı Paradoksu..."

Kaşlarını hafif çatıp, "Hı?" dedi.

"Bahsettiğin şey, tekrar tekrar yaşamak, Yazgı Paradoksu..." dedim.

Hafif tebessüm edip, "Ben sonsuza kadar bu paradoksta kalabilirim..." dedi.

Hafif kıkırdayarak, "Sanırım bunun için Tipler Silindiri'ni döndürebilmemiz lazım..." diye mırıldandım yine. Tipler Silindiri'ni bilmese de bunun paradoksla alakalı bir şey olduğunu kavrayıp sesli güldü ve, "Tipler Silindiri'ne gerek yok... Bu anı

her hatırlamak istediğinde gözlerini kapat ve kalbinde birazdan yapacağımız her şeyi tekrar yaşat... Emin ol, sen bu anı tekrar hatırladığın zaman ben de hissedeceğim bunu ve benim de kalbimde bu yaşadıklarımız aynı anda tekrar canlanacak... Ben aşkımızın zaman ve mekândan bağımsız olduğuna inanıyorum..." dedi, dua eder gibiydi.

Gülümsedim.

Beni öpmeye başladığı andan itibaren her yaptığını kalbime kazımaya başladım. Tipler Silindiri'nin zaman makinesine dönüşebilmesi için Güneş'ten en aşağı 10 kat daha büyük bir silindir olması ve sonsuz diyebileceğimiz bir kara delikte dakikada bir milyon kez dönmesi gerekiyordu. Elimizde böyle bir silindir olmadığı için bu ana geri dönmek için aşkımızı kullanacaktım. Haklıydı...

Çünkü aşkımız, güneşten en az on kat daha büyük ve bir kara delikten daha sonsuzdu. Orgazm olurken de başımızı dakikada bir milyondan daha fazla döndürüyordu...

Bence aşkımız, bu ana defalarca geri dönebilmek için yeterliydi...

Gülümsememle birlikte belimden çekerek beni kendine tamamen yaslayıp öpmeye başladığı vakit, dudakları bu sefer hâkimiyet kurucu tutuşuna geri dönmüştü. Sırayla emerken dudaklarımı, ellerimi boynunun arkasına doladım.

O benim dudaklarımın tadını çıkarırken, ben de onun dudaklarının tadını çıkarıyordum. Dudaklarımın sağına kayan dudakları dudağımın kenarından yanağıma doğru emmeye devam etti. Kulağıma, oradan da sağ boynuma düştü dudakları. Ellerim boynunda sadece yönelişine eşlik ediyordum kafamı sola hafif yatırarak.

Boynumdaki morlukları kapattığım *Stay Matte* fondötenimi de yiyordu bu arada muhtemelen. Boynumu emmeyi bırakıp, 'Bu ne be' demediğine göre sorun yoktu onun için... Şu an fondötenimle birlikte boynumu şapır şupur yiyordu çünkü...

Ellerimi boynundan aşağı kaydırıp gömleğinin düğmelerine uzandım. Ben gömleğinin düğmelerini açarken, elleri bir anda askılı bluzumu buldu ve saniye bile sürmeden sıyırdı üstümden...

Fark edilir tecrübesini görmezden gelip, gömleğinin düğmelerini yavaşça açmaya devam ederken yüzümün üstünden beni izliyordu.

Gömleğinin bütün düğmelerini açınca, gömleğini üzerinden sıyırmadan önce yüzümü kaldırıp yüzüne baktım. Bana şefkat ve tutkunun karıştığı gözlerle bakıyordu.

Gömleğinin yakalarını tuttuğumda gözlerine bakmaya devam ettim. Yavaşça sıyırdım üzerinden gömleğini ve yere düştü uçarcasına...

Sadece sütyenimin kaldığı üstümde gezdirdi gözlerini ve belimden tutup karnına yasladı karnımı. Üstten bakarken bana, ellerimi koydum göğsüne. Sıcacıktı göğsü... Babamdan sonra bana bir ömür yâr olacak tek göğüstü... Bir öpücük koydu alnıma saçlarımı koklayarak. Uzun, en aşağı on saniye süren, bir öpücüktü bu...

Ardından gözlerime bakarak sol elimden tutup yatağa doğru peşi sıra götürdü.

Yatağa oturup beni üstüne çekti. Kucağına düşünce ne yapmam gerektiğini algılayamadım. Ben algılayana kadar o beni öpmeye başladı. Elleri bacaklarımla kalçam arasında mekik dokurken, dudaklarımı dişleyip emiyordu. Bir anda girdaba girmiş gibiydim.

Ellerimi çene kemiğiyle boynu arasına koydum. Benim ufak dokunuşlarım onu karşımda iyice dağ adamı yapıyordu. Dilimi aralanan diline verdim. Dilimde gezinip, tek bir hareketle dudaklarımdan birini alıyordu dişlerinin arasına... Ardından tekrar dilimde geziniyordu ve tekrar bir dudağıma diş darbesi ve güçlü bir emiş bırakıyordu. Ahengi, düzeni ve intizamı seviyordu.

Dilimin üzerinde gezinmeleri artık ikimizin de ağzının dışı-

na taşınca kasıklarıma doğru bir karınca sürüsü yol almaya başladı. Sonuçta karıncalar çalışkan hayvancıklardı ve muhtemelen kasıklarımı da bayağı çalıştıracaklardı...

Hazla inledim ağzının içine, ellerim sıkılaştı boynunda. Eli pantolonumun düğmesine gidince içimdeki karıncaların karınca dansına başladığını hissettim.

Sol elimi tamamen boynuna sarıp, sağ elimle göğüs kaslarından karın kaslarına doğru okşayarak inmeye başladım. Kalbinin olduğu yere yakın elimin altından hafif çıkıntılı kurşun yarası da geçti...

Elleri aniden kalçamdan belime çıktı ve beni yatağa sırtüstü attı. Gözlerinde kararmış bakışları ve hafif öksürür gibi bir yutkunuşla dizlerinin üstünde yanı başımda yükseldi ve vücudumda gözlerini gezdirdi.

Düğmesini çözdüğü pantolonuma el attı ve hızla ayırdı bacaklarımı.

Bacak arama yerleşip üzerime eğildi. Bir kez daha buldu dudakları dudaklarımı... Ama bu sefer çok kısa bir buluştu bu... Ardından çeneme yönelince başımı arkaya verdim. Emip bir ısırık aldığı çenemden de ayrıldı dudakları. Boynumdan gerdanıma gitti. Daha bir hafta önce yaptığı morlukları yenilemeye başladı...

Gezinirken gerdanımda saçlarını doladım parmaklarıma. Sadece tenlerimiz anlaşırken biz hiç konuşmuyorduk... Ufak iniltilerim doldururken aramızı, o daha hiçbir inleme koyvermemişti ortaya. Sanki en sona saklıyordu bütün inlemelerini.

Usulca geçerken elleri sırtımla yatak arasından, bir hamlede çözdüğü sütyenimin kopçasından sonra bacaklarımın arasında gene dikildi dizlerinin üzerine. Dudaklarını yaladı, ardından yavaşça sıyırdı üzerinden sütyenimi.

Sütyenimi yataktan aşağı gönderirken, sesli bir şekilde yutkundu. Dudaklarını ısırdı göğüslerimi izlerken. Birazdan dudakları yerine göğsümü ısıracaktı muhtemelen. Küçükken önümüze konan yemeği yerken, güzel olanı en sona bırakma

isteği gibiydi bu. Göğüslerimde hâlâ geçen haftadan kalma morluklar ve izler vardı. Birazdan yenileri eklenecekti hissediyordum.

İki eliyle iki göğsümü de avuçlayıp, başını koydu sineme. Derin derin içine çekti kokumu... O kokumla doldururken ciğerlerini, ben usulca gözlerimi kapatıp açtım. Ellerimi saçlarına dolayıp okşamaya başladım. Burnuyla gezintiye çıktığı sinemde, sadece kokumu çekiyordu içine...

İki göğsümü de hapsettiği iki elini de belime indirdi ve beni doğrulttu. Yatakta otururken beni de kucağına aldı ve bacaklarımı aralayıp üzerine otutturdu. Yüzüm yüzüne denk geliyordu. Bir yutkunuş saldı göz gözeyken.

Bense göz gözeyken dudaklarımı ısırdım, zor dayandığımı belli eder bir şekilde. Beni eliyle kendinden yükseğe yukarı yollayıp, göğüslerimi başına hizaladı. Ağır çekimdeymişcesine sağ göğsüme indi başı ve bir küçük dil darbesi bıraktı sağ göğsümün ucuna. Ardından göğüs ucumu tamamen dudakları arasına alıp dil darbeleriyle dövmeye başlayarak, bu saatten sonra durdurulamayacak tutkunun ateşini harladı.

Ağzının içinde ufak hareketlerle emerken göğüs ucumu, titrek nefes alışlarına benzer inlemelerim vardı aramızda. Elini iç çamaşırımın üstünden gezdirirken kalçalarımda, göğsümde turlamaya başlayan kafasıyla göğsümü artık durduramadığı diş darbeleriyle de tanıştırdı.

Zaten diş darbeleriyle tanışık olan sağ göğsümden, diğer diş darbeleriyle tanışık sol göğsüme gezindi. Saçlarını çekiştirmeye başlamıştım.

Arada vücudum ona daha fazla göğüslerimi sunmak için belimi kavislendirince, bu onu daha da isteklendirip kafasını hepten gömüyordu göğüslerime.

Her kafasını oynatıp göğüslerimden istediğini aldığında kalçamdaki kemikli ve kalın ellerini tenime saplanmış hissediyordum.

Diş darbeleri ağırlaşınca, ellerimi saçlarından boynuna doğru indirip, "Ahh, Şafak!" diye söylendim.

Yüzü ayrıldı göğüslerimden ve, "Söyle bebeğim..." dedi işi yarım kalmışcasına bir boğuklukla.

Aslında 'Acıyor,' veya 'Yavaş ol biraz,' demem lazımdı ama fısıltıyla emrettim, "Devam et!" dedim.

Dememle tekrar yumulduğu göğsümde, bu sefer dilini ağzından çıkararak geniş geniş yalıyordu göğüslerimi. Bu beni o kadar tahrik ediyordu ki titrek nefes alışlarımın arasında dudaklarımı bastırıp ısırmaya başlamıştım.

Dayanamadığım bir inleme salacaktım ki dudaklarımdan, sol elimin tersini dudaklarıma dayadım ve içime yayıldı inlemem dışımdan boğuk bir ses duyulurken.

Şafak başını kaldırdı, sol elimi hafifçe çekip dudaklarımdan kaldırdı ve yüzüme doğru konuştu.

"İnle... Bugünden yarın sabaha ben sana doyana kadar bütün sesinle inlemeni istiyorum!" Gözlerime bakıyordu cevap bekler gibi, hafifçe başımı salladım onaylar gibi.

Aslında 'yarın sabaha kadar' dediği noktada neredeyse yirmi saatten bahsettiği için *'Ayvayı yedin Zeynep'* diye düşünmem gerekiyordu ama düşünemiyordum. Teslim olmuştum ve bu saatten sonra onun insafına kalmış hâldeydim...

Dil darbeleriyle tamamen ıslattığı göğsümü tekrar tekrar ağzına almasını izliyordum. Ardından sırılsıklam olmuş iki göğsümü de elleriyle kavrayıp yüzüme bakarak okşamaya başladı. Dudaklarımı ısırıyordum ona bakarken... O ise dudaklarını yalıyordu dudaklarıma bakıp. Boynundaki elimin parmak uçlarını kullandım dudaklarına doğru gezinmek için. Dudaklarına gelince parmaklarımı dudaklarına bastırıp onları istediğimi belli ettim.

Bir hırıltı salarken boğazından, dudaklarıma kavuştu dudakları. Dakikalarca dudaklarımı kendine çekiştirip emdiği bu

yolculuğu bazen çenemde bazen boynumda turladı. Ama hep asıl başlangıç yeri olan dudaklarımda son buldu.

Bacak aramın ıslandığını hissediyordum. Onun kasıklarıma baskısı artan sertliğinin de bunda katkısı büyüktü. Islak öpücükler bırakırken bir yandan da kalçalarımdan tutup beni kendine bastırarak sertliğini hissetmemi istiyordu.

Her sertliğine bastırışında beni, sanki daha fazlasını istiyorum der gibi dudaklarının arasına inliyordum.

Usulca sırtımdan tutup beni yatağa doğru üstüme eğildi tekrar. Elleri külodumа gitti. Parçalayacağını düşündüm ama beni yanıltti. Gözlerim bakarken gözlerine, yavaşça kaydırdı kalçalarımdan. Kalçamı hafif yaylandırarak çıkarmasına izin verirken neden parçalamadığını sormayacaktım. Hiçbir şeyin bu anın büyüsünü bozmasına izin veremezdim.

Ayaklarıma indirince külodumu, yavaşça çıkardı ayak ucuma kadar. Külodumun yere düşmesine izin verirken, her iki ayak bileğimden öptü usulca... Dizlerimi büküp bacaklarımın arasına yerleşti.

Gözleri kadınlığımdayken, tüy yumuşaklığında okşuyordu bacaklarımı. Bu arada eğilip bir öpücük bıraktı kadınlığıma içimi titreten...

Ardından diliyle yalayarak tenimi göbeğimdeki pirsinge yükseldi. Dudakları tenimde yavaşça yol alırken yüzüme doğru, yutkunuşlarım dizildi sırayla boğazıma...

Üzerimde gözlerime bakarken sol elini indirdi bacak arama.

Sol eli kadınlığımı kavrayınca dudaklarıma kavuştu dudakları. Sertçe emdiği dudaklarımdan ağzına inliyordum.

Sol eliyle kadınlığımdaki dudakların içine daldırdı parmaklarını ve ıslaklığımı keşfe çıktı dairesel hareketlerle. Dudaklarımdan çekti dudaklarını ve boğuk sesini yüzüme verirken konuştu.

"Çok ıslanmışsın... Ama sırılsıklam olana kadar parmaklarımı hisset." derken parmaklarını klitorisime sıkı sıkıya bastırdı.

Ardından yüzüme solumaya devam ederek, "Hisset ve sıkıl-sıklam ol bebeğim, hadi... Rahatça girebileyim..." dedi.

"Ahh..." diye yüzüne inlerken ben, kalçam parmaklarıyla eş güdümlü harekete başlamıştı.

Sabırsızca solurken kafasını sağa atıp mırıldanmasını duydum.

"Yavaş olmalıyım, yavaş olmalıyım..."

Sonra bana döndü. "Göğüslerini okşa!"

Anlamayıp, "Ha?" derken ben, parmaklarını klitorisime hepten bastırıp, "Göğüslerine dokun ve okşa bebeğim..." dedi.

Neden diye sorgulamadan ellerimin kavrayamadığı göğüslerime tutundum. Bu görüntüye bakarak içli bir nefes verdi ve parmakları hareketini artırdı. Kendi göğüslerime dokunmam da dâhil tüm bunlar, beni zevk dalgalarında daha da savurdu.

"Çok güzel, devam et..." dedi göğüslerime bakıp dudaklarını yalarken.

Dudaklarını yalarken yüzüne acı çekiyormuş gibi bir ifade yerleşti. Sert bir hırıltı çıkarıp boğazından, "Tadını özledim kadın!" dedi.

Bir anda başını bacaklarımın arasına indirip ben hareket dahi etmeyi akıl edemeden, bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırdı. Parmaklarının yerini dili alırken, ben göğüslerimi tamamen avuçlamaya başladım. Beni her dil darbesiyle dönüşünde, "Ah-h"layıp göğüslerimi koparırcasına tutup çekiştiriyordum.

"Şafaaak!" diye içimi titreten bir zevk çığlığı koptu içimden.

Bütün vücudum başıyla birlikte hafif aşağı yukarı hareketler yapıyordu yatakta.

Arda arda *ah*lar çıkarken boğazımdan, bacaklarımın kenarlarından kollarını geçirip ellerini göğsüme çıkardı. Bir yandan göğüslerimi okşuyor, bir yandan kadınlığımın ıslak katları arasında diliyle turluyordu.

Ben olduğumuz bu pozisyonu ağzım açık garipserken, göğüslerimi benim ellerimin üzerinden bastırarak ısrarla avuçla-

maya ve örselemeye başladı. Elleri ellerimin üstünde kocaman kalmış, ellerimle birlikte döndürüyordu göğüslerimi... Dilini kadınlığımın tamamında hissediyordum.

En arkadan en başa kaydırırken dilini, ben tavana bakakalmış, bana neler yaptığını idrak etmeye çalışıyordum...

Utanç?? Utanç neredesin?

Şehvetli asıl olayla boşalmayı kaçırmanın korkusuyla beynimi çalıştırttı ve dile geldi: Beni böyle mi boşaltacaksın de! Boşalacağım de, durdur!

Kedi yavrusu sesimi takınarak, "Şafak, ben böyle mi boşalacağım?" diye sordum.

Bir anda bacaklarımı salıp, dizlerinin üstünde doğruldu. Akıntım bütün ağzının kenarlarını ıslatmıştı.

Kararmış gözleriyle, "Hayır bebeğim!" deyip pantolonunun düğmesine uzandı.

Aferin Şehvetli!

Ben dudaklarımı merakla ısırırken fermuarını indirdi gözlerime bakıp. Pantolonunu çıkardığı gibi fırlattı. İç çamaşırını önden açıp, içeride zaten şişmiş olan erkekliği doğruldu bir anda... Sanırım burası yutkunmam gereken kısımdı ama nutkum tutulmuş, yüzüne bakıyordum.

İç çamaşırını indirmeden kadınlığımda boydan boya sürttü penisini izleyerek... Sanırım ucunu akıntımla ıslatmayı amaçlıyordu. Yutkunuşunu duydum.

Gözlerime bakıp üzerime doğru eğildi. Merakla bakıyordum gözlerine... Nasıl yapacak diye düşünüyordum. Ama benimle konuşmak gibi bir niyeti yoktu sanırım.

Sol elini penisine götürüp, gözlerime bakarak vajinamı arandı.

Bir anda mı yapacak?!

Vajinamın başını hafif zorladığını hissettim ve bu beni korkuyla yutkundurdu... Kararmış gözleri yüzüme zimmetli,

"Korkma bebeğim. Yavaş olacağım." dedi soluk soluğa bir sesle. Sesi yavaş olamayacağını haykırırken, yavaş olabileceğine güvenemedim.

Başımı hafif onaylar gibi salladım. Vajinamın başını biraz daha zorlayınca elini penisinden çekti. Tam manasıyla üzerime denk gelip, iki elimi de yanlarıma düşürerek elleriyle kavradı. Parmakları, parmaklarımın arasından geçti. Bense gözlerimde korkuyla bakıyordum muhtemelen... Parmaklarımız kenetlenmiş, zaman durmuş gibi göz göze bakıyorduk. Göğsüm hızla inip kalkarken, elleri ellerimde zihnine kazır gibi beni izliyordu.

Bense nefes nefese hamlesini bekliyordum. Girerken haber verirdi, değil mi?

"Zeynep." dedi tüm dikkatimi ona vermemi isterken.

"Efendim?" dedim heyecanlı ve titreyen sesimle.

"Korkma. Yavaş olacağım dedim ama sen böyle korkarsan da hiç yapamam."

"Konuşmadığın için korkuyorum... Tam olarak bir anda mı olacak?"

Şefkatle gülümsedi. "Hayır Zeynep. Bir anda girmeyeceğim içine." dedi boğuk sesiyle ardından devam etti. "Ama içine girmeden önce, sana söylemem gereken bir şey var."

"Söyle..." dedim titrekçe.

"Seni seviyorum Zeynep. Ömrümün sonuna kadar da seveceğim."

Tebessüm ve rahatlama gelirken yüzüme, "Ben de seni seviyorum ve ömrümün sonuna kadar da seveceğim." dedim.

Gözleri gözlerime tutuklu kalmışken, içime doğru yollanan bir sertlikle gözlerimi kapattım. Penisinin baş kısmını sokmuştu. Gözlerimi sımsıkı yummuş, devamını bekliyordum.

"Aç gözlerini Zeynep, bana bak!"

Titrek göz kapaklarımı araladım.

"Şimdi biraz daha ilerleyeceğim." derken sesi çok boğuk ve zor çıkıyordu.

Sorun yok gibisinden hızlı bir şekilde başımı salladım.

Yutkunuşları sert ve zorlanıyor gibiydi. Ama sanırım zorlanmasının sebebi yavaş hareket etmeye çalışıyor olmasıydı.

Tüm varlığıyla içime girince acılı bir "Ahh!" çığlığıyla kafamı arkaya attım ve gözlerim yaşardı acıdan. Bu zevkle karışık bir acıydı ama muhtemelen kızlık zarım tam bu noktadan sonra yırtılmıştı.

"Bitti bebeğim, bana bak!"

Anlık yaşlarımın dolduğu gözüm buğulu bir şekilde açılırken iki adet gözyaşının şakağıma yol almasıyla görüşüm açıldı.

Gözlerindeki tutku yerini aşka bırakmıştı.

Yüzüne doğru soluduğumda, Şafak içimde hareket etmeden duruyordu. Devamında ne olacağını bilmediğim için sesli bir şekilde yutkundum. O ise gözleriyle benim tepkilerimi ölçüp tartıyordu.

"Zeynep şimdi... Ah!" dedi zorlanır gibi. "Yavaşça içinden çıkacağım."

Vajinamın girişine doğru geri çekerken kendisini, keskin çenesini kasıp gözlerini yumdu ve dudaklarının arasından bir küfür savurdu. "Hassiktir!"

"Ne oldu?" dedim tedirgin bir şekilde.

Yumduğu gözlerini bir anda açıp, "Seninle alakalı değil Zeynep. Çok dar ve ben kendimi zor zapt ediyorum." dedi tıslar gibi dişlerini sıkarken.

Kafasını arkaya atarak derin bir iniltiyle yavaşça boşaltti içimi. İçimden tamamen çıktığında bacaklarımın arasından az miktarda ılık sıvının akışını hissettim.

Muhtemelen kanımdı ama bakmayacaktım. Şafak kafasını eğip bacak arama bakarken, "İstersen tampon yapalım, biraz dinlen, sonra devam edebiliriz?" dedi.

"Hayır, devam edelim lütfen... Seni istiyorum."

Dudaklarıma yapışıp ikisini de sırayla ve kısa bir süre emip dudaklarıma soluyarak konuştu.

"Ben de seni istiyorum Zeynep. Bu anı ne kadar hayal ettim bir bilsen..." Dudaklarıma dudaklarını sürttürerek boğuk sesiyle devam etti. "Benim olmanı ne kadar hayal ettim... Ben kaç gece hayalinle seviştim kadın, bir bilsen... Kaç defa seni gözlerimle soydum Zeynep, kaç gece hayalinle seviştim bir bilsen... İstemek neymiş o zaman anlardın." Bunları ilk kez duyuyordum ve kaşlarımı çattım. Alttan beni yerle bir etmek için zonklayan erkekliği sahaları bir terk etsin, ben birleşmemizden sonra bu dosyayı mutlaka masaya yatıracaktım.

"Devam et." dedim yalvarır bir tonda.

Hiç vakit kaybetmeden tekrar yerleştirdi penisini hafif içime dirsekleriyle yanlarımdan destek alarak, bir kez daha yavaşça gönderdi içime kendini.

İlkine göre biraz daha az bir acıyla karşıladım bunu. Bu şekilde birkaç defa yavaşça içime girdikten sonra, "Nasıl? Alıştın mı?" diye sordu.

"Galiba... Acımıyor artık." dedim Şafak'ın da rahat olmasını isterken.

"Tamam, o zaman başlıyorum."

Pardon? Başlamamış mıydık zaten?!

Ne diyor bu diye söylenirken tüm benliklerim, Şehvetli'nin azarını yediler.

"Herkes için uyku vakti! Hemen yataklara, marş marş!"

Bütün benliklerim kabuklarına geri çekilirken fısıldaşarak söyleniyorlardı.

'Sürtüğe bak ya, gündüz vakti bizi uyumaya gönderiyor!'

İçimdekiler Şafak'ın bir anda içime girmesiyle hopladılar.

"Aahhhhh..." diye haykırırcasına bir nefes çıktı boğazımdan.

Şafak yüzüme bakıp hâlimi okumaya çalışırken, içimi boşaltıp boğuk bir inlemeyle tekrar girdi içime. Ellerimi boynuna kitlemişken bir "Aahhh!!" diye çıktı boğazımdan.

Bu "ah"lar durdurulabilir gibi değillerdi.

Dudaklarını ısırarak gözlerime bakarken, sertçe tekrar doldurdu içimi.

"Aahh! Şafak!!" dedim ağzım açık kalırken.

"Söyle." derken tekrar girdi içime.

"Aahh, bu..."

Alaylı ve çapkın bir gülümseme dudaklarını ele geçirirken, tekrar dibine kadar soktu erkekliğini vajinama ve, "Evet! Söyle... Bu?" dedi.

Yutkundum tekrar girişinde inleyerek başım arkaya düşerken, "Aahh, çok... Çok değişikmiş!" dedim.

Neredeyse sesli gülüp hızlı bir şekilde sıkıca dudaklarımı emip bıraktı, ardından yüzüme doğru

Sırıtarak, "Seks dünyasına hoş geldin bebeğim..." dedi ve tekrar sertçe içimi doldurdu.

"Aahh, manyak!" dedim zevkle inlerken.

Kısa bir kahkaha atıp, "Şu an vanilya seks yapıyorum. Ahh... Daha manyak tarafımla tanışmadın bebeğim." dedi hırlar gibi.

Boynumda yer edinmişken nefesine, içimi her dolduruşunda karşılıklı inliyorduk. Bu ahengi çok sevmiştim.

Bacaklarımı kalçalarıma yakın kavramışken, içime girişiyle aynı ritimde kalçalarımı yönlendiriyordu kendine. Zevkten kendimizden geçmiş gibi derinden ve soluk soluğa inliyorduk ikimiz de...

"Adımı söyleyerek inle!" dedi boynuma hükmederken.

"Aahh, Şafak! Bu çok güzel..." dedim yalvarır gibi.

Boğuk bir gülümseme geçti dudaklarından. "Bu daha ne ki! Çok daha güzelleri olacak bebeğim... Önce bir normal sekse alış."

İnlerken, dediğini garip bulup bir yandan da kıkırdadım. "Normal mi?"

Alt dudağımı kaptığı gibi çekiştirerek ısırdı. "Ahhh!" diye haykırdım can havliyle.

"Evet. Normal..." dedi soluk soluğa. "Önce bana alış..." dedi hevesle nefes alıp verirken. "Önce bana alış, sonra seninle hayal bile edemeyeceğin şeyler yapacağız."

Altında her darbesinde kıvranırken, elimi ısırığıyla kanamaya yüz tutmuş dudaklarıma götürdüm. İnlemelerim parmaklarımı yakıyordu ve Şafak beni inletmeye dakikalarca devam etti...

Dakikalar boyunca içimi her dolduruşunun zevkini çıkardım. Her darbe bir öncekinden daha fazla zevk veriyordu.

Kulağıma boğuk bir hırıltıyla karışık fısıldadı. "Bacaklarını belime dola!"

"Hı? Mmm..." diye anlamadan sordum nefes nefese.

Bir şey demeden kendisi sağ bacağımı kalçasının yukarısına kaldırıp yerleştirdi.

İki yanımdan ellerinin üzerine doğrularak, aramızdaki mesafeyi açtı. Gözlerini şehvet kaplamıştı. Vücuduma dokunmaktan çok içime girmeye odaklanmış gibiydi.

Erkekliğini bir anda beni yerimden oynatacak sertlikte rahmime gönderdi. Rahmime kadar her yerimi kapladığına emindim.

Bu sefer gerçekten sert darbeler geliyordu içime. Yastıkta dağılan saçlarımla yatakta ileri geri hareket ediyordu vücudum.

Başlarda ağzından çıkmayan inlemeleri hangi ana sakladığını şu an anlıyordum. İnlemeden çok daha fazlası, haykırış çıkıyordu dudaklarından. Sert ve havayı döven haykırışlarla hızlanarak giriyordu içime...

Hırıltıyla karışık haykırışlarını zevkten gelen inlemelerimle karşılarken ben, üstümde gidip gelişine omuzlarından tutunarak yetişmeye çalışıyor gibiydim. Kasıklarıma vurduğunda etra-

fa yayılan çıplak etin sesi her yeri egzotik bir havada ve farklı bir aurada kasıp kavuruyordu.

Öyle bir zevk dalgası yükseliyordu ki içimde, bacaklarımı Şafak'ın belinde sıkılaştırdım. Sanki ona tutunmasam, tepe aşağı savrulacakmışım gibi geliyordu. Hızını artırınca, "Zeynep! Çok darsın! Neredeyse gidip gelemiyorum bile... Senden önce gelmek istemiyorum... Hadi bebeğim, bana bırak kendini... Hisset!" dedi.

Söylediklerini zonklayan yanaklarımdan ve kulaklarımdan dolayı çok net algılayamıyordum. Sürekli "Ahh" sesi çıkarıyordum. Beynim yerinde değildi sanki...

"Şafak... Aah! İçimde bir şey yükseliyor sanki."

"Bırak kendini bebeğim..." dedi boğuk bir hırıltıyla sertçe tekrar hızlı hızlı doldurdu içimi. Dudaklarımı ısırdım ve kalçamı ona uyumlu gayriihtiyari oynatmaya başladım. 'Daha fazla, daha fazla ' diyordu içimdeki ses...

Belimi kavislendirirken, "Aahh!" diye yüksek bir çığlık koptu benden.

"Ah hadi bebeğim! Off çok sıkı..." dedi haz aldığı belli bir tonda.

İçimdeki yangın en kök hücreme kadar yayılmış, tam da onun girdiği yerden oluk oluk akmak isteyen lavlar gibi bekliyordu patlamayı.

Kafasını tekrar boynuma gömdü ve hırıltılarını boynuma vermeye başladı. Benim yüksek çığlıklarım çıkarken boynum geriliyordu ve onun hırıltıları gerinen boynumda dolaşıyordu.

İçimdeki volkan patlamak üzereyken, "Aaahh!!" deyip tiz bir çığlık attım. Boşalmak üzere olduğumu anlayıp, darbelerini kendini de boşaltmak için arttırdı. Artan darbeleriyle rahmimden itibaren boylu boyunca klitorisime kadar titremeye başladım.

Şafak "Zeynep! Mükemmelsin bebeğim... Hadi bebeğim!"

diye boğukça inlerken o boynuma, ben çoktan çığlık atarak kendimi uçurumdan atmış ve orgazmdan titremeye başlamıştım.

Ağzım açık titrek nefeslerimi art arda verirken boşluğa, içimdeki ılık su penisinin etrafını sarmıştı.

Şafak içimde sona doğru koşuyordu adımı haykırarak. Belli belirsiz fakat kesinlikle tutkuyla, "Zeynep..." derken suratı kıpkırmızı olmuştu. Boynundaki damarlar masmavi ve şişmiş bir şekilde boyun derisinden belli oluyordu.

Kafasını geri atıp art arda girerken içimde seğirdiğini hissettim. Acı çeker gibi bir "Aahhh..." çıktı ağzından.

Ardından rahatlamış gibi bir peş peşe,"ahh ahh" sürüsünü söylerken, başı gerdanıma yığıldı. İçimdeki ılık sıvısını hissederken ben, içimdeki seğirmeleri devam ediyordu.

Bende de orgazmın artçıları...

"Zeynep... Zeynep'im. Sen nasıl bir şeysin? Kendime verdiğim yeminim misin, beni mahvetmeye yeminli misin?" dedi nefes nefese içimden çıkmadan. Dua ediyor gibiydi...

Ben daha nefes alışverişlerimi düzene koyamamıştım.

Üzerimde doğrulurken içimden yavaşça çıktı ve nefes nefese yüzüme bakarak konuştu, "Kadın." dedi gülerken. "Farkında değilsin ama sen başına çok büyük bir bela aldın. Ben daha bunu ve daha fazlasını yapmadan salmam seni."

Zeynep ayva var, yer misin??

Hadi oradan!

Canıma minnet, çok güzeldi...

Ben ömrümde depresyondayken yediğim ıslak kekten bile bu kadar zevk almadım...

Dediğine sadece gülümsedim. Bir şey diyecek mecalim kalmamıştı, nefesi zor alıyordum.

Alnıma eğilip uzun bir mühür öpücüğü koydu, "Kadınım... Bebeğim... Her şeyim." dedi fısıldayarak.

Sarhoş gibi gülümserken, boynuna doladım kollarımı ve sarıldım. Belimden tutup sıkıca sarılırken bana, yatağa sırtüstü attı kendini.

Göğsünde dağılmış saçlarımı toplayıp tamamen üstüne çekti beni...

Pikeyi de üstümüze alıp, saçlarıma bir öpücük kondurdu. Göğsünün hizasından salondaki tam karşıdaki saate baktım.

Saat 13.15...

Biz kalbimizle her bu güne döndüğümüzde, bu bir saat yirmi dakikalık zaman dilimini yaşayacaktık hep.

Saat 11.55 ve Saat 13.15.

Şafak lavaboya kalkınca, kendimi kontrol etmek için yatakta oturur pozisyona geldim.

Doğrulunca içimden bir şeyler aktı.

Elimi bacak arama attığımda meniyle birlikte kan gelmişti.

Çarşafı zaten değiştireceğim için dizlerimin üzerine hafif doğrulup, iyice çarşafa akmasını bekledim.

Bir miktar pıhtı geldi. Muhtemelen bu kızlık zarımdı.

Himen...

Hoşça kal himen...

Hoşça kal Zeynep! Üstümdeki psikolojik baskı çok be Zeynep...

Beni bunaltmadan gönderdiğin için teşekkür ediyorum.

Beni narince buradan ayıran yiğidonun da ellerinden öperim diyeceğim ama sanırım başka bir taraflarından zaten öpmüş bulundum... Neyse... Himen kaçar...

Ne demek himen, bir daha bekleriz diyeceğim ama...

Benim de esprim o be Zeynepciğim!

Elimdeki kanı da çarşafa silip doğruldum. Gardıroba daha önceden koyduğum elbiselerden birini aldım ve mutfağa ilerledim havlu kâğıt almaya. Havlu kâğıtları dolayıp bacak arama koydum. Elbiseyi de üstüme geçirdim.

Pikeyi makineye atmaya katladım. Çarşafı da alıyordum ki Şafak banyodan çıktı. Saçları ıslaktı. Yanıma gelip kollarımdan tuttu, "Ben yaparım, sen banyoya gir... Bakayım mı, iyi misin?" diye gözleriyle bacak aramı gösterdi.

"Haa yok, iyiyim..."

Çok iyiyim adam... Hatta kanatlandım uçuyorum.

Redbull reklam sloganını değiştirmeli bence... Şafak Ka-Nat-Lan-Dı-Rır!!

"O zaman niye bacakların yapışık gibi yürüyorsun?"

Bacak arama bakıp kafamı yüzüne kaldırdım.

"Havlu kâğıt koydum da düşmesin diye.."

Rezilsin Zeynep...

Kaşlarını anlamazcasına çatıp, "Sen banyoya geç Zeynep, ben hallederim." dedi düz bir ifadeyle.

Onu dinlemeden çarşafı katladım. Aleze de geçmişti...

Mahcup bir ifadeyle, "Yedek alezin var mıydı?" diye sordum ama bana sinirli bakıyordu.

Eliyle banyoyu göstererek, "Ya şimdi banyoya geçersin Zeynep... Ya da seni ben alıp götürürüm ve yıkarım." dedi.

Yıka beni! Beni yıka!

Lütfen yıka beni!

Ben toz tutmuş bir Tofaş'ım...

Al eline hortumu ve yıka beni...

Kendine gel Zeynep!

"Ben banyoya gideyim..." dedim ve havlu kâğıt düşmesin

diye üstten sıktığım bacaklarımla ufak adımlarla ayaklarımı sürüyerek banyoya gittim.

Banyoda biraz uzun kalıp toparlandım. Yarın öğlen 12'ye kadar ertesi gün hapı almalıydım. Banyodan çıkınca lavabo aynasının değil, boy aynasının önüne geçtim.

Buharını silip kendime baktım. Bütün seks yapanların vücudu böyle mi oluyordu acaba?

Kime sorulur ki bu Zeynep?

Bu adamın bana külot masrafının yanında fondöten masrafı da var!

Yüzüme *Missha*'nın *BB* kremini kullanıyordum. *Missha*'yı boynuma gerdanıma boca etmek beni iflas ettirirdi. Yoğun kapatıcı *Stay Matte* almıştım Trendyol'dan hafta içi ama onu bile bu gidişle kutu kutu almam gerekecekti...

Saçlarımı olduğu kadar kurutup, üstüme elbisemi giydim.

Dışarı çıktığımda çarşafı ve alezi makineye atmıştı. Yenilerini sermişti, yatağı da askerî nizam jilet gibi yaparak...

Altıma giymeye iç çamaşırımı aranırken, Şafak telefonda konuşuyordu, "Akşamüstü alırım, saat 17.00?" diyordu birine.

Akşam bir yere mi gidecek?

"Tamam, gelmeden önce haber veririm.."

İç çamaşırım nerede??

Yırtamadım diye düşünüp sonradan alıp yırttı mı yoksa psikopat?!

Sor Zeynep! Senin iç çamaşırın sonuçta... Yırtanı yırt Zeynep!

Salonda camekânın önünde telefonuyla uğraşıyordu. Salona gittim. "Şafak!"

"Hmm?" dedi telefonuyla uğraşırken.

"Bana ait bir adet iç çamaşırı olacaktı yatağın orada, ne yaptın?"

Kafasını telefondan kaldırıp bana sırıtarak baktı. Aklıma gelen şeyle sinirlendim.

"Sakın alıp yırttım deme bak, gebertirim seni artık! Elimde kalırsın ha?!"

Kaşlarını çatıp algılamaya çalıştı, sonra dalga geçer gibi güldü. Ardından sırıtarak ayağa kalkıp yanıma yürümeye başladı.

Yatak odasının kapısının önüne gelince, "Gel." dedi.

Peşi sıra takılınca şifonyerin üçüncü çekmecesini açtı. Benim ağzım da kocaman açıldı.

"Se... Sen nasıl bir manyaksın?!"

Kaşlarını çattı neyi yanlış yaptım der gibi, "Sana aldım neden? Beğenmedin mi??" dedi kırılmış gibi.

Gözlerimi kısıp, "Kusura bakma Şafak, seni bir iç çamaşırı mağazasına girip 100 tane külot seçerken düşünemedim de!!" dedim.

Şafak suratını iğrenç bir şey görmüş gibi yaptı ve, "Ben ne anlarım yaa... Bir mağazaya girdim, bana 120 tane iç çamaşırı paket yap dedim, aldım!" dedi.

Kızarmış tavuk mu paketletiyorsun!

"Bedenim?"

Kaşlarını çattı anlamadım der gibiydi.

"İç çamaşırı bedenimi bilmiyorsun, değil mi?"

Ne olur bilmeee...

"Ha yok, fotoğrafını gösterdim... Oradan tahmin etmiştir..." sonra suratına dalga geçer bir ifade yerleştirip devam etti, "Sen yine de deneyip bakarsın, oluyor mu olmuyor mu diye. Ama olmazsa çok da kafana takma zaten yırtılacaklar..." dedi yanımdan geçerken omzuma iki tane üzülme der gibi vurarak.

Ben ağzım açık karşıya bakarken, Şafak salona gitmişti çoktan.

İnanamaz bir şekilde kafamı iki yana sallayıp nefes verirken, çekmeceyi sinirle karıştırmaya başladım. Siyah olanlardan bir tanesini elime aldım giymek için.

Bu adama tutumlu olmayı öğretmelisin Zeynep. Kardeşi gibi müsrif bu da...

Mantıklı benliğim dile geldi. Zeynep saf mısın?! Şu an karşında 120 tane iç çamaşırı var ve sen Şafak'ın müsrifliğini mi düşünüyorsun?

O an idrak ettiğim şeyle gözlerim kocaman açıldı. Beş saniye kal geldi ve kıpırdayamadım.

Ohaa!!! 120 kere mii???

Haftada bir yapsak, yüz yirmi hafta iki seneden de uzun ediyor... İki senelik iç çamaşırı toplu almaz herhâlde... Eee? Haftada iki yapsak, bir sene...

"Şafak bir senelik iç çamaşırımı mı aldın bana?!" diye çekişir gibi ağzını aradım.

"Ne bir senesi yaa?!" dedi ayaklarını uzatmış televizyon izlerken.

"Hani... Yani çok almışsın da... Fazla gelir bunlar."

"Ne fazlası ya..." dedi geniş geniş oturduğu yerde elindeki maden suyunu hüpleterek içerken. "Dört beş ayda bir alırız. Birlikte gider öyle alırız üç ay sonra."

"Yok iki ay! Ebesinin örekesi! Beşti dört oldu, dörttü üç oldu! Yüz yirmi bölü üç kırk ediyor Şafak! Ayda kırk kere de girmezsin yani bir yere!"

Şafak bana dönmüş ve gözleri fal taşı gibi açılmış bakıyordu. Bir anda taramalıya bağlamış gibi çemkiren hâlime uzaylı görmüşçesine bakıyordu.

"Girmek?" dedi dediğimi bana da fark ettirmek istercesine. Şaşkınlıkla daha çok kendi kendime olan şaşkınlığımla sesli bir şekilde yutkundum. Şafak ise benimle eğlenmeye başlamıştı. "Sikmek olmasın o Zeynep? Sikmektir o. Girmek olsa duramazsın. Gerçi mevzubahis bensem bence ikisinde de yerinde du-"

"Ay tamam sus!" diye cırladım hesap yaptığıma yapacağıma pişman olmuş bir vaziyette.

Tam geldiğine sevinemediğim iç çamaşırımın üzerine eteğimi örtüp salona geçtim. Saat 14.00'tü.

Şafak hâlâ telefonuyla uğraşıyordu. Ne telefonmuş arkadaş! Uğraş uğraş bitmedi...

Sabah da kahvaltı yapmadığım için acıkmaya başlamıştım. Dolapta tavuk but vardı.

Fırında tavuk yapabilirdim. Patates ve biber aradım salçayla birlikte ve bir bakmışım ki mutfakta işe dalmışım.

Arkamdan *Maroon 5*'ın *Animals*'ı çalmaya başladı. Şafak açmıştı muhtemelen ama dönüp bakmadım. Patatesleri yıkamaya devam ettim. Mutfak işi yaparken şarkı dinlemeyi severdim. Patatesleri halka halka doğrayıp tuzlu suya attım. Biberleri yıkayıp, ikiye bölmeye başladım. *'Animals'* arkamdan ikinciye çalmaya başlamıştı.

Niye ikiciye tekrar çaldığını merak edip arkama döndüm. Koltuğa ayaklarını uzatmıştı ve ellerini kavuşturmuş bana bakıyordu.

Kısık ve kararmış gözlerle şu an ona bakıyor olmam bile bir şey ifade etmiyormuş gibi dalmış bakıyordu.

Çok fena bakıyordu...

Baby I'm preying on you tonight

(Bebeğim bu gece avlayıp yiyorum seni)

Hunt you down, eat you alive

(Ele geçiriyorum, canlı yiyorum)

Just like animals, animals

(Aynı hayvanlar gibi)

Ben şu anki bakışını nereden hatırlıyorum?

Haa evet, *P.S. I love you* okurken balkonda *Nirvana*'yı dinliyordu...

Dalmış Zeynep... Seslensen mi?

"Şafak."

Hâlâ aynı bakıyor, duymadı galiba...

You're like a drug that's killing me

(Beni öldüren uyuşturucu gibisin)

I cut you out entirely

(Baştan sona biçiyorum seni)

But I get so high when I'm inside you

(Ama senin içindeyken fena uçuyorum)

Dalmıştı, sanki ben hiç konuşmuyorum gibiydi...

Şafak beni duymayınca işime geri döndüm. Tavukları yıkayıp süzgece koydum. Borcam çıkardım. Salça ve yoğurdu karıştırıp sos yaptım.

Animals üçüncüye çalıyordu.

Bir anda Şafak yanımda belirdi. Bana çok derin ve sert bakıyordu. Bu kızgınlık gibi bir sertlik değildi.

Farklıydı...

Bilmediğim sınırlarda, bilmediğim bir ülkenin coğrafyasına ait bakışlardı bunlar... Haşin rüzgârları olan, yakıp kül edici volkanları ardı ardına patlayan ama okuyanusun en derinlerindeki gibi buzdan soğuk suları olan bir coğrafyanın bakışlarıydı bunlar...

Burası neresi diye sormam gereken noktadayım aslında...

Maybe you think that you can hide

(Saklanabileceğini düşünebilirsin)

I can smell your scent from miles

(Kokunu çok uzaklardan alabiliyorum)

Just like animals, animals

(Aynı hayvanlar gibi,hayvanlar)

Like animals animals

(Aynı hayvanlar gibi)

Derin bakışlarına sadece bakakalırken yutkundum.

Sadece bakarak büyülüyordu beni...

Zeynep şarkının klibini hatırla!

Adam manyaktı, bu da mı öyle acabaa?

Şafak zaten manyak, neyi tartışıyoruz ki?!

Hayır Zeynep klipteki adam caniydi hani, mezbahada hayvan kesiyordu... Kıza da takıktı, sürekli fotoğraflarını çekiyordu!

Evet fotoğraflarımı çekiyor zaten ama bir mezbahası yok, rahat olun... Hayvan niye kessin yaa? Kasap mı bu?!

Seri katil gibi bakıyor ama Zeynep...

Arada böyle seri katili andırıyor ama sıkıntı yok! Kaç kere seri katil gördünüz acabaa?? Manyak işte, rahat olun, hadi kabuklarınıza!?

Düşüncelerimi kovalarken, Şafak sağ elini kaldırıp saçımı kulağımın arkasına koydu. Biraz daha yaklaşıp, yüzüme üstten bakmaya başladı. Ama dokunmuyordu. Şarkıyı dinliyordu bana bakarak.

Sonra aralandı kalın şekilli dudakları, "Zeynep... Çok güzeldi... Müzik olmadan böyleyse müzik oluncaki hâlini düşünemiyorum..." dedi kısık ve boğuk bir sesle sanki acı çekiyormuş gibi.

Gözlerimi kırpıştırdım.

"Ne müzik olunca, anlamadım?"

Cevap vermek yerine yüzümü izlemeyi tercih etti.

Derin bir nefes alıp aklıma gelen şeyle onu paylar gibi konuştum.

"Bu butları niye açtırıp pirzola yaptırmadın?! Böyle fırına mı verilir tavuk?!"

Gerçek hayata dönmüş gibi gözlerini kırpıştırıp, kaşlarını çatıp gevşetti. Elimle gösterdiğim butlara bakıp, "Ben hallederim... Bir kesme tahtası verir misin bebeğim." dedi.

Kesme tahtası çıkardığımda, eline bıçağı almış bekliyordu. Bıçağı verdim, fırını açtım ve onu izlemeye başladım. Hem hızlı hem de düzenli kesiyordu. Tam bir kontrol manyağı...

O kadar hayran olunası kesiyordu ki tezgâha yaslanıp izlemeye başladım.

"Cerrah olmalıymışsın..." dedim dalgınca.

Kafasını butlardan kaldırmadan, "Neden?" dedi düz bir şekilde. "Çok iyi kesi atarmışsın sen, baksana... Düzenlisin de... E titizlik de var..." dedim sanki üniversite tercihlerinde araştırma yapmaya gelen liselilere anlatıyormuşcasına ellerimi açarak.

"Cerrah olmak için fazla manyağım Zeynep..." dedi dalgınca.

"Dexter..." dedim mırıltıyla.

"Dexter?"

Yuh, bunu da mı bilmiyor?!

"Mmm... Bence izlemen gereken bir dizide başrol ama seri katil..."

Kaşlarını çatıp anlamazcasına bana baktı ve, "Zeynep niye arada bana hakaret ediyormuşsun gibi geliyor?" dedi sesini incelterek.

Ellerimi üstüne korkutur yapar gibi kaldırarak havayı avuçlayıp, *"I'm Dexter, booo!"* diye bağırdım.

Yüzünü ekşitti ve, "Zeynep, ben seni 'ham' yapmadan kaykıl... Zaten kendimi ilk ilişkin daha iki saat önce oldu diye zor zapt ediyorum!" dedi.

"Sadece bir Dexter repliği..." dedim mahzunca.

"Tamam, denerim..." dedi.

"Ha?"

"Boş ver Zeynep... Bitti bunlar!" dedi eliyle tavukları işaret ederek.

"Eline sağlık sevgilim, mükemmel oldu, sana zahmet bir de sosa bularsan..." dedim sırıtarak.

Cevap vermeden sosladı ve tavukları fırına verme işlemine kadar kendi yaptı. Bu sırada ben göz ziyafeti çekmekle meşguldüm.

İşini bitirince telefonuna geri gitti.

Niye benimle ilgilenmiyor?

Burada Netflix olmadığı için televizyonda zap yapmaya başladım. Tavuk fırında olduğu ve acıktığım için de bir kâse yoğurt yedim.

Tavuğu fırından aldım ve yanına salata yapmak için malzemeleri yıkadım.

Şafak arabasının anahtarıyla telefonunu eline almış mutfağa doğru gelirken konuştu, "Zeynep işim var çok kısa... Geleceğim hemen... Ben yokken dışarı çıkma, olur mu?" dedi düz bir ifadeyle.

Başımı hafif tamam anlamında sallayıp, "Eczaneye uğrar mısın benim için?" dedim kibarca.

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Bir şey almam lazımdı yanıma... Unutmuşum..." dedim geveleyerek.

"Tamam, söyle alırım." dedi sonra.

Çantama gittim, kâğıt kalem çıkardım ve kâğıda ertesi gün hapının ticari isimlerinden biri olan *Postpill* yazıp, kâğıdı katladım ve Şafak'a uzattım.

Parasını da verse miydik Zeynep?

Yok be, kızar... Adama 50 lira mı uzatacağım? Bir de üstü kalsın derim hatta tam olur...

Kâğıdı uzaktan elimden alıp, bana sarılıp öpmeden çıktı.

Sarılsaydın bari?

İki saat sonra geri geldiğinde televizyon izliyordum. Elindekilerle yatak odasına geçti yanıma gelmeden.

Yatak odasından çıkınca koltukta yanıma bana değmeden oturdu.

"Zeynep..." dedi.

Yüzümü ona çevirdim.

Gözleri bir an televizyona takılıp elimden kumandayı alıp kapattı.

Tekrar yüzüme döndü ve, "Zeynep bu istediğin ilaç..." dedi *Postpill*'i önüme koyarak.

Ardından devam etti, "Zeynep ben bu öğlen kendimi sende kaybettim. Korunmak aklıma bile gelmedi... Sonradan aklıma gelse de sana bunu söylemek istemedim. Ama bir daha olmayacak. Senin de ilaç kullanmanı istemiyorum... Bundan sonra ben korunurum." dedi sakin bir ses tonuyla.

Çocuk istemiyor muymuş...

Hiç mi?

Ben anne olamayacak mıyım?

Yüzüme herhangi bir ifade vermemeye çalışarak kafamı hafifçe salladım onaylar gibi.

Ardından kalkıp usulca, bir bardak su alıp ertesi gün hapını içtim. Döndüğümde Şafak bahçedeki masayı kuruyordu.

İçeriden servisleri alıp, açarken yardım ettim. Yemekleri ısıtırken bıraktım onu ve lavaboya ilerledim.

Çıktığımda bahçedeki masayı hazırlamıştı. Masaya doğru geldiğimde arkamdan geldi. Elinde kırmızı şarap şişesi vardı.

"Özel bir gün mü yüzbaşı?" dedim tek kaşımı kaldırarak.

Şafak yüzüme alınır gibi bakarak, "Ben artık 13 Temmuz'dan daha özel bir gün bilmiyorum." dedi.

Aptalca sırıtmama engel olarak gülümsedim sadece.

Beni masaya oturtunca tirbuşonla şarabı açtı. İki kadehi de doldurup, karşıma geçti. Vakit gün batımına yaklaşıyordu.

Karşımda hayran hayran bana bakıyordu. Hafif kızaran yanaklarımla ona bakmadan küçük yudumlarla şarabımı içtim.

Yarım saat boyunca hiç konuşmadan beni izlemiş olabilir...

Elimde ikinci kadehim vardı. Konuşmadığı için daha çok küçük yudumlar eşliğinde şarabı yuvarlıyordum.

Yutkundu ve yarım saatin sonunda konuştu, "Dünyada iş güç olmasa... Ben oturup şurada seni bir ömür izlerim." dedi kısık sesle.

Tek kaşımı kaldırıp gülümsedim, "Bunun için fotoğrafımı çerçeveletip, karşına koyup izlemeni öneririm yüzbaşı. Çünkü işim gücüm var benim, sana bir ömür kendimi izletemem." dedim bilmiş bilmiş.

Gamzelerini ortaya seren sesli bir gülüş koyverdi, "Benim için işini gücünü bırakmazsın yani.." dedi sırıtarak.

"Tabii ki de hayır! Sen benim için işini gücünü bırakır mıydın?!" dedim.

Dalgınca acı bir şekilde gülümsedi, "İnsanoğlu yeryüzünden silinmedikçe bizim iş güç bitmez Zeynep." dedi.

Dalga geçer bir ses tonuyla, "Aa, ne büyük tesadüf, bizim de!" dedim.

Tekrar neşeli hâlini takınarak, "Yani ben işin gücün bittiğini ve ömür boyu seni izlediğimi hayal ediyorum... Ama senin hiç böyle hayallerin yok, öyle mi?" diye sordu.

Ona doğru eğilerek fısıldadım, "İnanır mısın yüzbaşı, çok geniş bir hayal dünyam var. Ama hiç böyle bir hayal kurmam. Sen beni doğuya gitmemek için istifa ettim diye, kafadan da biraz yanlış konumlandırmış olabilirsin ama benim için çalışmak, hayatta var olmak demektir."

Bir anda yüzü ciddileşti, "Ben seni hiç yanlış konumlandırmadım Zeynep... Sen benim gözümde hep çok güçlü bir kadındın." dedi kararlı bir sesle.

Bir anda böyle diyince afalladım.

Oysa daha laf sokacaktım...

Neyse bu raunt da burada bitti Zeynep...

Anlamış olacak ki önüne dönüp sırıttı kıs kıs...

Yemeğime kafamı gömdüğümde aklımda tek bir soru vardı. Neden çocuk istemiyor?

Sorsam mı? Saçmalama Zeynep, daha evli bile değilsiniz?

Ya hiç istemezse? Yapacak bir şey yok Zeynep, onun kararı ve saygı duymalısın...

Ya benim isteklerim?

Çocuk iki kişilik bir karardır Zeynep...

Ama bebek...

Sus Zeynep!

Ben dalgın dalgın yerken tavuğumu, onun hiç çıtı çıkmıyordu. Adam sessizliğin adamıydı sanki...

Yüzümü kaldırdığımda beni izliyordu.

"Gözlerinle birlikte dudaklarını da çalıştırmaya ne dersin?" dedim bir yudum şarap yuvarlarken.

Tek kaşını kaldırıp, "Ne şekilde çalışmasını istersin dudaklarımın?" dedi boğuk bir sesle.

Şunun yanında dediklerine dikkat et Zeynep!

"Just talk..." (Sadece konuş) dedim yemeğime bakıp mırıldanarak.

"Are you sure?" (Emin misin) dedi boğuk sesiyle yine.

"Exactly!" (Kesinlikle) dedim ona hiç bakmadan.

"Okey... I will..." (Tamam konuşacağım) dedi ayağa kalkarak. Yanıma doğru gelirken göz ucuyla onu izledim. Yanıma gelince elini uzattı.

Eline şaşkınca bakarak yüzüne kaldırdım kafamı. Hafifçe elini tutarken, ayağa kalkmamı istediğini anladım ve ayağa kalktım.

Cebinden siyah kadife bir kutu çıkardı.

Yine mi 'Güleli' aldı?

Yüzüne anlamaz bir şekilde bakarken ben dudaklarını araladı, "Bu, sana bugün yaşadıklarımızı ömür boyu hatırlatsın." dedi kutuyu bana uzatarak. Kutuya uzandım ve hafifçe elime aldım.

Yavaşça açarken, içindekini görünce gözlerimi anlamazca birkaç kez kırpıştırıp ona baktım. "Bu olmaz!"

Kaşlarını çattı bozulmuş bir şekilde.

"Şafak bunu kabul edemem, bu çok fazla!"

Kutunun içinde ucunda bir seri en az on adet pırlantanın çerçevelediği büyük bir zümrüt olan beyaz altın bir kolye vardı.

"Ne demek fazla?" dedi kızar gibi.

"Mert bu pahalı! Neden bana böyle bir şey alasın ki?"

Aldığı şey arabasının çeyrek maliyetindeydi. Böyle bir hediyeyi kabul etmeye hakkım olmadığını düşünüyordum. Acaba geçen 'Evi sat, bana ver.' derken de ciddi olduğumu düşünmüş olabilir mi??

"Ne demek neden? Kadınım olduğun için olabilir mi?"

"Olamaz... Kadının olmam demek, bana böyle bir şey alasın demek değil!" dedim gözlerimi açarak açıklarcasına.

Gözlerini sabır istercesine yumup geri açtı ve daha yumuşak bir tonda konuşmaya başladı.

"Zeynep bak, sen bugün bana hayatım boyu unutamayacağım bir şey yaşattın. Bu kolyeyi bunun hediyesi olarak kabul et. Ne yani, evlensek düğün hediyesi alsam sana, kabul etmeyecek misin?" dedi.

"Düğünle bu aynı şey mi Şafak?" dedim ondan daha yumuşak bir tonda.

Kulağıma eğilip, "Topla saçlarını!" diye fısıldadı. Neden Şafak'ın sesi asla reddemeyeceğim bir hâle bürünüyordu? Emredici bir tonda ama ürkütücü...

Yutkunup saçlarımı yukarı doğru topladım. Uzun oldukları için yandan yine omzuma döküldü uçları.

Ensemde bağlarken kolyenin ucunu değen elleriyle ensemdeki tüylerin dikleştiğini hissettim.

Kolyeyi bağlayınca saçlarımı geri indirecektim ki nefesini

ensemde hissettim. Ardından bir öpücük kondurunca, içimden bir şey sıyrılır gibi oldu.

Bir öpücük daha verince enseme, gözlerimi kapattım.

Ellerini belimden sarıp enseme içli bir nefes verirken, bir öpücük daha geldi.

Yutkundum. Kulağıma eğildi sonra. "Sen bana söz vermedin kadın..."

"Ne sözü?"

"Benden başkasının olmayacağının!"

Fısıldadığı kulağımın olduğu omzuma dönerek boşluğa bakarak konuştum, "Sen dedin ya bana, 'Evvelin de ahirin de benim.' diye..." dedim.

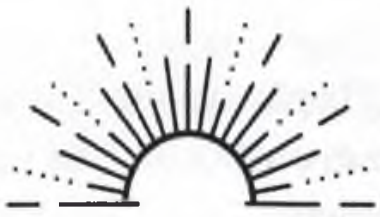
Boğuk bir gülüşü geldi.

"Sen kendin, kalbinden gelerek söz ver bana..."

Arkamı döndüm, güneş son demlerini veriyordu Sapanca'ya...

Ben ona onu ömür boyu bekleyeceğime söz vermiştim. Şimdi bir söz daha verecektim.

Bana tutkuyla bakan gözlerine tebessüm ederek, "Benim kalbimden senden başkası geçmez ama yine de duymak istersen, söz... Sana söz, senden başkası olmayacak." dedim.

6 gün sonrası

19 TEMMUZ 2018 PERŞEMBE

MARSİLYA / FRANSA

Puget Dağı'nın güneydoğu eteklerindeki koruluk alanda bulunan beyaz köşkte, Rönesans dönemi işlemeleri olan tırab-

zanlarla bahçeye açılan merdivenlerden denizci burun ayakkabılarıyla seri bir şekilde iniyordu Mösyö Rousseau.

Akdeniz'e üstten bu tepedeki köşkün bahçesinde, Akdeniz'in Montredon üzerinden gelen temmuz meltemi esiyordu. Hem rustik hem de modern köşkü, büyük bir görkeme sahip, şekilli su kanallarıyla çevrili irili ufaklı süs havuzlarının olduğu bahçesi çevreliyordu.

Köşkün sağındaki kuş bakışı seyirliğe yakın konumda, 12 kişilik uzunlamasına masada en başta oturmuş, tek başına Confit de Canard'ını yiyordu Colvile Garcia.

Sarışın, iri çene kemikleri ve hafif kemerli burnuyla sert bir mizaca sahipti Colvile Garcia. Yüzündeki tek yumuşaklık, masmavi gözlerinin denizi andırmasıydı. Akdeniz'in güneşinde bronzlaşmış beyaz teni, güneş lekelerini tutturmuştu üstüne.

Yanına büyük bir hızla gelen Mösyö Rousseau dikkatini çekse de başını kaldırmadı.

"Efendim, müsaitseniz bir bilgi paylaşacaktım..." dedi Fransızca, tek elini göğüs altından tutup eğilerek Garcia'yı selamlayan Mösyö Rousseau.

Kestiği eti bir tur ağzında çevirip yutan Colvile Garcia, yüzünü Mösyö Rousseau'ya dönmeden, "Dinliyorum Mösyö!" dedi.

"Bir hafta önce Türk istihbaratı tarafından etkisiz hâle getirilen adamımızla ilgili efendim... Tüm veriler silinmiş ama adamlarımız tarafından bir ipucu bulduk efendim..." dedi mösyö reveransını bozmadan.

"Ne o ipucu mösyö?" dedi Colvile yine yüzünü dönmeden.

"Lolan'ın *Cloud*'undan bir arkadaşının hesabına gönderilmiş bir fotoğraf, *Cloud* hesabıyla birlikte fotoğraf da silinmiş ama gönderilen kişinin o an *Drive* yüklemelerine de düştüğü için oradan çektik. Fotoğrafın çekim tarihi bizim Lolan'la ile-

tişimi kaybetmemizden dört gün sonraya denk geliyor efendim." dedi tane tane ve diksiyon hatası yapmamaya dikkat ederek.

Colvile Garcia yemeğini çiğnerken bir şarap da yudumlayıp acelesi olmadan konuştu. "Evet?"

"Efendim bir kız ama yüzü yarım, yandan çekilmiş..."

"Göster." dedi sakince Colvile Garcia.

Mösyö Rousseau elindeki telefonla camekânın ardından çekilmiş fotoğrafta, odanın kapısına bakan uzun kahve saçları olan beyaz tenli kızı gösterdi. Kızın üzerinde sadece pike vardı ve pikeyi göğsünün üzerinden sarmalamıştı.

"Kim olduğunu bulun mösyö..." dedi bunu niye şimdiye kadar yapmadınız ki der gibi.

"Efendim yüzü yarım çıktığı için bir sürü olasılık çıkabilir...." dedi Mösyö Rousseau mahcupca.

Colvile Garcia çatal bıçağını bırakıp, "Mösyö... Mösyö... Mösyö... Sizce o olasılıkların kaçı Lolan'ı gönderdiğimiz yere yakın lokasyonda çıkar?" dedi.

"Haklısınız efendim." dedi.

Colvile Garcia sinirlenerek ellerini neyi bekliyorsun der gibi açtı. "BULUN!"

13 TEMMUZ 2018 CUMA
SAPANCA / SAKARYA

"Hava çok güzelmiş!" dedim bahçede göle en yakın uca oturmuşken camekândan bana bakan adamıma. Şarap şişesini komple zimmetime geçirmiştim.

Zaten onun yanından başka yerde içmemek üzere anlaşmamız vardı. Anlaşmanın sınırları dâhilinde şarap şişesini kafama dikiyordum.

Bokunu çıkarmasan mı Zeynep?

Arkamdan çimenlerin ezilme sesleri geldi. Yanıma gelince yere oturdu bağdaş kurarak.

"Çimen lekesi çıkmaz yüzbaşı!" dedim kafamı bir kez çevirip önüme tekrar dönerek.

"Bana bugünü hatırlatacaksa çıkmasın..." dedi düz bir ifadeyle.

Şişeyi kafama diktim. Kafasının bana döndüğünü hissettim. Bakmadım ona, gölü izliyordum.

Hava gerçekten güzeldi, hiçbir temmuz bu kadar güzel değildi ve bu kadar güzel olmayacaktı...

"Gidecek misin yakın zamanda?" dedim mırıltıyla.

"Belli değil." dedi dizlerine sardığı ellerini bir kereye mahsus sallarken.

"Geçen hafta, en geç iki hafta sonra giderim diyordun da ondan sordum." dedim.

"Gitmemi mi istiyorsun Zeynep?" dedi kafasını sağa dönüp anlamlandıramamış bakarken.

Sola dönüp şaşkınca, "Ha... Hayır..." dedim gözlerimi kırpıştırıp.

Ben yanımda bir ömür kalsın isterdim oysa.

"Sen öyle diyince hani... Kendimi hazırlaması kolay olur diye önden bilmek istedim!" dedim hararetle.

Kafasını bacaklarına düşürüp önüne doğru sırıttı.

"Sen erken emekli olursun, değil mi?" dedim konuyu hafif köşeden saptırma amaçlı.

Dudak büktü, "Yani... Emekli olmak... Resmî olarak erken

emekli olurum, evet!" dedi konuşmasının sonunda bana dönerek.

"Ne yani gayriresmî mi var?" dedim kaşlarımı çatıp.

"Zeynep emekli olup ne yapacağım? Evde mi oturacağım? Kahvehaneye mi gideceğim ya da?"

Ona şaşkınca bakarken kafamda bir anda emekliliği canlandı...

Bu kaslar eriyecek... Göbek çıkacak... Saçlar kırlaşmış... Kırışmış bir yüz...

Çikolata döküp yalanacak gibi değil yani...

Zeynep gençliğinde senin yanında olmayanı yaşlanınca ne yapacaksın, bırak emekli olmasın!

Birlikte Müge Anlı mı izleyeceksiniz?

Şafak, Müge Anlı'ya kendini kaptırırsa zanlıların ellerini kırmayı kendine âdet edinebilir...

Düzen takıntılı bir manyak zaten...

Bunu niye böyle yaptın, şöyle yaptın der, kafanı siker bu senin!!

Bir kontrol manyağı asker emeklisi...

Aman Allah'ım, evlerden ırak be Zeynep!

"Evet bence de emekli olma! İşleyen demir pas tutmaz demişler, kesinlikle emekli olmamalısın!" dedim aceleyle.

Gözlerini kısıp kaşlarını çatarak güldü. "Zeynep yanlış gelmedim, değil mi, sen beni seviyorsun?!"

"Ayıpsın yüzbaşı, tabii ki de seviyorum." dedim omuz kaldırarak.

Karnı sarsılarak dalga geçer gibi güldü.

Göle dönerek mırıldandım. "Emekli olmayacağım diyorsun, destekliyorum işte seni... Sana da yaranılmıyor!"

Şarap şişesini kafama diktim tekrar ama bu sefer bol bol içtim.

Yaşlanınca böyle içemeyecektim malum...

Kafasını bana döndüğünü hissettim. Sola baktığımda bana bakıyordu.

Canı mı çekti ki Zeynep?

Adamdan aldın şarabı, şimdi de ona zırnık koklatmıyorsun...

Biraz zırnık koklasın diye şişeyi uzattım sağ elimle dizinin hizasından. İster misin der gibi de kafamla şişeyi gösterdim.

Şişeye hiç bakmadan bana bakıyordu. Kendimi bir anda belimden çekilmiş ve bağdaş kurmuş olan bacaklarının tam arasında hapsedilmiş buldum. Bunu bir saniye bile sürmeden nasıl yaptığını düşüne durduğum sıra, ne olduğunu anlamadan dudaklarım dudaklarının arasındaydı. Gözlerimi sonradan kapatabildim...

Büyük bir iştahla dudaklarımda dolanıyordu. İnler bir sesle verirken nefeslerini, soluğum karşıladı soluğunu...

Sadece bir koluyla bedenine hapsedilmiştim. Kafasının aşağı yukarı oynayarak dudaklarımı hızlı hızlı emmesine, parmakuçlarımla çenesinden tutunarak ancak yetişebiliyor gibiydim.

Dakikalar boyunca dudaklarımı emip bıraktığında, ellerim çenesinde kalmış benden ayrılan yüzüne bakıyordum.

"Şarap böyle daha güzel..." dedi ve dudaklarıma bakarak dudaklarını yaladı sonra.

Öpüşünün sarhoş edici mahkûmiyeti sona erdiğinde gülümsedim, "Yağmuru gözlerimde, günahı bedenimde, şarabı da dudağımda sevmişsindir sen şimdi yüzbaşı!" dedim.

Kaşlarını anlamlandıramayıp çatarken, "Evet. Öyle. Şiir mi bu?" dedi hafif tebessümle.

"Şarkı Şafak... Aşkla ilgili bir şarkı. Tek âşık olan sen değilsin anlayacağın..." dedim sırıtarak.

"Sana âşık olmadıkları sürece sorun değil.. Âşık olup böyle güzel şarkılar yazsınlar..." dedi bilgiç kılıklı.

Pabucumun bilgici dediğin zamanları hatırlatırım Zeynep...

"Sen de âşıksın ya sevgilim... Sen de üret aşkla ilgili!" dedim tek kaşımı kaldırıp.

"Zeynep ben senin için sevgi nedir bilmeyen kalbimde aşkı ürettim. Ürettik... Sen olmasan yapamazdım." dedi dalgınca.

Sonra imayla kaşlarını kaldırıp devam etti, "Ha bir de vanilya seksi ürettim..." dedi sırıtarak.

Yüzüme küçümser bir ifade takındım. "Atma! O kadarını biliyorum! Vanilya seks hep vardı..."

Ellerimi yanaklarıma koydu. "Zeynep'im benim için hiç yoktu. Emin ol, vücudum sadece senin için üretti!"

Omzuna vurdum. "Hadi oradan! Normal sevişme işte!"

Kaç kere seviştin acaba Zeyneep?!

"Kaç kere seviştin ki Zeynep?" dedi kaşlarını çatarak.

Al bak, aklın yolu bir...

"Hani sen de hiç sevişmemiştin?!" dedim kaşlarımı çatarak.

Boynunu esnetip etrafa bakındı, "Doğru, sevişmedim..." dedi konuşmayalım der gibi gözleriyle etrafı tarıyordu.

Keşke o benim ilkim olduğu gibi ben de onun ilki olsaydım... Neden insan kendini âşık olduğu insana saklamaz ki? Çok saçma. Gerçi ben de bir saklama çabasına girmemiştim. Sadece öyle olmuştu işte...

Gözlerimi muhtemelen hüzün kaplamıştı. Tek elini yüzümle boynum arasına koyup, "Yapma böyle Zeynep.. Unut, at kafandan! Geçmişimi silemem ama sürekli karşımıza çıkmasına izin verme..." dedi gözleri gözlerimde. Cevap veremediğim sürede tekrar, "Bebeğim?" diye yineledi benden bir cevap bekleyerek.

Başımı boyun girintisine sakladım ve kokusunu çektim içime.

Kokusuyla sarhoş olup kafama üşüşen vesveseleri kovaladım. Adamımı düşündüm sadece... Beni seven adamımı...

Burnum boynundayken mırıldandım.

"Şafak.."

"Zeynep'im?" dedi saçlarıma öpücük koyarken.

"Hediye teyze de Güven amca da gayet sevgi dolu insanlar... Sen nasıl sevgi bilmeden büyüyebilirsin ki?"

"Ben sevgisiz büyümedim ki Zeynep. Sonradan böyle oldum." dedi kısılmış bir sesle.

"Ama şimdi kalbinde sevgi var, değil mi?"

"Var. Evet ve sana ait. Hiç de eksilmeyecek, günbegün artacak." dedi saçlarıma gömdüğü dudaklarından çıkan boğuk sesiyle.

Cıvıltıyla konuştum.

"Sevgi varsa her şey tamamdır yüzbaşı!"

Uzun bir süre sessiz kaldı, sanki nefes almıyordu.

Normalde bana karşı kullanmadığı mesafeli hatta çok yabancı gelen bir tonda, "Merhamet Zeynep... Merhamet yok..." dedi bumbuzdu sesi sanki.

Öyle soğuk söylemişti ki kaşlarım çatılırken üşüyerek ürperdim koynunda ama kımıldayamadım.

Banyodan çıktığımda, Şafak bulaşıkları tezgâha koymuştu ama makineye yerleştirmemişti. Bulaşıkları sıyırdım ve makineye koydum. Makinenin kapağını kapatmaya eğilecektim ki belimden kavranılınca irkildim.

"Benim..." dedi Şafak boğuk sesiyle.

Önümü kendisine döndürdüğünde, makinenin kapağını ayağıyla ittirip kapattı. Beni öpecek gibi bakınca öpeceğini düşündüm ama öpmedi. Elinde şarap şişesini getirmişti. Bana uzat-

tı, bittirdiğini zannettim ama elime alınca fark ettim ki doluydu.

Elimde şarap şişesiyle duruyorken ben, beni gerisinde bırakarak buzdolabına ilerledi.

Çok sessizdi... Ama dalgın değildi... Hatta çok konsantre gibiydi. Dolabı açıp buz çıkardı. Buz kovasına doldurdu.

Ama kırmızı şarap buzla içilmez ki?

Buz kovasıyla önümden geçip giderken bana bakmadan, "Gel." dedi düz bir sesle.

Eline şarap tutuşturulmuş köprüaltı çocukları gibi şarabı iki elimle kavramış peşinden gidiyordum.

Yatak odasına girince buz kovasını şifonyerin üzerine koydu. Bana döndü sonra, gelip şarap şişesini elimden aldı ve onu da şifonyerin üzerine bıraktı.

Bakışlarını ifadesiz bir şekilde bana odakladı ve yanıma adımladı. Bir şeyler hissediyordum ama gelen şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Onun ağzını bıçak açmıyordu...

Ne oluyor? Ne yapacak?

Ne geliyor?

Şehvetli, hissediyor musun bir şey, aydınlat bizi?!

Şehvetli kalkışa hazırlanırken, düne kadar sürtüktüm şimdi aydın mı oldum hassiktirin kabuklarınıza!

Ne geliyorsa çok fena geliyor Zeynep!

Eline kumanda alıp storları indirmeye basarken, tam karşımda dikildi. Sonra kumandanın akıbeti yere fırlatılmak oldu. Benim akıbetim ise meçhuldü...

Saçlarımı sol omzumda topladığında, gözüm sol göğsümden aşağı salınan kahverengi saçlarıma takıldı. Şafak ise onları elleriyle tarar gibi yaparak, başı neredeyse başımın üzerine gelecek kadar dibime girmişti. Yüzümü kaldırmadan göğsüne bakıyordum hamlesini bekler gibi...

Sağ göğsümün askısını aşağı indirip, başını omzuma göm-

düğümde yutkunmayı akıl ettim. Önce burnunu sürdüğü omzuma ıslak öpücükler bırakmaya başladığında tenimin ürperişiyle dudaklarım aralandı. Boynuma tırmanan dudaklarından taşan dili boynumun tadına bakarken, dudaklarımı ısırmama engel olamadım.

Onun boynumda gezindiği her bir hamlede yanağına kokusunu daha çok hissetmek ister gibi burnumu sürtüyordum. Saçlarına ellerimi doladım ve bu hareketimle keskin bir inilti verdi beni öpen dudaklarının arasından. Saniyeler içinde beni kucağına aldı ve öyle sarmaladı ki bedenimi, süratle sırtım duvara yaslanmıştı. Bu sefer çok hızlıydı, hızına yetişemiyordum. Sağ boynumdan sol boynuma gerdanımda turlayarak geçiyordu ama bu geçişler, benim kafamı ona uyumlu döndürmeme bile izin vermeyecek kadar hızlıydı.

Sadece kendi hızını konuşturuyor ve uyumumu beklemiyordu. Beni bekleyemeyecek kadar acelesi vardı sanki....

Dudaklarıma kavuşunca bir anda, orada da benim başımı döndürecek bir hızda seyretti.

Dudaklarımı daha yeni algılamışken ben, kalçalarımdan sert bir şekilde avuçlamaya başladı. Titreyerek ağzının içine inledim. Bedenimi kendine bastırdı. Dudaklarım ise tamamen dudaklarının arasındaydı.

Beni duvardan koparırken kendi etrafımızda hızla döndük. Başım da dönüyordu hareketlerini takip ederken. Şu an benim bilmediğim sulara doğru hızla sörf yapıyorduk. Bu dalgalar beni yutardı ve tek çarem ona tutunup kıyıya çıkmayı beklemekti...

Bir anda yatağa giderken birlikte, beni kucağından bırakmadı. Öpüşüyle uzatırken dudaklarımı, başım yastığa değdi. Dudakları dudaklarımdan ayrılmadan, diğer askımı da indirdi. Geceliğimi üstümden sıyırmadan önce benden biraz uzağa ayrıldı ama göz göze gelmedik.

Yavaşça sıyırırken üzerimden geceliğimi kalçamı yönlendirdim çıkarması için. Ani bir hareketle kendine bacaklarımın ara-

sında yer buldu. Başını karnıma gömdü bu sefer ve düz olan göbeğimi pirsingimin etrafında diliyle turlayarak ısırdığında kısık bir inilti çıktı dudaklarımdan.

Bel oyuntumu avuçlayıp göbeğimde turlarken, bu sefer göğüslerimi ondan kurtardığımı düşünüyordum. Oysa göğüslerimi neler bekliyordu farkında değildim.

İç çamaşırımın kenarlarına gidince eli, kafasını göbeğimden kaldırmadan külodumu vücudunun altından parçaladı. Gözlerimi devirdim ve *'Bu adamı da böyle kabul et Zeynep.'* diye kendime telkin ediyordum o sıra.

Üzerimde doğrulurken, iç çamaşırım elindeydi. Ama elinden bırakmadı. Yüzüme doğru yaklaşınca ne yaptığını algılayamaz bir şekilde kaşlarımı çatmış ona bakıyordum. Ellerimi başımın üzerine yatak başlığına kaldırdı bir anda. Şaşkınca gözlerimi kısarak ne yapıyor diye bakmaya başladım. Elindeki külodumla ellerimi yatak başlığının demirine bağlayınca ağzım açık bakakaldım. Bunu beklemiyordum.

Mr. Grey?? Christian Grey??

Sorma Zeynep bilmiyordur onu da...

Bilse de cevaplayacak gibi durmuyor zaten...

Şu anda ondaki konsantrasyon bende fiziğe ya da matematiğe karşı olsaydı, NASA'ya astronot olurdum...

Şafak her seferinde beni şaşırtacak olduğunu bana çoktan kanıtlamıştı. Şaşırmam hataydı...

Dudaklarıma kısa ve sert bir öpücük koydu ve, "Rahatla..." dedi emreder bir sesle.

Ardından beni yatakta bırakıp, yataktan indi. Tişörtünü çıkarıp yere fırlattı.

Telefonunu çıkardı ve biraz oyalandıktan sonra *Maroon 5 'Animals'*ı açtı.

Sanırım neyin müzikle güzel olduğunu anladın Zeynep...

Telefonu şifonyerin üzerine koydu, ardı bana dönüktü.

Pürtüklü ve tamamen yara izi dolu sırtına bakıyordum, o ise şifonyerin üzerinden şarabı aldı ve bana yüzünü dönüp yanıma geldi. Yanıma oturduğunda, gözlerini gözlerime dikti. Ne yapacaksın der gibi baktığıma emindim. Ama onun bir şey deyip demeyeceğinden emin değildim.

Bacaklarını iki yana açıp tam karnımda, üzerimde doğruldu.

Dudaklarını yaladı ve derin bir soluk verdi. Sadece vücuduma bakıyordu ki dudaklarını ısırdı ve fısıltıyla, "Zeynep... Şimdi hayal ettiğim ne varsa yapacağım..." dedi.

Sesinde iştah vardı, elinde ise şarap...

Yutkundum. Sonuçta ben kendi isteğimle Pandora'nın kutusunu açmıştım ama bu kutuda bilindiği gibi Pandora'nın mutsuzluk getiren kötülüğü yoktu. Yoğun zevk veren saf tutku vardı. Ben kendisiyle bu gece tanışacaktım. Şafak'la olduğum zamanlarda benim zihnime hiç unutamayacağım sahnelerle kazınacak 'tutku'...

13 Temmuz 2018 gerçekten benim için çok özeldi...

Kırmızı şarabı yavaşça göğüs hizama getirince üzerime dökeceğini anladım ve tekrar yutkundum. Dudaklarını ısırarak yavaşça göğüslerimin arasından göbeğime doğru orta hattan şarabı üzerime boşaltmaya başladı. İrkildiğim için uzun ve titrek bir nefes verdim.

Şarap şişesini komple üstüme boşalttıktan sonra, gözlerini vücudumdan ayırmadan boş şişeyi yatağın yanındaki komodinin üzerine bıraktı. Kırmızı şarap öğlen daha yeni değiştirdiği pikenin üzerine akıyordu ve şarap lekesi de çıkmazdı...

Öğlen aleze de kan geçmiş diye üzülen Zeynep... Çok safsın! Adam yatağı şaraba buladı...

Başını karnıma tekrar gömünce, şarabı dilini döndürerek içmeye başladı. Karnımı refleks olarak içeri çektim. Elleriyle belimi sıkı sıkıya kavramışken, başıyla karnımda dolanıyordu.

Şarkıda *'Bebeğim bu gece avlanıp yiyorum seni'* derken Şafak

kendini kaptırıp dişleriyle karnımdan göğsüme vakumlamaya başlamıştı.

İçli nefes alışlarımla birlikte ufak iniltilerim çıkıyordu dudaklarımdan. Ama Şafak kafasını karnımdan kaldırmıyordu bile...

Başıyla göğüslerime çıktığında, ısırıkları göğüslerimi talan etmeye başladı. Nefes alıp verişlerim, artık sesli inlemelere dönerken, Şafak yine sert inlemelerini en sona saklıyordu. Benim tiz ve cılız inlemelerim ise çalan şarkıdan dolayı duyulmuyordu. Dakikalar dakikaları kovaladı. Zevk ve zaman birbirine kaynaştı. Artık vücudumda şaraptan ziyade Şafak'ın tadı vardı.

Dakikalar dakikaları kovalarken vücudumda şarap kalmamıştı neredeyse. Bir anda yüzüme çıktığında nefes nefeseydim. Tutkulu gözleri bana bakarken sinsice gülümsedi ve, "Ben yağmuru zaten ıslak gözlerinde sevdim, şarabı ise hem dudağında hem teninde tadınca sevdim!" dedi boğuk sesiyle.

O an anlamıştım, şarap elimde olduğu andan itibaren bunu planladığını.

Sen bu adamla nasıl başa çıkacaksın Zeynep...

Sonra üzerimden kalktı ve yataktan ayrıldı. Şifonyerin üstündeki buz kovasına gitti.

Onu dökmesin!

Hayır!

Temmuz ayındayız ama o kadar da değil yani!

Yerdeki tişörtünü de yerden aldı ve kovayı yanıma koyup elleriyle tişörtünü kavradı. Her hareketini merakla izliyordum. Gözlerime bakarken tişörtünü kol kasları belirginleşecek şekilde sıkıca avuçladı ve uzunlamasına parçaladı.

Şaşkın ve güçlü bir sesli soluk verirken, "Hah?" sesi çıktı boğazımdan.

Ağzım açık bakakalmışken ben, bıyık altından gülüp başını önüne döndürdü ve hafif salladı.

Üzerime gülümseyerek eğilip, "Gözlerini kapat..." dedi.

"Ha?"

Bu sefer sesini boğuklaştırdı ve daha emreder tonda, "Gözlerini kapat... Gözlerini bağlayacağım!" dedi.

Dudaklarımı yalayıp gözlerimi kırpıştırdım. Gözlerimi kapatırken üzerime eğildiğini hissedebiliyordum. Gözlerimi kapattığımda uzunlamasına yırttığı tişörtünü iki kere dolayıp sağ yanımdan düğümledi.

Sadece şarkının sesini gelirken kulağıma titrek nefeslerle bekliyordum.

So what you trying to do to me?

(Bana ne yapmaya çalışıyorsun)

It's like we can't stop, we're enemies

(Duramıyoruz sanki, düşmanız biz)

But we get along when I'm inside you

(Ama içindeyken uzlaşıyoruz)

Sağ göğüs ucuma değen buz ile bir anda belimi kavislendirip, "Aaahh!" diye irkildim.

Şarkıdan başka ses gelmiyordu ki ben merakla ve soluyarak beklerken, Şafak sol göğsümün ucuna da buz tuttu. Kendimi geri çekmek isterken iki göğüs ucuma da üflediğini hissettim. Göğüs uçlarımın dikleştiğini derimden hissedebiliyordum ve Şafak dikleşmiş göğüs uçlarımı eminim ki kendine seyir için daha da dikleştiriyordu. Buzu tenimin en hassas yerine değdirip nefesini uzaktan vererek bir tabloyu çizen ressam gibi bedenimle oynuyordu.

Ardından sol göğsümü okşarken, sağ göğsümün ucunu ağzına aldığını hissettim. Sertleşmiş göğüs ucuma diliyle bir çubuk gibi ağzında örseleyerek döndürüyordu. İçli bir inleme koyverdim, o ise oynadığı sağ göğsümden bir anda kalktı ve çok geçmeden ve ansızın sol göğsümde dilinin darbesini hissettim. Gözlerim kapalı olduğu için sadece hissediyordum. Tenim önüne

sunulmuş bir sunak gibiydi. Dili bir hançer, tutku ise bir kandı aktıkça akan, çağıldadıkça çağlayan bir kandı tutku. Sunak kana bulandı, bedenlerimiz tutkuya.

Hafif kavislerle buzun ardından gelen sıcak ağzının içine belimi kavislendirerek göğüslerimi sunuyordum. Islandıkça ıslandı, ısındıkça ısındı ağzının içinde. Dil darbeleri göğüslerimi hem yumuşatıp hem uzatırken, ellerim bağlı karşısında zevkle kıvranıyordum.

Dilinin sıcaklığının kıymetini, bana öncesinde buzu tattırarak bildiriyordu sanki...

Başımı geriye atıp nefeslerimle içli kısık inlemeler salıyordum. Tek yapabildiğim yırtılmış külodumu başımın üzerinde avuçlamaktı... Başının göğüslerimden çekildiğini hissettim.

Yine hiçbir hareket olmadan bir süre bekledi. Derin nefesler alarak etrafı dinliyordum. Artık gözlerim de kapalı olduğu için ne yapabileceğini tahmin de edemiyordum. Sadece yutkunabiliyordum.

Bacaklarımın üzerine ağırlığını vermeden oturdu. Göbeğime aniden bir avuç dolusu bir sürü buz koymasıyla belimi gererek çığlık attım ve geri kaçmaya çalıştım. Bacaklarımın üzerindeki oturuşu arttı ve geri kaçmama izin vermedi. Birkaç buz yanlarımdan yatağa düştü ve bu benim tekrar daha çok ürpermeme ve sağa sola dönmeye çalışmama sebep oldu.

Şarkının arasından Şafak'ın beni zapt ederek 'Şştt..." dediğini duydum. Ben gözlerim kapalı bir hâlde karnımdaki buzlarla ne yapacağını düşünürken, bir buzu yukarı doğru çıkarmaya başladı. Nefes alışlarım hızlanmıştı. Gerdanımdan geçirirken kafamı sağa sola oynatmak istedim. Dudaklarımda son buldu buzun yolculuğu...

Üzerime eğildiğini hissedebiliyordum ve boğuk sesini duydum.

"Em."

Dudaklarımla boyutunu bilmediğim buzu kavramaya çalıştım. Dudaklarımın kenarlarından buzun suyu akarken, buzu emmeye çalışıyordum. Dudaklarımın sıcaklığıyla buzun gerdanıma kadar nokta nokta kayışı gıdıklıyordu tenimi. Buz ağzımdan bir anda çekilince dudaklarım boşlukta kaldı.

Şafak'ın dudaklarımın kenarlarından akan suyu çenemden gerdanımdan ve dudaklarımdan hızlı bir şekilde emdiğini hissettim. Beni öpeceğini düşündüm ama sadece suyu yalıyordu.

Üzerimden çekildi ve göbeğimdeki buzlara uzandı yine. Bir buzu daha kavradığında o buzla hiç acımadan bacaklarımı aralayıp arasına girdi.

"Aaahh..." dedim titreyerek bacaklarımın arasında gezinen buzdan kaçmak ister gibi.

Şafak ise tüm bedeniyle bacaklarımın arasındaydı hissediyordum. Nefesi bacaklarımın iç kısmına vururken göbeğimden bir buz daha çekti ve o buzu, sol diz kapağıma yerleştirdi.

Buzu iç bacağımdan kasığıma doğru gönderirken bir sesli "Aaahhh! Hayır!" diyen bir inilti çıktı dudaklarımdan.

Aynısını sağ bacağıma da yaptığında Şafak'a yalvarıyordum. Kasığıma gelmeden tam baldırlarımda duruyordu.

Nefes nefeseydim ve sürekli sesli bir şekilde yutkunuyordum. Bir buz daha çekti göbeğimden ve tam orta hattan göbeğimden aşağı yollamaya başladı. Nereye gideceğini anladığım için suratım acı çeker bir hâle büründü.

Tam kadınlığıma gelince buz, yapacağı şeyi düşününce kafamı hızla yapma der gibi sağa sola salladım ama bu onu durdurmadı. Parmaklarıyla araladığı kadınlığımdaki dudakların içine yolcu etti buzu ve klitorisime buzun değmesiyle, "Aahh," diye tiz ve odayı inleten bir çığlık attım. Anında geri çekmek isterken kendimi, beni uzaklaşmamam için kendine hapsetti.

Kafamı arkaya vermiş, belimi kavislendirebilmiştim sadece. Buzlar göbeğimden yanlara doğru dökülmüştü. Şafak iki göğsü-

mü de okşayarak yine bir "Şştt. Uslu dur." dedi. Göğüslerimdeki elleri bel oyuntuma kayınca, bedenimde yeni bir hamle yapacağını anlayıp gene tetikte bekledim. Bacaklarımın arasında başını hissettim. Parmaklarıyla kadınlığımdaki dudakları yine araladı ve bir anda yine buz geldi. Hem de en hassas yerime, bir anda!

"Aaahhh! Hayır! Hayır!"

Kendimi çığlıkla geri atmaya çalışırken, bağlandığım kumaş parçasına tutundum. Beni kavrayıp buza doğru çekti ve kadınlığımı tekrar buza hapsetti ama bu sefer buzun kenarlarından sıcak dudaklarını hissetmiştim. Buz ağzındaydı... Buzla birlikte en kuytu noktalarımda dolanıyordu...

Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Titrek nefeslerim odada bir mahzendeymiş gibi savruluyordu.

Buzu son bir kez klitorisimin etrafında bir tur döndürüp, klitorisime bastırdı ve bıraktı. Buz yatağa doğru kadınlığımdan sıyrılarak kayarken, yutkunduğunu duydum.

Buz tutmuş klitorisimi sıcak diliyle kavuşturduğunda içimdeki zevk dalgası normaldekinin binlerce kat fazlasıydı. Buzun suyunu vajinamdan en tepe noktama kadar emmeye başladı.

Buz tutmuş kadınlığım ağzının içinde eriyordu...

Çığlıklarım geride kalmış ve ben zevkle inlemeye başlamıştım bu sefer...

Kafamı bu sefer zevkle geriye atıyor ve döndürüyordum. Normalde bunu yaptığında çığlık atıp kendimi kasıyor olurdum ama buzun peşinden bunu yaptığı için neredeyse kendimi ağzının içine yönlendiriyordum.

Ağzıyla daha fazla ısıtmasını istiyordum en kuytu noktalarımı... Tüm buz tutan kadınlığımı sıcak nefesi ve diliyle daha fazla ısıtması için kendimi daha fazla yönlendiriyordum ona.

Dudaklarımı ısırıp, içli nefes alışlarımla bu zevkin lavlarının vücuduma yayılmasına izin verdim. Ama buz derimi gerdiği için boşalmaya yaklaşmıyordum.

Güneş tenini yalarken, soğuk denizde sırtüstü yüzmek gibiydi zevkli ve güneş tarafından rahatlatıcı...

Dakikalarca içimi eriten zevkle başımı döndürüp inledim.

Bu sırada o dakikalar boyunca çalan şarkı ise benim inlemelerimi örtüyordu...Belim zevkle kavislenirken, kalçalarımı yanlardan sertçe avuçluyordu. Ama zaten benim kalçalarımı geri çekmek gibi bir niyetim yoktu. Klitorisimi diliyle ağzının içine çekerken, ben kendimi ona doğru hepten yönlendiriyordum.

Burnunun vücuduma sürünerek yukarı çıktığını hissettim. Dudaklarıma kadar geldiğinde dudaklarımı emmeye başladı. Bu sefer öpüşüyorduk.

Aralanan dudaklarımdan içeri salarken dilini kendi tadımı almıştım ağzından. Dudaklarımı sert emişini, bir derin dil darbesiyle yumuşatıyordu.

Sert hâkimiyeti bir müddet sonra diş darbelerine döndü. Kasıklarımda sertleşmiş erkekliğini hissediyor ve kalçamı kaldırarak kendimi ona hepten bastırıyordum. Beni çok tahrik etmişti ve daha fazlasını istiyordum...

Göğüslerimin ikisini de avuçlayıp üstüme üzerinde pantolonla tamamen yerleşmiş hâliyle hırlayarak dudaklarımı dişleriyle çekiştiriyordu.

Sanırım kendini şarkıya fazla kaptırmıştı.

Hunt you down, eat you alive

(Ele geçiriyorum, canlı yiyorum)

Just like animals, animals

(Hayvanlar gibi, hayvanlar)

Bir süre sonra dudağımdan kan tadı almaya başladım.

Dudaklarımda kendinden geçmesini bu kan tadı durdurdu ve dudaklarımı bıraktı. Başparmağıyla dudağımı silerken kısık sesle söylendi.

"Kendimi kaybettim yine..."

Bir tek sen mi?! Ben kayışları kopardım..

Kımıldandı ama ne yaptığını anlamadım. Yataktan aşağı düşen bir kumaş sesi duydum. Sanırım pantolonunu çıkardı. Bir paket hışırtısı duydum sonra. Sadece ağzım açık nefes alıyor, tahmin etmeye çalışıyordum.

Üzerime eğildi ve elleri sağımdaki düğümü buldu, gözlerimi yavaşça karanlıktan aydınlığa kavuşturdu. Birer dipsiz kuyu kararmış gözleriyle karşıladı beni ve, "Günaydın bebeğim." dedi boğukça.

Gülümsedim...

Gülümsedi...

Vakit gün değil, geceydi ama muhtemelen gecemiz bayağı aydınlanmalı geçecekti. En azından benim için...

Bacaklarımın arasında doğruluğunda kalçamdan tuttu ve kasığımı kasığına yönlendirdi. Kalçam havaya kalkmış ve elleri tarafından taşınır hâldeydi. Gözlerime baktı, "Hazır mısın bebeğim?" dedi.

Daha hazır olamazdım sanırım...

Başımı hafifçe onaylar gibi salladım ve anında içime giren sertlikle kafamı arkaya atıp, "Aahh," diye bir çığlık attım.

Yavaşça geri çıktı, ardından yine bir anda ve sertçe tamamen içime girdi. İçime giren erkekliğinde prezervatifi hissediliyordu. Ağzından kısık zevk inlemelerini okuyabiliyordum ama şarkıdan duyamıyordum.

Yavaşça boşalttı içimi tekrar ve bu şekilde ritim kazandı.

Her sert girişinde kasığım kasığına çarpıyordu. Her içimi doldurduğunda çığlık atarken, ellerimle parçalanmış külodumu sıkıyordum. Sert bir zevkti, double espresso kahve gibiydi ama ayıltmıyor, bayıltıyordu.

Boşalmaya tırmanmaktan çok, sadece anın, sadece içimde olmanın tadını çıkarıyor gibiydi. İçimde olduğu süre geri çıkmadan önce iki üç saniye bekliyordu.

You're like a drug that's killing me

(Beni öldüren uyuşturucu gibisin)

I cut you out entirely

(Baştan sona kesiyorum seni)

But I get so high when I'm inside you

(Ama senin içindeyken fena uçuyorum)

Sadece içime girmeye odaklanmışken, kalçalarımdan sıkı sıkıya kavramış, beni kendi istediği ritimde hareket ettiriyordu. Her içime girdiğinde, dudaklarının sanki 'ı' harfi çıkarır gibi düzleştiğini ve dişlerini sıkışını görebiliyordum.

Neden bu yavaş ritmi tutturduğunu bilmiyordum ama sanki içimdeki her girip ulaşabileceği noktaya ulaşmak istiyor gibiydi. Kalçalarımı havada tutup sıktığı için kol kasları şişmişti. Bir süre sonra ellerini kalçamdan bacaklarıma indirip, bacaklarımı beline doladı ve üzerime eğilerek vücudunu vücuduma kavuşturdu.

Göz göze gelmiş dudaklarımız tüy gibi birbirine değip değmiyorken, sadece gözlerimi okuyordu. Gözlerimin içine bakarken bir kez daha içimi tamamıyla doldurdu. Gözlerimi kapatmak istemedim ve çenem yukarı havalandı. Havalanan çeneme dişlerini geçirip bir sert darbe daha gönderdi içime.

Bir "Aaahhh" sesim daha şarkıda kayboldu. Ardından başını gerdanıma gömüp art arda içimi doldurmaya başladı. Bu sefer içimde beklemeden gidip geliyordu duvarlarımda. Boynuma sık alıp verdiği nefesin hırıltıları doluşuyordu. İçimi doldurması takip edemeyeceğim kadar hızlıydı.

Gerçekten içimdeyken uçuyordu ve anladım ki biraz önce dakikalar boyu süren yavaş ritmi, uçuş öncesi hazırlığıymış...

Bacaklarımı belinde sıkılaştırıp daha bir doladım. Elleriyle hafif havada olan kalçamı destekler gibi tutuyordu. Ben zevkle başımı arkaya atıp inlerken, o ise keskin ve sık nefesiyle boynuma dudaklarıyla tutunuyordu. Ben darbeleriyle sallanırken, zevkten dönen başım yatak başlığına bağlı kollarımın ardına düşüyordu.

İçime girip çıkması doludizgin bir hâl aldı. Adımı dua eder gibi boynuma fısıldıyordu. Arada ağzından, "Bu nasıl bir darlık, bana kafayı yedirteceksin Zeynep!" diye yakarışlarını duyuyordum. Başını gerdanımla sinem arasında hırıltıyla gezdirmeye başlarken, bedenim yatağı sallayacak şekilde kontrolünde savruluyordu.

Mekân kavramı yoktu... Zaman ise bizi sadece patlamaya taşıyordu.

Sona gitmek adına çok hızlanınca inlemelerim boyut atladı ve odada "Ah, Şafak." diye seslenişlerim şarkıyla yarışıyordu... Onun hırıltıları boynumu döverken, art arda soluyor ve arada boynumun yanlarına dolandıkça, "Bebeğim." deyip kulaklarıma fısıldıyordu.

Belimi kaldırıp, kalçamı ona uyumlu yönlendirmeye başladım. Vücudum daha fazla diye taarruza geçmişti. Kollarımı boynuna dolayamadığım için yatak başlığına bağlı gerdirebiliyordum sadece. Saçlarım kollarımın altında ritimle oynamaya başlamıştı.

Fırtına Deresi'nde çırılçıplak savruluyor gibiydim. Ama bu dere Ardeşen'den denize kavuşmuyordu. Bu derenin ucu daha çok Victoria Şelalesi'ne çıkıyor gibiydi. Tepe aşağı savrulacaktım.

"Şafak..." diye inledim ve dudaklarıma kısa ve sert bir ıslaklık bırakıp ritminin arasından, "Yavrum..." diye fısıldadı.

Acı çeker gibi inlemeyle mahzunca konuştum.

"Ah, geleceğim galiba..."

Kızarmış suratıyla gülüp, dudaklarıma dudaklarını sıkıca bastırdı ve bir süre alt dudağımı emdi. Ardından nefesi nefesimde boğukça konuştu, "Geleceğiz... Birlikte. Sal kendini. Kendini bana bırak bebeğim." dedi kararlılıkla.

Ondan cesaret alan hormonlarım, başımı arkaya attırıp daha da güçlü inletti beni... Gözlerimi yumdum ve beni doldurmasının ritmine saldım kendimi. Boğuk sesleri kulağımda daha da sona yaklaştırıyordu beni.

"Hadi bebeğim, hisset ve gel bana! Ahh! Ben de geleceğim! Daracıksın zaten amına koyayım! Bırak kendini. Boşal yavrum!" diye fısıldarken, vücudumu bu taşacak olan volkana biraz daha çekiyordu.

İçimdeki lavların rahmimden vajinama akışına izin verdim. Rahim duvarlarımı alev alev yakan bir hücumdu bu.. Derin bir "Aaahhh," çıkarken boğazımdan, kalçamı erkekliğine biraz daha bastırırdım.

"İşte böyle bebeğim. İşte böyle bebek!" derken beni teşvik ediyordu.

Onun aşırı hızlanmış ritimlerinde aradığını bulan kasıklarım titremenin fitilini yaktı. Bir "Aahh" çığlığı daha kovalarken bunu, yakılan fitil içimdeki volkana ulaştı. Belim kavislenirken, kafamı iyice kollarımın arasında arkaya düştü.

"Aaahhh..." dedim ince ve yalvaran bir sesle. Yüzüm acı çeker gibi buruşmuştu.

"Siktir! Çok güzelsin! Kıvran yavrum... Seni böyle sabahlara kadar inletmeden koynumdan çıkarırsam namerdim!" derken savurduğu bedenimi kollarıyla hepten sarmaladı ve sıktı.

Artık baş aşağı yuvarlanacaktım.

"Şafak..." dedim titreyerek.

Şafak sert hırıltılarını yüksek volümlere çıkarıp boynumu dişlemeye başlamıştı. Benim sonum onun sonunu tetikliyordu...

"Ahh! Dayanamıyorum..." Yalvarır gibi çığlıklar atarken, sarılmaya başladım ve içimdeki volkan ayak uçlarıma varıncaya kadar yaktı, kavurdu beni. Şarkı artık çok uzaklardan geliyordu çığlıklarımla birlikte.

Sevdiğim adamın ritmi beni ve yatağı daha da sallamaya başlamışken ben içimdeki ılık suyu onun prezervatifle sarılmış erkekliğine vermiştim. O ise üstümde gidip gelerek, kendi suyunu aramızdaki ince bir latekse boşaltacaktı.

Beni sıkı sıkıya kavramıştı ve kendi orgazmımın artçılarını yaşarken şiddetle savruluyordum altında.

"Ah! Zeynep!" diye kükrercesine haykırırken kafasını boynumda acı çeker gibi salladı. Kızarmış boynu göz hizama düşüyordu.

Bir "Ah. Sikeyim!" diye savruk bir haykırışla havayı dövdü ve peşi sıra daha sönük "ahh, ahh"lar silsilesi birbirini kovalarken boynumda erkekliğinin içimde seğirdiğini hissettim.

Benim rahatlamamı onun rahatlaması kovalamıştı.

Nefes nefese göğsüme, onun nefes nefese kalmış göğsü çarpıyordu. İçimdeki seğirmelerinin bitmesini bekledi, hiçbir şeyi yarım bırakmak istemez gibi. Boynumda soluklandı. Ardından derin bir rahatlama sesiyle boynumu öptü ve içimden çıktı. Yanağıma art arda kısa ve içli öpücükler verirken fısıldıyordu.

"Sen... Benim ufak kızım. İçimi titreten kadınım... Seni seviyorum." Soluklarını toparlayamıyordu. Ben de öyle. Tekrar söyledi.

"Seni çok seviyorum Zeynep'im." dedi ve gözlerimi öptü, sonra tam alnımın ortasına içli ve uzun bir mühür öpücüğü koydu.

Yutkundum ve artık ellerimi çözeceğini düşündüm.

O ise sadece başparmağıyla yanağımı okşuyordu ve yüzümü izliyordu. Hâlâ nefes nefeseydik.

Ben çözecek mi acaba diye düşünüp kollarıma bakınca, onun yüzünde piçimsi bir gülümseme oldu. Gözlerimi kırpıştırdım ve uzun bir soluk verdim. Anlamaya çalışıyordum...

Üzerimden kalktı ve elleriyle prezervatifini çıkarıp, "Beni bekle, geleceğim..." dedi ve yataktan indi.

Beni öylece yatakta bağlı bırakıp lavaboya gitti.

Yemek yiyip de geliyormuş bir de Zeynep!

Hayır yani biri seni yanlışlıkla bulsa, şarap dökülmüş yatakta kendi külodunla bağlanmış hâldesin...

Kime nasıl açıklanır ki?!

Lavabodan çıkıp geldiğinde bana hiç bakmadan telefonuna gitti. Şarkıyı kapattı ve derin bir sessizlik oldu. Ama yüzünü bana dönmüyordu. Akabinde mutfağa giderken beni burada unuttuğunu düşündüm ama kendi külodumla bağlıyken "Hey ben buradayım" diye bağırmak istemedim. Buzdolabını açtı.

Yuh, gerçekten yemek mi yiyecek?

Adımları yatak odasına gelirken merakla kapıya baktığım muhakkaktı. Elinde bir kâse çilekle içeri girince şaraptan sonra sıranın çileğe geldiğini anlayıp yüksek sesle bağırdım.

"Yok artık! Karpuz da kesseydin!"

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi yüzünde ne ifade oynadı ne de bana baktı.

Lan senin üstüne akışkan çikolata döküp yalamayan ne olsun, e mi?!

Yanı başıma gelip çilekleri de yatağın üstüne koydu. Kâseye bakınca üzerine pudra şekerini boca ettiğini gördüm.

Nasıl bir manyak bu?!

Gözlerim kocaman açıldı ve şaşkınca yüzüne döndüm tekrar, o ise bana bakmıyordu. Tekrar bacaklarımı açıp arasına yerleşti.

Tek kolunun dirseğinden destek alarak üzerime hizalandı.

Yüzü yüzüme karşı bana bakıyordu, tutkusu gözlerini harlamıştı... Yaklaşık on saniye göz göze bekledi beni ezberler gibi...

Sol elini kâseye atıp bir çilek çekti ve dudaklarıma getirdi. Öyle bir hâle gelmiştim ki aç demeden ağzımı açmıyordum. Çileği üzerinde pudra şekeriyle dudaklarımda gezdirdi. Sonra kısık ve sert bir sesle, "Isır..." dedi.

Yutkundum ve dudaklarımı hafif aralayıp ısırdım. Çileğin yarısını ağzıma almıştım ama çiğneyemiyordum. Sanki onun komut vermesini bekliyordum.

Amanın, altı üstü seni külodunla bağladı Zeynep, ne hâle geldin?! Nefes alma dese, alamayacaksın şu an!!

Avada Kedavra diye fısıldasa öleceğim, net...

Bu nasıl bir büyü?!

Mr. Potter?? Harry Potter??

Düşüncelerimden, "Çiğne!" sesiyle sıyrıldım ve komutuyla birlikte beynim çiğneme kaslarıma giden sinire uyarıyı saldı.

Çileğin tadı yayılırken dilimde boylu boyunca, dudaklarıma bakıp dudaklarını yalıyordu. Çileği tamamen çiğneyip, sesli bir yutkunuşla boğazımdan aşağı gönderdim. Dudaklarımı yalamak istedim ve dilimi dışarı çıkardığım an, "Hayır!" sesiyle dondum.

Ardından gözlerini gözlerimden ayırmadan, çileğin kalan yarısını dudaklarıma getirdi ve tekrar, "Isır!" dedi.

Yavaşça çileğin geri kalan kısmını da hata yapmaya korkar biçimde ağzıma yuvarladım. Bir iki çiğneyişten sonra dudaklarıma yaklaştı ve dilini dudaklarımda gezdirdi.

Ardından dudaklarımı emmeye başladı. Derince gömüldüğü dudaklarımda memnuniyetle beğendim der gibi inliyordu.

Şarkı artık çalmadığı için odada dudaklarımızın şapırtı sesleri duyuluyordu. Dirsekleriyle yataktan destek almış, üzerime ağırlık vermeden öpüşüyorduk... Aslında daha doğru tabir, dudaklarımdaki pudra şekerini yiyordu...

O kadar acelesizdi ki öperken nefesi saniyeler boyunca aynı konumda çarpıyordu burnuma, dudaklarıma. Yavaş ve derin...

Diliyle dudaklarımı zorladı aç der gibi... Dudaklarımı açtığımda dili dilime kavuştu ve ağzımda kalan çileğin tadını içti parça parça yutkunarak...

Bir eliyle başımı arkadan destekleyerek, başını başıma gömdü ve bu sefer bastırarak öpmeye başladı.

Bacaklarımın arasına bastırınca sertliğini, ağzına ufak bir haz mırıltısı verdim. Dudaklarımı çekiştirirerek emiyordu, sanki bana değil de ona aitlermiş gibi...

Dakikalar sonra tekrar kanıyordu dudaklarım. Bu sefer kan tadı da durdurmadı onu... Bu gece duracak mıydı, onu da bilmiyorum...

Dudağımın içine bir memnuniyet inlemesi verdi. Ardından çene ucuma yollanıp dudaklarına orayı mesken edindi.

Bir anda bacaklarımın arasında dikleşti ve gözleri gözlerime zimmetli hâlde sol eli kâseyi kavradı.

Üzerime getirdiği kâseyi boylu boyunca gerdanımdan kasıklarıma kadar bir hamlede boşalttı.

Ağzım açık şaşkınlık nidası verirken ben, üzerime dökülmüş soğuk çileklere ve çilek suyuyla ıslanmış tenimde savruk pudra şekerine bakıyordum.

Şafak'a baktım başımı kaldırıp.

Şafak ise ziyafetine bakıyordu...

Sesli yutkunuşunu duymuştum. Gözlerini göğüslerimden kasığıma kadar 'hangisinden başlasam' der gibi gezdiriyordu.

Soğuk çilekler derimi gerim gerim germişti.

Davul gibi gerinen derini aman Allah, kim bilir kimler inletecek Zeynep! Gerçii...

Kimin inleteceği belli...

Bak vakti zamanında anlamadığın Pamela'nın sözleri ne kadar anlam kazandı!

Kendime gelmek için kafamı hafif salladım. Şafak kafasını bir anda bana kaldırıp robot gibi bir sesle emretti. "Sakın kıpırdama!"

Tam bu noktada "Emredersiniz komutanım." deyip ellerimi havaya kaldırmam gerekirdi ama zaten ellerim yukarıda bağlıydı...

Konuşmam için de komut gelmemişti.

Başını kasığımdaki çileğe gömüp ağzında yuvarladı. Çileğin suyuyla tenimi emerken belimi kavislendirme isteğimi

son anda durdurdum. Kasıklarımda dolanıp çilekleri sularının ağzından akmasına izin vererek emiyordu. Dudaklarımı ısırmakla yetindim. Kımıldamamam konusunda kendime telkin veriyordum. Başı göbeğimde turlamaya başlayınca kıpırdayamasam da başımı kollarımın arasında oynatmaktan geri duramadım.

Vücudumdaki bütün çilekleri büyük bir iştahla beni fersah fersah turlayarak yemişti.

Başını kaldırıp gözlerimi buldu ve fısıldadı, "En çok çileği severdim ama artık vücuduna dökülmüş çileği seviyorum..." dedi dudaklarını yalayarak.

Sesli yutkundum...

İçli ve derin bir nefes verişiyle göğüslerim inip kalkarken hiçbir cevap veremedim buna...

Başını bir anda göğüslerime yerleştirdi. Hırıltı ve inlemeyle göğüs uçlarımı ağzının içinde döndürmeye başladı. Daha yeni boşaldığım için hassas olan göğüs uçlarım bana çığlık attırıp belimi kavislendirdi.

Şafak bir an bile duraksamadan, daha da gömüldü sanki vücuduma. "Aah! Şafak..." diye yakarırken ben, o ise sadece zevkle inliyordu.

Ağzına hapsedilmiş sağ göğsümden, avcuna hapsettiği sol göğsüme turluyordu.

Yakarmalarım daha sesli hâle dönüşürken, dur durak bilmeyeceğini bildiğim hâlde "Mert lütfen..." diye sayıklamaktan geri durmuyordum.

Bir anda kararmış gözleriyle yatakta karşımda dikildi. Bacaklarımın arasından çıktı ve bacaklarını iki yanıma açarak karnımın üzerinde doğruldu. Gözlerine bakarak ne yapacağını bekliyordum.

Bu gece heyecandan ölmezdim, değil mi?

Karnımın üzerinde şişmiş erkekliğini fark ediyordum ama

doğrudan yüzüne bakıyordum. Şafak gözlerimin içine bakarken biraz daha göğüslerime yaklaştı.

Dudaklarımı ısırmış, ne yapacağını bekliyordum. Başını aşağı indirip gözlerini göğüslerimle buluşturdu. İki eliyle dış kısmından kavradığı göğüslerimi orta hatta erkekliğinin etrafında buluşturdu. Neyi ne amaçla yaptığını idrak etmeye çalışıyordum.

Göğüslerimi sertleşmiş çıplak erkekliğinin üzerinde sürttürmeye başladı.

Bana bakmıyor, sadece göğüslerime bakıyordu... Gözlerinden büyük bir haz aldığı belli bir hâlde dudaklarını ısırırken, erkekliğini göğüslerimin arasında ileri geri hareket ettiriyordu.

Göğüslerimi her ileri geri hareketinde daha çok sıkıyordu. Sıkarak ortada buluşturduğu göğüslerimin arasında oluşan girintiyi mesken edinmişti erkekliğine.

Büyük bir hazla ve yavaşça sürtünüyordu göğüslerime.

Böyle bir şey kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi...

Yüzünden aldığı zevkten kasılan mimiklerini izliyordum.

Dakikalarca sert nefes alışlarıyla erkekliğini sinemde ileri geri hareket ettirdi.

Sağ eli bir anda komodine gitti ve bir prezervatif paketi çıkardı.

Tekrar mı?!

Paketi ağzıyla tek el yırtıp, bir saniyede edindi. Ben ne kadar hızlı olduğuna şaşkınca bakarken, üzerime eğildi.

Göğüslerimi içli bir şekilde emip, "Çok güzeller..." diye boğuk boğuk göğüslerime soluyordu.

Gözlerimi devirdim... Erkekler değişik yaratıklardı. Resmen göğüslerimle de ayrı bir aşk yaşıyordu...

Yüzünü yüzüme çıkardı ve dudaklarımı hırsla öpmeye başladı. Yanağım da öpüşünden nasiplenirken kulağıma kadar ıslak

dokunuşlarıyla ilerledi ve, "Daha çok hissetmek ister misin?" dedi.

Dakikalar sonra bir dilim olduğunu fark etmiştim ve kısık sesle, "Neyi?" diye sordum.

Yüzünü yüzüme hizaladı ve kendinden emin bir gülüşle, "Hazzın en tepe noktası neresi, görmek ister misin?" dedi tutkuda kaybolmuş bir boğuklukla.

Tek kaşımı kaldırıp fısıldadım. "O tepeden beraber düşecek-sek, neden olmasın?"

Yüzünde memnun bir gülümseme olurken başımı eliyle destekleyip, dudaklarımı sertçe kısa bir şekilde öpüp çekiştirdi ve ayrılıp, "İşte benim kadınım..." dedi zevkle.

Tekrar yanlarımdan destek alıp doğruldu ama bu sefer dizlerime kadar benden uzaklaştı ve yüzüme bakarken bir anda beni belimden tutup, ani bir hareketle çevirdi. Saçlarımın havada uçtuğunu gördükten sonra yüzüm yastığa kapaklandı. Elimin altındaki külodum dönmemden dolayı burgulanmıştı.

Saçlarımı solumda toplayıp kulağıma eğildi. Sağ boynuma ufak öpücükler koyarken içimi titretiyordu. Kalçalarımı okşamaya başladı, boynuma ve enseme tüy kadar hafif öpücükler koyarken. Bu yaptığı çok hoşuma gidiyordu, yumuşak dokunuşlarını yumuşak öpüşleriyle süslüyordu.

Ne şekilde haz alacağımı ve etkileneceğimi biliyordu... Ondan bu kadar kolay etkileniyor olduğumu belli etmemek için inlemelerimi salmamak adına dudaklarımı ısırdım.

Öpüşlerini ensemle sırtım arasında turlamaya başladı bu sefer. Dudaklarımı daha çok ısırmak zorunda kaldım. Her öpüşünde uzunca bir nefes veriyordu tenime. Kürek kemiklerimden bel oyuntuma kadar nokta nokta öpüşleriyle inlerken, gözlerimi sımsıkı yumup kafamı arkaya verdim.

İki eliyle kalçalarımdan sertçe avuçladı ve bel oyuntumda dilini gezdirmeye başladı.

Aldığım zevkin inlemesini sert ve boğazımı oynatan bir yutkunuşla içime hapsettim.

Kalçalarımdan tutup dizlerimin üzerine kaldırdı beni. Ben ne yaptığını anlamadan kalçamı ısırdı.

"Aahh!!! Mert yavaş!" diye içli bir tiz çığlık attım.

Ağzından, "Şşştt!" dediğini duydum ısırdığı kalçamı okşarken. Ardından diğer tarafıma da değince ağzı onu da ısıracağını anladım ama ben daha çekemeden kendimi, oraya da bir ısırık atıp benim çığlık atmama sebep oldu. Kalçalarımın ikisini de yumuşak dokunuşlarla okşamaya başladı. Derimi yumuşatıyor gibi okşuyordu. O kadar mayışmıştım ki okşarken, birazdan uyuyacağımı düşündüm. Ama ardından bir anda sağ popoma çok güçlü bir şaplak yedim, "Aaahhh," diye itiraz eder bir şekilde çığlık attım. Ama kesinlikle uyumak üzereyken uyanmıştım.

İki eliyle kalçalarımı kavrayınca arkamda dizlerinin üzerinde dikildiğini gördüm göz ucuyla.

Penisinin başını gezdirdi kalçalarımın arasında. Derin bir soluk verip yutkundum.

Kalçalarımı hazırlar gibi son bir kez daha okşadıktan sonra içime sertçe girdi. "Haa!!" diye bir çığlık atıp külodumu sıkı sıkıya avuçladım. Bu dolu dolu bir zevkti. Ardından yavaşça geri boşalttı içimi.

Sıkıca kalçalarımdan tutup bir kez daha doldurdu içimi ve ben bir çığlık daha attım. Başımı yastıkta savururcasına bu şekilde ileri doğru savurdu beni defalarca.

Tutunduğum kumaş parçasından medet umarcasına sıkı sıkıya tutunuyordum. Rahmimin her duvarına nüfuz ediyor gibiydi...

Üzerime doğru eğildiğini hissettim, sırtımda nefes alışları omuriliğimi takip ediyordu.

İçimden çıkmadan sırtıma fısıldadı, "Zeynep... Çok dar-

sın, dayanamıyorum... Hızlanacağım, hazır mısın?" dedi.

Nefes nefese başımla onayladım. Dudaklarını sırtımdan ayırmadan sertçe tekrar doldurunca içimi "Haa!" diye bir haykırış koptu içimden. İçime hızlı hızlı girerken "Haahh!!"lar mesken tutmuştu boğazımı. O ise artık inlemeye başlamıştı sırtıma.

Art arda gelirken darbeleri içime, zevkle karışık bir sertlik vardı en derinlerime nüfuz eden. Çığlık atmamı engelleyemiyordum. Zevk bütün benliğimi ele geçirmiş ve *Şehvetli* "İşte bu!"diye bağırıyordu.

Benim her "Aaahhh" diye haykırışımı, Şafak'ın kasığını kalçama çarpış sesi ve hırlaması karşılıyordu. Bu adamın tutkulu tarafı tam bir *'animal'*dı...

Rahmimin duvarları bu hâlde sıkışmış olduğu için her bir noktama değiyordu erkekliği. Bu şekilde, G noktam muhtemelen bayram ediyordu ki her girişinde klitorisime kadar titretiyordu. Artık attığım çığlıklardan ve kalçama darbelerinden de zevk almaya başlamıştım.

Şafak artık inlemiyor, âdeta haykırıyordu sırtıma, "Ahh bebeğim," diye inlemeleri "Zeyneeep," diye adımı haykırmalarına dönmüştü.

Tek eliyle yataktan destek alarak sağ eliyle belimi kavradı ve en tepeye müthiş bir hızla tırmanmaya başladık. O yalvarır gibi adımı sayıklarken, ben de adını sayıklayarak hazla çığlık atıyordum.

"Hassiktir! Çok sıkı! Geleceğim!!" diye sırtıma doğru söylendiğini duydum. Sağ elini önden bacaklarımın arasına klitorisime indirdi ve beni önden de parmaklarıyla dairesel hareketlerle uyarmaya başladı. Şu an içimdeki *Şehvetli roller coaster*'a binmiş gibi zevkten beynimde oradan oraya savruluyordu.

Ağzımı koluma dayamış, külodumu avuçluyordum. Bu sefer birlikte tırmandığımız yanardağ çok yüksekti. Buradan düşüşüm beni korkutuyordu.

Şafak'ın, "Ahh, çok darsın!" diye kendi kendine söylenmelerini sert haykırışları takip ediyordu.

Yatağın üzerinde ileri geri savruluyor gibiydik. Saç diplerime kadar terlemiştim. Saçlarım yüzümün hizasında savruluyordu...

Başımı kollarımın arasından geriye yaslayarak seri ve titrek "ahh"lar vermeye ve "Şafak! Ahh, lütfen..." diye yalvarmaya başladım. O ise benim sona doğru gitmem için parmaklarını da kullanarak beni teşvik ediyor ve, "Gel bebeğim... Hisset beni ve benim için gel!" diye fısıltıyla emrediyordu.

Kalçam dâhil bütün kasıklarımla alev almaya başladım ve parmaklarının altındaki klitorisim zonklamaya başlarken, "Aaahhh!!" diye tiz ve gerçekten keskin bir çığlık attım.

Ardından vajinam, Şafak'ın erkekliği etrafında peşi sıra seğirmeye başlarken kulaklarım sağırlaştı ve gözlerimi kafamı geriye atarken sıkı sıkıya kapattım.

Kapalı gözlerimin ardında havai fişekler patladı. Tüm vücudum patlayan şeker yediğimdeki cızırtı gibi hafif acıyla karışık nokta nokta sarsıldı. Bir tiz "Aahh" çığlığı daha koptu benden tepe aşağı yuvarlanırken. Sırtımdaki adamımın zevkle kükremeleri benim seğirmelerimi daha da uzattı.

Şafak hemen peşimden gelmek için sırtımdan ayrıldı ve hemen arkamda dikildi, kalçalarımı sıkarak kafamı yatak başlığına doğru sallar şekilde ileri geri yolladı bütün vücudumu.

Haykırarak seğiren vajinamın içine tamamıyla ardı ardına gönderiyordu sertliğini. Sıktığı kalçalarım iyice daraltırken girişini, saçlarımın savruluşu kapatıyordu görüşümü.

Şafak'ın sert bir haykırışı dövdü yatak odamızın duvarlarını...

Bir haykırış daha geldi yine ardı ardına üç kez doldururken içimi ve bir haykırış daha...

İçime patladığını tekrar derin bir haykırışla anladım. Peşin-

den gelen vajinamı titreten seğirmeleri bana onun mutlu sonunu haber verirken, Şafak sırtıma yığıldı.

Can çekişir gibi soluyordu omuriliğime.

Yaklaşık iki dakika sakinleşmeyi bekledi benimle birlikte. Usulca elini uzattı sağımdan ve saniyeler içinde çözdü elimin bağını. Kafamı kaldıramıyordum. Bileklerim kızarmıştı. Koltukaltlarımdan tutup üzerine çekti beni ve ben göğsündeyken sırtüstü yatağa uzandı nefes nefese...

Soluk soluğa olan göğsünde, soluk soluğa olan göğsümle yüzüstü yatıyordum.

Burnum boynundayken kokusu ciğerlerimi dolduruyordu. Gözlerimi açmaya mecalim yoktu.

Saçlarımı öperken, "Senin bana verdiğin zevki dünyalara değişmem kadın... İçindeyken çıldıracak gibi oluyorum..." dediğini duydum hayal meyal.

Kulaklarım hâlâ zonkluyordu sanki.

Beni kucağından salmadan altımızdaki pikeyi çekiştirdiğini hissettim. Yatağı komple sıyırmıştı muhtemelen. Beni kucağına alıp yataktan kalktı. Başım göğsüne düştü, hâlâ mayışmış bir hâldeydim. Kucağındayken gardırobu açtığını duydum.

Salona gittik sanki, koltuğa yavaşça koydu beni, üzerime pike çekip, "Burada biraz bekle bebeğim. Yeni çarşaf serip alacağım seni..." dedi.

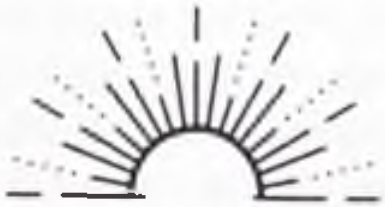
Cevap vermek yerine elimi yanağıma koydum ve sağıma dönüp uyudum.

Nefesim sakinleştiğinde çoktan dalmıştım.

Uyku öyle bir çağırıyordu ki beni, tüm kaslarım gevşemiş, uykuya saldım kendimi.

Sanki rüyamda saçlarım okşanırken Şafak'ın sesi sol kulağıma fısıldadı.

"Aşkım..."

14 TEMMUZ 2018 CUMARTESİ
SAPANCA / SAKARYA

Sabahın erken saatlerinde güneşin odaya vurmasıyla camekân parladı. Gözlerimi gün ışığına araladım.

Belimden, ince pikenin üstünden kalın bir kol tarafından sıkı sıkıya sarmalanmıştım. Yüzüm göl tarafına dönükken, ardımı dönmeden sevdiğim adamın kokusunu çektim içime.

Dün akşam aklıma gelince yüzümde aptal bir sırıtışla dudaklarımı ısırdım... Şafak uyanmasın diye kıpırdamıyordum, yutkundum sonra.

Yutkununca sesini duydum, "Günaydın sevgilim..." dedi kulağıma kısık bir sesle.

Uyanıkmış...

"Günaydın..." dedim belimdeki eline tutunarak.

Bu sırada yanağıma eğilip, küçük bir öpücük verdi.

Yüzünü yüzüme eğince yüzümü döndüm ona ama bir utanç kapladı içimi. Neden dün gece için ondan utanıyordum ki...

Yüzüne bakmadığımı fark ettim, gözlerimi kaçırdım. Başımı göğsüne sokup sarıldım. Beni kollarıyla sarınca, yüzüne bakarkenki utançtan kurtuldum.

İnsanı mutlu eden bir şey neden utandırırdı ki?

Çok saçma...

İkimiz de çok zevk almıştık oysa... Neden böyle oldum böyle bir gecenin sabahında?

Saçlarıma mırıldandı, "Kahvaltıdan önce banyo yapalım mı?" dedi.

"Tamam..." dedim. Pikeyi vücuduma sarıp yataktan inerken

kaşlarını çatmış, bana garipsemiş bir şekilde baktığını gördüm. Başımı önüme eğip, hızla banyoya gidip kapıyı kapattım. Niye böyle oldu ki diye düşünürken suyu ayarladım ve yukarıya duş başlığını takıp kendimi saçlarımı ıslattım. Kasıklarımda hafif sızı vardı. Oysa ilk birleşmeden sonra iyiydi, dün gece dozajı çok kaçırmıştık galiba...

O son kalçadan vuruşu yaptırmayacaktım...

Ellerimle dirseklerimi kavramış düşünürken ben, banyonun kapısı açıldı.

Hassiktir!

Duşakabini açıp bir anda sert bakışıyla karşımda dikildi. Nutkum tutulmuş "Burada da mı?" diye düşünüyordum.

Bir anda benimle suyun altına girdi ve sanki yüzüme yüzümü anlamlandırmaya çalışır gibi bakıyordu. Ellerini sol boynum ve çenemin buluştuğu yere koydu, kafasını hafif sola eğip gözlerime dikine dikine bakmaya başladı.

Gözlerimi okumaya çalışıyordu. Ne olduğunu anlaması için benim konuşmama gerek yoktu sanki, bana sormuyordu bu yüzden...

Gözlerimde arıyordu cevabı...

Gözlerimi kırpıştırıp gözlerine bakmamak için omzuna indirince gözlerimi, derdimin içimden geçen utanç olduğunu anladı ve gamzelerini çıkarır vaziyette gözlerime bakarak *derdin bu muydu* der gibi gülümsedi.

Gözlerini kısıp, sanki bu hâlim hoşuna gitmiş gibi gülüyordu gamzeli ayım!

Bana yumuşak bir sesle, "Buraya gel." deyip beni kendine çekti.

Ellerimle omuzlarına tutunurken suyu kapattı ve kulağıma fısıldadı. "Hayır... Bunu yapmayacaksın Zeynep..." deyip, kafasını boynumdan kaldırdı. Kemikli ve iri elini boynuma doladığında boynum bir serçenin boynu gibi avuçlarına hapsolmuştu.

"Utanmak yok Zeynep. Sen benimsin, ben de senin... Biz tek olmaya girdik bu yola. Bedenin benim. Bakışın, gülüşün, tenin... Her bir zerren bana ait. Ben, senin bedeninden zevk alacağım; sen benden... Ve ben, bana ait olanı hep alacağım. Utanmanı istemiyorum!"

Dudaklarımı araladım, "Dün akşam yoktu, sonradan oldu..." dedim mahzunca.

Bana şefkatle gülümsedi gamzelerini çıkararak.

"Zeynep'im... Havva nasıl Âdem için yaratıldıysa, sen de benim için yaratılmışsın... Âdem'in Havva'sı varsa, Şafak'ın da Zeynep'i var... Ahu gözlüm var... Binlerce yıl, birbiri için yaratılmış bedenler birbirlerinde zevki tattı."

İki elini de boynuma koyup başını başıma kaldırdı, vücudu tamamen vücuduma değdi ve konuşmaya devam etti. "Utanarak aramıza duvar örme... Nasıl ki Havva, Âdem'in kaburga kemiğinden yaratılmış ve aslında Âdem'e aitse, senin bedenin de bu evrende benim öteki yarım ve bana ait. Benim bedenim de senin miladın ve aslın. İnsan kendi parçasına yüz çevirir mi hiç?"

Gözlerimi usulca kapatıp açarken dediklerini içime sindirdim.

İki eliyle yüzümü kavrayıp, başparmaklarıyla yanaklarımı okşarken içten gelen buğulu sesiyle devam etti. "Biz birbirimize öyle aidiz ki Zeynep... Sen ve ben yeryüzünde apayrı yerlere savrulsak bile Âdem'in Havva'sını Arafat'ta bulması gibi, elbet bizim bedenlerimiz de birbirini bulur. Edinilmiş alışkanlıkları değil, bedenini dinle... O seni elbet ait olduğun yere getirir." dedi yemin gibi... Dua gibi. Ahit gibi.

Ben başımı bir anda göğsüne gömdüm ve ıslak bedeninden kalbini dinledim. Bana sarıldı ve zamanı durdurdu. İçimdeki durduramadığım ses beni konuşturdu.

"Şafak..."

"Bebeğim?"

"Âdem'le Havva'nın çocukları oldu ama..."

Beynimin isyanını duydum içeriden.

Aferin Zeynep! Tutamadın o ağzını yine..

Daha dün ilk kez birlikte oldunuz, bir bismillah kızım yaa!! Ben Zeynep'in beyinliğinden istifa etmek istiyorum!!

Atın beni Zeynep'in götüne!

Orada yaşayayım!

Vallahi orası daha şanslı!

Götteki sefa bende yok yemin ederim!!

Şafak bir anda kafasını saçlarımdan kaldırıp yine yüzüme bakınca, beynim merakla Şafak'a döndü.

Şafak bana bakarken, beynim içeriden Şafak'a, "BEN BURADAYIM! BEYİN YOK SANMA, VALLAHİ BURADAYIM! BU, BAZEN BEYİN DENEN BİR ŞEYİNİN OLDUĞUNU UNUTUYOR SADECE, O KADAR!" diye bağırmak istiyordu.

Yutkunarak cevabını beklerken yüzüme acıyla baktı.

"Kabil, Habil'i öldürdü Zeynep... Onların çocuklarından biri diğerini öldürdü... Yeryüzü çok kötü Zeynep... Ben bu dünyaya çocuk getirmek istemiyorum." dedi çok emin bir şekilde.

Artık hiçbir şey diyemeyeceğimi hissettim. Çok netti bu konuda.

Bir anda diz kapaklarımın altından tutup beni kucağına aldı. Şaşırmış bir şekilde bakarken ben, gamzeleri salındı yanaklarına, "Küvette yıkayayım seni, gel... Burada çok ayakta kalma..." dedi ve küvete sıcak su doldurduğu sürece beni kucağından indirmedi. Ardından birlikte girdiğimiz sıcak su kasıklarımı ciddi manada rahatlatmıştı. Saçlarımı yıkadı. Durulayınca, başımı göğsüne yasladım. Çenesini başımın üstüne koydu. Ben ellerimi gezdirirken sıcak suda, o arkamda usul nefeslerini veriyordu saçıma...

"Şafak..." dedim mırıltıyla.

"Zeynep'im..." deyip saçıma bir öpücük kondurdu.

"Dün beraber olduğumuzda 'Bu anı ne kadar hayal ettim, kaç gece hayalinle seviştim.' demeni bir konuşmaya masaya yatıralım diyorum... Ha, ne dersin?" dedim.

Dudaklarını kulağıma getirip muzip bir sesle, "Bebeğim ben masa adamı değilim, saha adamıyım..." dedi.

Tek kaşımı kaldırıp başımı göğsünde oynatarak, "Kaçak dövüş diyorsun yani yüzbaşı... E yiğitliğin yarısı kaçmak tabii, haklısın..." dedim dalga geçer gibi.

Bıkkınca soluduğunu hissettim, "Tam olarak neyi öğrenmek istiyorsun Zeynep?" dedi soğuk bir sesle.

Hem suçlu hem güçlü olmasına izin vermeyecektim. Kafamı sağa döndürdüm ve net bir şekilde konuştum, "Kaç gece hayalimle seviştiğini mesela? Kaç kere beni gözlerinle soyduğunu.. Ha? Açık ve net değil mi ne öğrenmek istediğim?!" dedim azarlar bir tonda.

"Senden öncesini kapattık, bitti Zeynep! Sürekli geçmişi kurcalama, sorgulama!!" dedi robot gibi emreder tonda.

"Pardon? Ama bu benimle alakalı, başkasıyla alakalı değil?!" dedim yüzümü ekşitip yüzümü ona yan dönmüşken.

"Geçmişe takılma artık Zeynep! Bu konu da aynı yere gidecek! Sen geçmişi eşeledikçe hep aynı yere gideceksin! Vazgeç artık..." dedi bıkkın bir ifadeyle.

Bu söylediği gururuma dokunmuştu...

Bir şekilde hem suçlu hem güçlü olmayı başarıyordu...

Sıkıntılı bir nefes verdim. Kafasını sağ boynuma koyup omzuma bir öpücük koydu ve yine nefesini omzuma vererek, "Zeynep... Seninleyken mutluyum. Biliyorum, sen de benimleyken mutlusun... Mutluluğumuzu hiçbir şeyin bozmasına izin verme bebeğim." dedi fısıltıyla.

Dudaklarımı ısırdım, bir anlık öfkemi yutmak için. Suyu avcuyla kaldırıp omzuma dökmeye başladı omzumu okşayarak.

Kendince bir düzen oluşturup avucuyla 3 kere omzu-

ma su döküp, bir kere nefesini soluyarak usulca öpüyordu...

Arabayı Tuzla'da evin önüne çektiğinde bana gülümseyerek baktı. Sol kolunu bana uzatıp eliyle başımı kendisine yönlendirdi ve yanağımı uzunca bir süre koklayarak öptü.

Bu sırada bahçeden çıkan abim, yol kenarına çektiği kendi arabasına giderken bizi gördü. Şafak'a mırıltıyla, "Şey... Şafak.. Abim burada." dedim beni abimin gözü önünde öptüğü için.

Şafak yanağımdan ayrılmadan kulağıma fısıldadı, "Sevgilim olduğunu biliyor. Yanağından öpüyorum. Abartı bir şey yapmıyorum ki şu an." dedi yanağıma burnunu sürttürerek.

Abartı olarak yaptıklarımızı bilse zaten abim genç yaşta kalpten gider...

Ben yanaklarım kızarmış, abime bakıyordum. Şafak beni yanaklarımdan öptükçe abim gitgide küplere biniyor ve dik dik bakıyordu. Elindeki araba anahtarını çevirirken adımlarıyla yeri döverek alıyordu sanki hırsını. Şafak'ın yanaklarımdan ayrılmaya niyeti olmadığını anlayınca, ellerini sabır der gibi iki yana açıp arabasına döndü, gitti. Şafak sanki inadına yapıyor gibi abim gaza kökleyip ayrılana kadar yanağımı bir koklayıp bir usulca öptü.

Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Abim gidince yutkundum, o da yanağımdan ayrılıp yanağımı başparmağıyla okşayarak gülümsedi. Tam dudaklarıma eğiliyordu ki avucumun içiyle ittirdim dudağını, "Yok artık Şafak! Abim yeter bugünlük!" dedim kızarak.

Dudaklarını yalayarak rahatlamak ister gibi nefes aldı ve önüne döndü. Arabanın kapı kulpuna uzanıp, "Görüşürüz!" dedim.

Sırıtarak, "Akşam görüşürüz zaten sevgilim." dedi.

İçimden "Arsızlığı tutmayagörsün..." diye geçirerek eve yürüdüm.

Eve girdiğimde, ablam salonda Halil'e iki yaş eğitici kartlarını gösteriyordu. Annem mutfakta kek yapıyordu sanırsam çünkü mutfaktan çok güzel kokular geliyordu. Mutfağa girince, "Ne olur ıslak kek yapıyorum de Sevgi sultan!" dedim sevinçli tiz bir sesle.

Çayı demlerken kafayı anlık çevirerek kaşlarını yaylandırdı.

"Şansına küs. Bu Halil için... Cevizli pekmezli!" dedi gülerek.

Ellerimi yıkayıp mutfağa, annemin yanına oturdum, o atıştırmalık tabağı hazırlarken. Annem arkasını dönmeden, "Nasıl geçti nöbetin?" dedi.

Kısık ve mahcup bir sesle, "Hmm.... Yorucu..." diye mırıldandım.

"Kahvaltı yaptın mı?" dedi bana dönüp.

"Yaptım anne, nöbetten arkadaşla." dedim düz bir sesle.

Şafak'ı da nöbet arkadaşı yaptım ya kendime... Ne nöbet tuttuk ama dün gece! Nöbet nöbet olalı böyle çak-

Ay susun! Terbiyesizlikte Şafak'ı geçeceğiz!

Sanırım ne askeriye tarihinde ne de tıp dünyasında bu cins bir nöbet yoktu.

Annem bana dönüp üzerime eğilerek fısıldadı, "Bekir'i de tutuklu yargılayacaklarmış..." dedi.

"İyi bari... Hiç çıkmasa keşke ama nerede öyle kanun." dedim bıkkınca.

"Şafak abinin ön kamerası ve darp raporu olmasa onu bile yapmazlardı kızım." dedi elini savurarak.

Abi demeyin yaa!!

Biz neler yaptık, lütfen ama yaa!

Bu işe en yakın zamanda bir dur demen lazım Zeynep...

"Babama söyleyelim de davayı takip etsin anne. Olur da salarlarsa, en azından uzaklaştırma kararı için başvuralım." dedim üzgün bir ifadeyle.

"Konuşurum kızım... Keke baksana kürdanla!" diyince yerimden kalktım ve ona yardım etmeye başladım.

Salona geçtiğimde ablamla Halil'i izlemeye başladım. Onları izlemek yüzümü tebessüm ettiriyordu. "Benim de böyle bir oğlum olsa..." diye düşünürdüm hep, bu yüzden Şafak'ın dediğini o kadar kafaya takmıştım.

Halil gözlerini bizden almıştı, ablam da benim gibi iri ve buğulu gözlere sahipti. Parlak bir kahverengiydi... Ama ablam benden daha uzun boyluydu lakin evde oturmaktan biraz kilo almıştı... Abimden iki yaş büyüktü ablam. Küçükken ona hayrandım, çok güzeldi.

Ben aslında ablam kadar güzel olabilmek için lisedeki ilk zamanlarımda kremlere makyaj malzemelerine bu kadar takılmaya başlamıştım.

Ablam benim idolümdü...

Bazen kıyafetlerini alır, giyerdim. O zamanlar daha zayıf olduğu için bol da gelmezlerdi bana. Dolabından kıyafet aşırdığımı anlar, yine de bir şey demezdi.

28 yaşında evlendiğinde, ben 20 yaşındaydım ve ablamı gelinlikle görünce gözlerim parlayarak "Vaayy," demiştim. Ben de öyle bir gelin olmak istiyordum.

Ama şimdi ablam kırık dökük ve parçalanmış hayatında en güzel varlığına tutunmuş, gecenin karanlığında kendini soluk soluğa bir kıyıya atmıştı ve üzerine güneşin doğmasını bekliyordu. Halil onun için dünyalara bedeldi. Halil onun yaşama sebebiydi.

Benim de dünyalara bedel bir oğlum olsun isterdim...

Öğlenden sonra Zehraların ziline basmış, bekliyordum. Ayla teyzem kapıyı açınca, "Hoş geldin Zeynep." dedi gülümseyerek.

"Hoş bulduk Ayla teyze! Zehra nerede?" dedim ayakkabılarımı çıkarırken.

"Yukarıda, odasında kızım.. Çağırayım mı hemen?" dedi içeri buyur ederken.

"Yok yenge, ben çıkarım, geleceğimi biliyordu zaten." dedim.

Ben merdivenlere yöneldim ve yukarıda sağdaki Zehra'nın odasını tıkladım. İçeriden sesi gelince kafamı uzattım, yatakta dizüstü bilgisayarına bakıyordu.

Beni görünce, ayağa kalktı, "Hah Zeynep, gel, zili duymadım." dedi bana doğru gelerek.

"Önemli değil ya, annen açtı zaten hemen."

"Kahve yapayım sana? Benim balkonda içeriz?"

"Yok Zehra, önce işimizi halledelim, sonra... Ee, hani nerede makas?" dedim kot ceketimi çıkarırken.

Zehra aynasının önüne otururken, ben arkasında sandalyeye oturmuştum.

Zehra'nın saçlarını ıslamış, ensesine eski kıyafet sıkıştırmış, saçlarını uçlarından düzleyerek kesmek için tarıyorken Zehra, "Sadece kırıklarını al ha! Uçurma saçımı!!" dedi azarlar gibi.

"Saçmalama Zehra, ne zaman uçurdum saçını!!" dedim kızarak.

"Olsun, ben gene de diyeyim!" dedi bilmiş bilmiş.

Ben dümdüz kesmeye hizaladıktan sonra saçlarını kesmeye başladım, elimden geldiğince düz ve aynı hizada kesmeye çalışı-

yordum. Zehra saçlarını liseden beri bana kestiriyordu. Değişik takıntıları vardı onun. Lisede gittiği bir kuaför, saçını İsmail YK saçına döndürünce bir daha kuaföre gitmedi saçı için...

Saçlarını da hiç belinden yukarıya kestirmez bu yüzden. Tenine göre fazlasıyla siyahtır saçları. Ben Zehra'yı, Esra Bilgiç'e çok benzetirdim. Fakat gözleri daha parlak bir bal rengiydi Zehra'nın.

Keserken mırıltıyla, "Şafak olsa ne güzel keserdi..." dedim.

Zehra'nın sesini duydum, "Niye, senin saçını mı kesti?" dedi.

Gülümsedim, "Yok, tavukları keserken gördüm, adam çok düzenli ve şak şak kesiyor." dedim.

Zehra'nın küçümser sesi, "Tavuklardan saçı güzel kesebileceğini mi çıkardın?" dedi.

Tersleyerek, "Evet Zehra! Görmedin sen nasıl kestiğini!" dedi.

"Kestir o zaman saçını Mert abiye." dedi başını oynatarak.

"Oynamasana! Berk'e kestirmemdense, ona kestirmemi bayıla bayıla kabul eder bence... Hatta güzel fikir, bir dahakine Şafak'a kestireceğim!" dedim bilmiş bilmiş.

Zehra'nın saçlarını kesip tarakla düzlerken Zehra, "Bu çarşamba Funda'nın doğum günü, unutma!" dedi.

"Aa, iyi ki hatırlattın, doğru... Seni düşünceli görümce seni! Göstermesen de seviyorsun gelininizi." dedim dalga geçerek.

"Abartma, daha neler... Osman gibi bir romantizm abidesi kardeşim var benim. Adam, kızın her doğum gününe Oscar törenine hazırlanır gibi hazırlanıyor." dedi gözlerini devirerek.

Zehra'ya dönüp, "Zehra küçümseme şunları. Ne güzel seviyorlar işte. Ben onların sevgisinden daha güzelini görmedim şu ana kadar." dedim tebessümle.

"Ha, canım abinden haberin yok sanırsam, ikinci bir Osman doğuyor gözlerimizin önünde. Sen tabii Mert'inle uğraştığın için

dünyadan bihabersin. Ama Duru'nun ayakkabısının içinden bile notlar çıkıyor, düşün!" dedi ellerini havaya kaldırıp pes der gibi.

Gözlerimi kocaman açtım ve, "Yok artık! Nasıl yaa? Ne yazılır da koyulur ki ayakkabının içine?" dedim yüzümü ekşiterek.

"Kışım döndü bahara

Bilsen ki bir nazarına

Toz olurum ayağına

Kıtmir olurum ben kapına..." dedi gözlerini devirerek.

Ağzım kocaman açıldı, "Oha! Bunu abim mi yazmış?!" dedim şokla. Ardından gözlerimi kıstım. "Abim bunu sakızdan çıkan faldan bulup Duru'nun ayakkabısının içine atmıştır bence."

Yaka silkerek, "Ya yok! Eliyle yazmış! Bizim ailenin erkekleri hâlâ lale devrinde yaşadığımızı sanıyor bence. Bizdeki Y kromozomunda bir sıkıntı var. Kesin!" dedi hızlı hızlı.

Abin ki 'kuçu kuçu' köpek diye dalga geçerken, Duru'ya 'Kıtmir'in olurum.' demiş...

Seninki de anca üstünden çilek yesin!

O çilekleri alıp tek tek fırlatıp, 'Koş, yakala Joe.' deyip koşturman lazım onu bence...

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırırken saç kurutma makinesine uzandım. Ayağa kalkıp, Zehra'nın saçlarını kurutmaya başladım. Önlerine gelince Zehra'ya eğildim, saç kurutma makinesinin arka rüzgârından yakam uçuşmuş olmalı ki Zehra elini bir anda göğüslerime atıp yakamı çekiştirerek "Oha Zeyneeep! Bu ne?!" diye cırladı.

Ben nereye baktığını anlamak için önüme eğildiğimde artık çok geçti. Eğilince göğüslerim meydana çıkmış ve üstlerini komple Zehra'nın gözünün önüne sermişti.

Sadece görünen kısımlarımı fondötenle kapatmıştım. Göğüslerimdeki kan toplayan yerler, diş izleri dün geceye ait olduğu için daha taze duruyordu.

Zehra ayağa kalkıp, "Buralara ne oldu Zeynep?!" dedi telaşla.

Yakamı geri çekiştirip, "Bir şey yok Zehra..." dedim onu geçiştirerek.

Tek kaşını kaldırarak, "Nasıl bir şey yok?! Kim yaptı sana bunu?! Kızarmış, morarmış memelerin!" dedi.

"Yani Zehra kim yapabilir sence?" dedim gözlerimi devirerek.

Kaşlarını çatıp, "Canını mı acıttı o senin, nasıl ya, sen nasıl izin verirsin buna?!" dedi kızarak.

"Hayır Zehra! Niye canım acısın?! Acısa da o an zevkten gözün hiçbir şey görmüyor ki!"

Zehra suratını kırıştırdı. "Hangi an??"

Cevap vermedim, gözlerimi etrafta gezdirip saç kurutma makinesini topladım.

Zehra merakla tekrar, "Zeynep söyler misin, hangi an?" diye sordu. Gözlerimi belerterek, "Hangi an olabilir Zehra yaa! Anladın işte..." dedim.

Yüzünde hayal kırıklığıyla ağzı açık kalmış baktı.

"Nasıl?" dedi.

"Zehra... Bak bu konuda üstüme gelme." dedim yumuşak bir sesle.

Başını aşağı yukarı sallayıp, "Ta.. Tamam.... Gel de birer kahve yapalım, içeriz sonra odamda." dedi. Mutfağa indiğimizde Ayla teyzem taze fasülye yapıyordu. Biz mutfağa girince, "Zeynep saçlarını mı kesti kızım?" dedi gülümseyerek.

Zehra, "Evet anne..." diyince, Ayla teyzem Zehra'yı omuzlarından tutarak arkasına baktı.

"Ay çok güzel olmuş Zeynep. Ellerine sağlık kızım." dedi bana doğru tebessümle.

"Bir şey değil teyze. Saçları çok güzel zaten." dedim aynı sıcaklıkla.

Ayla teyzem Zehra'ya dönerek, "Gül kızım benim, güzel tabii, güller kadar güzel!" diyerek yanaklarını sıkmaya başladı.

Zehra göz devirip, "Ne yapıyorsun anne, Allah aşkına... Bebe miyim ben!" diye viyakladı.

Ben Zehra'nın bu hâline gülümserken, Ayla teyzem kahkaha attı. "Bebeğimsin tabii... Sen boyun 1.70 oldu sanabilirsin ama ben hâlâ sana bakınca, seni kucağıma aldığım ilk günü hatırlıyorum." dedi dişlerini göstererek gülümserken.

Zehra kafasını geriye atıp, "Anne, Osman da sana çekmiş yeminle..." dedi.

Ayla teyzem gözlerini kısıp bana baktı, "Zeynep sen nasıl dayanıyorsun bu dikenli cadıya?" dedi muzipçe.

Zehra triplenir gibi annesine bakıp, "Benden bir farkı olmadığı için anneciğim..." dedi. İçimden kıs kıs gülerken, dışımdan kibarlıkla gülümseyip, "Katlanıyoruz işte Ayla teyze bir şekilde..." dedim Zehra'yı gömerek.

Zehra gözlerini kısıp bana bakarken, annesi Zehra'ya ikinci darbeyi indirip bu sefer yanaklarını avuçlamaya başladı, "Dikenlerin olmasa, gül gibi kızsın anneciğim ya!" diye sevmeye başladı Zehra'yı.

Zehra, "Anne zaten gülün dikeni olur! Mantık hatası yapma, gözünü seveyim!" dedi kendini kurtarmaya çalışırken. Sonra annesine beni gösterip, "Zeynep'i annesi böyle yalap şalap seviyor mu anne ya, yapma!" dedi.

Dudaklarımı gülmemek için ısırdım, "Bizde Halil doğduğu için ben sıramı savdım." dedim. Sonra aklıma gelen şeyle kafamı devirip devam ettim, "Gerçi Sevgi sultan oğlunu ayrı bir sever, Oğluşum da oğluşum... Oğluşum aşağı, oğluşum yukarı!" dedim annemin taklidini yaparak.

Zehra bana bakıp, "Annem de keşke oğluna yapışık gezse!

Ama oğlu Funda'ya yapıştığı için herhâlde ona pek fırsat bulamıyor!" dedi.

Bu sefer annesi Zehra'ya trip atıp, "Aşk olsun, ben seni yirmi saatte doğurdum! Sen de doğur bak, anlarsın!" dedi.

Ben de Zehra'ya, "Hakikaten Zehra. Kadın doğurduğunu da mı sevemeyecek!" dedim azarlar gibi.

Zehra'nın yüzünü hüzün kapladı, "Tamam anne yaa, off... Onu demek istemedim." dedi annesine kısa bir mahzun bakış atarak.

Ayla teyzeye dönüp, "Ya teyze, sana suni sancı vermediler mi? Neden 20 saat sürdü?" dedim merakla.

Ayla teyze kasıklarını gösterip, "Çatım dardı kızım... Çıkmadı. Suni sancı benim hepten bağırmama sebep oldu sadece, o kadar yani." dedi suni sancı verilmesinden şikayet eder gibi.

Zehra üzülerek, "E anne, niye sezaryen olmadın?" dedi merakla.

"Normal doğum istedim kızım..."

Gayriihtiyari kendi kasıklarıma bakarken buldum kendimi. Ayla teyze bakışımı yakalamış olacak ki bana bakarak, "Senin ki de dar gibi." diye mırıldandı.

Dudaklarımı büktüm, bilmem der gibi.

Ayla teyzeciğim, benim bebeğim olur mu daha onu bilmiyorum!

Zehra kahvelerimizi eline alırken, "Aman ben hiç bekleyemem, kolayı var artık, yaptırıverem bir sezercik, hop beş dakikaya çocuk elimde... Ne uğraşacağım ya. Ikın da ıkın!!" dedi bir yandan bana hadi balkona diye kaş göz yaparken.

Ayla teyzeye gülümseyip Zehra'nın elinden kendi kahvemi aldım ve birlikte merdivenlerden çıkmaya başladık. Zehra'yla balkona oturduğumda, bana bakmaya başladı. Konuşmaya korkuyordu sanki.

İçli bir nefes verip derin sessizliği böldüm, "Birlikte olduk Zehra." dedim düz bir sesle gözlerine bakarak.

Gözlerinden şaşkınlık tekrardan geçse de bu sefer yüzüne yansıtmadı. "Ama daha 2 aydır sevgilisin Zeynep... Biraz daha tanısaydın bari. Ne bileyim... Belki anlaşamayacaksınız..." dedi ellerini açıklamaya çalışır gibi açarak.

Omuzlarımı kaldırıp indirdim, "Onu istedim ve birlikte oldum Zehra. Zerre de pişman değilim ve ömrümün sonuna kadar da olmayacağım." dedim kararlılıkla.

Zehra'nın yüzünden hüzünlü bir ifade geçse de olumsuz herhangi bir şey demedi. Kahvemi Tuzla sahile doğru düzenle dizilmiş evlere bakarak içerken, Zehra'nın arada bana baktığını hissediyordum.

Zehra'ya belki aşkı anlatabilirdim, nasıl benliğimizi ele geçirdiğini...

Gururu zerre takmayacak kadar mutlu ettiğini.

Ama anlayamazdı.

Aşk anlatılmaz, yaşanırdı.

Eğer bir cümlenin sonunda karşı tarafa sen bunu anlayamazsın denilecekse, o cümleyi kurmaya da gerek yoktu.

Zehra benim üç ay önceki hâlimdi...

Funda'yla sahilde koştuğumuz için banyo yapıp erkenden yatmıştım. Gece Şafak'ın belime sarılmasıyla uyanır gibi oldum. Normalde uyu derdi ama bu sefer kulağıma eğilip, "Zeynep... Söylemem gereken bir şey var bebeğim." deyince uyku mahmuru gözlerimi açtım.

"Saat kaç?" dedim uyku mahmuru bir sesle.

"Daha on buçuk. Yoruldun mu? Bu kadar erken yatmazdın." dedi kısık bir sesle.

Yüzümü yüzüne döndüm gülümsedim, "Yorulmuşum galiba... Ne diyecektin?" dedim kısık bir sesle.

"Gitmem lazım Zeynep."

Gözlerimden hüzün geçti..

"Ne zaman?" dedim kırık bir sesle.

Kısık sesle cevapladı.

"Sabah saat 05.00'te çıkarım." dedi.

"Neden hep son ana bırakıyorsun söylemeyi?" dedim sitemkâr bir kırıklıkla.

Eliyle belimi iyice sarıp, "Son anda belli oluyor çünkü bebeğim." derken sesi boğuk ve istekliydi.

Elimi yanağına koydum, "Ne zaman gelirsin?" dedim üzgünce.

"Çok sürmez, yurt dışına çıkmayacağım." dedi düz bir sesle.

Derin bir nefes verdim, dudaklarıma tüy kadar hafif bir öpücük koydu ve, "Uyuyalım Zeynep'im." dedi sırtımı göğsüne döndürürken.

İtiraz eder bir sesle, "Şafak zaten yedi saat sonra gideceksin, izin ver de sarılarak uyuyalım." dedim yüzümü ona dönerek.

Yutkundu ve kısa bir nefes verip, "Tamam, gel..." dedi kollarını açarak.

Çocuklar gibi sevinip sesli gülerek sevdiğim adamın koynuna sokulup, boynuna burnumu dayadım. Derin bir nefes çekerken ben, âdemelması indi, kalktı. Ellerimi göğsüne yasladım beni belimden sararken. Huzurla uykuya dalmışım...

Sabaha karşı gün yeni ağarırken, alnıma bir öpücük koydu. Yanımdan usulca kalkarken, kaşlarımı çatıp kendimi zorlayarak konuştum, "Hayır, böyle gitme, ne olur." dedim yalvarır gibi.

"Uyu Zeynep'im..." dedi şefkatle.

Yatakta doğrulup elini tuttum, "Hayır Şafak. Hiçbir zaman böyle gitme... Hasta bile olsam, bana veda etmeden gitme." dedim üzgün bir sesle.

Derin bir nefes alıp bana sarıldı. Saçlarımı koklayıp öperken, ben de sırtında kavuşmayan ellerimi sırtına koydum.

"Gitme diyebilseydim keşke."

Yüzünü boynumdan çekip yüzüme doğrulttu.

"Bana hiçbir zaman gitme deme kadın. Hasretin zaten zor. Bana bunu hiçbir zaman yapma."

Başımı usulca sallayıp, "Tamam." dedim.

Ellerini yanaklarıma koydu ve dudaklarıma yaklaşıp usulca öptü. Acelesiz bir şekilde yumuşakça ağzına alırken dudaklarımı, biraz ayrılıp burnunu burnuma sürterek nefesim nefesinde bekledi izler gibi...

"Şafak..." dedim dudaklarına milimetreler kala.

"Bebeğim..." dedi beni sarıp sarmalar gibi.

Gözlerine baktım ve buruk bir sesle, "Seni seviyorum..." dedim.

"Ben de seni seviyorum Zeynep'im." dedi, ölürüm sana der gibiydi gözleri.

Ben de ellerimi onun yanaklarına koydum ve, "Âşığım ben sana adam..." dedim.

Başparmaklarıyla yanaklarımı okşayıp kafasını anlayamazsın der gibi sağa sola yaparak, "Ben sana deliler gibi âşığım demeyeceğim Zeynep... Gibisi fazla. Ben zaten bir deliyim. Ve bu deli sana müebbet yemiş bir âşık." dedi.

Gülümsedim, bakışlarını dudaklarıma indirdi ve dudaklarıma yavaşça eğilip alt dudağımı tamamen dudaklarının arasına alıp emdi, usul usul emdiği için bana üst dudağını emme fırsatı vermişti. Ellerimi yanaklarında hiç sıkmadan üst dudağında gezdirdim dilimi... Uzundu, yumuşaktı ve bir veda öpücüğüydü.

Fırsatı kaçırmayıp dilimi yakaladı, diline eş olsun diye. Usulca dili dilimin üzerinde kayarken güçlü nefesini soludu dudaklarıma. Elleriyle yüzümü daha sıkı kavrayıp, üst dudağımı daha bir istekle emmeye başladı.

Ayrılıyorum ama geri geleceğim ve kavuşacağız diyordu sanki dudaklarıma. İçer gibi yutkunarak öptükten sonra dudaklarımı, dudaklarının ıslaklığı tenimde kalmış bir şekilde usulca ayrıldı.

Yüzümde gezdirdi önce dudaklarını, sonra da gözlerini ve fısıltıyla konuştu, "Seni önce Allah'a, sonra kendine emanet ediyorum Zeynep." dedi tok bir sesle.

Başımı usulca salladım.

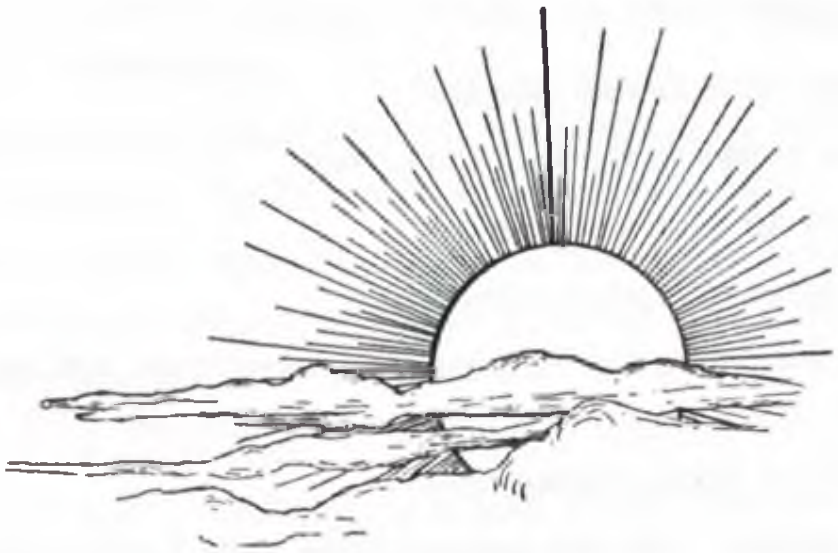
"Bana geri gel Şafak...." dedim nahif de olsa emreder gibi.

Alnımdan sıkıca öptü ve, "Geleceğim bebeğim. Söz. Ben sana hep geri geleceğim." dedi. Usulca kalktı yataktan ve cama gitti.

Bu adam bir gün düşecek!

Ardından gülümseyerek ıslanmış dudaklarımda sağ elimi hafifçe gezdirdim.

Tan vakti ağarırken, baki olan aşkımız bir fâni ayrılığı daha ağırlamaya başlamıştı...

14. BÖLÜM
16 TEMMUZ 2018 PAZARTESİ
TUZLA / İSTANBUL

"Kalçanızı açın, uzanın lütfen." dedim ellili yaşlarındaki teyzeye.

Sağ kalçasını tek yönlü açmış teyzenin sağ üst çeyrek kadranına, kas içine B12'yi enjekte ettim.

Duru, ben ve Zehra uzun bir aradan sonra acil serviste yine aynı alandaydık. Sarı alanda olduğumuz için kan alıyor, damar yolu açıyor veya enjeksiyon yapıyorduk.

Sedyeli alanda enjeksiyonlar bendeydi. Sabahtan beri kalça açıp, kalça kapıyordum seri olarak.

"Elin ne kadar hafifmiş." iltifatlarına tebessümle karşılık veriyordum. Bense işimi yaparken, her kalça gördüğümde aklıma şu an ısırık izlerinin hâlâ durduğu kendi kalçalarım geliyordu.

Kalçalarımın bu hâle gelmesine izin verdiğime göre, Şafak da "Elin de ne kadar hafifmiş." denmeyi hak ediyordu...

Saçmalama Zeynep!

Ona diyebileceğin tek şey: Sarılmandan belli kırıcan mı belimi. Çok canım acıdı, çeksene elini!

Ayşe Hatun Önal?? Çık aklımdan!

Pardon??

Nereye çıksın Zeynep aklından?

Kadın resmen şarkıyı sizin için yazmış!

"Ayılık var senin hamurunda

Çok canım acıdı çeksene elini."

Ayşe Hatun Önal'ın bu muhterem şarkısı hayatının aşkının durum özeti oldu Zeynep... Ama üzülme. Bence camlara çıkıp "O şimdi asker" söyleyip kalça sallamaktan iyidir...

Ha, tamam.... Onu bile yapsan üzülme, daha Türk müzik tarihinde 'Foolish Casanova' var.

Ar damarımdan ses geldi.

Ar damarı?

Ar damarı ne oldu?!

'Çatladım...'

Birer hasta daha alınca, bankoya haber verip Zehra'yı da alarak yemeğe çıktık.

Kızlara dönüp, "Funda'nın doğum gününü nerede kutlayacağız?" diye sordum kafeteryaya girerken.

Zehra, "Osman, The North Shield'da ayarlamış zaten organizasyon. Biz ne hediye alacağımızı düşünelim bence." dedi bir yandan da yemeğini sipariş vererek, "Ben bir Sezar salata, bir de ayran alabilir miyim?" dedi.

Kendi yemeğimi de sipariş verip Duru'ya döndüm, "Senin işin iki kat zor Durucuğum çünkü cuma da abimin doğum günü... İnşallah hediye işini aradan çıkarmışsındır." dedim.

Duru heyecanla nefes vererek, "Aslında hediye aldım ama sence Ekrem beğenir mi Zeynep?" dedi.

Göz kırparak, "Ne aldın?" diye sordum.

"Hamilton saat aldım, bir de Kazım Koyuncu *'Dünyada Bir Yerdeyim'* plağını aldım." dedi dudaklarını ısırarak.

Zehra gözlerini belertip, "Maaşını bir saate mi gömdün?!" dedi sesini yükselterek.

Duru aslında tutumlu biriydi. Kendine bile bu kadar pahalı bir şey almazdı. Abim de tanıyordu Duru'yu sonuçta.

"Duru, abim Kazım Koyuncu plağına bayılır hatta ölür biter... Ama Hamilton saat aldın diye sevinmez, bilakis kızar sana." dedim yumuşakça.

"Ya biliyorum ama almak istedim. Sonuçta sevgili olarak kutladığımız ilk doğum günü olacak. Diğer yıllardaki gibi bir şey almak istemedim." dedi hüzünle.

Kendim olsaydım, ben de sevgilisi olarak kutladığım ilk doğum gününde Şafak'a pahalı bir şey almak isterdim. Hele ki o bana pırlantalı zümrüt bir kolye almışken...

Hiç altta kalmak istemezdim...

'Dedi küloduyla bağlanmış kız!'

Asi kız??

'Ooo varlığımı ancak mı hatırladın Zeynepciğim!!' diyen içimdeki Asi Kız gözlerini devirerek, 'Unuttun tabii sen beni...' diye devam etti.

Hatırlamazsın ama hayallerimiz vardı bizim...

Biz seninle hazır kart reklamlarındaki dere tepe gezen özgür kız gibi olacaktık...

Dere tepe gezerken daha Tarkan bulacaktı bizi, 'Aaa Sen o özgür kız değil misin Zeynep?' diyecekti...

Şehvetli'ye sattın lan hayallerimizi!

Al Şehvetli'ni de git!

Tarkan'ı da görürseniz artık 'Yakalarsam muck muck.' yaparsınız!

Benliklerim bile birbirlerini kıskanıyorlardı. Dışarıdaki fırtına dursa, içimdeki fırtına başlıyordu...

Derin bir nefes alıp içimdeki sesleri susturduğumda, Duru'nun bana bakışlarıyla karşılaştım.

Gözlerimi sevgi kapladı ve tebessüm ettim.

Duru'yu anlayabiliyordum lakin onaylamıyordum. Ama ona, bu kadar pahada bir hediyeye gerek olmadığını abim zaten anlatırdı. O yüzden bir şey demedim.

Ellerimizdeki yemeklerin olduğu tepsiyle gürültülü kafeteryada müsait bir masaya oturduk üçümüz de...

Zehra yemeğine dönüp mırıldandı. "Biri kendini dişletir. Biri maaşını bir saate gömer. İkisi de aklını kaybetti..."

Duru duymadı ama ben duydum, "Zehra!" diye kısık sesle ikaz ettim.

Zehra başını kaldırıp gözlerini kıstı ve duyulur bir ses tonuyla, "Size bu konuda Funda'yı örnek almanızı öneriyorum!" dedi bilmiş bilmiş.

Gözlerimi devirdim, "Funda da Osman'a pahalı şeyler alıyor..." dedim.

Zehra kafasını imayla sağa sola oynatıp, kaşlarını kaldırdı, "Kendisine almayacağı pahalılıkta bir şey almıyor bu bir... İkincisini de söylemeyeyim istersen?" dedi gözleriyle göğüslerimi işaret ederken. "Funda o konuda da kendinden hiç taviz vermez!" dedi kızarak.

Duru sıkkın ve uzun bir nefes verip yemeğine döndü. Zehra ise sakinleşmek için suyunu içmeye yöneldi.

Bense dünyanın lafını yesem girdiğim bu yoldan vazgeçmeyecektim.

AYNI GÜN
16 TEMMUZ 2018 PAZARTESİ
GÖLBAŞI / ANKARA
ÖZEL KUVVETLER KOMUTANLIĞI

Spot aydınlatmaların olduğu kırk metrekarelik bir alanda, dikdörtgen masada oturmuş olan Yüzbaşı Ömer Kosovalı karşısındaki adama bakıyordu. Kollarını dirsekleriyle masaya dayayınca, yaşına göre hâlâ gençliğini aratmayan kol kaslarından dolayı askerî üniformasının kumaşı gerildi. Çekik mavi gözlerini karşısındaki yıllardır tanıdığı, aynı zamanda da arkadaşı olan İç Güvenlik İstihbaratı Müsteşar Yardımcısı Dr. Sulhi Hüdaioğlu'na dikmiş, söyleyeceklerini bekliyordu.

Dr. Sulhi elindeki evrakları az miktarda kırlaşmış saçları bordo beresinin yanlarından gözüken arkadaşına uzatırken, "Bunlar isimleri... İki gün önce Şemdinli'nin Alan mevkisinden girmişler." dedi.

Ardından iki elini yanlara açarak, "İletişim hâlinde oluruz gene diyeceğim ama siz zaten bunu iki gün içinde halledersiniz komutan." dedi gülerek.

Ömer komutan başını onaylar gibi usul usul sallayarak, "Bu bizim için çocuk oyuncağı. Ama asıl ben, sana başka bir şey diyeceğim Sulhi..." dedi her zamanki bariton sesiyle.

Dr. Sulhi Hüdaioğlu kaşlarını çatıp, kafasını hafifçe yana çevirerek sorgular gibi baktı.

Ömer komutan hafifçe burnunu kaşıyarak, "Şu Fransız konsorsiyum üyesi adam... Hani geçen adamlarını hakladığımız." dedi.

Dr. Sulhi kafasıyla hafif onaylayıp devam etmesini istediğinde, Ömer komutan hızla konuştu.

"Bu adamın YPG finansörü olduğu belli... Nitekim hakladığımız Lolan'ın elinizde bir sürü kanıtı da vardı, YPG'lilere para ve istihbarat desteği çektiğine dair. Asıl başı neden kesmiyoruz? Sen bize ufak ufak sızan çakalları değil de asıl çakalı ver. Böy-

le ufak yemler bizim dişimizin kovuğunu doldurmaz. Sizin bir kesin bilgi vermenize bakar bize emrin gelmesi! Belli ki Samet'i ifşaladıkları için durmayacaklar da..." dedi Dr. Sulhi'den tarafa iyice eğilerek.

Dr. Sulhi sıkkınca dudaklarını birbirine bastırarak, "Adam bu konuda hayalet... Dış İstihbarat Bölüm Başkanlığı ile konuşman lazım aslında bu konuyu. Ama zaten onlar da bir şey bulabilseydi ya da açık ve net bir kanıt olsaydı da elimizde, adamın elindeki kozu çok fazla. Baktığında müttefik gibi duruyor bize. Biz de biliyoruz ama bilmek yetmiyor, açık ve seçik kanıtla birlikte doğru hamle lazım. Faik'le Samet'i yerleştirdi adamlarının arasına Dış İstihbarat Başkanlığı. Faik şehit oldu... Samet desen zaten zor kurtardık ki böyle adamlar bunu unutup yemez. Bunun da misillemesinin peşine düşecektir." dedi.

Ömer komutan inanamaz gibi hafif gülerek, "Ben de onu diyorum ya Sulhi! Onlar hamle yapmadan hamle yapacak bir sebep sunsunlar askerî üsse! Hem daha ne kanıtı Sulhi? Faik'i açığa çıkarır çıkarmaz, Deyrizor'daki YPG inini kim patlatmış diye konuşturtmuşlar ki askerlerimin kimliğini açığa çıkartmışlar! Müttefik dediğimiz adam YPG'nin istediklerini mi verir?!" dedi.

Dr. Sulhi Hüdaioğlu çerçevesiz gözlüğünü düzeltip, ellerini önünde kavuşturdu ve, "Öyle değil o işler Ömer. Masada neler neler var... İstihbarata gelen hiçbir bilgi işlenmeden kullanılmaz. Düşmanın olduğunu sadece kendin bilmen yetmez, bu adamı ortadan kaldırdığında bozulan terazinin dengesini ve 'Terazideki boşluğu kim dolduracak?' diyen akbaba kılıklı kalantorları da hesap etmek lazım. Adamın ülkesini de hesap etmen lazım... Hem duyumuma göre yakında Colvile Garcia'nın Azerbaycan üzerinden istihbarata ihtiyacı olacakmış, karşılığında da örgütün kırmızı bültenle aranan üç ismini elleriyle bizimkilere verecekmiş. İnfaz emri çıkana kadar dostunu yakın tut, düşmanını ondan da yakın. Şimdi sular durulsun, içeriye bir adam daha sokarlar..."

Ömer komutan sesli bir nefesle dalga geçer gibi güldü, "Ölme eşeğim, ölme... Ancak vakit kaybı!" dedikten sonra yüzündeki gülümsemeyi birden öldürüp, öne doğru hışımla eğilerek keskin çekik mavilerini arkadaşına dikti ve devam etti. "Sulhi! İçerideki dört adama sadece 'Colvile Garcia' de, isterse dünyanın en kalantor adamı olsun, hiçbir ek kuvvet istemeden size en geç üç gün içinde avlayıp getirirler!"

Dr. Sulhi başını öne eğip, olumsuz anlamda iki yana salladı. "Colvile gider, Jerome gelir, o gider, Francis gelir... Tek adamla bitecek değil ki bir çark var ortada. Bırak da diplomasiyi, diplomasiyi bilen adamlar yapsın Ömer." dedi yumuşak bir sesle.

Saatin yelkovanının sesi sardı odayı... Belki çok şey söyleyebilirdi Ömer komutan ama o tekilliği değil, birlikte hareket etmeyi öğrenmişti en başta.

Mevkin ne olursa olsun, ilk öğretilenlerden biriydi: Asla fevri davranma. Kendini korumaktan daha önemlisi, yanındaki adamı korumaktı. Hiyerarşiyle aynı derecede önemliydi.

Ömer komutanın odanın sessizliğe doyduğuna emin olduğu nokta, aslında Sulhi'nin de içinden geçenleri anladığına emin olduğu noktaydı. Çevik bir hamleyle ayağa kalkıp, hazır ol selamı verdi Dr. Sulhi Hüdaioğlu'na. Ardından postallarıyla yeri döver gibi sola doğru ses yalıtımlı kahverengi ahşap görünümlü kapıya ilerledi.

17 TEMMUZ 2018 SALI

VIAPORT AVM / PENDİK

"Ben bu kremi alacağım, Funda'ya doğum günü hediyesi." dedim Zehra'yla Duru'ya göstererek.

Zehra elimdeki altın içerikli gece kremine bakıp, "Altına doyacak haspam, desene!" dedi dalga geçerek.

Gülümsedim. "Neden öyle dedin?"

"Osman'ı da altın bileklik aldı da ona, isimlerinin yazılı olduğu, ondan." dedi mırıltıyla.

Sevinçle şaşırmış bir ifade takındım, "Ayy ne güzel..." dedim.

Zehra elini sallayıp, "Kızım bizim düğünde Funda'ya altın takmamıza bile gerek yok! Osman öğrenci hâliyle kıza sürekli takı alıyor. Bir de çalışmaya başladığını düşün! Funda ağırlığınca altına doyar!" dedi.

Osman bölümü bitirdikten sonra yine Sabancı'da yüksek lisansa başladığı için hâlâ çalışmaya başlamamıştı. Zaten çalışmaya başlasa, hemen Funda'yla ilişkisinin adını koyma yoluna girerdi diye düşünüyordum.

Gülerek elimdeki kremi kasaya götürürken, "Saçmalama Zehra! Tabii ki de düğünde takı alacaksınız, örf âdet denen bir şey var." dedim.

Zehra kendi aldığı bakım setini hediye paketi yaptırırken, "Düğünde Funda'nın takı torbası elime geçmeyegörsün var ya, *'Bana düğünümde takacaklarını önden aldım.'* deyip içini boşaltmayı düşünüyorum." dedi gözlerini kısarak.

Kahkaha attım, "Zehra, Funda'dan bahsediyoruz, lütfen! Seni, beni yolar, gene de istemediği bir şeyi ondan alamazsın. Hatta o bizden istediğini allem eder, kallem eder, alır!"

Bu sırada Duru elinde ünlü bir markanın *BB* kremiyle geldi, "Funda bunu kullanıyordu, değil mi?" dedi yumuşak sesiyle.

Zehra gözlerini kapatıp açarak onu onayladı. Duru kasaya geçerken Zehra, "Anam, şu mülayim kızla gelin görümce olacaksın, ne güzel! Bir de beni düşün Funda'yla." dedi gözlerini devirerek.

Kahkaha atarak, "İki deli bir araya gelmemeliydi! Zavallı Osman iki panterin arasında." dedim gülerek.

Kızlarla kozmetik mağazasından çıkıp açık alandaki dükkânların önünde mağazalara bakınarak yürümeye başladık.

Zehra eliyle iç çamaşırı mağazası gösterip, "Ya şuraya bir gireyim de Funda'ya bir de gecelik alayım diyorum." dedi düz bir sesle.

Onun bu hâline güldüm ve, "Al, al! Hem söverim hem severim misali zaten sizin ilişkiniz." dedim.

Zehra bir şey demeden sola, mağazaya doğru yürüdü.

Peşinden biz de girdik Duru'yla. Zehra yine tarzı olan aşırı açık ve seksi parçaların olduğu reyonlara bakmaya başladı.

Funda'yla Zehra'nın gecelik de iç çamaşırı tarzları da aynıydı zaten. İkisinin de gecelik dediği nesneler; dantelli mini *baby-doll*ar, yarım kalça şortlu saten takımlardı...

Zehra, en sevdiği renk olan bordo renkten Funda'ya da saten mini bir gecelik aldı.

Hediye paketi yaptırtırken söylendim, "Zehra gizli ver de Osman'ın yanında açmasın bari." dedim gülerek.

"Ben zaten hediyelerimi gizli veririm ki hep." dedi düz bir sesle.

Çıkarken bana da laf attı, "Zeynepciğim sen de alsaydın! Malum artık çok dişli bir aşk hayatın var." dedi kıs kıs gülerek.

Göz devirdim, "Zehra ben bir şeyler giymeden dişleniyorum! Acaba sen mini gecelik koleksiyonlarınla nasıl sağlam kalacaksın?" dedim çıkışarak.

Zehra elini havaya kaldırıp, havayı hızla havayı avuçlar gibi yapıp, ardından yumruğuyla birkaç kere havayı döverek konuştu. "Beni dişleyecek adamın dişlerini kırar! Eline de veririm!"

Gülmemek için dudaklarımı ısırdım, *'ya he he'* der gibi başımı salladım. Ben de özgür kız olacaktım aslında...

Ama hesapsız kitapsız bir aşk uğruna Şafak'la olan hayatımı bir şekilde hep bir taraflarımdan bağlanarak geçirecektim.

2 OCAK 2021 CUMARTESİ
DRAGOS / MALTEPE
ZEHRA'NIN AĞZINDAN

Sabah 08.00'de kalkmama rağmen hava sanki daha yeni aydınlanmış gibiydi ama yine de bugün geçtiğimiz günlere oranla daha sıcaktı.

Geçen yılbaşından çok daha farklı geçen bu yılbaşında, hep birlikte muhabbet edip erkenden tavuklar gibi de yatmıştık. Yılbaşına uyuyarak girdiğim için bütün sene uyur muydum bilmiyorum... Hamilelikte bol bol uyuyacağım şimdiden belliydi.

Dün akşam ise gece ikiye kadar, Funda biraz uyusun diye Ömer'e bakmıştım. Yatakta gerindikten sonra lavaboya gitmek için yataktan doğruldum.

Lavaboda yüzümü yıkadım. Bal rengi gözlerimin çevresinde sanki halka halka morluklar oluyordu gitgide...

Bu görüntü sinirimi bozmaya başlamıştı, makyaj yapıyordum evde gezerken bile...

Lavabodan çıktım ki telefonum çaldı. Komodinin üzerindeki telefonuma ilerledim, alan kodunun '0312' ile başladığını görünce, kim olduğunu anladım.

Yüzümü tamamen kaplayan bir mutlulukla birlikte aptal aptal sırıtsam da mesafeli bir ses takınarak telefonu açtım.

Fazla yüz vermeye gelmiyordu... Hemen suyunu çıkarıyordu...

"Alo?" dedim.

"Zehra. Günaydın aşkım." dedi kaç gündür rüyalarıma giren sesiyle.

Sesini duymamla birlikte içimin ister istemez yumuşamasından dolayı derin bir nefes verdim.

"Günaydın..." Mutluluğum sesimi kavramıştı.

"Nasılsın yavrum?" dedi kısık ve boğuklaştırdığı sesiyle.

"İyiyim, geçenkine göre daha iyiyim! Sen?" dedim mahzunca.

İçimi titreten sesli bir soluk verdi ardından. Sanki ben konuştukça o da zorlanıyordu.

"Sesini duydum ya, şimdi daha iyiyim... Gittin mi doktora yavrum?" diye sordu.

"Bir hafta önce gittim, sorun yok dediler. Bu hafta tekrar gideceğim..." dedim mırıldanır bir ses tonuyla.

"Tamam, bu hafta birlikte gideriz o zaman!" dedi telefondan güldüğü belli olan bir şekilde.

Duyduğum şeyle kocaman sırıttım.

"Yaa! Gerçekten mi? Ne zaman peki?" dedim seviçle dudağımı ısırarak.

"Yarın." dedi boğuk bir sesle.

Gözlerimi sanki minnet duyar gibi usulca kapattım ve gözlerim kapalı, "Tamam." demekle yetindim.

"Ahh! Balım, seni çok özledim!" dedi telefonu yiyecek gibi.

"Ben de seni özledim..." dedim kısık ve hasret kokan bir sesle.

Ama ben bu konuşmanın gidişatını biliyordum, o yüzden sesimi çok da yumuşatmadım.

"Gözümde tütüyor Zehra..." dedi kasıtlı boğuklaştırdığı sesiyle. Acil sesimi tekrar sert bir tona sokmam lazımdı çünkü telefonda yapabileceği şeylerin haddi hesabı, sınırı, ayıbı yoktu.

Pes etmeden boğuk sesi puslanmış bir şekilde konuştu. "Bazen rüyalarıma giriyor."

"Ne?" diye sormamı istiyordu ama ben artık bu tuzaklara düşmüyordum.

"Hıhı..." demekle yetindim.

Neşeli bir sese bürünüp benimle oynamaya devam etti. "Sormayacak mısın kocana, gelince ne yapayım, ne yersin diye?" dedi pis pis sırıttığı telefondan bile belli olur bir şekilde.

Gözlerimi devirdim ve azarlayarak sesimi yükselttim hızlı hızlı.

"Sormayacağım! Sormayacağım adam! Biliyorum çünkü ben senin neyi yiyeceğini!! Yiye yiye bitirdin zaten! Yeter artık, sal şu popomu! Götümden ayrılmıyorsun anladık ama ısırdığın yerin morlukları bir ay geçmiyor be! Hamileyim diye krem de kullanamıyorum, götüm gökkuşağı gibi geziyorum senin yüzünden!" diye bağırdım.

Ama o benim aksime sanki hiç kızmamışım gibi gayet rahat hatta gevşek, "Zehra... Yavrum sakin, tamam. Daha az ısırırım!" dedi.

'Hay Allah'ım yaa!' der gibi elimi yukarı kaldırarak, "Sen iflah olmazsın adam!" dedim tıslayarak.

Dalga geçer gibi gülerek, "Yavrum, ben seninle iflah oldum zaten! Evcilleştim bildiğin! Ama bu kocanı da senin biraz doyurma-" devamını getiremeden, konuşmasına izin vermedim ve tersledim, "Yeter! Kes! Kapatıyorum!" diye tısladım.

Bu adamın evcilleşmesi değil, evrimleşmesi lazımdı... O da türler arası filan değil, sınıflar arası bir evrim olmalıydı!

"Dur balım, böyle kapatma. Dur!" dedi ciddiyete gelip.

"Ne?" dedim yine ters bir şekilde.

Güçlü ve uzun bir nefes verdi. Sanki soluğu telefona daha bir yaklaşmış gibiydi, "Seni çok seviyorum..." dedi beni büyü-

süne çekerken kullanmasına alışık olduğum kararlı ve puslu sesiyle.

Yüzümü yine anında yumuşatmayı başarmıştı. Beni manipüle etmekte çok iyiydi, ses tonuyla bile...

"Ben de seni seviyorum..." dedim tüm özlemimin sesime bariz bir şekilde yansımasına izin vererek.

"Kendine de bebeğimize de iyi bak, olur mu? Geleceğim zaten..." dedi boğuk bir sesle.

Elimle karnımı tutup, "Tamam... O da ben de seni bekliyoruz. Hoşça kal." dedim.

"Tamam. Allah'a emanet yavrum. Kendine iyi bak, olur mu?" diye zor çıkan bir sesle konuştu.

"Tamam. Görüşürüz." deyip onun asla kapatamayacağını bildiğimden telefonu kendim kapattım.

Yüzümdeki rahatlamış tebessümle cama ilerleyip beyaz storları açtım. Karşımdaki Adalar manzarasına baktıktan sonra, sağ taraftaki villanın kış bahçesinde Funda'yı gördüm.

Kucağındaki Ömer'i pışpışlıyordu.

Gardıroptan üstüme sadece kalın sabahlık geçirip alt kata indim. Merdivenlerden direkt ilerleyip dış kapının yanındaki akıllı ev sistemine şifreyi girip, güvenlik sistemini devre dışı bıraktım. Oradan da merdivenlerin sağında olan mutfaktaki kapıdan zaten ortak olan bahçemize çıktım. Sağdaki villanın bizim tarafa bakan camekânlı kısmından kış bahçesine girdim.

"Günaydın.." dedim elinde Ömer'le bana gülümseyen Funda'ya.

"Günaydın Zehra..." dedi uyku mahmuru bir şekilde. Hâlâ lohusa olduğu için rengi beyazlamıştı.

"Nasıldınız gece benden sonra?" deyip otururken, gözümle Ömer'i gösterdim.

Funda biraz uyusun diye gece ikiye kadar Ömer'e ben bakmıştım. Sonra da yatak odasında annesinin yanına, beşiğine koy-

muştum. Evin güvenlik sistemlerini devreye soktuktan sonra da kendi evime geçmiştim.

Funda, "İyiydik aslında... Gece saat dördü biraz geçe emdi... Şimdi uyandık işte." dedi oğluna bakarak.

Sonra bana dönüp devam etti. "Ne yapacaksın bugün Zehra?"

"Kalçalarımla vedalaşacağım Fundacığım! Çünkü yarın adamın biriyle köşe kapmaca, yakalamaca ve çılgın şaplak oynayacağız yine!" dedim gözlerimi devirerek.

Funda sesini bastıramadığı bir şekilde kıs kıs güldü, "Sevindim." dedi.

Bir anda ona dönerek çattım. "Kalçalarıma mı sevindin?"

Kahkaha attı, "Hayır ya, geleceklerine sevindim tabii ki de!" dedi sırıtarak.

Ben önüme döndüm ve hızımı alamayıp sinirle söylenmeye devam ettim.

"Ten rengimin beyaz olduğunu unutmak üzereyim! Her seferinde göz göre göre gidiyor kalçalarım... Hayır kandırıyor da beni ve aptal gibi kapılıp gidiyorum! Geçen bir ısırdı, acıdan evi inlettim, gene bana mısın demeyip devam ettim ya, ben kendime kızıyorum!" diye hızlı hızlı çemkirirken topuklarımı yere vuruyordum.

"Evet... O fazla oldu." dedi Funda önüne dalgın dalgın uykulu bakarken.

Duyduğum şeyle gözlerimi kocaman açıp aniden sola Funda'ya döndüm. "Sen nereden biliyorsun?!"

Funda daldığı transtan bir anda çıkıp, yaptığı gafı ancak fark etti. "Şey... Duyduk.. Yani duydum ben... Ben duydum!"

Yüzüm hissettiğim utançtan ağlayacak gibi oldu, dudaklarım büzüldü. Omuzlarım sarsılarak ellerimle koltuğu döverek hayıflandım.

"Off, herkes de duymuş işte ya! Tüm Dragos duymuştur onu ya! Allah bu adamı ıslah etsin! Niye normal değil benim ko-

cam?! Alışmış kudurmuştan beterdir derler ama bu adam hem kudurmuş hem de kudurmaya alışmış! Ne yapacağım ben bununla Funda?" diye veryansın ettim.

Funda eliyle başını göstererek, "Kiminki normal ki? Kelin ilacı olsa kendi başına sürecek Zehracığım. Bazen kaçarak kendimi yatak odasına kitliyorum, dışı Chris Hemsworth ama içi Şahin K. kocam gelmesin diye! Oraya da camdan giriyor." dedi.

Ömer'i uyutan Funda, en az benim kadar dertli olacak ki onu ana kucağına koyup kısık sesle söylenmeye devam etti. "Hatırlamadığı gecenin telafisini unutulmaz gecelerle yaparmış! '*Yahu sen hatırlamıyorsun ama ben zaten her şeyi hatırlıyorum.*' diyorum ama nerede... Ben de bir şekilde hep kandırılıyorum ve uyumama izin verdiğinde bir bakıyorum sabah olmuş! Ona zaten sabahlar olmasın! İnşallah bir gün o camda Hande Ataizi gibi sıkışıp kalır diyeceğim ama benimki camı da beraberinde söker muhtemelen. Of Allah'tan lohusayım şu an!" dedi gözlerini devirerek.

Kafamı iki yana sallayıp, çaresizleri oynayan hâlimize baktım. Benimkine de dışarıdan baksalar Henry Cavill derlerdi ama götüme sorsalar o bir Hannibal'dı.

Gerek entelektüel duruşu, gerek zekası, gerek manipülasyonuyla tav olduğum vakit bir anda ortaya çıkan dişler... Tam bir Hannibal Lecter...

Funda'nın solgun yüzü dikkatimi çekince, "Sana kahvaltı hazırlayayım..." dedim.

"Gerek yok ya... Sen de hamilesin sonuçta..." dedi mahzunca.

Gülümsedim. "Hamileyim de ne olmuş canım... Ne diyorduk, 'Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için!'" dedim dalga geçerek.

Gülümserken gözleri doldu, "Siz olmasanız ne yapardım..." dedi. Lohusa olmak ona hiç yaramamıştı, sürekli duygusallaşıyordu.

Kafamı iki yana sallayarak, "E ben de siz olmasanız ne yapardım?" dedim tebessümle. Kimsem yoktu. Bir onlar vardı... Bir de artık bebeğim.

Funda uzun bir soluk aldı ve geri verirken ayağa kalktı. Yanıma gelip bana sarıldı, nefesini saçlarıma verirken, "Ben hep yanında olacağım Zehra." dedi eliyle sırtımı sıvazlarken. Sonra yüzünü saçlarımdan ayırıp ellerini karnıma tutarak, "O doğduğunda da yanında olacağım..." dedi gözlerime inançla bakarak.

Doğum der demez bu sefer ben ağlamaya başladım, kafamı yukarı kaldırarak gözyaşlarım dursun istedim ama engel olamadım.

Funda bana tekrar sarılarak, "Ağlama... Hayır ağlaman için değil, mutlu olman için dedim." dedi kendi de ağlamaya devam ederek.

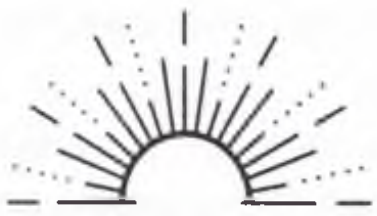
Gözyaşlarımın içinde gülerek, "Bana diyene bak, geri zekâlı! Kendin de ağlıyorsun!" dedi.

"Sensin geri zekâlı! Off, nefret ediyorum lohusa olmaktan!!" dedi gözyaşları içinde kalmış yüzünü elleriyle yellerken.

Ardından yüzünü havaya kaldırıp biraz daha yelleyince sakinleşti.

Omzuna vurdum, "Al şu sıpanı da gel hadi, bir şeyler yiyelim!" dedim.

Dragos'ta Adalar manzarasını arkama alıp kış bahçesinden mutfağa doğru geçtim.

18 TEMMUZ 2018 ÇARŞAMBA
TUZLA / İSTANBUL

Hastaneden eve dönünce, dün Funda'ya hediye aldığım altın içerikli gece kremini paketiyle birlikte geniş çantama koydum. Saçlarımı salıp dalgalandırdıktan sonra hafif bir makyajla yüzümü renklendirip aynanın başından ayrıldım.

Retro tarz turuncu mini etekli bir elbise giyip, alt kata beni bekleyen abimin yanına gittim. Merdivenlerden indiğimde abim nerede kaldın der gibi saatini göstererek, "Hadi! Zeynep hadi!" dedi bana aceleyle.

Gözlerimi devirip, "Sen de sevgiline Romeo, bana hanzosun abi!" dedim.

Abim kapıdan çıkarken ellerini iki yana açıp, "Zeynep? Sen hanzo sevmiyor muydun ya?" dedi sırıtarak.

Bahçede yürürken ceketimle karnına bir tane geçirdim, "Abi Şafak yok yani yapabileceğim rezilliğin sınırı yok! Şansını zorlama!" diye işaret parmağımla tehditler savururken arabaya bindik.

Abim kontağı çevirip, "Çok merak ediyorum, Mert senin paketi açıp gerçek yüzünle karşılaşınca ne olacak?" dedi pis pis sırıtarak.

Gözlerimi devirdim. Acaba abimin, Şafak'ın gerçek yüzüyle alakalı bir fikri var mıydı? Onu geçtim, Şafak'ın bende açmadığı bir paketim kalmış mıydı?

Zehra'yla Duru'yu da alıp The North Shield'a geçtik. Üzeri çilek muz karışımı bir pasta siparişimiz vardı müzikle birlikte gelecek olan.

Oturmuş Osman'ın Funda'yı getirmesini bekliyorduk.

Osman elinden tuttuğu Funda'yı hızla yanımıza getirince, kafede doğum günü şarkısı çalmaya başladı. Funda kocaman gülücükle sevinerek bize bakarak geldi. Funda'nın adının geçtiği doğum günü şarkısı, kafede herkesi bize döndürecek yükseklikte çalıyordu.

İsme özel şarkıya, biz de Zehra'yla masaya tak tak vurup kamyoncuların kornaya basması gibi eşlik ederken, Duru abimin yanında kibar kibar el çırpıyordu.

Osman, Funda'yı bir anda kendisine döndürüp dudağından öptü. Bu sırada arkadan Funda'nın pastası gelirken, gül yaprağı konfetiyi bunların kafasına bastılar.

Bu şey değil mi yaa.. Hollywood final sahneleri?

Adam öpüşünü bile ayarlamış yaa... Bari bunu doğaçlama yapsaydı...

Funda ellerini kavuşturmuş gözlerinden kalpler çıkarak pastasına baktı.

"Yaa, hepinizi yerim ben!" diyerek eriyip bitmeye başladığı vakit, tamamen kedi yavrusu olmuştu. Biz bu kedi yavrusunun kaplan kesildiği zamanları da çok iyi bildiğimiz için 'Ayy minnoşum' diyemiyorduk.

Yine de asla vazgeçmeyeceğimiz bu kaplanı sarıp sarmaladık. Ta ki Osman, "Tamam.. Hadi pastasını kessin, salın aşkımı!" diyene kadar.

Funda pastasını kesmeden önce gözlerini kapatarak bir dilek tuttu. Ardından alkışlarımız eşliğinde 24 yazan mumunu üfledi. Fotoğraf çektirerek pastasını kestikten sonra Osman tarafından tekrar öpüldü. Osman, Funda'ya gözleriyle 'ölürüm sana' derken, "Ne dilediysen gerçek olsun aşkım.." dedi mırıldanarak.

Funda ellerini Osman'ın yanaklarına koyup, "Ölene kadar yanında olmayı diledim aşkım..." diye fısıldadı.

Gözlerimde hayranlık ama içimde garip özlemle onları izlerken, Funda pastasını dilimledi.

Zehra, Funda'ya dönüp Ekrem abimle muhabbete dalmış olan Osman'ı gözleriyle gösterdi.

"Funda, vallahi kardeşim diye demiyorum, tam bir romantizm ve centilmenlik başyapıtıyla sevgili olman." dedi fısıltıyla.

Ben tam da bu andan sonra, ana sınıfında pastel boyalarını evde unutan çocuklar gibi üzgünce bakmaya başladım.

Sonra Funda, Zehra'ya fısıltıyla, "Evet... Bir dediğimi iki etmez. Kibardır, naziktir, hiç incitmez beni Osman. Zaten ben yapı olarak lafımı geçiremeyeceğim erkekle olamam." dedi gülümseyerek.

O an sanki öğretmenim "Zeynep senin boyaların nerede kızım?" demiş gibi dudaklarımı büktüm.

Funda bana bakınca yüzü bir anda hüzünlenip, "Zeynep? Hey, hey, sana ne oldu, bir dakika?" diye Osman'ın elini bırakıp bana yöneldi. 'Hey, hey' deyişi abisine benziyordu.

Funda bana yönelince, Zehra da bana dönüp beni fark etti, "Ben seni üzmek için dememiştim..." dedi kırık bir sesle.

Bir an kendimi toparlayıp, "Yok. Hayır, ben üzülmedim. Üzülmedim ben..." dedim.

Funda, Zehra'yı Osman'dan tarafa ittirip, "Çekil şuradan! Kızı üzdüm senin yüzünden!" diyerek Zehra'yla arama oturdu. Zehra bana melül melül bakarken, "Yok bir şey ya... Üzülmedim, rahat olun lütfen." dedim.

Funda da Zehra da beni bebeklikten tanıyıp bildikleri için tabii yemediler bunu... Funda beni sevgi kompresine sokarken, Zehra frekanslarını 'Şebek Zehra'ya ayarladı.

Kafalarına koyduklarını yapan bu iki panter, yirmi dakikanın sonunda beni kahkahalarla gülen Zeynep'e çevirmişlerdi. Tuzla sahilde artık hava da kararmıştı. Herkes derin bir muhabbete dalmışken, Funda benden tarafa dönüp sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Abimle tartıştın mı sen?" dedi. Kaşlarımı çatıp anlamlandıramazken, "Hayır... Nereden çıkardın?" dedim.

"Ya cumartesi gelince eve bana, 'Ben yokken Zeynep'e bir şey mi oldu?' diye sordu, bayağı bildiğin sorguya çekti beni..." dedi.

Yüzüm bıkkınca bir hâl alırken, "Sen ne dedin?" dedim.

"Ne diyeceğim Zeynep... Geçen hafta seninle bir AVM'ye

gittik zaten, bir de koşu yaptık... Ama koşuya gelmeden AVM'yi anlatınca, 'Tamam, yeterli.' dedi ve kalktı."

Ağzımdan engel olamadığım bir 'Off' çıktı. Funda iyice anlamlandıramadı ve yüzünü hüzün kapladı.

"Her şeyi mi anlattın Funda?" dedim.

Funda bakışlarını mahzunlaştırıp omuzlarını kaldırarak, "Yani Zeynep... Abim eğer o şekilde ciddi ciddi gelip bir şeyleri sormaya başlarsa, hatırlamasan bile bilinçaltından çeker, alır her şeyi... Ben inan ne anlattığımı hatırlamıyorum... AVM'yi anlattım işte. Zaten Saynur'un son gidişinden bahsedince 'Tamam, yeterli.' diyerek aniden kalktı, gitti..." dedi.

"Tam olarak en son ne dedin?"

"Vallahi çok saçmaydı, Saynur'un iç çamaşırları yırtılmış dedim... Fırladı, gitti..." diye fısıldadı.

Dudaklarımı birbirine bastırıp, önüme kısa bir bakış atıp tekrar Funda'ya döndüm.

Funda hepten hüzünlendi.

"Yanlış bir şey mi yaptım Zeynep? Ben ne bileyim... Konuşmadı mı sonra seninle?" Ne konuşabilirdi ki benimle... Yüzü olabilir mi böyle bir şeye? Ne diyebilir ki...

"Cuma günü ağlamanı çözdüm, Saynur sana böyle demiş." mi diyecekti?

Kafamı olumsuz anlamda sallayıp, "Yok Funda. Konuşmadı benimle." dedim.

Funda'in içi rahat etmemiş ki, "Yanlış bir şey mi yaptım peki Zeynep?" dedi yumuşak bir sesle.

"Hayır Funda. Sen yanlış bir şey söylememişsin. Abin benim hakkımda soru sorduğunda da cevaplaman benim için sorun değil. Şafak ikna kabiliyeti yüksek bir adam. Kızamıyorum bu yüzden sana. Bir de abin sonuçta. Söylememeni istediğim bir şey olursa o ayrı..." dedim.

Funda, "Abim senin üzerine titriyor ama Zeynep. Bence her

neyse problem, çok da büyütmeyin aranızda." dedi telkinle.

Kısa bir tebessümle, "Bir problemimiz yok zaten Funda." dedim samimiyetle.

O sırada Osman'dan yüzünü bana doğru çevirip, *affettin mi beni* der gibi bakan Zehra'ya gülümseyip göz kırptım. Bana buruk bir tebessüm gönderse de içinin rahatladığını gözlerinden okudum.

Ardından pastasından bir parça daha çatallayıp, bal rengi parlak gözlerini tekrar Osman'a çevirdi.

AYNI GÜN
18 TEMMUZ 2018 ÇARŞAMBA
SAMDİ DAĞI DAĞLICA / HAKKARİ

Rakım yükseldikçe kulaklardaki basınç dengeleme vuruşları kendini hissettirmeye başlamıştı. Mayın korumalı kirpiyle dört asker belirlenmiş mevkiye ilerlerken, güneş Samdi Dağı'nın doğusunda İran tarafından yükseliyordu. Elindeki silahın son kontrollerini yapan Kurtuluş'a laf atmaktan geri duramayan Akif, "Kurtuluş, ne yaptın lan? Evlenmeye ikna ettin mi kızı?" diye sordu.

Kurtuluş gözünü, elindeki M-200 bebeğinden ayırmadan, "Evleneceğim de... Ne siktiri boktan işler varmış lan öyle yok *Save The Date*, yok *Bridal Shower*, yok Paris'te dış çekim! E bunun istemesi, sözü, nişanı, kınası da var! Bir sonraki hazirana ancak düğün olur diyor bana! Sayınca hayattan soğudum, yemin ederim!" dedi esmer tenli yüzünü ekşiterek.

Çağrı, Kurtuluş'tan bin kat daha fazla yüzünü ekşitti.

"Evlilikten soğuman gerekiyordu sokuk beyin! Hayattan

değil! Komple yanlış yoldasın amına koyayım, çık oradan!!"

Kurtuluş gözünü hâlâ silahından ayırmadan cevap vermeye tenezzül etmedi.

Akif, Çağrı'ya vurup, "Bırak o önden girsin evliliğe, başı bağlandıktan sonra Mert'e bağırır: Sakın gelme tünelin sonu bombok bir yere çıktı!" dedi.

Çağrı hâlâ inanamıyormuşcasına, hayal kırıklığı yaşayan bir yüzle karşısındaki Şafak'a dönüp, "Sen de mi lan? Biz seninle daha Brezilya kalçasının tadına bakacaktık Mert'im?" dedi. Şafak kafası arkaya yaslanmış, kirpinin süspansiyonlarından dolayı çok da sallanmayan bir hâlde gözlerini ifadesizce Çağrı'ya dikti, "Ben mühürlüyüm! Git Akif'le takıl." dedi.

Akif, "Oğlum kalça demeyin lan... İçim bir fena oluyor!" diye mırıldandı. Akif'in nefesi sıkışırken kafasını geriye verdi gözlerini kapatarak.

Çağrı, Şafak'a takılmaya doyamadığından bağırıyordu.

"KOMŞU KIZINI ZAPT EYLE, YAYLALAR YAYLALAR..." devamını getiremeden kafasına Tavor 21'in kıç kısmını yedi.

Şafak, "Yarrak kafalı!!! Ömer komutanın bedduası tutup, kızın birini hamile bırakıp evlenmek zorunda kaldığında ben de böyle anıra anıra kahkaha atacağım!" dedi.

Çağrı tek elini kaldırıp illallah eder gibi savurarak, "Ne bedduaymış amına koyayım, kehanet gibi oldu!" dedi.

Akif eliyle Çağrı'yı gösterip pis pis sırıttı, "Yazık olur lan kıza! Bu dış görünüşü aldatıcı hayvan, 24 saatte 33 koyunu hamile bırakan koç Randy'nin performansına sahip! Sürtünmeden alev alabilirler!" dedi dalga geçerek.

Çağrı, Akif'e doğru soluna döndü. "Ben mi hayvanım sen mi? Göt kuduzu olmuş etobur!"

Akif sırıtıp göz kırparken, "Dondurma her zaman yalanmaz Çağrı. Arada ısırmak lazım..." dedi.

Şafak sırıtarak Çağrı'ya, "Adam seks dünyasının Suarez'i..." dedi.

Kurtuluş, yanındakilerin koçtu, koyundu, etoburdu muhabbetlerinden Serengeti düzlüklerinde değil, Dağlıca'da olduklarını hatırlatmak istemiş olacak ki, "Hazırlanın!" diye talimat verdi.

Kurtuluşun talimatıyla hazırlanmaya başladıktan beş dakika sonra kirpi Samdi Dağı'nın kuzeydoğu eteklerinde durdu. Dört askerin de botları dağın patika toprağına kavuşmadan önce, şoför piyade inip selam durdu.

Kurtuluş arkadan öne ilerleyerek askere, "48 saat sonra bizi buradan al asker!" dedi.

"Emredersiniz komutanım!" diyen otuzlu yaşlardaki adam, dört üst rütbelisi de ayrılana kadar duruşunu bozmadı.

Kirpiyi arkalarında bırakan dört teçhizatlı asker, güneş soldan üzerlerine vururken, yüzlerini güneye dönmüş, bakıyorlardı. Bir yükselip bir inen kayalıklar göz alabildiğine uzanıyordu bu bölgede. Milyonlarca kör nokta vardı... Bir de o milyonlarca kör noktadan herhangilerini birbirlerine bağlama ihtimali olan tünel olasılıkları...

Kurtuluş: "Akif doğu, Çağrı saat 11, Şafak güneybatıya, ben saat bir yönündeyim. 10 dakikada bir durum raporu! Hedef tespitinde toplanmayı bekleyin, kimse kendi başına John Wick'lik yapmasın!"

"Anlaşıldı!"

Dört asker de Anadolu'nun doğusundaki bu sert kayalıklara saatte 10 km hızla koşarak yayıldılar. Postalları kayalıklarla buluştuğundaki saniye sekmeleri olmasa, çok daha hızlı olabilecek bu dört adamın hızları bile tek bir vücuttan çıkıyor gibi aynıydı. Kurtuluş'ta diğerlerinde olan Colt M4 ve kameralı köşe görüşüne sahip *'cornershot'*a ek olarak M-200 keskin nişancı tüfeği ve RPG de vardı. Ama bu durum, daha da fazlasını taşımıya alışmış 1.96 boyundaki adamın diğerlerinden geri kalmasına sebep olmuyordu.

Samdi Dağı, Serengeti düzlükleri değildi belki ama bu dört adamın 47 saat 55 dakika içinde avlanacağı bir habitattı. Dağda avlamak, düzlükte avlamaktan çok daha zordu. Bu yüzden, bu dört adamın avcılığı belki de Serengeti kaplanını kıskandırabilirdi.

Neyse ki Serengeti kaplanı, antilopları, zebraları avlardı. Ama bu adamlar sırtlanları, çakalları...

AYNI GÜN
20 TEMMUZ 2018 CUMA
MARSİLYA / FRANSA

Puget Dağı'nın güneybatı eteklerinde kalan köşkün solundaki korulukta bulunan geniş düzlükte çimlerle döşeli sahada, ortaya yakın noktada yanında 5 adamla hafif belinden kavisli duruyordu Colvile Garcia. Elinde tuttuğu golf clubı isabeti için hesapla hafif oynatıyordu. Sahada beş yüz metre ötede ise kırk beş koruma düz bir hizayla elleri önde kenetli hâlihazırda bekliyordu.

Drive[9] yaptıktan sonra 1.83 boyuyla belini dikleştirerek doğruldu ardından hafif kemerli sayılabilecek burnunu kırıştırıp gevşetti.

Arkasına yürüyerek gelen adama göz ucuyla baktıktan sonra sol eliyle başka bir top istedi. "Söyle!"

"Efendim Lolan'ın içindeki elimizde olan tek ipucundaki kız vardı. Kim olduğunu bulduk. Öldürtelim mi? Ya da ne şekilde takdir edersiniz?"

Colvile Garcia başını hafif çevirerek iğrenç bir şey görmüş gibi Mösyö Rousseau'ya baktı. "Mösyö, biz ne zaman kendimi-

9 Golfte başlama vuruşudur.

zi böyle basit şeyler için yorduk? Örgüte devret! Boşuna mı her istediklerinde yüz binlerce euro veriyoruz?" dedi ikinci kez *club face*[10]*ini* topla buluşturururken.

"Emredersiniz efendim. Cesedini veya parçasını hediye göndersinler mi?"

Colvile Garcia *club*[11]*ı* yere fırlatıp ellerini silkeledi.

"Mösyö, kız değil miydi?"

"Evet efendim."

"Götürsünler Suriye'deki örgütün kamplarından birine, eğlensinler. Emin ol, bir Türk görevlisinin karısıyla eğlenmek öldürmekten daha fazla motive edicidir." dedi ifadesizce.

"Kız evli değil efendim, baktık. Ama istihbaratla alakasını çözemedik." dedi başını hepten öne eğen mösyö.

Bu sırada hızlı adımlarla sağdan siyahi bir koruma yaklaşıp, "Efendim Bianchi ailesi geldiler." dedi.

Siyahi adama sert bir şekilde dönen Colvile Garcia tekrar Mösyö Rousseau'ya dönerek, "Bu korumanın adı ne?" diye sordu.

"Robert Charpentier efendim."

"Mösyö Rousseau, eğer bir kez daha Mösyö Charpentier ben biriyle konuşmamı bitirmeden gelip benimle konuşma tenezzülünde bulunursa, işine ebediyen son verin."

Kolunu önünde bağlayıp reverans yapan Mösyö Rousseau, "İlgileneceğim, emredersiniz. Efendim takdiriniz son olarak nedir?" diye sordu.

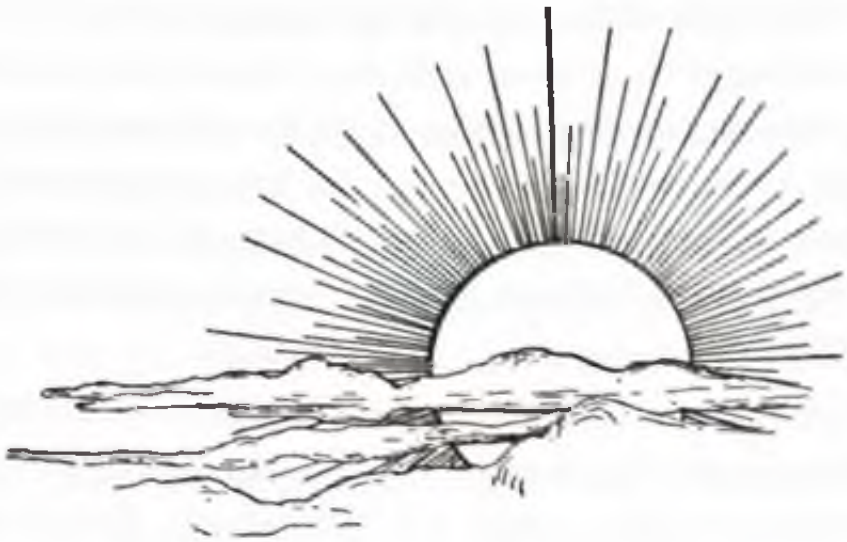
"Bianchileri orta göletin olduğu bahçeye alın ve yemek için servis açın. On dakika sonra da servislerini yapın, o bahçeden hiçbir Bianchi canlı ayrılmayacak. Haber bekleyen ekibe de eş zamanlı haber verip aileleri için de gerekli vuruşu yapsınlar. Bi-

10 Club Face: Club'ın vuruş yapan kısmıdır.
11 Club: Saha dışındaki topa vurmak için kullanılan golf sopasıdır.

anchilerden hiç kimsenin hayatta kalmaması diğerlerini anlaşmaya ikna edecektir." dedi.

Ardından yüzünü golf sahasına geri döndürürken, elini hafif sallayarak umursamaz bir tavırla, "Kızın da evli olup olmaması fark etmez. Bağnaz bir kültüre ait vasat bir kız işte! Dediğimi yap!" diye emir verdi.

Eğilerek reveransını arttıran Mösyö, "Emredersiniz!" diyerek kendiyle birlikte Robert Charpentier isimli korumaya da geri geri yürümesi için işaret yaparak çekildi.

15. BÖLÜM
21 TEMMUZ 2018 CUMARTESİ
TUZLA / İSTANBUL

Bütün gün evde takılmayı düşündüğüm için makyaj yapmamış, turuncu ve yaza yakışır, kloş, mini bir elbise giymiştim. Alt kata indiğimde annem mutfaktaydı ve tabağa kahvaltılık sos koyuyordu.

"Günaydın Sevgi sultan!" dedim cıvıltıyla.

Bana dönüp kısa bir gülüşten sonra, "Günaydın kızım, gel de şu kahvaltılık sostan Hediye teyzenlerin bahçesine götür, Mert abin gelmiş." dedi.

Abin demesi gene asabımı bozsa da Mert adını duyar duymaz mutfaktan dış kapıya koştum. Arkamdan annemin, "Zeyneep! Sosu da alsaydın ya kızım!" diye seslendiğini duyduğumda çoktan dış kapıdan çıkmıştım.

Hızla sağa, Hediye teyzenin bahçesine baktığımda masada yoktu. Karşımdaki arabasının içine eğilmiş, ön koltuktan bir şey alıyordu. Hızla bahçeyi geçtim, neredeyse koşarak. Bahçe kapısından aniden çıktığımda, o da arabanın içinden çıkıp bana yüzünü döndü.

Beni görünce tebessüm ettiğinde, ben uçuşan mini eteğime aldırmadan kendimi fırlatıp çoktan onun kucağına atmıştım.

Kollarım boynuna dolandığında hiç sekmeden belime sarıldı. Bu hızla herhangi bir adamın kollarına atlasaydım, muhtemelen hızımızı alamayıp etrafımızda en az bir tur dönmemiz gerekirdi. Ama Şafak bir duvar kadar sert olduğu için olduğu yerde hiçbir sekme göstermeden kollarını belime dolamıştı. İşin kötü olan tarafı, ben bu 'duvar'a bu hızla girdiğim için kaburgalarımda hafif bir sızı olmuştu.

Bir dahakine ne kadar özlersem özleyeyim, bu duvara bu hızla toslamamalıydım. Kaburgalarımdaki sızıyı bastırıp sarıldığım boynunda kulağına fısıldadım. "Sevgilim... Çok özledim!"

Ayaklarım yere değmiyordu. Beni tamamen belimden kavramış yukarıda tutuyorken, saçlarıma fısıldadı. "Bundan sonra her gelişimde bana böyle sarıl. Ben de seni çok özledim bebeğim..."

Ben kokusunu içime çekerken kulağımı burnuyla aranıp kısık ve boğuk sesle, "Zeynep... Ben sana akşama kadar sarılırım ama bence şu an biraz ara vermemiz lazım. Şu an hepsi bize bakıyor." dedi.

Ben Şafak'ın özlemiyle gözüm kör olmuş fırlarken, evin ahalisini komple unutmuştum...

Utancımdan arkama dönemeyip yutkundum ve fısıltıyla, "Kim var?" dedim.

Rahat bir sesle, "Annen ve ablan. Şu an ne gördüklerini anlamak için yalvaran gözlerle bize bakıyorlar." dedi gülümseyerek.

Kendimi aşağı bırakınca, kucağından inmeme izin verdi. Başımı hafif öne eğip üstümü hafif düzelttikten sonra, cesaretimi toplayıp arkama döndüm. Annem ve kucağında Halil'le ablam evin önünde, bahçede durmuş, kaşlarının havaya kalktığı buradan belli ve ağızları biraz açık kalmış bir şekilde bize bakıyorlardı.

Yutkundum, derin bir nefesle göğsüm şişip indikten sonra solumdaki Şafak bir anda sol elimi kavradı. Ben elime bakaka-

lırken, Şafak beni de peşine katarak anneme doğru adımlamaya başladı.

Benim adımlarım merakla yalpalarken, Şafak toprağa kesin adımlarla ve seri bir şekilde basıyordu. Annemin tam karşısına geçtiğinde ben sağlarında kalıyordum. Elimi *sakın bırakma* der gibi hepten kavrayıp sıktı. Anneme göre boyu çok daha uzun olduğu için zaten afallamış olan annem yüzünü yukarı kaldırmış, ona bakıyordu merakla.

Şafak yumuşak ses tonunu kullanarak, "Kızını seviyorum Sevgi sultan." dedi.

Ardından kenetlenmiş ellerimizi anneme gösterir gibi hafif kaldırarak ekledi. "Ömrümün sonuna kadar da seveceğim!"

Böyle dan diye söyleyince kalbim fazla yükten sıkışmaya başladı. Sanırım anneme de bir şeyler oluyordu. Annemin gözleri kırpışırken bir Şafak'a bir ellerimize bir de bana bakıyordu. Kafasında ne diyeceğini toparlamaya çalıştı bir süre. Dudaklarını şaşkınlıkla yavaşça hareket ettirirken Şafak'a, "Sevdiğin Zeynep miydi?" diye sordu.

Şafak hipnoz edici bir tebessümle, "Benim Zeynep'ten başka bir sevdiğim hiç olmadı." dedi.

Şu an ben bile eriyip bitiyorsam, annemin hiç şansı yoktu. Annem gülümseyerek, "E bize niye daha önceden söylemediniz oğlum?" derken cümlesinin sonunda bana baktı.

Bu aslında bir 'oğlum sana diyorum kızım sen anla'ydı. Daha doğrusu 'oğlum sana bir şey diyemiyorum, kızım evde sana terlikle girişeceğim'di.

Dudaklarımı ısırırken Şafak, "Her şey vaktini bekler Sevgi sultan, elbet sana da en yakın zamanda söyleyecektik. Kısmet bugüneymiş!" dedi yine tavlayıcı bir gülümsemeyle.

Nemrudun oğlu ne yapıyorsun?

Anama niyeti mi bozduracaksın? Kadının kalbi dayanır mı len bu tavlayıcı bakışlara, bu gülümsemene?

Annem iyice eriyik bir gülümsemeyle, "Sen doğrusunu bilirsin tabii oğlum. Ben size karışmak için demedim. Hakkınızda hayırlısı olsun..." dedi.

Şafak birazdan üstüme bir de evin tapusunu istese, annem verebilecek kıvama gelmişti. Şafak'ın eli elimde yan bahçeye geçerken biz, masada Funda'nın imalı sırıtması karşıladı bizi. Şafak beni masanın başına oturturken, Funda'ya dönüp, "Hediyen arabada hâlâ... Bekle, getiriyorum." dedi ve ben ona koşup sarıldığımda açık kalan arabanın ön kapısına gidip, ben gelince alamadığı hediyeyi arabadan alıp masadaki Funda'ya getirdi.

Funda heyecanla hediyesini açarken, içinden çıkan *'FUNDA'* yazan bir kolyeyle elini ağzına kapatıp, sandalyesinden kalkıp abisinin sandalyesine geldi.

Allah'tan Zehra burada değildi de Funda'nın bir altın daha edindiğini görmemişti.

"Abi... Ya yerim seni, çok güzel!" deyip abisinin yanaklarını öptü.

Offf... Biri yer, biri bakar, kıyamet ondan kopar, demişler.

Ardından sıkıca sarıldı, Şafak da Funda'yı öpüp saçlarını karıştırırken muhteşem gamzelerini çıkardı.

Funda'nın yerinde ben olmalıydım...

Kalkıp Funda'yı ittirip 'O benim!' deyip Şafak'ı öpsem?

Funda bir kez daha öperken abisini, daha fazla bakamadım ve tabağıma döndüm. Funda karşıma, masanın diğer başına geçti. Annem Funda'nın solundayken, Şafak beni hemen yanına, masanın başköşesine oturtup kendi de sağıma geçmişti.

Şafak'a bakmayıp tabağıma bakıyordum, bakarsam mazallah öperdim filan... Kendime güvenmiyordum bu konuda... Tabağıma odaklandım, ağzımın suyu akacaksa da tabağıma aksın diye düşündüm.

Annesi Şafak'ın tabağını tepeleme doldururken, ben tabağımdaki peyniri çatalımla ezip arada iki zeytin yuvarlayıp yi-

yordum. Şafak genelde annesinin konuştuğu bir sohbette hafif sağına dönmüş, annesi ve annemle konuşuyordu. Benden tarafa hiç bakmıyordu. Annesi babasının oto galerisiyle ilgili olan olaylardan hararetle bahsederken, Şafak dinleyip arada, "Arabayı niye eksperte sokmadan almış ki babam?" tarzı, kısa ve öz bir şeyler söylüyordu annesine. Dizime bir şey çarptı, dizimi refleks olarak hafif çekerken bir şey engel oldu ve dizimi çekemedim.

Ben neyin çarptığını saliseler içinde algılamaya çalışırken, yumuşak bir şekilde dizimin üstünden bacağım kavrandı.

O ne?

Merakla gözlerimi tabağımdan bacağıma indirince Şafak'ın elini gördüm.

Ne yapıyor bu?

Bacağımın üstünü okşamaya başlayınca gözlerimi kırpıştırarak başımı kaldırdım, ağzım apaçık Şafak'a baktım.

Ama sanki bu el ona ait değil gibi hiç bana bakmadan sağına dönmüş, annesiyle sohbet ediyordu.

Şafak elbisemin eteğini de açıp bacağımın üst tarafını okşayınca, yaptığını ancak idrak edebilmiştim.

Ona ne yapıyorsun diye bakmak istiyordum ama yönü de bakışları da annesi tarafa dönüktü ve bana hiç bakacak gibi değildi. Eli oynaşta, gözü işteydi(!).

Önce ağzımda kalakalmış ekmeğimi yuttum zoraki. Sonra elimi bacağımdaki eline indirip ittirmeye çalıştım ama hiç oynamadı, hiç sekme olmadı. Okşayan elini tutup çekmeye çalışıyordum ama bacağımdan milim ayrılmıyordu. Çeksin diye Şafak'a bakıyordum ama o zaten bu elin sahibi gibi değildi, koyu bir muhabbetin içindeydi.

Benim elimi umursamayan eli bacağımın içlerine doğru hareket etmeye başlayınca, panikle gözlerimi hepten açtım. Masadakiler anlar diye bacaklarıma korkudan bakamıyor, masanın altından elimle elini parmaklarından tutup çekiştirmeye çalışı-

yordum. Bacağım avucunun içinde bir sıkılıp bir gevşetilirken, ellerimle Şafak'ın parmaklarıyla parmak güreşine girmiş gibiydim. Mücadele ediyordum ama o istediğini alıyordu.

Çaktırmadan kendi kendime çırpınıyordum oracıkta ama bacağımı okşayan elin sahibi bacaklarımı okşarken kimse farkında değildi...

Eliyle bacaklarımın içini mesken tuttuğu yetmiyormuş gibi bir de kasıklarıma ilerlemeye başladı. Karnımdaki karınca ordusundan kasıklarıma sefere çıktıklarına dair 'Allah Allah' nidaları geldi.

Yutkunup elimi bacağımdan çektim ve yavaşça masanın üzerindeki çatalı kavradım. Çatalı masanın altına kimseye göstermeden indirdikten sonra elini çatallayıp ittirmeye başladım. Çatalı da umursamayan eli, bacağımın iç kısmını yavaş hareketlerle okşuyordu. Kasığıma yakın bölgeye gelince içimden bir şey kopup gidiyordu her seferinde ve yutkunmayla bastırıyordum.

Eğer buna izin vermeye devam edersem, masada inlemem an meselesiydi.

Kalk Zeynep!

Hayır kalkma, çatalı sapla Zeynep!

Çatalı sapından kavrayıp karnımına kadar çıkarıp saplamak için elini hizaladım.

Saplamak için hızla indirdiğim çatalı saliselerden belki daha kısa bir sürede, eline gelmeden sıkıca kavradı. Yüzüne baktım ama bu tarafa bakmıyordu bile... Buraya bakmadan bunu nasıl anladı diye düşünürken Şafak çatalı salınca, benim zaten elim şaşkınlıktan tutmaz olduğu için çatal yere düştü.

Çatalın düşme sesiyle herkes dönüp bana baktı. *Nemrudun oğlu* da şaşkınca baktı. Bir de yetmedi dalga geçti, "Bir şey mi oldu Zeynep?" dedi sakin bir ifadeyle.

Elinin körü oldu!

Pardon olmadı, girdi!

Elinin körü bir tarafıma girdi!

Cılız ve kısık bir sesle, "Çatalım düştü..." dedim.

Hediye teyze kalkıp, "Dur kızım, ben sana yenisini getireyim." diye kalkarken, ben düşürdüğüm çatalı almaya eğildim.

Yere eğildim ve düşürdüğüm çatalı kavradım. 'Hem suçlu hem de beni düşürdüğü şu hâle bak.' diye düşünürken sinirle ayağa kalktım ve o hızla bir de kafam masaya çarptı.

Üstümdeki masa kafamın darbesiyle sarsılıp oynarken tabak çatallar zangırdadı. Annemin, "Ayy! Ayy! Zeynep! İyi misin?" dediğini duydum.

Suratım kıpkırmızı olmuş, saçlarım dağılmış bir şekilde elimle sızlayan başımın üstünü tutarak masanın altından çıktım.

Sinirle tabağıma bakıp sandalyeme geri kurulurken, anneme kısık ve net bir sesle, "İyiyim anne." dedim.

Hediye teyze bana çatal getirdiğinde göz ucuyla sağıma baktım. *Nemrudun oğlu* bıyık altından kıs kıs gülüyordu.

Hızlıca kahvaltımı yapıp, tabağımla bardağımı mutfağa götürüp makineye yerleştirdim. Bahçeye çıktığımda onlar hâlâ muhabbet ediyorlardı.

"Afiyet olsun!" deyip eve geçmek için kapıya yürüdüm. Annem, "Kızım otursaydın?" dedi mahcup bir şekilde.

Kimseye bakmadan, "Yapmam gerekenler var anne, görüşürüz." deyip hızlı adımlarla eve geçtim.

Odama geçip ayaklarımı da uzatıp kitap elime aldım ama okuyamayınca kitabı da yere fırlattım. Yarım saat sonra telefonum çaldı.

'ŞAFAK' arıyor...

At meşgule!

Tekrar çaldı 'ŞAFAK' arıyor..

Meşgule, yallah!

Pes etmiyor *Nemrudun oğlu* yine arıyor...

"Ne var?!?"

"Zeynep'im sakin... Niye sinirlisin?" dedi yumuşak bir sesle.

"Bir de soruyor musun? Dalga mı geçiyorsun sen benimle!"

"Bebeğim, ben sinirleneceğin ne yaptım ki?" dedi mahzun mahzun.

"Ne demek ne yaptım be?! Kafamı masaya vurdum senin yüzünden! Milletin ortasında niye eline koluna sahip çıkmıyorsun?!" diye sinirle çemkirdim.

Şafak hâlâ yere yanlışlıkla çay dökmüş çocuk gibi, "Bebeğim özledim, ne yapabilirim? Sen beni özlemedin mi? Sen bana dokunmak istemiyor musun yani şimdi?" dedi.

"Hayır!"

Çarpılacağız...

Şafak bozulmuş gibi, "Nasıl? Bir ben mi özlüyorum tenini, kokunu? Sende bana tık yok yani?" dedi hafif sinirli.

"Yok bende tık mık!" dedim yine sinirle.

Öyle bir çarpılacağız ki Zeynep, kesin Bihter'in cenazesindeki Firdevs Hanım gibi olacağız...

"Desene tek taraflı özlüyorum ben." dedi ciddi bir şekilde.

"Sorun özlemek değil Şafak! Farkında mısın, her geldiğinde kavga ediyoruz! Bence sen dağdan inince hemen medeniyete uyum sağlayamıyorsun." dedim sert bir sesle.

Derin bir soluk verdikten sonra, "Zeynep sinirleniyorum... Ciddi ciddi konuş benimle, ben senin için basmış gelmişim Ankara'dan! Yaptığın iş değil!" dedi sinirle.

"Sinirlendirdin beni Şafak!!" dedim hâlâ sinirle carlar bir şekilde.

"Zeynep aşağıdayım, gel, yüz yüze konuşalım..." dedi düz bir sesle.

"Gelemem, sinirliyim." dedim kesin ve net.

Sinirinden dişleri sıkılı konuştuğu belli bir şekilde, "Benim

seninle kavga etmeye vaktim yok kadın! Gel aşağı, yüz yüze konuşalım!" dedi.

İnce ve yüksek bir sesle çığırdım. "GELEMEM, SİNİRLİYİM DİYORUM YA!"

"Beş dakikan var. Ben gelirsem daha fazla çığlık atmak zorunda kalırsın!" deyip telefonu yüzüme çat diye kapattı.

Sinirle telefona baktıktan sonra yatağıma fırlattım ve derin bir soluk verdim.

Aşağı inmekle inmemek arasındaki tercihimden hangisinin mantıklı olacağını bilmiyordum.

Önümdeki dört dakikam Var Mısın Yok Musun'da hangi kutuyu açtırsam diye düşünür gibi geçti.

Şafak Bey de telefonla bağlanmadığı için çekilme hakkımı kullanamadım. Sinirle çantama telefonumu, makyaj çantamı, anahtarımı atıp kapıdan çıktım. Merdivenleri döverek inerken kapı çaldı.

Annem benden önce kapıyı açarken Şafak'ı görünce, "Hoş geldin oğlum, buyur?" dedi tebessümle.

Şafak bana sinirli ve kısa bir bakış atıp anneme döndü, "Teşekkürler ama girmeyeceğim Sevgi teyze. Bir dahaki sefere inşallah. Ben Zeynep'i almaya gelmiştim." dedi düz bir ifadeyle.

Ayakkabılarımı giyerken, annem de Şafak'a bir şeyler dedi. Onları kapıda bırakıp bahçeye ilerledim. Bahçenin kapısına geldiğimde bana yetişmişti, sol bileğimi kavrayıp hızla önüme geçip arabaya gitti. Beni ön koltuğa oturtup, kendisi de yerine geçince yüzüme bakmadan arabayı çalıştırdı.

Dakikalar dakikaları sessizce kovalarken, "Nereye gidelim?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Camdan dışarı bakarken, "Sen çağırdın, ben de geldim, bir yere gitmek istemiyorum." dedim.

Sıkıntıyla derin bir nefes verdikten sonra gaza kökledi. Elim bir anda takılı olan emniyet kemerimi kavradı ama bir şey deme-

dim. Yaptığı hıza alıştıktan sonra elimi gevşettim. Sadece camdan dışarı baktım.

Polonezköy'e doğru yol alırken, gözlerimi yeşil ağaçlık alanlarda gezdirdim. Nereye gittiğini tahmin edebiliyordum. Beni bu kadar tanıyan biri, İstanbul'da en sevdiğim mekânlardan birinin de Kulindağ olduğunu bilirdi...

Camı açıp temiz havayı içime çekerken, içeri dolan rüzgâr da saçlarımı uçuşturuyordu. Elinin saçıma değdiğini hissedince yüzüm ona döndü. Gözlerinde sevgi, yüzünde tebessümle ona doğru uçuşan saçlarımı elliyordu. Bu hâline tebessüm etmemek elde değildi... Tebessüm ederken, gülen gözleri gözlerime değince kalbim saçlarımın uçlarından ellerine gitti sanki...

Yüzünü önüne yola döndürüp, dudaklarını yaladı.

Kulindağ'a gelince, arabayı park ettikten sonra indik. Yanıma gelince yüzüme baktı ve gözlerime tutundu gözleri.

Hiçbir şey demeden sağ elini uzattı bana, Şafak hep böyleydi, içinde fırtınalar kopsa anlaşılmazdı dışarıdan. Mecbur kalmadıkça da konuşmazdı hatta konuşması gerekirken bile suskunluğuna hapsederdi insanı.

Sol elimi verdim eline, temiz Kulindağ havasında yürüdük, onun sessizliğine iştirak etmiş bir şekilde.

Çok sevdiğim taze hamur işlerinin olduğu Kulindağ restoranına gelince uçurumun kenarında bir masaya oturduk. Karşıma değil, bank gibi tahta uzun taburede sol yanıma oturdu.

Siparişlerimizin yanında çay da gelirken, ben gözlerimle sağ yanımda uçurum boyu uzanan ağaçları izliyordum.

Çayına dokunmadan sağ elini omzuma attı, başımın arkasını göğsüne yerleştirdi ve derin derin saçlarımı koklamaya başladı.

"Hasretini mi dindiriyorsun yüzbaşı? Dindir de sinirin geçsin." dedim mırıldanır gibi

Boğuk ve ciddi bir sesle yüzümün solundan bana yan bakarak, "Hasret, sevgilinin yanında sevgiliyi özlemek-

tir. Benim sana hasretim nasıl diner ki?" dedi ciddiyetle.

Yüzümü sola ona döndürüp gözlerine tutundum, "Yanındayım, hisset..." diye fısıldadı ruhuma işler gibi.

Tek kaşımı kaldırıp, "Yanımda olmadığın zaman?" dedim.

"Yanında olmadığım zaman, kalbini dinlemen gerektiğini konuşmuştuk."

Uçuruma doğru mırıldanarak konuştum. "Beni sevseydin, benden gidemezdin..."

Derin bir nefes alıp verdi. "Böyle söyle bana işte. Ona buna saçma sinirler yapıp bastırma! Böyle açık açık derdini söyle bana işte!" derken yutkunup sinirini bastırmaya çalıştı.

"Ben iş güç için mi gidiyorum sanıyorsun Zeynep? Ben iş güç derdinde olsam geçerim babamın yerine, sabah iş akşam sen. Dost, akraba, eş, dost yaşarım anasını satayım! Oh ne güzel, dünya varmış derim! Ama benim derdim dünya değil! Benim derdim vatan!"

"Babanın yerine geç! Hiç gitme yanımdan... Hani senin vatanın bendim?!"

Başını önüne eğip acı bir şekilde güldü.

"Ben eninde sonunda böyle bir konuşma yapacağımızı biliyordum zaten..." diye tısladı dişlerinin arasından.

"Ne demek o? Bu ne demek şimdi?" dedim kaşlarımı çatarken.

Saçlarımı parmaklarıyla yüzümden çekerken kulağıma fısıldadı. "Vatan sadece bir toprak parçası değildir Zeynep. Bu vatanı vatan yapan içinde senin olman.. Herkes sevdikleri için sevdiğini görmekten vazgeçerler. Ben de senin için seni görmekten vazgeçerim kadın. Sen bunu bile bile gelmedin mi bana? Elimi tuttuğunda bilmiyor muydun nasıl bir kimliğim olduğunu? Biliyorum zorlanıyorsun ama bil ki ben, seni görmekten vazgeçerim fakat bu yoldan da davamdan da vazgeçmem!"

İçim cız ederken yüzüme hüzün düşerek gözlerine baktım.

"Ben nasıl vazgeçeceğim seni görmekten? Sen her seferinde benim kalbimi alıp yanında giderken, ben ruhum içimden çekilmiş gibi hissediyorum." dedim titrek bir sesle. Şafak burnunu yanağıma sürtüp gözlerime tutundu tekrar ve hipnoz edici bakışlarıyla, "Kimse sevdiğinden ayrılmak istemez ki Zeynep. Hasrete de bu kadar kin bağlama. Hasrettir aşkı aşk eden. Gül bülbüle, bülbül güle hasret kalmasaydı, ne gül güzel kokardı böyle..." derken saçlarımdan derin bir nefes çekti ardından devam etti. "Ne de bülbülün sesi, bu kadar içleri dağlardı. Ayrılık aşkın sonu ya da durağı değil, bir parçasıdır. Hele bizim gibi adamlar için ayrılık vuslattan daha çok vardır."

Yüzüm düştüğünde yüzüme daha da yaklaştı. Sıcak nefesi kirpiklerimi titretti.

"Ahu gözlüm..." dedi derin bir iç çekerek. "Şu kirpiklerin titrediğinde gözlerini bastıra bastıra öpmek istiyorum."

"Öp..." dedim uzatarak ama yine de yüzüne bakmıyordum.

"Gözden öpmek ayrılık getirir, derler."

"Sen öp. Biz hep ayrı düşeceğiz, belli zaten."

Gülümsedi.

"Sen benden, ben de senden gidemem ahu gözlüm. Bir hikâye dinlemiştim soğuk bir gecede, rakımı yüksek bir dağda zor bela yaktığımız bir ateşin başında bir hikâye anlatmıştı Ömer komutan. Bilmem ne kadar doğrudur ama Kerem, daha kendini bilmeden 'Aslını bul.' demişler. Ferhat doğduğu gün isim vermeden 'Bu çocuk ne kadar şirin.' demişler... Benim adımı vermeden 'Zeynep' demişlerdir bana, ya bu dünyada ya da ruhlar aleminde. Biliyorum, çok delice geliyor ama aşk akıllı işi değil. Aşk deli işi Zeynep. Ben deliyim, ya sen?"

Biz onunla bambaşka bir derinlikteydik. Ama aynı derinlikte, birlikteydik.

Titrek nefesimi yüzüne verirken ona gülümseyerek Mevlana'nın sözünü andım ve cevap verdim.

"Aşk deliliktir... Ben delinin delisiyim!"

Yüzünde bir anda sesli bir nefesle memnun bir gülümseme olunca, belimden kavrayıp sarıldı bana. Ben de ona. Şafak başıyla gezindiği saçlarımı koklarken, burnumu boynuna yaslayıp kokusuyla sarhoş ettim kendimi.

O anda zihnimde, en son *Şehvetli* ortaya çıktığında böyle şaşkınca bakan *Asi Kız*, *Mantıklı*, *Bilgiç Kız* artık aralarında *Şehvetli* de varken, yeni ortaya çıkan anadan üryan benliğime bakakalmışlardı. Hepsi ağzı açık bu yeni benlikten hem korkmuş hem de şaşkın bakıyorlardı.

Kimsin?

Deli Kız.

22 TEMMUZ 2018 PAZAR
TUZLA / İSTANBUL

Sabahın erken saatlerinde gözümü açtığımda Şafak arkamdaydı. Gece geldiğini bile fark etmemiştim. Uyanmasın diye kımıldamadım. Ama o uyanmış olmalı ki veda etmek için beni şakağımdan öperken uyanık olduğumu gördü, "Uyanıkmışsın... Günaydın. Bana fark ettirmediğine göre bayağı uzmanlaşmışsın bebeğim." dedi sırıtarak.

"Günaydın..." dedim yüzümü ona dönerek ardından devam ettim. "Gece geç geldin yanıma, neden?"

Alnıma bir öpücük koyup, "Biraz çalışmam lazımdı Zeynep." dedi.

"Çalışmak?" dedim anlamadığım için kaşlarımı çatarak.

Gözleriyle kol kaslarını gösterdi. Başımı başka tarafa çevirip, "Hmm... Anladım. Tabii." dedim.

O kaslara bakıp spor yaptığını hayal edersem eriyebilirdim.

Ama en yakın zamanda bir akışkan çikolata dökmeliydim bu kaslara...

İşaret ve orta parmağıyla burnumu sıkıp gülümseyerek, "Ben gidiyorum. Kahvaltıya bize gel!" dedi.

Gülümsedim, "Ne yemek istersin?" dedim.

"Seni yemek isterim ama sabredeceğim, başka çaresi yok." dedi sırıtarak.

"Ay hadi! Kalk üstümden Şafak. Yoksa akşama kadar burada kalacağız."

Ben odamdan çıkarken, "Aslında kendimizi bu odaya kilitleyebilirdik..." diye fikir üretmeye devam ediyordu.

İki saat sonra bu sefer birlikte yiyeceğiz diye özene bezene çibörekler de dâhil her şeyi hazırladığımda annem geldi mutfağa.

"Günaydın kızım!"

"Günaydın annem!" dedim neşeyle.

Annem imalı sırıtarak, "Keyfin bayağı yerinde bakıyorum." dedi.

İmalı sırıtmamış bir annem kalmıştı.

"Anne her şey hazır. İstersen bugün Güven amcalar, Mehmet amcalar filan birlikte bahçede kahvaltı yapalım ha, hep beraber?" dedim gülümseyerek.

Annem imayla bu sefer kafa sallayıp, "Tabii kızım, yaparız hep beraber." dedi.

Ekmek kutusunu açtı, "Zeynep, Halil'e de tahinli çörek alsan mı kızım?" dedi.

"Alırım." dedim, mutfaktan çıktım, telefonum odamdaydı ama almaya üşendim. Fırın hemen arka sokaktaydı. Holdeki dresuardan bozukluk alıp kapıdan çıktım.

Saat 07.00 gibi temmuz ayının son sabah meltemleriydi esen.

Mavi, önden düğmeli, dizlerimden iki parmak yukarıda elbisem rüzgârda hafif bacaklarımı kavrıyordu. Sol elimde tuttuğum otuz lirayla sokağın aşağısına doğru yürüdüm. Soldan gidip köşedeki fırına girdim, şansıma Saynur da fırında, kasanın önündeydi. Tedirgin bir şekilde Saynur'a bakarken, Saynur bana kalakalmış bir şekilde bakıyordu. Ben kasanın önüne gelince, Saynur bir anda arkasını dönüp koşar adım fırından çıktı.

Ferit amca Saynur'un arkasından bağırdı. "Saynur ekmeğini almadın! Saynur!"

Ben şaşkınca Saynur'un arkasından bakarken Ferit amca bana, "Zeynep bir şey mi oldu da çıktı? Parasını verdi ekmeğini almadan gitti..." dedi.

Dudaklarımı büktüm, "Bilmiyorum ki Ferit amca, ben geldim, bir baktım çıktı hemen." dedim şaşkınca.

"Neyse... Sen ne istedin kızım?"

"Dört tane tahinli çörek alacaktım ben." dedim kibarca.

Ferit amca sıkkınca dudaklarını birbirine bastırarak, "Biliyorum, erken de geldin kızım ama sabah erkenden bitti tahinli çörek. Kahvaltı organizasyonu varmış Sivaslıların derneğinde, hepsini oraya verdik." dedi mahcup bir şekilde.

"Haa... Tamam, neyse, kısmet değilmiş, kolay gelsin Ferit amca." deyip fırından çıktıktan sonra üst mahalledeki fırına gitmek için sağıma doğru ilerlemeye başladım.

Sami amca manavının önünde oturuyordu.

"Günaydın Sami amca, nasılsın?"

Ellerini göbeğinin önünde bağlamışken, yuvarlak yüzünü bana dönüp gülümsedi. "Günaydın Zeynep kızım, iyiyim hamdolsun, sen?"

"Şükür, ben de iyiyim Sami amca, tahinli çörek kalmamış Ferit amcada da üst mahalleye, Kadıoğlu'na gidiyorum."

Sami amca eliyle Ferit amcanın fırınını gösterip, "Hep diyorum ona, fazla yap şu tahinlileri millet seviyor diye ama din-

lemiyor ki beni! Rizeli burnu, bir de inadı var ustamda!" dedi.

Başımı hafif sallayarak gülümsedim.

Sami amca eliyle manavın içini göstererek, "Kızım ben sabah iki tane almıştım, vereyim sana onları?" dedi ayağa kalkarak.

Elimle otur otur der gibi taburesini göstererek, "Yok Sami amca, kalabalığız biz. Ben bir koşu alırım Kadıoğlu'ndan, zahmet etme, vermiş kadar oldun! Hadi kolay gelsin." dedim gülümseyerek.

"Eyi hadi, hayırlı günler." dedi ufak bir el hareketiyle.

Adımlarımı biraz hızlandırarak dört sokak öteye yürüdüm. Ardından caddeden karşıya geçtim. Sağ taraftaki fırına girip, bana hayran hayran bakan çocuğa otuz liranın hepsini vererek dört tane çörek aldım. Caddeden geri karşıya geçerek, geldiğim sokağa geri döndüğümde bir kadın feryat figan bağırıyordu.

Elimde poşetler, merakla sağa dönüp o tarafa doğru hızla yürümeye başladım. Bir kadın yerde yaralı bir adamın başında feryat figan oturmuş, başını döverek ağlıyordu. Ayaktaki adam ise telefonla yardım istiyordu. Hızla ilerleyip, "Ne oldu?" deyip yerdeki göğsünden vurulmuş adamın başına geldim. Genç yaşlarda bir adam vurulmuş, orta yaşlardaki kahverengi uzun saçları olan kadın ise saçını başını yolarak bağırıyordu.

"Tamam durun, sakin olun! Ambulansı arayalım hemen!"

Kadından biraz yaşlıca olan adam bana dönerek, "Ambulansı aradım, yolda, geliyor!" dedi sert bir şekilde.

"Tamam bana bir şey verin, tampon yapalım ambulans gelene kadar!" dedim aceleyle. Kadın hırkasını çıkardı ve bana uzattı. Elimdeki poşeti yere bırakıp göğsündeki yaraya sıkıca bastırdım.

Kadın bir yandan bana yakarıyordu. "Yalvarırım kurtar onu, bebeğimiz var! Daha karnımda! Aaahhh! Babasını görmeden büyümesin yavrum!"

Kadın bana yalvarırken bir yandan onu teselli ediyor bir yandan hastanın durumunu stabil tutmaya çalışıyordum.

Kadın yakarıyordu, "Ahh Cihan, bebeğimizi görmeden gitme kurban olduğum! Ah, ah Cihan! Seni vuranların elleri kırılsın inşallah!" diye gözyaşları içinde bağırıyordu.

Ambulans gelince ambulans şoförü arka kapıyı açtı, içeride sadece bir kişi vardı. Normalde en aşağı iki kişi olurdu... Ben hastanın durumunu bilgilendirmeden önce, "Siz?" diye sordum.

"Doktor Nihat Gül."

"Merhaba doktor bey, ben hemşireyim!" dedikten sonra, doktora hastanın durumunu bilgilendirdim.

Sonunda ise, "Paramediğiniz neden yok hocam?" diye sordum.

Doktor Nihat üzgün bir şekilde ellerini iki yana açarak, "Çocuğunu kreşe bırakırken biraz geç kaldı. Anons geçince biz hemen çıktık. Hızlı olursak hemşire hanım, ben tek de halledebilirim!" dedi.

Kadın koluma yapıştı, "Kurban olam sen de gel! Kurtar onu! Yalvarırım!" diye gözyaşları içinde bağırmaya başladı.

Doktor Nihat Bey, "Alalım hastayı." diye şoförle beraber hastayı sedyeye aldı.

Şaşkınca bakarken ben, kadın tekrar koluma yapıştı, "Bebeğimin hatırına yardım ediver bize!" diye yakardı.

Bu sırada sedyeyi yalpalattılar.

Bu ne biçim ambulanstı? Hangi hastaneden çağrıldıysa acil bölümünün gözden geçirilmesi gerekiyordu.

Kadın tekrar bana ağlayarak çaresizce bakıp ambulansa bindi. Şoför arkamdaki hasta yakını adama uzunca bir süre baktıktan sonra direksiyona yürüdü. Ben son anda, "Ben yardım edeyim size hocam, MediClane'e götürün, ben orada hemşireyim." dedikten sonra ambulansa bindim.

Ben bindikten sonra arkamdaki orta yaşlı hasta yakını adam

da bindi. Ben hastayı monitörize ederken, doktor bey de değerlerini giriyordu. İki hasta yakını da sağımda oturuyordu.

Uzun uğraşlar sonucu hastanın durumunu daha ambulanstayken kontrol altına almıştık. Hastanede daha da iyi olacaktı muhtemelen durumu.

İçim rahatlamış bir şekilde, "Durumu iyi hocam. Genel cerrahide de gerekli tedaviden sonra iyileşir inşallah." dedim. Sözümün sonunu sevinmesi için adamın karısına dönerek tamamladım.

Kadın bana ifadesiz bir şekilde ve donuk gözlerle bakıyordu.

Gülümsemem biraz burkuldu. Daha demin yalvaran kadın, şimdi bana dik dik ama yabancı bir şekilde bakıyordu. Sopsoğuk bakışlar ve sert bir çehre... Sanki benden tiksiniyormuş gibiydi. Belki de şoka girmişti...

Ambulans doktoru sağ tarafa iki hasta yakınının yanına otururken, ben kadının bana sopsoğuk bakışlarına kalakalmıştım. Daha demin yalvaran Kadın şimdi benden nefret eder gibi bakıyordu bana. Kadının yanındaki diğer hasta yakını ayaklanınca, başımı merakla yüzüne kaldırdım. Adam arkasından silah çıkarınca, şaşkınlıkla hem gözlerim hem ağzım kocaman açıldı. Daha konuşamadan her şey olmuştu.

Benim dışımda kimse şaşırmazken, deminden beri kurtarmaya çalıştığım ve kadının kurtarmam için yalvardığı vurulmuş adamın başına aniden silahı dayayıp tetiği çekti.

"Aağğ!" diyen tiz ve yüksek bir çığlık ciğerlerimden fırlarken, ellerimi açmış olduğum yerde zıplamıştım. Kimseden bir çıt dahi çıkmıyordu ve herkes tepkisizce izliyordu.

Korkuyla göğsüm inip kalkarken bir çığlık daha atmak için sesimi arıyordum fakat konuşamıyordum. Dilimi yutmuştum. Gözlerim şokla, silahla başı parçalanmış adamın alnından ve kafasının arkasından hızla sızan koyu renk kana odaklanmıştı. Ardından yüzümü tetiği çeken adama neden der gibi dehşetle kaldırdığımda, bu sefer silahın namlusu bana bakıyordu. Ben

daha konuşamadan, sıçrayan kana bulanmış silah iki kaşımın ortasından beni hedef almıştı.

1 SAAT SONRASI
TUZLA / İSTANBUL

"Zişan ekmekleri kestin mi kızım?" diye bahçede mama sandalyesindeki oğluna muz yedirmeye çalışan kızına seslendi röfleli saçları olan 50'li yaşlardaki kadın.

"Kestim anne, tezgâhın üzerindeler." diye bağırdı kumral beyaz tenli kızı.

Annesi içeri geçerken, yanındaki hem aile dostu hem de komşusu olan Hediye teyzesiyle muhabbete daldı tekrar. Hediye Hanım'ın kızı Funda da masaya iştirak edince, çayları koymak için iki ailenin de babalarının gelmesini beklediler. Zişan'ın babası Çağan Bey, "Bardaklar nerede, ben doldurayım, semaveri getirmeyelim, Halil var, Allah korusun." deyip çay bardaklarını tepsiye koyup evin önündeki semaveri koydukları mermer tezgâha ilerledi. Bu aralar fazlasıyla mutlu olan oğlu merdivenlerden neredeyse hoplayarak inerken babasına seslendi.

"Günaydın baba!"

"Günaydın tosbağa!"

Ekrem gözlerini devirip babasına bakmadan masaya direkt ilerlemeye başladı.

Bu sırada Hediye Hanımların çelik kapısı açılıp, Güven amcası ve Şafak da evden çıkınca, Ekrem bir el işareti çaktı. Bu üç adam da masaya muhabbeti anında başlatarak oturunca, Çağan Bey de çayları getirdi.

Sevgi Hanım ekmekleri getirince, "Çayları doldurmuşsun ömrüm. Ellerin dert görmesin." dedi eşine sevgiyle.

Bu sırada masanın en uzun boylusu, iri elmacık kemikleri olan, kaslarından dolayı normalden çok daha fazla geniş omuzları olan adam elindeki telefonla kendi ömrünün lokalizasyonuna baktı. Sevdiği kadının yaptığı çibörekleri yemek için odasında olan sevgilisinin masaya gelmesini bekliyordu.

Ekrem onun düşüncelerine tercüman olacak adamdı ki Sevgi Hanım'a seslendi. "Anne, Zeynep nerede?"

Sevgi Hanım eşinin tabağına börek koyarken, "Odasındadır oğlum, gelir şimdi." dedi yumuşak bir sesle.

Zişan bu arada hayıflandı, "Ee oğlum ye işte, niye mızıklanıyorsun bu sabah bu kadar!" dedi sesini yükselterek.

Özcan Bey, "Ne oldu ki Zişan?" diye sordu.

Zişan sinirle gözlerini devirerek sıkıntıyla konuştu. "Bir saattir ağlıyor baba, sürekli mızırdanıyor. Yemek de yemiyor. Derdi ne anlamadım?"

Sevgi Hanım, "Kızım tahinli çörekten verseydin? Sever hem?" dedi.

Zişan üzgünce, "Anne yemekle ilgili değil! Muzu da sever normalde ama derdini çözemedim! Hem yok ki tahinli çörek..." dedi.

Sevgi Hanım şaşkınca gülerken, "E Zeynep aldı ya tahinli çörek sabah." dedi.

Şafak, Zeynep lafının geçmesi üzerine başını hafifçe sağa çevirdi.

Zişan kafasını hızlı hızlı sağa sola sallarken, "Hayır anne, ben tahinli çörek filan görmedim. Ekmek keserken ekmek kutusuna da baktım, yoktu." dedi şaşkınca.

Sevgi Hanım gözlerini kırpıştırıp, "Allah Allah, Zeynep alacaktı?" dedi kısık bir sesle.

Şafak net bir şekilde kalın sesini kullanarak masanın diğer başına doğru, "Zeynep nerede Sevgi sultan?" dedi Sevgi Hanım'ın yüzüne dik bir şekilde bakarak.

Sevgi Hanım başını hafif oynatarak, "Odasındadır... Ben çağırıp geleyim hemen." deyip sandalyesinden kalktı.

Şafak ifadesizce Sevgi Hanım'ın arkasından bakarken; Zişan, Halil'in bitmek bilmeyen huzursuzluğuyla uğraşıyordu.

Herkes çayını içerken, Şafak hâlâ düz bir şekilde kapıya bakıyordu. Sevgi Hanım kapıdan beş dakika sonra tek başına çıkınca kaşlarını çattı.

Onlara doğru merakla gelen Sevgi Hanım, "Ekrem, Zeynep'i gördün mü oğlum, odasında yok?" diye sordu.

Ekrem zeytinin çekirdeğini çıkartırken, "E arasana anne?" dedi arkasına dönmeden.

"Oğlum telefonu da odasında ama evde yok!" dedi telaşla Sevgi Hanım.

Özcan Bey korkuyla arkasını dönerken, Şafak neredeyse sandalyeyi savurarak ayağa kalktı, "En son kim gördü Zeynep'i?" dedi ivedilikle.

Sevgi Hanım neredeyse kekeleyerek, "Fırına göndermiştim tahinli çörek almaya..." dedi.

Özcan Bey kaşlarını çatarken, "Madem gönderdin, geri dönüp dönmediğini neden bilmiyorsun hanım!" diye sesini yükseltti. Şafak çoktan eve koşmuş, arabasının anahtarını almıştı. Herkes birbirine şaşkınca bakarken saniyeler içinde geri fırlayarak gelen Şafak çenesi seğirirken Sevgi Hanım'a, "Ne kadar oldu?" diye sordu.

"Bir saat oldu oğlum." demesiyle Şafak iki eliyle kendi saçlarını yolarcasına çekiştirerek arabaya fırlarken, peşine Ekrem de ayağa kalktı.

Peşlerinden gelmek isteyen babasına, "Sen dur baba! Biz Mert'le bakıp geliriz hemen, buralardadır.." deyip arabayı hareket ettiren Şafak'ın yanına son anda yetişti.

Kırk saniye sonra fırının önünde acı bir fren sesiyle duran

araca merakla baktı Ferit usta. İçeri hararetle giren iki delikanlıyı da yıllardır tanır ve severdi Ferit usta, ikisinin içinde daha uzun boylusu kapıda gözükür gözükmez, "Hayırdır Mert?" dedi adam telaşlarına afallayarak.

Şafak sert ve aceleci bir tavırla, "Zeynep buraya geldi mi Ferit abi?" diye sordu.

Adam hızla kafasını sallayıp, "Geldi oğlum. Bir saat kadar önce tahinli çörek istedi ama bende kalmamıştı." dedi adam afallamış bir sesle.

"Sonra çıktığını gördün mü? Nereye gitti, bir şey dedi mi?" dedi Ferit ustaya iyice yaklaşıp gözlerini okumaya çalışarak.

Gözlerinden hiçbir şey bilmediğine emin olduğu adam, "Yok, bir şey demedi ama çıkarken sağa döndü." dedi eliyle sağı göstererek.

İki genç de hızla fırından çıkarak sağa doğru bakındı. Şafak telefon bayisine girip, "Emir! Kolay gelsin, Zeynep'i gördün mü bir saat önce?" dedi.

"Yok abi, görmedim." devamını beklemeden dışarı çıktı.

Manavın önündeki Sami Bey'e yönelip, "Sami abi, Zeynep'i gördün mü bir saat önce?" diye sordu.

Sami Bey onlara dönüp, "Günaydın oğlum, ha gördüm gördüm, yukarı mahalleye, Kadıoğlu'na gitti! Hep diyorum bu Ferit'e, millet seviyor tahinli çörekleri fazl..." devamını dinlemeden arabaya binip basıp giden iki gencin şaşkınca artlarından bakakaldı Sami Bey.

İki gencin de ağzını bıçak açmezken, *Range Rover* Kadıoğlu Fırın'ın önünde durdu. İçeri telaşla giren Şafak telefonundan Zeynep'in fotoğrafını açıp, "Bu kız buraya geldi mi? Kayboldu bir saat önce!" dedi.

Kasadaki genç fotoğrafa kaşlarını çatarak dikkatle baktı, "Geldi abi, bir saat önce filan geldi." dedi güzelliği zaten dikkatini çekmiş kızı tanıyarak.

Ardından devam etti kasadaki genç, "Dört tane tahinli çörek aldı, sonra da çıktı, karşı caddeye geçerken gördüm en son..." dedi.

Şafak ve Ekrem yine çeneleri kilitli bir şekilde karşı caddeye fırladı arabayla, yollara bakan Şafak yerde yıllardır gördüğü ve herkesten belki de daha tanıdık olduğu şeyi fark etti: Kan...

Arabayı aniden durdurup kanın olduğu yere fırlarken yerdeki poşeti gördü. Sinirle yavaşça solurken gözlerini kapatıp açtı ve eli istemeye istemeye poşete gittiğinde poşetin içindeki dört tahinli çöreği görünce, göklere bakıp yardım ister gibi başını yukarı kaldırdı. Ardından bütün mahalleyi inleten bir kükreme çıkarken boğazından, arabasını sallayan bir tekme fırlattı *Range Rover*'ının tekerleğine...

Ekrem kötü şeyler olduğunu zaten hissettiği anlardan, kötü şeyler olduğuna emin olduğu anlara geçince ancak ağzını bıçak açtı ve telaşla, "Zeynep nerede!!!" dedi ellerini iki yana açarak yirmi beş senelik arkadaşına.

Şafak onu duymamış gibi, "Ekrem sen buradan eve geçersin." deyip arabasına geçti.

Ekrem arkasından, "ZEYNEP NEREDE!!!" diye kükrediğinde Şafak gaza kökleyip ani bir kalkışla çoktan gitmişti.

Range Rover'ın bluetoothundan yapılan arama ikinci çalışında açıldığında açan taraf daha konuşmadan Şafak bağırarak, "SENİN GÜVENLİĞİNİ SİKEYİM RASİM! SENİN GÜVENLİK DİYE KURDUĞUN DÜZENEĞİ PARÇALAYANA KADAR SİKEYİM BEN!" dedi.

"Ne oluyor abi? Sakin. Ne oldu?"

"BURNUMUN DİBİNDEN ZEYNEP'İ ALDILAR LAN! GÖTÜ BAŞI SALLAYARAK GİRİP, ALDILAR LAN ONU BENDEN!"

Şafak çıldırmıştı ve gürlemelerinin arasından kelimeler gerçekten anlaşılmıyordu.

"Bir dakika, nereden, sakince söyle??" dedi Rasim olayı çözmek odaklıydı sadece.

Şafak sinirle soludu. "Şinasi Durak Caddesi, Hüner Sokak. MOBESE'de giren çıkanlara ulaşabilirsen, telefon sinyallerinin hepsini tara, bir şey yap! BİR SAAT LAN, BİR SAATTİR YOK AMINA KOYAYIM, BİR SAAT LAN! ALIP YÜRÜMÜŞLERDİR ÇOKTAN, ALLAH KAHRETSİN!"

Rasim, "Orası çemberin dışında ama kasıtlı oradan alınmış. Tamam MOBESE'leri alacağım şimdi, giren çıkan isimlere de bakalım ama kime odaklanacağız? Muhtemelen kimdir?" diye sordu.

Şafak elini sinirle saçlarından geçirip, "Düşmandan bol bir şey yok ki siktiğimin dünyasında! Lan YPG'ye bak, DAEŞ de olabilir... El-Nusra bile olabilir amına koyayım, bilmiyorum lan! En son bir piçle uğramıştık Colvile Garcia... O da olabilir! OLABİLİR DE OLABİLİR AMINA KOYAYIM! LAN AMA KİMSE, BULUNCA BAYIR AŞAĞI YATIRIP LİME LİME KESECEĞİM LAN! SOYUNU SOPUNU SİKECEĞİM, ANASINI SATAYIM!"

Rasim sağ duyusunu koruyarak, "Mert, sakin. Sakin kal. Tamam, hemen bakıyorum, çözeceğim."

Şafak direksiyona iki eliyle birden vurup, "OLAMIYORUM SAKİN! SAKİN OLAMIYORUM! BİRİLERİNİ ACİL DOĞRAMAM LAZIM! İSİMLERİNİ BUL! BEN BÜTÜN DÜNYAYI TERS ÇEVİRİP DÜZ SİKMEDEN KİM OLDUĞUNU BUL!" diyerek kükredi.

Rasim'in cevabını beklemeden telefonu kapatıp, ciğerlerinde ağırlaşmış soluğunu verdi. Sol ayağını sinirle titretiyorken, sakinleşmek için bir hızlı solukla kısa bir göz açıp kapatmanın ardından, tekrar bluetoothuna yönelip arama tuşunda bu sefer *'Babam'* yazan isme tıkladı.

Karşı taraftan bariton bir ses, "Söyle *Kurt'um.*" diyerek telefonu açınca Şafak kendini toparlamak adına sola doğru kafasını salladı.

Boştaki sol ayağını ise arabaya bindiğinden beri sallayıp duruyordu zaten sinirle. Ardından gözünü tekrar D-100 karayoluna çevirip, sesine çaresizlik yansımasın diye dik durmaya çalışarak, "*Baba*, Zeynep'imi aldılar..." dedi.

Karşıdaki ses ivediklikle sert bir tonda, "Toparlıyorum, gel!" deyip telefonu kapattı.

Şafak, Ömer komutanın telefonda beklediğini söyleyip kapatmasından sonra durduramadığı sinir dalgasıyla iki eliyle birden tekrar art arda yedi sekiz kez direksiyona vururken "AAAAAAAAAAĞĞĞHHH!" diye tüm D-100 boyunca duyulabilecek bir şekilde haykırdı.

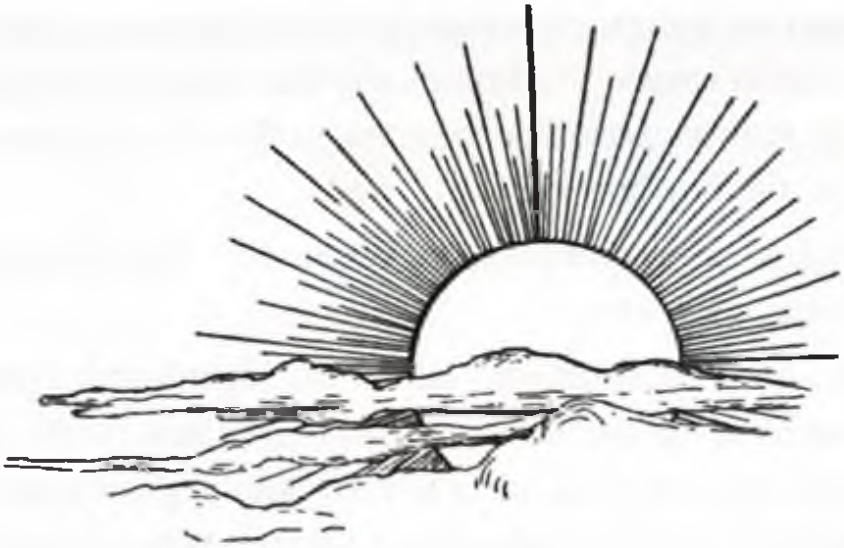
"SİKMİŞİM KALBİMİ! DEĞER MİYDİ LAN! GEBERSEYDİM DE DOKUNMASAYDIM ONA! ALLAH KAHRETSİN! ALLAH BENİ KAHRETSİN!"

Başını iki yana salladığında kendini öldürmek istiyordu.

"KAHRETSİN!" Tekrar haykırdı ve tekrar tekrar direksiyona vurdu. Şu an dağı taşı yakmak istiyordu ama kaybedecek bir saniyesi bile yoktu.

Hızını 200'e yükselten ve gece gözleri sinirden kararmış adam, D-100 karayolundan Anadolu Hisarı'na asfaltın altından kayıp gitmesine izin vererek son sürat fırladı gitti. Oysa olacak olana yetişilemezdi.

Zaman durdurulamazdı. Vakit, şafaktan önce çöken zifirî karanlığa mahkûmdu. Her yer karanlıktı. Katran karası. Simsiyah. Yazgıya bulaşan siyahlar ise şafak sökse dahi geri döndürülemez, iyileşemeyecek bir yara olarak kalırdı.

16. BÖLÜM (ÖZEL BÖLÜM)
25 NİSAN 2018 ÇARŞAMBA GECESİ
(ZEYNEP'İN ÇARDAKTA
ŞAFAK'I SAYNUR'LA GÖRDÜĞÜ GECE)
ŞAFAK MERT KURTOĞLU'NUN AĞZINDAN
TUZLA / İSTANBUL

Güneşin en tepede olduğu öğlen vaktinde meydana doğru hızlı ve seri adımlarla yürüyordum. Afganistan'ın güneyindeki Haran Çölü'nden gelecek olan kum fırtınasını haber veren rüzgâr yüzüme vurduğunda, cübbem de arkaya doğru havalandı. Naka'da solumda her zamanki yerine kurulmuş pazardan Peştuca ve Urmi lehçesinde Farsça pazarcı nidaları geliyordu.

Genelde Kabil'den gelen malların Taliban'dan gizli el altından satıldığı bu pazarda, tezgâhlarda göstermelik bakliyatlar seriliydi. Hızlı adımlarla telefon bayisine girdim. Beni görünce neden geldiğimi anlayan Samir, müşterisini dükkândan hemen göndermek için konuşmasını hızlandırdı.

Alıcıymışım gibi gözümü tuşlu telefonlarda gezdirirken, obsesif biri olarak içten içe yamuk dizilmiş olmalarına sinirleniyordum. Yamuk telefonları dikkat çekmeyeyim diye düzeltmemek için elimi zar zor zapt ederken, gözümü biraz acele etmesi için Samir'e kaldırdım.

Müşterisi çıkınca müşterinin peşinden çıkan Samir, dükkânın kepenklerini indirdi. Işıkları açar açmaz çekmeceden kalem kâğıt çıkardı. Ondan kalemi, kâğıdı alıp hemen işime koyuldum.

Vigenere algoritmasıyla "Ebu Muhsin El-Musri Naka'da." yazmaya başladığımda; Samir, Hamid'i aramak için eline telefonu aldı.

Kafamda canlandırdığım yüz kesitli algoritmada aradığım harfleri zihnimden birer birer çekerken, elim neredeyse göğüs hizama kadar uzanan sakallarıma kayıyordu.

İstemeden de olsa elimle tarar gibi sakallarımla oynayarak, harfleri buldukça elimi sakalımdan çekip yazdığım kâğıdı destekliyordum. Yazdığım notu birazdan Hamid gelip, Kabil'e götürecekti. Bu şifrelemeyle taşıyıcıların da yazdığımı anlama ihtimali yoktu. On altıncı yüzyıldan kalma bu algoritma, artık ajanlar tarafından bile kullanılmıyordu. Afrika'daki bazı Fransız misyonerlerin belki hâlâ tercih edebileceği bir şifreleme olsa da genelde tarihte kalmıştı. Yine de işimi garantiye alıp, algoritmayı bir de Kiril alfabesiyle kurmuştum.

Aylardır Naka'da Taliban'ın ininde örgüt üyesi Hafız Raşid olarak El-Musri'yi avlamak için pusulanmıştım. Şu an yazdığım ve MİT'e ulaşması gereken bu mesaj, görevimin bitişinin başlangıcı olacaktı.

Burada gördüklerime sabretmem yetmiyordu, yaptıklarıma da sabrediyordum. İnfazda görevli olduğum için Taliban'ın kendince uydurduğu şeriatla yargılayarak, ölümle cezalandırdıklarının başlarını kesiyordum. Günden güne sabrım ve dayanıklılığım tükeniyordu. Şayet daha önce defalarca olduğu şekilde kendi vücuduma işkence yapılsaydı, eminim ki dayanmam daha kolay olurdu.

Dükkânın kepengine hızla vurulmasıyla Samir paniklerken, elimdeki kâğıtla işimi bitirmiş ve rulo yaptığım kâğıdı ufak bir hareketle cübbemin kolunun içine saklamıştım.

Samir dışarıdan Hamid'in sesinin gelmesiyle rahatlayıp

kepenkleri açmaya başladığında, arkadaki iş yeri lavabosuna geçtim. Hamid telefon alacaklısı bir müşteri gibi Samir'le konuşuyordu. Dükkânın içine birkaç müşteri daha girdikten sonra depodan fark ettirmeden diğer müşterilerin arasına karışmıştım.

Çıkarken eli arkasında tersten açık bir şekilde benden gelecek kâğıdı almak için bekleyen Hamid'e kâğıdı gizliden tutuşturup, kendimi dükkândan dışarı attım.

Başım önümde hızla geldiğim yöne geri yürüyorken, göz ucuyla etrafımdaki hareketliliği tartarak tehlike varlığını sezinlemeye çalışıyordum.

Pazar yeri solumda kalırken, tekrar kuzeye doğru Taliban'ın ana kampına ilerlemeye başladım. Bir anda çığlık çığlığa bağıran bir kadın sesi duydum. Duymamla sesin geldiği yere kulak kabartarak duraksamam bir oldu. Ses arkamdan, güneydoğu yönünden, yaklaşık beş yüz metre mesafeden geliyordu.

Arkama dönüp sesin geldiği yöne doğru büyük adımlarla seri bir şekilde ilerledim. Pazar yerinin ortasına doğru gidiyorken, ihtimalleri değerlendiriyordum. Birçok coğrafyada birçok cefa görmüştüm. Bazen bir tecavüzdü koştuğum çığlık, bazen bir evlat acısı. Zulmü öyle ezberlemiştim ki daha görmeden yaklaşırken kokusunu alıp, anlıyordum ne olduğunu.

Pazar yerinin ortasına can çekişir gibi bir kadının çığlıkları hâkimken, etraftakilerin bu derecedeki sakinliğinin bu topraklarda tek bir açıklaması vardı: Recm.

Pazar yerinin ortasında yirmi bir tane erkeğin, ortaları görünmeyecek bir şekilde çember oluşturduğunu görünce koştum. Benim de taşlayacağımı düşünen kalabalık bana da yer açarken, kalabalığın ortasında beyaz bir kamyonetin karoserine uzun bir iple belinden kollarıyla birlikte bağlanmış kızı gördüm.

Zina ile suçlanıp taşlanan kızın yakası, göğüsleri açılmış; onu taşlayan adamlara seyre çıkmış ortada dururken, bariz bir ironiyi de ağırlıyordu.

Kan revan olmuş başını çırpınarak sakınmaya çalışan kıza

tamamen yaklaştığımda, cübbemi çıkardım. Şalvarımla gömleğimin arasındaki kuşağımdan çakımı çıkarmamla ipi kesmem bir olmuştu.

Arkamdan hemen itiraz etmeye gelen bir adamın sonu ise yine o çakıyla şah damarından kesilerek iki saniyede can vermek olurken, çemberde olan herkes de korkuyla bir iki adım gerilemişti. Kızı yürütmeden önce çemberde gözlerimi *başka itirazı olan var mı* der gibi gezdirdim. Güçsüz bir kadına toplanıp saldıran bu topluluktan, bir kişi dahi benim karşıma çıkamıyordu. Sadece arkadan yaklaşan bir tanesinin sonunu getirmek ise içimdeki *Cellat'a* yetmiyordu.

Ama *Stratejist* tarafım, kızın hayatta kalması için beni hızla buradan uzaklaşma yoluna itti. Öğlen güneşinin sıcağı tenimi yakıyorken; yüzümü, yeşil gözleri hâlâ parıldayarak kanlarının arasından dünyaya açılan kıza baktım.

Üzerimde Taliban'a ait olduğu belli kıyafetlerden muhtemelen infazı için geldiğimi düşünmüş olmalı ki elimi uzattığımda, korkarak bağlı hâliyle geri geri çırpındı ve kamyonetin tekerine dayandı.

Gözlerimi gözlerinin hizasına getirecek şekilde yere çömeldim. "Sana zarar vermek istesem çoktan vermiş olurdum. Korkma, gel benimle, sana yardım edeceğim." deyip elimi uzattığımda tutmasını beklemeden kendim elini kavradım.

Şok geçirmiş ve kan revan içindeki kızın üzerini cübbemle örtüp, destek vererek bedenini yerden kaldırdım. Korku ve şaşkınlıkla bakan kalabalığı yararak ilerledim ama yaralanmış kız adımlarıma yetişemiyordu.

O an hangi coğrafyanın hangi bağnaz rejiminin mesken tuttuğu topraklarda yürüyor oluşuma siktiri çektim ve kızı dizlerinin altından elimi geçirip kucakladım. Kucakladığım gibi de koşmaya başladım, şayet çok vaktim yoktu.

Kucaklamamla afallayan kız şoktan konuşamıyor hâldeyken, sadece anlamsız bir şekilde bağırarak çırpınıyordu.

Yüzümü yüzüne doğru çevirip, "Sakin ol. Kurtarıyorum seni. Kabil'e gidecek bir arkadaşım var, ona yetişmemiz lazım!" diyerek kısa bir açıklama yaparken, kucağımda kızla pazar yerinin çıkışına doğru ahalinin şaşkın bakışları altında daha da hızlandım.

Taksi durağı gibi tek tük arabaların park ettiği açıklık alana geldiğimde, gözlerim Hamid'in arabasını aradı. Mavi Lada Vega'ya binen Hamid'i görmemle birlikte bağırdım.

"Hamid!"

Bağırmamla cebindeki silaha davranan Hamid, kucağımda kızla beni görünce önce rahat bir soluk verdi. Ardından neden kucağımda kızla ona koştuğumu anlayamadığı için kaşlarını çattı.

Arabanın yanına vardığımda kızı kucağımdan indirerek, kuşağıma davranmıştım. Kuşağımdan çıkardığım 30 bin Afganiyi kızın eline tutuşturdum.

Kız şaşkınlıkla bir elindeki paraya bir bana bakarken, ben hızla onunla konuşmaya çalışıyordum.

"Bak, o Kabil'e gidiyor, sen de canını kurtarmak istiyorsan onunla git. Bu para seni bir müddet idare eder. Hem Hamid de sana yardımcı olacaktır." dedim elimle bir yandan Hamid'i göstererek.

Bu sırada anlamak için bana sorar şekilde bakan Hamid'e kızı gösterip, "Recmediyorlardı, kaçırdım. Tez elden Kabil'e götür." diye emrettim.

Hamid hızla başıyla onaylayıp emrimi yerine getirirken, ben başımdaki sarığı çözüyordum. Düz bir kumaş hâline getirdiğim sarığı iki parçaya ayırdım. Bir parçasıyla göğüs hizamdaki kızın yüzündeki kanları silerken, bataklık yeşili gözlerini yüzümde hissediyordum.

Şoktan konuşmayı unutan kız, gözleriyle yüzümü tarıyordu minnetle.

Elimde kalan temiz parçayı da yirmi yaşında ya var ya yok bu kızın dağılmış saçlarının üzerine tülbent gibi örttüğümde, "Hadi yolun açık olsun!" deyip kızın konuşmasını beklemeden arkamı dönüp gittim.

Arkamdan kızın anlamsızca "Ağağaağ!" diye bağırmasıyla, arkamı döndüm.

Kızın yeşil gözleri minnetle harmanlı bana bakarken, sağ elini kaldırıp iki defa kalbinin üzerine sertçe vurdu.

Kendince teşekkür etmek için bunu yaptığını fark ettiğimde, aylardan sonra ilk kez yüzümde hafif de olsa bir tebessüm belirdi.

Elimi kalbimin olmadığı sineme koyup art arda iki kez vurup bir nevi karşılık vermeye çalışarak, başımı da 'eyvallah' der gibi salladım. Ama göğsümün içi bomboştu. Kuru ve boş.

Ardından tekrar hızla arkamı dönüp yoluma devam ettim. Biraz önce geçtiğim pazar sokağından değil de sağdan, kasabanın biraz kırsalından ilerledim.

Başımda sarık olmadığı için ilk işim bir sarık ve cübbe edinmek olmuştu. Buralarda sarıksız, örtüsüz gezmek; bir başa bedel olabilirdi. Ey gidi gözünü sevdiğimin memleketi! Orada isteyen örtülü, isteyen örtüsüz gezerdi. Aklımdan bunlar geçerken bir kez daha memleketimi özlediğimi fark ettim. Annemi...

Taliban'ın ana kampına yaklaştığımda gözümü sağdaki iki kolon arasına çekilmiş demirde gezdirdim. Demirde asılı sallandırılan cesetlerin bugün beşinci günüydü, yani son günü.

Taliban ihanet suçlularını başlarını keserek değil, asarak idam ediyor ve beş gün de asılı teşhir ediyordu.

Cesetlerin üzerine konup beslenen ve peşinden yuvalarına da bir miktar kopararak götüren akbabaların biri gelip biri giderken, sinekler her tarafı doldurmuştu.

En öndeki gözleri akbabalar tarafından oyulmuş olan CIA ajanına bakarken sıkıntılı nefesime engel olamadım. Bu ajanla

daha önce Amerika'da karşılaşmış ve ikimiz de Taliban'ın içine sızdığımızda maalesef birbirimizi hatırlamıştık.

O beni, ben de onu ele vermezken; ikimiz de ayrı ayrı işimize devam ediyorduk.

Ta ki kendisi ifşa olana dek...

CIA ajanı olduğu açığa çıkınca benim ismimi veremesin diye, kendi açığa çıkma ihtimalime karşı elimde sakladığım tetradotoksin[12]i ona vermiştim. Felç olunca sorgulayamadıkları bu adamı kasılı bir hâlde asmışlardı.

Elimdeki tek zehri de bu adam için harcadığımdan, yakalanırsam en iyi ihtimal dilimi kesmeliydim. Fiziksel işkenceye dayansam bile dünyanın en güçlü askerinin bile dayanamayacağı bir kimyasal işkence gerçeği vardı...

Kimyasal işkenceyle çözülemeyecek bir dil yoktu. Beynin dalgalarıyla oynayan herhangi bir metot, bir CIA ajanını bir SVR ajanına bile dönüştürebilirdi.

Benimle sohbet etmek isteyen örgüt militanlarına kısaca selam verdikten sonra sıvalı binaya girdim. Avluda sol tarafımdan ağlama sesleri gelirken, düz ilerlemeye devam ediyordum.

İkinci ana giriş kapısına geldiğimde yerdeki kanlı birikintinin üzerine yığılmışları görünce kaşlarımı çattım.

Üst üste atılmış sekiz kesik el en fazla on beş yaşındaki bir çocuğa ait olabilecek küçüklükteydiler. Aniden sola ilk ilerlediğimde, ağlama seslerinin geldiği noktaya doğru yürüdüm.

Tahta kapıyı açmamla elinde balta olan infazcılardan birinin on üç yaşlarında bir çocuğun elini hizaladığını gördüm.

Aniden adamın baltayı indirecek elini kavrarken, adam anlamlandıramayıp kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Yerde sekiz çocuk tek elleri kesilmiş baygın hâlde yatıyordu.

12. Tetradotoksin, balon balıkları tarafından da üretilen zehrin adıdır. Tetrodotoksin, zehirlenen hastanın solunumunu bloke ederek kalp ritmini ölçülemeyecek seviyeye çekiyor.

"Ne yaptığını zannediyorsun Hafız?!" diyerek bana hesap soran adamı öldürmek isteyen *Cellat*'ımı sakinleştirip cevapladım.

"Daha büluğa ermemiştir bunlar!"

Büluğa ersin ermesin, üstü başı perişan hâldeki bu çocukların açlıktan çaldığı bariz bir şeydi. Yıllardır emperyalistlerin bu ülkeden çaldıklarının bedeli, bu çocukların açlıktan ekmek bulamamasıydı. Büluğa erse bile ekmek bulamayacak kadar aç olanın hırsızlıktan eli kesilmezdi!

"El-Muhsi'nin emri! Karşı mı geliyorsun?" diye bana efelenen adamla bakışırken, elinden baltayı almak için hareketlendim.

Ama balta yapışmış gibiydi, ayıramıyordum. Benim bu adamın elindeki baltayı alamamam söz konusu bile olamazdı. Kaskatı kesilmiş bir hâlde çırpınıyordum ama adamın elini oynatamıyordum. Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalışırken, neredeyse bütün görüş açımı bu kol sardı.

Uzaktan soluk alıp vermemi duyuyor ve içimde neler oluyor diye kendi kendimle cebelleşiyordum.

Sanki her yer buğulanmıştı. Zihnimde yankılanan kendi sesimi duydum: *"Rüya bu!"*

Rüyada olduğumu anlamamla birlikte bütün kontrolümü bıraktım. Saldığım elin sahibi adam baltayı hızla savururken, yüksek bir yerden hızla düştüm ve yatağa çakıldım. Ağzımdan çıkan bir solukla gözlerimi açtığımda odamın karanlığındaydım.

"Offf..." diye nefes verdim elimi terlemiş alnıma atarken.

Yataktan hızla doğruldum ve zonklayan kafamı toparlamaya çalıştım. Uzun zamandır böyle bir kâbus görmemiştim. Gerçi bu gördüklerim iki sene önce Afganistan'da yaşadıklarımdı. Bir insanın gerçek yaşadıkları zaten başlı başına bir kâbus olabilecekken, uykuya gerek var mıydı? O zamanlar döndüğümde sürekli rüyalarıma girse de uzun bir psikolojik destekten sonra

toparlanabilmiştim. Neredeyse hiç aklıma gelmiyordu, herhangi bir kâbus da görmemiştim iki senedir.

Ne tetiklemiş olabilir diye düşünürken, aklıma bugünüm geldi. Gözlerimin önünde beliren hayal kırıklığı taşıyan bir çift ahulu ıslak bakışları kovalamak için kafamı hızla sağa sola salladım.

Yataktan su almak için masama doğru kalkarken, Fransız balkonun açık camından Zeynep'in odasına takıldı gözüm. İçimde engel olamadığım bir hüzün oluşmuştu.

Beni hiç görmemesi gereken bir hâlde gören kızın gözlerindeki hayal kırıklığını, belki tanıdığı birini böyle görmüş olmasına yorabilirdim, peki ama acıyı?

Beni Saynur'la gördüğünde gözlerinde hayal kırıklığının yanında oluşan o acı, aklımın ucundan geçmezdi.

Bana ilgisi mi vardı?

Bana ilgisi varsa, benim gibi onlarca sorgu geçirmiş bir adam bunca zaman bunu nasıl fark edemezdi?

Belki de yeni gelişti?

Bana karşı bir şey hissediyor olsa, benden saklayabilecek kadar maharetli olduğunu sanmıyordum...

İçimden düşünürken kendimi cama doğru yaklaşmış olarak buldum.

Odasının karanlığına bakarken, yarın için aklımdan geçen şeyi yapıp yapmamayı tartmaya başladım.

Onun hayatı beni ilgilendirmezdi, benimki de onu...

Ama dün gözlerinde gördüğüm acı bana ait bir acıydı.

Bana ait bir acıyla başka bir erkeğe gidecek olması beni sinirlendiriyordu.

Kendine gel!

Onun sahibi değilsin!

Hiçbir şeyi değilsin!

Bırak onu, bu dünyadaki kimsenin hiçbir şeyi olamazsın.

Hata yaparsa?

Yaparsa bedelini kendi öder oğlum, çocuk değil ya bu? Daha önceden de sevgilisi oldu, bu işlerde senden daha tecrübeli olduğu kesin!

Karışma!

Uzaktan izlemekte karar kılmıştım ki içimden gelen bir dürtü beynimi de ele geçirdi. Hayatımın en kısa kararlılığını yaşadığım bu anda önce onun camına, ardından balkonumdan aşağı baktım.

Kapıdan da çıkabilirdim ama belli ki bu gecenin sonunda adrenalinin tadını sonuna dek çıkaracaktım, bu yüzden başlangıcı da adrenalinle yapmayı tercih ettim.

Gardırobun altından aldığım perlonla balkona geldiğim vakit, kendimi üç saniyede yerle buluşturmuştum. Yandaki villanın kış bahçesinin tepesine çıkarak, Zeynep'in odasına çapayla bağlanmış perlonu salladım. Yanıma maymuncuk almadığımı fark ettiğimde, çapanın ucunu kullanmaya başladım.

Pencerenin zorlandığını kesinlikle anlarlardı ama gözüm hiçbir şey görmüyordu.

Sabaha yaklaşırken esen bir rüzgârla camı açtığımda buram buram Zeynep kokan odanın içine girdim. Karanlık oda sanki sarı loş ışıkla aydınlatılmış gibiydi.

Kırmızı saten yatak örtüsüne sarmalanmış beyaz tenini görmemle birlikte yutkundum. Soluğum tüm odayı dolduruyormuşcasına sesli hâle gelirken, ağır adımlarla ona doğru ilerlerledim ve tam yatağın ayak ucunda dikildim.

Engel olamadığım bir şekilde yatağın üzerine dizlerimle çıkmaya başladım. Yüzüm yüzüne denk geldiği vakit, açık gözleriyle karşılaştım.

Nasıl yani uyanık mıydı?

"Zeynep..." derken şaşkınlıkla onun fısıltıyla konuşması doldu kulaklarıma.

"Şafak... Seni bekliyordum."

Sadece adımı duyarken ağzından, hayal kırıklığıyla bunun da bir rüya olduğunu anladım. Rüya içinde rüya görmüştüm. Hâlâ rüyadaydım.

Daha önceden defalarca olduğu gibi, bu rüyamda da mantık koşmadan onun tenine doymak için elim saten çarşafa uzandı. Gerçek hayatta bana bakarken vakti vakte doyurmadan kaçıp giden gözleri, şimdi benden hiç çekilmeden bana bakıyordu.

Sabırsızca üzerinden çekiştirirken çarşafı, çırılçıplak uzanan bedenine baktım. Dolanmış saten çarşaf kayarak terk ederken sarmaladığı bedenini, geriye serili bıraktığı üryanlıkla ziyafetimi başlattı.

Gerçek olmayan fısıltılarım doldurdu odayı.

"Çok güzelsin Zeynep... Defalarca üstüne boşalmak istiyorum."

Saten çarşafların arasında kıvranan bedeni dile gelmişcesine davet ederken beni, soluğu kulağıma doldu. "Üstüme değil içime boşal... Defalarca."

İçimdeki TNT'leri patlatmaya ağzımdan çıkan haykırışla koşarken, dilimi yumuşak tenine gömdüm. Boynundan aşağı onu ıslatarak süzülürken, teni ağzımın içine akıyor gibiydi. Zeynep'in "İstiyorum." diyen fısıltıları beni öyle çıldırtmıştı ki tüm bedenini aynı anda tatmak istiyordum.

Sırasıyla göğüsleri ve karnı hem gözümün önünden hem de dilimden akarak geçiyordu. Her rüyamda olduğu gibi göğüsleriyle ayrı alakadar olmaya karnından geri yükseldim.

Zeynep'e, "Adımı söyle!" diye yalvarırken, Zeynep'in adımın peşine lanet olasıca *'abi'* takısını takmadan söylemesini sadece rüyamda duyabileceğimi biliyordum.

Ağzımın içine aldığım göğüsleri taşarken yüzüme doğru, teninin kokusunu çektim içime, sanki her anı gerçekmişçesine...

Rüyam bitmeden doyumu yaşamak için ellerimle kasıkları-

na indim. Sabırsızlıkla bacaklarını iki yana açmak isterken açamadığımı fark ettim. Ne olduğunu anlamak için gözlerine baktığımda bana arzuyla bakan ahulu gözlerini gördüm.

Tekrar istekle bacaklarını açmak istedim ama ufacık bedeni olan bu kıza gücüm yetmiyordu.

Telaşla daha çok zorladım ama hiçbir oynama belirtisi yoktu. Sanırım bu gece kâbuslar gecesiydi. Zeynep'e bir kez daha baktım, "İstemiyor musun?" dedim üzgünce.

Zeynep'in elleri omuzlarımdan kaydı ve sinemde birleşti. İki elini üst üste koymuş bir noktayı tutuyor gibiydi. Hiç kaçırmadığı gözleriyle ruhumu sarar bir yumuşaklıkta konuştu, "İstiyorum ama önce kalbini." dedi.

İlk defa hissettiğim korkuyla gözlerimi açarak soludum.

"Verememe. Yok..." dedim yüksek sesle.

"Ya tamamen ya da hiç!" dedi koyulaşan gözleriyle.

Rüyalarımı mı terk edecekti?

Başımı bunu benden isteme der gibi hızla sağa sola salladım.

Ardından derin bir kuyuya düşüyormuşcasına savrulmaya başladık. Sert bir şekilde yere düşerken uyanacağımı düşündüm ama elimde siyaha dönmüş saten çarşaflarla karanlıkta tek başıma soluk soluğaydım. Zeynep'i kaybetmenin korkusuyla bağırdım.

"Zeynep!"

Sadece kendi soluğumu duyuyordum. Hızla etrafta dönerek Zeynep'i arıyordum. Telaşım içimi boğarken hiç hissetmediğim acıları hissediyor gibiydim.

Birden arkamı dönmemle çırılçıplak bedeniyle ateşe yürüyen Zeynep'i gördüm. Korkuyla bağırırken gerçek hayattaki sayıklamam da kulaklarıma doluyordu.

"Zeynep gitme!"

Arkasından koşuyor ama yetişemiyordum.

"Zeynep gitme. Yanarsın Zeynep, gitme!"

Haykırıyordum ama duymuyor gibiydi.

Koşarak yaklaşsam da yetişemiyordum.

"Zeynep!" diye seslenirken, istediğim kadar çığlık atamamamın sancısıyla kıvranıyordum.

Zeynep'in ateşe girmesiyle içim dağlandı, çaresizlik beni de ayrı bir yerde yakıyor gibiydi. Yüzünü bana doğru dönen Zeynep ise yanmıyordu sanki... Alevler etrafını sarmışken tenine işlemiyordu. Teni alev almıyordu ve gülümseyerek gözlerime baktı.

Şaşkınlıkla bakarken, "Zeynep. Ateştesin Zeynep, yanıyorsun!" dedim telaşla.

Gülümseyerek sakin sesiyle, "Ben yanmıyorum..." dedi.

Ardından başını yavaşça soluna çevirdi ve bir yere bakmaya başladı. Sertleşmiş bakışları ok gibi o noktaya saplanmıştı ve dudakları aralandı, "Onlar yanıyor!" dedi.

Yüzümü aniden sağıma döndüm. Alevler içinde cayır cayır yanan altı bedenin çırpınışlarını gördüm. Art arda alıp verdiğim soluklarla kim olduklarını anlamaya çalışırken, Zeynep'in olduğu taraftan bir bebek sesi duydum.

Gözlerim daha çok korkuyla açılıp yüzümü Zeynep'e döndüğümde, Zeynep bana hâlâ tebessümle bakıyordu.

"Bebek! Zeynep bebek var orada!" dedim telaşla.

Alevlere girmeye çalışıyor ama giremiyordum.

Alevlerin derinlerinden bir yerlerden bir bebek ağlaması yükseliyordu.

"Zeynep bebek yanıyor! Zeynep!" dedim onun bir şey yapması için ama duymuyordu, görmüyordu....

"Zeynep bebek..." diye bağırdım fakat bir türlü sesim yükselemiyor, bir türlü sesim çıkmıyordu.

Zeynep tebessüm ederek, usulca konuştu.

"Bebeğimiz..."

Yanan altı bedenin acı çığlıkları dolarken sağdan kulağıma, yanan *'bebeğimizin'* ağlamaları karıştı seslerine. Geri geri adımlamaya başladım.

Bu sadece bir kâbus...

Sadece kâbus...

Acıyla izlerken Zeynep'in ateşler içinde ama hâlâ gülen hâlini, kafamı iki yana sallıyordum. Arkamdan aniden giren bir bıçakla olduğum yere çivilendim.

Sırtım bıçağın girmesiyle bükülürken, acıyla dizlerimin üzerine yere çöktüm. Kimin bıçakladığına bakamadan kaçması için Zeynep'e bağırmaya başladım.

Bağırıyordum ama sesim çıkmıyordu. Boğazımdan nefes giriyor, dudaklarım oynuyor ama sesim çıkmıyordu.

Bütün gücümle haykırırken, "ZEYNEP!" diye gerçek hayatta çıkan sesimle uyandım.

Uyandığımı algılamak iki saniyemi almıştı.

Soluk soluğa yatakta dikilirken, avuçlarımı terlemiş alnıma yasladım. Bu kadar gerçekçisini ilk defa görüyordum.

Aceleyle yataktan doğrulup lavaboya koştum ve yüzüme en soğuk ayardaki suyu çarptım. Tekrar rüya olmasından o kadar çekiniyordum ki sağdaki dolaptan elime aldığım tıraş bıçağının jiletiyle sağ çenemin altına ufak bir kesi attım.

Hafif bir hisle çıkan kandan sonra gerçek hayatta olduğumu anladım.

Ellerimle kavrarken lavabonun kenarlarını, başım önüme düşmüştü ve hâlâ soluk soluğaydım. Çenemden lavabonun beyaz taşına damla damla çarparak düşen kanımı izlerken, düşüncelerimi susturmaya çalıştım.

Ama susmayacaklardı...

İçimdeki yangın vakti gelmiş gibi harlanmış, kurbanını bekliyordu.

27 NİSAN 2018 CUMA
TUZLA / İSTANBUL

AVM'ye giden Funda'ya, "Ben seni bırakırım!" diyerek havada atlamıştım.

Dün içime kaçan maçoyla Zeynep'in, süt bebesinin tekiyle olan buluşmasını sabote etmiş, yetmemiş, denge sorunum olduğunu bir kez daha evrene ispatlamıştım.

İçimdeki *Stratejist* yol boyunca bana sövse de umurumda değildi, zira dünkü dengesizliğim onun kontrolü kaybetme korkusuyla olan marifetimden ibaretti.

İçimdeki kontrol manyağı bana sövedursun, araba hızlandıkça hızlanıyor ve ibre 180'i görüyordu.

Kız kıza buluşmaya giden kardeşimin peşine takılmıştım, ilk fırsatta da Zeynep'e bir şekilde, 'Ben aslında böyle biri değilim!' diye bağırmak istiyordum.

Kime neyi ispatlıyoruz lan!

Bize ne Zeynep'ten? Hay ben senin yarr...

İçimden yol boyu bana küfretmeye devam eden *Stratejist*, hâlâ daha sövüyorken sesini kıstım.

AVM'nin otoparkına park ederken, sağımdan Funda'nın bana olan şaşkın bakışlarını fark edebiliyordum.

Arabayı neden park ettiğime bir anlam veremeyen Funda, çantasını alıp kaçar gibi kapısını açtı.

Kapıyı örterken, "Hadi görüşürüz abi! Sağ ol bıraktığın için..." dediğinde lafını keserek, "Ben de geliyorum!" diye atıldım ve kemerimi çözdüm.

Funda kaşlarını çatarak ne planladığımı anlamaya çalıştı. Aklından, 'Osman'la buluştuğumu mu zannediyor?' diye geçirdiğine emindim.

Şaşkın ama şebekçe, "Gerek yok abi. Hem ben kendim alışveriş yapabiliyorum hayatım, biliyon mu?!" dedi Yıldız Tilbe taklidi yaparak.

Bu kapıyı da rüşvetle açacağımı anlayıp, dilimle ağzımın içinden yanaklarımı şişirerek elimi arka cebimdeki cüzdanıma attım. Cüzdanımdan siyah kartımı çıkarıp Funda'ya uzatırken, "Fazlasına asla hayır demezsin bence..." dedim tek kaşımı kaldırarak.

Yüzde yüz benim kardeşim olan Funda, gözleri parıldasa da benimle pazarlık masasına oturdu, "Yani... Benim de kartım var abi..." dedi.

'İstemem yan cebime koy' der gibiydi.

Zaten başından beri gözden çıkardığım şeyi, pazarlık sonrası kaybetmiş gibi yaparak önüme baktım, dudaklarımı birbirine bastırdım ve sıkıntılı bir nefes verdim. Tekrar Funda'ya döndüğümde, "20 bin lira limiti kaldı, hafta sonuna kadar sende kalır." dedim.

Otuz iki dişini de göstererek sırıttı ve, "Bizimlesın abicığim!" diyerek bağını sormadan üzümünü yemek üzere kartımı cukkaladı.

AVM'ye giriyorken, güvenlik görevlisine silahımla birlikte kartımı da çıkardım. X-RAY'den geçmeden Funda'yı da alıp ilerledim.

Mor tabelalı bir mağazadan çıkan Zeynep'i zemin kata çıkar çıkmaz fark etmiştim. Funda'nın önden ilerlemesine izin vererek adımlarımı yavaşlattım.

Funda'yı arkasından belli bir mesafeden takip ediyordum ki *hedef* etki alanıma girdi. Etki alanıma giren *hedefi* gözlerimle anında taramaya başlamıştım. Aksi mümkün değildi. *Hedef* ta-

rafından bizim satıha sadece kısa ve umursamaz bir bakış atıldı.

Ben, 'Ne yani bu kadar mıydı?' diye düşünüp kaşlarımı çatarken; Zeynep, bana bakmadığı yetmezmiş gibi bir de bana arkasını dönüp gitti.

Topu tüfeği kuşanıp geldiğim bu meydan muharebesinde, meydanın ortasında dımdızlak kalmıştım.

Kadınlarla savaşılmaması, sevişilmesi gerektiğini unutmuştum. İşin kötü tarafı bu kadınla sevişme ihtimalim, Amerika'nın bir ülkeye barış ve demokrasi getirmesinden daha düşük bir ihtimaldi.

Peşlerine hemen hareketlenip, poşet moşet tutup fark edilir bir eleman olmak istesem de nafileydi... Zeynep'in bana kestiği faturada, ben sadece etkisiz bir elemandım.

Onlar yürüyor, ben de belli bir mesafede korumaları gibi geziyordum.

Daha da düşemem dediğim noktada daha da düştüm. Kadın makyaj malzemeleri gibi ıvır zıvırların satıldığı bir mağazada, umutsuzca bir sağıma bir soluma bakıyordum.

Sağımdakilerin ruj ve maskara olduğunu biliyordum ama solumdaki sulu boya kutularının ne işe yaradığı hakkında pek bir fikrim yoktu. Olmasındı da zaten...

Buradan onların ne işe yaradığını öğrenmeden kurtulmak istiyordum.

Mağazaya giren her kadın önce gözleri parıldayarak beni fark ediyor, ardından reyonlarda gözlerini en fazla bir dakika kırk saniye oyalamayı başarabildikten sonra dayanamayıp tekrar beni süzmeye başlıyorlardı. Kimisi ise oyalanmadan direkt gözleriyle üzerime dalıyordu.

Dün benim içime kaçan maçonun Zeynep'in de içine kaçması için dua ediyordum ama beni alıp götürseler, Zeynep'in umurunda olmazdım bu saatten sonra...

Zeynep kardeşimle dünyanın en ciddi işini yapar gibi boya-

ları deniyordu. Sanki silah envanteri kalite kontrole gitmişler de HK416 atış menzili deniyorlardı.

Altı üstü ruj amına koyayım!

Bunlar çatışmaya gitse 'Öyle mi olsun böyle mi olsun' derken, bir kurşun atamadan düşman tarafından esir alınırlardı.

O an kafamda Zeynep'in *'Ben daha sıkamamıştım ama bu sayılmaz bir daha çatışalım!'* diye savaşta bile mızıkçılık yapmaya çalıştığı canlanınca yüzüm küçümser bir hâl aldı.

Küçümseyerek baktığım Zeynep, eline kontrol ettiği rujlardan birini alıp reyona sabitli gri boy aynasının karşısına geçti.

Ruj dudaklarının üzerinde kayarak sürüldüğünde bakakalmıştım. Ruj dudaklarından ayrılıp aynadaki dudakları gözlerime serilirken, içimi harlayan ateş bu kadar ufak bir hareketten çıkmış olamazdı. Dakikada 900 mermi atabilen HK416'yla aralıksız taranmış gibiydim. Nutkum tutulmuştu ve bu tutuk nutku toparlamam gerekiyordu. Fakat zaiyat çok fazlaydı.

Testosteron61'in başı çektiği hormonlarım horon sırasına girmiş, kudurmuş gibi tepişiyorlardı.

Horon tepen hormonlarım aynadan baktığım dudaklara hızla yükselirken; doğruyu, yanlışı, nedenlerini, sonuçlarını, bütün dünyayı hatta tüm evreni boş verip, gidip Zeynep'in kırmızı rujla parlayan dudaklarına yapışmak istiyorduk. Neyse ki Zeynep hâlimize acıyıp, o aynadan geri çekildi. Rahatlamış bir nefes verirken omuzlarım aşağıya, başım ise yorgun gibi önüme düştü.

Az kalsın ölüyorduk lan! Nasıl oldu o öyle?

Piyadeli not et! Bir ruj dünyanın en tehlikeli silahından bile daha öldürücü olabilir.

Kontrol kaybı had safhadaydı.

Bütün sistemlerim, ana belleğe geri bağlanmayı deniyordu.

Stratejist kontrol kaybını ele almaya çalışadursun, ben ve *hedef* aynı arabaya ilerliyorduk.

Arabada başıma gelecekleri bildiğim için Funda'ya arka ka-

pıyı açtım. Her ihtimale karşı ikisi de arkada dursa iyi olurdu, şayet *Joyrock'ın* sağı solu belli olmazdı... Funda'yı burada bırakıp arabayla Zeynep'i kaçırırdı filan, neme lâzım!

Arabaya biner binmez burnuma dolan kokuyla savunma hatlarımın tarumar edileceğini baştan anlamıştım. İçimdeki *Stratejist* ise niye her şeyin bu kadar boka sardığını anlamaya çalıştı.

Acilen Bağdat Caddesi'ne gidip bu arabadan kurtulmalıydım. Arabaya iyice dolan Zeynep'in kokusuyla *Joyrock* uçuşa hazırlanmaya başlamıştı.

Zeynep'in adamı deli eden kokusu yükseldikçe *Joyrock* da yükseliyordu. Artık yüzüm, bu işkenceye dayanamazcasına buruşmuştu.

Arabayı park eder etmez, onları beklemeden kendimi arabadan dışarı fırlattım.

Açık havaya çıkınca devrelerimin yerine gelmesi için kendimi Zeynep'ten ırak, bol oksijenli bir mesafede ayarladım.

Uzak uzak yürürken yiğitliğin yarısının kaçmak olduğuna kesinlikle hak vermiştim.

Funda, "Burası!" deyince arkamı döndüm. Bir iç çamaşırı mağazasına bir de Zeynep'e bakıyordum.

İç çamaşırı?

Zeynep?

Zeynep!

İç çamaşırı ve Zeynep!

Jartiyer! Külot? Parçala!

JOYROCK HAYIR!

Joyrock sakin! Sakin oğlum!

Sırası değil, hele Zeynep hiç değil!

Otur!

Otur dedim! İn oğlum aşağı! Kalkma! Zeynep'i ısırmıyoruz oğlum! İn!

Rahatlamak için arkamı dönüp bir nefes verirken soğuk bir şekilde, "Ben şurada oturuyorum." diyerek bankı gösterdim. Zeynep de bankta beklemeyi tercih edince, Trabzon'un plakasını da götüne takmış *Testosteron61'in* başı çektiği hormonlarım horona durmaya hazırlandılar.

Bankın bir ucuna oturup, kokusundan mümkün mertebe uzak kalmaya çalıştım. Ama dört sene önce Irak'tan sonra 'Zeynep'e istediğin kadar bakabilirsin' vizesini almış olan gözlerim soluma doğru döndü. Her zamanki gibi saçlarını toplamadan önce geriye doğru savururken içimdeki seslerin hepsi susmuş, *Testosteron61* horonu bırakmış, ben hepsiyle birlikte sessizce, dünyanın en güzel tablosunu izler gibi Zeynep'i izliyordum.

Arkamdaki kafeden gelen şarkıyla birlikte Zeynep'in görsel şöleni içimde bir yerleri titretmeye başladı.

Stratejist şaşkınlıkla titreyen yerin neresi olduğunu çözümlemek için keşfe çıktığında, geri kalanlar hipnoz bir şekilde Zeynep'i izlemeye devam ediyordu.

Kız dönecek, iki saniyemiz kaldı önünüze dönün!

Gözlerim 'biraz daha' diye yalvarırken, hormonlarım hep bir ağızdan isyanları oynuyordu.

'Dönmeyelum! Sal da bizu! Ellere yağmur olduk, Zeynep'e damlamayiruz!"

Zeynep'in dönmesine iki salise kala gözlerimi, hormonlarımı, pılı pırtıyı toplayıp önüme döndüm.

Zeynep'in bana dönen bakışları üzerimde fazlasıyla oyalanmaya başlayınca, benim gözler de ona doğru fırlayıp gitmek istedi.

Zor bela zapt ederken gözlerimi, arkadaki *'Gözleri kahır yârim'* diye söylenen şarkı bana hiç yardımcı olmuyordu.

Zeynep'in önüne dönmesiyle rahat bir nefes verip, gözlerimi *'Git ne hâlin varsa gör!'* diyerek serbest bıraktım.

Zeynep'e döndüğümde gözlerime hak vermemek mümkün

değildi. Ona bir kere gidenin ondan vazgeçmesi çok zordu. Olmasaydı sebeplerim, muhtemelen benim de bu dünyadaki tek gayem Zeynep olurdu.

Doya doya bakıyordum ki dönmeye yeltendiğini anladım, telafi etmem gereken bir dün olduğunu bahane ederek gözlerimi çekmedim. Ona bakıyorsam geri önüme dönebileyim diye yavaş yavaş döndü yüzünü.

Onun bu masumluğu bile beni içten içe tebessüm ettirdi.

Göz göze geldiğimizde, şaşkınlıkla ilk defa gözlerindeki perdeyi kaldırdığını gördüm. Çekinerek bakan bu kıza kesinlikle bir şey olmuştu. Ama her ne olduysa, kaldırdığı o perde bana yıllardan beri buzlu camların arkasından görebildiğim Firdevs Cenneti'nin bahçelerini açmıştı.

Onun güzelliğine hiç yakışmasa da gözlerimle en yalın hâlimi sundum ona. Görebilir miydi bilmiyorum, görse hoşuna gider miydi? Asla.

Ama ona gözlerimin verebileceği tek şey maskelerimi takmamış yalınlığım ve dürüstlüğüm olurdu.

Öyle dalmıştım ki böyle kalabilirdim bir ömür...

Yine beni ben olmaktan çıkaran, değişik şeyler olmaya başlamıştı.

Bu kız başlı başına bir HK416'dan daha tehlikeliydi!

İçimdeki sesler beni kontrollü olmaya geri itti.

Şarkıdan dolayı Şafak! Özrünü dile, kapat bu konuyu! Ve hemen uzaklaş!

Zeynep'e doğru adımladığımda içimde öyle bir hazırlık oldu ki sanki Zeynep'le konuşmaya değil, Viyana'yı kuşatmaya gidiyordum.

Testosteron61'in komutasındaki hormonlarım, *'Haydin haydin inşallah!'* diye, direkt Zeynep'i almaya niyetlenmişlerken, *Piyadeli* tarafından bir tarafa savrulup atıldılar.

Gözlerim onun ahulu ve titrek gözlerinde olduğu her bir sa-

niyeyi nimetten sayarak asla onlardan şaşmazken, yanına oturdum. Bana şaşkınca bakıyor ama aynı zamanda korkuyordu da... Neden korkuyordu?

Kısa ve sade bir şekilde, "Dün için özür dilerim." dedim.

Beklemediği için yutkundu, o an gözlerim boğazından aşağı kaysa da kendimi zapt ederek tekrar gözlerine çıkardım.

Nefes verdi.

Hassiktir, bunun dudaklarında hâlâ ruj var!

Damarlarımı bile Trabzon belleyen hormonlarım hoplamaya başlamıştı.

Öpelum!

Öpelum da öpelum!

Öp oni, öp!

Önce öpelum, sonra yiyelum, ha ne deyusun?

Susun amına koyayım!

Bana niyeti bozdurmak üzere olan dudakları aralandı.

"Sadece özür olmaz."

Ne istiyor?

Verelum!

Verelum da! Ne isteyisa verelum!

"Ne istersin?" dedim ama o an ömrümü istese verecektim. Kontrol merkezini hâlâ aranıyor olduğumda içimdeki *Stratejist'e* bakındım. Ama *Stratejist* içimde titreyen yerin neresi olduğunu keşfe çıktığından beri zihnimde görünmüyordu.

Zeynep'in bilmiş sesi doldu kulaklarıma, "İnsanları kırıp sonra 'üfleyeyim de geçsin' der gibi özür dilenmez. Bir daha o davranışı da sergilememen lazım. Tövbe etmek gibi yani! Bana sebepsiz yere çok kırıcı ve kaba davranıyorsun. Bana böyle davranmazsan, özrünü kabul ederim." dedi.

Bu kadar uzun konuşuyorsa beni affetmeye hazır demekti. Gülmek istesem de kendimi tuttum.

Zaten hele bir affetsin, ona bir daha kırıcı davranmamak için uzak duracaktım.

Dünkü davranışım çok saçmaydı, bundan sonra onun hayatına karışmayacaktım.

Tebessüm ettim, "Tamam." dedim.

"Tamam." dedi.

O an anlaşmanın gereği diye düşünerek hiç yapmamam gereken bir şey yaptım ve tokalaşmak için elimi uzattım. Elimi uzattıktan sonra yaptığım hatayı fark etmiştim. Zeynep elime bakıyorken artık çok geçti ve 'İnşallah umduğum gibi olmaz.' diye içimden dua ederek bekliyordum.

"Zelzele olayi! Zelzele olayi!" diye fışkıran hormonlarım içimdeki patlama sesinden bile önce patlamışlardı.

Zeynep'in eli elime kavuştuğunda, umduğumdan da beter olmuştu. İçimden önce patlama sesleri geldi.

Ardından bir taraftan yanmış gibi koşturan hormonlarımın çığlıkları, bir taraftan liseli kızlar gibi gözlerimin ellerimle, *'Artık sen de benim gibisin! Mecbur seni de serbest bırakacak!"* diye fısıldaşarak kıkırdamaları, bir taraftan *Joyrock'ın* havlamaları derken içim çarşamba pazarına dönmüştü.

Patlamada fazla elektriğe maruz kalarak çarpılmış bütün kişiliklerimin saçları havaya dikilmişti.

Bir yerlerden veryansın eden sağır edici çığlıklar geliyordu.

Şu hormonlara bir tane çarpar mısın Piyadeli?

Biz değiluz!

Vallahi biz değiluz!

Başunda tamimudur biz de kudurayiduk ama ha bu ses bizum değilidur!

O an keşfe çıktığından beri ancak görünen *Stratejist*'in sesi duyuldu.

Mert bir sorunumuz var!

Ne amına koyayım, sen de gel! Nee? Sence şu an BİR sorunumuz mu var! Götü tutuşan sağa sola koşuyor içimde! Patladık amına koyayım! Patladık!

Zeynep'e el uzatan kafamı sikeyim ben!

Şafak siktir et hormonları, daha büyük bir sorunumuz var.

Hormonlarımdan, özellikle de Testosteron61'den daha büyük bir sorunum yok!

Şafak... Bir kalbimiz varmış!

Neyimiz varmış?!

Kalbimiz, kalbimiz! Çığlıklar ondan geliyor...

İmkânsız! Dalaktır o!

Yok kalp... Ben kontrol ettim!

Nereden çıktı lan kalp? Bir de çığlık mı atıyor?

Yok, aslında yeni doğmuş, ondan ağlıyor...

Taşak mı geçiyorsunuz lan siz benimle?

Yoo, nur topu gibi bir kalbin olmuş işte! Hayırlı olsun!

Ne işi var lan kalbin bende! Gönder gitsin! Kalp malp istemiyorum. İcabına bak!

Stratejist'in peşinden, görev dışında pek konuşmayan Cellat'ın sesi duyuldu:

"Öldürelim? Kızı öldürelim?"

"HÖST LAN!" diye bir kükreme sararken içimi, tüm kişiliklerim, Cellat dâhil, bir kenara sıvışmış ve susmuştu.

Stratejist'e tek ve kesin emrimi verdim. "Beslenmezse ölür zaten! Müdahale etme!"

O an içimdeki sesleri unutturan ahu gözlere daldım, kendi derdimi bile bana unutturabilen tek yerlerdi. İçimdeki her bir yeri nasıl aynı anda uyarabiliyordu? Çok bilinmeyenli denklem gibiydi ama kesinlikle çözmeye çalışmamalıydım. Çözmeye çalışırsam kaybolacağım barizdi. Ben ki tehlikenin kokusunu kilometrelerce öteden alırdım, bu kız

ve ben yan yana çok tehlikeliydik. Özellikle de Zeynep için...

Stratejist her zamanki uyarıcı tavrıyla, "Gözleri bu kadar serbest bırakırsan olacağı buydu! Hâlâ daha serbestler!" dedi.

Gözlerim şaşkınca, "Ne yani Stratejist'in haberi yok mu? Geçen gece hormonlar ne var ne yok Zeynep'in üzerine serbest bıraktı! Ben gayet pasifim... Şimdi ben mi suçlu oldum! Rüyalarda hormonlar iş başında ama lafa gelince gözler yalancı, düzenbaz çapkın, he mi? Hormonların yaptıklarıyla, Fırtına Deresi gibi Joyrock'ı Zeynep'e akıtan kim?! Tabii ki de Testosteron61!"

Hormonlar! Hormonlar?

Cevap beklenen hormonlarım ne ediyordu bilmiyorum ama tepişme sesleri geliyordu.

Hele ki Zeynep'in bir ahulu bakışı daha saplanınca bana, Testosteron61'in horona tutup başı da çektiği tepişmede hormonlarım kuduruyordu.

Yetmemiş, bir de Cimilli İbo açmışlardı.

"Kara kara kaşlari dalgalidur saçlari..... Aldi aklumi baştan gavurun bakuşlari.... Gavur gavur gavurun bakuşlari!! Ohhoohhhuuuu! Yandi Karadeniz gene bee!"

Susturun şunları, Joyrock'ı uyandıracaklar!

Susmak bir yana kudurdukça kuduruyorlardı...

Hepiniz hemen susun yoksa sabun bile bulamazsınız!

Kendimi cezalandırmak konusunda ne kadar ileri gidebileceğimi bilen hormonlar, saniyesinde geldikleri gibi hipofize kadar geri çekildiler.

Zeynep'ten uzaklaşarak kontrolü tekrar elime aldım.

Zapt edemediğim hormonlarımın ve gözlerimin yanında, bir de başıma yeni doğmuş bir kalp çıkmıştı.

Yeni doğmuş kalp sürekli beslenmek isteyecek ve geceler boyu beni uyutmayacaktı. Neyse ki uykusuzluğa dayanabilirdim ama kalbi asla beslemeyecektim.

AYNI GÜN GECE 03.40

Kafamdaki *Stratejist* takım elbisesinin kol düğmelerini düzeltirken üstten konuşmasına devam ediyordu.

Evet, ben sana ne dedim Mert?

Gözleri saldın... Yetmedi, hormonları rüyalarda benden gizli fışkırtmışsın! Şimdi elimizde bir adet yenidoğan ve aç bir kalple gözümüzü kırpmadan tavanı izliyoruz!

Mükemmel!

Elimle yorganı kavramış yatağımda sırtüstü yatarken, karanlıkta tavanı izliyordum. İçimdeki sessizlikte sadece *Stratejist* konuşurken, diğer kişiliklerim uyuyorlardı.

Yarın hemen gidiyoruz!

Neden?

Burada duramayız Mert. Kontrolü kaybediyoruz, farkında değilsin ama o kız yıllardır etkisinde bırakıyor seni. Eğer bir kez salarsak bu ipleri, sonuçları çok kötü olur!

Sevgililik.

Bağlılık.

Bekleyip beklemeyeceği de ayrı dert.

Her şeyi ayrı dert oğlum! Zeynep rahatına düşkün bir kız!

Gerçi neyi tartışıyoruz?

Biz ve sevgililik filan, mümkünatı yok!

Yarın gidelim buralardan?

Göreve diye gidelim, en az iki sene dönmeyelim.

Hem biz dönene kadar da Zeynep evlenmiş olur...

AAAAAĞĞĞĞHHH!

Yapma! Stratejist sus!

O neydi lan? Ne oluyor Mert?

Siktiğimin kalbini ağlattın, uyandı!

Sustur lan şunu! Ne biçim bir şey bu? Ne biçim ağlıyor bu kalp? Herkesi uyandıracak!

Telaşla koşturan Piyadeli'nin sesi geldi ilk: Nereye sıkıyoruz? Nerede hedef, nerede?

Fırsatını kollayan Cellat'ın soğuk sesi duyuldu:

"Karşıki evde! Öldürelim!"

Kapa çeneni Cellat!

Karşıki evi duyan Testosteron61 kamyonunu çalıştırdı:

Karşuki evu mi diyi o?

Haydin cidelum!

DUR TÖSTÜSTÖRUN61 GETMAA!

Aha bak Sıtatecülu uyanuk! Yakalayi da bizu sonra.

Ula o uyanuksa ruyada değiluzdur??

Ne pok yemeya uyaniyruk da o zaman?!

"Susturun şu hormonları!" diye bağıran Stratejist mantıklı bir karar vermemi bekliyordu.

Şu siktiğimin kalbini susturalım önce!

Çok rahatsız ediyor!

Beslenmek istiyor... "Ne yapacaksın?" diyen Stratejist'in sesini duydum.

Ardından "Beni de besle!" diye bağıran sağ elime baktım.

Zeynep'in elini tuttum tutalı o da yoksunluk sendromuna girip duruyor, geceleri titriyordu.

"Hay sikeyim!" diye söylenip yorganı üzerimden atarak kalktım. Üzerime bir tişört geçirdim ve gardırobun en üstünde yorganların altına zula yaptığım silahların yanında olan perlonu aldım. Yanıma çakımla birlikte maymuncuk da alıp kapıya iler-

ledim. Saniyeler içinde kendi evimden dış kapıyı sessizce örtüp çıktım.

Bahçe çitini rahatça atlayıp yan bahçede kış bahçesinin camekânlarının üzerine perlonu salladım. İlk kademeden sonra sıra ikincideydi. Bu sefer Zeynep'in camına perlon salladım, çapa pencerenin yağmurluğuna tutunduğunda, inşallah beni taşır diye dua ettim. Sorun düşmemde değildi, alttaki camekânın kırılma sesine herkes uyanırdı. Ben kaçardım, orası kesindi de hırsız gelmiş diyerek Zeynep'in odasına parmaklığı takarlardı...

Maymuncukla işimi halledince yavaşça içeri süzüldüm. Birinin odasına ilk defa öldürme amacı olmadan gizliden giriyordum, bu çok heyecanlıydı!

Her gece yapabilirdim!

He, he! Kesin heyecandandır o...

İçime Zeynep mi kaçtı? Her şey kabul ama içime bir de Zeynep kaçarsa yemin ediyorum kaldıramam!

Yenidoğan bir kalpten sonra ikinci bir şoku kaldıramam sakın!

"Rahat ol, benim." dedi Piyadeli ellerini kaldırarak.

Tam rahat bir nefes alacaktım ki ciğerlerime dolan nefes bütün dengemi altüst etti.

Lanet olsun! Burası buram buram Zeynep kokuyor!

Kokusundan sonra görüntüsü vurdu bütün uyaranlarımı.

Rüyalarımda hayal ettiğim gibi karşımda yatakta uzanmış bedenine baktım. Üstünü tepinerek açmış, yorganını bacaklarının arasına alıp sarılarak yatmıştı. Yutkundum, şu an o yorganı öldürebilirdim...

"Yorgana maçoluk... Tebrik ederim, gerçekten level atladın Şafak!" dedi Stratejist ellerini vurarak ağır ağır beni alkışlarken.

Yatağa doğru çekiliyor gibiydim, kendimi saniyeler içinde yatakta Zeynep'in üstünde, ona dokunmadan da olsa onun bedenini kafeslemiş olarak buldum. Soluğum, ciğerlerimi sabırsızca terk ederken, onun tenine çarptı. Gözlerim hiçbir baskı altın-

da kalmadan, kendi hür iradesiyle Zeynep'in yüzünde gezindi. Gözlerim Zeynep'indi.

Kalemle çizilmiş gibi olan dudakları aralanmıştı. Bembeyaz teni sivri çene ucunu öyle bir örtmüştü ki ısırmamak için kendimi zor tutuyordum, çenesinin ucunu hayal ederek kendi dudaklarımı ısırmak zorunda kaldım.

Gözlerim pervasızca dolaşırken Zeynep'in zerrelerinde, zevkten omuzlarım sarsılarak kısık sesle güldüm. Neredeyse sevinçten kahkaha atacaktım...

Elim eline gitmek için irademden cevaz isterken yutkundum. Yavaşça kavrarken artık bana ait ilan ettiğim sağ elini, yumuşak teni kavuştu silah tutmaktan nasırlanmış avucuma. Bir sarsıntı daha geçirdi bedenim ve bir kademe daha çöktüm ona doğru... Yüzüne yaklaştım, yaklaştım ve en yakın ama dokunmayacak derecede yaklaştım...

Değmeye ramak kala durdum. Dokunmaya ramak kala mesafesini ayarlamak benim için çok kolaydı ama dokunmaya ramak kala, ona dokunmadan durmak çok zordu.

Biliyordum ki uyanma ihtimali olsa daha uyanamadan bu odayı terk ederdim ama içten içe uyanmasını da istiyordum. Uyansaydı ve onu hipnoz etmek zorunda kalsaydım ve sonra da benimle ilgili tüm düşüncelerini öğrenseydim dudaklarından, sonra da...

Kendine gel Mert!

Hipnoz fikri aklıma düşünce, içeriden *Testosteron61*'in *Stratejist'e* yalvarma sesleri de geliyordu.

Ha bunu hipnoz edeydun noliydi? Et da!

Yeminulen Cuyrak'u uyandurmayacağum bir öpup çikacağum ula!

İradesiyle gelse kabul etmeyeceğim kadını hipnoz ederek sahiplenme düşüncelerimi, 61'i sonuna takmış, kuduruk önereniyle birlikte kafamdan kovaladım.

Kokusunu içime çeke çeke yüzünde gezindim. Kulaklarına

geldiğimde içgüdüsel olarak kulaklarına "Şafak..." diye fısıldadım. Aslında çok da içgüdüsel sayılmazdı, bariz kendime engel olamadığım, Zeynep'in bilinçaltına sızma planlarımdı.

Sol elim elinin yumuşaklığının tadını çıkarırken, sağ elim *'İlk ben tutmuştum benim hakkımdı!'* diyerek payını istedi. Sağ elimle de diğer elini kavradım, artık ikisi de benimdi. Büyük bir zevkle gülümserken, neredeyse uçarcasına kahkaha atacaktım.

Ben ve içimdekiler uçuyorduk zaten...

Burnum tenine sürtünmeden boynunda gezinmeye başladı, boynundan kokusu daha yoğun geliyordu. Boynu böyleyse göğüslerinin arasındaki kokuyu tahayyül bile edemiyordum...

Burnumla göğüslerinin arasına inmek isterken kendimi zor tuttum. Tek değen yerlerim ellerim olsun diye dua ederek kokusundan uzaklaştım yoksa bodoslama dalacaktım. Gecenin karanlığında usul usul solurken nefesini çektim ciğerlerime...

Tam böyle sabaha kadar seyrederim diyordum ki üçüncü bir noktadan temas oldu.

Ne oluyor lan?

Olamaz!

Stratejist telaşla yardımıma koştu.

Mert bir sorunumuz var!

Testosteron61 gizliden Joyrock'ı uyandırmaya koşmuş!

Testosteron61, Joyrock'a binmiş, 'Nihhhahaaa! Hadi oğlum parçala!' nidalarıyla son sürat Zeynep'e doğru sürüyorlardı!

Joyrock! Otur, hırlama!!

Joyrock! İn oğlum, sakin!

Bak bunu ısırmıyoruz...

Joyrock!

Yeter oğlum, daha kalkma, YETER!

Stratejist bunu indirmemiz lazım yoksa Joyrock kendi kalktığı gibi bütün mahalleyi de ayağa kaldıracak!

Stratejist, "İrade lazım Mert ama malum bu kızın yanındayken bulması o kadar zor ki..." diye hayıflandı.

Kalbimin sesi geldi sonra hepimizi susturan.

"İrade bende! Dediklerimi yaparsanız hepimiz bu odadan sağlam çıkarız, aksi hâlde olacaklardan ben mesul olmam!"

Lan bu bebeye kim La Casa De Papel izletti. LAN!

Ne istiyorsun lan siktiğimin kalbi?

Ağzından salyaları akan kalbim titredi.

"Yatırın beni Zeynep'in yanına..."

Testosteron61 de atladı.

"Zeynep'in altuna üstuna hepisuna yatiralum buni! Tavadaki hamsi gibu döndürüp döndürüp mincuralum."

Derin bir soluk verirken yutkundum. Bir günlük kalbe yenik düşmüştüm.

Kendimi Zeynep'in yanı başına yatağa doğru saldım ve iki elimle birden sol eline tutundum.

Saçları yüzüme uzanmışken huzurla tanıştım. Huzur içimdeki bütün sesleri susturmanın yanında, güneş gibi ısıtıyordu da beni.

Şimdi uyuyabilirdim ama uyumayacaktım. Bu gecenin tadını, bu huzuru, bu kokuyu doya doya yaşamak istiyordum. Kim bilir, belki bir daha yaşayamazdım...

Zeynep uyurken soluna döndü ve sağ elini bileklerimin üzerine attı. O anda içimden geçen hiç tatmadığım bir duyguydu. Mutlulukla acı karışımı ama eşsiz derin bir şeydi. Neden daha önceden bunu yapmadığıma üzülürken, bir yandan da ilk defa bisikleti olmuş çocuk gibi seviniyordum. Yaşadığım haz bu zamana kadar hiç tatmadığım, zevkten de öte bir tatmindi.

Tam bir tatmin...

Saçları yüzüme değiyordu. Kapalı gözlerinin olduğu yüzünü izledim karanlık da olsa... Onun yüzü bana, benim yüzüm

ona dönük, onun sıcak ellerini sahiplenmişken, sanki Zeynep'in de o ahulu gözleriyle bana baktığını hayal ettim.

Saatlerin nasıl geçtiğini anlamadan, Zeynep'in eli elimde aptalca gülümsüyordum.

Sabaha karşı uyanacak gibi olunca ellerini bıraktım. Göz kapaklarının ardında hareketlenen göz bebeklerini fark ettim ve onu uyandırmadan yataktan kalktım. Gitmek için hareketlendiğimde içimdeki bütün sesler de uyanmıştı. *Stratejist 'Geç bile kaldık!'* derken, *Cellat* ve *Piyadeli* gitmemek için direnen hormonları, hormonların başı olan *Testosteron61'i* ve yeni doğmuş kalbi sürüklüyorlardı.

Zeynep'in tüm bahar çiçeklerini barındıran kokusundan uzaklaştıkça yoksunluk sendromu çekiyor gibiydim. Yüzüm Zeynep'e dönük, geri geri adımlayarak giderken yataktaki görüntüsünü kazıdım zihnime, onu hep böyle hatırlayabilmek için. Usulca girdiğim camdan geri çıktığım sırada, zor bela ve yaka paça sürüklediğim *Testosteron61* arkasına dönüp Zeynep'e bağırmakla meşguldü.

"DİNUMA İMANUMA ALACAĞUM KIZ SENİ!

AHTUM VAR, YEMİNUM VAR ULA! ONİ ZEYNEP'UM YAPACAĞUM!

SALUN LA BENİ!"

Camdan dışarı çıkar çıkmaz odadaki mutluluğumun yerini gerçeklerin acısı doldurdu.

Elini tutmaya geldik, kokusuna da müptela olduk, gidiyoruz!

Bu kalp bizimle taşak geçiyor Stratejist!

Cellat'a söyle, yarından tezi yok bu kalbi öldürsün!

Cellat yine soğuk sesiyle kısa ve net sordu. 'Kız?'

Lan sikeceğim seni ha! Bir kez daha kızı öldürmeyi kastedersen...

Ne kızı amına koyayım, kalbi öldür diyorum, kalbi!

Bir dakika dolmadan geri odamdaydım ve gardırobun en

üstünden valizimi aldım. Hızla valizimi doldururken, gardırobumda neredeyse hiçbir şey bırakmamıştım.

Birinci valiz dolduğunda, ikinciyi çıkardım; silahlarımı, dizüstü bilgisayarımı, kıyafet harici diğer önemli eşyalarımı da buna koyup kapattım. Bir kalem kâğıt alıp, "Annem, acil bir işim çıktı. Oradan da mutlaka göreve çağırırlar zaten, oraya geçerim. Bu seferki biraz uzun olabilir annem... Hakkını helal et sen yine. Kendinize iyi bakın, gözüm arkada kalmasın." diye yazarak mutfakta buzdolabının üzerine yapıştırdım.

Gün ışımamıştı, kimse uyanmadan iki valizimi de alıp arabaya yerleştirdim. Öyle hızlı kaçmıştım ki Zeynep'in odasından çıkalı on dakika olmadan Ankara'ya doğru otobandaydım. Kaçıyordum. Kaçmak zorundaydım. Göğsüm sıkışıyormuş gibi öyle inip kalkıyordu ki gören anjina[13] geçirdiğimi düşünebilirdi.

Bir yandan da 200'le giderken bir yandan da rahatlamak için art arda nefesler alıyordum.

Önce Sapanca'ya gitmeyi düşündüm ama en iyisinin kalabalık olduğuna karar verdim. Yalnız kalırsam Zeynep'in gözleri bir imtihan gibi üzerime çökecekti. Karargâhta iki görünürsem, elbet bir göreve yerleştirirdim kendimi.

Üç saat yirmi yedi dakika sonra Ankara tabelasını geçmiştim ki artık aldığım nefesin göğsüme oturan taşa yetmediğini anladım. Arabayı aniden sağa çektiğimde ağzımı açarak daha fazla solumaya başladım. Ama yetmiyordu. Ellerim terliyor, göğüs kafesim sıkışıyordu.

Göğsüm öyle acıyordu ki sanki AS50'den çıkan patlayıcı mermiyle vurulmuştum. Elimi ölmesini emrettiğim kalbimin üzerine koydum. Suratım, üç sene önce tırnaklarımı çektiklerinde bile bu kadar acımış bir hâle bürünmemişti.

13. Genellikle kalp kasındaki iskemi veya koroner arter spazmı nedeniyle oluşan göğüste ağrı, sıkışma ve baskı hissi. Anjinanın ana sebebi olan koroner arter hastalığı, kardiyak arterlerin ateroskleroza uğramasından kaynaklanır. (e.n.)

Öldü mü? diye sordum kalbim için. Bu kadar acıyorsa, ölmüş olması lazımdı.

"Hayır, yaşıyor..."

Ne demek hâlâ yaşıyor!

Öldürün lan şunu! Kafama sıkacağım artık!

Cellat yine, 'Kız!' dedi ısrarla.

Kızla ne alakası var lan, öldürsene şunu! Niye hâlâ ölmüyor! Öldür lan şu kalbi!

"Kızı öldürme dedin."

Evet, aynen, kalbi de öldür dedim Cellat! Hadi koçum, aferin kafan da bastığına göre işini yap ve şu zırlayan kalbi parçala! Bitsin!

Yıllardır hiç sekmeden kimi öldürmesi gerekiyorsa, gözünü kırpmadan öldürmüş olan Cellat'ım hâlâ bu isteğimi yerine getirmeden ardı ardına tekrar ediyordu: Ama kızı öldürme dedin."

Sabır! Sabır!

Bak Cellatcığım, sen görev dışında neden kontörü bitmiş hat gibi oluyorsun? Neye basmıyor bu kafan? Kalbi öldür!

"Benim değil, senin basmıyor! Kız, kalbin içinde!"

"Neyinde?"

"Zeynep var burada."

"Nerede?" dedim korkuyla.

"Zeynep. Kalbinde."

"Olamaz! Olmamalı!"

"Dün de bir kalbin olamazdı zaten..." dedi Stratejist küçümser bir tavırla.

Olmamalıydı ama olmuştu. Bir kalbimin olduğunu hissettiğim an, sahibi belli olan yerini bulmuştu. Zeynep, bir kere duvarlarımı yıktığım gibi kendi var ettiği kalbimi yine bana sunmuştu. Yetmemiş, saatler içinde de içine çöreklenmişti!

"Ne yapalım? Öldürüyor muyuz kızı?" diye sordu Cellat'ım.

Kimseyi... İçinde Zeynep olan hiçbir şeye dokunmuyoruz. Zeynep'ten uzak duralım yeter.

Yola devam ediyordum ki karşıma çıkan ilk U dönüşünden aniden hiçbir kişiliğime danışmadan gerisin geri İstanbul'a döndüm.

Neredeyse *drift* yaparak döndüğüm bu U dönüşünden sonra tekrar gaza yüklendiğimde arabanın deviri dört bine çıktı.

Gerisin geri İstanbul'a basıyorken kişiliklerimin hepsi birbirine girmişti.

Ama içeride hepsine baskın gelmiş bir kalp vardı.

